

Giới thiệu Cực Sủng, Tiểu Phụ Điền Viên

Thể loại: Xuyên không - Điền văn

Độ dài: Quyển 1: 79 chương + Quyển 2: 19 chương

Editor: Cà Rốt Hồng

Convert: ngocquynh520

Không biết ta tại sao lại ngây ngốc xuyên qua, thân thể là một người ngốc, làm sao đây? Chẳng lẽ ta lại phải tiếp tục giả vờ ngốc nghếch? Ha ha, đương nhiên là phải sống thoải mái, ai chọc ta thì ta chính người đó chết bỏ. Ta ngây thơ, ta hồn nhiên, còn phải tùy thời dụng ngã tướng công tuấn mỹ của ta!

Đoạn ngắn một:

"Tướng công, bọn họ nói ta là kẻ bại gia!" Mỗ nữ nào đó bụng cái rồ nhỏ, vừa ăn vừa nhìn tướng công hái trà ở đằng kia.

"Đừng nghe bọn họ nói bậy, Bảo Nhi của ta tốt nhất." Mỗ nam tuấn dật cười một tiếng, nhẹ nhàng lau khóe miệng cho nàng một cái.

"Tướng công, bọn họ nói muốn gả cho nam nhân như chàng vậy, có một chết đi cũng cam tâm." Mỗ nữ tiếp tục nói đông dài.

"Hả? Tại sao một chết?" Mỗ nam nhú mày một cái.

"Hắn là một chết ở trên giường thì phải", mỗ nữ nói khoác mà không biết ngượng. Một đám quạ bay qua.....

Đoạn ngắn hai: Tướng công cũng là trùm phúc hắc.

"Bảo Nhi, giúp ta bụng chậu tới đây" mỗ nữ vui vẻ đi.

"Bảo Nhi, lại đi lấy sách ở phòng bếp ra cho ta" mỗ nữ tiếp tục chạy đi.

"Bảo Nhi, lại đi lấy trà ra cho ta phơi" sau khi mỗ nữ lấy ra, đầu đầy mồ hôi.

"Tướng công, ta nóng quá, có thể không cần đi lấy đồ nữa hay không?" Mỗ nữ uly khuất phòng má.

"Được rồi, tới đây, vi phu tắm rửa cho nàng." Mỗ nam phúc hắc kéo người qua...

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Ta là ngốc tử

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Mở cặp mắt mờ mịch ra, liếc nhìn một vòng, phòng đất rách nát, gia cụ cũ kỹ, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là bên giường có một vị đại sư ca áo trắng, đang tràn đầy lo lắng nhìn nàng, tay nhẹ nhàng áp lên đầu của nàng, thử nhiệt độ cho nàng. MY-GOD! Phụng Quà Quà kinh ngạc đến ngây người, tình trạng gì thế này?

Nàng chỉ nhớ mình đứng ở mép sông chụp hình, không biết ai đụng nàng một cái, nàng liền rơi xuống nước. Sau đó thì hô cứu mạng, sau đó sau đó nàng cái gì cũng không nhớ rõ. Chẳng lẽ là xuyên không? Ta thật sự xuyên không?

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, khó chịu ở chỗ nào?" Mỗ nam từ hơi nhú mày, không che giấu được lo lắng. Ấc, ta nên trả lời thế nào, con người mỗ nữ xoay vòng. Anh đẹp trai này lo lắng cho nàng như vậy, hẳn là ai đây? Nhìn vào cũng chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu, nên trả lời thế nào?

"Bảo Nhi, nàng làm sao vậy? Ta là ai?" Anh đẹp trai sốt ruột. "Ah?" Phụng Quà Quà kinh ngạc một hồi, đầu còn chưa kịp phản ứng. Ô ô, ta cũng không biết ta là ai, Làm sao ta biết người là ai, đây không phải là ức hiếp người rõ ràng sao.

Quà Quà khóc, ô ô. Mỗ nam lập tức khăn trương, ôm người vào trong ngực. "Bảo Nhi không sợ, vi phu ở đây, Bảo Nhi không sợ." Mỗ nam vỗ nhẹ nhẹ sau lưng của nàng, nhỏ giọng dụ dỗ.

Thì ra là lão công wow, ta hạnh phúc sắp ngắt đi, mau mau cho ta xuống, không phải là nằm mơ là được ah. Quà Quà véo mạnh mình một cái, đau, là đau thật ah, ta vui vẻ, ta kiêu ngạo, lão công mỹ nam, ta hạnh phúc sắp chết đi được.

"Ồ ô, tướng công", nghe được một tiếng tướng công này, rốt cuộc mỹ nam mới để tim đang thất chặt xuống, cũng may, đầu không có bị nước vào, không biến thành ngọc hơn, ta cũng đã thỏa mãn.

"Bảo Nhi, ăn từ từ, vẫn còn." Mỹ nam ôn nhu nhắc nhở. Quả Quả vừa ăn vừa nhìn chăm chăm cái nôi trước mặt đại soái ca, đây là tướng công của ta, Oh my God, rất ngon miệng. Nhìn chung quanh một vòng, hẳn là nhà nông rồi, không có đồ gì đáng tiền, tất cả đều rất cũ nát. Chỉ có điều, những thứ này đều không phải là vấn đề, chỉ cần tướng công đẹp trai là được!

"Bảo Nhi, cười ngu ngơ cái gì?" Khuôn mặt tuấn đạt, đáy mắt ôn nhu tràn đầy cưng chiều. "Tướng công, ta cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ chàng là tướng công của ta." Về mặt Quả Quả mất mát. "Không nhớ rõ cũng tốt, chỉ cần Bảo Nhi vui vui về là tốt rồi." Mỹ nam lại ôm người vào trong ngực, chân mày khẽ nhíu.

"Nương, cái con ngọc kia không có chết, mạng cũng thật là lớn, tiểu thúc đang đút com cho nó đấy." Một nữ nhân da ngăm đen quay về phía lão bà tử đang xoắn dây thừng nói. Về mặt lão bà tử oán giận, "Lão Nhị bị ma ám rồi, lúc trước hắn mang nha đầu chết tiết kia về ta đã không muốn nuôi, nhưng hắn không vui, ta không muốn nuôi, hắn sẽ không đi thi Hương, tốt rồi, con nói nuôi mười năm rồi, lại là một đứa ngọc, cái gì cũng không biết làm, chỉ biết có ăn thôi. Tức chết lão bà ta rồi. Hiện tại đảo ngược, chúng ta mệt chết mệt sống vì hắn, cha hắn kiệt sức chết đi, ta không còn sức cung dưỡng cho hắn nữa. Hắn muốn thì cứ cùng con ngọc kia trôi qua cả đời đi." Khạc một ngụm đờm tiếp tục xoắn dây thừng.

Lão bà tử chính là nương của mỹ nam, cha của mỹ nam đã không còn, mỹ nam còn là một Cừ nhân, nhưng không muốn tạo gánh nặng thêm cho trong nhà nữa, nên không muốn tiếp tục học thêm nữa. Bảo Nhi là người mỹ nam nhặt được ở ven đường từ mười năm trước, lúc ấy cũng chỉ năm sáu tuổi. Các hộ chung quanh cũng không biết đứa nhỏ này từ đâu tới.

Trong thôn phần lớn hộ đều mang họ Nhạc, tướng công của Quả Quả gọi là Nhạc Mặc, mang đậm chất thư hương, chỉ có điều trong nhà tất cả đều là nghề nông. Quả Quả rất lạnh nhạt, từ lời nói và sắc mặt của người khác, nàng mới biết thì ra chủ nhân của cái thân thể này là một đứa ngọc, ông trời của tôi ơi, đây cũng quá phí của trời rồi, học vấn tốt nhất thôn đều vào tay nàng rồi. Cái này cần phải mấy đời mới tu luyện được phúc phận ah, cái này ít nhất cũng phải quý trước mặt Phật cầu xin mấy vạn năm đó!

Nhạc Mặc là lão Nhị trong nhà hắn, lão đại gọi là Nhạc Đông, tên của Nhạc Mặc chính là do một lão tiên sinh tư thực đặt cho, nói là trí tuệ trời sanh, phải bồi dưỡng thật tốt. Cho nên Nhạc lão gia từ một sống một chết đưa Nhạc Mặc vào tư thực, cung dưỡng hắn thi đậu công danh. Nhạc Mặc cũng rất không chịu thua kém, thi Hương lần đầu tiên, đã thành Cừ nhân rồi. Vốn tưởng rằng ngày lành sắp tới, nhưng vào lúc này lão gia tử lại sinh bệnh nặng cười hạc qua tây thiên rồi. Nhạc gia không có năng lực cung dưỡng cho hắn nữa, có cũng chỉ là oán trách, oán trách hắn tốn bạc nhiều năm như vậy, lại không thể hồi báo lại một chút.

Nhạc Mặc liền bắt đầu giúp đỡ trong nhà, vốn đang dạy học ở thư viện trong thôn, nhưng cách nhà khá xa, mỗi lần trở về Bảo Nhi đều gây đi một vòng lớn, bị chà đạp không ra hình người. Hắn đau lòng vô cùng, không đi dạy học nữa, một năm trước không quan tâm trong nhà phản đối, thú Bảo Nhi, chăm sóc tỉ mỉ, không muốn nàng chịu một chút đau khổ nào nữa. Người trong nhà hận thấu xương con ngọc kia, ức hiếp khắp nơi, Nhạc Mặc chỉ có thể thôi khắc nào cũng dẫn nàng theo bên cạnh, người trong thôn đều nói Nhạc Mặc bị ma ám, tà khí nhập thân. Nhạc Trương thị bèn để cho nhị nhi tử dọn đến phòng nhỏ ở vườn trà.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2: Ta là ngọc tử 2

Thôn ở trong vùng núi, sương mù lượng lớn quanh năm, trong thôn đại đa số hộ dân đều dựa vào trồng trà mà sống, kèm thêm chút hạt thóc lúa vân vân. Cũng may vị trí thôn cách chợ không xa lắm, bình thường đều tự mình mang trà nhà mình đi bán, đổi lại chút vật phẩm cần thiết trong cuộc sống trở về.

Quả Quả rất nhanh tiếp nhận thân phận mới của mình, Bảo Nhi, theo họ Nhạc của Nhạc Mặc, Nhạc Bảo. Nghe ngóng rõ ràng tất cả mọi việc, Bảo Nhi mới biết được Nhạc Mặc cưng chiều mình đến bao nhiêu, cũng chịu một người ngọc đến người người hâm mộ, người người ghen tỵ.

Hiện tại Bảo Nhi cũng không rõ lắm, Nhạc Mặc xem nàng là tức phụ hay là đang nuôi khuê nữ? Nhạc Mặc lớn hơn Bảo Nhi mười tuổi, Bảo Nhi cũng mới mười lăm tuổi. Bảo Nhi nhìn thế nào cũng cảm thấy không xứng với Nhạc Mặc á, đúng là dung mạo dễ nhìn hơn người bình thường một chút, da thịt trắng nõn, ánh mắt trong veo như nước, lỗ mũi cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, có chút nẩy nở mới có thể càng đẹp mắt hơn một chút, là một mỹ nhân bại hoại.

Tức phụ của Nhạc Đông là người thôn lân cận, họ Lưu, gọi là Lưu Thúy Hoa, bộ dạng rất khỏe mạnh, rất có năng lực, Nhạc lão bà tử rất thích, Nhạc Đông chính là một nông dân trồng trà trung thực, rất thật thà, bộ dạng rất giống Nhạc Trương thị, Bảo Nhi cảm thấy bộ dạng Nhạc Mặc hẳn là giống cha hắn nhiều hơn, bởi vì da hắc trắng, ngũ quan tinh xảo, vóc người thon gầy, bộ dạng ước chừng một mét tám tuyệt đối không giống như nương hắn. Hiện tại Bảo Nhi chỉ có thể cao đến ngực của hắn, quá lùn, thể phải ăn nhiều một chút, ít nhất phải đến ba vai của hắn mới được.

Sau khi biết mình là kẻ ngọc, Bảo Nhi tận lực bớt nói chuyện, sợ lộ tẩy, nàng không muốn để cho người biết nàng tốt rồi. Nàng muốn cùng tướng công sống tốt qua ngày, muốn được cưng chiều, được yêu thương, để đền bù kiếp trước, nàng không có được yêu thương. Đây cũng là ông trời thương xót cho nàng chăng, để cho nàng rốt cuộc cũng nếm thử được cảm giác được đặt ở trong hũ mật.

"Bảo Nhi, chút nữa tướng công phải đi hái trà rồi, nàng có đi theo ta hay không?" Kể từ sau khi rơi xuống nước, mỗi lần Bảo Nhi không muốn rời giường sớm, luôn đồ thừa không thức dậy nổi. Nhạc Mặc thấy bảo bối mệt mỏi như thế, thật sự rất không đành lòng, nhưng vứt nàng ở nhà một mình, hẳn lại không yên tâm.

"Bảo Nhi, buổi tối chúng ta quay về rồi ngủ tiếp có được hay không?" Cẩn thận dụ dỗ, nhưng Bảo Nhi vẫn không có động tĩnh. "Lão Nhi, ngươi muốn kì kèo bao lâu, mặt trời đã lên cao lắm rồi, còn không đi hái trà, muốn làm lão bà từ ta đây mệt chết hả." Phía sau còn có một chuỗi lời oán trách dài, Bảo Nhi phiền nhàu mày. Trời ạ, cái lão bà từ này thực đáng ghét. Nhạc Mặc nhẹ nhàng đắp kín chăn cho nàng, "Nurong, đến ngay đây." Quay đầu lại liếc mắt nhìn người nằm vạ ở trên giường, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khi Bảo Nhi tỉnh lại, cũng không biết là lúc nào rồi, vuốt tóc lung tung, đi tới nhà chính của nhà Nhạc Mặc, nhà chính có ba gian, là chỗ Nhạc Trương thị và một nhà đại nhi tử ở, mỗi ngày bọn Bảo Nhi đều đến bên này ăn cơm. Mới bắt đầu Bảo Nhi còn không hiểu, tại sao lão bà từ không phân gia, sau đó mới biết, mỗi tháng Nhạc Mặc đều có không ít công lương (lương thực nộp thuế), đủ ba bốn người ăn, chẳng trách được.

Bảo Nhi cũng không nói nhiều, muốn tới lấy chút đồ ăn. Hôm nay Lưu thị không có ra đồng, ở đó dẫn theo hai đứa bé, một nữ nhi chừng mười tuổi, còn có một nhi tử bốn năm tuổi. Thấy Bảo Nhi, Lưu thị chán ghét cau mày, "Ồi chào, ta nói sao hôm nay tiểu thúc ra ruộng chỉ có một mình, thì ra đồ ngốc mới tỉnh ngủ cơ đấy, tới làm gì?" Bảo Nhi thật sự không muốn cùng người như vậy cãi và làm gì, đi thẳng vào phòng bếp.

Ồ, con ngốc này, sao hôm nay không cười ngậy đại rồi? Lưu thị bẻ tiểu nhi tử, đi theo vào phòng bếp. Trong nồi thật sự không còn lại gì, chỉ còn một chút cháo cháy sém dính vào đáy nồi, là đồ nàng tới rửa nồi à? Lưu thị âm thầm cười đến nghẹn, "Con ngốc, ai bảo mày dậy trễ, đến chậm không phải không có cơm ăn, ừh, trong nồi còn có một chút cháo, cạo xuống ăn tạm một chút đi."

Bảo Nhi không có phản ứng gì, tròn mắt xoay một vòng, "Ồ ô, ô ô, " ngồi thẳng xuống đất gào khóc, Lưu thị tròn tròn mắt. Lúc này vừa khóc, thì có một vài lão bà từ trong thôn không có ra ruộng vẫn vân đều tụ tập tới. Bảo Nhi thấy có hiệu quả rồi, dõn trận địa, dõn đến trong sân khóc, "Ồ ô, đừng đánh ta, đừng đánh ta" thuận tiện cào tóc vốn đang rối loạn thành ổ gà, khóc kinh thiên động địa, đứt gan ruột người, khóc đến thê thảm.

"Ta nói nhà Đông Tử, ngươi ức hiếp một kẻ ngu làm gì? Ngươi làm tiểu tử sao ác như vậy, thừa dịp lão Nhi không ở nhà, đánh nàng dẫu nhà người ta." Một lão bà từ rất biết lý lẽ nói, Bảo Nhi yên lặng gục đầu xuống, trong mắt lóe lên một tia giả hoạt. Lưu thị còn đang lơ mơ, "Ta không có, ta không có đánh nàng." Cố gắng biện giải, chỉ tiếc bà từ chung quanh đều chỉ chỉ chỗ chỗ về phía Lưu thị.

"Ngươi không đánh nàng, tại sao nàng khóc hả, mặc dù nàng ngốc, nhưng nàng cũng biết đau ah, ngươi xem tóc kéo đi, có đau hay không." Một bà từ khác nói tiếp. Lưu thị ở nơi này thật sự nóng nảy, để con xuống cầm cây chổi lên đuổi người, "Chuyện nhà ta không cần mấy bà lão các người trông nom, các người đừng xen vào." "Xem ah, bắt đầu khóc lóc om sòm, nhanh kêu lão Nhi về nhà, không được rồi, sắp xảy ra án mạng." Các bà từ rồi rít rồi đi, còn có người chạy đến vườn trà gọi Nhạc Mặc rồi.

Bảo Nhi hài lòng thường thức kết quả, vừa lau nước mắt vừa cười đắc ý. Đấu với ta, ngươi vẫn nên đầu thai lần nữa đi. Lưu thị cũng cảm thấy đợi Nhạc Mặc trở về không có cách nào giao phó, vội vàng muốn kéo Bảo Nhi từ trên mặt đất lên, nhưng Bảo Nhi một mực ngồi yên, Lưu thị càng kéo, khóc càng lớn tiếng. Nhi tử của Lưu thị sợ kéo lấy quần áo của tỷ tỷ, bé gái dẫn nó trốn ra phía sau cửa.

Lưu thị cũng không còn cách nào nữa, đã từng thấp giọng dụ dỗ rồi, bởi vì trước kia con ngốc này ngốc nhưng nghe lời, dụ dỗ là được. Không biết hôm nay sao ấy nhỉ, dụ dỗ thế nào cũng vô dụng, chỉ một mực gào khóc.

Nhạc Mặc nghe nói Lưu thị đánh Bảo Nhi kêu trời trách đất, ném thẳng sọt xuống chạy như bay về. Nhạc Trương thị và Nhạc Đông cũng cùng trở về, lần này Thúy Hoa có chút quá đáng, tại sao có thể để người xuống đất đánh, còn cầm chổi đánh bà từ khuyên can nhà người ta nữa.

Nhạc Mặc chạy vào sân, liền thấy được tiểu nhân nhi ngồi dưới đất cả người đều là tro bụi, tìm thất lại. Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc trở về, khóc thương tâm hơn, vẫn không muốn đứng dậy, đợi đến khi Nhạc Trương thị và Nhạc Đông trở về, mới đồng ý cho Nhạc Mặc ôm đứng dậy. Bảo Nhi gục ở trong ngực Nhạc Mặc, không ngừng nức nở, híp mắt nhìn sắc mặt của mọi người. Ta chính là cho các ngươi biết, Lưu thị đối xử với ta như thế nào, suy cho cùng các ngươi cũng nên có một chút lòng đồng tình đi chứ, ta chính là đứa ngốc, cái gì cũng không hiểu, một nụ cười đắc thắng thoáng hiện trên khóe miệng, chỉ là ai cũng không thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tướng công nói phải hiểu được phản kháng

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nhạc Mặc ôm Bảo Nhi, nhẹ nhàng vỗ Bảo Nhi, ngay lập tức Lưu thị cảm giác một luồng ánh sáng lạnh bắn tới, cả người bỗng nhiên lạnh buốt. Nhạc Đông đi tới nói đỡ lời thay cho Lưu Thúy Hoa, dù sao cũng là huynh trưởng, Nhạc Mặc không có trả lời, trực tiếp ôm lấy Bảo Nhi, trở về phòng nhỏ ở Trà viên.

Nhạc Đông là người bị thê tử quản chặt, tính tình nhu nhược, nhìn thấy Lưu thị cái gì cũng không dám nói. Lưu Thúy Hoa thấy Nhạc Mặc đi xa tinh thần

lập tức lại phản chân lên, quay về phía bóng lưng la hét, thấy Nhạc lão bà tử lườm nàng ta một cái, cũng không dám nói gì, hôm nay làm thế nào cũng không nói rõ được, con cóc kia, mày tốt nhất đừng rơi vào trong tay tao. Giận dữ ôm lấy tiểu nhi tử.

Nhạc Mặc nhẹ nhàng lau mặt cho Bảo Nhi, "Bảo Nhi, đau ở chỗ nào? Nói cho ta biết". Hiện tại mắt Bảo Nhi sưng tấy, cũng không mở ra được, chỉ có thể mở ra một khe hở nhỏ. Haiz, trò diễn kịch này cũng không phải là chuyện dễ dàng á, chỉ có điều không ra oai phủ đầu Lưu Thúy Hoa nàng ta sẽ hếch mũi lên mặt, tuy rằng không biết thân thể này trước kia rốt cuộc từng chịu đau khổ gì, song nhìn vào thái độ của Lưu Thúy Hoa, khẳng định trước kia bị nàng ta ức hiếp không ít. Trước kia tạm thời miễn bàn đến, hiện tại ta ở đây, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng này của tướng công, Bảo Nhi có chút xấu hổ, chỉ có điều ở trước mặt tướng công nàng không cần phải ngại ngùng cái gì nữa, có thể làm nũng vô điều kiện, cần quấy vô điều kiện.

Bảo Nhi nắm lấy vạt áo Nhạc Mặc không buông tay, Nhạc Mặc chỉ có thể nhẹ nhàng lau móng vuốt nhỏ cho nàng, thay quần áo khác cho nàng. Bụng của Bảo Nhi không chịu thua kém kêu lên, "Bảo Nhi, nàng chưa ăn điểm tâm." Nhạc Mặc vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn trông có vẻ thảm thương, Bảo Nhi uất ức gật đầu một cái.

Về mặt Nhạc Mặc lập tức trở nên nghiêm nghị, nhưng khi nhìn về phía Bảo Nhi lại tràn đầy yêu thương. "Bảo Nhi ngoan ngoãn nằm một chút, tướng công đi làm thức ăn về cho nàng ăn, ngoan nhé." Vốn Bảo Nhi muốn bảo Nhạc Mặc dẫn nàng đi cùng, nhưng nghĩ đến khuôn mặt của hai nữ nhân kia, nàng liền buông tha, ngoan ngoãn gật đầu một cái. Nhạc Mặc cung chiêu vỗ nhẹ đầu của nàng, cởi giày của nàng ra, rồi đắp chăn cho nàng.

Nhìn bóng lưng của Nhạc Mặc, Bảo Nhi tràn đầy cảm kích. Nàng biết vị trí của Nhạc Mặc rất khó xử, một là nương hần, một là tẩu tử hần, đối với một người đọc sách mà nói, lẽ hiếu là phẩm chất cơ bản nhất. Bảo Nhi cố gắng hết mức tránh phát sinh chuyện gì không vui với Nhạc lão bà tử, tối đa chỉ có thể lấy Lưu Thúy Hoa kia khai đao.

"Mặc Nhi, tẩu tử ngươi cũng không phải cố ý, ngươi xem trên mặt mũi của nương cũng không cần so đo nữa." Nhạc lão bà tử trông thấy tiểu nhi tử ở phòng bếp nhóm lửa nấu cái gì đó. "Đến, muốn ăn cái gì, nương làm cho ngươi." Nhạc Mặc khe khẽ đẩy tay Nhạc lão bà tử ra, "Nương, để con tự làm."

Nhạc lão bà tử hiếm khi tốt tính như thế, trong lòng Nhạc Mặc cũng biết, khoảng thời gian sau khi Bảo Nhi rơi xuống nước lần trước thái độ của bọn họ đã hòa hoãn không ít, hần kính trọng bà là nương, Lưu thị là tẩu, nhưng mà hần không so đo cũng không có nghĩa là có thể cho phép bọn họ tiếp tục ức hiếp Bảo Nhi. Bảo Nhi của hần, ai cũng không thể ức hiếp!

Nhạc lão bà tử luôn cảm thấy tiểu nhi tử rất nghe lời, bà ta chỉ cần nói mềm mỏng một chút thì hần cũng sẽ không so đo cái gì nữa, nhưng mà lần này thái độ của Nhạc Mặc thật cứng rắn, ngộ nhỡ Nhạc Mặc không muốn ăn cơm chung với bọn họ vậy thì làm thế nào, khẩu phần lương thực sáng óng ánh kia cũng không còn nữa. Vội vàng đến nhà chính, tìm Lưu Thúy Hoa.

Lưu Thúy Hoa đang đánh khuê nữ, "Khóc lóc cái gì, ngươi xem trên mặt đất đều là nước, ngươi trông đê đê thế nào hả, hả, ta đánh chết ngươi con nhóc thối này." "Ngươi đang làm cái gì vậy hả?" Nhạc lão bà tử không nhìn nổi, trực tiếp kéo tôn nữ qua một bên. "Ngươi đó, đánh con cóc kia xong còn chưa đủ, còn lấy tôn nữ ta ra trút giận, ngươi nói ngươi cũng thật ngu ngốc, một đứa ngu cũng chinh không được." Nhạc lão bà tử chỉ vào Lưu Thúy Hoa mắng.

Lưu Thúy Hoa cũng không dám cãi lại, bà bà mắng nàng ta chỉ có phần nghe, cùng lắm thì buổi tối mắng lại nam nhân nhà nàng ta là được. Nhạc lão bà tử mắng một hồi, cuối cùng mắng đủ rồi, "Bây giờ Lão Nhị đang ở phòng bếp, ngươi đi giúp đỡ một chút để chữa lỗi sai, đừng dòn ép lão Nhị quá mức. Đến lúc đó cái nhà này của chúng ta cũng đừng nghĩ đến ăn những hạt tinh mè trắng tinh kia nữa. Còn không mau đi!" Lưu Thúy Hoa chỉ đành phải thành thật đi.

"Tiểu thúc, buổi sáng ta, ta cũng không có đánh nàng, chỉ nói với nàng đôi câu, thì tự nàng khóc rồi." Lưu Thúy Hoa nói thật, trong lòng có hơi sợ vị tiểu thúc này. Tuy nói tiểu thúc bình thường lạnh lạnh, không thích nói chuyện, nhưng ánh mắt lúc tức giận kia, nàng ta thật sợ.

Nhạc Mặc không để ý đến nàng ta, giờ nắp nồi lên, khuấy khuấy cháo bên trong. Gắp một chút dưa muối từ trong cái hũ ra, bỏ vào trong đĩa nhỏ, Bảo Nhi thích ăn khoai lang, trong lúc có lửa than hần đã vùi vào một củ, đợi khoảng hai canh giờ là có thể ăn.

Tự Lưu Thúy Hoa cũng cảm thấy rất lúng túng, không dám nói thêm gì nữa, phần nộ bỏ đi. Nhạc Mặc múc cháo vào trong một cái bát sứ lớn, thả vào trong cái rổ, bung dưa muối trở về phòng nhỏ ở Trà viên.

Bảo Nhi đang sờ bụng, nhàm chán lẩn lộn qua lại, một hồi ngó ngó cái này, một hồi ngó ngó cái kia. Nghe được tiếng động, lập tức bò dậy, mắt sáng lên nhìn cái rổ trong tay Nhạc Mặc. Nhạc Mặc trực tiếp kéo cái bàn nhỏ đến bên mép giường, vừa ôm Bảo Nhi, vừa thổi cháo. Nhìn bộ dạng mở to đôi mắt chờ mong đáng yêu kia của tiểu bảo bối, buồn bực trong lòng Nhạc Mặc cũng tiêu tán không ít.

Nhạc Mặc tự mình thử cháo xong, mới đưa thìa tới khóe miệng Bảo Nhi, "Bảo Nhi, chậm một chút nha, ăn thêm dưa muối này." Bảo Nhi miệng phình ra, vừa ăn vừa nhìn Nhạc Mặc. "Bảo Nhi, không nhận ra tướng công rồi à? Ăn cơm trước, ăn xong xem thật kỹ." Nhạc Mặc nhẹ nhàng phết cái mũi nhỏ xinh xắn kia của nàng cung chiêu nói. Bảo Nhi đang ngất ngây, không khỏi cảm thán làm người ngốc thật tốt á!

Rốt cuộc ăn no, Nhạc Mặc tỉ mỉ chùi miệng cho nàng. Vốn định cầm chén đĩa đưa trở về rửa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như nước trong veo như con nai con kia của Bảo Nhi đầy vẻ không muốn, hần liền trực tiếp ôm Bảo Nhi ngồi lên giường.

Vì muốn biểu hiện giống hơn một chút, Bảo Nhi nắm lấy sợi tóc của Nhạc Mặc chơi đùa. "Bảo Nhi, về sau nhất định phải phản kháng biết không? Nếu người ta đánh nàng, nàng nhất định không cần phải sợ, chuyện gì đều có tướng công biết không?" d/d/l/q/d Nhạc Mặc vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn kia. Bảo Nhi cái hiểu cái không gật đầu một cái, Nhạc Mặc cung chiêu hôn lên trán nàng một cái. Nhạc Mặc không có nhận ra oa, cũng bởi vì lời

ngày hôm nay của hần, Bảo Nhi yên tâm, càng đánh càng hăng! Ta nghĩ đến về sau, Nhạc Mặc nhất định hối hận lúc trước đã dạy Bảo Nhi như vậy...

Buổi trưa Nhạc Mặc không có đi nhà chính ăn cơm, Bảo Nhi cũng mới ăn xong không bao lâu cho nên không đói bụng, liền quán lấy Nhạc Mặc kể chuyện xưa, Nhạc Mặc thật đúng là tính tình tốt, Bảo Nhi thử đủ loại càn quấy, Nhạc Mặc vẫn thuận theo mọi chuyện, một chút tức giận cũng không có, quả thực là cung chiêu đến tận xương tủy rồi.

Còn chưa tới sập tối Bảo Nhi lại đói bụng, Nhạc Mặc bảo Bảo Nhi chờ, bảo là muốn mang đồ tốt về cho Bảo Nhi. Hai mắt Bảo Nhi tỏa ra đầy sao, thật xúc động oa!

Chờ Nhạc Mặc đến nhà chính thì không nghĩ tới nhi tử Trụ Tử của Lưu thị đang ôm khoai lang gặm rồi, Lưu thị thấy tiểu thúc tử, vội vàng tươi cười chào đón, "Tiểu thúc sao buổi trưa không tới ăn cơm?" Nói ra tràn đầy quan tâm ah. Nhạc Mặc không có trả lời, vào phòng bếp. Lưu Thúy Hoa gấp trặc trở, hừ, không ăn thì đồ tổn lương thực, vĩnh viễn không ăn là tốt nhất. Quay đầu nhìn xem nhi tử đang ăn vui vẻ một chút, "Con xem con ăn thành cái dạng gì, còn bẩn hơn đứa ngốc nữa!"

Thuận miệng nói, nói xong thì hối hận, nhà tiểu thúc tử không phải là một kẻ ngu à. Vợ vàng ôm nhi tử đi vào trong phòng. Tay đang cầm thanh củi kia của Nhạc Mặc lập tức nổi lên gân xanh, ném thanh củi xuống, muốn xoay người rời đi, nhưng nghĩ đến Bảo Nhi còn đang đói bụng, lại nhặt lên lần nữa, đốt lửa lên.

Lần nào cũng vậy, cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Hần thì cũng tạm được, vạn nhất ngày nào đó xảy ra chuyện, Bảo Nhi khẳng định sẽ bị đói, sẽ không ai chữa cơm cho Bảo Nhi. Vẫn nên nhanh chóng dựng một bếp lò ở phòng nhỏ Trà viên, như vậy ít nhất Bảo Nhi muốn ăn cái gì hần đều có thể làm cho nàng. Ánh lửa hắt lên gương mặt tuấn tú, bàn tay trắng thướt ở dưới ánh lửa chiếu lên trong suốt khác thường.

Bảo Nhi đang cầm cái chén nhỏ, ngồi chồm hóm ở một bên nhìn Nhạc Mặc dùng bùn đắp lên cái gì đó, mắt to tò mò chọt lóe lên. "Bảo Nhi, chờ đắp xong bếp lò, sau này chúng ta có thể tự làm thức ăn, Bảo Nhi muốn ăn cái gì tướng công liền làm cái đó cho Bảo Nhi được không?" Nhạc Mặc dùng gạch màu xanh chất lên. "Được" Miệng Bảo Nhi đầy thức ăn. Nhạc Mặc cung chiêu lắc đầu một cái, bởi vì đầy tay đều là bùn, chỉ có thể dùng tay áo lau cho nàng.

Tướng công này làm thật không dễ dàng, nuôi đứa ngốc mười năm rồi, nếu không phải nàng tới, vậy phải nuôi cả đời! Chỉ có điều bây giờ nàng cũng chính là đứa ngốc á, hưởng thụ sẵn sọc cùng sung ái, nàng thật hy vọng cả đời giống như một đứa trẻ chờ đợi ở bên cạnh hần, nhìn hần vì nàng làm tất cả, sợ vạn nhất ngày nào đó hần biết mình không phải là đứa ngốc, sẽ thu hồi toàn bộ những sung ái này. Thật là rầu rầu, Bảo Nhi bắt đầu dĩ cau mày, cúi gằm đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hà Hoa

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, cời quần áo rồi ngủ tiếp." Nhạc Mặc nhìn thấy Bảo Nhi cứ giữ nguyên quần áo nằm xuống, đưa tay cời quần áo cho nàng. Trong nháy mắt Bảo Nhi ngốc trệ, đây, đây là muốn phát sinh chuyện gì đó phải không? Trong lòng vẫn còn đang rất vọng đợi đó, có phải rất khác hay không...

Nhạc Mặc chỉ giữ lại một chiếc áo đơn nhỏ cho Bảo Nhi, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, dập tắt ngọn đèn dầu. Thần kinh Bảo Nhi căng thẳng, áp sát vào lồng ngực của Nhạc Mặc cảm thấy cả người đều nóng lên. Tròng mắt xoay chuyển, không ngừng uốn éo thân thể, thay đổi tư thế. "Bảo Nhi, ngoan một chút" Nhạc Mặc chịu khổ, người nói ôm một người tươi mát trong lòng, bình tĩnh hơn nữa cũng sẽ có phản ứng.

"Tướng công, ta cảm thấy trên người ta có trùng tử, chàng mau giúp ta bắt nó." Bảo Nhi gãi sau lưng. "Bảo Nhi, đừng nóng vội" Nhạc Mặc vội vàng châm đèn lên. Vén sau lưng của nàng lên, tìm kiếm một hồi. Trùng tử thì không có, nhưng hần cảm thấy trùng tử chui vào trong đầu mình rồi. Nhìn da thịt trắng nõn kia, đối với một nam nhân bình thường mà nói có bao nhiêu lực sát thương chứ.

Nhạc Mặc vội vàng tắt đèn, buộc Bảo Nhi thật chặt, ta muốn nói vừa rồi sau lưng Bảo Nhi thật sự ngứa ngáy, sửa sang cho Bảo Nhi xong lại chẳng hiểu ra sao.

Nhạc Mặc chuẩn bị nói chuyện mình mở lò cho Nhạc bà tử biết, Lão Bà Tử phản ứng rất kịch liệt, khóc la nói Nhạc Mặc bất hiếu, dẫn tới hàng xóm đều xoi mói.

"Nhạc lão Nhị à, nương người nuôi người cũng không dễ dàng, còn tạo điều kiện cho người thi công danh, người thi đậu rồi, có quốc gia nuôi, nhưng sao bây giờ người chỉ muốn hưởng thụ một mình. Aiz" Một đám người lại bắt đầu nghị luận. Bảo Nhi thật bất đắc dĩ, nghĩ tới ngày hôm qua mình dùng chiêu này, thật đúng là mười lần chẳng sai.

Thật ra Bảo Nhi muốn bùng nổ, nhưng cân nhắc đến lập trường của Nhạc Mặc, chỉ có thể thò tay lôi kéo tay áo Nhạc Mặc. Nhạc Mặc kéo tay nhỏ bé của Bảo Nhi, cho Bảo Nhi một nụ cười an ủi. Lưu thị đắc ý ở bên cạnh quạt gió thổi lửa, chỉ có thể nói loại nữ nhân Bảo Nhi này thật bị ai.

Hiện tại mọi người ngồi ở trên một bàn cơm đều không thoải mái. Hôm nay thật khó lắm mới nhìn thấy thịt, một con cá chép không lớn, Bảo Nhi vừa định vói đĩa tới, Trụ Từ liền kêu, "Nương, con muốn ăn cá." Lưu thị liền bưng cá qua bên kia rồi đặt trước mặt nàng ta. Về mặt Nhạc Mặc nhất thời lạnh xuống.

Bảo Nhi chỉ có thể kéo đôi đũa trống không trở về, bới lung tung cơm trong chén. Lưu thị gấp trộn con cá vào trong chén, dứt cơm cho tiểu nhi tử. Suy cho cùng ta cũng không thể giành ăn với trẻ con, Bảo Nhi tự mình an ủi trái tim nhỏ đang bị thương. Kể từ khi tới nơi này, thịt cũng không được ăn, món cá thích ăn nhất, cũng chỉ có thể gặp thoáng qua. Một miếng khoai tây vào trong chén, Bảo Nhi cho Nhạc Mặc một nụ cười thật to, tưởng tượng khoai tây thành thịt, thích ý nhai.

"O kìa, thăm nó, đây còn dư lại cái đầu cá, đầu con cá này là đồ tốt, nào" Lưu thị nói xong liền gấp đầu cá từ trong chén mình đưa cho Bảo Nhi, mới đầu Bảo Nhi không có phản ứng kịp, khi phản ứng kịp mới biết là gọi nàng, đầu cá bọc đầy nước miếng của Lưu thị bay vào trong chén mình.

Mẹ nó chứ, người cho là ta muốn ăn cơm này sao! Trong lòng lửa giận phừng phừng, ngoài mặt gió êm sóng lặng, Bảo Nhi cười hi hi đứng dậy bưng chén đến trước mặt của Nhạc bà tử, "Nương, tâu tâu nói đầu cá là đồ tốt, Bảo Nhi muốn để lại đồ tốt cho nương." Thiên chân hồn nhiên ah, kết quả là đầu cá kia bay vào trong chén Nhạc bà tử. Nhạc bà tử liếc Lưu thị một cái, cái này ai muốn ah, thịt phía trên kia đều bị găm sạch, còn thiếu chút nữa không phải là bộ xương cá sao. "Được, được, Bảo Nhi thật ngoan." Nhạc bà tử giọng cười sờ sờ đầu Bảo Nhi, Bảo Nhi ngoan ngoãn trở lại bàn, lúc cúi đầu trong mắt lóe lên tia đắc ý. Nhạc Mặc sừng sốt một hồi, ngẫm lại có thể là nhìn lầm rồi, lại gấp cho Bảo Nhi một miếng khoai tây.

Hiện tại Bảo Nhi cũng không có vị giác gì nữa rồi, giống như chuột nhai rồi lại nhai. Mỗi ngày cứ đưa muối và khoai tây hoặc là củ cải muối. Hai thứ kia thì cũng tạm được, nhưng củ cải muối là thứ Bảo Nhi ghét nhất, mỗi khi thấy thức ăn là củ cải muối thì Bảo Nhi một chút muốn ăn cũng không có.

"Bảo Nhi, chúng ta cùng đi hái hoa có được không?" Một cô bé nhìn khoảng mười hai mười ba tuổi trần đầy khao khát đứng ở bên ngoài hàng rào nhìn Bảo Nhi. Lần đầu tiên Bảo Nhi được đối xử như người bình thường, thật có chút không quen. Ặc, "được á" Không biết là ai, vậy cứ đáp lại trước là được.

Tiểu cô nương kia vui vẻ chạy tới lôi kéo Bảo Nhi đi ra ngoài, cũng không cho Bảo Nhi một cơ hội chào hỏi. "Hà Hoa, đừng dẫn Bảo Nhi đi quá xa". Nhạc Mặc quay về phía hai bóng lưng kia hô. Thật dễ mờ mắt, một người gần hai mươi tuổi được một đứa nhỏ mười mấy tuổi dẫn đi chơi, tiếp đó tướng công nhà nàng còn bảo người ta coi chừng nàng, umh, kỳ lạ quá.

"Bảo Nhi, người xem, nhìn có đẹp không?" Hà Hoa cài một đóa hoa đại lên trên đầu hỏi Bảo Nhi. "Đẹp" Bảo Nhi chỉ có thể trả lời như vậy. "Thật không" Khuôn mặt Hà Hoa ửng hồng. Tình huống gì thế này, đây không phải là biểu hiện tư xuân sao? Con nít nhỏ thế này mà suy nghĩ nhiều như vậy?

"Bảo Nhi, mai tới nhà ta được không? Ngày mai sẽ có thân thích đến." Hà Hoa nũng nịu, mặt vẫn còn đỏ. "Oh" Bảo Nhi đáp lời, nàng không dám nói nhiều á, nói càng nhiều không phải sẽ càng bị lộ ra sao. Xem ra Hà Hoa này trước kia rất quen thuộc với Bảo Nhi. Nhìn phản ứng vừa rồi của Nhạc Mặc, hình như rất hài lòng nàng và Hà Hoa ngáy ngủ cùng nhau. Đây hẳn là bạn chơi duy nhất của Bảo Nhi ở chỗ này.

"Hà Hoa, tướng công đã dạy ta tết vòng hoa, ta tết cho người một cái được không." Bảo Nhi đề nghị. "Được, được" Hà Hoa vẻ mặt chờ mong. Tết cho nàng một vòng hoa, lại kể một câu chuyện xưa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Hà Hoa nghe rất mê mẩn.

"Bảo Nhi, người cũng biết kể chuyện xưa rồi, Bảo Nhi". Sau khi Hà Hoa nghe xong trần đầy kinh ngạc. Ặc, Bảo Nhi lại quên già bộ rồi, vừa rồi đã coi nàng ấy thành một đứa trẻ con. "Ha ha, ta nghe tướng công nói với ta, chờ lần sau tướng công kể cho ta rồi ta lại kể cho người nghe." Bảo Nhi ngọt ngào nói.

Chơi cùng Hà Hoa hồi lâu, vẫn là Nhạc Mặc tìm đến, bọn họ mới trở về. Nhạc Mặc kéo tay Bảo Nhi, Bảo Nhi vẫn lên lên nhìn Nhạc Mặc. Nhạc Mặc ngồi xổm người xuống, "Bảo Nhi, tại sao mấy ngày nay cứ lên lên nhìn ta vậy, trong đầu nghĩ gì thế." Cung chiêu vuốt đầu của nàng, ngay sau đó xoay người bảo Bảo Nhi leo lên trên lưng hắn.

Hiện tại trong đầu Bảo Nhi toàn là bột nhão, Nhạc Mặc sẽ không thật sự coi Bảo Nhi thành con của mình chứ, quan hệ này thấy thế nào cũng không giống tình lữ á. Vậy, vậy, vậy phải giải quyết như thế nào?

Đến trên giường, Bảo Nhi lăn qua lộn lại, không ngờ Nhạc Mặc đúng là coi nàng thành con, mỗi ngày ôm ngủ, nàng chính là cái gối à? Không được, ta nhất định phải làm cho hắn coi ta là thê tử, Nhạc Bảo, hắn không ra tay, người phải ra tay á. Ai có thể chịu được ngày ngày bị một đại mỹ nam xem là gối ôm ôm.

"Tướng công, ta nóng." Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn. "Vậy tướng công quạt cho nàng." Nhạc Mặc cầm quạt hương bồ quạt. "Tướng công, ta còn nóng." Bảo Nhi tiếp tục la hét. "Vậy tướng công dùng sức thêm một chút." Nhạc Mặc tăng thêm sức lực. "Tướng công, ta muốn cởi quần áo." Bảo Nhi trông mong nhìn Nhạc Mặc. Hiện tại Bảo Nhi chỉ còn lại một cái áo mỏng thôi, cởi nữa thì chỉ còn cái yếm. Về mặt Nhạc Mặc khề khằn trương, "Bảo Nhi, đợi một chút nữa là được rồi, có được không."

"Không được, Bảo Nhi nóng quá, tướng công." Bảo Nhi uất ức khóc lên. Nhạc Mặc đành phải hành động, cởi áo đơn cho nàng. Bảo Nhi đã mười lăm tuổi, thân thể cơ bản đã thành hình. Chỗ nên đẩy dạn đã rất tốt. Ánh mắt của Nhạc Mặc lướt qua chỗ đó, nhất định không rơi trên người Bảo Nhi.

Tối mỗi ngày đều luyện cho chàng một lần, chàng còn có thể chống đỡ được sao? Bảo Nhi đắc ý khép hai chân lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Nhạc Mặc. Thần kinh Nhạc Mặc căng thẳng, Bảo Nhi, sao nàng không ngoan như thế, nàng còn nhỏ...

Đêm nay đối với Nhạc Mặc chính là giày vò rất lớn, Bảo Nhi đang cười thầm trong giấc ngủ. Sau khi Bảo Nhi ngủ xong Nhạc Mặc đứng dậy tắm nước lạnh, mới lên giường ngủ.

Bảo Nhi com nước xong rồi đến nhà Hà Hoa, Nhạc Mặc đưa nàng đến cửa, nếu không nàng thật sự tìm không ra. Đến nhà Hà Hoa chỉ thấy một phụ nhân chừng ba mươi tuổi. "Bảo Nhi tới, Hà Hoa, Bảo Nhi tới tìm con." Phụ nhân rất nhiệt tình, xem ra rất thích Bảo Nhi. Hà Hoa nghe tiếng gọi liền vội vàng ra khỏi phòng, kéo Bảo Nhi vào phòng. Phụ nhân lại đến phòng bếp nhỏ cũ nát bấm cái gì đó.

Hôm nay Hà Hoa rất khác biệt, mặc một bộ quần áo bằng vải bố miễn cưỡng được cho là xinh đẹp, trên đầu còn cài bó hoa. Đây không phải là muốn xem mắt chứ? Đứa nhỏ mới bấy lớn, đã phải gả cho người rồi ư? Bảo Nhi không ý thức được rằng mình cũng chỉ mới mười lăm tuổi, Nhạc Mặc cũng đã thú nàng được một năm rồi!

Hà Hoa vẫn còn đang lay hoay bởi gì đó lên trên mặt, bởi cho cả khuôn mặt một mảng trắng một mảng hồng. Bảo Nhi không nhìn nổi nữa, "Hà Hoa, ta giúp ngươi bôi có được không?". Hà Hoa vốn không muốn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chiếu lấp lánh của Bảo Nhi, liền gật đầu.

Bảo Nhi thành thực, một tiểu mỹ nhân liền ra lò. Hà Hoa khó tin soi gương vuốt mặt, "Bảo Nhi, ngươi học với ai vậy, thật là đẹp mắt!". Ấc, không có học với ai, không đúng, phải tìm cái cơ hợp lý.

"Tướng công đã từng vẽ cho ta một bức họa, khuôn mặt mỹ nhân phía trên đó cũng giống như ngươi vậy." Nói bừa thôi. Hiển nhiên Hà Hoa sẽ tin, "Bảo Nhi, ngươi nhất định phải dạy ta." "Không thành vấn đề" Bảo Nhi đáp lại.

Phụ nhân kia hẳn là nương của Hà Hoa, nhưng cha Hà Hoa đi đâu rồi? Đang tự hỏi, hình như bên ngoài có người đến, mẫu thân Hà Hoa nhiệt tình mời người vào trong nhà. Nhà chính chỉ có một gian, chỉ cần vào cửa là có thể nhìn khắp cả.

Người tới là hai phụ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, Bảo Nhi buồn bực, sao nhi tử không đến? Chẳng lẽ cổ đại đều là nương tới xem mắt?

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đấu với Vương bà tử

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Một người thoa phấn thật dày, cảm giác bước đi một cái là có thể rơi xuống mấy lớp. Không cần suy đoán nhìn bộ dạng chắc chắn chính là hình tượng kinh điển — bà mai, một phụ nhân khác thấy nàng hai mắt phát sáng, "Ồ, đây chính là Hà Hoa nhỉ", phụ nhân thân thiết lôi kéo tay của Bảo Nhi. Ấc, nào Bảo Nhi nhanh chóng phản ứng, quay đầu nói: "Hà Hoa, thăm thăm này là ai vậy?". Lúc này phụ nhân kia mới ý thức được kéo lộn người rồi, không buông tha nhìn Bảo Nhi một cái, lại đổi tay đến chỗ Hà Hoa.

Không thể không nói, bộ dạng của Bảo Nhi trắng nõn, nhìn tươi mát mướt mướt vẻ mặt còn rất sáng sủa hơn nữ hài tử bình thường nhiều, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của đa số các đại thẩm nhà nông. Phụ nhân kia lôi kéo tay Hà Hoa rất nhanh bèn thu về, vẻ mặt có chút ảm đạm rõ rệt.

Bà mai vội vàng đi lên điều đình, nương của Hà Hoa bùng chề (*) lên cho bọn họ (nơi này bình thường đãi khách nếu là phụ nhân thì sẽ đãi chè, nam nhân thì đãi trà) rõ ràng có chút khấn trương hơi quá không biết nên nói gì, ở một bên cười theo. Bảo Nhi ở đó nghe bà mai kia kể lại chút công tích vĩ đại của mình, nhà người có tiền ở trấn trên cũng tới tìm bà ấy làm mai, cái gì mà khuê nữ của Lý viên ngoại vân vân.

(*) Chề: có nghĩa đen là "nước đường", còn được gọi là tìm tong, là một thuật ngữ chung cho bất kỳ món súp ngọt hay súp hay món sữa trứng nào được phục vụ như một món tráng miệng vào cuối bữa ăn trong ẩm thực Quảng Đông.

Hà Hoa có chút không biết làm sao, "Tới đây nào, Hà Hoa, tới ngồi bên cạnh thăm con này." Bà mai bắt chuyện với Hà Hoa.

Bảo Nhi đi theo Hà Hoa ngồi vào bên cạnh vị phụ nhân kia, Hà Hoa vẫn cúi đầu, tay siết chặt Bảo Nhi. Tay Bảo Nhi bị siết rất đau, không có cách nào, cắn răng kiên trì.

"Vương thẩm nó này, ta nói không sai chứ, bà xem Hà Hoa cùng Thủy Tử nhà bà có tướng phu thê lắm nha." Bà mai thân thiện lôi kéo phụ nhân kia. Phụ nhân kia lại liếc Hà Hoa một cái, trên mặt miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cảm chén lên uống chè.

Nương của Hà Hoa cũng phát giác ra, người ta không hài lòng với Hà Hoa cho lắm, nụ cười trên mặt cũng giảm không ít.

"Hà Hoa, mau thêm chè cho thăm con nào, " bà mai ở một bên nhắc nhở. Hà Hoa liền vội vàng đứng lên bùng chén đi phòng bếp. "Đứa nhỏ này tên gì, con cái nhà ai, hứa cho người rồi chưa?" Phụ nhân kia rõ ràng cảm thấy hứng thú với Bảo Nhi hơn.

Hiển nhiên bà mai hiểu rất rõ Nhạc gia thôn, vừa định nói, thì bị Bảo Nhi cắt ngang. "Ta là người nhà Nhạc Mặc, Nhạc Mặc là tướng công ta." Bảo Nhi không vui, nhi tử nhà bà là cái thứ gì, còn chọn tới chọn lui, cho rằng nhi tử mình là đóa hoa, ai cũng thích chắc?

"Xoảng" một tiếng, tất cả mọi người nhìn về phía cửa. Hà Hoa té ngã trên đất, chén bể. Bảo Nhi vội vàng chạy tới đỡ Hà Hoa lên.

"Ồi chào, điềm tốt đó, vớ vớ bình an!" Bà mai tự biên tự diễn, không ai để ý tới bà ta. Nương Hà Hoa vội vàng chạy tới xem Hà Hoa, sắc mặt phụ nhân

kia càng tệ hơn rồi.

Ngay cả một cái chén cũng bưng không được, sau này còn có thể trông cậy vào nàng làm gì. Đứng dậy muốn rời đi. Bà mai phản ứng rất nhanh, "Ồ kia, Vương thẩm tử, bà ngồi một lát nữa đi, bà xem hôm nay cũng sắp trưa rồi, gấp cái gì chứ."

Vương bà từ nghĩ lại, cũng được, ăn bữa cơm cũng tốt, cũng không uống công mình đến đây. Xoay người lại ngồi xuống.

"Hà Hoa, té không có bị thương chứ" Hà Hoa lắc đầu một cái, mặt sung huyết đỏ bừng. "Vậy hôm nay làm bữa cơm cho Vương thẩm con, để chúng ta ném thử chút tài nấu nướng của con." Bà mai về mặt tràn đầy tươi cười. Hà Hoa kéo Bảo Nhi chạy xuống bếp, nướng Hà Hoa lại bưng cho Vương bà từ một chén chè.

"Bảo Nhi, ô ô" Hà Hoa ôm Bảo Nhi khóc. Bảo Nhi không biết nên an ủi thế nào. "Hà Hoa, không có chuyện gì" Bảo Nhi vỗ Hà Hoa dỗ. Tay nghề dụ dỗ người của Bảo Nhi rất lợi hại, nói một hồi, Hà Hoa đã nghĩ thông. Haiz, đây đều là học được từ Nhạc Mặc, Nhạc Mặc dỗ Bảo Nhi hơn mười năm, kinh nghiệm rất phong phú.

Hôm nay nhà Hà Hoa giết gà, thì ra sáng sớm nướng của Hà Hoa băm thịt gà. Bảo Nhi nhìn cũng muốn chảy nước miếng, đây chính là thịt đó, thịt xa cách đã lâu!

Bảo Nhi được ở lại ăn cơm. Trên bàn cơm, một đĩa thịt gà, một đĩa đậu cô ve, một đĩa khoai tây, còn có một đĩa trứng gà. Đây là bữa cơm thịnh soạn nhất kể từ khi Bảo Nhi tới nơi này!

Trên bàn cơm cũng không thấy cha của Hà Hoa, Bảo Nhi nhận ra, nhà của Hà Hoa chỉ có nương Hà Hoa và Hà Hoa, một nữ nhân dẫn theo một khuê nữ sống qua ngày, con gà ngày hôm nay chắc cũng là gà đẻ đẻ trứng, cứ như vậy làm thịt rồi. Vì lần xem mặt này, nương Hà Hoa đã dốc hết sức.

Bà mai và Vương bà từ nhìn thấy thức ăn mang lên hai mắt đều sáng lên, nhà nông bình thường ăn thịt đều là chuyện hiếm, không ngờ nương Hà Hoa này thật sự không tiếc.

Nương Hà Hoa gấp thịt gà cho hai bà từ kia, lại gấp một miếng cho Bảo Nhi. "Bảo Nhi, con thích ăn cái gì thì tự mình gấp nhé" nương Hà Hoa thân thiết nói. Bảo Nhi nhìn chằm chằm thịt gà trong chén tràn đầy hạnh phúc, mẹ nó, rốt cuộc ta được ăn thịt rồi, thật là lệ nóng doanh tròng á.

"Ủm, tay nghề thật tốt, thịt này làm rất ngon" bà mai ăn, khen. Nếu làm dưa muối, xem thử bà có khen tay nghề thật tốt không, Bảo Nhi khinh bỉ nhìn bà mai kia.

Vương bà từ ăn đến mặt mày hân hoan, "Món ăn nấu không tệ." Hà Hoa then thùng đồ mặt, cúi đầu bới cơm. Bây giờ Bảo Nhi đã hiểu, tại sao nàng có thể chơi với Hà Hoa được. Hà Hoa chính là một đứa trẻ hướng nội, ở trước mặt người ngoài luôn cúi đầu không dám nói câu nào. Chỉ có ở trước mặt Bảo Nhi nàng mới có thể trút được toàn bộ lời muốn nói ra, bởi vì Bảo Nhi không chê cười nàng, còn có thể ngoan ngoãn nghe nàng nói.

Tất cả món ăn rất nhanh đã thấy đầy, chỉ còn lại hai miếng khoai tây. Hai bà từ kia ăn xong rất hài lòng, quét quét mồm chuẩn bị rời đi.

Bảo Nhi hết ý kiến, không ngờ bọn họ tới đây để ăn chứ!

"Nương Hà Hoa này, ta cảm thấy Hà Hoa nhà bà rất tốt, nhưng có chút hơi rụt rè không phóng khoáng, đến bây giờ một câu cũng chưa từng nói ra. Ta làm sao mà yên tâm để nhi tử ta thú về nhà. Nhà ta và nhà bà không giống nhau, bà nói xem nhìn vào một vài thân thích của đại gia nhà chúng ta, tính ra cũng chẳng kém lắm." Vương bà từ vừa xia răng, vừa nói.

Sắc mặt nương Hà Hoa lập tức trầm xuống. Hà Hoa nhà bà từ nhỏ đã không có cha, là bà tần tảo khổ khổ một tay nuôi lớn, mình không nỡ nói không nỡ năng, bây giờ bị người ta nói không đáng một đồng.

Bảo Nhi tức giận, Hà Hoa ở trong mắt bọn họ là cái gì? "Nhi tử nhà thẩm thẩm tốt như vậy, sao không trực tiếp thú Lý tiểu thư ở trấn trên chứ, không phải Lý viên ngoại kia đang chuẩn bị kén rể ư, đúng lúc nhi tử nhà thẩm có thể đến ở rể, có thể kiếm được không ít tiền đấy!" Bảo Nhi ngây thơ nhìn về phía Vương bà từ. Ở nông thôn, mọi người đều xem trọng nhi tử, mặc kệ một sống một chết thế nào cũng sẽ không muốn để con của mình đến ở rể nhà người khác.

"Người, người, ta muốn bán nhi tử ta khi nào hà, nhi tử ta mới không thêm gia sản của nhà người khác mà tới ở rể đâu!" Mặt Vương bà từ xanh như tàu lá.

"Tại sao? Lý tiểu thư kia rất phóng khoáng mà!" Bảo Nhi giật mình hỏi.

Vương bà từ cảm thấy bị lời của Bảo Nhi xoay vòng vòng, bà ta không có nói muốn nhi tử tìm tiểu thư nhà người ta, sao tiểu thư nhà người ta có thể để ý đến nhà bà chứ. "Chúng ta mới không thêm khuê nữ Lý gia kia!" Vương bà từ quỳnh lên nói.

"Ồi chào, Lý tiểu thư mà bọn họ cũng coi thường, trời ơi, thậm chí nói nếu Lý viên ngoại biết khuê nữ nhà mình bị người ta xem thường, ông ta có tức giận hay không?" Bảo Nhi hỏi bà mai.

Lý viên ngoại là phú hộ ở trấn trên, các nông dân trồng trà đều biết rất rõ, mọi người muốn bán lá trà, đều phải thông qua Lý viên ngoại. Vương gia này cũng ở gần đây, chắc chắn cũng là nông dân trồng trà. Lời này nói ra thì không thể thu về được rồi, Bảo Nhi nghĩ miệng bà mai này không có khóa cửa, nói không chừng ngày mai những lời này có thể bay đầy trời.

Lúc này Vương bà từ mới biết mình nói sai, ngộ nhờ lời này truyền tới tai Lý viên ngoại, trà nhà bà ta nghĩ cũng đừng nghĩ bán được. Vậy nhà bà ta phải sống thế nào chứ!

"Ta, ta không có ý đó, nha đầu này sao miệng độc như vậy!" Vương bà từ nhận ra mình bị sập bẫy, giờ tay muốn chỉ về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi vội vàng nắm lấy đôi tay kia, "Thăm thăm đánh người ả!" Vừa kêu vừa chạy ra ngoài. Vương bà từ vội vàng đuổi theo, bà ta muốn nói không phải bà ta muốn đánh nàng, bảo nàng đừng chạy.

Bảo Nhi cũng mặc kệ, kêu gọi tất cả mọi người ra ngoài, giữa trưa, bình thường mọi người đều đang ở nhà. Nhà Hà Hoa cách nhà chính của Nhạc Mặc rất gần, Bảo Nhi liền chạy về hướng này, Vương bà từ đang đuổi theo ở phía sau. Không thể để cho nàng la như vậy, la như vậy sau này thanh danh của bà ta sẽ hỏng mất.

Nhạc Mặc nghe được tiếng la, liền dừng bát đũa trong tay lại xông ra ngoài. Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc cái miệng nhỏ nhắn mếu lại, vẻ mặt đau khổ, nhào tới trong ngực Nhạc Mặc. Vương bà từ cũng đã chạy tới, tất cả mọi người xông tới, vòng quanh Nhạc Mặc, Bảo Nhi và Vương bà từ.

Bà mai và nương Hà Hoa chạy đến sau cùng. "Tướng công, thăm thăm đó muốn đánh ta!" Bảo Nhi chỉ về phía Vương bà từ tố cáo với Nhạc Mặc. Vẻ mặt Nhạc Mặc lạnh xuống.

"Người nói nha đầu nhà ngươi, có phải không cha không mẹ hay không, một chút giáo dưỡng cũng không có." Vương bà từ vênh váo tự đắc.

Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi ra phía sau, "Vị tâu từ này, Bảo Nhi là thê tử của ta, nói chuyện nên chú ý một chút. Nàng có tướng công!" Điều Nhạc Mặc lo lắng nhất chính là Bảo Nhi cảm thấy mình không cha không mẹ, đương nhiên cũng không cho phép người khác nói Bảo Nhi như vậy. Toàn thân hần đều kéo căng. Bảo Nhi cảm nhận được hiện tại Nhạc Mặc rất tức giận.

Nghe người bên ngoài thảo luận, Vương bà từ mới biết người trước mặt này chính là Cử nhân lão gia Nhạc gia thôn kia, khí thế bắt đầu xẹp xuống. Tuy Nhạc Mặc là Cử nhân, nhưng bình thường đối xử với tất cả mọi người rất hòa khí, cũng không biểu hiện khác biệt gì, cũng không muốn người ta gọi hần là Cử nhân lão gia, mọi người đều gọi hần là Nhạc lão Nhi.

"Tướng công, vị thăm thăm này nói bà ấy chướng mắt Lý tiểu thư, nói không xứng với nhi tử nhà bà ấy. Ta chỉ hỏi có một câu, bà ấy liền tức giận, muốn đánh ta." Lời của Bảo Nhi giống như một quả lựu đạn, ầm, oanh tạc cả đám người.

Lý tiểu thư kia chính là mỹ nhân của trấn trên, gia thế lại tốt như vậy, phụ nhân nhà ai giọng điệu lại lớn như vậy? Bỗng dưng trong đám người có người nhận ra Vương bà từ. "Ồ, đây không phải là tức phụ của Vương Quải Từ của Vương gia thôn sao, không phải nhà ngươi chỉ có ba gian phòng nhỏ thôi sao, thế mà còn dám chê tiểu thư Lý viên ngoại người ta?" Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn về phía Vương bà từ.

Vương bà từ muốn phản bác, bà mai ở phía sau kéo Vương bà từ lại. "Ta không có nói vậy, ta không có nói vậy."

"Rõ ràng chính là từ trong miệng ngươi tuôn ra, sao ngươi không có nói, ngươi nói ở ngay trong sân nhà ta." Nương Hà Hoa đập thêm một cú, chuyện này trở thành sự thật.

Bảo Nhi ép sát vào phía sau Nhạc Mặc, trong lòng thật sáng khoái. Dám chê Hà Hoa nhà chúng ta, còn mặt dày mày dạn ăn của người ta, bà cho rằng bà là ai! Tin ta đi đã đến lúc bà khóc rồi!

Vương bà từ xám xịt chạy trốn cùng bà mai, nương Hà Hoa cảm kích nhìn Bảo Nhi một cái. Bảo Nhi có chút không biết làm sao, không biết có phải nương Hà Hoa nhìn ra cái gì rồi hay không, chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười thật to.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bảo nương người sinh đi!

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Đám người rất nhanh giải tán, Nhạc Mặc kéo tiểu nhân nhi sau lưng đến trước mặt. "Bảo Nhi, không nên nghe người ta nói càn, nàng có tướng công, biết không?" Nhạc Mặc trầm ngâm ôn nhu chết người. Hờ, Nhạc Mặc sợ nàng khổ sở sao? Nàng thật sự không có việc gì, kiếp trước cô độc cả đời, kiếp này có một tướng công thương nàng như vậy, sao nàng còn khổ sở cho được?

"Ha ha, Bảo Nhi có tướng công là đủ rồi." Cho Nhạc Mặc một khuôn mặt tươi cười thật to. "Tướng công, công công" Bảo Nhi chỉ vào sau lưng Nhạc Mặc.

"Nhóc con lười biếng" nói xong xoay người để cho Bảo Nhi leo lên. Bảo Nhi ôm cổ Nhạc Mặc đặc ý hát ngâm nga. Bài hát là bài《 Love ing》của Ngũ Nguyệt Thiên kiếp trước nàng thường hát.

Nhạc Mặc lại cau mày, từ khi nào mà Bảo Nhi biết ca hát rồi, nghe rất là thích thú, bản thân không tự chủ được khước miệng cũng nhếch lên.

Bởi vì buổi trưa ăn ngon, buổi tối ăn dưa muối, Bảo Nhi cũng ăn rất hăng say. "Các người đang ăn cơm đây à, có phải ta tới không đúng lúc không", Bảo Nhi quay đầu lại thì thấy nương Hà Hoa xách theo cái rổ vào nhà. "Nào có, thăm tử Hà Hoa mau vào, " Nhạc bà tử buồng chén đĩa xuống đón tiếp nương Hà Hoa. Nhạc bà tử này đối với chuyện khác thì không tốt, nhưng đối ngoại cũng không tệ lắm.

"Thăm thăm, sao thăm lại tới đây" Bảo Nhi chạy tới. "Tại sao lại gọi thế, phải gọi tâu tâu, bồi phạn (vai vế) đều rối loạn." Nhạc bà tử nhắc nhở nói.

"Oh, tâu tâu", nương Hà Hoa vừa ngồi xuống, "Ha ha, Bảo Nhi gọi quen rồi, không dễ đổi cách xưng hô. Đến đây nào, Bảo Nhi, tâu tâu lấy cho người mấy quả trứng gà, để Nhạc Mặc làm canh cho người ăn." Nương Hà Hoa nói xong liền bỏ vào trong tay Bảo Nhi.

"Không không, " Bảo Nhi khoát tay, một mình bà ấy dẫn theo Hà Hoa đã rất không dễ dàng, hôm nay còn tự mình giết một con gà mái đẻ trứng, sao nằng có thể nhận được." Bảo Nhi, đây là tâu tâu cho người bồi bổ thân thể, nghe lời nào." Nương Hà Hoa kiên trì.

Bảo Nhi muốn giải thích, nhưng nghĩ đến mình là một đứa ngốc, giải thích ra hẳn rất dọa người. Chỉ có thể nắm chặt tay không nhận lấy cái rổ. Lưu thị ôm con ở một bên vẫn nhìn chăm chăm vào cái rổ kia, nhìn sơ cũng đến mười quả, con ngốc kia thật là ngu, chuyện thật tốt á.

"Tâu tử, trứng gà tâu lấy về đi" Nhạc Mặc lên tiếng. Nương Hà Hoa vẫn không muốn, cứ một mực nhét vào trong tay Bảo Nhi.

Bảo Nhi bắt đắc dĩ, thò tay vào trong rổ lấy hai quả, "Tâu tâu, Bảo Nhi muốn hai quả có được không, những quả khác tâu tâu giữ lại nuôi thành gà con, sau đó Bảo Nhi giúp tâu tâu cho gà con ăn được không?" Nhạc Mặc ở một bên vui vẻ yên tâm gật đầu. Nương Hà Hoa cũng không tiện cho nữa, "Được, vậy tâu tử nuôi thành gà con ra cho Bảo Nhi. Bảo Nhi muốn ăn trứng gà thì tới nhà tâu tử nhé".

"Ừm, " Bảo Nhi vui vẻ gật đầu một cái. Sau khi tiễn nương Hà Hoa đi xong, Bảo Nhi nhét trứng gà vào trong túi nhỏ của mình, tiếp tục ăn cơm.

"Nương, Trụ Tử muốn ăn trứng gà" Nhi tử của Lưu thị gào lên. Bảo Nhi thật căm thù, sao nhà này giống như thổ phi vậy, cái gì cũng muốn, hôm nay ta không cho đây, người có thể làm gì!

"Ôi chao, nương làm gì có trứng gà, thăm con có đó." Lưu thị chỉ vào Bảo Nhi nói với nhi tử. Con nít quả quyết nói cái gì chính là cái đó, trực tiếp chạy tới trước mặt Bảo Nhi. Bảo Nhi làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục ăn cơm.

Đứa bé kia có chút sợ, không dám kéo Bảo Nhi. Người cả nhà đều nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi bình tĩnh nào, người thích đứng bên cạnh thì cứ đứng đi, ta cũng sẽ không nuông chiều người! Đứa bé kia lại nhìn Nhạc Mặc, Nhạc Mặc cũng làm như không nhìn thấy.

"Ai da, không phải chỉ có hai quả trứng thôi ư, hôm khác ta mua về trả lại cho muội chẳng phải được sao. Thăm nó cần gì phải cùng đứa nhỏ tranh chấp!" Lưu thị nói câu nói có hàm ý khác, nói như Bảo Nhi có chút việc còn con cũng không hiểu. Bảo Nhi không vui, trực tiếp ném bát đĩa xuống đứng lên.

"Trụ Tử, nương người lợi hại như vậy, bảo nương người trực tiếp sinh cho người chẳng phải được sao, đừng nói là hai, muốn bao nhiêu không có á!" Bảo Nhi quay về phía Trụ Tử bình tĩnh nói.

Nhạc Mặc thiếu chút nữa phun cơm ra, quay đầu, nhếch khóe miệng. Bản thân Bảo Nhi cũng kìm nén đến khó chịu, buồn cười không dám cười, tiếp tục cắn mặt ra. Lưu thị nhất thời ngẩn ra, vừa muốn nói gì đó, Trụ Tử liền khóc kêu, "Nương, nương sinh trứng cho con, mau sinh trứng cho con, con muốn trứng trứng."

Lưu thị giận dữ, đỏ bừng cả khuôn mặt, "Muốn trứng cái gì, mau đi ăn cơm cho ta!" Trực tiếp bung chén kéo Trụ Tử vào phòng trong. Đến bên trong còn không ngừng mắng.

Người mắng kệ người, "Tướng công, Bảo Nhi mệt" lời kéo Nhạc Mặc muốn đi về ngủ. Nhạc Mặc thân mật vén lại tóc cho nàng, chào Nhạc bà tử và Nhạc Đông xong liền dẫn theo Bảo Nhi đi ra ngoài.

Nhạc bà tử và Nhạc Đông có thể nói cái gì, Bảo Nhi chính là một đứa ngốc, nàng nói ra cái gì đều là bình thường, chỉ có thể trách Lưu thị tự mình chuốt lấy.

Ra cửa, Bảo Nhi vui ới là vui, cầm hai quả trứng lắc lư ở trước mặt Nhạc Mặc. Nhạc Mặc cũng chịu kéo nàng đến bên cạnh, đường rất không bằng phẳng, lại là buổi tối, sợ nàng đứng không vững té ngã.

Nhạc Mặc khó tưởng tượng sao Bảo Nhi có thể nghĩ ra mà nói được như vậy, trực tiếp làm cho Lưu thị á khẩu không trả lời được. Chỉ có điều, Bảo Nhi nhà hắn thật thông minh, không hổ là thê tử của Nhạc Mặc hắn, cho dù ngốc cũng ngốc có trình độ, huống chi hắn cũng không cho rằng Bảo Nhi nhà hắn ngốc, Bảo Nhi nhà hắn chỉ mang tâm tính trẻ con mà thôi.

Bảo Nhi happy không ngủ được oa, ở trên giường chơi hai quả trứng kia. "Bảo Nhi, đã muộn rồi, chúng ta nên đi ngủ." Nhạc Mặc nhào người về phía trước mặt Bảo Nhi muốn lấy hai quả trứng kia đi. Bảo Nhi trực tiếp ăn vào lòng bàn tay, quay về phía Nhạc Mặc cười sáng lạng.

Sao đó, Bảo Nhi thom Nhạc Mặc một cái. Nhạc Mặc ngây dại, trên mặt vẫn còn một chút đỏ ửng mơ hồ. Ha ha, Bảo Nhi vô cùng vui vẻ, xem ra Nhạc Mặc cũng có cảm giác với nàng, nếu không sao có phản ứng không bình thường thế kia.

Ah, bỗng nhiên đèn tắt, Bảo Nhi kêu một tiếng. Nhạc Mặc trực tiếp ôm nhân tình kia vào trong ngực, trong tay Bảo Nhi còn đang cầm hai quả trứng, "Tướng công, chàng cần thận một chút, cần thận con gà con ra đây cần chàng."

Nhạc Mặc trực tiếp túm được đôi tay nhỏ bé kia, "Bảo Nhi ngoan, đưa trứng cho tướng công." "Vậy phải xem chàng có thể bắt được hay không!" Bảo Nhi nhanh chóng rút tay lại. Bình thường Nhạc Mặc nắm lấy tay nàng đều không nỡ dùng sức nhiều, chỉ có thể một tay ôm chặt hông của nàng, một tay nắm lấy hai móng vuốt nhỏ kia.

Bảo Nhi thuận thế ôm lấy eo Nhạc Mặc, ngẩng mặt nhìn Nhạc Mặc. Nhạc Mặc duỗi tay về phía sau tóm lấy, Bảo Nhi trực tiếp cắn môi Nhạc Mặc. Nhạc Mặc không có động tĩnh, Bảo Nhi duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm môi Nhạc Mặc, đáy mắt tràn đầy nụ cười xấu xa, chỉ tiếc trời quá tối, Nhạc Mặc không thấy được...

"Tướng công, chàng không có bắt được, hôm nay chàng phải kể cho ta thêm một câu chuyện xưa á!" Đặt quả trứng cầm trong tay vào trong tay Nhạc Mặc. Tội nay kích thích quá lớn, lúc Nhạc Mặc kể chuyện xưa cũng không tập trung luôn hỗn loạn. Tay ôm Bảo Nhi cũng không ngừng xuất mồ hôi, Nhạc Mặc, Bảo Nhi còn nhỏ, chuyên tâm kể chuyện xưa! Tuy rằng không ngừng tự nhủ, nhưng trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cảm giác tê dại trên môi kia, luôn không tập trung được.

Tướng công, ta phải từ từ dạy dỗ chàng nhá, ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cút về Trà viên đi

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Hiện tại chính là mùa vụ hái trà tốt, mỗi ngày trời còn chưa sáng các nông dân trồng trà đã thức dậy chuẩn bị. Tối hôm qua Bảo Nhi đã đồng ý với Nhạc Mặc phải cùng hắn đi hái trà. Bảo Nhi chưa từng thấy cây trà, hái trà như thế nào, cũng mới vừa thấy, phía sau phòng nhỏ của bọn họ chính là một vườn trà nhỏ.

Hôm nay Bảo Nhi không có lảng nhãng, lúc Nhạc Mặc tỉnh dậy thì nàng cũng tỉnh dậy. Chỉ là vẫn ngáp, đi đường cũng không ổn định. Nhạc Mặc lại để cho Bảo Nhi trèo lên lưng hắn ngủ một lát.

Lưu thị vừa nhìn thấy Bảo Nhi cả người liền tức lên, con ngốc này càng ngày càng làm cho người ta ghét. Tất cả Bảo Nhi làm như không nhìn thấy, tự mình ngồi trên băng ghế. Nhạc Mặc đi xuống bếp giúp nương hắn.

Khuê nữ của Lưu thị gọi là Tiểu Mễ, bình thường tiểu nha đầu cũng rất an tĩnh, nhỏ như vậy đã bắt đầu học thêu hoa, đánh túi lười kiếm tiền. Lưu thị đối với khuê nữ rất hà khắc, mỗi ngày không cho phép đi chơi, phải ở trong phòng làm việc, kiếm tiền.

"Tiểu Mễ, người thêu thật là đẹp mắt!" Bảo Nhi cầm một cái khăn đã thêu xong lên khen ngợi. Tiểu nha đầu ngượng ngùng mỉm cười một cái với Bảo Nhi.

"Cầm vào trong phòng thêu đi, ngu ngốc, không biết đang cản trở ta quét sân sao!" Cái miệng cay nghiệt kia của Lưu thị thật đúng là làm cho người ta chán ghét. Một câu hai nghĩa, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Tiểu nha đầu vội vàng bụng rỗng thêu vào trong phòng, Bảo Nhi thì bất động, Lưu thị hét bụi lên thật cao. Tao không tin, con ngốc này không chịu đứng lên.

Ha ha, bà cứ tiếp tục hét lên đi, chờ bà hét được sắp xỉ tôi liền đứng lên. Cứ như vậy, Lưu thị còn đang tiếp tục quát như thế, bụi bay mù mịt đầy phòng. Bảo Nhi nhìn thời cơ gần được rồi, bước nhanh vọt ra ngoài.

Nhạc bà từ bụng một chén cháo vừa định bước vào, liền bị khói bụi làm sặc đến ho khan. "Thúy Hoa, người làm gì vậy, nổi điên làm gì thế, tại sao lại quét đất? Người không hài lòng lão bà từ ta đây à? Cút ra đây cho ta!" Nhạc bà từ phát uy, cả nhà này, Lưu Thúy Hoa cũng chỉ sợ một mình bà ta. Bà bà là ai? Đó chính là lão phật gia của con dâu, bà bà không hài lòng, người nghĩ cũng đừng nghĩ được thoải mái.

Lưu thị vội vàng cầm chổi chạy ra, "Nương, nương người đừng tức giận." "Còn bảo ta không tức giận, người không muốn cả nhà chúng ta ăn điểm tâm phải không, cả phòng đều là bụi, cơm này sao ăn?" Nhạc bà từ đặt chén cháo lên trên tấm thớt cái bịch ra bên ngoài, tức giận chỉ vào lỗ mũi Lưu thị liên tục mắng.

Người cả nhà đều ra sân đứng, hôm nay dường như tâm tình của Nhạc bà từ không tốt lắm, Lưu thị vừa khéo đụng phải huyệt sống.

Bảo Nhi dựa vào Nhạc Mặc cứ như vậy nhìn bọn họ đại chiến miệng lưỡi, aiz, Lưu Thúy Hoa kia quả thật ngu không ai bằng, còn nói người khác ngu, chính nàng ta đầu óc thiếu gân, hết thuốc chữa.

Mọi người chỉ có thể đứng trong sân ăn, Nhạc Đông ở một bên cười khuyên Nhạc bà từ, Lưu Thúy Hoa đứng ở một bên không dám nói nữa. Bảo Nhi tự mình uống cái gọi là cháo, thật ra thì chính là nước com, một hạt com cũng không vớt được.

Choáng nha, công lương mỗi tháng của Nhạc Mặc nhiều như vậy, tại sao mỗi ngày còn không được ăn no, lương thực đều đi đâu cả rồi?

Trong nhà chỉ để lại Tiểu Mễ và Trữ Tử, toàn bộ đám người lớn đều ra ruộng. Bảo Nhi cầm cái sọt nhỏ, đi theo sau lưng Nhạc Mặc. Trên núi sương mù mông lung, trên cây trà đều là sương sớm. Bảo Nhi cũng không biết nên xuống tay từ đâu, đây không phải đều là lá trà sao?

Sau khi Bảo Nhi hái được một hồi, Nhạc bà tử không cho nàng hái nữa, nhưng Bảo Nhi đang hái rất hứng thú, bèn dời đến bên cạnh Nhạc Mặc hái.

Thủ pháp của Nhạc Mặc trông thật tuyệt vời, Bảo Nhi kinh ngạc đến ngây người, thì ra hái trà không phải cứ hái xuống là được, thủ pháp cũng phải được chú trọng! Bảo Nhi sợ nhất là chuyện phiền phức, nếu người ta không cho hái nữa, thì nàng cứ nán lại một bên nhìn thôi.

"Bảo Nhi, đi lên bờ ruộng đi, nơi này rất ẩm ướt." Nhạc Mặc nói với cô gái nhỏ đang nhàm chán. Bảo Nhi cũng không tình nguyện lắm, nhưng vẫn kéo cái sọt nhỏ leo lên trên bờ bên cạnh. Chung quanh ruộng trà toàn là bóng dáng bận rộn, rất nhiều người đều trùm khăn đội đầu, phòng ngừa tóc bị ướt.

"Bảo Nhi" một người chạy về phía Bảo Nhi, sương quá dày, nhìn không rõ ràng lắm. Chờ người đến bên cạnh mới nhìn rõ, thì ra là Hà Hoa. Bảo Nhi vốn tưởng rằng nàng ấy buồn bực tầm mấy ngày cơ, không nghĩ tới tốt lên nhanh như vậy.

Hà Hoa kín đáo đưa cho Bảo Nhi một gói giấy dầu, còn nóng hổi, trời ạ, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. "Bảo Nhi, ta phải đi hái trà, chờ lúc rảnh rồi sẽ đến tìm người chơi nhé." Hà Hoa công cái sọt nhỏ bước nhanh rời đi.

Trong gói giấy dầu là hai cái bánh bột ngô vàng óng ánh, không biết làm bằng cách nào, umh, ăn thật ngon!" "Tướng công, chàng ném thử xem!" Bảo Nhi vội vàng chạy đến trước mặt Nhạc Mặc. "Vi phu không đói bụng, Bảo Nhi tự mình ăn đi, ngoan nhé." Nhạc Mặc lấy mu bàn tay ôn nhu cạ nhẹ gương mặt của nàng.

Bảo Nhi mất hứng, buổi sáng chỉ ăn ít như vậy, chẳng không đói sao? Nàng bất động, cứ đứng thẳng tắp ở trước mặt Nhạc Mặc nhìn chằm chằm. "Bảo Nhi, ngoan, tướng công còn phải hái trà đấy" nha đầu này sao càng ngày càng bướng bỉnh thế nhỉ, không dễ dụ như trước kia.

Nhạc Mặc bị Bảo Nhi nhìn chằm chú sợ hãi, kể từ sau khi rơi xuống nước nha đầu này rất thích theo dõi hắn. Bảo Nhi cũng mặc kệ Nhạc Mặc nghĩ như thế nào, đưa tay muốn lấy sọt của hắn xuống, Nhạc Mặc lại cho là Bảo Nhi muốn nổi giận, nghiêng người né tránh tay của nàng. Bảo Nhi đột nhiên không có gì chống đỡ thẳng băng, trực tiếp ngã xuống đất, Nhạc Mặc cảm thấy tình hình không đúng, nhanh chóng bỏ sọt trúc xuống đuổi tay ra kéo lại, bởi vậy hai người đều ngã nhào xuống đất, ruộng trà là ruộng dốc, còn lăn một vòng.

Vốn mỗi người phụ trách một hàng, ba người kia dừng lại, nhìn người ôm nhau trên mặt đất...

"O, đây còn là ban ngày đấy" Lưu thị cứ thích chiêm vào vài câu. "Ban ngày ban mặt còn ra thể thống gì, không thể làm việc thì thôi đi, còn biết xấu hổ hay không hả!" Nhìn chung quanh tất cả mọi người đều nhìn về phía này, Nhạc bà tử tức giận nói.

Hành vi của nữ nhân đại biểu cho thể diện của phu gia, lần này thì hay rồi, vốn là kẻ ngu không nói, làm hại nhi tử bà ta còn chưa đủ sao, xấu hổ chết đi được.

Nhạc bà tử chạy tới động thủ muốn đánh Bảo Nhi, Nhạc Mặc trực tiếp che chắn Bảo Nhi ở trong ngực. Lão bà tử thấy Nhạc Mặc cưng chiều nàng dâu không có giới hạn như vậy, lửa trong lòng càng lớn hơn. Cầm đòn gánh bên cạnh đánh lên trên người Nhạc Mặc, Nhạc Mặc không lên tiếng. Bảo Nhi khóc lên.

"Bảo Nhi làm sao vậy? Há?" Nhạc Mặc trực tiếp bắt được đòn gánh của Nhạc bà tử, rút lấy đòn gánh ném qua một bên, Nhạc bà tử lão đạo một cái thiếu chút nữa ngã nhào.

Nhạc bà tử không ngờ, nhi tử vẫn luôn nghe lời này hôm nay lại đối xử với bà ta như thế, bèn giống như nổi điên ngồi xuống bên bờ ruộng gào thét, người hái trà xung quanh còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, liên tiếp tụ tập tới.

"Bảo Nhi, nói cho tướng công, nàng làm sao vậy? Có phải bị đau ở chỗ nào không?" Đòi mắt Nhạc Mặc đều đỏ lên, Bảo Nhi của hắn làm sao vậy. Bảo Nhi vẫn không nói lời nào, ôm eo Nhạc Mặc. "Tiểu thúc, sao người có thể đối xử với nương như vậy, sách của người đọc uống công rồi sao?" Lưu thị rất là gương mẫu đi đến kéo Nhạc bà tử. Nhạc Đông không nói lời nào, ở một bên nhặt lá trà rơi vẩy trên đất. Người bên cạnh còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, Nhạc Mặc đã trực tiếp ôm lấy Bảo Nhi rời đi.

Nhạc bà tử vừa kêu trời trách đất, vừa mắng Nhạc Mặc bất hiếu, "Ông ơi, ông mang tôi đi đi, ông xem nhi tử ngoan của ông này, thú thê liền quên nương, uống công nuôi dưỡng nhiều năm như vậy. Mệnh của tôi sao khổ thế này chứ." Mọi người cũng không tiện bình luận cái gì, có một vài người khuyên lon Nhạc bà tử, có một vài người đi thẳng về tiếp tục làm việc.

Nhạc Mặc sắc mặt âm trầm, một đường không nói bất cứ điều gì. Bảo Nhi cũng không dám nói chuyện, nhỏ giọng khóc sụt sùi. Chuyện ngày hôm nay đều do nàng, nếu nàng không kiên trì cho Nhạc Mặc ăn bánh, cũng sẽ không đụng ngã Nhạc Mặc, cũng sẽ không có chuyện Nhạc bà tử đánh Nhạc Mặc, có phải nàng rất cản trở hay không.

Trở lại phòng nhỏ ở Trà viên Nhạc Mặc rửa mặt cho Bảo Nhi xong, rồi ngồi một bên không nói thêm gì nữa. Nhạc Mặc đang trách nàng sao? Bảo Nhi chằm chằm dời đến bên cạnh Nhạc Mặc, khẽ kéo tay áo Nhạc Mặc. Nhạc Mặc đau lòng ôm tiểu nhân nhi vào trong ngực.

Hắn không phải tức giận, mà là đang nghĩ sau này bọn họ phải sống như thế nào, không thể cứ thế như vậy. Bảo Nhi tính tình trẻ con, còn nương bọn họ lại không thích, vừa có chuyện liền nhảm toàn bộ vào Bảo Nhi. Bảo Nhi, chỉ cần có tướng công ở đây, sẽ không để cho nàng bị thương tổn nữa.

"Tướng công, chàng đang đào cái gì vậy?", Bảo Nhi tò mò mở to mắt nhìn Nhạc Mặc moi một cái hộp từ góc tường ra. Bảo bối gì vậy?

"Bảo Nhi, muốn biết không?" Nhạc Mặc ôm cái hộp nhường mảy đùa với Bảo Nhi. Bảo Nhi không chịu nổi nhất là loại cảm dỗ này, có thể không như vậy hay không, ta sợ ta sẽ không chế không được trực tiếp đụng ngã chàng!

Bảo Nhi mím môi, không nói lời nào. Nhạc Mặc cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, mở hộp ra. Phía trên cùng là một chút bạc vụn và tiền đồng phía dưới là sách bán thảo..., Nhạc Mặc còn có tiền riêng! Bảo Nhi khó có thể tin nhất những thứ bạc vụn kia lên, ước lượng, cũng không biết bao nhiêu, "Đây là bao nhiêu?"

"Hai lượng" Nhạc Mặc đáp. Hai lượng là bao nhiêu? Bảo Nhi vòng vo trong đầu một hồi, một lượng tương đương với 1000 văn, một văn tiền có thể mua hai cái bánh nướng (đây là xem phim truyền hình mới biết). Như thế xem ra, số lượng rất khả quan!

"Bảo Nhi, đây là ta tích trữ cho nàng, vui không?" Nhạc Mặc đang dụ dỗ trẻ con chơi à. Nhìn Nhạc Mặc tươi cười đầy mặt, đầu Bảo Nhi đều chảy vạch đen.

Nhạc Mặc cung chiêu xoa đầu Bảo Nhi, lấy những đồng tiền kia ra, thả thoải bạc bỏ lại trong hộp, chôn xuống hố. May mà Nhạc Mặc còn có thể nghĩ ra cách này, những thứ này hẳn là tránh Nhạc bà từ tích trữ, có thể ép bức đến mức Nhạc Mặc phải chôn cái hộp xuống đất, công lực của Nhạc bà từ kia cũng không cạn.

Lấp hố xong, Nhạc Mặc đếm tiền đồng lấy ra. "Bảo Nhi, tướng công dẫn nàng đi chợ được không?"

Chợ à! Nhớ năm đó ta chính là một người cuồng mua đồ á, thấy quần áo xinh đẹp thì đi không dừng, hiện tại nhìn vãi bố trên người, tuy rằng nhìn rất cũ kỹ, nhưng Nhạc Mặc giặt rất sạch sẽ, hình dạng cũng không như ban đầu rồi. Đi theo mỹ nam sống qua ngày thật tốt thôi, bây giờ nhu cầu còn thuộc loại bậc thấp, ảm no là được.

Không đợi Bảo Nhi đồng ý, Nhạc Mặc trực tiếp kéo người đi rồi. "Tướng công, chàng tích trữ tiền từ khi nào vậy?" Kể từ khi tới nơi này cũng chưa từng thấy Nhạc Mặc kiếm tiền thế nào, tiền bán trà khẳng định không đến được trong tay hắn.

"Bảo Nhi quên rồi sao, trước kia tướng công ở trường học hương lý, mỗi lần trở lại đều mua đồ ăn ngon cho Bảo Nhi, Bảo Nhi không nhớ à?" Cô bé con đi quá chậm, Nhạc Mặc đành phải công người lên.

"Oh, nhớ ra rồi." Hết cách rồi, trước kia hoàn toàn không cần tự mình đi, ra cửa là có thể thuê xe, bây giờ chỉ có thể dựa vào hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sùng, Tiểu Phụ Diền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sóng gió phân gia

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Đến nơi mới biết cái gọi là chợ chính là nơi mọi người đều mang đồ đặc của mình đến bán, có một số là lấy đồ vật đổi thứ cần thiết trở về.

"Bảo Nhi, chúng ta đi mua một ít thức ăn trước, mua cho nàng mì trứng gà nàng thích ăn nhất." Nhạc Mặc còn muốn tiếp tục công, nhưng Bảo Nhi phát hiện ánh mắt của người chung quanh đều rơi trên người mình, quá kinh khủng, liền tuột xuống khỏi lưng Nhạc Mặc. Thật ra thì ta không thích ăn mì sợi...

Bảo Nhi à, vì sao những thứ người thích đều không giống ta vậy chứ, nghe nói trước kia người chưa từng khóc, ta tới đây đã khóc ba chặp rồi đó!

Tìm một quán nhỏ, Nhạc Mặc gọi một chén mì trứng gà, "Tướng công, sao chàng không ăn?" "Bây giờ tướng công không đói bụng, chờ lát nữa về rồi ăn." Nói xong lấy đũa cho Bảo Nhi. Nhìn mì trứng gà nóng hổi, trong lòng Bảo Nhi không có tư vị gì, chỉ có một chén mì, Nhạc Mặc cũng không nở gọi cho mình một phần, thì làm sao nàng ăn được.

Bảo Nhi ăn vài đũa rồi không muốn ăn nữa, Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là giải quyết phần còn dư lại. Tướng công, cuộc sống sau này của chúng ta rồi cũng sẽ tốt hơn.

"Nhạc công tử, sao công tử lại tới đây?" Một phụ nhân ăn mặc rất đẹp chào hỏi Nhạc Mặc, nhìn bộ dạng thì tuổi sắp xỉ với Nhạc Mặc. Nhạc Mặc khẽ gật đầu một cái, không nói gì. "Đây chính là Bảo Nhi à? Đáng đáp thật xinh đẹp". Thấy phụ nhân kia nhiệt tình như vậy, Bảo Nhi cũng thân thiết kêu một tiếng tỷ tỷ.

"Bảo Nhi, mau vào xem xiêm áo có thích hay không, coi như tỷ tỷ cho muội quà gặp mặt." Tốt như vậy! Nữ nhân này là ai? Bảo Nhi quay đầu nhìn Nhạc Mặc.

"Không được, Ngô Tiểu Thu, ta và Bảo Nhi còn phải nhanh chóng trở về, không làm phiền." Nói xong, Bảo Nhi trực tiếp bị lôi đi. Ngô tiểu thư? Ý

chính là còn chưa xuất giá? Tại sao thân thiết với bọn họ như vậy?

Nhìn bóng dáng của Nhạc Mặc, trên mặt Ngô Yên Nhiên xẹt qua vẻ âm thầm, kéo ống tay áo xoay người vào trong cửa hàng.

Có phải là người tình cũ của Nhạc Mặc hay không? Không hợp lý, sao người tình cũ khách khí nhiệt tình với nàng như vậy, thật không nghĩ ra. Ngắc đầu liếc Nhạc Mặc một cái, vẻ mặt Nhạc Mặc bình tĩnh, là nàng đa tâm rồi. Bảo Nhi lắc lư đầu nhỏ.

Bọn họ mua một cái nồi, một ít chén đĩa bát đũa cùng với nguyên liệu nấu ăn. Đây chỉ là một phiên chợ nhỏ, không náo nhiệt lắm, hẳn chỉ mua một vài nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống, những thứ khác đều không mua. Nhạc Mặc còn mua cho Bảo Nhi một con gà quay, cái mùi vị đó á, nếu không phải cân nhắc đến vấn đề hình tượng, nước miếng của Bảo Nhi đã sớm chảy xuống.

"Bảo Nhi, sao không vui thế?" Nhìn vẻ mặt như khúc gỗ của Nhạc Mặc Bảo Nhi cũng không tốt hơn bao nhiêu. "Không phải", tầm mắt của Bảo Nhi vội vàng từ bên trên gà quay trở lại, Bảo Nhi à Bảo Nhi, sao ngươi không có tiền đồ như vậy, có năng lực một chút được hay không?" Tương công, chúng ta còn phải mua cái gì?"

"Những thứ này cũng xấp xỉ rồi, chờ lần sau dẫn Bảo Nhi đi chợ trấn trên rồi mua thêm, có được không?" Nhạc Mặc siết chặt lại dây cột tóc cho Bảo Nhi. Sau đó hai cái bóng một lớn một nhỏ đi về phía đồng ruộng.

Tuy nói lộ trình không xa lắm, nhưng bước chân của Bảo Nhi quá chậm, Nhạc Mặc muốn công nàng nhưng nàng không muốn, chỉ có thể vừa đi vừa nghỉ, lúc đến Nhạc gia thôn đã sắp chạng vạng tối.

Nhạc bà tử và hai phu thê Nhạc Đông mới từ ruộng trà đi ra liền gặp được nương của Nhị Cầu Từ ở cửa thôn, "O kìa, Nhạc bà tử, có phải nhà các người sắp phân gia không? Ta thấy Nhạc Mặc dẫn theo thê tử hẳn mới từ trên chợ trở về, mua một cái cháo còn có không ít đồ đấy."

Nương Nhị Cầu Từ này là một trong những người nhiều chuyện nhất trong thôn, chuyện gì cũng thích khích bác mấy câu, tuy người trong thôn không thích bà ta, nhưng từ trong cái miệng kia của bà ta lại có thể lấy được không ít tin tức, tương đương với cái loa di động lớn thời hiện đại, đi một nhà truyền bá một đoạn, đến một nhà khác liền phát lại, nếu trong quá trình phát lại phát hiện tin tức mới vội vàng ghi vào, tự động xử lý một phen, rồi đến nơi khác truyền bá.

Nhạc bà tử vừa nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, bước nhanh đi về nhà. "Nè, Nhạc bà tử, có phải thật vậy hay không hả? Nè" Nương Nhị Cầu Từ vẫn đuổi theo hỏi. "Quản tốt chuyện nhà của ngươi đi, đừng cứ ngày ngày mang cái miệng ra khỏi cửa." Nhạc bà tử trực tiếp quăng lại một câu.

"O, còn lên con nữa, ta mới không lạ gì quản chuyện của nhà bà" liếc Nhạc Đông và Lưu thị một cái, hừ, ngắc đầu ưỡn ngực bỏ đi. Chuyện này tám phần là sự thật, cái nhà đó là Nhạc bà tử quản, người còn ở đây, nhi tử liền nháo ở riêng, thật không có bản lĩnh.

Bảo Nhi và Nhạc Mặc còn chưa có xếp đồ xong, thì Nhạc bà tử đã vọt vào. Nhìn thấy cái nồi và bát đũa bên cạnh liền phát hỏa lên.

"Nhạc Mặc, lương tâm của mày bị chó ăn rồi! Hiện tại tao còn chưa có chết đâu, vợ và muốn phân gia như vậy, mày trông tao chết sớm phải không, tao còn sống thế nào hà, mặt mũi đều mất hết. A a a" trực tiếp ngồi thẳng xuống đất gào khóc.

Ở trong thôn bình thường người già còn sống khỏe mạnh thì chắc chắn sẽ không cho huynh đệ phân gia, gia đình bình thường càng nhiều người càng tốt, người trưởng thành nhiều chứng tỏ địa vị nhà người khác biệt, người bình thường cũng không dám ức hiếp.

Sau đó Lưu thị chạy tới ở một bên giả vờ khuyên giải, Nhạc Đông buồn bực, không nói câu nào.

Bảo Nhi vẫn nhìn Nhạc Mặc, Nhạc Mặc siết chặt tay, sắc mặt cũng không tốt lắm. Hẳn có thể nói gì? Đây là nương hán, nương thân sinh của hán. Quay đầu lại an ủi nhìn Bảo Nhi một cái, đẩy Bảo Nhi vào bên trong.

Rất nhanh thôn trưởng được gọi tới, một lão đầu hơn sáu mươi tuổi, để chòm râu dê, chống gậy. Người bên cạnh đều rất cung kính với ông ta. "Khóc lóc cái gì, bao nhiêu tuổi rồi, cũng không ngại mất mặt à." Chỉ một câu nói, Nhạc bà tử trên đất đã im bật.

Nhạc Mặc cúi đầu đứng một bên, những người khác đứng xa hơn. Lão đầu vừa là thôn trưởng vừa là Tộc trưởng Nhạc gia, còn là một lão tú tài. Có thể nói là đức cao vọng trọng. Tất cả mọi người rất kính sợ.

"Nhạc Mặc, ta nhìn ngươi lớn lên, cũng biết đứa nhỏ ngươi không có ý xấu gì, bản thân cũng rất cố gắng, hiện tại ta gặp ngươi cũng nên tôn một tiếng Cừ nhân lão gia cơ đấy." Lão đầu vuốt râu một cái mắt làm như vô tình quét Nhạc Mặc một cái. Nhạc Mặc khiêm tốn khom người, "Nhạc Mặc không dám."

Lão đầu nói tiếp, "Chuyện này nếu đã tới tìm ta đến, ta cũng không thể bỏ mặc không hỏi. Nương ngươi còn khỏe mạnh thế kia, tại sao lại muốn phân gia, muốn dẫn theo nàng dâu sống qua ngày vứt bỏ lão nương, ngươi làm chuyện thiếu suy xét quá đấy." Nhạc Mặc không đáp lời, trong mắt xẹt qua chút bất đắc dĩ.

Bảo Nhi núp ở phía sau trong lòng rất không có tư vị, Nhạc Mặc làm như vậy đều là vì nàng, nàng vốn không có suy tính nhiều như vậy, chỉ cảm thấy phân ra tốt hơn, lại không biết phân gia còn có yêu cầu khác. Nhạc bà tử không đồng ý, nhà này không thể phân được.

Chuyện phân gia cứ như vậy không giải quyết được gì, chỉ có thể suy nghĩ một kế hoạch khác. Cũng không sao, có rất nhiều cơ hội, chỉ cần có lý do đầy đủ, Nhạc bà tử không muốn phân cũng phải phân.

Đám người giải tán, Nhạc Mặc cứ như vậy lẳng lẳng nhìn bé con trước mặt, đương nhiên Bảo Nhi biết tình cảnh của hấn bắt đầu đi đến cỡ nào. Trực tiếp ôm hông của hấn, nương đến trong ngực hấn. "Bảo Nhi, cho tướng công thêm một chút thời gian." Không phải hỏi thăm, mà là xác định.

Tướng công à, chàng không cần lo lắng cho ta như vậy, người bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của ta! Aiz, ta nên nói với chàng thế nào đây!

"Tướng công, hiện tại Bảo Nhi rất hạnh phúc!" Ngẩng đôi mắt sáng lên, nhìn về phía gương mặt u ám kia của Nhạc Mặc. Nhạc Mặc thờ dài, rốt cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Bảo Nhi, chúng ta thu dọn đồ đạc trước, về sau tướng công sẽ làm cho nàng ăn." "Được" Bảo Nhi sáng khoái đồng ý, Nhạc Mặc cũng không buồn lòng chuyện phân gia nữa, sau này hãy nói đi.

Dọn dẹp đồ trên đất còn chưa kịp dọn, không đúng, thiếu một thứ, gà quay không còn!

"Tướng công, gà quay của ta đâu?" Bảo Nhi có chút khó chịu. "Đừng nóng vội, tướng công tìm xem". Chỉ có điều tìm một vòng cũng không tìm được. Vừa rồi người tới nhiều như vậy, cũng không để ý bị ai lấy mất rồi.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút, mọi người đều rời đi sau khi lão đầu đi, không đúng, trong đám người cuối cùng rời khỏi không có Lưu Thúy Hoa, cmn, thì ra là con mụ kia. Hôm nay ta không dạy người thật tốt, thì ta có lỗi với lần đến này của ta.

"Tướng công, chúng ta đến chỗ của nương chàng đi." Bảo Nhi thật sự không muốn tiếp tục gọi Nhạc bà tử là nương nữa, Nhạc Mặc cũng không để ý, chỉ cảm thấy Bảo Nhi chính là một đứa trẻ, mới vừa âm ỉ xong, hấn còn chưa có trở lại bình thường, mà Bảo Nhi thì ngược lại chuyện gì cũng không có. Như vậy rất tốt, hấn không cần lo lắng nàng không vui nữa.

Bây giờ Bảo Nhi sốt ruột đi bắt kẻ trộm, sao có thể suy nghĩ nhiều như vậy. Đoán chừng Lưu thị đang suy tính hiện tại bọn họ sẽ không đi nhà chính, chờ ăn xong rồi, chúng có gì cũng sẽ không còn. Bảo Nhi là ai, nếu suy nghĩ của người như bình thường thì ở chỗ này hoàn toàn không thể thực hiện được, ta sẽ cho người cơ hội sao? Đồ ngốc Lưu Thúy Hoa kia!

Dọc theo đường đi, Bảo Nhi rất hưng phấn, đây là sắp đánh phản kích! Tướng công nói rồi, phải hiểu được phản kháng!

Thật ra thì Nhạc Mặc cảm thấy rất có lỗi với Bảo Nhi, chuyện đã nói ra rồi mà hiện tại không làm được, mua con gà, lại không biết bị ai lấy mất. "Bảo Nhi đừng buồn, lần sau tướng công lại mua cho Bảo Nhi."

"Hả?" Bảo Nhi không kịp phản ứng, Nhạc Mặc cũng không nói nữa, khom lưng đối mặt với cặp mắt to long lanh kia, "Bảo Nhi của ta thật ngoan!" Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Bảo Nhi không kim lòng được đưa tay sờ làn da tuấn mỹ kia, làn da thật không tệ á. Nếu Nhạc Mặc biết bây giờ Bảo Nhi đang nghĩ chuyện này, ta nghĩ hấn nhất định sẽ lập tức té xỉu. Ha ha ha ha....

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đùa giỡn kẻ trộm

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Đến nhà chính thì Nhạc Đông đang lựa lá trà ngon hái được vào trong giỏ tre, Nhạc Mặc lập tức đi qua hỗ trợ.

"Nhị đệ, đệ đừng để ý nhiều, nương đệ cũng không phải không biết, bình thường có độc miệng một chút, nhưng trong lòng rất thương đệ, bà chính là đối với..." Nhạc Đông nhìn Bảo Nhi một cái, cũng không nói gì nữa. Nhạc Đông là một người thành thật, Bảo Nhi cũng biết hấn quả thực có chút quá chất phác.

"Đệ biết", Nhạc Mặc đáp một câu hai người cũng không nói gì nữa. Tiểu Mễ ở phòng bếp nấu đồ ăn, lúc này Bảo Nhi đã dời đến nhà chính. Phòng Nhạc bà tử xả màn vải xuống, xem ra đang tức giận nằm ở trên giường.

Hôm nay thật kỳ quái, nàng tới lâu như vậy, động tĩnh cũng không nhỏ á, tại sao Lưu Thúy Hoa có thể chịu đựng được như vậy, không bình thường. Xem ra, tình hình sẽ rất kích thích đây!

Trong phòng Lưu Thúy Hoa đang bận giấu gà quay, bọc miếng vải xám lên phía trên, lúc đầu giấu ở phía dưới chăn, sau đó cảm thấy không an toàn, dời qua cái mẹt dưới giường rồi vội vàng phủ thêm tấm vải bố che ở phía trên.

Nhịp tim của nàng ta bắt đầu gia tăng tốc độ, có chút luống cuống tay chân. Ta sợ cái gì, cái này nói không chừng là tiểu thúc ém từ tiền bán lá trà ra, ta sợ gì, ta lấy chính là việc phải làm. Nhìn Trữ Từ ở bên cạnh một cái, Trữ Từ ngay thẳng nhìn chăm chăm dưới giường.

Lưu thị kéo nhí từ đến bên cạnh nhỏ giọng nói, "Trụ Tử, nương cho con biết, nếu hôm nay con nghe lời, buổi tối nương cho ăn gà quay, chút nữa con ngốc kia tới, con đừng nói gì, biết không, nếu không nương sẽ mang gà quay cho tỷ tỷ con." Trụ Tử cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Nhìn cánh cửa làm bằng cán rom nửa che nửa đẩy ở phía tây chậm rãi mở ra, khoe miệng Bảo Nhi thoáng hiện một nụ cười tà mị.

"Ồi cha, sao hôm nay thăm nó tới sớm thế, cơm còn chưa có làm xong đâu." Lưu thị vừa búi tóc vừa đi ra.

"Lúc này còn chưa tới giờ ngủ mà, sao lại xả tóc rối xuống?" Bảo Nhi hứng thú nhìn chằm chằm vào mắt Lưu thị.

Lưu thị tránh ánh mắt của Bảo Nhi, "Không phải ta mới gội đầu sao, tóc mới vừa khô, nếu không tại sao lại để cho Tiểu Mễ làm cơm!"

Lý do tốt hợp lý nha, người mới từ phòng nhỏ ở Trà viên trở lại còn chưa tới nửa canh giờ, có thể gội đầu rồi à? Hơn nữa tóc khô nhanh thần kỳ thế? my-god! Pháp bảo gì mà thần kỳ vậy, có thể so với máy sấy ở thế kỷ 21!

"Ồ, như vậy à" Bảo Nhi giống như chợt hiểu gật đầu một cái. "Trụ Tử đâu rồi, hôm nay ta đi chợ, còn mua đậu phộng đường cho Trụ Tử nè!" Bảo Nhi vẽ mặt ngây thơ cười. Tim Lưu yên tĩnh lại, nàng ta chính là kẻ ngốc, người còn lo lắng gì chứ?

Vuốt vuốt tóc, đã được hời còn làm ra vẻ chán ghét. Còn chưa có chuẩn bị kêu, thì Trụ Tử ra tới, chạy nhanh tới trước mặt của Bảo Nhi.

Bảo Nhi lấy cái túi giấy nhỏ dùng đựng đậu phộng đường ra, cho Trụ Tử một viên, Trụ Tử vội vàng bỏ vào trong miệng, còn giương mắt nhìn chằm chằm đường trong tay Bảo Nhi.

"Trụ Tử, vốn là ta còn có gà quay đấy." Bảo Nhi chậm chậm nói. "Nhà ta cũng có gà quay, nương ta nói chỉ cần ta nghe lời thì buổi tối cho ta ăn gà quay." Trụ Tử hưng phấn nói ra. "Nói vậy, nương con sao có gà quay, trẻ con không được nói dối" Nhạc Đông và Nhạc Mặc cùng nhau đi vào.

Lúc này Lưu thị cái gì cũng không dám nói rồi, Nhạc bà tử cũng từ trong phòng đi ra. Nhạc bà tử thấy Nhạc Mặc và thê tử hần tới, oán khí trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan một chút.

"Nương không lừa con, nương giấu gà quay ở dưới giường!" Trụ Tử vội vã nói. "Nói những gì đó, ta nào có, cút vào trong phòng cho ta." Lưu thị xông lên, muốn kéo Trụ Tử vào trong phòng.

"Trông trẻ con nào giống như người vậy, đừng hù sợ đại tôn tử của ta, hù sợ ta không tha cho người!" Nhạc bà tử nói một câu, tay Lưu thị đang hậm hực tiến đến, không tự chủ run lên.

"Nương, người hù sợ đại tẩu rồi, đại tẩu cũng phát run rồi!" Bảo Nhi ngây thơ nói với Nhạc bà tử. Nhạc bà tử liếc nhìn Lưu Thúy Hoa, "Người run cái gì hả?" Một câu nói làm cho Lưu thị luống cuống hơn, chân cũng bắt đầu run lên.

Trừ Bảo Nhi và Nhạc Mặc ra, Nhạc bà tử và Nhạc Đông đều không hiểu ra sao cả, hôm nay Thúy Hoa trúng tà à!

"Thúy Hoa, nói chuyện đi chứ!" Nhạc bà tử tin tưởng nhất là cái gì mà tà khí nhập thân..., thấy thái độ Lưu Thúy Hoa khác thường, trong lòng cũng lo lắng.

"Nhạc Đông, người nhanh đi tìm đại tiên đến, nhanh đi! Thúy Hoa sợ là bị đồ bản nhập thân." Nhạc Đông nghe xong lập tức khăn trương, cũng không ngừng nghỉ lập tức chạy ra ngoài.

Lưu thị vốn muốn nói, nhưng nghĩ nghĩ chỉ có như vậy mới có thể tránh thoát, nếu không ngộ nhờ bà bà hỏi thêm nữa khẳng định không dối gạt được.

Đại tiên trong thôn rất nhanh đã tới rồi, Bảo Nhi ngồi ở trên ghế đầu vẫn cười nhìn chằm chằm Lưu thị, rất thú vị, thú vị hơn phim truyền hình nhiều!

Đại tiên là một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, trên đầu quấn một tấm vải trắng, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ, vòng một vòng bên cạnh Lưu thị.

Nhạc bà tử và Nhạc Đông khăn trương nhìn, Trụ Tử núp ở trong ngực Tiểu Mễ. Trong lòng Nhạc Mặc đã dần sáng tỏ, nhìn tiểu cô nương mở to đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn xem, Nhạc Mặc dịch đến bên cạnh nàng, kéo đầu nàng dựa vào người mình. Mặc dù hần không tin những thứ yêu ma quỷ quái này, nhưng ngộ nhờ thật sự có những thứ đồ bản kia, hần ở bên cạnh Bảo Nhi, Bảo Nhi sẽ an toàn, đồ bản đều sợ dương khí.

Lưu thị nằm ở trên giường nhắm mắt lại, nhưng tay còn run rẩy. Đại tiên làm phép một vòng, thu tay lại dần khí đan điền. Chuyện làm thật giống á, trước kia Bảo Nhi chưa từng nhìn thấy loại chuyện này, cũng rất thần kỳ á! Nơi này có lẽ chỉ có mình nàng rõ ràng Lưu thị bị làm sao nhất, nhưng muốn biết đại tiên sẽ cho thần chỉ gì đây?

Đại tiên cầm kiếm gỗ đi chậm chậm ở trong phòng như đang suy nghĩ, mọi người vội vàng nhường đường cho bà ta. Bảo Nhi ôm chân Nhạc Mặc, ngồi ở bên cạnh buồn cười nhưng không dám cười. Ngộ nhờ thật sự chính ra yêu ma bám vào người gì đó, có phải Lưu thị lỗ vốn lớn hay không? Cái gì mà tiền nhan đền nè, bùa đuổi quỷ nè, thứ nào không tốn tiền á!

Hiện tại Mặc Mặc muốn bình tĩnh nhưng trong lòng lại khó nhịn á, trên đùi ngựa ngựa, tâm cũng ngựa ngựa. Bảo Nhi ôm bắp đùi của hần còn không thành thật...

Đại tiên nhìn đông một cái, nhìn tây một cái, làm như phát hiện ra cái gì, vén góc vải bố đang rủ xuống bên mép giường lên, lộ cái mẹt phía dưới ra. Lưu thị cả kinh lập tức ngồi dậy.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào cái mẹt bị một tấm vải che lại kia, đẩy vải bỏ ra, còn có một tấm, sau khi mở ra trừ Bảo Nhi và Nhạc Mặc, tất cả mọi người đều tròn mắt hốc mồm—— gà quay.

Lưu Thúy Hoa động cũng không dám động, cúi đầu. Bảo Nhi không nghĩ đến đại tiên còn có công lực này đây, thật là làm cho các bạn nhỏ đều sợ ngây người á!

"Gà quay của ta tại sao lại chạy tới nơi này?" Bảo Nhi tràn đầy nghi vấn mở đôi mắt to quét qua mọi người.

Ban ngày Nhạc bà tử đã thấy qua, cũng biết cái này là Nhạc Mặc mua. Cả ngày nay Thúy Hoa không ra khỏi thôn, gà quay ở đâu ra? Chỉ có thể là trộm được từ phòng kia của Nhạc Mặc. Xấu hổ chết được, xấu hổ chết được!

Mặt Nhạc Đông nghẹn đến đỏ bừng, thê tử hẳn làm chuyện thất đức, hẳn còn mặt mũi gì? Đại tiên đại khái biết được tình hình, cũng không muốn ở lại ăn cơm nên rời đi. Lưu thị vui ở trên giường khóc ô ô.

Đại tiên mới vừa bước đi ra ngoài, Nhạc bà tử liền rút giày trên chân ném về phía Lưu thị trên giường. Tuy nói bình thường Nhạc Đông chịu đựng cơn tức giận của Lưu thị, nhưng nói cho cùng Lưu thị cũng là nương của hai con, thê tử của hắn, chạy tới che chở ở bên cạnh Lưu thị, Nhạc Mặc cũng kéo Nhạc bà tử lại.

Vốn Bảo Nhi không muốn làm lớn chuyện như vậy, cũng chỉ muốn làm cho Lưu thị bề mặt, hôm nay đây cũng là Lưu thị tự tìm lấy, nếu sớm thừa nhận, cũng sẽ không như vậy.

Cuối cùng tất cả mọi người ngồi vào nhà chính, để lại một mình Lưu thị ở trên giường, Tiểu Mễ ở cùng bên cạnh.

Bảo Nhi mang gà quay lấy được vào phòng bếp, mới vừa cầm dao lên muốn chặt, tay liền bị người phía sau nắm lấy. "Để ta, ngoan ngoãn đến bên cạnh." Nhạc Mặc bá đạo đoạt lấy dao. Thật đúng là không phát hiện, Nhạc Mặc còn có tiềm chất bá đạo! Ha ha, ta thích!

Nhạc Mặc trực tiếp đưa một đùi gà tới trong tay Bảo Nhi, "Chắc đói bụng lắm rồi?" Bảo Nhi rất không khách khí há miệng cắn, cũng không cần dùng tay cầm, bởi vì quá nhiều dầu mỡ, nhưng nơi này không có xà bông rửa, rửa không sạch sẽ...

Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là cầm cho nàng, một cái tay khác nhẹ nhàng lau đi dầu mỡ dính bên khóe miệng cho nàng. Bảo Nhi đột nhiên nổi lên hứng thú xấu, trực tiếp đập lên chân Nhạc Mặc hôn lên môi Nhạc Mặc, nhìn Nhạc Mặc lâm vào trạng thái ngốc trẻ, Bảo Nhi lè lưỡi liếm liếm môi của mình, mở cò trong bụng bụng gà quay lên phòng trên.

Bọn Bảo Nhi ăn một hồi lâu, Nhạc Mặc mới tiến vào, Bảo Nhi cười hi hi nhìn khuôn mặt vẫn đứng đắn của nam nhân nhà mình, haiz, nếu thân xác này không phải kẻ ngốc ta sớm ăn sạch sành sanh chẳng rồi, hung hăng nhai thịt trong miệng, Nhạc Mặc, ta muốn ăn chàng!

Nhạc Mặc, Bảo Nhi vẫn còn trẻ con, nàng cái gì cũng không hiểu, chỉ xem người thành chỗ dựa vào duy nhất, có lẽ chờ thêm một chút, nàng sẽ lớn lên. Nhạc Mặc tràn đầy phức tạp nhìn cô bé con ở bên cạnh một cái.

Tiểu Mễ bung com vào phòng trong cho Lưu thị, ăn hay không ăn Bảo Nhi cũng không muốn quan tâm nữa. Chỉ cần nàng ta không phạm nàng nữa, nàng nhất định sẽ ôn hoà đối đãi.

Buổi tối Bảo Nhi nằm lỳ ở trên giường vơ vét tất cả kiến thức nông nghiệp ở trong đầu, Nhạc Mặc ở một bên yên tĩnh xem sách. Con mọt sách này, đã học nhiều năm như vậy mà còn chưa học đủ á, tràn đầy ai oán liếc Nhạc Mặc một cái.

Nhạc Mặc ném sách trong tay, trực tiếp nằm sấp xuống cùng Bảo Nhi. "Bảo Nhi, tại sao liếc tướng công hả?"

"Bộ dạng đẹp mắt!" Bảo Nhi thuận miệng nói, lại tiếp tục chống đầu lên. Tiểu nha đầu này, càng ngày càng không hiểu nổi.

"Bảo Nhi, nàng nói tướng công là cái gì?" Nhạc Mặc thử hỏi. Bảo Nhi rất bất ngờ xoay đầu lại, nhìn nam nhân trước mặt. Hôm nay Nhạc đại nể nam rất khác thường ha!

Trông mặt Bảo Nhi xoay vòng một cái, làm như suy nghĩ một phen, "Tướng công, đương nhiên là nam nhân có thể ngủ chung á!"

"Còn có cái gì khác không?" Nhạc Mặc tiến thêm một bước. Trong lòng Bảo Nhi kìm nén đến khó chịu á, ta muốn nói là có thể cùng làm chuyện chăn gối á, có phải hủ chết chàng hay không?

"Người có thể cùng sinh bảo bảo, Bảo Nhi muốn cùng tướng công sinh bảo bảo, sau đó sẽ gọi bảo bảo là Tiểu Nhạc Bảo", cách nói này đã đủ rõ ràng rồi nhỉ!

Nhạc Mặc không dám nhìn chằm chằm gương mặt như hoa như ngọc trước mặt nữa, ngộ nhờ không chế không được, Bảo Nhi không phải... chuyện hắn cần lo lắng quá nhiều.

Nhìn bộ dạng râu rí kia của Nhạc Mặc, Bảo Nhi thật đúng là không có cách nào khác. Nghĩ gì thế? Ta đã là thê tử của chàng rồi, chàng cảm thấy cho dù sau này ta không muốn, sẽ có người khác nguyện thú ta sao?

"Hôm nay chàng đừng ngủ ở trên giường! Thật gãy vò người!" Bảo Nhi nhịn không được, cứ như vậy vứt Nhạc Mặc ra ngoài. Nhạc Mặc thẳng tắp nhìn

chăm chăm Bảo Nhi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bảo Nhi lập tức chấn phấn, đã nói ra rồi, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhận lỗi

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, nàng vừa nói cái gì?" Nhạc Mặc có chút mù mịt.

"Tướng công, ta mệt rồi, ta muốn ngủ." Bảo Nhi ra vẻ lười biếng, vừa ngáp, vừa ôm cánh tay Nhạc Mặc.

Không đúng, mới vừa rồi Bảo Nhi nói khác, Nhạc Mặc chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ không biết cái gì, Nhạc Mặc bắt đầu hoài nghi có phải mình nghe nhầm rồi hay không, day day huyết thái dương, ôm Bảo Nhi nằm xuống.

Ngày từng ngày trôi qua, mỗi ngày nếu không phải là đi theo Nhạc Mặc hái trà, thì là đi tìm Hà Hoa chơi. Từ lần đó về sau Lư thị yên tĩnh không ít, cũng không ở không đi gây sự nữa. Chỉ là tiệc vui chóng tàn.

Lư thị lại mang thai, Nhạc bà tử mở còi trong bụng. Cũng không để cho Lư thị làm việc, chỉ ở nhà dưỡng thai. Cái này có thể là bởi vì Nhạc bà tử bù đắp tiếc nuối việc lúc trước mình chỉ sinh được có hai đứa con trai, hiện tại đại tức phụ có tiền đồ, lại mang thai.

Lư thị cũng mở còi trong bụng, được nước ở trước mặt Bảo Nhi. "Ồi cha, ta nói thầm nó, người nói người và tiểu thúc cũng đã thành gia hơn một năm, bụng thế nào lại chưa có động tĩnh gì hết vậy?" Ngay trước mặt một đám phụ nhân, một chút đường sống Lư thị cũng không để lại cho Bảo Nhi.

Cổ đại đề ra thất xuất chi điều, nhưng không phải chỉ có một điều không con này nhé. Bảo Nhi vốn chỉ đi ngang qua bờ sông, không ngờ cứ như vậy trúng đạn.

Nhìn đám thôn phụ miệng rộng cười toe toét kia, Bảo Nhi chỉ cảm thấy bọn họ rất là đáng thương, trừ những hứng thú bậc thấp này ra không còn gì khác.

"Ha ha, Bảo Nhi cũng không có thân thể như tẩu tử, ngày đêm đều có thể lăn qua lăn lại." Bảo Nhi cười hi hi. Mặt Lư thị xoẹt một cái đỏ lên, thôn phụ bên cạnh đều che miệng. Đồi mây thanh tú của Bảo Nhi khẽ nhếch lên, ngậm một cọng cỏ đuôi chó ngâm nga rồi đi.

Mấy ngày qua không phải Bảo Nhi không làm việc đứng đắn, chính là khảo xét xung quanh một phen. Trong đầu không có kiến thức nông nghiệp gì, chỉ có chút kiến thức về quản lý, thị trường marketing hiện đại. Chỉ có điều, biện pháp kiếm tiền vẫn có, chỉ là với thân phận hiện tại của mình không tiện lắm, nếu không phải kẻ ngốc thì tốt rồi.

Nhạc Đại Ngu trong thôn muốn thú tức phụ, nương Đại Ngu đang kêu gọi người từng nhà tới hỗ trợ, đều là đồng tộc, có chuyện gì cũng sẽ tụ tập lại giúp đỡ. Ngày mai là ngày chính rồi, cho nên tối hôm nay bắt đầu bận rộn.

Phụ nhân các nhà đều mang theo nồi, dao, chén... trong nhà tụ tập ở nhà Đại Ngu. Nhạc bà tử dẫn theo Lư thị đang chuẩn bị đi qua, Bảo Nhi vốn không có ý định đi, nàng không thích những hứng thú cấp thấp này của các thôn phụ lắm.

"Bảo Nhi, sao không đi? Buổi tối không ai có thể nấu cơm cho người." Nhạc bà tử nhìn đứa ngốc vẫn còn ngồi yên khó có được quan tâm một câu. Nếu không phải Nhạc Mặc dặn dò nhất định phải gọi nàng qua, bà ta mới không rảnh để ý. Trong lòng bà ta chỉ có một nàng dâu là Lư thị, Lư thị có thể khai chi tán diệp cho Nhạc gia!

Bảo Nhi đành phải miễn cưỡng theo ở phía sau, tướng công cũng thiệt là, không đến dẫn ta theo, đáng ghét. "Thúy Hoa, phải cẩn thận bụng đó, chút nữa cũng không cần làm việc, trực tiếp tìm một chỗ ngồi trước đi", Nhạc bà tử lo lắng.

"Ồ, con biết rồi nương." Lư thị đắc ý liếc nhìn bụng của mình, thật là không chịu thua kém á, kiều ngạo nhìn lướt qua Bảo Nhi ở phía sau. Diu lấy Nhạc bà tử vui vẻ rồi đi.

Nhà Đại Ngu có ba huynh đệ, Đại Ngu, Nhị Ngu, Tam Ngu, cha nương Đại Ngu rất giỏi giang, trừ Trà viên nhà mình, hàng năm nhân rồi còn vào trong trấn làm chút việc vặt, trong nhà có sáu gian phòng, còn có một khu vườn rộng vây quanh.

Đội đến khi bọn họ đến nơi, ở đó đã có rất nhiều người tới trước rồi, nương Đại Ngu cười vui vẻ tiến lên đón tiếp, "Nhạc Đông thăm nó tới rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

"Ồi trời, còn nghỉ cái gì, bây giờ phải rửa rau gì đó đi chứ, làm xong rồi nghỉ." Hai bà tử đáp lại rồi đi vào phòng bếp dựng tạm. Lư thị cũng vội vàng đi

theo đám thôn phụ kia.

Bảo Nhi bỗng nhiên cảm thấy rất cô đơn, nhớ trước kia mình cũng có một đám tỷ muội, đến chỗ nào đều có người chơi cùng, hiện tại trái ngược, ở chỗ này người đáng ghét như Lưu thị cũng có người nói chuyện, bản thân mình thì bị người người chán ghét vứt bỏ.

"Nghĩ gì thế, Bảo Nhi?" Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên làm trong lòng Bảo Nhi lập tức âm áp lên, Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc khom người nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn quay về phía khác, ghét hẳn, ai bảo hẳn không về đón nàng, còn để cho nàng đi theo Nhạc bà tử.

"Ha ha, Bảo Nhi còn tùy hứng bướng bỉnh à?" Nhạc Mặc cung chiều xoa bóp gò má của Bảo Nhi, Bảo Nhi liếc hẳn một cái.

"Bảo Nhi, công việc tướng công làm còn chưa xong, người ta mời tới làm việc cũng không thể lười biếng đúng không?", Bảo Nhi vẫn không để ý đến hẳn, trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy ôn nhu chết người, kéo bàn tay nhỏ bé dẫn nàng vào một phòng phía đông.

Trong phòng có mấy nam nhân đang ngồi, cười cười nói nói. Ở giữa đặt một cái bàn lớn, đầy bàn đều là giấy đỏ cắt xong. Thấy Nhạc Mặc dẫn Bảo Nhi đi vào, đám nam nhân kia không nhìn được trêu chọc.

"Cử nhân lão gia, người thật đúng là thương nàng dâu á, một khắc cũng không cho rời khỏi người!" Một người vóc dáng cao gầy nói, nhất thời nam nhân cả phòng đều nở nụ cười. Nhạc Mặc ôn nhuận cười một tiếng, kéo Bảo Nhi ngồi vào bàn bên cạnh.

Bảo Nhi tùy ý quét mắt nhìn đám nam nhân kia một cái, về mặt không có thay đổi gì. Nam nhân cả phòng trái lại im bất, bởi vì cái nhìn kia nhìn như vô ý nhưng rất là nghiêm nghị, đứa ngốc này không giống với trước kia! Tốp năm tốp ba đều đi ra ngoài.

Nhạc Mặc cũng không để ý lắm, đều là bạn chơi cùng với nhau khi còn bé, bắt tay mài lấy mực. Câu đối hi cần viết rất nhiều, mỗi nhà trong thôn đều phải dán lên.

Nhạc Mặc cứ như vậy lẳng lẳng ngồi ở đó, bàn tay trắng nõn chấp bút, cổ tay khẽ lay động. Bảo Nhi nhìn ngây người, khí chất này không phải người bình thường có thể so sánh, không hổ là thiên tài trời sinh á!

Nhạc Mặc ngẩng đầu nhìn bé con đang ngo ngoe gác kia, nhếch khóe môi. Đưa trang giấy viết xong đến trước mặt Bảo Nhi, lúc này Bảo Nhi mới phản ứng, vội vàng sờ sờ khóe miệng, may quá, may quá... không có chảy nước.

Chữ của Nhạc Mặc thật là đẹp, Bảo Nhi lại yên lặng thưởng thức một phen. Trong lúc lơ đãng liếc thấy tia tán thưởng xẹt qua trong đôi mắt kia, tim Nhạc Mặc đột nhiên run lên một cái, tay cầm bút cũng dừng lại. Hồi thần lại, thì mực đã nhiều ra một mảng lớn, vội vàng đổi trang khác.

"Nào nào, nhanh nghỉ ngơi một lát, nhìn xem, chữ viết này thật là đẹp" nương Đại Nguu bung trà ngon tiến vào. "Đại nương không nên khách khí, còn một chút nữa, rất nhanh sẽ có thể viết xong." Nhạc Mặc đứng dậy nhận lấy.

"Đến đây, Bảo Nhi, đây là chè sơn tra, uống rất ngon, là đại nương mua từ trên trấn về đây, nhanh nếm thử." Nương Đại Nguu cười bày ra trước mặt Bảo Nhi, Bảo Nhi đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào. "Bảo Nhi thật là đáng đáp càng ngày càng đẹp ra." Nương Đại Nguu tràn đầy yêu thích nhìn thêm một cái.

"Cám ơn đại nương" Bảo Nhi nhấp một miếng, "Ồ, bộ dạng Bảo Nhi uống trà thật giống với tiêu thư trên trấn, thật là đẹp!" Đại nương vừa nói như thế, Nhạc Mặc cũng nhìn về phía Bảo Nhi. Trà trong miệng Bảo Nhi còn chưa có xuống bụng, "Khụ khụ khụ" toàn bộ phun ra ngoài.

Nhạc Mặc vội vàng tiến lên, vỗ lưng Bảo Nhi, "Bảo Nhi ngoan chút, rất nhanh sẽ không sao." Nương Đại Nguu cũng ở một bên khẩn trương, "Bảo Nhi không sao chứ?" "Không sao, đại nương, người đi làm việc trước đi" Nhạc Mặc tiếp tục vỗ cho Bảo Nhi.

Trời ơi, thật may là ta phản ứng mau, tuy nói bình thường tùy tùy tiện tiện, đối với trà tuyệt đối không thấy hứng thú, nhưng bởi vì từ nhỏ ông nội thích điều phối trà đạo, mình cũng bị huấn luyện từ uống trà biến thành phẩm trà. Nhất thời còn chưa có sửa đổi được.

Cơm tối thì tất cả mọi người tụ tập lại trong sân, bận việc nửa ngày, món ăn cần dùng đều chuẩn bị xấp xỉ. Tất cả mọi người kết bạn ngồi cùng nhau.

Bảo Nhi liền theo Nhạc Mặc đến một bàn, trên bàn tất cả đều là một đám lão gia, tất cả mọi người nhìn nàng chăm chăm. Bảo Nhi cây ngay không sợ chết đứng, ta ngồi cùng một bàn với tướng công ta thì thế nào? Như không có chuyện gì xảy ra ngồi vào bên cạnh Nhạc Mặc.

Tổng cộng có bốn bàn, đều là người trong tộc. Lưu thị đi theo Nhạc bà tử cùng ngồi với đám bà tử. "Ta nói Nhạc bà tử, nhị tước phụ nhà bà làm sao có thể cùng ngồi một bàn với nam nhân chứ, sao không gọi đến đây, còn ra thế thông gì á" một bà tử quay về phía Nhạc bà tử nói.

Lúc này Nhạc bà tử mới nhớ tới con ngốc kia, vừa quay đầu đã nhìn thấy nàng đi theo Nhạc Mặc ngồi chung với đám hán tử, lửa lập tức bốc lên. Ta không dạy dỗ người một chút, thì người đã không biết quy củ, làm mất hết mặt mũi Lão Nhạc nhà chúng ta.

Nhạc bà tử xoẹt một cái lập tức đứng dậy, đến phía sau Bảo Nhi một câu cũng không nói trực tiếp túm người đi. Bảo Nhi ngồi không vững, lập tức bị kéo dài trên đất.

Choáng nhà, "Có bệnh không!" Ngẩng đầu nhìn lên mới biết là Nhạc bà tử. "Tốt, còn nguyên rửa ta! Hôm nay ta sẽ dạy dỗ con ngốc thối tha nhà người thật tốt!"

Bảo Nhi không nghĩ là Nhạc bà tử, cũng không biết đáp lời thế nào. Nhạc Mặc trực tiếp ngăn cản đến trước mặt Bảo Nhi. "Nương, Bảo Nhi nàng chỉ vô tâm, người không cần chấp nhặt với nàng."

Tất cả mọi người nhìn về phía bên này, nương Đại Ngu cũng vội vàng chạy tới khuyên Nhạc bà tử. "Nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, trưởng bối chúng ta dạy dỗ thêm một chút là được, thậm chí nó bớt giận đi."

"Bảo Nhi, mau tới đây nhận lỗi với bà bà con" Nương Đại Ngu cũng có lòng tốt, Bảo Nhi hết ý kiến, ai bảo bà ta không nói một tiếng nào liền kéo người, ai biết bà ta là ai chứ, bình thường ta tránh bà ta còn không kịp đấy chứ!

Bảo Nhi không có phản ứng gì, nhưng khi nhìn đến Nhạc Mặc mang theo ánh mắt hy vọng, nàng dao động. Tướng công, chàng cũng muốn ta nói xin lỗi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bộc phát

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Trong lòng không biết rốt cuộc có tư vị gì, chỉ biết là, không muốn làm cho Nhạc Mặc khó xử. Bảo Nhi ngờ ngác đứng ở trước mặt Nhạc bà tử, "Ta sai rồi!"

"Tốt lắm tốt lắm, đây không phải hết chuyện rồi sao, thậm chí nó bớt giận, nào, chúng ta đến bên kia đi." Nói xong liền kéo Nhạc bà tử rời đi.

Đây là lần cuối cùng, chỉ vì bà là nương của Nhạc Mặc, ta kính bà! Đúng như khúc gỗ ở đó, cả người đều lạnh giá, không cảm giác. Chỉ có điều lúc quay đầu lại vẫn là nụ cười thân thiện, Nhạc Mặc, ta muốn ở cạnh chàng cả đời!

Trong mắt Nhạc Mặc mang theo áy náy và thương tiếc nồng đậm, trực tiếp ôm Bảo Nhi vào trong lòng. Chuyện vẫn không tốt như hấn dự tính, hấn còn cần nhân nhện không?

Đêm tối đen, một cao một thấp. "Bảo Nhi, thật xin lỗi!" Giọng nói run rẩy mang theo ảm đạm cùng bất đắc dĩ.

"Tướng công, Bảo Nhi không cảm thấy uất ức", vẫn là nụ cười tươi như hoa, nhìn nam nhân cao lớn đó. Với duyên này, cùng trải qua mưa gió.

"Tiểu Bảo, tướng công phải đi vào trấn một chuyến, nàng ở nhà ngoan nhé!" Nhìn bé con vẫn khò khò ngủ say, Nhạc Mặc bất đắc dĩ nhướn mày. "Thức dậy, đừng quên đi ăn cơm, tướng công giữ lại trong nồi cho nàng!" Dặn dò một phen, bé con kia lằm bằm mấy câu lại tiếp tục tìm Chu Công rồi.

Nhạc Mặc sửa sang lại sách bản thảo, công một cái sọt nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bảo Nhi ra cửa đi ngang qua bờ sông thì tình cờ thấy tân nương tử của Đại Ngu đang giặt quần áo. Bảo Nhi chỉ nhớ nàng họ Lý, không nhớ tên gì cả.

Thấy người ta thân thiết cười, Bảo Nhi rất khách khí chào hỏi. "Gọi ta Tú Tú là được, ta còn phải gọi người một tiếng tẩu tử đấy!"

Nhìn hiền hòa như thế, Bảo Nhi cũng cảm thấy rất là thoải mái, "Vây được, người từ từ giặt nhé, có thời gian đi tìm người chơi." "Ừ" Tú Tú cười đồng ý.

Hiện tại, Bảo Nhi đều hết sức tránh Nhạc bà tử và Lưu thị, chỉ cần bọn họ không trêu chọc nàng, thì có thể bình an vô sự, đáng tiếc, lần này Bảo Nhi vẫn sai rồi.

"Ồ, thậm chí đây thật là sớm!" Lưu thị vừa phoi nắng, vừa nhai đậu phộng.

Bảo Nhi không để ý tới, đi thẳng vào bếp lấy bánh bột ngô Nhạc Mặc để dành lại cho nàng. "Quay lại, giặt mấy bộ quần áo này." Nhạc bà tử khiêng một chậu quần áo đầy đặt tới trước mặt Bảo Nhi.

Về mặt Lưu thị cười gian, hừ, con cóc, hôm nay Nhạc Mặc không có ở đây, tao xem còn ai có thể giúp mày! Đắc ý vuốt cái bụng đầy thịt dư kia.

"Sao, không có tay sao? Chỉ biết ăn phải không? Nhạc Mặc nuôi mày có ích lợi gì?" Nhạc bà tử chia đầu ngón tay tới, sắp đến trán Bảo Nhi thì Bảo Nhi đưa tay gạt thẳng ra.

Ta nói rồi, người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

"Ồ, mày còn muốn phản sao?" Nhạc bà tử trực tiếp xách chày gỗ bên cạnh lên đánh lên trên người Bảo Nhi. Bảo Nhi bước nhanh né qua, Nhạc bà tử chụp hụt. Lưu thị thấy con cóc còn rất khó chơi, lập tức gia nhập.

Hôm nay ta không thể nhìn được nữa, vậy thì không cần nhìn nữa!

Bảo Nhi ném thẳng bánh xuống đất, chỉ bằng hai người các ngươi? Ngươi cho rằng tỷ luyện Taekwondo là để chơi à? Lulu thị vọt tới muốn nắm cánh tay Bảo Nhi, vốn là Bảo Nhi kiêu dè nàng ta có thai, chỉ gạt nhẹ ra. Nhưng Lulu thị vẫn quần chặt lấy như cũ.

Ta đã cho ngươi cơ hội! Như vậy tất cả hậu quả ngươi tự mình gánh chịu! Cũng không kiêu dè nữa, trực tiếp kéo qua, chỉ nghe rắc một tiếng, Lulu thị đau đớn ngã trên mặt đất.

Nhạc bà từ vội vàng ném chày gỗ, "Trời ơi, nàng dâu, ngươi làm sao vậy? Trời đánh ngươi, nếu đại tôn tử của ta có chuyện gì, ngươi sẽ phải đền mạng!"

Ha ha, bảo ta đền mạng phải không? Thật có ý tứ. Bảo Nhi lạnh lùng ngồi xổm người xuống, nhìn hai người như con kiến hôi kia, "Ta không phải là đứa ngốc mặc cho các ngươi làm thịt kia". Nhạc bà từ đưa tay muốn tấn vào mặt của Bảo Nhi, Bảo Nhi nhẹ nhàng đẩy một cái, người liền lăn xuống đất.

Bọn họ chưa từng thấy con ngốc này như vậy, ánh mắt như dao băng cắm vào người, Lulu thị cũng không dám kêu, hai người đều bị dọa sợ đến mức không dám lên tiếng.

"Nếu có lần sau, thì không phải gãy cái cánh tay đơn giản như vậy nữa!" Bảo Nhi nhìn lướt qua bụng Lulu thị, Lulu thị như mất hồn vội vàng dùng một cánh tay che lại. Nhạc bà từ sợ đến mức còn chưa có hồn thần lại, tay vẫn run run.

Bảo Nhi về thẳng phòng nhỏ ở Trà viên, để lại hai người đang run rẩy ở trong gió kia, lúc đến chỗ xa rồi mà tiếng giết heo vẫn còn truyền tới. Biết đau là tốt rồi, đau đớn, mới có thể nhớ lâu!

Lúc Nhạc Mặc trở về đã sắp đến chạng vạng tối, Bảo Nhi đang chơi đùa với phòng bếp nhỏ của bọn họ, trên mặt từng vệt từng vệt tro bụi, nhưng lửa vẫn chưa có bắt ra.

"Bảo Nhi, tới đây." Nhạc Mặc ném cái sọt qua một bên. Hắn biết ngay!

Bảo Nhi từ từ dịch qua, Nhạc Mặc cầm khăn lau mặt cho nàng. "Xấu chưa kìa, thật giống như con mèo hoa nhỏ!" Nhẹ nhàng phết cái mũi nhỏ của nàng.

Hả?"Tướng công, chàng..." Bảo Nhi vừa mới chuẩn bị mở miệng liền bị Nhạc Mặc cắt ngang. "Tướng công mua bánh quế hoa và thịt viên cho nàng, Bảo Nhi của ta đói bụng lắm rồi phải không?" Thuận tiện lau luôn móng vuốt đen kịt cho nàng, lấy vài gói thức ăn từ trong cái sọt ra.

Cũng không kịp phân ra, thật sự sắp chết đói rồi, ăn ngấu ăn nghiến. Nhạc Mặc rót chén nước cho nàng, nhẹ nhàng gạt đi vụn bánh bên mép miệng nàng.

Sau đó cũng không có sau đó, trong thôn khắp nơi đều loan truyền, nói là thê tử của Nhạc Mặc gia bị lệ quỷ nhập vào người, đánh Nhạc bà từ, còn đánh gãy cánh tay thê tử Nhạc Đông.

Nhạc Mặc không có phản ứng gì, vẫn giống như thường ngày. Sau này Bảo Nhi mới biết, đêm hôm đó Nhạc bà từ sai Nhạc Đông đi đón Nhạc Mặc ở giữa đường đến, trước trước sau sau miêu tả sự việc kinh hãi như phim ma, còn nói Bảo Nhi muốn hại đại tôn tử của bà ta. Nói thẳng ra muốn phân gia với bọn họ, chỉ bằng lòng chia hai mẫu ruộng trà ở phía sau phòng nhỏ kia cho Nhạc Mặc. Nhạc Mặc không nói gì, trực tiếp đồng ý.

"Tướng công, người trong thôn đều nói ta bị lệ quỷ nhập vào người, chàng thấy thế nào?" Bảo Nhi nhai một mảnh lá trà, nằm ở trên ghế, nhìn Nhạc Mặc đang phoi trà.

Một gương mặt tuần tú lập tức nhích lại gần, "Bảo Nhi là cái dạng gì tướng công đều thích!"

"Vậy ý của tướng công là Bảo Nhi bị lệ quỷ nhập vào người sao?" Bảo Nhi trực tiếp đẩy gương mặt người thần cảm phần kia ra.

Nhạc Mặc cũng không trêu chọc nàng nữa, "Bảo Nhi vĩnh viễn là Bảo Nhi của tướng công, chỉ cần Bảo Nhi vui vẻ, những thứ khác đều không sao cả."

Ôi ôi ôi, "Yêu tướng công nhất!" Cho Nhạc Mặc một cái thơm thật to, trong mắt Nhạc Mặc thoáng qua chút vui mừng.

"Nàng dâu à, muốn ăn cái gì, ngươi cứ nằm trên giường, nương làm cho ngươi" Nhạc bà từ ngồi ở bên mép giường nói với Lulu thị.

"Nương, con ngốc kia là lệ quỷ, nàng còn muốn hại đứa bé trong bụng con, hại đại tôn tử của người!" Lulu thị vừa khóc nức nở, vừa run run.

"Đừng sợ, nương đang ở đây, nương quyết không cho phép con ngốc kia trở lại nhà chính, đừng sợ" Mặc dù ngoài miệng Nhạc bà từ nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi. Nhớ ngày đó bọn họ đối với con ngốc kia muốn đánh thì đánh muốn chửi thì chửi, nhưng bây giờ con ngốc kia đã thay đổi, tim phát run á.

"Xin hỏi, đây có phải là nhà của Nhạc công tử không?" Một hòa kê mười sáu mười bảy tuổi đứng ở ngoài cửa nhìn ngó vào trong.

Nhạc bà từ vừa nghe là tìm Nhạc Mặc, bịch một cái trực tiếp quăng giày tới, "Cút ra ngoài!"

Hòa kê kia bị oan á, ta chỉ là một chân chạy thôi mà, cũng không phải tới đòi nợ á. Vừa rồi rõ ràng đã hỏi rõ là ở chỗ này mà, hòa kê gãi đầu một cái thất vọng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sủi cảo của Bảo Nhi

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễm Đàn

"Tướng công, chàng đang viết cái gì đấy?" Nhìn Nhạc Mặc viết một hồi lâu, Bảo Nhi thật sự nhin không được nữa.

"Bảo Nhi, tới đây, tướng công giúp chép sách cho người ta, như vậy có thể kiếm tiền mua rất nhiều đồ ăn cho Bảo Nhi á." Nói xong liền kéo Bảo Nhi đến trong ngực, Bảo Nhi nhìn từng trang giấy đầy chữ viết xinh đẹp, đây hoàn toàn là gáo vàng mức nước giếng bùn.

"Bảo Nhi, đợi chút nữa muốn ăn cái gì?" Nhạc Mặc không chú ý đến vẻ mặt của Bảo Nhi lắm, buông bút xuống, xếp lại xấp sách bản thảo đã hong khô xong đến một nơi.

"Ta muốn ăn sủi cảo!" Kể từ khi tới đây, đã lâu rồi chưa được ăn, trước kia bà nội thích nhất là gói sủi cảo cho nàng ăn, lúc tâm tình xuống thấp sẽ trôi qua trong nháy mắt, nàng muốn sống thật tốt, bất kể là ở đâu!

Nhạc Mặc dẫn theo Bảo Nhi tìm chung quanh Trà viên một phen cũng không tìm được cây tè thái, kết quả là hai người dự định lên núi.

Mới vừa đầu hạ, thời tiết không có nóng như vậy, trong núi vẫn lạnh giá. Rất nhiều hoa không biết tên đang đua nhau khoe sắc. Bảo Nhi nhìn thấy thích hái xuống nhét vào cái sọt phía sau Nhạc Mặc, còn chưa bắt đầu đào thức ăn, ngược lại đào được một sọt hoa.

Ồ? Hoa lài? Vội vàng chạy tới, umh, thật thơm! Ha ha, có biện pháp kiếm tiền rồi!

"Bảo Nhi, phát hiện cái gì mà cao hứng như thế?" Nhạc Mặc ngồi xôm thân xuống. "Tướng công, chàng nói chúng ta mang loại hoa này về Trà viên có được không?" Bảo Nhi đào cả gốc hoa lên, đưa tới tay Nhạc Mặc.

"Um, mùi rất tao nhã!" Nhạc Mặc đáp, Bảo Nhi cười đắc ý cong mày, đương nhiên, ta còn phải dựa vào nó kiếm tiền đấy.

Có câu nói thật là đúng, lên núi kiếm ăn, đồ tốt trên núi thật đúng là không ít, không chỉ có đào rau dại, còn đào rất nhiều măng, giữa đường còn gặp được một con thỏ hoang, chỉ tiếc không đuổi kịp.

Về đến nhà, Nhạc Mặc liền bắt đầu rửa tè thái chuẩn bị trộn nhân bánh, Bảo Nhi mang toàn bộ hoa lài đào được trồng trong Trà viên. Nhạc Mặc cũng không hỏi, nàng thích di chuyển thì thuận theo nàng.

Chờ đến lúc Nhạc Mặc chuẩn bị xong vỏ bánh, người mới trở về. Bảo Nhi hưng phấn tay ướt cầm vỏ bánh lên, học bộ dạng Nhạc Mặc bỏ thêm nhân, lúc muốn gói lại mới phát hiện, toàn bộ dính vào trên tay nàng, bóp một cái, liền thay đổi hình dạng.

Đồ mờ mờ á, đều do lúc trước bị ông bà nội chịu hư rồi, việc nhà gì cũng chưa từng làm qua. Không có biện pháp, Bảo Nhi liếc liếc về phía Nhạc Mặc, phát hiện Nhạc Mặc cũng không có chú ý nàng, lúc này mới an tâm, lại len lén bắt bột mì, trực tiếp vò thành bánh trôi nước. Hay, cái này còn không được sao!

Bảo Nhi giống như hiến vật quý đưa đến trước mặt Nhạc Mặc, cái trán Nhạc Mặc chảy từng sợi vạch đen, Bảo Nhi, không phải nói hôm nay chúng ta ăn sủi cảo sao? Tại sao lại biến thành viên tròn tròn?

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của Bảo Nhi, Nhạc Mặc chỉ có thể âm thầm lau mồ hôi, "Bảo Nhi thật giỏi!" "Tướng công, Bảo Nhi phải gói thêm mấy cái, tất cả đều cho tướng công ăn!" Khuôn mặt rục rờ.

"Được, được" Nhạc Mặc còn chưa có lau mồ hôi xong, hiện tại nước mắt cũng sắp chảy xuống rồi.

Mặc dù bên ngoài không có hình dạng gì, đây chính là Bảo Nhi tâm tâm khổ khổ nặn, chỉ cần là Bảo Nhi làm, ngay cả độc dược hán cũng sẽ không một chút nhũn mảy.

Lúc ăn cơm trưa, Bảo Nhi rất vui vẻ, Nhạc Mặc gói sủi cảo ăn quá ngon! Mà Nhạc Mặc bên kia, đang cầm một chén tròn tròn, cắn một cái, thiếu chút nữa không cắn ra được, quá cứng! Bảo Nhi thật là cẩn thận, sợ tướng công ăn không đủ no, lường trước được thực tế á!

"Tướng công, ăn ngon không?" Mắt to của Bảo Nhi chợt lóe lên. "Ừm ừm ừm " Nhạc Mặc gật đầu liên tục. Bảo Nhi đắc ý, ta đã nói rồi, ta rất có thiên phú! Bảo Nhi ăn vui vẻ.

Nhạc Mặc nhai từ từ, nếu ăn thêm mấy viên nữa, chỉ sợ răng rất khó giữ được....

Bảo Nhi cơm nước xong, chuẩn bị bụng chút sùi cảo cho Hà Hoa, suy cho cùng cũng coi như là của hiếm. Bảo Nhi bắt đầu múc mấy cái tự mình gói, nhưng Nhạc Mặc đổi lại. "Bảo Nhi gói phải để lại cho tướng công!"

"Tướng công" Bảo Nhi ngọt ngào gọi một tiếng, về mặt Nhạc Mặc bình tĩnh đáp lại. Nhạc Mặc sợ đã kích lòng tự tin của Bảo Nhi, nào dám để cho nàng bụng cho người khác ăn á.

Dưới sự dẫn dò của Nhạc Mặc, Bảo Nhi cẩn thận bụng một chén sùi cảo to đến nhà Hà Hoa. Nương Hà Hoa đang đảo thức ăn, Hà Hoa đang nhóm lửa.

"Hà Hoa, ta mang sùi cảo tới cho ngươi nè." "Ồi chào, sao không giữ lại cho mình ăn đi, còn mang tới cho chúng ta" nương Hà Hoa vội vàng nhận lấy.

"Tướng công gói rất nhiều, chúng ta đã ăn rồi." Bảo Nhi đứng ở bên cạnh Hà Hoa. Trong thôn bình thường sau mười hai giờ mới ăn cơm trưa, nhưng Bảo Nhi theo thói quen sau mười một giờ liền đói bụng, Nhạc Mặc cũng bên trưa mỗi ngày đi làm cơm sớm.

"Hà Hoa, cùng Bảo Nhi đi nhà chính chơi đi, đừng ở chỗ này ngây ngô, nơi này đều là bụi." Nương Hà Hoa gọi Hà Hoa.

"Dạ" Hà Hoa đáp lời, rồi kéo Bảo Nhi rời đi.

"Bảo Nhi, có phải ngươi đánh thê tử của Nhạc Đông hay không?" Hà Hoa thận trọng nhìn Bảo Nhi. Làm cho Bảo Nhi ngượng ngùng, ta không có đáng sợ như vậy, ngươi không cần sợ như vậy á.

"Ừ, là nàng ta chọc ta trước." Bảo Nhi đáp. "Bảo Nhi, ngươi đánh thật tốt á! Ngươi thật lợi hại!"

Bảo Nhi sừng sốt, nhìn bộ dạng hưng phấn của tiểu nha đầu kia, Bảo Nhi sờ ót. Sao ngươi còn vui hơn ta vậy, ta còn tưởng rằng dọa ngươi sợ rồi!

"Bảo Nhi, về sau ai ức hiếp ngươi, ngươi liền ức hiếp lại á, đừng sợ nữa!" Hà Hoa kéo cánh tay Bảo Nhi quan tâm nói.

Bảo Nhi có chút chậm lụt, chẳng lẽ trước kia Bảo Nhi quá hèn nhát? Bị ăn hiếp khắp nơi?

Hà Hoa nói tiếp, "Bảo Nhi, những phụ nhân trong thôn kia đều là cọt giấy, ngươi càng sợ, bọn họ càng bới móc lần hiếp người. Lần này, ngươi đánh thê tử của Nhạc Đông, bọn họ cũng không dám dễ dàng gây chuyện nữa." Tiểu nha đầu cười đến mặt nở hoa.

Bảo Nhi, sớm biết lúc trước ngươi bị ức hiếp khắp nơi như vậy, ta cũng không cần nhìn lâu như thế. Lúc nên ra tay thì ra tay, người chọc tới ta, chắc chắn ta sẽ làm cho hắn kêu trời trách đất, kêu cha gọi mẹ.

Lúc Bảo Nhi từ nhà Hà Hoa đi ra, đúng lúc gặp được Nhạc bà tử đang chuẩn bị ra bờ sông giặt quần áo, Nhạc bà tử nhìn thấy Bảo Nhi cả người lập tức cứng lại, muốn quay đầu đi, lại sợ mất thân phận, không quay đầu đi, thì còn phải đi cùng nàng ta một đoạn, ngộ nhờ nàng ta tái phát lên con điền, vậy thì làm thế nào mới tốt?

Bảo Nhi liếc Nhạc bà tử một cái, thấy bà ta bị sợ đến như vậy, xem ra hiệu quả lần trước không tệ. Hết đầu, trực tiếp rời đi, ta còn lâu mới thêm đi cùng bà. Chờ Bảo Nhi đi xa, Nhạc bà tử mới bụng chậu gõ tiếp tục đi về phía bờ sông.

Phòng nhỏ Trà viên ở bờ rìa thôn, cách thôn một con sông. Là may mắn đường nào á, hoàn cảnh rất thanh tĩnh, giống như ẩn cư. Đó mới gọi là, Thái cực đông ly hạ, Du nhiên kiến Nam sơn (*).

(*) Hái cúc dưới giậu đông, Thơ thối nhìn núi Nam. Trích tác phẩm Âm tửu - Uống Rượu (Kỳ 5) của Đào Tiềm.

Bảo Nhi không trực tiếp vào nhà, tới trước Trà viên nhìn đám hoa lái được trồng vào sáng sớm, độ ẩm ở Trà viên rất lớn, cũng không cần tưới nước. Chờ mười ngày nữa tháng nữa, là có thể thấy rõ. Bảo Nhi tưởng tượng thích ý một phen, hưng hăng hít hà mùi hoa lái thơm ngát, tiền, không xa.

Trong thôn có một tập tục, sau khi tân nương từ lại mặt sẽ từ nhà mẹ mang về một chút hoa quả..., sau đó trở về sẽ phân cho từng nhà trong thôn, cũng chỉ là tấm lòng, không có bao nhiêu.

Bảo Nhi vào nhà thì vừa vặn gặp được Đại Ngu và tân nương tử của hắn tới tặng hoa quả, Nhạc Mặc đang trò chuyện cùng Đại Ngu.

"Tú Tú, sao ngươi lại tới đây?" Bảo Nhi đối với người hiền hòa luôn luôn như thế, ngươi tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với ngươi.

Tú Tú vội vàng đứng dậy, cũng không ngượng ngùng, rất hào phóng gọi một tiếng tẩu tử. Thăng nhãi Đại Ngu này không tệ á, thê tử có thể biết chuyện nhiều hơn hắn nữa.

Đại Ngu về mặt cười ngây ngô, mắt thỉnh thoảng rơi trên người thê tử hắn. "Ha ha, Đại Ngu, thê tử của ngươi chạy không thoát, ta trông thay ngươi, ngươi yên tâm nói chuyện đi." Bảo Nhi cười trừ chọc. Nhạc Mặc chỉ cười không nói.

Mặt của Đại Ngu có chút ngượng ngùng. Tú Tú thì ngược lại coi như bình thường, chỉ liếc Đại Ngu một cái, rồi kéo Bảo Nhi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nhạc Mặc, ta muốn ăn chàng!

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nàng dâu của Đại Ngưu là người rất hào sảng, Bảo Nhi cũng không có điều kiêng kị gì, Bảo Nhi muốn trôi qua cuộc sống đơn giản, cũng thích chung đụng với người đơn giản một chút. Tiếp xúc với người trong bụng cong cong queo queo quá nhiều, không phải là quá mệt mỏi sao.

Lúc chạng vạng, phía đông thôn truyền đến một chuỗi tiếng pháo, Bảo Nhi bung chén đứng bên ngoài nhìn quanh một hồi. "Tướng công, chàng tới xem xem, có phải nhà ai có chuyện gì hay không?" Bảo Nhi gọi Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc đặt đôi đũa trong tay xuống, đứng ở bên cạnh Bảo Nhi, vừa bung chén cho Bảo Nhi, vừa quay về nơi phát ra âm thanh nhìn một chút.

"Hình như là nhà trưởng thôn, cẩn thận một chút, tránh bị phồng." Nhạc Mặc tỉ mỉ dặn dò.

"Nhà trưởng thôn có thể có chuyện gì? Không phải nhi tử nhà ông ta đã sớm thành gia rồi sao?" Nghĩ đến đứa con dâu đó của nhà ông ta, Bảo Nhi không tự chủ được nhủ mảy may một cái, người đó thích nhất là cùng đám người Lưu thị thông đồng với nhau.

Ngày hôm sau Bảo Nhi còn chưa rời giường đã nghe thấy tiếng Nhạc Mặc nói chuyện với người ta ở trong sân, Bảo Nhi vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, cũng không nghe vào được gì. Chờ lúc Nhạc Mặc đi vào, thì nhìn thấy trong tay cầm hai trứng gà đỏ.

"Bảo Nhi, đã tỉnh rồi à? Vậy thì đứng lên đi, điểm tâm đã làm xong. Đúng lúc còn có hai quả trứng, bỏ vào cháo hâm nóng cho nàng." Nói xong lắc lắc trứng gà đỏ trong tay.

"Tại sao còn có trứng gà đỏ? Nhà ai không tiếc như vậy?" Bảo Nhi nằm ở trên chăn, lười biếng hỏi Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc vừa bóc trứng gà, vừa nói, "Là con dâu trưởng thôn mang thai, trưởng thôn chỉ có một nhi tử, cho tới nay chỉ có một tôn nữ, trông mong lâu như thế, hi vọng lần này có thể là tôn tử."

Con?"Tướng công, chàng thích trẻ con không?" Bảo Nhi vừa hỏi, tay Nhạc Mặc dừng lại một chút, trong mắt xẹt qua một chút chờ mong.

Nhạc Mặc hạ mi mắt xuống, "Tướng công có Bảo Nhi là đủ rồi!"

"Chàng xem ta là con chàng?" Bảo Nhi nôn nóng, không ngờ những cố gắng của ta nhiều ngày như thế đều đã uổng phí rồi sao.

"Ha ha, Bảo Nhi không muốn làm con của tướng công sao?" Trái lại Nhạc Mặc không có nghe ra tâm tình của Bảo Nhi có gì không đúng.

Bảo Nhi bước một bước, trực tiếp từ trên giường xuống, vọt tới trước mặt Nhạc Mặc. Về mặt Nhạc Mặc có chút trầm xuống, "Sao không mang giày?" Trực tiếp ôm người vào trong ngực, dùng tay áo nhẹ nhàng lau chân cho nàng.

Bảo Nhi trực tiếp nhìn chăm chăm Nhạc Mặc, cũng không nói chuyện.

"Làm sao vậy? Tại sao Bảo Nhi không vui?" Đưa tay sửa lại tóc rối bời cho nàng một chút.

"Nhạc Mặc, ta là thê tử của chàng! Không phải là con của chàng!" Bảo Nhi từng chữ từng câu, nói xong trực tiếp nhảy xuống, giẫm giày, đi ra ngoài. Chỉ để lại một mình Nhạc Mặc ngẩn ngang. Chẳng lẽ Bảo Nhi cái gì cũng đã hiểu rồi sao?

Một ngày qua, mặc kệ Nhạc Mặc dụ dỗ như thế nào, Bảo Nhi chỉ làm như không nghe thấy, hoàn toàn không để ý tới. Nàng đùa nghịch hoa, Nhạc Mặc cũng ở bên cạnh, nàng đi tìm Hà Hoa, Nhạc Mặc đợi ở bên ngoài, nàng đi đến bờ sông nói chuyện phiếm với thê tử Đại Ngưu, Nhạc Mặc cũng ở cách đó không xa...

Lúc ăn cơm chiều, Bảo Nhi còn chưa để ý đến hân, ăn xong trực tiếp cời giày lên giường. Nhạc Mặc thu dọn xong, vốn định sao chép chút bản thảo nữa, cầm lấy bút nhưng trong lòng đều nghĩ đến bảo bối giày vò kia, đành phải ném bút xuống, lên giường.

Bảo Nhi cảm giác được Nhạc Mặc lên giường, dứt khoát lật người, đưa lưng về phía Nhạc Mặc. "Bảo Nhi, nàng còn chưa có rửa chân." Nhạc Mặc nghiêng người quan sát phản ứng của bé con.

Không có phản ứng. ... "Bảo Nhi, tướng công còn chưa có kể chuyện xưa cho nàng! Hôm nay muốn nghe cái gì?" Mỗ nam tiếp tục cố gắng.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi" mỗ nam úp sấp bên tai mỗ nữ.

Ôi chúa ơi! Lỗ tai Bảo Nhi ngứa ngứa, cả người cũng theo đó ngứa ngứa. Nhạc Mặc, rốt cuộc chàng muốn thế nào á!

Trực tiếp lật người bò lên trên người Nhạc Mặc, "Nhạc Mặc, ta muốn ăn chàng!"

Nhạc Mặc vẫn còn trong trạng thái hỗn độn, chỉ cảm thấy một vật ấm áp trên môi. Phản ứng bản năng, hắn ôm thật chặt người ở trên người, Bảo Nhi từ chủ động biến thành bị động. Chờ tín hiệu phản xạ thông qua một vòng cung thật dài truyền tới đại não Bảo Nhi thì Bảo Nhi đã nằm phía dưới...

Nhìn ánh mắt mờ mịch như nước trong veo kia, tất cả lý trí Nhạc Mặc đều ném ra sau đầu, Bảo Nhi đã đủ lớn đúng không? Đúng!

Mút lấy đôi môi nho nhỏ kia, hai đầu lưỡi quấn quít lấy nhau. Lúc đầu Bảo Nhi còn đang suy nghĩ tình tiết đêm đầu tiên thật tốt không biết đã bay đến nơi nào rồi, hoàn toàn nằm ở thế bị động.

Đợi đến lúc toàn bộ quần áo cởi bỏ hết, Bảo Nhi bắt đầu sợ...

"Không, không, đau," sớm nên suy tính đến, làm sao bây giờ, muốn ăn thì phải trả giá thật lớn, bây giờ hối hận dường như đã không kịp nữa rồi, đau đến nước mắt cũng chảy ra. Là tên trời đánh nào lúc trước nói cho nàng biết rất sáng khoái hả!

"Ngoan, Bảo Nhi," Nhạc Mặc hôn lên khóe mắt nàng. Bảo Nhi gất gao cào sau lưng Nhạc Mặc, không phải một lần ư, tỷ nhện!

Cả đêm hoan ái, làm bạn với hương trà, một phòng kiều diễm.

Sáng sớm, chim chóc không biết tên vui sướng kêu, ánh mặt trời từ trong sương mù tỏa ra tia nắng, màu vàng kim bao phủ cả vùng đất.

Mí mắt Nhạc Mặc khẽ động, lúc mở ra, mới ý thức hôm nay đã muộn rất nhiều, ánh mặt trời đã từ trong khe cửa sổ lọt vào, trên đất một mảnh loang lổ. Hồi tưởng từng cảnh tối hôm qua, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Cúi đầu nhìn bé con đang ngủ vù vù trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt mềm mại.

Đang ngủ say, Bảo Nhi chợt nhìn thấy một con vịt nướng, thật vui vẻ á, ôm tới lúc chuẩn bị đưa vào trong miệng, con vịt đột nhiên sống lại, đập cánh, mổ miệng Bảo Nhi. Bảo Nhi có chút tức giận á, tát cho một cái. Con vịt thôi!

Nhạc Mặc không ngờ bé con này ngủ chẳng đáng hoàng như thế, hắn chỉ là không khống chế được, chỉ hôn một cái mà thôi, sau đó...

Một cái tát kia, dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực của Bảo Nhi, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn con vịt bay, vô lực nằm trên mặt đất. Bụng kêu ọ ọ, Bảo Nhi nâng mí mắt lên, định ngủ tiếp một chút nữa, nhưng thật sự rất đói.

Giùng giàng ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy trên mặt tường công nhà nàng có một dấu tay hồng hồng, nhất thời tinh thần tỉnh táo.

"Tướng công, chàng làm sao vậy?" Bảo Nhi xoa nhẹ gương mặt như hoa như ngọc của Nhạc Mặc, khó hiểu hỏi.

Bảo Nhi à, ta có thể nói, tướng công là bị nàng đánh sao? Nhạc Mặc nắm lấy tiểu móng vuốt gây họa kia, để lên trên môi hôn xuống.

Bảo Nhi lập tức không bình tĩnh được nữa, muốn bỏ dậy thì con gió lạnh làm cho nàng thanh tỉnh hẳn, cả người trần truồng, đêm qua...

Vốn đang mừng rỡ biến thành tức giận, "Nhạc Mặc, ta muốn chàng bồi thường!" Một tiếng thét kinh hãi, làm cho chim chóc đang rìa lông trên bệ cửa sổ hoảng sợ thiếu chút nữa cắm đầu xuống đất.

Nhạc Mặc nhếch khóe môi, nhíu mày, trong lòng nhộn nhạo á. "Bảo Nhi ngoan, tướng công đi làm thức ăn cho nàng ăn!" Nhanh chóng mặc quần áo vào, xuống giường.

Bảo Nhi vừa nghe tới ăn, con tức liền tiêu mất hơn phân nửa, được rồi, ai bảo ta quyến rũ chàng, tự chuốc phiền, trần đây ai oán liếc nam nhân mặt đầy xuân quang kia một cái, không còn hơi sức nhúc nhích.

Chờ Nhạc Mặc bung cháo và nâng lên bàn thì Bảo Nhi vẫn ở chỗ cũ chớp mắt.

"Bảo Nhi, sao còn chưa muốn dậy?" Nhạc Mặc ngồi ở mép giường, trần đây nhu tình.

Bảo Nhi trực tiếp liếc Nhạc Mặc một cái, ông trời thật bất công á, vì sao thiệt hại luôn là nữ nhân? Mong lâu như vậy mới ăn được nam nhân trong nồi nhà mình, nhưng kết quả bị liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Nữ nhân đối diện nhìn qua đây

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, nàng không thoải mái ở chỗ nào? Vì phu giúp nàng xem một chút." Khóe miệng Nhạc Mặc khẽ nhếch cười.

"Ta đói rồi, muốn ăn cơm!" Ai không biết chàng tính toán gì á, quá bị thua thiệt. Bảo Nhi dùng miệng chỉ chỉ cái bàn.

Nhạc Mặc dời bàn nhỏ đến mép giường, vừa định ôm Bảo Nhi, Bảo Nhi vội vàng kéo chặt chăn, mắt đầy dè phòng. Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là gộp cả chăn ôm nàng vào lòng, đút cơm cho nàng.

Sau khi cơm nước xong, Nhạc Mặc dọn dẹp quần áo chuẩn bị đến bờ sông giặt, Bảo Nhi nghiêng ngả ở trên giường. Ta cần phải khôi phục thể lực á!

"Bảo Nhi, ta không ngủ, có được không?" Nhạc Mặc lấy một bộ quần áo sạch sẽ cho Bảo Nhi, quay về phía tiểu nữ nhân ở trên giường kia.

Vừa mỉm cười, vừa tiếc nuối.

Thấy Bảo Nhi không có phản đối, Nhạc Mặc liền chuẩn bị mặc quần áo cho Bảo Nhi. "Lấy quần áo đến, tự ta mặc." Trực tiếp kéo tới, "Chàng, xoay qua chỗ khác!"

Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là đưa lưng về phía Bảo Nhi, "Bảo Nhi, nàng quên rồi sao, mới trước đây đều là vì phu tắm rửa cho nàng đấy!" Trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy trêu đùa.

Bảo Nhi nghiêng răng ken két ken két, lúc trước tại sao không phát hiện Nhạc Mặc phúc hắc như vậy! Bảo Nhi, không phải các bậc tiền bối đều vẫn nói sao, trên đầu chữ sắc có cây đao, sắc đẹp trước mặt, tại sao nguoi vô dụng như vậy! Hoàn toàn không có thời gian hiểu rõ tường tận, đó là sống chịu tội! Xem nguoi còn có thể được nước hay không!

Bảo Nhi đi theo Nhạc Mặc đến bờ sông, đứng lúc đối diện sông có một đám thôn phụ đang nói chêm chọc nhau, Nhạc Mặc mang cái chăn ra, ngâm riêng ở trong chậu gỗ. Bảo Nhi chợt nhớ tới lúc xem phim Hàn thì nguoi ta đều trực tiếp dùng chân giặt quần áo, hững trí lên, trực tiếp cời giầy, đứng ở trong chậu gỗ.

Mới vừa đứng vào, thôn phụ đối diện liền bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ, "Nguoi xem nhà Nhạc Mặc, một chút thể diện cũng không cần, tùy tiện cời giầy, các nguoi nhìn xem." Nói chuyện chính là Nhạc Trần thị con dâu thôn trưởng đi theo bà bà tới giặt quần áo, mặt sông vốn cũng không rộng, toàn bộ lời nói đều vào trong lỗ tai Bảo Nhi, Nhạc Mặc không thể quan sát nhửu mày.

Tất cả mọi người còn kiêng kỵ chuyện thê tử Nhạc Mặc bê gãy cánh tay Lưu thị, cũng chỉ khẽ phụ họa một câu. Trong lòng Nhạc Trần thị rất là khinh bỉ, "Các nguoi sợ cái gì, nàng ta còn có thể ăn thịt nguoi sao, lá gan ở đâu ra!"

Bảo Nhi rất thú vị nhìn chằm chằm nữ nhân đặc ý kia, nhìn bộ dạng chanh chua thì không phải là kẻ tốt lành gì. Nguoi rất may mắn, hôm nay tâm tình tỷ rất tốt! Nhửu mày quay về phía nữ nhân kia cười một tiếng.

Trần thị ngược lại sững sốt, chỉ là rất nhanh liền nở nụ cười, dù nói thế nào có đáng sợ đi nữa cũng chỉ là một kẻ ngu, có thể phá trời sao!

"Tướng công, ta muốn đi tìm Hà Hoa chơi." Bảo Nhi cọ rửa chân ở trong nước, tràn đầy mỉa mai hoặc nhìn Trần thị đối diện một cái, mụ già kia, chò ta nhé!

Nhạc Mặc giặt xong đang chuẩn bị đi về, "Bảo Nhi, đội tướng công đi cùng nàng, chúng ta về nhà phơi quần áo trước được không?"

"Không được" Bảo Nhi bữu môi, Nhạc Mặc nhất thời liền mềm lòng, "Vậy tự mình cẩn thận một chút nha, trở về sớm một chút." Ngồi xổm nguoi xuống sửa sang lại vớ chắt chồng lên nhau cho nàng.

"Ừm, biết rồi." Bảo Nhi đặc ý chạy đi, Nhạc Mặc bắt đặc dĩ nhếch môi, vẫn còn tánh tình trẻ con.

"Mụ già đối diện nhìn sang đây, nhìn sang đây, nhìn sang đây, các nguoi biểu diễn thật đặc sắc..." ngâm nga, thấy Nhạc Mặc đi xa, Bảo Nhi đi tới bên cạnh đám nữ nhân kia.

"Ô, nhà Nhạc Mặc, mau tới đây này!" Trần thị về mặt tràn đầy nham hiểm chào hỏi. Bảo Nhi khẽ thở dài, đây chính là tự nguoi tìm. Dựa vào nguoi và Lưu thị mỗi ngày như lang như sói, lúc trước Bảo Nhi chịu khổ nhất định là có phần của nguoi!

Bảo Nhi ngây thơ ngồi xuống bên cạnh đám thôn phụ kia, "Nè, thê tử của Nhạc Đông có phải là bị nguoi đánh hay không?" Trần thị thấy bà bà không có chú ý, trực tiếp kéo Bảo Nhi sang một bên, nháy mắt, đám nữ nhân kia cũng đi theo tới, trực tiếp kéo Bảo Nhi đến một lùm cây.

"Đừng vậy!" Bảo Nhi nghiêm túc đáp. "Oh, ha ha" Trần thị lập tức thay đổi thái độ, "Vậy hôm nay nguoi còn có thể chạy thoát sao, ta ngược lại muốn xem một chút, một kẻ ngốc có thể biến thành lệ quý gì!" Đưa tay về phía nguoi Bảo Nhi nhéo.

Bảo Nhi nhanh chóng bắt được cái tay kia, trực tiếp ra một chiêu, quật lên phía trước, Trần thị ngã sấp xuống đất. "Các nguoi nhìn cái gì, còn không mau lên, giữ chặt con ngốc này!" Con ngốc chết tiệt, sức lớn thật.

"Các nguoi tốt nhất nên nghĩ cho kỹ!" Ánh mắt Bảo Nhi lạnh xuống, ta luôn để đường lui cho nguoi ta.

Đám thôn phụ kia liếc nhìn nhau, có hai ba người từ từ lui ra, còn có ba người đang chuẩn bị tư thế muốn nhào tới.

Trần thị bò dậy, bốn người từ từ nhích lại gần. Nếu Bảo Nhi nhớ không lầm, phía bên này vừa khéo là một vũng nước lợm, từ từ lui về phía sau.

Đám người Trần thị nhìn thấy Bảo Nhi thối lui, trong lòng càng hăng hái, xem ra, con ngốc này vẫn còn sợ. Từng người một kiểm đủ mọi cách, vọt tới.

Lúc liếc thấy vũng nước lôm đóm đáy mắt Bảo Nhi xẹt qua một nụ cười mê người, làm đám người kia chẳng hiểu ra sao. Chỉ lát nữa là nhào tới, hôm nay sẽ đánh một trận cho đã!

Một đám ngu ngốc! Bảo Nhi nhảy tới bên cạnh một gốc cây bên cạnh, ôm thật chặt thân cây, những người kia đến trước mép vũng nước không thắng chân lại kịp, một người nối tiếp một người nhào vào trong vũng nước, phía dưới vũng nước tất cả đều là nước bùn, mỗi người cả người đầy bùn như con khi.

Ba người trên sườn dốc vội vàng đi xuống kéo người, Bảo Nhi đứng ở phía trên cao nhìn xuống."Muốn chết sớm, thì cứ tới tìm ta, bất cứ lúc nào cũng phụng bồi!" Lúc xoay người chuẩn bị rời đi bỗng nhớ ra cái gì đó, "À, đúng rồi, quên nói cho các người biết, bây giờ Diêm Vương đang thiếu tiểu quỷ, tới hôm qua báo mộng cho ta, bảo ta tìm kiếm một người cho ông ta đấy!" Che giấu vui vẻ, trước mắt đầy hàn quang.

Mỗi người dưới sườn dốc cả người phát run, run run nói không ra lời. Nàng ta chính là lệ quý, lệ quý đoạt mạng á!

Ở một nơi lạc hậu, nói đến thần quỷ vĩnh viễn là hữu hiệu nhất, quỷ nhất định là đáng sợ nhất!

Bảo Nhi vỗ tay, phui phui bụi trên quần áo, đi ra khỏi lùm cây.

Tức phụ trưởng thôn, giặt quần áo xong không tìm được người, sau khi về nhà cũng không thấy, vội vàng đi từng nhà gọi người đi tìm. Cuối cùng, tìm được đám thôn phụ kia ở trong vũng bùn, đều nói là một người không cẩn thận trượt xuống, lúc những người khác tới kéo lên cũng không kéo lên được, đều bị trượt xuống theo.

Buổi tối mọi người về nhà, không ngủ được, suy nghĩ có phải Diêm Vương muốn phái tiểu quỷ tới lấy mạng hay không, châm đèn suốt đêm, vừa có gió thổi cỏ lay, lập tức co vào trong chăn phát run.

Lúc Bảo Nhi trở lại phòng nhỏ thì vừa hay nhìn thấy Nhạc bà tử thích ý mang theo một cái túi mới từ phòng nhỏ Trà viên ra ngoài. Nhạc Mặc còn đứng tiền ở cửa.

Xem ra, đây là đặc biệt tìm thời gian ta không có ở đây á.

Nhạc bà tử thấy Bảo Nhi, sợ tới mức bảo vệ thật chặt cái túi trong ngực, quay đầu lại nhìn thấy Nhạc Mặc còn đang ở cửa ra vào, buông lỏng không ít, bước nhanh rời đi.

Bảo Nhi cũng không có phản ứng gì, Nhạc Mặc là nhi tử của người ta, nàng không có bất kỳ quyền can thiệp gì, cho thì cho đi, không sao cả.

"Bảo Nhi, đã về rồi, chơi vui không?" Nhạc Mặc tươi cười chào đón.

Bảo Nhi vốn định nghiêm mặt dọa Nhạc Mặc một chút, chỉ có điều, Nhạc Mặc thương yêu nàng như vậy, khẳng định lại phải lo lắng, haiz, ta lúc nào cũng quá mềm lòng...

"Tạm được" chạy vào trong nhà rót một ly nước trước. Nhạc Mặc đi theo vào phòng, mắt nháy cũng không nháy nhìn nàng chằm chằm.

Tóc gáy Bảo Nhi lập tức dựng đứng lên, sao tên này cười rạng rỡ như vậy, không phải là tính toán cái gì chứ, đối mặt ánh mắt của hắn, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Bảo Nhi càng lớn càng xinh đẹp!" Nhạc Mặc cười nhạt tán thưởng nói.

"Bảo Nhi đa tạ tướng công khích lệ, " đứng dậy hành lễ với Nhạc Mặc một cái, Nhạc Mặc vội vàng khẽ đỡ."Phu nhân không cần đa lễ!"

Bảo Nhi bỗng nhiên nổi lên hứng thú đùa ác, nâng cằm Nhạc Mặc lên, "Nàng, đại gia đói bụng, còn không đi làm cơm!" Nói xong vội vàng nhảy ra.

Nhạc Mặc nhất thời im lặng, nhìn bộ dạng đắc ý của tiểu nữ nhân, aiz, tất cả thuận theo nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lãng mạn của Nhạc Mặc

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, tới đây rửa chân". Nhạc Mặc bung một chậu nước ấm đặt xuống cạnh giường, đứng dậy đi lấy khăn vải trên kệ. Bảo Nhi đang suy nghĩ một

loạt phương án marketing, suy nghĩ rất nhiều, dường như đều là việc viễn vông, bởi vì hoàn toàn không hiểu rõ chợ nơi này rốt cuộc như thế nào.

"Tướng công, khi nào chúng ta đi vào trấn?" Bò đến mép giường, duỗi chân vào trong chậu.

"Bảo Nhi muốn đi sao?" Nhạc Mặc ngồi lên ghế đầu, nhẹ nhàng dội nước lên trên mu bàn chân cho nàng.

"Ừm, muốn đi. Khi nào thì có thể đi được?" Giương mắt nhìn Nhạc Mặc.

"Vậy ngày mai ta đi hỏi xe bò của Trương Đại Thúc khi nào đi vào trấn thử xem, chúng ta có thể ngồi xe bò đi, có được không?" Nhạc Mặc xoa xoa đôi chân nhỏ trắng nõn, tâm bất đầu không bình tĩnh, trong đầu hiện ra một vài hình ảnh tối hôm qua.

"Ừm, được", Bảo Nhi đang nhìn Nhạc Mặc xoa cái chân không biết bao nhiêu lần kia của nàng! Tình trạng gì thế này? Bảo Nhi nhìn nhìn chân của mình, không có chà ra bụi á, Nhạc Mặc còn đang chà cái gì vậy?

Thừa dịp Nhạc Mặc còn đang nghiêm túc xoa xoa "Một cái" chân kia, một cái chân khác của Bảo Nhi nhanh chóng mang theo một dòng nước đánh về phía gương mặt tuần tú của Nhạc Mặc.

"Ha ha, tướng công, nước rửa chân của vi thiê như thế nào?" Bảo Nhi nhướn mày, đùa với Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc tóm ngay lấy cái chân được nước kia, gãi vào lòng bàn chân, Bảo Nhi sợ nhất là ngứa, trong nháy mắt không còn hơi sức.

"Tướng công, Bảo Nhi không dám nữa, ha ha ha" Bảo Nhi đành phải cầu xin tha thứ, Nhạc Mặc cũng không trêu chọc nàng nữa, cầm lấy khăn vải lau khô chân cho nàng.

Nhạc Mặc cầm sách, ngồi cùng Bảo Nhi ở trên giường, Bảo Nhi nằm gối lên chân Nhạc Mặc. "Tướng công, khi nào thì là trà ở Trà viên có thể hái?"

"Hai ngày nay đều có thể, không phải Bảo Nhi không để cho ta hái sao" Nhạc Mặc đưa tay vén tóc của nàng.

"Ừ, vậy qua hai ngày nữa thì chàng hái đi, cũng không nên trộn lẫn lá trà chung một chỗ như trước kia nhé!" Bảo Nhi vừa đá chân, vừa nói chuyện với Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi" giọng nói của Nhạc Mặc có chút khàn khàn, "Nói" Bảo Nhi tiếp tục chơi.

"Bảo Nhi, chúng ta nên đi ngủ rồi" Nhạc Mặc đứng dậy chuẩn bị thổi đèn.

"Còn sớm mà, tại sao muốn ngủ? Chàng còn chưa kể chuyện xưa!" Bảo Nhi mặc kệ.

"Vậy thổi đèn rồi nói sau", "Không" Bảo Nhi vội vàng kéo Nhạc Mặc lại, người này rất không bình thường á.

"Bảo Nhi" Nhạc Mặc vui đầu vào cổ Bảo Nhi ní non. Bảo Nhi lập tức rung mình, tối hôm qua đau khắc cốt ghi tâm, không được, tuyệt đối không được!

"Ta mệt rồi, ta muốn ngủ rồi." Trực tiếp đẩy Nhạc Mặc ra rúc vào bên trong. Kế tiếp chỉ cần Nhạc Mặc có một chút động tác, Bảo Nhi liền lập tức xù lông, Nhạc Mặc chỉ đành phải nhin.

Nói mười năm nay đã nhẫn nại tới đây, lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ (*), Nhạc Mặc an ủi mình như vậy. Nhưng đêm thì ra dài đằng đằng như thế...

(*) Trích trong Thước Kiều Tiên (Cầu Ô Thước) của Tần Quán. Dịch thơ: Tình xưa nếu mãi còn yêu. Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Ngày hôm sau, Bảo Nhi lần đầu tiên nhìn thấy dưới mắt Nhạc Mặc mang theo quãng thâm, Cmn! Đại mỹ nam Nhạc Mặc mà cũng mất ngủ?

Cơm nước xong đi theo Nhạc Mặc vào trong thôn tìm Trương thúc, đúng lúc đi ngang qua nhà Đại Ngưu, Nhạc Mặc để cho Bảo Nhi đi tìm Tú Tú chơi một lát.

Tú Tú đang quét sân, quần áo vừa mới giặt đã được phơi trên sào trong sân. Tú Tú này thật là giỏi giang á!

Nương Đại Ngưu nhận lấy cây chổi trong tay Tú Tú, bảo Tú Tú dẫn Bảo Nhi vào trong nhà ngồi. Bảo Nhi lần đầu tiên vào cái gọi là phòng cưới, đúng thật là khắp nơi đều là màu hồng á. Tú Tú vội vàng rót chén chè son tra cho Bảo Nhi, lại lấy ra chút trái cây.

"Nhìn bộ dạng, Đại Ngưu đối với muội không tệ á, nhìn mặt mày đỏ thắm này xem!" Bảo Nhi ăn trái cây cười trêu chọc Tú Tú.

"Tẩu đi chết đi!" Tú Tú cũng không phải là người dễ xấu hổ. "Đúng rồi, đúng lúc gần đây ta nhàn rồi, lần trước có vài thân thích cho chút vải vóc tốt, ta làm cho mỗi người trong nhà một bộ quần áo" nói xong liền từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp quần áo đã làm xong.

Cái này quá khiến Bảo Nhi sùng bái, có thể tự làm quần áo cho mình nghĩ cũng không dám nghĩ á, nếu không trước kia cần gì tốn nhiều tiền để mua quần áo như vậy. Cầm lên từng cái một, Bảo Nhi không còn lời gì có thể nói, đường may thật tốt.

"Bảo Nhi, tẩu xem xem cái này đẹp không?" Tú Tú lấy ra một bộ quần áo màu xanh lá.

"Đẹp, ta thích màu xanh lá!" Tới đây còn chưa từng nhìn thấy cái nào xinh đẹp như vậy."Ha ha, đương nhiên rồi, đây là làm cho tầu!" Tú Tú nói.

"Cho ta?" Bảo Nhi khó mà tin được, hạnh phúc này tới có chút quá đột ngột."Không, ta không thể nhận." Bảo Nhi vội vàng đưa cho Tú Tú.

"Dĩ nhiên không phải cho không tầu, Cử nhân lão gia nhà tầu tốn tiền mua vải cho tầu, nhờ ta làm giúp đấy." Tú Tú trêu ghẹo cười với Bảo Nhi.

Bảo Nhi sững sốt, Nhạc Mặc còn sẵn sóc như vậy, không, lãng mạn như vậy?

"Còn nhớ lần trước ta và Đại Ngu đi đến nhà của tầu tặng hoa quả không, trước khi tầu trở lại tướng công nhà tầu lấy đưa cho ta, nhờ ta làm giúp đấy. Thấy thế ta hâm mộ muốn chết!" Tú Tú lấy quần áo cho Bảo Nhi khoa tay múa chân.

Bảo Nhi còn đang trong con kinh ngạc còn chưa hồi thần lại, không trách được vừa rồi Nhạc Mặc để cho nàng đi tìm Tú Tú chơi, vốn tưởng rằng nam nhân kia chỉ là con một sách sao có loại tư tưởng này được? Bảo Nhi ôm quần áo như khúc gỗ ra khỏi nhà Đại Ngu, thì nhìn thấy nam nhân toàn thân màu lam đứng ở cách đó không xa.

Ô ô, đòi trước khẳng định ta đã làm chuyện cảm thiên động địa gì rồi, nên đòi này mới có vận tốt như vậy! Sau này ta nhất định khắp nơi thấp hương bái Phật, cảm tạ trời đất á!

Khỏe môi Nhạc Mặc khẽ nhếch, nhìn tiểu nữ nhân như khúc gỗ đứng ngơ ngác ở đó."Bảo Nhi nhà ta chịu uất ức gì rồi? Có xấu hổ hay không?" Lấy khăn trong tay áo ra lau nước mắt cho nàng.

Bảo Nhi nhào thẳng vào trong ngực Nhạc Mặc, nước mắt nước mũi tèm lem, làm cho Nhạc Mặc bối rối luôn, hôm nay nha đầu này làm sao vậy?

Nhạc Mặc khẽ nháp khỏe miệng, "Bảo Nhi, nói cho tướng công nghe làm sao vậy?"

Bảo Nhi nắm tay áo của Nhạc Mặc lên xoa xoa mặt, liếc Nhạc Mặc một cái. Tình huống gì thế này, tại sao trước sau tương phản lớn như thế?

Bảo Nhi cũng không quản Nhạc Mặc, vui vẻ loay hoay với quần áo, đi ở phía trước. Nhạc Mặc không khỏi đỡ trán, tâm tư của nữ nhân thật khó đoán...

Trở lại Trà viên đã xế chiều Bảo Nhi không thể chờ đợi, kéo rèm che lại, đổi quần áo.

"Tềng tềng, tềng tềng, đẹp không?" Bảo Nhi xoay một vòng ở trước mặt Nhạc Mặc. Quần áo màu xanh lá tôn lên làn da càng thêm trắng nõn.

"Đẹp", bóng hình xinh đẹp xoay tròn ở trước mặt, ánh mắt khó dời đi.

"Tướng công, ánh mắt của chàng không tê nhé!" Bảo Nhi tán dương "Bảo Nhi thích là tốt rồi." Nhạc Mặc sửa sang lại vạt áo cho Bảo Nhi.

"Ta nói không phải quần áo" Đấy mắt Bảo Nhi tràn đầy hài hước.

"Hả?" Ý tưởng trong đầu bé con này càng ngày càng kỳ quái, nhìn không thấu.

"Tướng công, ta nói ánh mắt chàng không tê, tìm được một tức phụ tài mạo song toàn như ta đây!" Bảo Nhi mặt không đỏ, tim không đập nói.

Nhạc Mặc bật cười, Bảo Nhi, xinh đẹp thì có, tài à, chỉ cần tướng công ta nhìn thấy được là được, ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sâu róm

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lại qua hai ngày, lá trà ở Trà viên đã đến lúc nên hái, Bảo Nhi ngồi ở trên bờ ruộng nhìn Nhạc Mặc hái lá trà.

Cả vườn trà mang theo mùi thơm ngát khác với thường ngày, Nhạc Mặc không kim được liếc liếc về phía những khóm hoa lái Bảo Nhi trồng ở trong Trà viên kia.

Bảo Nhi vừa ăn điểm tâm Nhạc Mặc làm cho nàng, vừa mặc sức tưởng tượng kế hoạch kiếm tiền. Giặt quần áo nấu cơm ta không biết, ta cũng phải có bản lĩnh kiếm tiền mới được, ta không thể tuột hậu ở phía sau bộ tộc các tỷ muội xuyên không á.

Đang nghĩ nhập thần, đột nhiên cảm thấy trên tay ngửa ngửa, quay qua nhìn, một con sâu róm xanh xanh, "Á, cứu mạng á!" Bảo Nhi dựng lông, vừa vẩy

tay, vừa khóc chạy về phía Nhạc Mặc.

Tiếng hét này làm cho Nhạc Mặc kinh sợ, trực tiếp bỏ sọt lại, tiếp lấy cô bé con.

"Bảo Nhi, làm sao vậy?" Nhìn nước mắt nổi lên trong mắt nàng, tâm cũng thất chặt.

Tại sao ta xui xẻo như vậy chứ, từ nhỏ đến lớn cái khác không hề sợ, chỉ sợ cơn trùng thân mềm. Có thể không cần ức hiếp người như vậy hay không á!

Bảo Nhi đưa tay cho Nhạc Mặc, Nhạc Mặc nhận lấy lật tới lật lui nhìn một cái, tay tốt mà, có làm sao đâu?

"Tướng công, sâu róm cắn ta!" Bảo Nhi ai oán khóc kể. Nhạc Mặc nghe xong, đành phải âm thầm nhếch khóe môi, nói chuyện nhỏ nhẹ dụ dỗ. Bảo Nhi càng ngày càng nũng nịu, trước kia còn chuyên bắt trùng từ chơi, hiện tại hiểu chuyện không ngờ lại sợ. Cung chịu lau nước mắt cho nàng.

Bảo Nhi cũng không dám một mình ngồi trên bờ ruộng nữa, một tác cũng không rời đi theo phía sau Nhạc Mặc, nâng sọt cho Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, ngày mai Trương thúc đi vào trấn, ngày mai chúng ta thức dậy sớm một chút, ngày mai nàng không được ngủ nướng." Nhạc Mặc vừa hái lá trà, vừa nói chuyện với Bảo Nhi, Trà viên rất nhỏ, cũng không cần gấp gáp.

"Ủm" Bảo Nhi còn đắm chìm trong sự kiện sâu róm không thể tự thoát ra được, có thể nghĩ biện pháp diệt sạch toàn bộ sâu róm trong Trà viên không? "Thuốc trừ sâu DDVP" trong truyền thuyết đặc hữu hiệu, dùng cái gì pha chế đây?

Thật hối hận sao lúc trước không học trung y, hoặc là học nông lâm nghiệp gì đó, học quản lý doanh nghiệp, quản cái gì á, chính mình cũng không hiểu!

Bảo Nhi buồn bực hồi lâu, cho đến giờ ăn cơm vẫn còn suy nghĩ.

"Bảo Nhi, sao không dùng bữa? Không phải rất thích ăn đậu cove sao?" Nhạc Mặc gấp mấy cọng đậu cove vào trong bát cho Bảo Nhi.

"Oh", bờ ruộng có sâu róm không qua được, các người chờ, một ngày nào đó ta sẽ tiêu diệt sạch các người!

Hung hăng nhai mấy cọng đậu cove, nhai nhai, tưởng tượng nhai chết kẻ địch, cả cái đĩa đậu cove đều giống như là ô!

Bảo Nhi quăng chiếc đĩa xuống, trực tiếp úp sập ngoài cửa ới ra, làm Nhạc Mặc sợ hết hồn.

"Bảo Nhi, sao không thoải mái? Nói chuyện" Nhạc Mặc sốt ruột.

Sâu róm thôi nhà người, người hại chết ta rồi, tỷ thề với trời, nhất định phải giết các người không chừa mảnh giáp!

Bảo Nhi vẽ mặt đau khổ xúc miệng một lần nói tiếp một lần, "Tướng công, sau này ta không ăn đậu cove nữa được không?"

"Được, được. Nào Bảo Nhi nói cho tướng công biết nàng không thoải mái ở chỗ nào?" Cơm không ăn được, Nhạc Mặc trực tiếp dụ dỗ tiểu nhân nhi kia.

"Toàn thân ta đều không thoải mái!" Bảo Nhi gãi đầu, vô lực dựa vào Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, tướng công đồng ý với nàng sau này không cần ăn đậu cove nữa", nhìn bộ dạng vô lực này của Bảo Nhi, Nhạc Mặc thương yêu không dứt.

Buổi tối Nhạc Mặc lại moi cái hộp bảo bối kia ra, Bảo Nhi không nổi lên bất cứ hứng thú gì nổi.

"Bảo Nhi, tới đây, cho nàng xem đồ tốt" Nhạc Mặc giờ ngọc bội trong tay về phía Bảo Nhi nói.

Bảo Nhi ngắm cũng không ngắm một cái, vẫn nằm ở trên giường như cũ.

Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là nhét ngọc bội vào lại phía dưới sách bản thảo, lấy chút tiền, thả cái hộp về lại chỗ cũ.

Ngày hôm sau, Bảo Nhi và Nhạc Mặc dậy thật sớm chạy tới nhà Trương thúc, Trương thúc đi đứng không thuận tiện lắm, vẫn luôn sống một mình, nghe nói mấy năm trước thú một tức phụ, nhưng cũng không bao lâu thì bệnh chết, sau đó cũng không có bước thêm bước nữa.

Trương thúc rất lạc quan, dọc theo đường đi đều cùng Nhạc Mặc trò chuyện, Bảo Nhi ngủ á, gối lên chân Nhạc Mặc tiếp tục ngủ. Chờ bọn họ đến trấn thì đã sắp trưa rồi. Trương thúc nói chờ bọn họ ở cửa thành, giao hẹn thời gian xong, Nhạc Mặc liền dẫn theo Bảo Nhi vào trong trấn.

Không hổ là thị trấn á, so với chợ lần trước phồn hoa hơn nhiều. Thật sự gần giống với đã xem trên tivi, người đến người đi, các loại tiếng rao hàng, chung quanh là một vài cửa hàng, rực rỡ muôn màu.

Bảo Nhi và Nhạc Mặc vào một tiệm sách trước, "Nhạc công tử, ngài tới rồi!" Một đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi thân thiết chào hỏi.

Nhạc Mặc mỉm cười gật đầu, lấy sách bản thảo trong cái gói ra. "Nhạc công tử, ngài chờ, chương quý chúng ta đi ra ngoài, một lát sẽ trở lại, nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà trước." Sai vật rất nhanh bụng hai ly trà lên.

"Tướng công, nhiều bản thảo như vậy tính tiền thế nào?" Nhìn thấy một xấp bản thảo lớn được lấy ra, Bảo Nhi nhìn cũng đau lòng, mỗi ngày Nhạc Mặc vừa có thời gian một chút là sao chép, viết như vậy đáng giá không?

"Một quyển sách bản thảo 50 văn" Nhạc Mặc cười đáp.

"Bao nhiêu? Chỉ 50 văn?" Sức lao động này bị lấy rẻ đến mức nào á.

Lúc này chương quỹ cũng tới rồi, nhìn khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, để râu, nhìn qua có vẻ nho nhã. Vào cửa rất khách khí chào hỏi Nhạc Mặc.

"Nhạc Cừ nhân đến rồi, ta chờ bản thảo của ngài đã lâu rồi. Nào, mau ngồi xuống." Vừa kêu Nhạc Mặc ngồi xuống, vừa liếc mắt nhìn Bảo Nhi.

"Vị này là?" Thấy Bảo Nhi ngồi bên cạnh Nhạc Mặc, chương quỹ lễ phép hỏi.

"Đây là chuyết kinh" Nhạc Mặc cười nhìn về phía Bảo Nhi.

"Bảo Nhi ra mắt chương quỹ." Chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy chứ, chào hỏi thì không thành vấn đề.

Từ chương quỹ thấy Bảo Nhi không câu nệ như nông phụ bình thường, không khỏi chăm chú nhìn thêm "Nhạc phu nhân không cần đa lễ".

Hàn huyền một hồi, Từ chương quỹ sai hỏa kế (người làm) lấy tiền bản thảo tới, cũng chỉ có 200 văn.

"Nhạc công tử, gần đây ta lại nhận được một cuộc làm ăn, không biết công tử có hứng thú hay không?" Từ chương quỹ dò hỏi nhìn về phía Nhạc Mặc.

"Chương quỹ cứ nói đừng ngại" thấy chương quỹ muốn nói lại thôi, Nhạc Mặc nói.

Chương quỹ ra hiệu Nhạc Mặc vào bên trong nói chuyện, "Bảo Nhi, nằ ở bên ngoài này chờ tướng công một lát, ngoan nhé." Bảo Nhi gật đầu một cái, tiện tay bóc một cái bánh điểm tâm lên.

"Oa, chữ này thật là đẹp, ta muốn quyển này." Một nữ hài tử mặc váy màu vàng nhạt đưa sách cho hỏa kế, nha đầu bên cạnh đến trước quầy tính tiền rồi.

Ngay sau đó nữ hài kia ngồi xuống đối diện Bảo Nhi, lúc nhìn về phía Bảo Nhi thì cười một cái với Bảo Nhi, Bảo Nhi cũng cười đáp lại.

Bảo Nhi chú ý tới, nha hoàn đó lấy ra 500 văn đưa cho hỏa kế kia. Lời kết sù như vậy, Nhạc Mặc tân tân khổ khổ chỉ có thể kiếm 50 văn, người ta qua tay chính là 500 văn, quả lừa bịp rồi!

Trong lòng Bảo Nhi khó cân bằng lại được, đợi đến lúc cùng Nhạc Mặc đi ở trên đường vẫn còn buồn bã không vui.

"Bảo Nhi tức giận cái gì? Trách tướng công để nàng đợi quá lâu sao?" Nhạc Mặc nắn tay nhỏ bé của Bảo Nhi, không để ý ánh mắt chung quanh trực tiếp kéo nàng đi.

Nơi này dân phong không cởi mở lắm, Bảo Nhi không có rãnh rỗi đi quan tâm đây rốt cuộc là triều đại gì, địa phương nào, cần quan tâm cũng chỉ là cuộc sống của bọn họ thôi. Nơi này coi trọng trà đạo, nguồn tiêu thụ lá trà cũng không tệ lắm, nhưng phương pháp của nàng cũng không phải là độc gia bí truyền gì, người ta rất nhanh cũng sẽ biết, cũng sẽ kiếm không được bao nhiêu, phải nghĩ đến những đường ra khác á.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gặp được Đậu Đậu

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, muốn ăn cái gì? Tướng công mua cho nàng." Gần đây tại sao tâm tư nha đầu này lại nặng như vậy? Còn thỉnh thoảng khó chịu.

Bảo Nhi liếc nhìn một vòng, "Kẹo hồ lô".

Bảo Nhi vừa ăn, vừa nghĩ, ta am hiểu nhất là cái gì? Là ăn, nhưng ta không biết làm á; am hiểu thứ hai là mua sắm, mua quần áo. Trong đầu chợt có linh cảm, có thể làm thử!

"Cô nương, mua dây buộc tóc đi, nhìn xem rất đẹp á." Người bán hàng thấy Nhạc Mặc dắt Bảo Nhi, đây rốt cuộc là quan hệ gì? Phụ nữ thì phải, số tuổi không đúng, phụ thê à, nữ không có búi tóc, huynh muội thì sao, lớn như vậy sao còn dắt tay chứ?

Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi đến trước sạp, Bảo Nhi cầm lên xem một chút, không có gì đặc biệt, không phải chỉ là một sợi vải à. "Không cần" trực tiếp kéo

Nhạc Mặc rời đi.

"Nè, trở lại có thể tính rẻ cho người một chút, " người bán hàng ở phía sau kêu, Bảo Nhi cũng không quay đầu lại. Aiz, dạo này buôn bán này càng ngày càng khó khăn, người bán hàng không kiếm được cảm khái.

Lúc ăn cơm trưa, bọn họ tùy tiện ăn ở một cửa hàng đơn giản một chút, nghe người bên cạnh đang nghị luận chuyện tiểu thư nhà Lý viên ngoại, bắt kể ở thời đại gì nữ nhân hoặc là nam nhân đều là đề tài vĩnh hằng, cái này thật là không giả.

"Bảo Nhi, nàng cảm thấy hứng thú với lá trà từ khi nào vậy?" Nhạc Mặc rất là buồn bực bị Bảo Nhi kéo đến một cửa hàng bán trà. Bảo Nhi hỏi thăm giá cả các loại lá trà, sau đó lôi kéo Nhạc Mặc chiến đấu liên tục ở nhiều nơi. Cuối cùng vào cửa hàng nổi danh nhất trong trấn, cửa hàng trà Lý Ký.

Mới vừa vào trong tiệm thì có hỏa kế đi theo chào hỏi, không giống cửa hàng trà bình thường, thấy quần áo bọn họ bình thường, không thèm để ý tới. Điểm này thật sự khiến Bảo Nhi rất là khen ngợi, người chủ nhân này quản lý rất tốt.

Nhạc Mặc vẫn đi theo Bảo Nhi, ngược lại chưa từng thấy nàng để tâm cái gì như thế, Bảo Nhi luôn trò chuyện cùng hỏa kế, nghe ngóng giá cả các loại trà khác nhau.

"Hỏa kế, nếu chúng ta có trà tốt, nơi này của các người có bằng lòng thu vào không?" Bảo Nhi vót một nhúm trà, ngửi, hỏi hỏa kế.

"Đương nhiên chúng ta sẵn lòng, chỉ có điều chúng ta phải xem hàng mẫu trước, sau đó mới có thể quyết định có đặt hàng hay không." Hỏa kế đáp.

"Ừm, được, vậy lần sau ta trở lại, cảm ơn người nhé." Bảo Nhi kéo Nhạc Mặc chuẩn bị rời đi.

"Đừng khách sáo, đi thông thả" hỏa kế đưa người đến cửa.

Bảo Nhi hài lòng liếc mắt nhìn bảng hiệu ở trên cửa, "Lý Ký".

"Đây chính là cửa hàng nhà Lý viên ngoại" nhìn bộ dạng suy nghĩ của bé con này, Nhạc Mặc nói.

"Oh, chính là nhà muốn tìm nữ tể ở rẻ cho khuê nữ đó sao?" Chợt nhớ tới bà mai lúc trước tới làm mai cho Hà Hoa kia, không nhịn được lại vui vẻ lên.

Hiện tại suy nghĩ của Nhạc Mặc thật sự theo không kịp cô bé con này, nàng thay đổi rất nhiều, mình cũng đã không thể hoàn toàn xem hiểu, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Mua xong một vài đồ vật cần phải mua, bọn họ liền đến cửa thành tìm Trương thúc, Trương thúc đang cầm tẩu thuốc chắc chắn hút, thấy bọn họ tới, quay xe bỏ tới, chuẩn bị trở về thôn.

Một đường, trời chiều, con bò già, hương trà, thỉnh thoảng gặp gỡ năm ba người đi đường. Đến một chỗ rìa núi, Bảo Nhi chợt nghe trong bụi cỏ có tiếng kêu ngao ngao, giống như là tiếng chó con mới vừa sinh ra không bao lâu.

Bảo Nhi bảo Trương thúc ngừng xe, xuống xe đi chậm chậm về phía bụi cỏ, Nhạc Mặc không yên tâm, cũng đi theo.

Chỉ thấy một chú chó con lông xám đang nằm trong bụi cỏ, hình như là đói bụng, nhìn thấy Bảo Nhi lập tức bò về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi vội vàng ôm chú chó vào trong ngực, vuốt thật mềm, thật thoải mái.

Trên đường trở về, Bảo Nhi chơi đùa với chó con, lấy đồ ăn vặt Nhạc Mặc mua cho nàng ra, một người một chó chia ra ăn.

Kể từ khi có chó con, Nhạc Mặc phát hiện mình hoàn toàn bị xem nhẹ, điểm này Nhạc Mặc rất là không hài lòng.

"Tướng công, chúng ta đặt tên cho nó đi, tên gì hay đây?" Bảo Nhi vừa chơi với lỗ tai chó con, vừa nghĩ.

Nhạc Mặc thật sự không coi trọng con chó này, hần chỉ cảm thấy bộ dạng con chó này thật xấu xí, "Gọi Sừ Bát Quái (xấu xí) đi".

Bảo Nhi rất khó hiểu nhìn tướng công nhà nàng, đây là thế nào? Nghe giọng nói có cái gì đó không đúng lắm, chàng không thích chó?

"Tướng công, có phải chàng không thích hay không á, nếu chàng không thích thì ta sẽ tặng chó cho Hà Hoa, " Bảo Nhi thử dò hỏi Nhạc Mặc, trong lòng Nhạc Mặc lập tức vui vẻ, vừa định trả lời đúng, thì nhìn thấy bộ dạng tui thân kia của Bảo Nhi, chỉ đành phải giấu xuống trong lòng.

Hết cách rồi, ai bảo nàng thích chứ, ai bảo nàng là thê tử của ta, yêu ai yêu cả đường đi, tạm thời chấp nhận một chút vậy.

Bảo Nhi đặt tên cho chó con là Đậu Đậu, vốn muốn đặt ở chó ở mép giường, nhưng Nhạc Mặc không đồng ý, nên đành phải đặt ở cái lỗ dưới bếp lò. Chó con đuôi đầu lười, chòm râu nhúc nhích rất là đáng yêu.

"Tướng công, chàng xem Đậu Đậu có đáng yêu hay không, như tiểu bảo bảo vậy." Nhạc Mặc cũng không để ý, Bảo Nhi buồn bực, không phải là tướng công nhà nàng ghen chứ?

Bảo Nhi rón rén đi tới sau lưng Nhạc Mặc, Nhạc Mặc đang nhặt củống lá trà bên trong mẹt.

"Tướng công, Bảo Nhi nhớ chàng" làm nũng ai không biết á, tướng công chàng còn có thể đoan chính được à.

Nhạc Mặc chợt cảm thấy bên tai một trận ầm ập, cả người ngẩn ra.

"Tướng công đang ở đây mà" Nãi Nhạc Mặc hiện tại có chút phản ứng trì độn.

"Nhưng tại sao vừa rồi tướng công không để ý tới Bảo Nhi?" Làm ồ trong ngực Nhạc Mặc, không hề chớp mắt nhìn nam nhân trước mắt.

"Vậy tướng công cùng Bảo Nhi ngủ nhé" nói xong liền ôm Bảo Nhi đi về phía giường. "Ta không nói buồn ngủ, hiện tại ta không mệt." Sao câu trước của Tướng công không ăn nhập gì với câu sau vậy?

Nhìn sáng quắc ánh mắt kia của Nhạc Mặc, Bảo Nhi cho dù có ngốc đi nữa, cũng biết là nguyên nhân gì rồi. Nhưng tướng công, vì thế không thể á! Đau đốn một lần, trong lòng ta có ám ảnh.

"Bảo Nhi, tướng công rất khó chịu", Nhạc Mặc vừa trêu chọc, vừa dụ dỗ.

Làm sao bây giờ?

Tiếng gõ cửa cóc cóc truyền đến, khiến hai người tỉnh táo không ít, Nhạc Mặc ổn định dục hỏa trong lòng xong, đứng dậy mở cửa.

"Tẩu tử?" Vừa mở cửa mới biết là nương Hà Hoa, Bảo Nhi cũng vội vàng đi theo qua.

Vành mắt nương Hà Hoa đỏ ngầu, "Lão Nhị, giúp tẩu tử một chút, hiện tại cả người Hà Hoa phát sốt, đại phu thôn lân cận không ở nhà, hiện tại chỉ có thể đưa vào trong trần thôi. Tẩu tử chỉ có thể tới tìm người" nói xong liền muốn quỳ xuống.

"Tẩu tử tẩu làm gì vậy, ta đi tìm Trương Đại Thúc, đánh xe bò tới, tẩu nhanh đi thu dọn chút quần áo, bây giờ chúng ta vào trần." Nhạc Mặc vừa dặn dò, vừa chuẩn bị đi ra ngoài.

"Được, được, bây giờ ta về liền, " nương Hà Hoa lau lau nước mắt, xoay người chạy về nhà.

"Bảo Nhi, tự mình đi đến ngăn tủ tìm một bộ quần áo dày, đợi tướng công trở về đón nàng." Nhạc Mặc về mặt bình tĩnh.

"Ta biết, chàng mau đi đi" Bảo Nhi đóng cửa lại, liền bắt đầu lục tung cái tủ.

Trương Đại Thúc nghe Nhạc Mặc kêu cửa, rất nhanh đứng dậy, cũng không trì hoãn liền đánh xe bò chạy tới cửa nhà Hà Hoa.

Trương Đại Thúc và nương Hà Hoa rất nhanh đưa Hà Hoa lên xe, Nhạc Mặc muốn giúp đỡ, nhưng cân nhắc đến Hà Hoa còn là một khuê nữ nên đành thôi, chạy về phòng nhỏ Trà viên đón Bảo Nhi.

Nương Hà Hoa chưa từng gặp phải chuyện như vậy, hoảng hốt, ở bên cạnh vừa gọi Hà Hoa, vừa chảy nước mắt. "Hà Hoa, nương thật có lỗi với con, để cho con chịu khổ nhiều như vậy, nương thật xin lỗi con."

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đêm không ngủ

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Hiện tại Hà Hoa đã lâm vào trạng thái hôn mê rồi, cả người đều nóng lên. "Đại thúc, nhà thúc có rượu không?"

Nhạc Mặc và Trương Đại Thúc vội vàng đánh xe ở phía trước, "Còn có nửa vò, muốn rượu làm chi?" Nhạc Mặc cũng không hiểu nhìn Bảo Nhi.

"Ta cần dùng, nhanh đến nhà đại thúc, đại thúc thúc mau mang tới." Bảo Nhi không có thời gian giải thích, khăn đặt ở trên trán Hà Hoa cũng đã bị khô.

Trương Đại Thúc vội vàng ngừng xe bò lại, về nhà lấy rượu. Trương Đại Thúc và Nhạc Mặc đều nhìn chăm chăm Bảo Nhi, muốn biết nàng muốn làm gì. Bảo Nhi ôm cái vò rượu qua, bảo hai người kia xoay người lại.

Nhạc Mặc và đại thúc bước nhanh ra ngoài đánh xe, Bảo Nhi bảo nương Hà Hoa mở chắn ra. "Bảo Nhi, Hà Hoa bị lạnh, không thể gặp gió." Nương Hà Hoa cuống cuống nói.

"Thấm thấm, nếu như hơi nóng trong cơ thể Hà Hoa không thoát ra được, sẽ bị cháy hòng, thấm phải tin ta." Nương Hà Hoa bán tín bán nghi, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt kiên định kia của Bảo Nhi cũng bèn mở ra. Bảo Nhi chơi cùng Hà Hoa từ nhỏ đến lớn, chắc là sẽ không hại Hà Hoa.

Bảo Nhi trực tiếp cởi quần áo Hà Hoa ra, cầm miếng khăn vải thấm rượu trong vò lau chùi thân thể cho Hà Hoa, lau xong một lần, cả người Bảo Nhi đều là mồ hôi.

Nương Hà Hoa muốn đắp chăn lại cho Hà Hoa, Bảo Nhi ngăn lại. Nương Hà Hoa muốn nói lại thôi, lời kéo tay Hà Hoa, con mắt đỏ ngầu, nước mắt không nhịn được lại chảy xuống.

Bảo Nhi nhìn một màn này cảm thấy mắt ê ẩm, đôi mắt, nàng chưa từng nhìn thấy ba mẹ của mình, chỉ có ông bà nội. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ta đã rất may mắn, không phải sao?

"Nương, nương", "Nương ở đây, Hà Hoa, nương ở đây, con đỡ hơn chút nào không? Ah" thấy mắt của Hà Hoa đã mở ra, Bảo Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong mắt nương Hà Hoa còn chứa nước mắt, nhưng về mặt rõ ràng đã buông lỏng hơn rất nhiều.

Trên đường, Bảo Nhi lại lau cho Hà Hoa hai lần nữa, nhưng lúc đến cửa thành thì cửa thành đã đóng, mọi người lại khẩn trương lên.

Gọi hồi lâu, cũng không có ai để ý tới. Đúng lúc này có một chiếc xe ngựa vội vàng chạy tới, hình như cũng vội vã muốn vào thành.

"Sao dừng lại vậy?" Bên trong xe truyền đến một giọng nói trong trẻo, "Thiếu gia, cửa thành đóng rồi" người đánh xe lập tức đáp.

"Vậy thì đi gọi mở ra đi!" Giọng nam bên trong xe mang theo tức giận rõ rệt. Người đánh xe vội vàng đứng ở dưới cửa kêu, kêu một hồi vẫn không ai đáp lại như cũ.

"Bọn nhóc con này, chán sống phải không!" Người trên xe trực tiếp vén rèm lên nhảy xuống.

Bộ dạng cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân mặc gấm màu xanh lam, mi thanh mục tú, buộc tóc bằng tơ vàng, trên eo đeo một khối Dương Chi Bạch Ngọc. Vừa nhìn đã biết là người có tiền, thật đúng là sợ người ta không biết chắc.

Lúc xuống xe vô ý liếc thấy người Bảo Nhi một cái, nói với hỏa kế: "Nói với bọn họ bảo Ngô Hữu Chi ra đây cho ta, hãy nói cừu cừu hấn đến rồi!"

Bảo Nhi không khỏi nhíu mày một cái, bá đạo như thế, lại là một hoàn cảnh đệ tử (tay ăn chơi trác táng). Chỉ có điều, nếu hấn có thể kêu mở cửa ra được thì không thể tốt hơn rồi. Nhìn Hà Hoa một chút, không có nóng như lúc trước, nhưng cũng không thể kéo dài được nữa.

Hỏa kế mới vừa hô xong, không bao lâu, cửa rất nhanh liền mở ra, dẫn đầu là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi đang cài lại nút áo, hấn vừa đi vừa đỡ cái mũ, "Ồ kìa, Thượng Quan công tử sao tới cũng không đánh tiếng trước, để ty chức cũng tiện chuẩn bị một chút."

"Ý của Ngô đại nhân là Bản công tử tới không đúng lúc hử?" Nam tử áo lam cười sảng sảng quần áo lại cho vị Ngô đại nhân kia, Ngô đại nhân sợ đến mức chân như nhũn ra.

"Áy chết, ngại cho ta một trăm cái gan ta cũng không dám, ta còn phải gọi ngài một tiếng cừu cừu đấy." Ngô đại nhân khuôn mặt nịnh hót.

"Ngô đại nhân" Nhạc Mặc tiến lên chấp tay thi lễ.

Lúc này Ngô đại nhân mới chú ý tới chiếc xe bò không để vào sát bên cạnh này, không biết tại sao, thái độ đối xử với Nhạc Mặc rất là lạnh nhạt. Nhạc Mặc cũng không giao thiệp nhiều, làm lễ xong là được. Lúc xoay người lại khẽ gật đầu với vị áo lam kia một cái, coi như là chào hỏi.

Nhìn thì biết vị Ngô đại nhân kia không phải là người tốt lành gì, chờ Nhạc Mặc trở về, xe bò vội vàng vào thành.

Đã là nửa đêm, trừ nơi cá biệt còn đèn đuốc sáng trưng ra, thì khắp nơi tối đen như mực. Nhạc Mặc rất quen thuộc với trong trấn, rất nhanh tìm đến một y quán. Gõ một hồi, mới có hỏa kế đi ra.

Chờ đến lúc khiêng người đến hậu viện thì đại phu cũng đã chạy tới, chắn mạch."Xích phu nóng nhiều, mạch thịnh táo (cách chẩn bệnh ôn bệnh), coi như kịp thời". Nghe đại phu vừa nói như thế, trái tim đang lo lắng của mọi người đều rơi xuống.

Đại phu viết đơn thuốc xong bảo hỏa kế đốt thuốc đi sắc, "May nhờ có thể nghĩ đến dùng rượu tới lau giải nhiệt, nếu không hiện tại sợ là đã cháy hổng rồi."

Đại phu vừa nói như thế, cả đám người Nhạc Mặc đều ném ánh mắt đến trên người Bảo Nhi, từ khi nào mà Bảo Nhi hiểu y lý rồi? Nương Hà Hoa cũng không nghĩ nhiều, chỉ kéo tay Bảo Nhi không ngừng tạ ơn, đôi mắt của Nhạc Mặc nhìn về phía Bảo Nhi, hy vọng có thể phát hiện ra cái gì, nhưng mà chỉ có thể nhìn thấy vẻ trấn tĩnh.

Sau khi đốt thuốc cho Hà Hoa xong, nương Hà Hoa ở bên cạnh trông nom. Đại phu sai hỏa kế thu dọn một gian phòng cho Nhạc Mặc và Bảo Nhi, Trương Đại Thúc thì cùng hỏa kế chen chút đỡ một đêm.

Bảo Nhi vốn tưởng rằng Nhạc Mặc có thật nhiều lời muốn hỏi, nhưng Nhạc Mặc không có, cứ như vậy ôm nàng đi ngủ.

Tướng công à, chàng không hỏi, ta cảm thấy rất không bình thường đó, chàng quen thuộc với Bảo Nhi như vậy, khẳng định đã sớm phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ rồi nhỉ?

Bảo Nhi làm thế nào cũng không ngủ được á, "Tướng công, chàng hỏi ta một chút đi!"

"Khuya lắm rồi, Bảo Nhi nàng nên đi ngủ rồi, ngày mai hãy nói." Mắt Nhạc Mặc vẫn nhắm như cũ, Bảo Nhi rất là buồn bực.

Cả đêm không ngủ.

Buổi sáng, Bảo Nhi mang một đôi mắt gấu mèo 0.0, cho đến lúc dùng nước lạnh vỗ một hồi mới không có dọa người như vậy. Nhạc Mặc vẫn không nói gì như trước, chỉ quan tâm chải tóc cho nàng. Hừ, chàng không hỏi thì thôi, dù sao chàng đã là của ta, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Nhạc Mặc và Bảo Nhi đi thăm Hà Hoa, Hà Hoa đã bớt nóng, có thể bởi vì giăng co cả đêm, bây giờ còn đang ngủ say. Nương Hà Hoa một đêm không ngủ, sắc mặt có vẻ rất mệt mỏi.

"Thăm thăm, thăm đi ngủ một chút đi, để ta ở đây trông Hà Hoa cho." Bảo Nhi muốn kéo bà ấy lên.

"Các người đi ăn một chút gì trước đi, ta không sao, ta đợi Hà Hoa tỉnh rồi sẽ ngủ." Nhẹ vén tóc mai rơi xuống cho Hà Hoa, trên khuôn mặt tràn đầy thương yêu cùng tự trách.

Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi nhẹ nhàng đi ra, đóng cửa lại, "Để cho tẩu tử trông đi, chúng ta đi mua chút đồ ăn trở về."

"Thăm thăm thật sự rất thương Hà Hoa" Bảo Nhi nói, trong mắt tràn đầy khát khao.

Trong lòng Nhạc Mặc không có mùi vị gì, kéo đầu nhỏ của nàng qua, "Bảo Nhi, nàng có Tướng công!"

Thấy Nhạc Mặc tích cực như vậy, Bảo Nhi thật đúng là không buồn nổi nữa, Nhạc Bảo, người quên rồi sao, phải sống thật tốt! Sau đó cho Nhạc Mặc một nụ cười thật to.

"Tướng công, Hà Hoa họ gì ạ, cha nàng là ai?" Từ trước tới nay Bảo Nhi đều muốn hỏi.

"Bọn họ chuyển tới sau này, tướng công cũng không rõ lắm. Bảo Nhi lát nữa muốn ăn cái gì?" Nhạc Mặc quay đầu gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ một cái.

"Ui da, tướng công hử!" Bảo Nhi liếc Nhạc Mặc một cái, đưa tay xoa xoa ót. Nhạc Mặc anh tuấn cười một tiếng, phiền nhiễu đè nén trong lòng cũng theo gió bay đi. Chỉ cần Bảo Nhi vẫn là Bảo Nhi là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trộm chó

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nhạc Mặc dẫn Bảo Nhi đi tới cửa hàng bánh bao nổi danh nhất trấn trên, mặt tiền cửa hàng nhìn rất đơn giản, nhưng người xếp hàng đã xếp dài đến đường cái rồi. Bánh bao thần kỳ gì vậy, đặc như thế? Không phải là vị đồ xuyên không tới, bán bánh bao Cầu Bát Lý (*) chứ? Bảo Nhi lập tức lên tinh thần.

Cầu Bát Lý (*) (nghĩa là: Chó cũng không thèm): “Bánh bao Cầu Bát Lý” của Thiên Tân là một món ăn vặt nổi tiếng của Trung Quốc, khởi nguồn từ năm 1858 thời nhà Thanh, là một trong “Thiên Tân Tam Tuyệt”.

"Cửa hàng bánh bao này đã mở hơn một trăm năm, mùi vị vẫn không thay đổi." Một câu hơn một trăm năm này của Nhạc Mặc dập tắt hoàn toàn ngọn lửa hi vọng của Bảo Nhi, ngay cả một đóm lửa nhỏ cũng không còn thừa lại.

Bảo Nhi không còn tinh thần nữa, như gấu Koala, ôm cánh tay Nhạc Mặc, đứng xếp hàng ở phía sau.

Bảo Nhi ghét nhất là chờ đợi, bất kể là ăn cơm hay là làm cái gì, chỉ cần là phải chờ, hết thấy nàng đều không làm. Chỉ có điều hình như Nhạc Mặc rất thích ăn, vậy thì chờ thôi.

"Nhường đường một chút, nhường một chút. Thượng Quan công tử, xin mời!" Một người bộ dạng lờ lợc ở phía trước dẫn đường, vừa khom người vừa xua đuổi người xếp hàng.

Phía sau tản đi hết, Bảo Nhi và Nhạc Mặc thật vất vả sắp gần đến phía trước rồi."Tránh ra" Du đầu kia muốn đuổi Nhạc Mặc đi, Nhạc Mặc muốn kéo Bảo Nhi ra phía sau. Bảo Nhi trực tiếp không tránh, "Cửa hàng là của nhà người à?"

"Ồ, hôm nay đại gia ta tâm tình tốt, không cùng người so đo, đừng cản đường á." Muốn đưa tay hất Bảo Nhi ra, Nhạc Mặc túm tay người kia lại.

Du đầu kia vừa định đánh trả, bị người phía sau ngăn lại. Lúc này Bảo Nhi mới chú ý tới, đi lên chính là cái người trên xe ngựa ngày hôm qua. Nhạc Mặc buông lỏng tay ra, kéo Bảo Nhi về phía sau.

Hôm nay toàn thân người nọ vẫn mặc gấm màu lam như cũ, Bảo Nhi không khỏi xì mũi coi thường, còn tưởng rằng mình là Xi Trum à!

"Xin chào, ta tên là Thượng Quan Dực, huynh đài xưng hô như thế nào?" Thượng Quan Dực quan sát người trước mặt một phen, tuy nói đêm qua không chú ý lắm, nhưng vẫn có chút ấn tượng. Người này không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí chất người phạm tặc cũng không thể so.

"Nhạc Mặc" Nhạc Mặc chấp tay chào hỏi.

"Tôi hôm qua đã gặp một lần, hôm nay lại gặp, có thể thấy được ta và ngươi hữu duyên, cùng nhau đến từ lâu đời diện ăn bữa cơm, kết giao bằng hữu như thế nào?" Thượng Quan Dực lắc lắc cây quạt trong tay, làm như không bị gò bó.

Đúng là làm dáng, có lòng như vậy sao? Bảo Nhi ném thẳng một ánh mắt khinh miệt qua, nhưng không ngờ bị hắt nhìn thấy. Bảo Nhi làm bộ như nhầm chán quét mắt về nơi khác, Thượng Quan Dực không khỏi nhún mày.

"Hôm nay Nhạc Mặc còn có việc trong người, ngày khác nhất định tác bồi (theo cùng)." Kéo Bảo Nhi đến phía trước mua bánh bao.

Du đầu kia vừa muốn nói cái gì đó, bị một cái ánh mắt của Thượng Quan Dực sợ đến mức ngoan ngoãn đứng ở một bên. Nhìn bóng lưng Nhạc Mặc, Thượng Quan Dực dùng cây quạt trong tay lại, trầm tư gì đó.

Chờ đến lúc bọn Bảo Nhi trở lại y quán, Hà Hoa đã tỉnh rồi. Đại phu lại kê cho mấy phương thuốc, nói là chỉ cần uống thuốc đúng giờ, thì sẽ không có vấn đề lớn gì nữa rồi. Không tới buổi trưa bọn họ liền vội vàng chuẩn bị xe bò trở về.

Chuyện đầu tiên khi Bảo Nhi về đến nhà, chính là chạy về phía nhà bếp, muốn xem xem Đậu Đậu thế nào rồi. Nhưng Đậu Đậu không thấy nữa.

"Bảo Nhi, làm sao vậy, nàng đang làm cái gì?" Nhìn Bảo Nhi cuống cuồng đi ra ngoài, Nhạc Mặc cũng đi theo ra ngoài.

"Trương công, không thấy Đậu Đậu đâu." Trong giọng nói của Bảo Nhi tràn đầy ảm đạm. Bảo Nhi và Nhạc Mặc chia nhau đi tìm, tìm khắp chung quanh phòng nhỏ một lần cũng không tìm được.

"Bảo Nhi, tẩu tìm cái gì vậy?" Tú Tú đang nhổ củ cải trong vườn rau nhà mình. Bảo Nhi chạy tới, "Tú Tú, ngươi có nhìn thấy một con chó nhỏ, lông xám, lớn như vậy hay không?" Bảo Nhi lấy tay ra dấu.

"Một ngày ta đều ngây ngô ở trong nhà, cũng không có ra ngoài, không bằng tẩu đi hỏi đám trẻ kia thử xem" theo hướng Tú Tú chỉ, Bảo Nhi nhìn thấy một đám trẻ con đang truy đuổi nhau.

"Oh, được, ta đi đây." Bảo Nhi nói một tiếng với Tú Tú liền rời đi.

"Con ngốc tới, con ngốc tới" thấy Bảo Nhi đi tới, bọn trẻ đều bùng nổ kêu lên, chạy tứ xứ. Hiện tại Bảo Nhi thật sự không có thời gian so đo cùng một đám con nít. Túm lại một đứa chạy trốn chậm nhất.

Đứa bé kia thấy Bảo Nhi bèn run lên, Bảo Nhi đành phải cố gắng thả chậm ngữ điệu lại, mặt nở nụ cười. "Có từng nhìn thấy một con chó nhỏ màu xám tro, ở giữa đầu còn có một đốm lông màu trắng không?"

Đứa bé do dự một hồi, "Không có, không có". "Ngươi nghĩ kỹ lại xem" Bảo Nhi móc một viên đậu phộng đường từ trong túi nhỏ ra, đưa cho đứa bé kia. Sau khi đứa bé nhìn thấy kẹo đường, mắt liền nhìn chăm chú, nhìn Bảo Nhi một chút, nhanh chóng vồ tới.

"Hôm nay Trữ Từ mang ra một con chó nhỏ, không cho chúng ta chơi" nói xong bước nhanh chạy mất.

Vốn Bảo Nhi không muốn giao thiệp với chỗ đó nữa, xem ra, hiện tại cần phải đi một chuyến nữa rồi, cũng không biết Đậu Đậu thế nào.

Hiện tại chính là lúc nấu cơm, Lưu thị vuốt bụng nhàn nhã ở trên ghế dựa phơi nắng, Nhạc Đông đang ở trong sân khắc đồ gỗ nhỏ, Nhạc bà tử và Tiểu Mễ đang ở phòng bếp nấu cơm.

Lúc Bảo Nhi đến đó đúng lúc nhìn thấy Trữ Từ đang dùng nhánh cây nhỏ đánh đuổi Đậu Đậu, chân sau của Đậu Đậu đã bị trói lại, chỉ còn lại hai chân trước chống trên mặt đất không ngừng bò lên phía trước.

Nước mắt Bảo Nhi đều dâng tràn trong đôi mắt, trực tiếp đi qua bế Đậu Đậu lên. Trữ Từ thấy Bảo Nhi tới, sợ đến mức ném nhánh cây chạy tới bên cạnh Lưu thị.

Bảo Nhi cái gì cũng không muốn nói, xoay người chuẩn bị rời đi. "Nè, ngươi ôm chó nhà ta làm gì?" Mặc dù Lưu thị đối với Bảo Nhi có điều kiêng kỵ, nhưng hôm nay Nhạc Đông ở đây, nàng ta cũng không có gì phải sợ. Nhạc bà tử cũng từ trong phòng bếp đi ra.

"Ngươi có chứng cứ gì chứng minh là chó nhà ngươi!" Bảo Nhi cũng không đi, trực tiếp đi tới giữa sân. Lưu thị thấy Bảo Nhi nhích tới gần, có chút sợ sệt.

"Ngươi dựa vào cái gì mà ôm đi?" Nhạc bà tử thấy nàng dâu không nói, đi tới bên cạnh Nhạc Đông để tăng thêm can đảm.

"Đây là con chó ngày hôm qua ta ôm về, Trương Đại Thúc ở cửa thôn có thể chứng minh, có cần gọi tới làm chứng hay không?" Bảo Nhi cất cao giọng nói. Thứ người như thế người cho nàng ta chút màu sắc thì nàng ta có thể mở phưởng nhuộm, không để cho nàng ta đau đến trong xương, nàng ta vẫn thật sự không thể nhớ lâu!

"Ta có thể nói là ngày hôm trước ta ôm trở về, con dâu trưởng thôn còn có thể làm chứng cho ta đấy!" Lưu thị thấy người trong nhà nhiều, lườm tỉnh nàng ta cũng không dám làm loạn, ngang ngạnh hẳn lên.

"Thúy Hoa" Nhạc Đông rất là bất đắc dĩ gọi một tiếng, đang tính nói tiếp liền bị ánh mắt hung dữ kia của Lưu thị dọa sợ, đành phải ngậm ngùi ở một bên.

"Được thôi, vậy người từ đâu ôm tới?" Muốn ngụy biện đúng không, chỉ bằng cái não hột dưa kia của người có thể nói rõ sao?

Lưu thị dừng một chút, lại nói: "Từ đâu ôm tới còn cần người quản à, nói tóm lại chính là của nhà ta, Nhạc Đông, đi ôm chó lại." Lưu thị chỉ huy Nhạc Đông, Nhạc Đông làm như không nghe thấy, tiếp tục gọt cọc gỗ trong tay.

"Nè, cái đồ chết bầm nhà ông, ông điếc rồi hả" Lưu thị đi tới bên cạnh Nhạc Đông, vốn muốn vịn lỗ tai Nhạc Đông, nhưng thấy Nhạc bà tử vẫn còn ở bên cạnh, chỉ đành phải hung hăng liếc Nhạc Đông một cái, buổi tối sẽ tìm ông tính sổ!

Bảo Nhi không muốn tiếp tục dây dưa, xoay người muốn đi. Trữ Từ vội vàng chạy tới lôi kéo vạt áo Nhạc bà tử, "Để con chó xuống, đó là của đại tôn từ ta." Nhạc bà tử thấy Nhạc Mặc đang đi về phía này, trong lòng yên tâm không ít.

"Có bản lãnh cứ tới đây lấy, không có bản lãnh cũng đừng rêu rao bậy bạ!" Phiền nhất là loại thôn phụ thích gây chuyện này, trước kia vì Nhạc Mặc còn khắp nơi chịu đựng, bây giờ đã tách ra, còn có cái gì cổ kị nữa.

"Đấy, Nhạc Mặc, người nhìn xem, đây chính là thê tử người thú được đó, xem xem nó đối xử với lão nương người như thế nào" chỉ vào Bảo Nhi quay sang Nhạc Mặc mới vừa vào tới tổ cáo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đại Ngốc Bảo

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nhạc Mặc thấy con mắt Bảo Nhi đỏ ngầu, giống như là đã khóc, ngọn lửa đè nén trong lòng cũng không nhịn được nữa.

Nhạc Mặc lạnh lùng quét mắt qua Nhạc bà tử và Lưu thị, "Nhạc Đông, người tốt nhất nên quản lý nhà của mình cho tốt. Người có còn ra dáng một người đàn ông hay không!"

Giọng nói cứng rắn, không có một chút độ ẩm. Bảo Nhi cũng kinh hãi, đây là tướng công ôn hòa kia sao? Ca đều không gọi, nương cũng không kêu.

Nhạc Mặc trực tiếp kéo Bảo Nhi qua, ra khỏi sân. Chỉ chừa lại ba người còn trong bộ dạng người đáng thương còn chưa tỉnh táo lại kia.

Trong lòng Bảo Nhi bọn họ còn chưa được xếp vào vị trí thù hận, chỉ có thể nằm trong hàng ngũ người đáng thương.

Bảo Nhi ngoan ngoãn đi bên cạnh Nhạc Mặc, người này cứng rắn lên thật sự rất không tầm thường á, ta vẫn luôn cho rằng hẳn chắc chắn sẽ không nổi giận. Xoay đầu lại nhìn một chút.

"Bảo Nhi bị hù sợ?" Nhạc Mặc muốn kéo tay Bảo Nhi, nhưng hiện tại hai cái tay của Bảo Nhi đều dùng ở trên người con chó, chán ghét trong lòng đối với chó lại sâu thêm vài phần...

"Về sau chàng có thể sẽ nổi giận với ta hay không?" Bảo Nhi mở to mắt nhìn Nhạc Mặc. "Sẽ không có một ngày như vậy." Đôi mắt Nhạc Mặc trầm xuống. Bảo Nhi, chúng ta nhất định sẽ bên nhau đến già!

Hiện tại ước chừng cũng đã một giờ rồi, bụng Bảo Nhi cũng đói sắp dẹp rồi. Nhạc Mặc trực tiếp rán một cái bánh cho Bảo Nhi, bảo Bảo Nhi ăn kèm dưa muối, lót dạ trước.

Lần trước bọn họ đi vào trấn lại mua về một cái chảo, như vậy thuận tiện không ít. Nhạc Mặc vốn muốn nấu thêm chút cơm cho Bảo Nhi, nhưng Bảo Nhi không muốn, bản thân mình cũng ăn tạm đỡ.

Đậu Đậu sợ là đói bụng lắm rồi, Bảo Nhi trực tiếp dùng nước ấm ngâm bánh nở ra đút cho nó ăn. Tiểu Đậu Từ ngoắt ngoắt cái đuôi, ăn rất là vui sướng.

Buổi chiều Bảo Nhi được mở mang kiến thức thế nào là sao lá trà, suy cho cùng thì chính là cảm thấy rất phiền toái, chú trọng độ lửa, chú trọng thủ

pháp, vừa chà xát vừa về. Bên cạnh nhiệt độ quá cao, Nhạc Mặc không để cho Bảo Nhi đợi ở bên cạnh, Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là ở một bên rửa rau, để lại buổi tối làm canh.

Gần tối thì đồ tể trong thôn đến từng nhà rao hàng bán thịt heo ban ngày không có bán hết, Bảo Nhi muốn uống canh xương hầm, Nhạc Mặc liền mua một cân thịt cùng hai khúc xương sườn lớn. Mang thịt đi ướp, giữ lại làm thịt om cho Bảo Nhi, buổi tối thì ăn canh xương rau cải.

"Tướng công, hiện tại là niên đại gì?" Ngẫm lại đến đây lâu như vậy rồi, cũng không quan tâm tới vấn đề này lắm.

"Bây giờ là Gia Dục năm bảy mươi tám." Nhạc Mặc gấp cho Bảo Nhi một cục xương sườn nhỏ.

Gia Dục? Trong lịch sử có sao? Bảo Nhi thật sự là một kẻ lơ mơ, xuất thân từ khoa học tự nhiên, những thứ niên hiệu gì đó thật sự không biết.

"Vậy bây giờ ai làm Hoàng đế ă?" Bảo Nhi nhích lại gần bên cạnh Nhạc Mặc, vừa bới cơm, vừa xoay đầu.

"Bảo Nhi, đây là kiêng kỵ, không thể gọi thẳng tọc danh hoàng thượng." Lúc này Đậu Đậu ở trên đất, đi tới bên chân Nhạc Mặc, Nhạc Mặc trực tiếp dùng chân đẩy nó về phía góc tường.

"Chàng nói nhỏ với ta, ta không nói ra ngoài đâu." Bảo Nhi giống như bảo đảm, giọng tay nhỏ bé lên.

Nhạc Mặc đành phải nghe theo, "Hoàng thượng bây giờ là Mộ Dung Trạch." vừa nói vừa dùng chân cản trở Đậu Đậu, không cho phép nó đến gần Bảo Nhi. Đậu Đậu rất không vui, kêu ư ử.

Bảo Nhi cúi đầu nhìn xuống, Nhạc Mặc nhanh chóng thu hồi chân của mình. Tiểu Đậu Từ vui vẻ đến cạo chân Bảo Nhi, nhìn bộ dạng đáng yêu này, Bảo Nhi thường cho Đậu Đậu một cục xương. Tiểu Đậu Từ ngậm xương vui vẻ vây quanh Bảo Nhi.

Nhìn ánh mắt của bé con không hề chớp mắt chỉ nhìn chăm chăm con chó, Nhạc Mặc có chút tức giận không tên. Một con chó đánh bại được hẳn?

Cơm nước xong, Bảo Nhi cảm thấy trên người nhớp nhúa, thời tiết càng ngày càng nóng rồi, buổi tối không tắm cả người đều không thoải mái.

"Tướng công, có nước nóng không? Ta muốn tắm." Nhạc Mặc đang xếp củi đốt, hôm nay trời đầy mây, buổi tối trời có thể sẽ mưa. "Bảo Nhi, chờ một lát nhé, nước đang đun trong nồi."

"Oh, được rồi" Bảo Nhi cũng giúp Nhạc Mặc xếp củi đốt.

Phòng nhỏ ở Trà viên là một gian phòng được mở tạm ra, bởi vì phải thổi lửa nấu cơm, chỉ có thể gộp phòng bếp và chỗ ngủ dùng màn trúc tách ra, chỗ tắm cũng chỉ có thể tiếp tục tách ra ở rìa bên cạnh. Lúc tắm treo rèm lên, tắm xong trực tiếp kéo xuống là được.

Nhạc Mặc đổi nước tắm xong bảo Bảo Nhi tắm trước, Bảo Nhi cảm thấy Nhạc Mặc bận rộn cả một ngày, trên người khẳng định càng khó chịu hơn, đùn đẩy bảo Nhạc Mặc tắm trước. Nhạc Mặc cũng không nói gì, khóa miệng tràn đầy vui vẻ. Bảo Nhi biết thương người rồi, điềm tốt!

Nhạc Mặc tắm ở bên trong, Bảo Nhi thì ở phòng trong đùa với Đậu Đậu. "Bảo Nhi, nàng qua đây."

Nghe tiếng gọi của Nhạc Mặc, Bảo Nhi đi tới bên cạnh rèm, "Tướng công, muốn lấy cái gì sao?"

"Nàng vào đây", giọng nói mềm mọng của Nhạc Mặc vào trong lỗ tai Bảo Nhi trở thành tràn đầy hấp dẫn. Nghĩ tới những ánh tắm vân vân của những mỹ nam đã từng xem trước kia, nhịp tim lập tức gia tốc. Thật muốn đi vào á, nhưng nghĩ tới con đau đêm đó nàng thật sự không dám.

"Bảo Nhi, nàng vào kỳ lưng cho ta một chút." Oh, chỉ là kỳ lưng thôi mà, Bảo Nhi vén rèm lên đi vào.

Nhạc Mặc đang ngâm mình ở trong thùng gỗ, bọt nước trong suốt trên màu da mặt ong chảy xuống, nhìn rất là hương diễm. Bảo Nhi vội vàng cúi đầu đi vòng qua sau lưng Nhạc Mặc, khóa miệng Nhạc Mặc xẹt qua một nụ cười tà mị.

Bảo Nhi nhận lấy khăn vải trong tay Nhạc Mặc, lau lưng tung, tận lực không để cho tay của mình đụng phải lưng của Nhạc Mặc. Nàng sợ mình lại làm ra chuyện ngu ngốc, sẽ chủ động gặm Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc tự tại khoác hai cánh tay lên mép thùng gỗ, "Bảo Nhi, nàng phải dùng tay chà cho tướng công, dùng khăn vải sẽ chà không hết." Nhạc Mặc nhếch môi nhắc nhở.

Nhạc Mặc vừa nói như thế, Bảo Nhi cũng chỉ có thể ném khăn vải xuống đôi sang tay. Dè dặt đặt tay lên sau lưng Nhạc Mặc. Cảm giác thật tốt á, Bảo Nhi bắt đầu tâm viên ý mã (đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác).

"Bảo Nhi, nàng lùi xuống phía dưới một chút" Nhạc Mặc đổi vị trí, bởi vì như thế nên Bảo Nhi có thể nhìn thấy toàn bộ sau lưng Nhạc Mặc.

"Thùng quá cao, ta với không tới phía dưới." Bảo Nhi chà xát sinh ra hứng thú, thử một chút không ngờ với không tới.

"Vậy nàng mau vào đây chà cho tướng công một chút đi, chút nữa nàng cũng phải tắm mà, quần áo ướt cũng không sao." Nhạc Mặc xoay đầu lại, rất là trấn định nhìn Bảo Nhi.

Nhìn Nhạc Mặc nghiêm chỉnh như thế, Bảo Nhi lắc đầu, vút toàn bộ mấy cái suy nghĩ hủ nữ trong đầu kia đi.

Vịn Nhạc Mặc vào thùng gỗ, vén tay áo lên bắt đầu chà xát lớn. Cảm thụ đôi tay mềm mại kia, trong lòng Nhạc Mặc đã sắp không chịu nổi, cánh tay dài kéo tiểu nữ nhân kia qua, trực tiếp ôm lấy người.

Bốn mắt nhìn nhau, Bảo Nhi chưa phục hồi tinh thần lại. Khóe miệng Nhạc Mặc khẽ nhếch lên, đầy nhu tình. Đối mặt với gương mặt tuấn tú như vậy, Bảo Nhi nhìn đến ngây người.

Nhạc Mặc hôn lên hàng mi nét mày của nàng cuối cùng trực tiếp ngậm đôi môi anh đào vào trong miệng, quán lấy cái lưỡi thơm tho kia.

Chờ lúc Bảo Nhi tỉnh táo lại, người ta đã xong chuyện, Nhạc Mặc đang tỉ mỉ tắm cho Bảo Nhi. Đôi mắt ướt át của Bảo Nhi nhìn chăm chăm Nhạc Mặc, Nhạc Mặc kia cả người đều thoải mái, cầm lấy áo ngoài bên cạnh bọc lấy Bảo Nhi.

Đặt Bảo Nhi lên trên giường, Nhạc Mặc tự mình mặc một cái áo mỏng. Vừa lau tóc ướt sũng cho Bảo Nhi, vừa thỉnh thoảng chiếm chút tiện nghi.

Đầu Bảo Nhi bây giờ thật sự không nghĩ được gì, như bị mắc kẹt, "Nhạc Mặc, chàng có phải là quân tử hay không?" Không còn hơi sức hỏi.

"Bảo Nhi, về sau tướng công làm thêm nhiều thức ăn ngon cho nàng ăn, bồi bổ thân thể." Nhạc Mặc nói rất là tự nhiên.

"Thế làm thức ăn ngon gì", Bảo Nhi ngắt đầu hỏi. Khóe miệng Nhạc Mặc nở nụ cười, bé con này, đối với ăn một chút sức chống cự cũng không có, chiều này thử là trứng.

Một đêm yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cơ hội buôn bán

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Buổi sáng lúc mở cửa ra hương trà xen lẫn vào không khí phả vào mặt, mặt đất ướt sũng, trước nhà hoa đào rơi rụng đầy đất, dưới đất còn có mấy cành đào. Nhạc Mặc nhặt cành đào lên bỏ vào bên gối Bảo Nhi.

Nhạc Mặc bọn họ dùng nước nấu cơm đều là nước từ trên núi dẫn xuống, trong thôn có một giếng cổ, nhưng cách quá xa, bọn họ chỉ có thể dùng nước suối.

Có thể bởi vì trời mưa, nước suối có chút vẩn đục, Nhạc Mặc đành phải đổ nước suối vào trong vạc để lắng xuống. Chờ làm hết những chuyện vặt veng, mới chuẩn bị nấu cơm.

Bảo Nhi mơ thấy mình đi tới một mảnh rừng đào, cánh hoa bay múa đầy trời, một nam tử như tiên nhân từ trên trời giáng xuống, chờ hắn từ từ xoay người lại mới phát hiện người nọ chính là Nhạc Mặc.

Dụi dụi con mắt, mấy cành hoa đào đập vào mi mắt. Chẳng lẽ còn đang nằm mơ? Bảo Nhi bò dậy, véo véo mình. Không phải là mơ.

Quần áo còn chưa kịp cài, cảm cành đào vén rèm lên, thì nhìn thấy Nhạc Mặc đang đánh trứng gà vào trong chén, lửa trong bếp lò còn đang cháy. Tiểu Đậu Tử ở một bên lẩn lộn, chơi không chán.

Một màn này còn đẹp hơn cảnh tượng ở trong mộng, chân thực như thế. Bảo Nhi đi thẳng lên ôm lấy eo Nhạc Mặc, tựa vào trên lưng Nhạc Mặc cũng không nói chuyện.

Bảo Nhi luôn cho người ta cảm giác vui vẻ, vui sướng, không buồn không lo, nhưng có thể có mấy người chân chính hiểu được nội tâm của nàng? Người khác sẽ nói nàng rất ngốc, rất ngu, chỉ có chính nàng biết, nàng chỉ là muốn sống đơn giản một chút thôi, đời trước, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng, đời này, bên cạnh nàng còn có người đàn ông này, thế này đã đủ rồi.

Nhạc Mặc cảm giác được Bảo Nhi không đứng lăm, hắn không nói gì, tiếp tục làm việc trong tay, bỏ thêm chút hành lá cắt nhỏ vào trong trứng khuấy đều, lại cho thêm vào chút muối.

Từ trên cành đào hái xuống hai đoá hoa, xoay người lại cài lên trên đầu tổ quạ của Bảo Nhi, bộ dạng này nhìn rất buồn cười, Nhạc Mặc không nhịn được cong khóe môi lên.

"Chàng còn cười! Tướng công đáng ghét!" Bảo Nhi túm hoa trên đầu xuống, xoay người muốn đi, lại bị Nhạc Mặc kéo trở lại, kẹp vào trong lòng.

Nhạc Mặc cài lại vạt áo cho nàng, rồi sửa lại tóc cho nàng một chút. "Tự mình đi rửa mặt trước, đợi chút nữa có thể dọn cơm rồi."

Bảo Nhi le lưỡi với Nhạc Mặc, cầm hoa trong tay lên trên đầu Đậu Đậu, Đậu Đậu đáng yêu lắc lắc cái đầu, cho đến khi hoa rơi hết xuống. Sau đó một hóp ngậm vào trong miệng, giống như mùi vị không đúng, lại phun ra, Bảo Nhi vui đến cười run rẩy hết cả người.

Lúc ăn cơm nhìn trứng chưng thơm ngát trên bàn, Bảo Nhi thật sự là nước miếng đều muốn chảy xuống, không nhịn được ném một miếng trước. "Ừm, tài nấu nướng của tướng công đã đến trình độ siêu việt rồi." Nói xong đưa ngón tay cái về phía Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc rất là hường thụ, cười cong mày.

Cơm nước xong, Bảo Nhi đột phát ý tưởng, bảo Nhạc Mặc mang theo cái sọt, bảo là muốn đi hái nấm. Không khí trong núi rất trong lành, nghe tiếng chim hót véo von, tâm tình vô cùng thoải mái.

Chứ đừng nói đến, nấm thật đúng là nhiều, dạng gì cũng có. "Bảo Nhi, đã nhiều như vậy, nàng chơi đủ rồi." Nhạc Mặc không nhịn được nhắc nhở.

"Ặc, không phải chơi á, giữ lại nấu ăn á!" Bảo Nhi không hiểu nhìn Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, nấm không thể ăn!" Nhạc Mặc vô cùng nghiêm túc nhìn Bảo Nhi, "Trước đây thật lâu trong thôn có người ăn rồi, nhưng bị trúng độc chết, từ đó về sau không có ai hái nữa."

"Hắn ăn là nấm độc á, nấm chúng ta hái được không có độc, chàng xem." Bảo Nhi nói xong đưa tay bóp nấm chảy nước ra, "Chất lỏng này trong suốt sẽ không có độc, giống như đoá hoa bên cạnh này, bộ dạng rất đẹp, nước màu trắng, nhất định có độc."

Hai thứ so với nhau, quả nhiên là khác biệt. Nhạc Mặc hơi suy tư một lát, "Làm sao Bảo Nhi biết được?"

Nhạc Mặc vẫn hỏi rồi, Bảo Nhi có chút không vui. Ngày đó muốn hắn hỏi hắn không hỏi, giờ thì hay rồi, ta không muốn nói nữa.

Bảo Nhi đi thẳng tới bên cạnh tiếp tục hái, không để ý Nhạc Mặc. Nhạc Mặc có thể cảm nhận được tâm tình Bảo Nhi đang không tốt, đi tới nhận lấy nấm trong tay Bảo Nhi bỏ vào cái sọt. Đợi đến lúc nàng muốn nói, nàng tự nhiên sẽ nói, trong mắt Nhạc Mặc xẹt qua chút lạnh nhạt.

Bảo Nhi hái được đầy sọt, đây là một cơ hội buôn bán tốt biết bao á, trực tiếp phơi khô, sau đó sẽ làm thành tương, bán cho quán rượu trong trấn, đây chính là một khoản thu vào không nhỏ á!

Nhìn Bảo Nhi hăng say như thế, Nhạc Mặc đành phải một chuyến lại một chuyến vận chuyển nấm về phòng nhỏ. Cuối cùng hai người thật sự mệt quá, ngồi liệt trên mặt đất. Nhìn nấm khắp phòng, Bảo Nhi thấy được rất nhiều rất nhiều tiền bay tới trước mặt, quá hạnh phúc á!

Buổi trưa Bảo Nhi rửa nấm xé thành sợi nhỏ để Nhạc Mặc xào, Nhạc Mặc không chán chờ, bỏ thêm hành gừng, lúc ra nồi nhìn rất là hấp dẫn.

Bảo Nhi trực tiếp lấy tay bốc một miếng lên, vừa định bỏ vào trong miệng, lại bị Nhạc Mặc nửa đường cắt ngang, đi thẳng vào trong miệng Nhạc Mặc. Tướng công à, chàng đang lo ta sẽ trúng độc ư, chỉ có điều ta rất cảm động.

Nhạc Mặc cũng không nghĩ tới mùi vị nấm sẽ tốt như thế, cầm đũa lên lại gắp một miếng. Bảo Nhi trơ mắt nhìn.

"Bảo Nhi, nàng chờ một chút rồi ăn, nàng đi rửa tay trước đi, đúng rồi, bỏ thêm chút củi vào trong lò." Nhạc Mặc đẩy Bảo Nhi ra.

Dĩ nhiên Bảo Nhi có thể hiểu dụng tâm lương khổ của Nhạc Mặc, đây là Nhạc Mặc đang kéo dài thời gian á. Sau khi nhất nhất làm theo, Nhạc Mặc đã ăn gần nửa đĩa.

"Tướng công, ta có thể ăn chưa?" Bảo Nhi nép vào bên cạnh Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc cảm thấy thân thể không có gì khó chịu, lúc này mới yên tâm. "Được rồi, Bảo Nhi ăn trước đi, tướng công đi làm thịt om mơ cho nàng." Nói xong liền đưa đôi đũa trong tay cho Bảo Nhi.

Người đàn ông này, Bảo Nhi vừa ăn vừa nhìn Nhạc Mặc bận rộn bên bếp lò. Trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Buổi chiều Bảo Nhi Nhạc Mặc bắt đầu hành động, trực tiếp bỏ nấm vào sọt tre sau đó ngâm vào nước bắt đầu rửa.

Công trình mất một buổi chiều mới rửa xong nấm, may mắn là trong nhà có rất nhiều sọt tre, vốn là dùng để phơi lá trà, hiện tại toàn bộ phơi nấm.

Nếu ngày mai trời nắng gắt, phơi một ngày cũng không kém lắm, buổi tối hai người trực tiếp lại ăn súp nấm.

Bảo Nhi đã suy tính qua, hiện tại chính là mùa sinh trưởng của nấm, xung quanh núi khẳng định còn rất nhiều, thừa dịp mấy ngày này hái nhiều một chút, hong khô tích trữ, có thể hái được bao nhiêu thì hái bấy nhiêu.

Mấy ngày kế tiếp hai người đều hái nấm, vận chuyển nấm, rửa nấm, phơi nấm. Cuối cùng tất cả túi vải trong nhà toàn bộ đều đựng nấm, chất đầy cả nhà. May mà nhà nàng khá chềch, bình thường, người ta cũng không tới. Nếu không nhìn một nhà này còn không bị dọa sợ sao.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Bàn chuyện làm ăn

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Bảo Nhi, tại sao cau này?" Nhạc Mặc thật sự không thể nhìn bé con có một chút phiền não, chỉ hy vọng nàng có thể mỗi ngày đều thật vui vẻ.

Bảo Nhi đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể chống phân huỷ, tương nắm là đồ sử dụng lâu, kỳ hạn sử dụng của nó ít nhất mười ngày nửa tháng, nếu không dùng không hết không phải sẽ hư ả. Hơn nữa hiện tại nhiệt độ cũng không ngừng tăng lên, thức ăn dễ hư hơn.

"Tướng công, có thứ gì có thể làm cho thức ăn không dễ bị hư không?" Nhạc Mặc kiến thức rộng như vậy, thế nào quên vụ này.

"Vậy thì để đồ vào trong đồ đựng bằng, cũng chỉ có quan lại quyền quý mới dùng, nhà người bình thường chỉ có thể treo vào trong giếng nước." Nhạc Mặc đáp.

"Đồ đựng bằng là cái gì?" Chẳng lẽ là tủ lạnh cổ đại?

"Chính là một cái hộp, chung quanh để khối băng, ở giữa để thức ăn." Nhạc Mặc nhìn đôi mắt đầy tò mò của Bảo Nhi đáp.

Ôi trời, thật đúng là tủ lạnh nhỏ ả. "Vậy tướng công, quán rượu trên trấn có đồ đựng bằng không?" Bảo Nhi hỏi tới.

"Cũng chỉ có tửu lâu Minh Hương mới có, nó là tửu lâu lớn nhất trấn, bọn họ có hầm băng riêng." Nhạc Mặc nói.

Oh, như vậy suy ra, cũng chỉ có thể bán cho tửu lâu Minh Hương sao, cứ như vậy thì không thể bán giá cao rồi. Trước tiên cứ thử một lần đi, nếu giá cả không hợp lý thì trực tiếp bán nắm khô là được.

Cái khác không biết làm, tương nắm thì nàng biết. Lúc học cao trung, một lần đến nhà bạn học ăn cơm, mẹ bạn xào tương nắm đó thật là thơm, còn đặc biệt xin chỉ bảo, về nhà bảo bà nội làm cho.

Nắm cắt thành hạt lựu, bỏ dầu vào trong nồi, thả hành gừng xào lăn một hồi, rồi bỏ vào nắm hạt lựu vào, sau đó thêm muối cùng các gia vị khác, cuối cùng bỏ thêm chút bột mì, không ngừng trộn đều. Bảo Nhi ở bên cạnh chỉ huy, Nhạc Mặc cầm muối.

Ra nồi thì Bảo Nhi không thể chờ đợi nếm thử, thật thơm, ngon quá ả, có hy vọng!

Nhạc Mặc phải đi cửa thôn tìm Trương Đại Thúc, xác định ngày đi vào trấn. Trước khi lên đường một ngày Bảo Nhi và Nhạc Mặc làm hai vò tương nắm lớn.

Bảo Nhi vốn định tặng chút tương nắm cho nhà Hà Hoa và nhà Tử Tử, nhưng Nhạc Mặc nói người nhà bình thường tạm thời còn chưa tiếp thụ nổi, Bảo Nhi tự mình suy nghĩ một chút thấy cũng phải, nên bèn thôi.

Buổi sáng nương Hà Hoa còn đưa tới mười trứng gà, Bảo Nhi và Nhạc Mặc từ chối thế nào cũng không được, đành phải nhận lấy.

Lần này đi vào trấn Bảo Nhi còn bảo Nhạc Mặc mang theo lá trà lần trước làm xong, chỉ mang theo một phần nhỏ, đi thử hiệu quả trước một chút.

Sáng sớm hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây, Bảo Nhi tỉnh dậy đầu tiên, nàng chỉ nghĩ đến bạc trắng lóa kia, nên ngủ không được. Nhạc Mặc rất là đau lòng, dậy quá sớm như vậy, thân thể có thể chịu được sao?

Hai người ăn đơn giản một chút rồi đến nhà Trương Đại Thúc, Trương Đại Thúc đang hàm thiếc cho bò. "Đại thúc, mang cho thúc bánh trứng, thúc nếm thử một chút!" Bảo Nhi đưa gói bánh cho đại thúc.

Trương Đại Thúc cũng không tiện từ chối, Bảo Nhi có thể cảm giác được Trương Đại Thúc rất là cảm động, hẳn là mấy chục năm nay không có ai làm như thế.

Bởi vì lên đường sớm, đợi đến khi bọn họ đến trấn cũng chỉ hơn chín giờ, người trên đường phố còn chưa nhiều. Tửu điểm nơi này bình thường cũng hơn chín giờ mới mở cửa, bọn họ không buồn bán buổi sáng, chỉ bán buổi trưa và buổi tối.

Bảo Nhi đi theo Nhạc Mặc đi tới tửu lâu Minh Hương, trong tiệm các tiểu nhị vẫn còn đang quét tước. "Khách quan, muốn đặt chỗ sao?" Một hỏa kế cơ trí lập tức thả khăn lau trong tay xuống tiến lên đón.

"Ta muốn tìm ông chủ của các ngươi." Bảo Nhi gọn gàng dứt khoát, trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy tán thưởng.

Mặc dù quần áo của hai người rất bình thường, nhưng khí chất rất là xuất chúng, hỏa kế cũng đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, năng lực phân biệt vẫn phải

có, trực tiếp dẫn hai người tới phía sau.

Chỉ chốc lát sau một nam nhân chừng bốn mươi tuổi đội mũ quả dưa tiến vào, "Hai vị tìm ta có chuyện gì chỉ giáo?"

Sau khi cùng ông ta chào hỏi xong, Bảo Nhi và Nhạc Mặc ngồi xuống. "Chỉ là muốn tìm ông chủ bàn một chuyện buôn bán nhỏ." Bảo Nhi nhìn ánh mắt của người nọ nói.

Người nọ đầu tiên là ngẩn ra, không ngờ mở miệng trước chính là một nữ nhân, không khỏi nhìn thêm một cái. Thấy Bảo Nhi không có e sợ gì, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng.

"Ta tên là Đoàn Thịnh Văn, là ông chủ của nơi này, không biết hai vị muốn cùng Đoàn mở bàn chuyện buôn bán gì?" Đoàn Thịnh Văn hỏi.

Nhạc Mặc giới thiệu mình và Bảo Nhi, sau đó ngồi một bên yên lặng uống trà, không hề chớp mắt theo dõi nữ nhân nhà hắn, hào quang bắn ra bốn phía như thế, thật đúng là làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt đi.

Nhạc Mặc trực tiếp để một vò tương nắm lên bàn, mở giấy dầu phía trên ra thì mùi thơm ngay lập tức tràn khắp cả phòng. Đoàn Thịnh Văn không nhịn được sáp đến gần, sai hòa kẻ lấy đĩa nhỏ và đưa ra.

Bảo Nhi đổ một chút tương nắm vào trong đĩa, Đoàn Thịnh Văn nhận lấy đĩa. "Ông chủ Đoàn không sợ có độc sao?" Bảo Nhi cười trêu nói.

Bởi như vậy không khí nhất thời thông thả không ít, thời điểm bàn chuyện làm ăn, không khí rất nặng nề. Bểng còn chưa tan, làm sao còn có thể bàn tiếp nữa.

"Ha ha, Đoàn mở cam tâm tình nguyện." Nói xong liền gấp viên nắm đưa vào trong miệng. Nhẹ nhàng nhai, rất dai, mùi vị còn rất ngon, so với hải sản một chút cũng không kém. Không nhịn được lại gấp một viên.

Bảo Nhi âm thầm trao đổi ánh mắt với Nhạc Mặc, hôm nay buôn bán không kém nhiều.

"Không biết Nhạc phu nhân dùng nguyên liệu gì làm?" Đoàn Thịnh Văn buồm đưa xuống.

"Bí phương gia truyền, không thể tùy tiện tiết lộ, hôm nay muốn lấy ra thử một chút, để nhiều người đều có thể nếm được. Từ lâu Minh Hương là từ lâu lớn nhất ở trấn chúng ta, nghĩ đến, nơi này hẳn là nơi thích hợp nhất." Bảo Nhi thông dong ứng đối.

"Ha ha, Nhạc phu nhân cũng thật biết làm ăn, không biết phu nhân muốn giá cả thế nào?" Ánh mắt khôn khéo của Đoàn Thịnh Văn vụt sáng.

Lão luyện thương trường như thế không phải hạng người bình thường. "Vậy ông chủ Đoàn cảm thấy giá bao nhiêu thì tương đối thích hợp?" Bảo Nhi hỏi ngược lại.

"Một vò hai lượng như thế nào?" Đoàn Thịnh Văn đưa hai ngón tay ra. "Ha ha, ông chủ Đoàn thật biết nói đùa, nguyên liệu ta đây cũng không phải là một năm bốn mùa đều có, trình tự chế biến cũng không phải đơn giản như vậy, nhân lực vật lực đều phải tốn tiền." Bảo Nhi cười trả lời.

Đoàn Thịnh Văn suy nghĩ một chút, "Một vò năm lượng là cao nhất rồi." Bảo Nhi cầm một cái điểm tâm, cũng không trả lời. Nghĩ từ lâu Minh Hương của ông ta, một món ăn ít nhất đều là hai ba lượng, một vò tương nắm của nàng ít nhất cũng phải mười lượng mới được.

"Nhạc phu nhân cũng đừng quên, đồ này phải dự trữ, nhưng dễ hư nhất, ở trấn Đào Hoa này cũng chỉ có nhà ta có hầm băng, có thể giữ được." Đoàn Thịnh Văn cũng nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng.

Bảo Nhi đột nhiên nghĩ đến, chỉ bằng bán luôn lá trà cho nhà ông ta, cứ như vậy, hai loại ở chung một chỗ càng có thể bán chút giá.

"Ông chủ Đoàn, ta đây còn có một món đồ tốt, không biết ông có hứng thú nếm thử không." Nói xong lấy gói lá trà mang tới ra.

Ông chủ Đoàn lập tức sai người mang nước sôi tới, ngâm một ly. Trong lúc đổ nước nóng vào đó mùi thơm thoang thoảng liền thấm vào tim gan, làm cho người ta chợt cảm thấy sáng khoái.

Nhạc Mặc hơi nhíu mày, nghĩ tới những đóa hoa lài mà bé con trồng kia, tất cả đều rõ ràng. Không khỏi lại nhìn cô bé con thần thái sáng láng ấy một cái, cười nhạt không nói.

Đoàn Thịnh Văn dĩ nhiên có thể dự tính giá trị loại trà này có thể mang đến, nó có thể làm từ lâu này tăng lên một cấp bậc khác, so với tương vừa rồi, còn có giá trị hơn.

"Ta nghĩ ông chủ Đoàn chưa từng uống qua loại trà này nhỉ, đây chính là loại trà mới tương công nhà ta mới vừa trồng ra, mùi vị rất không tệ chứ!" Nói xong nhìn Nhạc Mặc nhấp một cái mắt, Nhạc Mặc nhếch môi không nói.

"Trà này bao nhiêu, ta muốn lấy hết, chỉ có điều, ngài phải bảo đảm chỉ bán cho nhà ta. Chuyện tiền bạc nhất định khiến ngài hài lòng." Sau khi Đoàn Thịnh Văn nếm xong, cũng âm thầm tính toán.

"Trà này nhà ta còn có một chút, không biết ông chủ Đoàn có thể cho giá bao nhiêu?" Bảo Nhi cười hỏi.

Chương 22: Tức chết người, không đền mạng!

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễm Đan

"Trà, một gói này, ta cho ngài ba mươi lượng, tương này ta cho ngài mười lượng một vò, ngài cảm thấy như thế nào?" Người ta cũng sáng khoái như vậy rồi, Bảo Nhi cũng không thể so đo nữa, "Tướng công, chàng cảm thấy được không?" Bảo Nhi quay đầu nhìn về phía Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc không ngờ bé con lại đặt hẳn vào vị trí này, rất là thể diện á. Nhạc Mặc khẽ gật đầu.

"Nếu tướng công nhà ta đã đồng ý, vậy cứ làm như vậy đi." Bảo Nhi quay lại nhìn về phía Đoàn Thịnh Văn trả lời.

"Được, người đâu, lấy năm mươi lượng tới đây." Buôn bán tốt như vậy, đương nhiên ông ta cũng rất gấp gáp.

"Có thể cho một tờ ngân phiếu bốn mươi lượng và mười lượng bạc vụn hay không." Bảo Nhi vội vã hỏi, nói xong cũng có chút hối hận, không biết có mệnh giá bốn mươi lượng hay không, quay đầu lại nhìn Nhạc Mặc một cái.

"Được, không thành vấn đề." Đoàn Thịnh Văn mới vừa nói xong không bao lâu sau, thì có hỏa kế đưa tới một tờ ngân phiếu bốn mươi lượng và mười lượng bạc vụn. Bảo Nhi nhận lấy tiền trực tiếp đưa cho Nhạc Mặc, sau đó đứng ở bên cạnh Nhạc Mặc.

"Nhạc công tử có đồ gì tốt có thể mang tới đây, chúng ta cho giá nhất định khiến ngài hài lòng." "Được, nhất định." Nhạc Mặc khẽ gật đầu.

Ra khỏi tửu lâu Minh Hương, Bảo Nhi vui vẻ nhảy lên, "Tướng công, chúng ta có tiền rồi!" Nhạc Mặc trực tiếp kéo cô bé con bảo hộ trong khuỷu tay, cách xa đám người đang lui tới ở bên cạnh ra. "Cẩn thận một chút", Nhạc Mặc dặn dò.

Bảo Nhi nghĩ, phải đi tiệm may mua cho Nhạc Mặc hai bộ quần áo, sau đó sẽ mua cho mình một bộ, rồi lại mua chút thịt nè, cá nè, vân vân.

"Cô nương, mua dây cột tóc không", Bảo Nhi quay đầu thì nhìn thấy người bán dây cột tóc ngày đó, không khỏi cười một tiếng, làm người bán dây cột tóc nhìn ngáy người.

Nhạc Mặc trực tiếp kéo cô bé con qua, cầm lấy tay nàng. Cái này thật đúng là tìm chuyện cho ta, không biết bộ dạng của mình đẹp bao nhiêu sao?

Bảo Nhi nhìn vẻ mặt Nhạc Mặc không đúng lắm, cũng không dám cười nữa, im bất, kéo Nhạc Mặc đến trước sạp.

"Lấy cho ta năm cái, không cùng màu sắc." Giọng nói của Nhạc Mặc nhàn nhạt, nhưng chỉ cần nghe kỹ, thì có thể phát hiện trong giọng nói của hắn xen lẫn khó chịu. Bảo Nhi cũng không dám nói nữa, người bán hàng rong nhanh chóng đưa cho Nhạc Mặc, Nhạc Mặc đưa tiền, không trì hoãn chút nào, kéo người, rồi đi.

Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc như thế, vui vô cùng. Không ngờ tướng công nhà nàng là chúa thích ăn giấm chua, vốn tưởng rằng hắn đối với bất cứ chuyện gì cũng vẫn đậm phong khinh cơ.

Đi tới một cửa tiệm may, thẩm tử bên trong rất nhanh tiến lên đón, Bảo Nhi trực tiếp chọn một bộ trường sam trắng thuần thêu tơ vàng cho Nhạc Mặc mặc thử, Nhạc Mặc cũng không cự tuyệt, trực tiếp đi vào thay.

Khoảnh khắc Nhạc Mặc đi ra ngoài, trong cửa hàng đột nhiên yên lặng... hỏa kế đang treo quần áo đều há miệng, ngẩn ngơ tại chỗ. Bảo Nhi nhìn không chớp mắt, cái này cùng tiên nhân trong mộng kia giống nhau như đúc! Tướng công à, chàng quá đẹp!

Phụ nhân bán quần áo phản ứng rất nhanh, suy cho cùng là người đã trải qua mấy chục năm, cái gì cũng có chừng mực. "Ồi chao, cô nương, công tử này mặc thật là đẹp!"

Lúc này Nhạc Mặc mới nhận ra một vấn đề, ở bên ngoài, người ta chưa từng xem bọn họ là phu thê, bởi vì Bảo Nhi vẫn để tóc dài, không có búi tóc lên. Thăm hạ quyết tâm, lần sau ra cửa nhất định phải búi tóc cho Bảo Nhi, không thể để cho người ta có bất kỳ nhầm lẫn nào nữa.

Bảo Nhi rất là hài lòng, không cho Nhạc Mặc đổi lại nữa, trực tiếp lấy thêm một bộ màu xanh đậm có cùng kích thước, tự mình thử một bộ màu hồng nhạt, nhìn rất là đẹp.

Bảo Nhi lại mua thêm hai cuộn vải bố, một cuộn màu trắng, một cuộn màu xanh. Nhạc Mặc rất là buồn bực, chỉ có điều, nhìn bé con vui sướng không dứt, hắn cũng không nói gì.

"Tướng công, chàng còn chưa có khen ta đó!" Bảo Nhi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn phồng má.

"Khen cái gì?" Đấy mắt Nhạc Mặc tràn đầy trêu đùa, đương nhiên Bảo Nhi nhìn ra được, trực tiếp thò tay véo eo của mỹ nam.

"Được, Bảo Nhi nhà ta xinh đẹp nhất!" Nhạc Mặc trực tiếp quán lấy người gây chuyện vào trong tay.

"Hừ, chàng nói có chút miến cưỡng!" Bảo Nhi tức giận xoay mặt sang một bên. Quá khinh người, dung mạo mình kém xa hần, một nam nhân bộ dạng đẹp như vậy, bảo nữ nhân làm sao mà sống đây hờ!

Mua rất nhiều đồ, Bảo Nhi cũng không đi nhanh được, Nhạc Mặc để cho Bảo Nhi đợi ở trên bậc thang dưới bóng cây chờ hần, hần lại đi mua chút đồ ăn vặt cho Bảo Nhi.

Thượng Quan Dục mới từ trên cầu vòm đi xuống thì thấy người ở dưới bóng cây kia, hôm nay nàng mặc quần áo màu hồng, càng nổi bật lên làn da trắng mịn. Hần thân xui quý khiến đi thẳng tới trước mặt Bảo Nhi, người đi theo sau lưng đều dừng lại, đợi ở cách đó không xa.

"Oh?" Bảo Nhi còn tưởng rằng Nhạc Mặc trở lại, vừa nhìn mới biết là Xi Trum xanh kia, nhưng khoan hãy nói, hôm nay vẫn là gấm màu xanh lam, nếu không phải hoa văn không giống, Bảo Nhi thật sự cho rằng cả đời hần chỉ mặc một bộ quần áo!

"Ha ha, chờ ai à?" Thượng Quan Dục cười ngồi xuống bên cạnh Bảo Nhi, hần có còn nhớ rõ ánh mắt khinh miệt ngày đó đó nhá!

"Cần người quán sao?" Hôm nay có chút nóng, Bảo Nhi trực tiếp dùng tay xoa mồ hôi đổ trên trán. Lúc này bên cạnh đưa tới một cái khăn, Bảo Nhi trực tiếp nhận lấy. Không cần uống phí, ta không cần chú ý nhiều như vậy.

Lau xong mồ hôi liếc thấy cây quạt trong tay Thượng Quan Dục, cũng đoạt lấy luôn, cứ thế quạt lấy quạt để. Bọn hạ nhân ở một bên nhìn thấy tròn mắt há mồm, má ơi, có người dám giành đồ của thiếu gia bọn họ, đây là tìm chết á!

Rồi sau đó nữa, cầm của bọn hạ nhân cũng sắp rút xuống luôn, thiếu gia nhà bọn họ vẻ mặt tươi cười! Đây là tình huống gì vậy?

"Ta tên là Thượng Quan Dục" mỗi nam rất tự luyện tự giới thiệu mình. "Ta biết á" mỗi nữ không cho một chút mặt mũi.

"Nàng tên gì vậy?" Mỗi nam tiếp tục cố gắng, "Khê danh nữ nhi nhà người ta há có thể dễ dàng tiết lộ!" Mỗi nữ ngôn từ chính nghĩa.

Mỗi nam suyết nữa từ trên bậc thang trượt xuống, khăn tay của ta người đã dùng, quạt của ta người cũng đã đoạt, vì cái lông gì hiện tại tên cũng không thể nói? Vì cái lông gì há?

"Vậy nhà nàng ở đâu?" Mỗi nam không buông tha, "Đào Hoa Trấn" mỗi nữ rất là lạnh nhạt.

Mỗi nam đã không nhìn được muốn nổi giận, Đào Hoa Trấn lớn như vậy, ai biết người ở đâu? Đứng thẳng dậy đoạt lấy cây quạt.

"Hẹp hòi!" Bảo Nhi không thêm để ý đến hần nữa, ném khăn đã dùng trong tay qua trả lại luôn. Hiện tại Thượng Quan Dục hoàn toàn chính là không khí á, Bảo Nhi ở một bên sắp xếp đồ mua được.

Tay Thượng Quan Dục siết cây quạt gân xanh lộ ra, xoay người, sải bước đi, bên trên bọn hạ nhân cũng len lén lau mồ hôi...

Thượng Quan Dục hùng hùng hổ hổ trở lại từ lâu Minh Hương, "Thiếu gia, ngài đã trở lại!" Đoạn Thịnh Văn lập tức nghênh đón, nhưng trực tiếp bị xem nhẹ. Bàn thân không khỏi lau mồ hôi, thiếu gia như thế này là bị ai chọc vậy, tổ tông của ta ơi, lần này có chuyện bận rộn rồi. Vội vàng đi theo.

Bởi vì lần trước dùng hết rượu của Trương Đại Thúc, Bảo Nhi và Nhạc Mặc đặc biệt mua cho đại thúc một vò khác. Chờ lúc trở về, trên xe đã bị chất đầy. Bảo Nhi bỗng nhiên có cảm giác thành tựu, rốt cuộc đã vứt được con nghiện tiêu tiền, sau này vẫn còn phải tiếp tục phấn đấu, kiếm thật nhiều tiền á.

Vốn trực tiếp đến nhà Trương Đại Thúc, Bảo Nhi và Nhạc Mặc sẽ phải xuống xe, nhưng Trương Đại Thúc có ý muốn đưa bọn họ đến phòng nhỏ ở Trà viên, Bảo Nhi và Nhạc Mặc cũng không có từ chối nữa.

Buổi chiều phụ nhân trong thôn không có chuyện gì làm tụ tập lại ở bên cạnh giếng cổ vừa tán gẫu, vừa làm thêu thùa trong tay. "Ồ kìa, đó không phải là Nhạc Mặc gia sao? Bà xem kìa trên xe bò chất không ít đồ đấy!" Một người tinh mắt thấy được xe bò đang chạy về phía bên này.

"Ồ ời, đúng vậy á, bà xem hai người bọn họ còn đang mặc đồ gấm, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?" Một người khác vội vàng hòa theo.

Trong mắt Lưu thị tràn đầy ghen tỵ, nhìn chất vải trên người, thật đúng là xinh đẹp rạng rỡ! Trên xe còn mua hai con gà, còn có những thứ bao lớn bao nhỏ kia, cái này xài hết bao nhiêu tiền chứ! Chắc là hơn tám mươi lượng!

Một đám phụ nhân đều nhìn chăm chăm trên xe kia. Bảo Nhi cũng chú ý tới, không thêm điểm xia. Xe bò đã đi xa, những phụ nhân kia vẫn thẫn thức như cũ. Lưu thị nhỏ một ngụm nước bọt về phía bóng lưng kia, cầm cái giỏ nhỏ lên, đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Gà

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Nương à, người không biết đâu, tiểu thúc mua một xe đồ tốt trở về, trên người hai người đều mặc sa tanh đắt, một cuộn vải ít nhất một lượng bạc đầy nhé!" Lưu thị ngồi thẳng xuống bên cạnh Nhạc bà tử.

Nhạc bà tử dừng việc trong tay lại, "Còn có chuyện này?"

"Nương à, trong thôn rất nhiều người đều nhìn thấy, không tin người đi hỏi một chút. Những thứ đó cộng lại phải bảy tám lượng bạc đấy! Người nói tiểu thúc lấy đâu ra tiền chứ?" Lưu thị nói nước miếng văng tung tóe.

"Ta đi xem một chút" Lão bà tử nghe không nổi nữa, lão Nhị này lấy tiền ở đâu ra, trước kia dạy học cũng không có tiền gì, tiền bán lá trà trong nhà tất cả đều là ta thu mà.

Lưu thị đi theo Nhạc bà tử nép ở phía sau cây trà, đứng xa xa nhìn. Thì thấy Nhạc Mặc chuyển vài chuyển mới dọn hết đồ từ trên xe xuống, trời ạ, lão Nhị phát tài rồi!

Bảo Nhi và Nhạc Mặc muốn giữ Trương Đại Thúc ở lại ăn cơm, nhưng đại thúc nói phải về cho bò, cho gà ăn, Nhạc Mặc cũng không kiên trì nữa.

Tiểu Đậu Tử thấy Bảo Nhi trở về gãy sợi dây, muốn đến trước mặt Bảo Nhi. Bảo Nhi vội vàng cời ra cho nó, vì đề phòng chuyện trộm chó lần trước xảy ra lần nữa, Bảo Nhi cũng chỉ có thể nghỉ ra một chiều này thôi.

Bánh trong chén của Tiểu Đậu Tử còn thừa lại một phần nhỏ, "Đậu Đậu nhớ ma ma hay không hả?" Bảo Nhi trực tiếp ôm Đậu Đậu vào trong ngực.

"Bảo Nhi, nằng tới rửa cà giúp ta, buổi tối xào cà cho nằng." Nhạc Mặc cố ý, hắn không nhìn nổi Bảo Nhi ôm cái đồ xấu xí đó.

"Oh, được", Bảo Nhi đành phải để Đậu Đậu xuống, đi rửa cà, Tiểu Đậu Tử buống bình nằm ở bên cạnh chậu, đuổi đầu nhỏ. Bảo Nhi nhỏ một chút nước lên trên đầu nó, Tiểu Đậu Tử không ngừng lắc đầu, đáng yêu chết người luôn.

Nhạc Mặc bỏ ngân phiếu bốn mươi lượng vào trong hộp, chôn xuống hố. Còn bạc vụn thì trực tiếp bỏ vào bên trong hộp trên giá sách.

Buổi tối vốn định làm cá cho Bảo Nhi, nhưng Bảo Nhi muốn giữ lại ngày mai ăn, chỉ có thể giết, cắt ra ướp vào chút muối.

"Bảo Nhi, vậy buổi tối chúng ta chỉ ăn cà nhé?" Nhạc Mặc vừa đẩy kín cá đã chuẩn bị xong, bỏ vào trong chậu bát. Vừa nói với Bảo Nhi.

"Vậy chúng ta ăn một con gà đi! Nhỏ như vậy thì Tiểu Đậu Tử có xương gặm. Có phải không Tiểu Đậu Tử?" Bảo Nhi gầy lỗ tai Tiểu Đậu Tử.

"Ăn gà à?" Về mặt Nhạc Mặc có chút khó xử, "Ừm" Bảo Nhi kiên định gật đầu một cái.

Nhạc Mặc cột tạp dề, cầm dao lên, cầm một cái chén không, bỏ thêm chút nước vào trong chén, đi ra sân. Bắt một con gà tới, nhỏ lông vòng quanh cổ gà, vừa định hạ dao, nhưng thấy Bảo Nhi ở bên cạnh nhìn chăm chú, Nhạc Mặc có chút không yên tâm "Bảo Nhi, nằng vào trong nhà đi, chờ tướng công giết xong rồi gọi nằng."

"Không có chuyện gì, ta xem chàng giết, ta không sợ." Bảo Nhi ôm Tiểu Đậu Tử nói. Tiểu Đậu Tử cứ muốn đi tới bên cạnh con gà, Bảo Nhi đành phải ôm lấy nó, không để cho nó xuống đất.

Về mặt Nhạc Mặc hơi căng thẳng, cầm dao rạch một cái, máu lập tức chảy ra, cảm thấy chảy được xấp xỉ rồi, trực tiếp ném gà qua một bên. Chuyện thần kỳ xảy ra, gà từ dưới đất bò dậy, không ngừng đập cánh.

Nhạc Mặc vội vàng che chở Bảo Nhi ở sau lưng, Bảo Nhi và Nhạc Mặc cứ nhìn con gà kia run run rẩy rẩy chạy mất. CMN, còn không ăn được?

Bảo Nhi và Nhạc Mặc vội vàng đuổi theo, gà chạy vào trong vườn trà, Tiểu Đậu Tử chạy đuổi theo trước tiên, đi theo con gà kia. Cuối cùng thật vất vả bắt lại được, Bảo Nhi nhìn tướng công xách con gà, ý vị cười. Không ngờ hôm nay mỹ nam của chúng ta lại thua bởi một con gà.

"Bảo Nhi, cười đủ chưa?" Nhạc Mặc đặt con gà đã nhỏ sạch lông xong lên trên thớt. Cô bé con kia đã cười rất lâu, quá không nể tình rồi.

Bảo Nhi huyếch nhẹ tay Nhạc Mặc, "Nè, tướng công, thì ra còn có thứ chàng không biết làm nhỉ?" Nhạc Mặc trực tiếp ôm người vào trong lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Bảo Nhi tình thế cấp bách trực tiếp lên đầu gối, Nhạc Mặc đành phải buông nằng ra. "Bảo Nhi, sao nằng nhẫn tâm với tướng công như vậy?" Chân mày của Nhạc Mặc khẽ nhíu lên, khóe miệng tràn đầy trêu đùa.

"Tướng công, chàng không đứng đắn!" Trực tiếp không nhìn khuôn mặt tuần dật phi phàm kia nữa, vào phòng trong thương thức vài vốc hôm nay mua về.

Phải tìm thời gian tìm Tú Tú mới được, tướng công nhà người ta đều là thê tử làm quần áo, nàng cũng không thể ủy khuất đại mỹ nam nhà mình á! Không biết, phải học, nghĩ tới chỉ số thông minh của nàng cao như vậy, chắc chắn không thành vấn đề!

Chờ Nhạc Mặc nấu gà xong, Bảo Nhi ngir thấy không chịu được nữa, Nhạc Mặc đành phải gấp một miếng nhỏ cho nàng nếm thử.

"Umm umm, ăn ngon! Đã chín rồi!" Ăn xong ném xương vào trong chén của Tiểu Đậu Từ, Tiểu Đậu Từ vui sướng gặm.

Bảo Nhi bưng một chén thịt gà, chuẩn bị đi cho Hà Hoa, nha đầu kia bệnh một chập, gầy đi không ít. Đang đi tới khúc quanh sân thì gặp được Nhạc bà tử và Tiểu Mễ đang hái đậu cove trong vườn, Tiểu Mễ rất rụt rè kêu một tiếng thăm.

Án tượng của Bảo Nhi đối với Tiểu Mễ vẫn luôn rất tốt, mặc dù tiểu nha đầu không thích nói chuyện, nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng đều cười một cái, Bảo Nhi thật buồn bực, nữ nhân giống như Lưu thị làm sao lại sinh được một khuê nữ hiểu chuyện biết điều thế cơ chứ?

Bảo Nhi thân thiết đáp một tiếng, Nhạc bà tử vẫn đuổi đầu nhìn về phía cái chén, "Tiểu Mễ, tối nay nhà thăm làm thịt gà, lát nữa con tới nhà của ta ăn nhé." Bảo Nhi nhìn nha đầu gầy nhom kia, trong lòng rất là đau lòng, không nghĩ quá nhiều, liền lên tiếng.

Tiểu Mễ thụ sủng nhược kinh mím môi một cái, muốn gật đầu nhưng như sợ cái gì đó. "Thăm người bảo người đi, thì người đi đi" Nhạc bà tử trực tiếp lên tiếng đáp. Tiểu Mễ ngượng ngùng gật đầu một cái.

"Bảo Nhi, muối xem muối, chuyện lần trước ta còn chưa tới cảm ơn các muối, bây giờ còn tới tặng thịt cho chúng ta nữa." Nương Hà Hoa tràn đầy ảm đạm xoa xoa tay.

"Thăm thăm, người như vậy ta sẽ không vui đấy", quay đầu nhìn về phía Hà Hoa, "Hà Hoa, người phải bồi dưỡng thân thể cho thật tốt, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa rồi." Nói xong liền đặt thịt gà lên trên cái ghế đôn cạnh giường.

"Được" trong mắt Hà Hoa tràn đầy chờ mong, nương Hà Hoa ở một bên vành mắt ửng đỏ.

"Tiểu Mễ, người mang theo một cái chén đi, lấy một chút về cho đệ đệ người, biết không?" Lưu thị kéo nhi tử, lấy một cái chén từ trong bếp ra đưa cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ đỏ mặt, cũng không nói chuyện. "Ồi chào, ta nói người có nghe thấy không!" Lưu thị nhìn bộ dạng khiếp nhược của Tiểu Mễ, giận cả người, đức hạnh giống hệt cha nó! Không có tiền đồ!

Tiểu Mễ đành phải nhận lấy chén, trong tiếng mắng chửi của Lưu thị đi ra cửa. Vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy Bảo Nhi đang đứng ở khúc quanh chờ nàng, mặt nhất thời nóng lên, cầm chén giấu ra sau lưng.

Thật ra thì lời nói vừa rồi của Lưu thị Bảo Nhi đều nghe không sót một chữ, nữ nhân kia thật đúng là có cơ hội liền chiếm tiện nghi á. Bảo Nhi trực tiếp kéo Tiểu Mễ, trở về phòng nhỏ Trà viên.

Nhạc Mặc thấy Bảo Nhi và Tiểu Mễ cùng nhau trở về, ngược lại không có ngạc nhiên gì, trực tiếp bảo Bảo Nhi dẫn Tiểu Mễ đi rửa tay trước.

Tiểu nha đầu nhìn một tô thịt gà cùng một đĩa cà xào thịt âm thầm nuốt nước miếng một cái, Bảo Nhi bỏ thêm hai cục thịt vào trong chén của nàng, lúc này tiểu nha đầu mới ăn.

"Tiểu Mễ, ăn nhiều một chút, con xem con gầy như vậy!" Bảo Nhi thấy nàng ăn xong lại gấp cho nàng hai cục nữa. Nhạc Mặc mỉm cười nhìn cô bé con luôn thúc giục người ta ăn thịt, buông mí mắt xuống, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Cơm nước xong Tiểu Mễ cướp việc dọn dẹp bát đĩa, Bảo Nhi và Nhạc Mặc cũng không có cự tuyệt, nha đầu này da mặt mỏng, không để cho nàng làm, nàng sẽ không thoải mái.

Chờ lúc Tiểu Mễ sắp đi, Bảo Nhi trực tiếp múc thịt trong nồi vào trong chén cho nàng, Tiểu Mễ không muốn nhận, Bảo Nhi đành nháy mắt với Nhạc Mặc.

"Thăm người đưa cho người, thì người bưng đi!" Rốt cuộc lời nói của Nhạc Mặc có phân lượng hơn, tiểu nha đầu không đùn đẩy nữa, nhận lấy.

Sau khi Tiểu Mễ đi rồi, Bảo Nhi bắt đầu xử lý Tiểu Đậu Từ, hôm nay nó ăn quá nhiều, không thể để nó ăn thêm nữa.

Ánh mắt của Nhạc Mặc vẫn dừng trên người cô bé con kia, không ngừng xoay chuyển theo nàng. Bảo Nhi, gặp được nàng, là may mắn lớn nhất cả đời này của ta!

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cổ nhân

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lại nói cả nhà Lưu thị đang ở nhà chính chờ thịt Tiểu Mễ mang về, "Nương, con muốn ăn thịt gà!" Trụ Tử nghĩ đến tỷ tỷ có thể đi ăn thịt gà, tràn đầy ỷ khuất.

"Ngoan, đợi lát nữa tỷ tỷ sẽ bung thịt về, " Lưu thị ở một bên dụ dỗ, trong miệng cũng không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

"Ôi trời, sao giờ này người mới trở về, nhanh lên bùng tới đây, "Thấy Tiểu Mễ vào sân, Lưu thị lập tức tinh thần tỉnh táo. Tiểu Mễ đành phải tăng nhanh bước chân, đặt một tô thịt gà lên trên bàn nhà chính.

Lưu thị vội vàng cầm đĩa lên gấp một cục, muốn nhét vào trong miệng, "Nương" Trụ Tử kêu lên một tiếng Lưu thị đành phải dứt thịt vào trong miệng đưa nhỏ.

Nhạc bà từ thấy thịt gà thật nhiều, cũng ra ngoài ngồi vào bên cạnh bàn ăn."Nương, người xem xem, không ngờ còn cam lòng cho đấy!" Lưu thị vừa không ngừng nhét vào trong miệng, vừa nói chuyện với Nhạc bà từ.

"Nhất định là lão Nhị cho, nữ nhân hung ác kia không có lòng tốt như vậy đâu!" Nhạc bà từ lên tiếng.

"Là thảm cho, " Tiểu Mễ mềm mỏng nói một tiếng."Còn không đi nấu nước, đợi khi nào mới có nước tắm rửa hả!" Lưu thị trực tiếp trừng mắt liếc Tiểu Mễ.

"Nương, người nói tiểu thúc hần hiện tại có tiền, tại sao không lấy ra một chút hiếu kính người một tý vậy, trước kia người cung dưỡng cho hần đọc sách nhiều năm như vậy, hiện tại nhất định phải báo đáp người á." Lưu thị nhìn sắc mặt của Nhạc bà từ, thông thả ung dung nói.

Nhạc bà từ nghĩ một chút, đúng vậy, hiện tại lão Nhị hần phát đạt, cũng không thể quên lão nương hần chứ, phải tìm cơ hội đi phòng nhỏ xem một chút.

Cuối cùng Nhạc bà từ và Lưu thị đều không ngừng mò vết trong tô, chiếc đĩa của hai người đều cùng gấp lên một cục thịt gà cuối cùng, Lưu thị cười buông lỏng chiếc đĩa ra, "Nương, người ăn, người ăn."

Nhạc bà từ gấp lên, thấy tôn tử ở một bên nâng mắt trông mong, đành phải đặt thịt vào trong chén của Trụ Tử. Bản thân mình thì bụng nửa tô nước còn thừa lại trong tô lên uống.

Đêm hè nóng ẩm, bên ngoài côn trùng liên tục kêu vang."Tuống công, sao chàng còn viết sách chứ, không phải nói không viết sao?" Bảo Nhi không đành lòng thấy đại mỹ nam nhà mình bị sấy khô thành lão đầu.

"Không phải sách, chỉ viết chút văn chương, Bảo Nhi mệt thì ngủ trước đi." Nhạc Mặc ngẩng đầu lên thấy Bảo Nhi quan tâm như thế cười một tiếng.

Bảo Nhi mất hứng, trực tiếp đi qua đoạt cây bút của Nhạc Mặc. Nhạc Mặc đành phải khuất phục, thôi đèn.

"Đêm nay, Bảo Nhi kể chuyện xưa cho vi phu được không?" Nhạc Mặc ôm Bảo Nhi nằm ở trên giường.

Bảo Nhi đối mặt với ánh mắt của Nhạc Mặc, "Vậy ta kể chuyện xưa về một tiểu cô nương cho chàng nghe nhé."

"Có một cô bé, mới sinh ra không bao lâu, phụ mẫu bởi vì một lần ngoài ý muốn rời đi nhân thế, chỉ có ông bà nội nuôi dưỡng, bọn họ rất cung chiều nàng, dạy dỗ nàng làm người thế nào, quan trọng hơn là phải sống vui vẻ ra sao. Hai người quan trọng nhất trong sinh mạng của nàng vào lúc nàng học đại học lần lượt qua đời, nàng khóc rất thương tâm, trong cái thế giới kia nàng không còn người thân nữa. Trôi qua rất nhiều đêm dài sa sút chán nản, cho đến một ngày, thấy được thư bà nội để lại cho nàng. Bà nội nói với nàng, sẽ ở trên trời nhìn nàng, bất kể gặp phải khó khăn như thế nào đều muốn nàng phải sống vui vẻ, bởi vì chỉ có nàng vui vẻ, ông bà nội mới có thể an tâm. Từ ngày ấy trở đi, nàng giống như biến thành một người khác, nhiệt tình yêu thương cuộc sống, có mục tiêu phấn đấu, lúc khổ sở thì chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tất cả cũng đều sẽ đi qua."

Nhạc Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, kéo người ôm vào trong lòng thật chặt. Hần có thể cảm nhận được phần bi thương kia của nàng, rất sâu đậm.

Một ngày mới, lại bắt đầu cuộc sống mới. Nhạc Mặc dậy thật sớm hái trà trong vườn, chờ đến khi Bảo Nhi tỉnh lại thì đã sắp trưa rồi.

"Bảo Nhi lười, có đói bụng không? Có thể ăn cơm trưa." Nhạc Mặc như rồng mây ngồi xuống mép giường nhìn cô bé con còn buồn ngủ.

Bảo Nhi đuổi chân ra, đập Nhạc Mặc một cái."Bảo Nhi, nàng mà không đứng lên nữa, chó của nàng có thể sẽ chết đói á!" Lời của Nhạc Mặc còn chưa dứt, cô bé con đã luống loát bỏ dậy. Nhạc Mặc không khỏi đỡ trán, quá thất bại, kém xa con chó...

Nhạc Mặc bây giờ vì phối hợp với Bảo Nhi, giảm đi bữa điểm tâm mỗi ngày, trực tiếp làm luôn bữa trưa sớm, lúc đang ăn thì nghe thấy bên ngoài hàng rào có người kêu cửa.

Nhạc Mặc đứng dậy đi ra sân, thì thấy một người mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc giống người làm đứng ở bên ngoài, "Người tìm ai?"

"Chào ngài, ngài là Nhạc công tử ạ, ông chủ nhà nô tài bảo nô tài tới tặng đồ cho công tử!" Nói xong liền đưa một bọc vải tới.

"Ông chủ nhà người là?" Nhạc Mặc không có đưa tay đón. Bảo Nhi cũng bưng chén đi ra.

"Ông chủ nhà ta không cho tiết lộ, chỉ nói là bạn cũ của ngài. Đồ nô tài đã đưa tới, vậy nô tài đi trước." Hòa kế kia trực tiếp đặt bọc vải lên trên ghế dựa ở bên cạnh, rồi đi.

Bảo Nhi rất là tò mò, cầm chén đưa cho Nhạc Mặc, mở bọc vải ra. Chỉ thấy trong bọc vải là một bộ nam trang và một bộ nữ trang, đều bằng gấm, bên trong còn có một cây trâm bạch ngọc. Ai hào phóng như vậy? Bảo Nhi nhìn Nhạc Mặc một cái, Nhạc Mặc không nói gì, xách đồ vào trong nhà.

Bữa cơm này ăn không có mùi vị gì, có thể nghĩ đến người tặng quần áo tặng trâm nhất định là nữ nhân, người đó và Nhạc Mặc có quan hệ như thế nào, tại sao muốn tặng quần áo? Bảo Nhi vẫn luôn nhìn Nhạc Mặc, Nhạc Mặc nhếch khóe môi, "Trên mặt vì phu mợ hoa à? Sao Bảo Nhi nhìn mê mẩn như thế."

Thấy Bảo Nhi như vậy, cuối cùng Bảo Nhi có thể cảm giác được địa vị của mình rồi. Chỉ có điều cái này cũng là điều hắn không nghĩ tới, hắn là nàng ta đưa cho, hôm khác phải trả lại.

Cơm nước xong, Bảo Nhi mang vải vóc ngày đó mua, châm tuyền..., bỏ vào trong rổ nhỏ, chuẩn bị chút nữa đi tìm Tú Tú. Nàng nhất định phải mau chóng học được cách làm quần áo, nếu không tương công sẽ bị người ta lừa đi mất. Bảo Nhi lại liếc cái bọc quần áo kia một cái, trong lòng rất không thoải mái.

Trước khi đi liếc Nhạc Mặc một cái, Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe môi, dặn dò nàng đi cẩn thận một chút.

"Tàu sao vậy?" Tú Tú nhìn bộ dạng giận dữ kia của Bảo Nhi, tràn đầy quan tâm."Không có sao á." Bảo Nhi lấy kim chỉ trong tay ra.

"Chẳng lẽ cãi nhau với Cử nhân lão gia nhà tàu à?" Tú Tú tràn đầy kinh ngạc.

"Người cảm thấy ta và hắn có thể ằm ỉ được sao?" Bảo Nhi liếc Tú Tú một cái, bắt đầu xỏ chi.

"Không thể" Tú Tú không chút do dự, chém đinh chặt sắt nói."Chính là như vậy" không nhìn ánh mắt tràn đầy trêu chọc kia của Tú Tú nữa.

"Được được được, ta không hỏi. Vậy tóm lại nên nói cho ta biết tại sao bây giờ muốn học thêu thùa rồi?" Nói xong, Tú Tú đưa cho Bảo Nhi một miếng vải vụn.

"Học xong rồi, kiếm tiền á!" Cái này thật sự không phải nói giỡn, bản thân mình ít nhất có chút bản lĩnh hội họa, thiết kế chút quần áo gì đó sẽ không có vấn đề gì.

"Ha ha, được, dạy tàu, ta chờ tàu kiếm được nhiều tiền!" Tú Tú không đành lòng đá kích, đành phải tự tay dạy.

Một buổi chiều trời qua thật là nhanh, Bảo Nhi còn chưa có cảm thấy gì hết, thì trời sắp tối rồi. Thu châm, vượn vai một cái.

"Thật đúng là không nói, tàu học thật là nhanh hen, mới một buổi chiều, đường may đã đều như vậy, không chừng mấy ngày sẽ vượt qua ta." Tú Tú vừa dọn dẹp vải vụn cắt ra, vừa khen Bảo Nhi.

"Đó là đương nhiên!", "Tàu cũng không biết ngược" Tú Tú điểm trán Bảo Nhi một cái.

"Ui da, Đại Ngưu ơi, người mau đến xem nè, nàng dâu nhà người làm cần nè!" Bảo Nhi khoa trương che trán đuổi đầu kêu.

Đại Ngưu đang ở trong sân chế củi, nhìn nàng dâu mình cùng Bảo Nhi đùa giỡn đi ra, không nhịn được nở nụ cười hắc hắc.

"Tú Tú, ngày mai ta tới nữa, hôm nay ta hạ thủ lưu tình, bỏ qua người, " Bảo Nhi bùng nổ, trêu chọc Tú Tú, Tú Tú làm bộ muốn đánh, Bảo Nhi vội vàng chạy đi.

Vừa ra cửa thì gặp phải cha nương Đại Ngưu vừa làm việc trở về, Bảo Nhi lễ phép chào hỏi, bụng rỗng nhỏ, tâm tình thật tốt!

"Úi, thật xin lỗi" không có chú ý, trực tiếp đụng phải một bức tường thịt. Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt tươi cười tràn đầy mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Trò chuyện trong đêm

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Không nhìn, ôm cái rỏ nhỏ của mình sai bước đi, để lại mỹ nam kia âm thầm bị thương.

"Bảo Nhi, đang chơi trò gì vậy?" Nhạc Mặc chỉ đành phải bước nhanh đuổi theo, sẵn sóc nhận lấy cái rỏ của cô bé con.

Bảo Nhi ngừng lại, nhìn gương mặt tuấn tú tràn đầy vô tội kia, con tức vùn vụt tăng lên. Quay đầu, tiếp tục đi, ta không nổi giận, lòng ta rộng lớn, không thể gào thét như oán phụ, rất tổn hại hình tượng.

Nhạc Mặc bung com lên bàn, Bảo Nhi cứ thế ăn. Tức giận thì tức giận, com vẫn phải ăn, nếu không sáng sớm ngày mai nhất định sẽ bị đói tỉnh, không ngủ được.

Nhạc Mặc vô lực, hoàn toàn đoán không ra tính tình của nàng, nói tức giận, nàng không quát cũng không la, ăn com cũng bình thường, chỉ lạnh nhạt đối với hắn.

Sau khi com nước xong, Nhạc Mặc dọn dẹp bát đĩa, Bảo Nhi ôm rỏ nhỏ bắt đầu suy nghĩ về những thứ vãi vốc kia. "Bảo Nhi, quá muộn rồi, ngày mai rồi làm được không?" Nhạc Mặc ngồi vào bên cạnh Bảo Nhi.

Không nhúc nhích, "Bảo Nhi, đèn dầu hại mắt, ngủ sớm một chút được không?", vẫn không có phản ứng như cũ.

"Bảo Nhi, ngày mai tướng công muốn trả quần áo lại, nàng muốn đi cùng không?", Bảo Nhi thâm ý nhìn Nhạc Mặc một cái, vẫn không đáp như cũ.

Nhạc Mặc trực tiếp vung tay áo, tắt đèn. "Nhạc Mặc!"

Rốt cuộc thì có phản ứng, Nhạc Mặc trực tiếp cầm cái rỏ trên giường để xuống dưới giường, ôm cô bé tỉnh ranh vào trong ngực.

"Nhạc Mặc, chàng buông ta ra!" Mỗ nam không đáp lại, trực tiếp cởi áo ngoài của mỗ nữ.

"Nhạc Mặc, không cho chàng đụng vào ta, " mỗ nữ cảm thấy cổ ngựa ngựa, vì đầu lưỡi mỗ nam nào đó đang quanh quẩn ở chỗ đó.

"Nhạc Mặc, chàng cắt ngay, tôi tìm tình nhân cũ của chàng đi!" Bảo Nhi cuối cùng cũng bộc phát, tâm tình đè nén một ngày không nén được nữa, cái gì mà thực nữ, cái gì mà hình tượng, toàn bộ đi gặp quỷ đi!

Trực tiếp áp đảo mỗ nam, trên cao nhìn xuống, "Nhạc Mặc, hôm nay, chúng ta phải tính toán kỹ càng!"

Trong căn phòng mờ tối, không khí mập mờ lưu động, con người của mỗ nam sáng ngời khác thường. Cứ như vậy nhân hạ năm yên, nhìn cô bé con ý chí chiến đấu sục sôi trên người kia.

"Bảo Nhi, sau đó thì sao?"

"Chàng và nữ nhân kia quan hệ thế nào?"

"Không có quan hệ gì, chỉ quen biết mà thôi."

"Chàng nói dối, tại sao nàng ta phải tặng quần áo cho chàng?"

"Nàng cũng tặng quần áo cho nàng mà?"

"Chàng không cần đòi tiêu điểm, tại sao nàng ta tặng cho chàng?"

"Nàng không chỉ tặng cho ta, cũng tặng cho nàng mà."

"Nhạc Mặc, chàng có thái độ gì vậy hả!"

"Nàng dẫu, thái độ vi phu vô cùng chân thành!"

"Nhạc Mặc, chàng không muốn xong đúng không? Ta thành toàn cho chàng." Mỗ nam nhìn mỗ nữ cười không bình thường, đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Khẽ mở xiêm áo, chỉ còn lại một cái áo lót, mỗ nữ tràn đầy quyến rũ là lưỡi liếm liếm môi, Nhạc Mặc nhất thời nóng rang, muốn trực tiếp đè nàng xuống, nhưng lại không muốn bỏ qua màn biểu diễn đặc sắc như vậy.

Bảo Nhi khẽ nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng cởi quần áo Nhạc Mặc, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn trên người mỗ nam nào đấy. Con người mỗ nam vốn đang sáng ngời trở nên tối tăm, tiếp theo đó như ngọn lửa bùng cháy.

Như thế còn chưa đủ á, mỗ nữ hoàn toàn phát huy bản chất sắc nữ của nàng, tiếp tục cố gắng, mỗ nam trầm thấp rên lên một tiếng. Hiệu quả không kém nhiều lắm, mỗ nữ trực tiếp hạ người, kéo quần áo, bắt đầu mặc vào.

Mỗ nữ nghĩ có chút đơn giản, dây lưng còn chưa có buộc vào, người đã bị đè xuống phía dưới.

"Bảo Nhi, sao có thể nhẫn tâm như vậy" mỗ nam trực tiếp gạt quần áo kia ra, ném xuống dưới giường.

"Chàng, chàng... " mỗ nữ không có cơ hội nói gì nữa, muốn trừng phạt lại không thể tiến hành bình thường, ngược lại dâng mình lên rồi. Hô mưa gọi gió, đã nhớ không rõ mấy lần.

Phúc tinh tảo sau cùng mỗ nữ phát lời thề, lần sau, nàng nhất định phải đè mỗ nam ở phía dưới, muốn cho mỗ nam ngày hôm sau không xuống giường được!

Vốn định hôm nay đi trả quần áo, nhưng mỗ nữ không rời giường nổi, đành phải để ngày mai đi.

Mỗ nam ân cần săn sóc bụng đồ ăn đến cạnh giường, ti mi dứt. Một bữa cơm bị trừng vô số lần, ngay cả như vậy, tâm tình mỗ nam vẫn sáng rõ vô cùng.

Tú Tú ở nhà chờ cả buổi cũng không thấy người đến, ăn cơm trưa xong, bụng rỏ thêu tới phòng nhỏ Trà viên. Nhạc Mặc đang trên bàn sách viết cái gì đó, thấy Tú Tú tới, đứng dậy kêu Bảo Nhi.

"Bảo Nhi, tẩu làm sao vậy? Ngã bệnh sao?" Tú Tú đặt rỏ thêu ở một bên đỡ Bảo Nhi. Nhạc Mặc thu bút, cầm cái sọt, nhếch môi, ra khỏi phòng.

"Không có, không có sao, chỉ có chút mệt, ngủ nhiều một chút." Bảo Nhi đảo tròn mắt, điều chỉnh tình hình.

Tú Tú cũng không hỏi nữa, hai người lại bắt đầu sửa sang vài vóc. Ngày hôm qua dùng vài vụn, hôm nay mới bắt tay vào làm.

Cửa thôn, nương Nhị Cầu Tử cùng một đám lão bà tử tụ tập một chỗ.

"Nè, ta nói cho các bà nghe, ngày hôm qua ta gặp được một hỏa kế từ trong trấn tới, cũng không biết cảm thứ gì, hỏi ta Nhạc Mặc gia ở đâu!" Nương Nhị Cầu Tử vừa đóng đậy giày, vừa nước miếng văng tung tóe.

"Các bà đều nghe nói chứ, hiện tại lão Nhị Nhạc gia phát đạt rồi, lần trước đi vào trấn mua một xe đồ tốt, quần áo hai phu thê mặc trên người, nhìn mà lóa cả mắt luôn!" Một bà tử nói tiếp.

"Đúng vậy, đúng vậy, bà nói xem lão Nhị Nhạc gia này, phân gia với Nhạc Bà Tử không bao lâu, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?" Một bà tử khác nảy sinh nghi vấn.

"O, các bà không có nghe nói sao, lúc trước lão đầu tử Nhạc gia là bị lão Nhị Nhạc gia làm tức chết, không biết bởi vì sao." Nương Nhị Cầu Tử lật ra chuyện cũ năm xưa.

"Bà xem, hiện tại con ngốc kia cũng không còn cười ngây ngô giống như lúc trước, nhìn không khác gì với người bình thường cả."

"Ta nghe nói, bây giờ con ngốc kia bị lệ quỷ nhập vào người, chuyên hút dương khí con người, đừng đi trêu chọc nàng á."

Mấy bà tử nói đủ thứ chuyện, con dâu trưởng thôn - Trần thị từ bên cạnh đi ngang qua, lưu lại trộn lẫn mấy câu vào nhau.

Bên này mới vừa kết thúc, Trần thị liền vội vã đi tới nhà Lư thị.

"O, tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây!" Lư thị trực tiếp nghênh đón vào trong viện tử, bưng một bát đậu phộng nhỏ cho Trần thị.

"Muội cũng đừng hoạt động mạnh, ta đã nói với muội rồi, các muội cẩn thận một chút." Trần thị hạ thấp giọng xuống, "Nàng dâu lão Nhị nhà muội là bị vật bản nhập thân, muội nói năng ta trước kia ngu như vậy, bây giờ chuyện gì cũng không có, còn đi khắp nơi gây chuyện thị phi, đây không phải là tiểu quỷ nhập vào người thì là gì?"

Lư thị không lên tiếng, Trần thị tiếp tục nói, "Muội nói trước kia muội đối xử với nàng ta như vậy, hiện tại nàng ta có thể bỏ qua cho muội sao, muội phải nghĩ biện pháp chứ, nếu không nói không chừng ngày nào đó nàng ta biến thành quỷ tới lấy mạng đây."

"Vậy, vậy muội phải làm sao đây, muội không thể có chuyện, bây giờ muội còn có thân thể, muội còn có hai đứa con nữa!" Tay Lư thị bắt đầu run run, kéo thật chặt tay của Trần thị.

"Muội đừng sợ, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, không đuổi lệ quỷ trên người nàng ta đi chúng ta cũng đừng mong có cuộc sống an bình." Hai người lại cùng nhau thảo luận một phen.

Sau khi Nhạc Mặc hái trà xong liền trực tiếp đi đến nhà Trương Đại Thúc, đúng lúc gặp phải Nhị Ngu mới từ trong trấn trở về.

"Cử nhân lão gia, người đây là muốn làm gì vậy?" Nhị Ngu cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, đang học nghề ở một cửa tiệm mộc trong trấn.

"Nhị Ngu đã về rồi à, ta đang chuẩn bị đi tìm Trương Đại Thúc, hỏi xem ngày mai có rãnh rồi đánh xe bò đi vào trấn hay không." Nhạc Mặc dùng lại đáp lời Nhị Ngu.

"Ồi chào, ngày mai vừa khéo ta trở về, người xem, đây không phải có xe lừa ư, ta thuận đường chờ người đi. Ông chủ chúng ta cho ta nghỉ một ngày, còn cho ta mượn xe lừa nữa. Đây không phải thuận tiện hơn sao." Nhị Ngu cười như hoa nở lộ ra hai hàm răng cửa.

"Vậy thì tốt, vậy ngày mai ta dẫn Bảo Nhi đến thẳng nhà người tìm người."

"Nào, lên xe, chúng ta quay về, " Nhị Ngưu mời Nhạc Mặc, ngồi lên xe lừa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mỹ vị

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Tú Tú, người xem như vậy được không?" Bảo Nhi cầm cổ áo quần áo làm xong, đưa cho Tú Tú xem.

"Thật không tệ, nếu không phải ta biết tàu mới vừa học, ta cũng cho là người lão luyện thiêu thừa may vá làm ra đó!" Tú Tú không tiếc khách lệ nói.

"Chỉ cần ta muốn học, sẽ không có thứ gì không học được!" Bảo Nhi được nước cười cong mày.

"Tàu thật là không biết ngược!" Tú Tú liếc Bảo Nhi một cái. "Nè, ta nói, mấy bao chất đồng trong nhà tàu này là gì thế?" Chỉ vào mấy cái túi lớn nhỏ trong phòng kia.

"Đồ tốt đó, người đi xem đi." Bảo Nhi rất thần bí nói.

Tú Tú không nhìn được tò mò, bóp, cũng không bóp ra cái gì, mở ra mới biết tất cả đều là nắm phơi khô, "Nhà tàu hái nhiều nắm như vậy làm gì? Bảo Nhi nè, thứ này dùng không được đâu, sẽ độc chết người đấy!" Tú Tú vẻ mặt đầy khẩn trương.

"Ha ha, nhưng ta không sợ! Mùi vị nắm rất ngon, người có muốn ném thử một chút hay không?" Bảo Nhi nhìn bộ dạng nghiêm túc kia của Tú Tú, ôm bụng trêu chọc cười nói.

"Bảo Nhi, tàu phải nghe lời ta, thứ này ăn không được, vẫn mau ném đi." Tú Tú kéo tay Bảo Nhi lo lắng nói.

Bảo Nhi rất muốn giải thích một chút, nhưng trong nhất thời khẳng định nói không hiểu, cũng chỉ có thể nhu thuận gật đầu, "Ừm, ta biết rồi." Lúc này Tú Tú mới buông trái tim đang lơ lửng xuống.

Lúc Nhạc Mặc về nhà, đúng lúc gặp được Tú Tú đang trên đường đi về nhà. Tú Tú lại dặn dò Nhạc Mặc nhanh vút nắm trong nhà đi, Nhạc Mặc gật đầu đáp lại.

Nhạc Mặc vừa vào cửa, thì thấy Bảo Nhi đặt Đậu Đậu ở trong cái giành, chơi đùa ở trên giường. Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc trở lại, thờ ơ không quan tâm, làm Nhạc Mặc rất là bất đắc dĩ.

"Bảo Nhi, ngày mai chúng ta có thể đi vào trấn rồi, Nhị Ngưu có thể thuận đường cho chúng ta quá giang." Nhạc Mặc bắt đầu rửa cá. Bảo Nhi không để ý tới.

"Bảo Nhi, nàng không nói chuyện, tướng công rất là đau lòng" một chút phân tâm, tay liền bị đứt một đường.

Nhạc Mặc giờ ngón tay bị thương đến trước mặt Bảo Nhi, Bảo Nhi liếc thấy đầu ngón tay chảy máu kia lập tức khẩn trương, cắt một miếng vải cho cho hắn bó lại. Nhạc Mặc nhếch khóe miệng lên, hưởng thụ sự quan tâm của bé con, không khỏi cảm thán, một dao này, rất đáng giá!

"Chàng còn thành thoi cười! Có đau hay không?" Bảo Nhi cẩn thận thổi, trừng mắt nam nhân tươi cười đầy mặt kia một cái.

"Bảo Nhi, vì phu cảm thấy đầu cũng có chút choáng" Nhạc Mặc cau mày, lộ ra vẻ mệt mỏi.

Bảo Nhi nhất thời mềm lòng, hình như đúng thật là từ trước đến nay mình không có quan tâm tới đại mỹ nam này lắm. Hắn cũng không phải làm bằng sắt, mỗi ngày cái gì cũng làm, nấu cơm, giặt quần áo, chịu thương chịu khó. Nhưng mình thì sao, không hề làm gì, xem tất cả đều là chuyện đương nhiên, không được á, không thể suy đồi như vậy nữa.

"Tướng công, chàng nằm nghỉ một lát, ta đi làm cơm cho chàng." Bảo Nhi bỏ cái giành xuống đất, kéo chăn đắp cho Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc vừa nghe Bảo Nhi muốn làm cơm, liền nghĩ đến cái chén viên tròn tròn đầy ắp lần trước kia. Đầu ngay lập tức tỉnh táo lại, "Bảo Nhi, tướng công không có chuyện gì, có thể nấu cơm."

"Không cần, tay của chàng bị thương, ngoan ngoãn nằm đi, ta làm thức ăn ngon cho chàng ăn." Bảo Nhi giống như dụ dỗ trẻ con vỗ vỗ Nhạc Mặc, ngay lập tức đầu Nhạc Mặc nổi đầy vạch đen.

Nhìn bóng dáng kia nhanh nhẹn cột tạp dề lên, Nhạc Mặc nằm cả người không thoải mái á. Bảo Nhi à, vì phụ lo lắng, buổi tối nàng sẽ đối bụng...

Làm sao Nhạc Mặc có thể ngủ được chứ, nghiêng người dựa vào tường, nhìn nhất cử nhất động của cô bé con. Chỉ sợ nàng không cẩn thận bị đập đầu, va chạm, đây chính là tâm can của hần á.

Bảo Nhi cầm lấy hành Nhạc Mặc chưa có cắt xong, cắt thành đoạn. Gừng không tiện cắt, trực tiếp băm, băm qua lại mấy lần, thì biến thành hạt lựu.

Thường thấy Nhạc Mặc nhóm lửa, cho dù không chuyên nghiệp cũng có thể nhóm chút lửa. Bỏ củi vào, dùng nước rửa nồi một chút. Chờ đến lúc nồi nóng gần được rồi, thả một chút mỡ heo, bỏ cá vào trộn bột mì rồi bỏ vào trong nồi chiên.

Nhìn bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ của cô bé con, lần đầu tiên Nhạc Mặc chân chính lấy góc độ một người trưởng thành ra xem xét. Nàng bướng bỉnh, tính nghịch, tính tình thích đùa nghịch, không biết bắt đầu từ khi nào hần đã không xem nàng như trẻ con nữa, mà là nữ nhân, nữ nhân của hần.

Bảo Nhi nhân cơ hội liếc người nam nhân trên giường kia một cái, hừ, cho chàng xem thường ta, hôm nay ta sẽ cho chàng biết, cái gì gọi là thâm tàng bất lộ!

Lúc thời gian chiên gần được rồi, Bảo Nhi có chút do dự, phải thêm chút nước sao? Thêm nhiều hay ít? Cầm cái xẻng, nghĩ đi nghĩ lại, thì ngửi thấy một mùi khét, vội vàng ném cái xẻng, múc một gáo nước, rắc kẹ nó, thêm vào trước rồi nói sau.

Nhạc Mặc nhú mảy một cái, không kềm được, cười ra tiếng. Bảo Nhi tròn mắt nhìn sang, ngay lập tức Nhạc Mặc giả vờ ngáp, dùng tay áo che khóe miệng đang giương cao. Lúc này Bảo Nhi mới thôi, xúc xúc miếng cá trong nồi.

May quá may quá, chỉ cháy mấy miếng, nếm hành gừng vào trong súp, đẩy nắp nồi lại. Bởi vì cá đã được ướp, không cần phải thêm muối nữa, nếu không lại phải sâu thêm một chập nữa!

Cháo trong nồi khác, cũng nấu được xấp xỉ rồi. Hết cách rồi, nàng không biết nhào bột làm mì, chỉ có thể nấu cháo thôi.

"Ừm, thật là thơm!" Nhạc Mặc vác theo cánh tay đứng ở sau lưng Bảo Nhi, nấu cơm thật sự không phải là việc tốn ít sức, Bảo Nhi dựa vào trên người Nhạc Mặc. Nhạc Mặc trực tiếp cầm lấy cái xẻng trong tay nha đầu kia, chặn ngang ôm lấy eo người.

"Bảo Nhi, hôm nay chúng ta ăn ở trên giường, nàng dựa vào một lát, đừng xuống." Thả người lên trên giường, Nhạc Mặc liền bắt đầu rửa chén đĩa mức cháo.

Ăn cơm, Nhạc Mặc vươn đầu ra trước, gấp một miếng cá, Bảo Nhi mắt không chớp nhìn chăm chăm hần. "Ừm, quá ngon!" Nhạc Mặc lại gấp một miếng.

Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, ăn một miếng, mặt lập tức nhăn lại, may mà cá không có mùi vị gì, chỉ mang theo vị khét nồng nặc. Không gấp cá nữa, húp cháo ối quá mặn, quá thất bại rồi...

Nhìn Nhạc Mặc ăn ngon như vậy, Bảo Nhi ngượng ngùng cúi đầu. Tướng công à, lần sau ta nhất định làm cho chàng một bữa ăn thật ngon!

Ngày hôm sau, Bảo Nhi dậy thật sớm. Mặc bộ quần áo màu hồng mua lần trước, lại rửa chút nước dưa chuột trên mặt để làm trắng da.

"Bảo Nhi, tướng công búi tóc cho nàng được không?" Nhạc Mặc lại không yên tâm rồi, từ trước tới nay không để mắt đến vấn đề búi tóc này, cho tới khi người ta đều không cho rằng bọn họ là phu thê.

"Không được" Bảo Nhi một hơi cự tuyệt, "Búi trông già lắm, ta mới mười lăm tuổi á!" Ta khó lắm mới cái lão hoàn đồng, tại sao có thể lại biến trở về á!

Nhạc Mặc tức khắc ngốc trệ, Bảo Nhi coi trọng tuổi như vậy sao?

Suy cho cùng xe lừa nhanh hơn xe bò không ít, Bảo Nhi tính toán ở trong lòng, chờ sau khi có tiền nhất định phải mua một chiếc xe ngựa, như vậy cũng không cần mỗi ngày gấp gáp giống như chạy đi đầu thai, dậy sớm như thế nữa.

Nhạc Mặc trò chuyện cùng Nhị Ngưu, Bảo Nhi vẫn nhìn chăm chăm vào cái bọc quần áo kia. Bạn cũ của Nhạc Mặc trừ Ngô tiểu thư lần trước đi chợ gặp ra, những thứ khác nàng đều không biết gì cả. Chỉ có điều, quần hần là ai chứ, hiện tại ta là chính chủ, muốn đến cướp tướng công của ta, ngủ giường của ta, đòi này không có cơ hội đâu!

Hôm nay đúng lúc gặp phải hội chùa, trong trấn rất là náo nhiệt, người đến người đi, Nhạc Mặc đành phải ôm Bảo Nhi vào trong ngực, sợ không cẩn thận sẽ bị chen đẩy phân tán.

Nhạc Mặc và Bảo Nhi đi thẳng vào một tiệm may, mặt tiền cửa hàng rất lớn, trang trí bên ngoài cùng với cửa tiệm lần trước thấy trên chợ kia gần giống nhau, nghĩ tới đây, Bảo Nhi cũng hiểu được sơ sơ. Xem ra, quan hệ giữa Nhạc Mặc và Ngô tiểu thư đó không tầm thường!

Tiểu nhị của cửa hàng tiến lên chào đón vừa khéo là người lần trước đưa tặng quần áo, rất nhanh hần biết ngay là chuyện gì xảy ra, đón bọn họ vào gian trong, không bao lâu sau, Ngô tiểu thư đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Hoa đào rất vượng

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nàng ta mặc một bộ quần áo màu đỏ thẫm, trên đầu cài một cây trâm mặc ngọc, mặt mày thanh tú, tràn đầy vị thành thực.

"Hai người đã tới, tới đi hội làng mua đồ sao? Hôm nay ta thức dậy hơi trễ, để cho hai người chờ lâu rồi." Giọng nói trong trẻo, làm cho người ta có một cảm giác ấm áp, nói thật, Bảo Nhi đúng thật là không ghét nổi.

"Không có, chúng ta vừa tới." Bảo Nhi mỉm cười đáp. Ánh mắt của Nhạc Mặc vẫn dừng ở trước chân, hoặc là nhìn về phía Bảo Nhi ở bên cạnh.

Ngô Yên Nhiên liếc thấy bọc quần áo còn nguyên ở trên bàn kia, trong mắt xẹt qua vẻ ảm đạm bi thương. "Tại sao lại mang đồ trả lại cho ta rồi, Bảo Nhi là chê tỷ tỷ chọn khó coi sao?", Ngô Yên Nhiên khẽ cười, trong giọng nói mang theo một chút dí dỏm.

"Dĩ nhiên không phải, là quần áo tỷ tỷ tặng thật đẹp, mặc ở trong thôn cũng không thích hợp. Để thi lãng phí, chẳng bằng đặt ở trong tiệm bán tốt hơn." Bảo Nhi rất là thân mật đáp.

Ngô Yên Nhiên nhìn về phía Bảo Nhi trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, lại khôi phục lại vẻ trấn tĩnh. "Là tỷ tỷ suy tính không chu toàn, Bảo Nhi đến phía trước cửa hàng xem thử có thích cái nào hay không, tỷ tỷ sẽ tặng cho."

"Không cần lãng phí như vậy, vẫn nên giữ lại bán đi. Không ngờ tỷ tỷ lợi hại như vậy, mở ra nhiều cửa hàng thế kia, lần trước ở chợ ta còn tưởng rằng chỉ có một cái thôi." Bảo Nhi tràn đầy hâm mộ nhìn Ngô Yên Nhiên.

"Chỉ là một chút vốn buôn bán nhỏ, giết thời gian thôi, ngược lại tỷ tỷ thật hâm mộ Bảo Nhi đó!" Ngô Yên Nhiên làm như vô tình ánh mắt lướt qua nam nhân yên tĩnh kia.

Bảo Nhi đều thu tất cả vào trong mắt, hẳn là người hâm mộ ta gả cho Nhạc Mặc nhỉ!

Bảo Nhi không biến sắc, "Lát nữa chúng ta đi xem hội chùa, tỷ tỷ cũng cùng đi chứ?"

Trong mắt Ngô Yên Nhiên thoáng qua chút ánh sáng, tay cầm khăn tay cũng nín chặt, "Thích hợp sao?"

"Có gì không thích hợp, cùng nhau đi", quay đầu lại nói với Nhạc Mặc: "Tướng công, chàng nói đi?"

Nhạc Mặc gật đầu, kéo cô bé con kia. Hắn không biết trong đầu nàng nghĩ cái gì, chỉ biết là tâm tình nàng không tốt lắm.

Bảo Nhi không muốn tính toán cái gì, nàng chỉ là muốn biết, có phải Ngô Yên Nhiên nhìn đơn giản như vậy hay không. Bình thường nàng không muốn nghĩ phức tạp về người khác, nhưng nếu nàng ta thật sự như thế, như vậy thì thật xin lỗi rồi.

Vốn Bảo Nhi cho rằng hội chùa cũng chỉ là một vài trò chơi xiếc ảo thuật, không ngờ còn có khiêng tượng thần đi điều hành.

Chỉ thấy mười mấy người khiêng một pho tượng thần lớn chừng hai mét điều hành dọc theo đường phố trong trấn, chung quanh rất nhiều dân chúng tụ tập, khi tượng thần đi qua rất nhiều người đều quỳ xuống đất dập đầu bái lạy, trong miệng còn khấn váy cái gì đó.

Bảo Nhi cảm thấy hình dạng vị tượng thần này rất giống Quan Âm, "Tướng công, đây là thần gì vậy?"

"Đây là Tống Tử nương nương" Nhạc Mặc cúi đầu đáp. Ngô Yên Nhiên dẫn theo nha hoàn đứng ở một bên, bỗng cảm thấy rất là lúng túng, một màn duy mỹ như thế, cũng làm đau nhói lòng nàng ta thật sâu. Nếu lúc trước nàng ta kiên trì thêm chút nữa, có phải kết cục không giống như vậy hay không?

Đi theo đoàn người, đi tới một khu tự miếu, tất cả cửa đều bán nhang đèn, trước cửa ngôi đền có một quảng trường lớn, trong sân rộng có trò xiếc ảo thuật, có trò chơi ném vòng, còn có các loại ăn vặt. Cửa tự miếu người xếp hàng chờ đợi nối liền không dứt, phần lớn là bà bà cùng với con dâu, cũng có phụ nữ lớn tuổi.

Bảo Nhi đối với mấy thứ này thật sự là không làm sao nổi lên hứng thú nổi, nhìn thấy một đám con nít vây quanh một cái sạp nhỏ, Bảo Nhi cũng đi tới. Chỉ thấy một nghệ nhân, dùng cái muỗng canh nhỏ múc nước đường hòa tan, lướt qua lại thật nhanh trên cái khuôn đúc trên bàn đá, vẽ tạo hình, để nguội một lát, sau khi tạo hình hoàn thành, ngay sau đó dùng dao nhỏ xúc đường vẽ lên, dính lên cây trâm bằng trúc. Động tác kia, đẹp trai ngay người!

Thấy bé con xem mê mẩn, Nhạc Mặc dùng sức ngắt cái tay nhỏ bé mềm mại kia, nam nhân của mình đang ở bên cạnh, nàng tốt rồi, nhìn chăm chăm nam nhân khác chăm chú như vậy.

"Tướng công, ta muốn cái này." Bảo Nhi chỉ vào đồ chơi làm bằng đường nhú cái miệng nhỏ nhắn lại. Cho dù trong lòng Nhạc Mặc không vui cũng không cự tuyệt được, đành mua thôi.

"Tỷ tỷ, tỷ có muốn không?" Bảo Nhi quay đầu nhìn về phía Ngô Yên Nhiên bên cạnh. Ngô Yên Nhiên nhẹ nhàng khoát khoát tay, đứng nghiêm ở một bên nhìn xem.

"Ông chủ, ta muốn một cái hình con khi, " nàng vốn cảm tình con khi, luôn có tình yêu duy nhất đối với con khi.

"Có ngay!" Ông chủ kia nhanh chóng dùng nước đường vẽ một hình con khi, xúc xuống dính lên cây trăm bằng trúc đưa cho Bảo Nhi.

Đón lấy ánh mặt trời, ánh vàng rực rỡ, Bảo Nhi thật sự không nỡ bỏ vào miệng á!

Nhạc Mặc trả tiền, bọn họ cứ tiếp tục đi dạo ở trên quảng trường. Nhìn thấy một sạp nhỏ, phía trên tất cả đều là trầm gỗ, điêu khắc rất là tỉ mỉ, rất trang nhã.

Ngô Yên Nhiên dừng ở trước sạp, cầm một cây trầm gỗ đào lên nhìn tỉ mỉ. "Lão gia, phu nhân thích như vậy, thì mua cho phu nhân một cây đi" người bán hàng rong kia quay về phía Nhạc Mặc nói.

"Vị này mới là phu nhân của ta" Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi ở bên cạnh, người bán hàng rong áy náy xin lỗi.

Nhạc Mặc đáp lại nhanh như thế, tay Ngô Yên Nhiên cầm trầm gỗ siết lại rất chặt, trong phút chốc ngó ra.

Bảo Nhi yên lặng không nói, người để ý như thế, có lẽ còn vọng tưởng, không phải sao? Nhìn gọn sòng chap trùng trong đôi mắt kia, trượng phu của ta, há lại để cho người khác nhúng chàm!

Người tới càng ngày càng nhiều, chen chúc vô cùng. Nhạc Mặc bảo hộ Bảo Nhi thật chặt ở trong ngực, Ngô Yên Nhiên đi ở một bên buông rèm mắt xuống, không biết áp ủ tâm tình gì.

Chỉ nghe một tiếng thét lên, ngay sau đó là tiếng kêu gào ầm ĩ. "Có người rơi xuống hồ rồi, có người rơi xuống hồ rồi!"

Bảo Nhi và Nhạc Mặc nhìn về phía hồ thì mới biết người rơi xuống hồ là Ngô Yên Nhiên, Nhạc Mặc nhanh chóng cầm cây gậy trúc bên cạnh lên, đưa tới trong tay Ngô Yên Nhiên, Ngô Yên Nhiên nắm cây gậy trúc được kéo lên bên bờ.

Nàng ta rất là chật vật, với tay về phía Nhạc Mặc, Bảo Nhi tay mắt lanh lẹ, tóm được cái tay kia, kéo nàng ta lên.

Ngô Yên Nhiên cả người ướt đầm, quần áo dán chặt thân thể, đường cong lộ ra, người bên cạnh vây xem mắt đều lóe sáng, Nhạc Mặc cời áo ngoài, để cho Bảo Nhi khoác lên cho nàng ta. Hai người đành phải đưa người về tiệm may trước.

Cũng may không có vấn đề gì lớn, uống một chén canh gừng đắp kín chăn lên.

"Cám ơn hai người, nếu không ta thật sự mất mạng rồi, " Ngô Yên Nhiên chậm rãi mở mắt, còn chưa có từ trong kinh sợ vừa rồi hồi thần lại.

"Không có chuyện gì, tỷ tốt nhất nên tịnh dưỡng đi, nếu ta không bảo tỷ đi ra ngoài, tỷ cũng sẽ không rơi xuống nước, thật xin lỗi." Bảo Nhi thật sự có chút áy náy.

"Chuyện không liên quan muội, là tự ta không cẩn thận." Lại quay đầu nói với nha đầu bên cạnh giường: "Nhanh đi lấy quần áo tới cho Nhạc công tử."

Nha đầu rất nhanh lui xuống. Bảo Nhi nhìn áo ngoài ẩm ướt ở bên cạnh một chút, trực tiếp cầm lên. "Không có chuyện gì, hong một chút là khô rồi, tỷ nghỉ ngơi đi, chúng ta đi trước." Kéo Nhạc Mặc liền đi ra cửa.

Ta không muốn để đồ của phu quân ta ở chỗ của nữ nhân khác, một chút cơ hội ta cũng sẽ không cho, sớm hay muộn gì vẫn nên chặt đứt niệm tưởng thì tốt hơn.

Ngô Yên Nhiên nhìn bóng lưng thanh tuyệt kia, cắn môi dưới, nắm chặt tay ấn ra dấu đỏ thật sâu.

Ra cửa không bao xa, Bảo Nhi liền ném cái áo kia đi. Về mặt Nhạc Mặc không đổi. Bảo Nhi kéo Nhạc Mặc đến tiệm may lần trước kia đổi một bộ quần áo khác.

Đi ở trên đường Bảo Nhi suy nghĩ mông lung, nàng không muốn biết lúc trước xảy ra chuyện gì, nhưng muốn nàng làm như chuyện gì cũng không có, vậy thì xin lỗi, thật sự không làm được.

"Gia, rất có sức quyến rũ á!" Bảo Nhi bối mớ nhìn về phía nam nhân vẫn lạnh nhạt kia.

"Bình thường thôi, chỉ cần phu nhân hài lòng là được rồi!" Nhạc Mặc nhếch khóe miệng nói rất là thành khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người ta vương, ta nát

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Hoa dại nhà nào chẳng có hương! Phải không?" Bảo Nhi không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Nhạc Mặc, không buông tha bất kỳ phản ứng nào của hắn.

"Phu nhân thích hoa dại? Vậy ven đường về ta hái một ít cho nàng." Bộ dạng nghiêm túc kia, giả vờ thật tốt.

"Vậy tướng công thích hoa gì nhất?" Bảo Nhi nhướn mày.

"Phu nhân thích, ta đều thích!" Nhạc Mặc rất là thâm tình nói.

"Vậy tướng công rất thích hoa dại sao?" Đáy mắt Bảo Nhi tràn đầy trêu chọc.

"Hoa gì cũng đều kém đóa hoa mỹ nhân phu nhân này!" Nhạc Mặc rất là cợt nhả nâng cằm Bảo Nhi lên.

Bảo Nhi nhìn khuôn mặt tuấn đạt tươi cười kia, phúc chốc đầu như chập mạch, hờn dỗi đẩy tay Nhạc Mặc ra. Nhạc Bảo, mày không có tiền đồ!

Nhạc Mặc khẽ cười kéo tay cô bé con kia, "Bảo Nhi, ta và nàng ta không có gì cả."

"Không có quan hệ gì với ta!" Trực tiếp tránh ra, liếc Nhạc Mặc một cái. Chỉ có điều trong lòng dễ chịu không ít, Nhạc Mặc sẽ không lừa nàng, đây cũng là sự thật.

"Bảo Nhi, chạy chậm một chút, " Nhạc Mặc vội vàng theo sau.

Ta cả ngày quá ngoan, không làm ra chút chuyện, chàng sẽ không biết sốt ruột. Vừa chạy vừa lượn quanh, đám người hỗn loạn, chỉ chốc lát liền bỏ rơi Nhạc Mặc.

Tìm một mảnh đất trống, ngồi ở bên trên gò đá chờ, trán này lớn như vậy, suy cho cùng chàng hẳn là có thể tìm được nhi.

Thượng Quan Dục ngồi trong phòng bao lâu hai, quạt cây quạt nhỏ, băng trong chậu đồng bên cạnh đang từ từ tan ra, nhìn sóng người nhón nha nhón nháo đi qua lại, hẳn vốn là người thích tham gia náo nhiệt, chỉ tiếc, thân thể của hắn không cho phép.

Ăn chè đá trước mặt, tầm mắt nhìn băng quơ không mục đích, một bóng dáng màu hồng thoáng hiện đập vào mắt, ngay lập tức ném cái muỗng đi, hứng thú tựa vào hành lang, nhìn cô bé con đang nhàm chán ở phía dưới kia.

Tiện tay rút một chiếc đĩa trúc, ném về phía cây đào kia, ngay lập tức cánh hoa rơi xuống bông bênh như bông tuyết. Bảo Nhi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Xi Trum xanh đang đứng đối diện nàng liếc mắt đưa tình. Hừ! Trực tiếp nhặt chiếc đĩa trúc trên đất kia ném tới.

"Thật là độc ác á!" Thượng Quan Dục nhẹ nhàng tránh ra, đi thẳng xuống dưới tàng cây.

"Ta rất bất hạnh" Bảo Nhi lầm bầm lầu bầu, tới đây ba lần gặp phải ba lần, xác suất gì đây chứ? Chuyện không thể tránh khỏi?

"Nha đầu, lại đang chờ người hả? Ta phát hiện duyên phận hai ta không cạn, nàng cảm thấy thế nào?" Thượng Quan Dục phe phẩy cây quạt đứng ở trước mặt Bảo Nhi.

"Ta không thấy vậy, ta cảm thấy gần đây vận khí của ta không tốt lắm, luôn chọc phải hoa đào nát, trở về hẳn là nên rắc chút nước ngải trong phòng" Bảo Nhi phui cánh hoa rơi trên người xuống.

"Nàng không cảm thấy cảnh hoa của ta đây đang nở rùng rục đó sao?" Thượng Quan Dục tiện tay bẻ cành hoa đào, đưa tới trước mặt Bảo Nhi.

"Nhà ta có đầy sân, không thiếu cái cảnh này của ngươi, " không chờ một chút đường sống. Bảo Nhi xoay người chuẩn bị rời đi.

Còn có thiên lý hay không? Thượng Quan Dục hẳn ở trong kinh thành là người luôn được giành giật, khắp nơi đều là mỹ nữ đuổi theo kêu gào muốn gả cho hắn, tại sao đến cái trấn rách nát này thì trở nên không đáng giá một đồng như vậy chứ?

"Nè, nè, nàng chờ một chút" thấy Bảo Nhi đi về phía đám người, Thượng Quan Dục vội vàng gọi người lại.

"Nói", quãng tới một chữ.

"Nàng tên là gì?" Thượng Quan Dục có ám ảnh, lần trước thất bại như vậy, lần này nhất định phải hỏi được á.

"Ngươi có ý mới hay không? Có biết bắt chuyện hay không?" Bảo Nhi lại đi trở về.

Đứa bé này thật đáng thương, mỗi lần gặp mặt liền hỏi người ta tên gì, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có, ngoại hình cũng không tệ lắm, không phải quá lãng phí sao!

Đột nhiên Thượng Quan Dực không biết nên nói gì, nhìn về phía nàng, đầu không xoay chuyển được nữa. Minh đường đường là trưởng tử Thượng Quan Gia, bất luận là thương trường hay là quan trường, xoay chuyển như chơi, vậy bây giờ là tình trạng gì đây?

Nhạc Mặc tìm một vòng cũng không thấy được bóng dáng của Bảo Nhi, cũng khó có thể bình tĩnh được nữa, bèn đến cửa tiệm mộc của Nhị Ngưu, tìm vài hỏa kế đi theo tìm. Mười lăm tuổi, quần áo màu hồng, trên đầu buộc dây cột tóc màu xanh lá, đặc trưng rất rõ ràng.

Bảo Nhi thì hay rồi, đang ngồi trên gò đá chỉ dạy cho Thượng Quan Dực!

"Ta nói, người đều nghe rõ chưa?" Bảo Nhi nghiêm túc nhìn Thượng Quan Dực.

"Một nữ nhi khuê trung như nàng, từ đâu biết được nhiều bằng môn tà đạo như vậy?" Thượng Quan Dực rất không khách khí đáp lại.

"Cái gì mà bằng môn tà đạo hả? Ta không lấy học phí của người là tốt lắm rồi, ta đi đây! Uống phí miệng lưỡi cả buổi của ta." Bảo Nhi rất tức giận vuốt cổ họng, bỗng sinh ra linh cảm, chờ gom góp chút tiền, có thể mở một vài chuyên đề giảng dạy gì đó. Ủi chà chà, sao ta thông minh như vậy nhỉ! Đôi giận thành vui "Ha ha ha ha".

Thượng Quan Dực bị Bảo Nhi chính sừng sốt một hồi, biến hóa này cũng quá nhảy vọt thì phải!

"Tóc dài, kiến thức ngắn." Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Thượng Quan Dực. Những lời này rất là thích hợp á, tóc Thượng Quan Dực dài hơn nàng không ít.

"Nàng, nàng!" Thượng Quan Dực tức muốn gào thét, nhanh chóng phe phẩy cây quạt, xoay người vào tửu lâu Minh Hương. Nha đầu chế tiết này, lần sau nhất định phải cho nàng đẹp mắt! Tức chết ta rồi! Ta không tin, với sức quyến rũ của Thượng Quan Dực ta còn không tóm được nàng, chờ sau khi tóm được rồi lập tức vứt bỏ! Đúng, cứ làm như vậy!

"Ồ, đó có phải là tẩu tử hay không?" Nhị Ngưu chỉ vào bóng dáng màu hồng dưới cây đào kia, Nhạc Mặc cũng nhìn thấy, tiểu nữ nhân kia đang cao hứng bưng bưng chơi đùa cánh hoa trong tay!

"Khổ cực các người rồi, lần sau mời các người uống rượu." Nhạc Mặc cảm kích quay về phía mấy người kia nói.

"Khách khí gì á, vậy chúng ta đi về trước." Nhị Ngưu dẫn theo một đám người trở về tiệm mộc.

Bảo Nhi đang chuẩn bị ngắt chút cánh hoa, liền liếc thấy một bộ quần áo màu sam, sắc mặt mỡ nam rất không tốt, tóc trên thái dương đã ướt nhẹp, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

Tình trạng như vậy, cười hi hi ha ha hình như không tránh thoát được.

"Tướng công, ta lạc đường" Bảo Nhi làm bộ đáng thương chu cái miệng nhỏ nhắn vào cánh hoa trong tay, ra tay mạnh mẽ.

Như thế, làm sao Nhạc Mặc đành lòng khiển trách được? Kéo tiểu nữ nhân qua, ôm thật chặt nàng vào trong ngực. Bảo Nhi, nàng có biết đến cùng mình có bao nhiêu quan trọng không?

Bảo Nhi cũng cảm thấy lần này hơi quá trớn, ôm eo Nhạc Mặc, vui đầu vào trong ngực Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc là người thân duy nhất của nàng, cũng là người yêu nàng nhất, nàng có thể nghịch ngợm, càn quấy, nhưng tuyệt đối không thể làm tổn thương tim hân. Tướng công, về sau không bao giờ như vậy nữa!

Một buổi chiều, Bảo Nhi đều ngoan ngoãn đi theo Nhạc Mặc. Nhạc Mặc không nói lời nào, nàng cũng không dám nói lời nào. Tuy nói tính tình Nhạc Mặc tốt, thế nhưng lần này mình làm không đúng, không cường ngạnh lên được.

Bình thường tiểu nha đầu hỏi rất là nhiều, hiện tại đã lâu như vậy mà không nói không rằng, thật sự bị hù sợ?

"Bảo Nhi, tướng công quên một chuyện, " Nhạc Mặc nhìn bé con kia, thấp giọng nói.

"Hả? Chuyện gì?" Rốt cuộc có thể nói chuyện, thiếu chút nữa nhịn hồng. Bảo Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, vui mừng hỏi.

"Chúng ta phải đi bộ về..." Nhạc Mặc có chút áy náy nhìn Bảo Nhi.

Ặc, phải đi bộ! Bảo Nhi phản ứng chậm một chút, "Không sao, Bảo Nhi có thể đi."

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phong hoa (hào hoa phong nhĩ) vừa lộ ra

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Hôm nay bọn họ không có mua gì, trên đường đi cũng rất nhẹ nhõm. Trên đường đều là tốp năm tốp ba, thỉnh thoảng nghe người ta tán gẫu thu hoạch hôm nay. Rất nhiều phụ nhân trong tay đều cầm một vài tượng điêu khắc búp bê bùn giống nhau, Bảo Nhi nhìn chòng chọc một hồi lâu.

"Đó là cầu xin được từ miếu Tống Tử nương nương, hi vọng có thể nhiều tử nhiều phúc." Nhạc Mặc kéo cô bé con giải thích.

"Con cái quan trọng như vậy sao" Bảo Nhi nhỏ giọng thì thầm, mình đối với đứa bé không có cảm giác quá lớn, có thì có, không có cũng chẳng sao, không cường cầu được á.

"Tất cả tùy duyên", Nhạc Mặc nhẹ giọng nói. Bảo Nhi lẳng lặng nhìn người đàn ông bên cạnh này, hẳn thật đúng là sáng suốt không tầm thường, xem ra, ta nhất định là bị quá tảo nện vào trong nước. Quả tảo thứ tư thần kỳ kia!

"Đi lên" Nhạc Mặc ngồi xổm thân xuống, mặc dù hôm nay bé con không có la mết mòi, nhưng hẳn không nỡ để nàng tự đi.

Bảo Nhi thích ý bò lên lưng Nhạc Mặc, đi qua mỗi một chỗ, tất nhiên dẫn đến nghị luận ầm ĩ. Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc không có bất kỳ phản ứng nào, bản thân mình cũng liền ngoan ngoãn nằm. Tướng công ta công ta, hình như đối với các người không có nửa xu quan hệ thì phải!

Ôm cổ Nhạc Mặc, mơ mơ màng màng ngủ mất. Đợi đến khi tỉnh lại chung quanh tối đen, khắp trời đầy sao. Không biết nam nhân phía dưới người đi bao lâu rồi...

"Tướng công"

"Bảo Nhi tỉnh rồi? Chúng ta sắp vào thôn rồi"

"Tướng công, ta muốn xuống"

"Ngaoan một chút, buổi tối đường không dễ đi lắm."

"Đường như thế nào, Bảo Nhi cũng muốn đi cùng với tướng công"

Nhạc Mặc đành phải để cô bé con xuống. Chung quanh côn trùng không biết tên vui sướng kêu, sương mù thật mỏng bao phủ cả thôn trang, một vài đóm ánh nến lộ ra ảm áp.

Có vài nhà bởi vì bận rộn đến tối muộn, đang ở trong sân ăn cơm, lúc đi qua cửa cổng, chó giữ nhà đều sủa mấy tiếng.

Trở lại phòng nhỏ Trà viên, vừa định mở khóa, phát hiện khóa đã bị mở ra, chẳng lẽ buổi sáng không khóa cửa? Đẩy cửa ra, Tiểu Đậu Tử điên cuồng kêu.

Nhạc Mặc thấp đèn, Bảo Nhi liền mở trói Tiểu Đậu Tử ra, Tiểu Đậu Tử ngao ngao cạ Bảo Nhi, lúc này Bảo Nhi mới phát hiện ra Tiểu Đậu Tử không đứng lắm.

"Tướng công, chàng mau đến nhìn xem, chân Tiểu Đậu hình như bị què." Mắt Bảo Nhi ê ẩm, ôm lấy Đậu Đậu, đặt nó ra xa một chút, Tiểu Đậu Tử kéo một cái chân sau kêu ô ô.

Nhạc Mặc nhìn tỉ mỉ, lúc này mới phát hiện ra, khớp xương chân sau bên phải của Tiểu Đậu Tử sưng rất to.

Nước mắt Bảo Nhi không nhịn được, liền rơi xuống, sờ đầu Đậu Đậu, cắn môi. Nhạc Mặc khẽ hôn đỉnh đầu Bảo Nhi, nhìn chung quanh một vòng.

Trong nhà rõ ràng từng bị lục lọi, bình thường Nhạc Mặc khá ngăn nắp, rất nhiều đồ sắp xếp theo thói quen, bây giờ đã bị xê dịch. Hộp bạc vụn bên trong giá sách không thấy, thịt khô trong bếp cũng không cánh mà bay.

Bảo Nhi ôm Đậu Đậu ngồi ở một bên, lúc bị thương đi qua, để lại chỉ còn ngoan lệ. Cho tới nay mềm lòng chỉ đối lấy tệ hại hơn. Từ nay về sau, kẻ phạm ta, chắc chắn sẽ làm cho hắn lấy gấp trăm lần đền trả!

Bảo Nhi lẳng lặng cầm trứng luộc lăn chân cho Đậu Đậu, Nhạc Mặc nấu một chút cháo. Bảo Nhi uống hai ngụm liền không ăn nữa.

Hai người nằm xuống giường, không khí chung quanh giống như là ngưng tụ lại, đè nén căng thẳng.

"Nhạc Mặc, lần này, ta sẽ không nhân từ nương tay nữa."

"Ta biết"

Kéo nàng qua, giữ đầu của nàng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

"Tướng công, ta không phải Bảo Nhi, ta tên là Phụng Quả Quả."

Thoáng cái trên đỉnh đầu yên lặng hẳn.

"Ta không thuộc về thế giới này, chỉ là một luồng hồn phách đến từ dị thế, rơi xuống trên người của Bảo Nhi, chiếm thân thể này. Đi tới nơi này, ta rất may mắn. Bởi vì, ta gặp được chàng." Bảo Nhi cảm nhận được Nhạc Mặc cứng còng, đứng dậy xuống giường, đi về phía cửa sổ đóng chặt kia.

Rõ ràng là đêm hè, nhưng Bảo Nhi vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Nhạc Mặc vẫn không tiếp nhận nổi, không phải sao?

Tâm sắp chìm đến đáy cốc thì lại rơi vào một cái ôm ấm áp. Bảo Nhi tức giận, không ngừng đánh Nhạc Mặc, nam nhân đáng chết, để ta khổ sở lâu như vậy.

"Từ khoảnh khắc nàng tỉnh lại đó, ta đã biết." Giọng nói nhàn nhạt, mang theo hơi thở mềm mại.

"Chàng cố ý! Tướng công hư!" Giọng điệu cũng trở nên hờn dỗi.

"Vi phu chi là đang đợi, đợi một ngày nàng nguyện ý nói ra."

"Lão hồ ly" Bảo Nhi, trợn mắt nhìn nam nhân kia một cái.

"Nàng nói cái gì? Nàng chê ta già hả?" Giọng nói mỗ nam không tốt.

"Ha ha, bởi vì như thế này mới có thể gọi là công á!" Mỗ nữ cười rộ lên.

"Lão công?"

"Đúng vậy, ở chỗ chúng ta tướng công được xưng hô như vậy. Không cho phép chàng không thích!" Mỗ nữ rất là bá đạo nhìn mỗ nam.

Mỗ nam nhếch khóe môi, "Được, vậy hãy để cho lão công ta làm tận hết trách nhiệm một chút." Không đợi trả lời, trực tiếp áp đảo mỗ nữ.

Khi trong tình cảm không còn bất kỳ giấu giếm nào nữa, giữa hai người mới có thể thân mật khăng khít.

Chuyện lần này, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là ai làm. Buổi sáng hai người còn chưa rời giường, thì bị tiếng động âm ỉ bên ngoài đánh thức.

Vừa mở cửa, chỉ thấy nhi tử trưởng thôn – Nhạc Côn Bằng dẫn theo một đám người vây quanh sân, trong tay mọi người đều cầm cây gậy, Trần thị kéo Lưu thị đứng ở phía sau nhìn xung quanh.

Tốt, lần này có náo nhiệt. Trận thế này, bất động thật sự không được rồi.

"Không biết sáng sớm mọi người vây quanh nhà ta, là có ý gì?" Về mặt Nhạc Mặc trong treo lạnh lùng, trong giọng nói mang theo uy nghiêm.

"Cử nhân lão gia, không phải chúng ta mạo phạm, mà là có chút bất đắc dĩ. Chúng ta cảm thấy nhà ngài có đồ bẩn, sớm không diệt trừ, thôn chúng ta sẽ không được an bình." Nhạc Côn Bằng dẫn đầu nói.

"Nhớ người cũng là người có học, nhưng thể diện của người đọc sách đều bị mất hết, thị phi chẳng phân biệt được!" Từng chữ từng câu không chừa lại một chút đường sống, khiến trách đến Nhạc Côn Bằng mặt đỏ tới mang tai.

"Bảo Nhi nhà ngài chính là lệ quỷ nhập vào người, kể từ sau khi rơi xuống nước thì trở thành một người khác, không chỉ có đánh gãy tay thê tử của Nhạc Đông, còn đánh mấy người chúng ta." Trần thị thấy tượng phụ không nói, vội vàng tiếp lời. Vài phụ nhân bên cạnh, cũng lên tiếng phụ họa.

"Ta đánh các người chỗ nào? Tại sao đánh? Đánh như thế nào?" Ba câu hỏi liên tiếp, đám quạ đen kia đều không rì rầm nữa.

Ánh mắt lạnh lùng của Bảo Nhi quét về phía đám thôn phụ kia, mỗi người đều trốn ra phía sau nam nhân của mình.

Trần thị trông thấy tất cả mọi người im lặng, có chút nóng nảy, "Chính là lần trước người đánh chúng ta xuống vũng bùn, mấy người các nàng đều có thể làm chứng. Còn nói muốn thay Diêm Vương tới lấy mạng nữa!"

Các nam nhân vừa nghe nói như thế, đều nghĩ tới cử chỉ khác thường của nàng dâu nhà mình lần đó, mọi người lại nhao nhao lên.

"Ha ha, các người đều là kẻ đàn độn sao? Sáu bảy người, mỗi người khỏe giống như trâu, làm sao ta đánh từng người vào trong vũng bùn được? Ta đẩy sao?" Một lời trúng đích, Trần thị im bật.

Các nam nhân nhìn nữ nhân nhà mình một chút, lại nhìn Bảo Nhi một chút, một người cũng có thể chứa đủ hai Bảo Nhi, sáu bảy người mà đánh không lại một người? Điều này cũng thật quá vô lý.

Mất hạnh của Bảo Nhi quét một vòng, tiếp tục nói, "Tướng công ta ít nhất cũng có công danh trong người, các người lỗ mãng vây quanh nhà Cử nhân như thế, còn tuyên bố muốn đánh chết phu nhân của Cử nhân, nên bị tội gì? Há?"

"Nếu như một tờ đơn kiện của tướng công, trực tiếp tố cáo các người lên phủ nha, kiện các người muốn dụng tư hình, làm hại rường cột nước nhà, như vậy chờ các người chính là mấy năm cơm tù!" Chữ nào cũng là châu ngọc, một đám người đều cuống quýt ném cây gậy trong tay đi.

Lưu thị thấy tình thế không đúng, muốn lên lên chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lấy lại thứ thuộc về ta!

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Tẩu tử, chuyện còn chưa có giải quyết xong mà, gấp làm gì chứ, ngồi xuống nói chuyện một chút. Tất cả mọi chuyện người làm đối với ta trước kia, muối muối ta đây đều ghi nhớ trong lòng! Luôn muốn, tìm thời gian nào đó tính với người đấy!" Bảo Nhi gọi với về phía bóng lưng đang chuẩn bị chạy thực mạng kia.

"Ha ha, nếu phu nhân Cử nhân muốn hàn huyên cùng Thúy Hoa, vậy chúng ta đi trước đây" Đầu Trần thị phản ứng rất nhanh, chuyện ngày hôm nay làm quá vọng động rồi.

"Một người cũng đừng nghĩ chạy!" Bảo Nhi lạnh lùng quát.

Xoay người nhìn về phía Nhạc Mặc thì vẻ mặt trở về đáng vẻ tiểu nữ nhân. "Tướng công, Bảo Nhi đi lấy giấy bút, cần phải ghi lại mỗi người ở đây, cũng tiện lưu lại làm bằng chứng."

Nhạc Mặc gật đầu một cái, đồng ý.

Một nhóm người thấy Bảo Nhi vào trong nhà, bàn chân mỗi người như bôi dầu chạy nhanh như bay, cho đến nơi xa, mới dám dừng lại, gạt mồ hôi.

Nhạc Mặc nhíu mày, vào nhà. Thì thấy cô bé con kia ngồi ngay ngắn, uống trà lạnh trong bình.

"Phu nhân thật là tài giỏi, vì phu cảm thấy không bằng." Nhạc Mặc cũng ngồi vào bên cạnh bàn, cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng.

Bảo Nhi nhếch khóe miệng lên, "Ta cái gì cũng không biết, cả đời đều cần tướng công chiếu cố." Thuận tay rót cho Nhạc Mặc một ly nước.

Nhạc Mặc cầm chung trà lên, khẽ ngửi một cái, "Ừm, trà phu nhân châm, thật là thơm." Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Miệng lưỡi trơn tru" trách yêu Nhạc Mặc một câu, đứng dậy ngồi ở mép giường bắt đầu chải đầu.

Trải qua náo loạn như vậy, tâm tình trái lại rất tốt, trong cuộc sống thật đúng là không thiếu được những điều chỉnh này.

Chuyện ngày hôm nay, bắt đầu chính là Trần thị, nâng ta ý công công mình là trưởng thôn, thì thấy mình tài giỏi vô cùng, còn muốn giúp đỡ Lưu thị ra mặt. Không ngờ ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Nhạc Mặc chưng cho Bảo Nhi hai quả trứng. Bảo Nhi lên lên mức vào trong chén Đậu Đậu hai muống, tất nhiên Nhạc Mặc nhìn thấy, chỉ có điều, cái đồ xấu xí kia đúng là chịu tội, bởi bỏ cũng là việc nên làm. Thấy Đậu Tử chậm rãi ăn, Bảo Nhi mới xem như yên tâm.

Ngày hôm qua mất trộm, mất bao nhiêu, ta nhất định đòi lại gấp bội lần!

Lưu thị xám xịt trở về nhà, vội vàng chạy vào phòng bếp, Nhạc bà tử đang cắt lấy thịt khô ngày hôm qua lấy về. Thấy vẻ mặt Lưu thị có cái gì đó không đúng, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

"Làm sao vậy? Tình hình bây giờ ra sao?" Dừng dao trong tay lại hỏi Lưu thị.

"Nương, con ngọc kia nói, không, lệ quý kia nói muốn đi báo quan, bắt tất cả người gây chuyện buổi sáng vào trong tù ăn cơm tù. Nương, nương phải cứu cứu con." Lưu thị quýnh lên lời nói có chút không mạch lạc.

"Vậy Lão Nhị nói như thế nào?" Chỉ cần Nhạc Mặc còn mềm lòng, sẽ không có chuyện gì.

"Tiểu thúc cũng gạt đầu, lệ quý kia nói cái gì chính là cái đó, bị ma quỷ ám ảnh mê hoặc rồi." Vào lúc này Lưu thị cũng không quên bỏ thêm một dao lên trên người Bảo Nhi.

"Lão Nhị sẽ không, ta là nương nó, lời của ta chắc chắn nó sẽ nghe." Nhạc bà tử nói.

"Nương à, người quên sao, lần trước tiểu thúc nổi giận, lần đầu tiên con thấy tiểu thúc nổi giận như thế đấy, hiện tại, người ở trong lòng hẳn khẳng định không sánh bằng lệ quý kia á." Lưu thị tỉ mỉ nói một phen, trong lòng còn nói thầm, thế thì thuận tay lấy về hai lượng bạc kia.

Nhạc bà tử không lên tiếng, nhìn miếng thịt trên thớt, trong lòng có chút lo lắng. Ngộ nhớ Nhạc Mặc lục thân không nhận, chuyện này truyền ra ngoài, cái mặt già này sẽ mất hết.

Cuống quýt bỏ ngược miếng thịt trên thớt vào trong chậu, làm bộ muốn ném vào trong bếp lò. Lưu thị vội vàng ngăn cản, "Nương, chúng ta ăn thì ăn, ném không phải tốn công vô ích á."

"Đúng đúng, xem ta hồ đồ nè, mau thêm chút củi, bỏ thẳng vào trong chảo nấu." Vì vậy lại lấy một ít thịt trong chậu, bỏ ngược lại vào trong chảo đang nấu.

"Bảo Nhi, muốn ăn cái gì?" Nhạc Mặc từ phía sau ôm lấy Bảo Nhi, gác đầu lên trên vai Bảo Nhi.

"Vậy tướng công muốn ăn cái gì?" Bảo Nhi đang vỗ nước dưa chuột.

"Vi phu muốn ăn nàg. ... " phũ lên tai ngọc lung linh kia, nỉ non.

Bảo Nhi nhú mày, xoay người lại ôm cổ Nhạc Mặc, duỗi ngón tay nhẹ nhàng viền theo hình dạng đôi môi của hắn. Cả người Nhạc Mặc khẽ run lên, vừa định hành động, miệng liền bị một cái tay nhỏ chặn lại.

"Tướng công, Bảo Nhi đói bụng, muốn ăn cháo rau cải." Mồ nữ về mặt thuần lương vô tội.

Nhạc Mặc hôn cái tay nhỏ bé kia một cái, "Ngoan, tướng công lập tức làm cho nàg."

"Tốt" Bảo Nhi ngọt ngào cười một tiếng, cười đến mỡ nam mất hồn, mắt phách.

"Tướng công, ta đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về." Bảo Nhi nói với Nhạc Mặc đang xắt thức ăn.

"Ừm, trở về sớm một chút nhé" còn chưa có dứt lời, bé con kia đã đi mất, Nhạc Mặc không khỏi cong cong khóe miệng.

Đi tới bờ sông đúng lúc gặp được Hà Hoa đang rửa dưa chuột, Bảo Nhi cướp một trái.

"Hà Hoa, thân thể người khỏe hẳn chưa?" Vừa gặm dưa chuột, vừa xách rổ cho Hà Hoa.

"Ta đã không có sao nữa, ngày hôm qua ta còn đi tìm người, nhưng nhà người khóa cửa, ta đoán người nhất định đi vào trấn rồi." Hà Hoa chậm rãi nói chuyện.

Bảo Nhi có thể cảm giác được, Hà Hoa đối với nàg có chút thay đổi, không tùy ý giống như trước kia.

"Hà Hoa, xế chiều hôm nay người tới tìm ta nhé, chúng ta cùng đi vào trong núi đào rau dại có được không?" Bảo Nhi thật lòng muốn làm cho nha đầu này vui vẻ một chút, nàg luôn buồn bực, rất dễ ngã bệnh.

Trong mắt Hà Hoa lộ ra ánh sáng, "Được, buổi chiều com nước xong ta sẽ đi tìm người." Tay rửa dưa chuột cũng nhanh hơn, bộ dạng không thể chờ đợi được.

"Đúng rồi, ngày hôm qua trên đường người đi nhà ta có gặp phải ai không?"

"Ừm, lúc đi thì không có gặp ai, lúc về thì gặp được bà bà người và thê tử Nhạc Đông."

"Oh, như vậy à. Hà Hoa, ta còn có chút việc, buổi chiều ta ở nhà chờ người nhé." Bảo Nhi nhai dưa chuột, nhú mày một cái, tất cả đều nằm trong dự liệu.

"Ồ, sáng sớm ăn phong phú như thế á!" Bảo Nhi tựa vào trên cửa nhà nhai dưa chuột, nhìn toàn gia kia, vây quanh một nồi cháo thịt lớn.

Lưu thị vừa nhìn thấy Bảo Nhi, tay cầm đũa không tự chủ liền run rẩy, giấu cháo đi, cũng không kịp rồi. Nhạc bà tử ra về trầm ổn, tự nhiên ăn. Dù sao cũng là của con ta, ta lấy cũng là thiên kinh địa nghĩa!

"Thậm, người ăn com chưa? Con bới cho người một chén." Tiểu Mễ rất ngoan ngoãn hỏi Bảo Nhi.

Lưu thị hưng hăng liếc Tiểu Mễ một cái, tay tiểu nha đầu cầm chén, cũng không biết làm thế nào thả xuống.

"Được, thật đúng là muốn nếm thử mùi vị thịt khô kia một chút." Tiện tay vớt cuốn dưa chuột xuống đất, Bảo Nhi cũng không có khách khí, ngồi vào bên cạnh bàn.

Lần này, Lưu thị lại càng không tự nhiên hơn, nàg ta nhìn nhìn Nhạc bà tử, thấy Nhạc bà tử cái gì cũng không nói, cũng chỉ có thể lo lắng suông.

"Ừm, mùi vị tạm được. Đúng rồi, sao các người không lấy nấm ở trong phòng tới đây luôn, cái này nếu bỏ thêm nấm vào, mùi vị sẽ tốt hơn!" Bảo Nhi

vô cùng tấn trách nhắc nhở.

Lưu thị và Nhạc bà từ vừa nghe xong, đều ngừng đưa lại, chuyện này sợ là không đối gặt được.

"Nương à, lấy năm lượng bạc kia của nhà ta cần phải mua nhiều đồ bồi bổ thân thể nha, tương công mỗi ngày mệt chết mệt sống chép sách, cũng không thể để không công nhè."

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chó chê mèo lắm lông

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Cái gì bạc?" Nhạc bà từ mờ mịt ngẩng đầu hỏi.

Bảo Nhi cười nhìn sang, xem ra, chuyện này có ý tứ hơn nhiều!

"Nương, chính là năm lượng bạc trong hộp bên trên giá sách đó, chúng ta còn định đưa tới cho người hai lượng, không ngờ người đã tự mình lấy về rồi, hiện tại ngay cả tiền mua thức ăn của nhà ta cũng không còn, chỉ có thể ăn cháo trắng. Nương có thể cho chúng ta ba lượng hay không?" Bảo Nhi ôn nhu nói, dù ai nghe xong cũng đều cảm thấy rất là thoải mái, hợp tình hợp lý á!

Không đúng, rõ ràng chỉ có hai lượng bạc mà, đâu ra năm lượng! Chiếc đĩa của Lưu thị không cẩn thận lạch cạch một tiếng rơi xuống bàn.

Nhạc bà từ hung hăng nhìn chằm chằm Lưu thị, tốt, người còn lên lên ém bạc.

Bảo Nhi rất là tự tại uống cháo, buông mắt xuống trần đầy vui vẻ.

Nhạc Mặc nấu cháo xong đợi một hồi cũng không thấy người trở lại, nghĩ đến chuyện buổi sáng, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng. Đóng cửa lại, đầu tiên đi tới nhà Hà Hoa. Nhưng Bảo Nhi không có ở đó, Hà Hoa nói Bảo Nhi đi làm việc rồi.

Làm việc? Bé con kia muốn làm chuyện gì? Nhạc Mặc hồi tưởng lại từng lời Bảo Nhi từng nói từ ngày hôm qua đến bây giờ. Hẳn là ở đó.

Nhạc bà từ nghĩ tới năm lượng bạc, đây chính là thu vào một hai năm mới có được, hiện tại, đều bị Thúy Hoa dấu riêng, thế mà cũng không nói với bà ta một tiếng. Lừa gạt trong bụng không hề ép được nữa.

"Thúy Hoa, lấy bạc ra!" Bà ta và Thúy Hoa đi nhà Nhạc Mặc, bà ta chỉ muốn lấy một ít thức ăn trở lại. Không ngờ Thúy Hoa lá gan lớn như vậy, trộm tất cả của cải của lão Nhị. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, nương dẫn theo con dâu lớn đến nhà tiểu nhị từ trộm, thì Lão Nhạc Gia sẽ không còn mặt mũi nữa.

Lưu thị lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất, "Nương à, con, con không có lấy."

"Người không có lấy? Chỉ có hai chúng ta, chẳng lẽ là ta lấy? Ta lấy thức ăn của nhà nhị tử ta ăn là thiên kinh địa nghĩa, nhưng trộm tiền, đó chính là phạm pháp, là phải ăn com tù đấy!" Nhạc bà từ không ăn nữa, chống nạnh đứng lên, chỉ vào lỗ mũi Lưu thị mắng.

"Nương, nếu không chúng ta báo quan đi, nếu nương và tẩu tử đều không lấy, hẳn là người khác trộm, nhất định phải báo quan sai điều tra một chút, bắt người trộm tiền đi chặt chân (cổ đại đối với tội trộm cắp trừng trị rất nghiêm)." Bảo Nhi nhấn mạnh.

"Không, không, không được" Lưu thị hốt hoảng khoát tay, không ngừng dập đầu. Nhạc Đông không đành lòng nhìn, quay đầu lại, bảo Tiểu Mễ và Trữ Tử vào phòng trong.

"Người còn không nói thật!" Nhạc bà từ cầm cây chổi bên cạnh đánh lên trên lưng Lưu thị.

"Nương, nương, Thúy Hoa nàng đang có mang!" Nhạc Đông cũng quỳ xuống, nắm lấy cây chổi của Nhạc bà từ.

Trong mắt Bảo Nhi không có một chút cảm xúc. Nếu làm, thì phải trả giá cao tương xứng!

"Nương, nương, con sai rồi, con lấy, con lấy." Lưu thị khóc bò đến phòng trong, từ trong túi tiền treo dưới giường lấy ra hai lượng bạc.

"Tại sao lại là hai lượng?" Nhạc bà từ nhận lấy tiền.

"Nương, con chỉ lấy hai lượng, chỉ có hai lượng thôi." Lưu thị ôm chân Nhạc bà từ khóc lóc kể lể.

Tình cảnh này làm cho người ta buồn cười, trộm thịt bức bách trộm tiền, đều là trộm, thì có cái gì khác nhau chứ? Chớ chê mèo lắm lông, thật đúng là buồn cười!

Nhạc bà từ nhìn Bảo Nhi một chút, đưa bạc tới. Bảo Nhi nhận lấy hai lượng bạc kia, "Ta rất muốn biết, năm lượng làm sao lại biến thành hai lượng, tâu tử nói cho ta nghe một chút đi chứ, " giọng nói lạnh lùng, có thể thấu đến tận xương.

Bảo Nhi vừa nói như thế, Nhạc bà từ trực tiếp đến xô đẩy Lưu thị, "Đã đến lúc này, ngươi còn không thành thật. Ta cho ngươi biết, chỉ cần chuyện này báo quan, mạng của ngươi cũng đừng nghĩ muốn!"

Nếu như nói, lúc trước thấy Lưu thị ưỡn bụng trêu chọc nàng, lúc nàng xuống tay còn có thể mềm lòng, còn có thể cố kỵ. Nhưng hôm nay, một chút cảm giác nàng cũng không có, vô tình cũng tốt, lãnh khốc cũng được, sẽ không sinh ra một chút thương hại nào nữa.

Lúc Nhạc Mặc đi vào, đã nhìn thấy Lưu thị quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu ở trước mặt Bảo Nhi. Nhạc bà từ ở một bên vẫn buông miệng mắng như cũ, Nhạc Đông cúi đầu quỳ gối trước mặt Nhạc bà từ.

Nhạc Mặc nhìn thấy tất cả nhưng không để tâm, đứng ở sau lưng Bảo Nhi, trầm mặc không nói.

Nhạc Đông thấy Nhạc Mặc đi vào, đầu cúi thấp hơn, làm ca ca, hấn rất thất bại.

Cái trán Lưu thị dập đầu ra máu, cũng không thể xoay sở một chút đường sống nào, Bảo Nhi vẫn không nhúc nhích như cũ.

Nàng ta lại bò vào phòng trong, lấy hai lượng mình cất giấu riêng ra, đưa đến trước mặt Bảo Nhi.

Bảo Nhi nhặt từng thỏi từng thỏi vào trong tay, cũng không liếc Lưu thị một cái.

Nhạc bà từ còn muốn nói tiếp cái gì đó, Bảo Nhi lên tiếng, "Thiếu một lượng, ta không truy cứu nữa. Nếu như còn có lần sau, ta nhất định báo quan xử lý nghiêm, mặc kệ là ai!" Lời này là nói cho hai nữ nhân kia nghe.

Nhạc bà từ ném cây chổi đi, cũng không nói gì nữa, ở một bên lau nước mắt than thở.

"Nương, hai lượng bạc này là tương công và ta hiếu kính người." Bảo Nhi đặt hai lượng bạc lên trên góc bàn, xoay người ra cửa.

Nếu như lúc đó là Nhạc bà từ trộm bạc, nàng tối đa cũng chỉ có thể lấy trở lại, nhưng không được dạy dỗ một trận. Chỉ có lúc trùng hợp thú vị như thế này, vừa có thể lấy được bạc trở về, còn có thể dạy dỗ một trận khác cốt ghi tâm.

Bảo Nhi nắm chặt bạc trong tay, liếc nam nhân bên cạnh một cái, đứng lúc, Nhạc Mặc cũng đang nhìn nàng.

"Tướng công, chàng cảm thấy ta làm quá đáng không?"

"Không có"

Hai chữ, cũng xứng lấy được nụ cười thần nhiên.

"Ha ha ha ha, yêu tướng công!" Bảo Nhi làm nũng ôm cánh tay Nhạc Mặc.

Mồ nam rất sẵn sóc ngồi xôm người xuống, công Bảo Nhi lên.

Trời xanh, mây trắng, hương trà, nước chảy, một cuộc sống hạnh phúc bình dị đang dần tới!

Cả buổi trưa Bảo Nhi đều suy nghĩ về vài bộ kia, vẽ ra hình dáng tổng thể, cắt xuống, sau đó tiến hành ghép lại. Kết quả là, hình dạng ngô không ra ngô, khoai không ra khoai... xem ra, vẫn phải tiếp tục học tập, quần áo kia hãy chờ đây.

Nhạc Mặc cầm sách nghiêng dựa vào trên giường, thỉnh thoảng ngó ngó cô bé con đang cau mày kia.

Đồ chơi gì vậy, Bảo Nhi trực tiếp cầm kéo lên cắt tay áo, tay ngắn không tới há, trời càng ngày càng nóng, đứng lúc dùng được. Nhắc tới lại nhìn một chút, trên làn váy mở thêm hai đường bên hông. Ha ha, sườn xám của ta wow!

"Tướng công, đẹp không?" Bảo Nhi cầm sườn xám khoa tay múa chân.

Sách Nhạc Mặc không có cầm chắc rơi xuống giường, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm quần áo vô cùng quái dị kia.

"Bảo Nhi, không đẹp"

"Tại sao không đẹp, ta cảm thấy rất tốt á, mặc vào mát mẽ lắm á" cũng không để ý tới nam nhân kia nữa, bò lên giường bắt đầu thay quần áo.

Mới vừa cởi áo ngoài thì cảm thấy có một ánh mắt sáng chói ở ngoài sau, "Xoay qua chỗ khác"

Nhạc Mặc bĩu môi, không nói một lời, chọn đại một hướng, quay đầu đi.

Uỳnh, tay ngắn mặc thật thoải mái, Bảo Nhi bò xuống giường, cúi đầu thưởng thức kiệt tác của mình. Haiz, nếu có thể có một cái gương lớn thì tốt rồi, cũng không biết hiệu quả tổng thể như thế nào.

Nhạc Mặc cứ như vậy nhìn qua, bỗng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài đã rất quá mức rồi, tòi tệ nhất là phía dưới còn lộ ra bắp đùi bóng láng. Mà người nào đó không biết còn ở đó âm thầm đắc ý.

"Bảo Nhi, nàng tới đây" mỗ nam đè nén, ôn thuần ngoác tay.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Khách bên ngoài thôn tới

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Tướng công, chàng cũng cảm thấy rất tốt phải không?" Mỗ nữ vui vẻ bỏ nhào vào trong ngực mỗ nam.

Đối diện với cặp mắt phượng nóng hừng hực kia Bảo Nhi cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Sườn xám vốn là vật hấp dẫn ưu nhĩ, nam nhân nhà nàng định lực tốt như vậy cũng cầm giữ không được, vậy nếu mặc đi ra ngoài có phải mê đảo chúng sinh hay không á! Một suy nghĩ hiện lên trong đầu, ừ, có triển vọng!

Bảo Nhi khê kéo vạt áo của Nhạc Mặc, rất là kiều mỹ đá lông nheo, bộ dạng khơi gợi này, mỗ nam đã muốn ngừng mà ngừng không được rồi.

"Tướng công, chàng nói ta có đẹp hay không hả?" Mỗ nữ vênh môi, nhẹ giọng hỏi, ánh mắt lúng liếng đưa tình.

"Đẹp" mỗ nam đã hoàn toàn bị bắt sống, không muốn nhiều lời thêm một chữ, hoàn toàn đắm chìm trong cảm dỗ kia.

"Vậy sau này người ta mặc như vậy có được không?" Mỗ nữ mỉa hoặc ở dưới cằm mỗ nam nỉ non.

"Được" mỗ nam mới vừa nói xong, mới giật mình, "Chỉ có thể mặc cho ta xem"

"Trời quá nóng, sẽ làm Bảo Nhi nóng hồng mắt" mỗ nữ tiếp tục vẽ các vòng tròn.

"Vậy Bảo Nhi cũng không cần ra ngoài, tướng công ở nhà cùng nàng" tay của mỗ nam đã bắt đầu không an phận rồi.

Mỗ nữ nhanh chóng bắt được cái tay trên chộc kia, "Không ra ngoài, vậy không phải bị ngột ngạt hồng hơn sao!" Lập tức thay đổi sắc mặt, đẩy nam nhân kia ra, tiếp tục cúi đầu sửa sang quần áo.

Mỗ nam mất tự nhiên nuốt nước miếng một cái, muốn hành động lần nữa, thì bị tiếng huyền náo ngoài cửa làm ngừng lại.

Nhạc Mặc trực tiếp cầm áo ngoài phủ thêm cho Bảo Nhi, kéo rèm cửa ra mở cửa.

Một ông cụ chừng năm mươi tuổi trong tay cầm một phong thư, tâm tình vui sướng bùng bùng bày tỏ, "Cử nhân lão gia, Mộc Đầu nhà ta gửi thư cho ta, ngài có thể đọc giúp ta không?"

Lúc Mộc Đầu mười mấy tuổi đã theo cữu cữu đi ra ngoài làm ăn, từ ban đầu chuyển hàng các nơi, đến bây giờ đi theo đội tàu ra biển, càng làm càng lớn. Một năm cũng chỉ có thể trở về hai ba lần, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, còn chưa muốn ổn định. Trong nhà đã nói rất nhiều mối, nhưng Mộc Đầu đều không đồng ý, nhân tản thành thói quen. Trong nhà phía trên có ba người ca ca, chuyện khai chi tán diệp bớt đi hẳn cũng không phải là chuyện gì lớn, người lớn trong nhà cũng không còn lý do ép buộc.

Tuổi tác Mộc Đầu và Nhạc Mặc cũng tương đương, chơi đùa từ nhỏ đến lớn, còn từng cùng đến học đường. Kiến thức bên ngoài nhiều, cũng chỉ có thể có chung đề tài với Nhạc Mặc. Mỗi lần trở lại nhất định phải tìm Nhạc Mặc tâm sự một phen. Cho nên mỗi lần viết thư về, ông cụ đều tới tìm Nhạc Mặc đọc.

Nhạc Mặc và ông cụ ngồi ở trong sân, một người nhẹ nhàng đọc, một người mặt mày hớn hờ.

"Ha ha, tiểu tử ngu ngốc kia, rốt cuộc đã muốn trở về rồi. Xem trở về ta có lấy ba đé gậy đánh nó hay không, để cho nó ngày ngày không làm việc đứng đắn, lớn già đầu rồi, còn để cho chúng ta lo lắng." Mặc dù ngoài miệng ông cụ nói như vậy, nhưng trên mặt lại không che giấu được vui mừng.

Nhạc Mặc gấp thư lại xong, đưa tới tay ông ấy. Ông cụ xem như bảo bối vuốt ve mặt thư, sợ có một chút nếp nhăn.

Từ trong cửa sổ Bảo Nhi nhìn thấy một màn kia, trong lòng cảm động không nhỏ. Phụ mẫu còn, không đi xa được.

Buổi chiều, Hà Hoa xách theo cái rổ nhỏ tới gọi Bảo Nhi, Bảo Nhi đang dựa vào Nhạc Mặc xoắn xuýt những miếng vải kia. Nghe tiếng Hà Hoa gọi, vội xuống giường, nói với Nhạc Mặc một tiếng, Nhạc Mặc còn chưa kịp dặn dò, đã xách rổ lên chạy lấy người rồi.

Không thể không nói, mùa hè ở đây rất là thoải mái, không nóng lắm. Trong núi càng mát mẻ hơn, tràn ngập các loại hương hoa, thỉnh thoảng kèm theo tiếng chim hót, giống như ở trong tiên cảnh vậy.

"Bảo Nhi, có phải hội chùa trong trấn rất náo nhiệt hay không?" Hà Hoa ngược đầu, trong mắt tràn đầy chờ mong.

"Không có gì mới lạ, chính là rất nhiều người, rất chen chúc. Nếu Hà Hoa muốn đi, lần sau chúng ta cùng đi tìm xe bò của Trương Đại Thúc, đi vào trấn dạo một chút." Bảo Nhi còn chưa có dứt lời, thì thấy trên mặt Hà Hoa thoáng hiện vẻ bi thương.

"Nương ta không cho phép ta đi vào trấn" rất là thất vọng, ánh mắt cũng theo đó ảm đạm đi.

"Tại sao? Là sợ người tôn tiền sao?"

"Ta cũng không biết, lần trước xem bệnh, là lần đầu tiên ta đi vào trấn, chỉ là còn chưa kịp xem thử trông như thế nào." Tiểu nha đầu ngừng lại, nhìn thấy một bụi cây tề thái đào lên.

"Chờ lần sau ta đi tìm thăm thăm nói thử xem, dẫn người cùng đi"

"Thật?" Mắt tiểu nha đầu sáng ngời.

"Đương nhiên rồi, cho dù không được, chúng ta cũng có thể lên đi á, ha ha", luôn ngốc ở địa phương nhỏ này, không thấy được thế giới bên ngoài, hẳn là khôn đốn cùng đề nên biết bao.

"Không ngờ, một cái trấn nhỏ như vậy còn có một chỗ tuyệt vời thế này." Một nam tử chừng hai mươi tuổi, mũi thẳng, môi mỏng, mặc trường sam màu tím tay áo rộng, thêu hoa văn tơ vàng. Bên cạnh là một nam nhân hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mặc trường sam màu xanh.

"Những nơi tuyệt đẹp ở Đào Hoa Trấn này còn rất nhiều, công tử phải ở thêm mấy ngày đấy nhé" nam tử mặc đồ màu xanh đáp.

"Xem tình hình đi, những địa phương khác hiện tại đang nóng đến đáng sợ, nơi này vẫn mát mẻ khoan khoái như cũ, thật đúng là không nở rời đi." Nam tử mặc áo tím vốc nước suối lên, uống một hớp."Đúng rồi, người nói vị bằng hữu kia ở gần đây à?"

"Đúng vậy, đang ở trong thôn dưới chân núi, từ sau khi thi Hương, thi chưa từng gặp qua. Tính ra cũng được năm năm rồi. Đáng tiếc" nam tử áo xanh khẽ thở dài một tiếng.

"Nói như thế, Bản công tử càng phải gặp một lần rồi." Nam tử mặc áo tím móc một cái khăn gấm ra, lau lau tay.

"Tài trí mưu lược của hần cách xa Thụ Minh, Thụ Minh cảm thấy không bằng. Nếu không phải năm đó hoàn toàn bất đắc dĩ, có lẽ, hôm nay nhất định đã sớm công thành danh toại rồi." Nam tử áo xanh thở dài nói.

"Học Minh quá khiêm nhường, ha ha" nam tử mặc áo tím khẽ cười nói. Nam tử áo xanh lắc đầu không nói.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, người mau nhìn xem, thỏ, thỏ," Hà Hoa mừng rỡ chỉ vào buổi rậm kia, Bảo Nhi vội vàng bịt kín miệng Hà Hoa, "Nhỏ giọng một chút, ta biết rồi." Con mắt Hà Hoa mở thật to, hiểu được gật đầu một cái.

Ôi chao, lần này con này lại là màu trắng, đây thật là khó có được á. Nếu có thể bắt được, thì Tiểu Đậu Tử có bạn nhỏ chơi rồi!

Bảo Nhi nháy mắt với Hà Hoa, để cho nàng tiếp tục đi sang bên cạnh, Bảo Nhi từ từ dời đến bên kia, muốn đánh bọc sườn. Con thỏ kia phát hiện không bình thường, giật giật lỗ tai, nhanh chóng nhảy về trong chỗ sâu rừng cây. Bảo Nhi sao chịu buông tha, trực tiếp đuổi theo. Hà Hoa không chạy nổi, đành phải xách rổ ở nguyên tại chỗ chờ.

Ta cho người biết, ta chính là kiện tướng thể dục thể thao, chạy cự li dài ở đại học còn chạy về nhất nữ sinh toàn trường đấy, ta có thể chia buồn với người. Nhưng Bảo Nhi bỏ quên một vấn đề, thân thể này và trước kia chênh lệch rất lớn á...

Thỏ vẫn nhảy, Bảo Nhi một đến ngất ngư, nhưng vẫn không chịu thua chống đỡ lấy thân thể mảnh mai kia của nàng chạy theo. CMN! Cái cơ thể ốm yếu này, thật đòi mạng á.

Thỏ đột nhiên xông về phía sườn dốc, Bảo Nhi vừa vịn cây, vừa ôm bụng. Trong lúc đó, thỏ cũng chạy đã mệt, ngừng lại một chút, rút cuộc Bảo Nhi có thể lấy hơi.

Kiểm đủ mọi cách, gia tốc chạy nước rút. Thỏ vội vàng chạy xuống dưới, tùm một tiếng nhảy vào trong nước. Ha ha, lần này người xong đời nhé!

Bảo Nhi đắc ý đứng ở mép nước, vốn muốn đi vớt thỏ, không ngờ thỏ lại đang bơi lên. CMN, thỏ biết bơi sao? Bảo Nhi tròn tròn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp lại

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Thật muốn vén ống quần lên đi xuống đuổi theo, nhưng hình như nước rất sâu, nhìn không thấy đáy. Ta không biết bơi á!

Hai nam nhân ở đối diện vốn định rời đi, cứ như vậy ngơ ngác nhìn nữ nhân cầm cây gậy gỗ tức giận giơ chân kia. Bọn họ kinh ngạc đến ngây người, không ngờ còn có nữ nhân có thể chạy nhanh như vậy, dồn ép con thỏ vào trong nước luôn...

Bảo Nhi đưa tay lau cái trán đầy mồ hôi, ném gậy gỗ trong tay về phía con thỏ đang chậm chạp bơi trong nước. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy hai nam nhân đang đứng bên bờ bên kia.

"Nè, nè, các người mau giúp một chút, chặn con thỏ ở bên kia giúp ta!" Bảo Nhi hô về phía hai nam nhân kia.

Nam tử áo xanh quay đầu nhìn nam tử mặc áo tím, nam tử áo tím nhếch môi cười, đứng lại bên bờ.

Bảo Nhi nâng ngón tay cái lên, khen ngợi. Cục diện hiện tại, biến thành ba người vây quanh một đầm nước, trong đầm nước có một con thỏ xui xẻo, bơi tới bơi lui.

Đầm nước không lớn lắm, ba người đều tìm một cành cây, ở trên bờ cầm. Thỏ bơi mệt, từ từ men theo bên bờ, nam tử mặc áo tím nhanh chóng dùng cành cây đè lại, đưa tay từ trong nước xách nó lên.

Bảo Nhi vui vẻ ném cành cây chạy tới, "Ha ha, cảm ơn các người nhé!" Nhận lấy con thỏ nam tử mặc áo tím đưa tới.

Thỏ hiển nhiên đã kiệt sức, vô lực cụp lỗ tai xuống. Bảo Nhi thả thỏ trên đất, vuốt nước trên lông thỏ xuống, vuốt cũng gần được rồi, lại vội vàng xoa xoa, để lông xù lên tiếp xúc không khí, để cho nhanh khô một chút.

Nam tử áo tím và nam tử áo xanh đứng ở một bên nhìn Bảo Nhi chơi đùa. Lông thỏ quá ướt, không có cách nào ôm

"Người có thể tìm cho ta một sợi dây mây hay không" Bảo Nhi ngắt đầu hỏi nam tử áo tím.

"Oh, được" nam tử áo tím vừa dứt lời, nam tử áo xanh liền đến bên cạnh xé một sợi dây mây đưa cho nam tử áo tím.

Bảo Nhi cười cười, nhận lấy dây mây, muốn cột cổ con thỏ, nhưng dây có chút cứng, cột không tốt lắm. Bảo Nhi bỗng nảy ra một ý, kéo dây cột tóc từ trên đầu xuống, cột cổ thỏ. Rồi lại lấy dây mây xuyên qua tóc, cột hai đầu lại với nhau. Như vậy thì có thể dắt thỏ giống như dắt chó con rồi.

"Cảm ơn các người nhé! Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta hữu duyên sẽ gặp lại á!" Bảo Nhi ôm quyền, chào tạm biệt hai người kia.

Nam tử áo tím thấy Bảo Nhi như thế, khoe miệng lại khề nhếch lên. Nam tử áo xanh vội vàng đáp lễ.

Bảo Nhi đắc ý dắt thỏ ngâm nga hát, Hà Hoa thấy Bảo Nhi dắt thỏ trở lại, vui vẻ ném cái xẻng trong tay, yêu thích sờ sờ lông thỏ không buông tay.

"Chờ lông khô sẽ dễ chơi hơn, người đào thức ăn nhanh lên một chút, ta chờ người." Vì vậy, Bảo Nhi ngồi chơi thỏ, Hà Hoa cười đào rau dại. Thuận tiện đào đầy rổ cho Bảo Nhi luôn.

Lúc mặt trời sắp xuống núi bọn họ mới xách rổ đi về. Lông thỏ đã hoàn toàn khô, bông bênh bù xù, rất là đẹp mắt. Hai người thỉnh thoảng dừng lại sờ một cái.

"Bảo Nhi, ngày mai ta đến nhà người xem thỏ, bây giờ ta phải về nhà giúp nương nấu cơm."

"Được, ngày mai ta chờ người." Khoát khoát tay với Hà Hoa, xách theo rổ nhỏ, dắt thỏ, vui sướng về nhà.

"Tướng công, tướng công, chàng mau đến xem nè, ta bắt được con thỏ!" Mới vừa vào sân Bảo Nhi liền hô lên.

Trong nhà ba người đều đứng dậy, Nhạc Mặc sai bước nhanh ra ngoài, thì thấy bé con tươi cười đầy mặt, tóc rối bù, ôm một con thỏ trắng.

Nhạc Mặc đón lấy cái rổ trong tay nàng, thuận tay sờ sờ thỏ. "Có khách tới nhà, vào nhà trước đi."

Khách? Nhà nàng từ trước tới giờ chưa từng có ai tới. Bảo Nhi mới vừa bước vào, "Ồ? Thì ra là các người á!"

Hai vị kia gật đầu cười, trong mắt nam tử áo tím xẹt qua một chút tiếc hận không thể nhận ra.

"Tại sao các ngươi quen biết nhau?" Nhạc Mặc buồn bực nói

"Chính là bọn họ giúp ta bắt thỏ, không ngờ lại là bằng hữu của tướng công, thật là có duyên." Bảo Nhi cười nói.

"Vậy hôm nay Từ Hiên phải mời chúng ta ăn thịt thỏ rồi?" Nam tử áo xanh trên chọc cười nói. Làm như vô ý nhìn Bảo Nhi một cái, thì ra, lúc trước chính là vì nàng.

Ặc, Bảo Nhi hóa đá, đây là bắt về làm bạn với Đậu Đậu mà... muốn nói ra, nhưng nghĩ đến người ta là bằng hữu của Nhạc Mặc, chỉ có thể cười nhạt không nói.

"Chuyết kinh ham chơi, khẳng định không bỏ được, đêm nay chúng ta ăn gà đi!" Nhạc Mặc nhìn Bảo Nhi một cái, thu hết bộ dạng đáng thương vào trong mắt.

"Ha ha, được" nam tử áo tím cười đáp.

Bảo Nhi cao hứng cột thỏ vào trong tủ bát, Tiểu Đậu Từ tò mò nhìn cái thứ trắng trắng kia. Từ từ tiến tới bên cạnh ngửi ngửi, thấy đối phương không có phản ứng, lại duỗi móng vuốt khiêu khiêu. Thỏ tròn to mắt nhìn Đậu Đậu, vô cùng dễ thương.

Nhạc Mặc đang nói chuyện với người ta, cũng không tiện nấu cơm, Bảo Nhi khề khề sát bên tai Nhạc Mặc, "Tướng công, ta bắt gà đến nhà Hà Hoa nhờ thăm thăm làm giúp nhé, chàng hãy yên tâm đi." Nhạc Mặc khề gật đầu một cái.

Bảo Nhi nhìn hai vị kia cười khề một tiếng, đi ra ngoài.

"Từ Hiên lúc trước là vì nàng sao?" Về mặt Học Minh tràn đầy ý cười.

"Ngươi nên gọi là tẩu tử" Nhạc Mặc nâng chén bảo hai người uống trà.

"Từ Hiên trà rất đặc biệt, ta rất thích" nam tử áo tím mắt sâu thăm bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Mộc công tử thích là tốt rồi, " Nhạc Mặc lạnh nhạt nói.

"Nghe thấy xưa nay Từ Hiên tinh thông mưu lược, tài hoa hơn người, hôm nay ta đặc biệt tới để thỉnh giáo" nam tử áo tím sóng mắt khề động.

"Học Minh quá khen, Từ Hiên kiến thức hạn hẹp, chỉ có thể hái trà, trồng trọt làm ruộng mà thôi." Trong đôi mắt phượng màu xám xẹt qua một chút suy tư.

"Ha ha ha ha" Học Minh cảm thấy không khí có chút căng thẳng, khề cười. Một vị uy nghiêm, một vị bình thản, thật sự không thể chung sống á. Nên nói như thế nào thuyết phục Từ Hiên đây?

Bảo Nhi bắt con gà mái bị trộm bỏ sót trong sân kia xách tới nhà Hà Hoa, Hà Hoa đang giúp thăm thăm nhóm lửa.

"Thăm thăm, có khách tới nhà ta, tướng công đang nói chuyện, ta, ta không biết làm cơm. . ." Bảo Nhi càng nói giọng nói càng nhỏ.

"Chuyện có bao lớn đâu, khách khí với thăm thăm làm cái gì chứ" nương Hà Hoa trực tiếp ôm gà qua, cầm dao lên, cầm theo một chén nước đi ra sân, rất nhanh liền xách con gà chết vào, múc nước sôi trong nồi trên lò, chế lên gà, vật lỏng. Thật đúng là thuần thực á, Bảo Nhi nhìn ngây người.

Vật lỏng xong, chặt ra, cắt gừng tỏi, bỏ vào trong nồi hầm

Thăm thăm lại vào vườn rau hái chút đậu cô-ve và dưa chuột, xào một đĩa đậu cô-ve, một đĩa rau trộn dưa chuột, lại lấy bốn quả trứng gà, chiên một đĩa trứng, vừa vụn làm bốn món ăn.

"Khiến thăm thăm tốn kém rồi" Bảo Nhi đứng ở một bên, rất ngượng ngùng.

"Bảo Nhi, ngươi lại nói với thăm thăm mấy lời vô dụng này, thăm thăm sẽ tức giận đấy" nương Hà Hoa vừa bỏ mấy món ăn xào xong vào rổ, vừa trách Bảo Nhi một câu.

"Đúng rồi, thăm thăm lấy cho ngươi thứ tốt." Nói xong, liền từ trong vạc lấy ra một cái hũ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sung, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tướng công phúc hắc

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

"Đây là cái gì?" Bảo Nhi ngửi một cái.

"Đây là rượu hoa quế thơm lắm đấy, đúng lúc có thể mở niêm phong được rồi, khách tới nhà, sao có thể thiếu rượu được! Không có cái khác, cái này cũng có thể đủ bổ sung cho số thiếu sót." Nương Hà Hoa mở niêm phong ra, mùi rượu nhàn nhạt lập tức bay ra ngoài.

"Thăm thăm, thăm thật lợi hại, cái gì cũng biết làm!" Bảo Nhi giơ ngón tay cái lên.

Nương Hà Hoa cười vén sợi tóc rơi xuống ra sau tai, lúc này lần đầu tiên Bảo Nhi mới tỉ mỉ quan sát nương Hà Hoa, tuy nói tuổi đã hơn bốn mươi rồi, nhưng vẫn mang theo phong vận không giống với nông phụ bình thường.

Bảo Nhi để lại cho Hà Hoa và thăm thăm chút thịt gà, bụng cái rỏ ôm cái vò rượu trở về phòng nhỏ Trà viên.

Nhạc Mặc vội vàng đứng dậy nhận lấy đồ, dọn thức ăn lên bàn, Bảo Nhi vào chạn bát trong bếp lấy bát đũa ra.

"Wow, còn có rượu! Thật đúng là không ngờ á", Học Minh giúp đỡ bày đũa ra.

"Đây là rượu hoa quế nhà thăm thăm cất, mùi thơm lắm!" Bảo Nhi vội đáp.

"Nàng uống rượu?" Về mặt Nhạc Mặc tức khắc liền khản trương.

"Không có, không có, ta ngửi thấy" Bảo Nhi khoát tay, cũng căng thẳng lên. Chẳng lẽ thân thể này không chạm được rượu? Không thể á, lần trước ta còn dùng rượu lau thân thể cho Hà Hoa!

Nhạc Mặc gật đầu một cái. Một công tử vẫn ngồi như vậy, về mặt bình tĩnh nhìn hai người kia đối đáp qua lại.

Nhạc Mặc và Học Minh đều lần lượt ngồi xuống, Bảo Nhi vừa định ngồi, đột nhiên nghĩ đến vừa nãy thăm thăm nói bảo nàng quay lại cùng ăn với bọn họ, cũng ý thức được, hình như nơi này có cấm kỵ đối với việc nam nữ ngồi cùng bàn. Cầm chén đũa lên, liền chạy đi ra ngoài.

"Chuyện ta nói với ngươi, ngươi hãy suy nghĩ một chút" nam tử mặc áo tím vén rèm lên xe ngựa.

"Từ Hiên, lần sau lại tới thăm huynh, ta sẽ ở trong trấn đợi một khoảng thời gian, nếu huynh tới, thì đến thẳng tửu lâu Minh Hương tìm ta."

"Được"

Xe ngựa chạy vào trong màn đêm, màn đêm buông xuống, bóng đêm dày đặc có chút đè nén. Trong đôi mắt lạnh nhạt của Nhạc Mặc nhuộm vẻ mong lung. Xoay người lại chôn tất cả vào trong đáy lòng.

Bảo Nhi đang cùng Hà Hoa nằm ở trên giường trò chuyện về con thỏ kia, thì nghe thấy trong sân có người nói chuyện, vội vàng nhảy lên, hẳn là tướng công tới.

"Bảo Nhi, buổi tối ăn no chưa?" Một tay dắt cô bé con, một tay kia cầm bát đũa.

"Ta mới không để cho mình đói bụng đâu, tướng công quá lo lắng"

"Ha ha, thật sao?" Nhạc Mặc xề lại gần Bảo Nhi, mùi rượu nhàn nhạt lập tức tản khắp ở bên tai Bảo Nhi.

"Chàng xê ra một chút, " đẩy mỡ nam ra, con ngươi giống như sao đêm của mỡ nam tràn đầy vui vẻ.

"Bảo Nhi, đầu tướng công có chút choáng váng, nàng đi pha cho ta ly trà" Nhạc Mặc nửa mở vạt áo, sai bảo bé con kia. Bảo Nhi đành phải đi rót cho hần ly trà trước, sau đó múc nước vào nồi, bắt đầu nấu nước.

"Bảo Nhi, nàng quạt cho ta một chút, có chút nóng" mỡ nam trực tiếp cởi quần áo, trần nửa thân trên.

Hình ảnh hương diễm kia, Bảo Nhi vội vàng quay đầu lại, thật sợ mình sẽ chảy máu mũi. Vóc người này, thật cực phẩm, không ngờ Nhạc Mặc lại có vốn liếng như vậy. Làm như không nghe thấy, tiếp tục đốt lửa.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi" mỡ nam nhếch khóe môi, khuôn mặt mỉa mai.

"Gọi hồn hả!" Mỡ nữ không nhịn được liếc qua, cái nhìn không quan trọng, nhưng khi thấy cái tư thế mê hồn kia, thì có chút ngây dại.

Mỡ nam vẫy vẫy tay, mỡ nữ lập tức nghĩ tới bộ dạng những cô gái thanh lâu mời chào khách trong phim truyền hình kia, xì một tiếng, liền bật cười.

"Tiểu nương tử đừng vội, gia ta lập tức sẽ tới ngay" vui vẻ, cầm một cái ghế đầu ngồi xuống mép giường.

Hẳn là do uống rượu, về mặt Nhạc Mặc có chút ửng hồng, tóc dài màu mực buông xuống phân tán ở trên vai màu mật ong, mắt phượng có chút mờ mịt. Nhưng chỉ cần tỉ mỉ một chút, là có thể phát hiện khóe mắt kia chứa đầy vui đùa.

"Bảo Nhi"

"Gia ở đây"

"Ngủ với ta"

"Chàng chờ một chút á" mỗ nữ lấy cánh hoa đào còn sót lại trên tủ nhỏ ra. Tà ác cười một tiếng, nhào nặn mấy cánh hoa, bôi chất lỏng lên giữa lông mày Nhạc Mặc. Mỗ nam không có phản ứng gì, nàng thích thì để cho nàng chơi.

Nhưng màu chất lỏng không đậm lắm, không có hiệu quả rõ rệt, mỗ nữ trực tiếp cầm một cánh hoa, liếm liếm, sau đó dán vào trán mỗ nam...

"Tướng công, I LOVE YOU!" Mỗ nữ ôm lấy gương mặt tuấn tú, yêu thích vô cùng. Mỗ nam cũng không ngồi không trực tiếp ôm người lên giường.

Cắn lên đôi môi anh đào kia, giày xéo một phen.

"Ừm, còn chưa có tắm"

"Xong việc rồi tắm"

"Ừm, không muốn, chàng quá hôi"

"Nàng dám ghét bỏ ta!"

"Chàng làm đau ta, khốn kiếp"

"Vi phu không có lỗi với hai chữ này mới được" mỗ nam càn ra sức.

Mỗ nữ lại một lần nữa trầm luân, kế hoạch đề trên người khác của nàng lại một lần nữa bị vỡ tan, chẳng lẽ không có ngày trở mình sao?

Xe ngựa chạy gấp trên mặt đường không bằng phẳng, nam tử áo tím khép hờ đôi mắt, sắc mặt có chút trong trẻo lạnh lùng. Học Minh vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy trạng thái công tử không tốt lắm, cúi đầu, đếm trái cây trên bàn trà nhỏ bên trong xe.

"Lúc trước tại sao hần không tham gia thi hội?" Ngừng một chút lại nói, "Đừng nói với ta, là bởi vì gia cảnh bản hàn, một chút sức thuyết phục cũng không có."

"Ừm, chính là gặp phải ông cụ qua đời, vô tâm thi nữa" Học Minh lau mồ hôi một cái.

"Vậy cái câu ‘ lúc trước chính là vì nàng ’ kia của ngươi là có ý gì?" Nam tử áo tím chống cằm, liếc xéo Học Minh.

Học Minh bỗng cảm thấy hơi lạnh từ bốn phương tám hướng kéo đến, nhịp tim cũng vượt ra khỏi tần số bình thường. "Công tử, Học Minh chỉ là hỏi thăm một chút thôi."

"Oh, không biết thì ra Quách đại nhân còn có tâm lung linh như thế, thú vị thật!" Nam tử áo tím nhíu mày. Áp lực vô hình bao phủ trong buồng xe, đè nén hít thở không thông.

Học Minh không ngồi yên được nữa, sợ ý một chút trượt xuống đất. Lại vội vàng bò dậy, ngồi ngay thẳng.

"Công tử, ngài cũng đừng ép vi thần, vi thần nói là được."

Lúc này nam tử áo tím mới thu lại nghiêm nghị, cầm nắp trà lên gạt cuống trà.

Sao dần mờ đi, một trận mưa lớn không hề báo trước trút xuống. Bên trong tửu lâu Minh Hương vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, Đoạn Thịnh Văn ở cửa ra vào nôn nóng nhìn quanh.

Tổ tông của ta ơi, có khách quý gì đâu, cũng sắp đến giờ Tý rồi, chẳng lẽ thiếu gia lại trêu chọc ông ta ư! Nghĩ đến trước khi đi ngủ thiếu gia căn dặn ông ta, đi báo cho giữ cửa thành. Thế này cũng chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Không bao lâu sau, lộc cộc tiếng vó ngựa tiến đến gần, Đoạn Thịnh Văn vội vàng sửa sang lại quần áo, đứng thẳng người lên. Quả nhiên xe ngựa ngừng lại, đánh xe quần áo mọc mọt, hai người từ trên xe bước xuống, một áo tím, một áo xanh. Nhìn khí chất đó, lúc này Đoạn Thịnh Văn mới thật sự tin tưởng, thiếu gia nhà ông ta thật đúng là liệu sự như thần á! "Hoan nghênh, hoan nghênh".

Nam tử mặc áo tím liếc mắt bâng quơ trên cửa một cái, sai bước đi vào, Học Minh đi theo vào. Hòa kẻ dắt xe ngựa đến trạm viện bên cạnh, đó là chỗ chuyên đỗ thớt ngựa.

Đoạn Thịnh Văn dẫn hai người tới ba gian phòng Thiên Tự Các đã định sẵn trước. Thấy vẻ mặt hai người đều không tốt lắm, căn dặn hỏa kế trông chừng ở trong hành lang, nhanh lui xuống.

Không biết lần này là nhân vật lớn nào, nhưng bộ dạng thiếu gia nhà ông ta biểu hiện ra cũng không quan tâm lắm, tất cả đều giao cho ông ta. Đoạn Thịnh Văn căn dặn hỏa kế và người giữ cửa buổi tối phải thông minh cơ trí một chút, rồi đánh ngáp trở về phòng nằm xuống

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bảo Nhi ngã bệnh

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Lúc Bảo Nhi có chút ý thức, thì cảm thấy cổ họng đau gay gắt, nói ra câu gì, chính mình cũng không có nghe thấy, thế mới biết cổ họng có vấn đề rồi. Bên trong nhà lò mờ, không biết giờ gì rồi. Nhạc Mặc vẫn còn ngủ ở bên cạnh, cả người Bảo Nhi vô lực, thật vất vả bò dậy.

"Bảo Nhi, vẫn còn rất sớm" Nhạc Mặc nói một câu không rõ ràng. "Ta muốn uống nước" thật gian nan lên tiếng ở ớ.

Nhạc Mặc chợt giật mình tỉnh giấc, "Bảo Nhi, nàng làm sao vậy?"

Bảo Nhi bóp cổ họng, chỉ chỉ bình trà trên bàn. Nhạc Mặc cuống quýt phủ thêm áo trong, rót cho Bảo Nhi ly nước.

Uống một ly, vẫn cảm thấy không thoải mái. Lắc lắc đầu nặng nề, vô lực dựa vào ngực Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, nàng làm sao vậy?" Thấy sắc mặt Bảo Nhi có chút tái nhợt, Nhạc Mặc khẩn trương đưa tay thăm dò một chút.

"Bảo Nhi, chúng ta mặc quần áo trước, " nói xong liền nhanh chóng mặc từng cái một cho Bảo Nhi, đắp kín chăn.

Nhạc Mặc không kịp mặc áo ngoài, nhóm lửa, lấy Bà Bà Đinh (bỏ công anh) trong hộp ra, bỏ thêm nước vào, nấu.

"Bảo Nhi, nào, uống chén thuốc này trước." Nhạc Mặc ôm Bảo Nhi vào trong ngực, vừa thổi thuốc, vừa gọi Bảo Nhi.

Bảo Nhi uống một hớp, thế nhưng nuốt không trôi, quá đắng. Nhạc Mặc lại thử một lần nữa nhưng Bảo Nhi vẫn phun ra. Nhìn bảo bối ỉu xiu, Nhạc Mặc vô cùng tự trách. Nhất định là tối hôm qua không chú ý, mới nhiễm lạnh.

Không có cách nào, Nhạc Mặc đành phải tự mình uống một hớp lớn, trực tiếp miệng đối miệng rót xuống. Bảo Nhi không muốn, Nhạc Mặc đành phải giữ chặt cái đầu nhỏ, dứt từng ngụm.

Chờ Bảo Nhi uống thuốc xong, Nhạc Mặc vội vàng ra cửa, đi tìm Trương Đại Thúc.

"Tướng công, ta không sao, ngủ một giấc là được rồi" Bảo Nhi xoa đầu nhìn Nhạc Mặc đang thu dọn quần áo.

"Bảo Nhi, nàng nằm xuống, chúng ta phải vào trấn một chuyến." Cầm chắc quần áo, trực tiếp ôm lấy người.

Lúc đi ngang qua nhà Hà Hoa nhờ nương Hà Hoa trông giúp nhà cửa một chút, không trì hoãn nữa, trực tiếp đi vào trấn.

Đêm qua mưa to, con đường rất lầy lội, rất nhiều lúc Nhạc Mặc cũng phải xuống xe, đẩy ở phía sau. Chờ đến khi vào trấn thì quần áo toàn thân đã không còn một chỗ sạch sẽ.

"Không có gì đáng ngại, đã ra mồ hôi, nghỉ ngơi một chút là được." Sau khi đại phu bắt mạch xong, nói ra một câu như vậy. Lúc này Nhạc Mặc mới yên lòng lại.

"Tướng công"

"Hả? Bảo Nhi cần gì?"

"Chàng quá ngốc!"

Nhạc Mặc cởi áo ngoài, ngồi ở bên giường, cung chiêu ôm bé con kia. Bảo Nhi, nàng là tất cả của ta, không có nàng, ta làm sao sinh tồn.

"Bảo Nhi, trước tiên nàng hãy nằm xuống, tướng công đi mua một chút thức ăn cho nàng. Rất nhanh sẽ trở về, ngoan nhé."

"Ừm, biết rồi."

Nhạc Mặc vén góc chăn cho Bảo Nhi, đến tiền đường căn dặn một bà tử, ra khỏi y quán.

"Tứ Hiền" Học Minh đang ăn điểm tâm ở đại sảnh, thì thấy Nhạc Mặc vô cùng nhếch nhác đang đi ngang qua cửa.

Nhạc Mặc dừng lại, vào từ lâu Minh Hương.

"Huynh tới tìm chúng ta sao?" Học Minh hiển nhiên có chút hưng phấn.

Nhạc Mặc chấp tay thi lễ với nam tử mặc áo tím, "Thân thể chuyết kinh bị chút phong hàn, mới tới y quán trên trấn."

Đôi mắt màu đen của nam tử áo tím khẽ động, "Hiện tại như thế nào?"

"Đã không còn đáng ngại. Hôm nay quá vội vàng, hôm khác trở lại thăm viếng." Vái một cái, xoay người rời đi. Cánh tay Học Minh đang vươn ra vẫy gọi, đành phải buông xuống lại. Nam tử áo tím buông mắt xuống.

Hậu viện từ lâu Minh Hương, Thượng Quan Dục nhàn nhã nằm ở trên giường êm, nhìn chăm chăm cây chuối tiêu xanh miết trong sân, ánh mắt xa xăm.

"Thiếu gia, ngài tìm nô tài" Đoạn Thịnh Văn nhẹ nhàng đứng qua một bên.

"Bọn họ đặt phòng mấy ngày?"

"Đưa ba trăm lượng tiền đặt cọc, không có xác định ngày."

"Ừm, đã biết, ông chào hỏi như bình thường là được. Nếu có người hỏi ta, thì nói ta đi ra ngoài du ngoạn rồi."

"Vâng, thiếu gia"

"Ông lui ra đi" Thượng Quan Dục phát phát tay, Đoạn Thịnh Văn bước nhanh lui xuống.

Lần này vì sao người đến đây? Thượng Quan Dục khẽ híp mắt, cầm phong thư bên cạnh lên.

Bên trong y quán, Nhạc Mặc đang dứt cháo cho Bảo Nhi.

"Trương công, cháo này quá nhạt, có thể cho thêm chút muối hay không?"

"Bảo Nhi, chờ nàng hoàn toàn bình phục thì có thể ăn như bình thường, hiện tại phải ăn nhạt một chút." Đáy mắt Nhạc Mặc tràn đầy ôn nhu, tiếp tục dứt cho nàng.

"Ta không muốn ăn, không có khẩu vị"

"Ngoan, ăn thêm một chút, " nhìn vẻ mặt rồi rấm của bé con, Nhạc Mặc vẫn đưa cái muỗng tới như cũ.

Bảo Nhi tức giận, cắn chặt cái muỗng trong miệng không nhả ra. Nhạc Mặc khẽ thu về, cho nên không thu lại được.

Không che giấu được vui vẻ nhận nhạo, "Bảo Nhi, cẩn thận răng của nàng rụng mất, sẽ không có cơ hội ăn thịt nữa." Nhạc Mặc hăm dọa.

Bảo Nhi cũng mặc kệ, nhận lấy chén trong tay Nhạc Mặc, lấy cái muỗng xuống, múc một muỗng dứt tới khóe miệng Nhạc Mặc.

"Thế nào, chàng ghét bỏ ta?" Thấy Nhạc Mặc không há miệng, Bảo Nhi tức giận.

Để tránh cho bé con xù lông, Nhạc Mặc đành phải há miệng ăn. Kết quả là tình cảnh biến thành thế này, bệnh nhân trên giường, bùng chén, dứt cho người ngồi dưới giường.

Một chén cháo, rất nhanh thấy đầy, "Ừm, thật ngoan!" Bảo Nhi đưa tay sờ sờ gương mặt Nhạc Mặc. Nhạc Mặc bất đắc dĩ nhận lấy cái chén trong tay bé con kia.

"Trương công, chàng lên đây ngủ với ta" Bảo Nhi đột nhiên làm nũng gọi Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc đành phải ném chén qua một bên, cởi giày và vớ đã sớm ướt đầm kia ra, lên giường.

Nhạc Mặc chưa bao giờ biết Bảo Nhi còn có lúc dính người như thế, giằng co cho tới trưa. Không ngờ bé con bị bệnh mà tính lực vẫn tràn đầy như thế, quần lấy hần, tuyền chọc hần. Nhạc Mặc không có biện pháp, đành phải nhẫn, tất cả chỉ có thể đợi bé con hết bệnh lại nói.

Buổi chiều vốn định về nhà, nhưng trời không tốt, lại bắt đầu mưa to như trút nước, dù giấy hoàn toàn không làm nên chuyện gì, chỉ có thể ở bên cạnh tìm một quán trọ nhỏ, tạm thời ở một đêm, đợi mưa tạnh.

Vốn định đặt cho Trương Đại Thúc một gian phòng, nhưng Trương Đại Thúc nói có một lão bằng hữu nhà ở gần đây, tự mình có thể đến đó ở nhờ một đêm, Nhạc Mặc cũng không nói gì nữa.

Lúc trời chuyển sang một màu đen, mưa mới dần dần ngừng lại. Chợ đêm Trấn trên cũng bắt đầu náo nhiệt lên, Bảo Nhi nhìn người lui tới, trong lòng

cũng ngứa ngáy, không chịu được.

Nhạc Mặc nhìn ở trong mắt, nhưng cũng không làm rõ, mang áo ngoài giặt xong phơi trên giá đỡ ở bên cạnh.

"Trưởng công"

"Ừ"

"Bên ngoài mưa đã tạnh"

"Ừ"

"Hết mưa rồi" Bảo Nhi tiếp tục nói dong dài.

"Ừ" Nhạc Mặc sao không biết tâm tư của nàng, chẳng qua là bệnh của nàng vừa mới khỏi, vẫn nên chú ý nhiều một chút.

"Trưởng công" Bảo Nhi bò xuống giường, ôm eo Nhạc Mặc. Nhạc Mặc cũng không nói chuyện, cầm cái khăn lau tay.

"Bảo Nhi ghét trưởng công!" Giận dữ bò lên cửa sổ, được, xem chàng có lo lắng hay không.

"Hồ đồ" Nhạc Mặc trực tiếp ôm bé con kia xuống, "Ngộ nhớ té xuống thì làm thế nào?"

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Nhạc Mặc, Bảo Nhi phải vừa đầm vừa xoa, đưa tay vuốt qua cổ Nhạc Mặc, "Trưởng công, Bảo Nhi muốn đi ra ngoài một chút" giọng nói nũng nịu này, ai nghe mà có thể không mềm lòng?

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Sóng ngầm

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Hết cách rồi, Bảo Nhi chính là khắc tinh của hắn, hắn luôn không cự tuyệt được. Lấy áo ngoài trong bọc hành trang ra mang tới, rồi khoác thêm cho Bảo Nhi một bộ quần áo. Lúc này hai người mới ra cửa.

Đường trên trần được làm bằng đá, trên đường còn có chút nước đọng, trong rãnh nhỏ hai bên đường đi nước chảy rất lớn.

Cửa hàng bên đường đều đã lên đèn, trước sạp của những người bán hàng cũng treo đèn lồng. Nhìn từ đằng xa, ánh sáng chiếu xuống dòng nước ánh lên, trông rất đẹp mắt.

Thừa dịp mùa mưa, rất nhiều người bán hàng rong đều bán hà đăng (đèn nước), đúng lúc dùng sợi chỉ buộc lại, đặt ở bên cạnh rãnh nước, làm cho người ta không nhận được nhìn nhiều thêm mấy lần.

"Trưởng công, chàng xem, ngọn đèn kia thật là xinh đẹp!" Bảo Nhi lôi kéo Nhạc Mặc chỉ vào ngọn đèn hoa sen màu hồng kia. Còn chưa dứt lời, "Ông chủ, ta muốn cái đèn này", một áo xanh tiêu chuẩn, một chuỗi quạt ngọc, lại thêm một ánh mắt khiêu khích.

"Ngươi, ngươi có lễ độ hay không?" Bảo Nhi trực tiếp kéo sợi chỉ vào trong tay.

Thượng Quan Dục nhíu cặp mắt hoa đào lên khiêu khích, thẳng tắp nhìn chăm chăm nắm tay kia của hai người. "Trước công chúng, có phải nên chú ý một chút hay không!"

"Thật xin lỗi, không cần ngươi quan tâm!" Bảo Nhi không chút khách khí. "Trưởng công, chúng ta mua đi!"

Một câu trưởng công, làm đầu Thượng Quan Dục nổi đom đóm. Danh hoa đã có chủ rồi sao? Vậy chẳng phải kế hoạch thu người của ta đã trở thành phế thái? Vậy làm sao ta báo thù được?

Nhạc Mặc nhàn nhạt nhìn lướt qua Thượng Quan Dục, móc tiền ra, đưa cho người bán hàng rong kia. Hiện tại Thượng Quan Dục còn trong trạng thái hỗn loạn, đầu còn chưa thanh tỉnh lại.

Bảo Nhi xách theo chiếc đèn kia, cười đắc ý, từ trước mặt Thượng Quan Dục ngênh ngang rời đi. Chờ đến khi giống Avatar lột xác xong tỉnh hồn lại, hai phu thê nhà người ta đã biến mất rồi.

Thượng Quan Dục muốn điên rồi, vung quạt lên, chặt đứt toàn bộ sợi chỉ buộc hà đăng, từng cái hà đăng thuận dòng trôi xuống, mặt người bán hàng

rong kia lập tức đau khổ như cụ bà tám mươi tuổi.

"Đi từ lâu Minh Hương tìm chuông quỹ đòi tiền" về mặt âm u, xoay người sai bước rời đi.

Người bán hàng rong giận mà không dám nói gì, nhìn phẫn chất quần áo, không phải ăn mặc của người bình thường! Đòi tiền, người không nói cho ta biết người là ai, làm sao đòi? Hôm nay quá xui xẻo, vẫn là thu sập về nhà thôi, lau hai dòng lệ đang chảy dài...

Góc áo Thượng Quan Dục bị gió thổi bay phấp phới, tay cầm cán quạt, gân xanh nổi lên. Nữ nhân có thể tức chết người kia vậy mà có người muốn? Trong đầu luôn hiện lên ánh mắt khinh miệt kia, cô bé nhỏ đoạt cái quạt của hắn kia, nữ nhân ở dưới cây đào thần thái sáng láng kia. Tất cả đều là nàng chỉ tiếc...

Quên đi cửa sau rồi, trực tiếp sai bước từ cửa trước đi vào, vốn định tránh né người đối diện kia. Thế này, cũng bớt việc, tránh cho mỗi lần vẫn phải đi cửa sau.

"Ha ha, " Thượng Quan Dục vừa định mở miệng.

"Đến phòng ta" vốn là áo tím đã đổi thành gấm trắng.

"Không ngờ ở cái địa phương nhỏ Đào Hoa Trấn này, còn có thể gặp được thái tử điện hạ của chúng ta, thảo dân thật là vinh hạnh!" Nói xong liền chuẩn bị khom người hành lễ, Mộ Dung Dục vội đưa tay ra đỡ. Thượng Quan Dục thật sự cũng không khách khí, đứng lên.

"Lần này là ta bí mật ra ngoài, đối ngoại gọi ta Mộc công tử là được, lễ số thì miễn đi."

Thượng Quan Dục mặt mỉm cười, con mắt lóe lên, "Vây đến thời điểm Mộc công tử cần dùng đến thảo dân xin cứ việc phân phó là được, thảo dân không quấy rầy nữa."

"Được", Mộ Dung Dục đáp khẽ một câu.

Thượng Quan Dục bước đi thong thả, trở lại hậu viện. Khẽ xoay cán quạt ngọc trong tay, sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động.

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng rao hàng bên ngoài bắt đầu sôi nổi, hai người trực tiếp ăn điểm tâm ở trong phòng khách nhỏ của quán trọ.

"Bảo Nhi, tướng công muốn đi tìm Học Minh một chút, nàng đi cùng ta hay là ở chỗ này đợi ta?", Nhạc Mặc vươn tay lau khóe miệng cho bé con.

"Ta và chàng cùng đi, một mình ta rất nhàm chán"

"Ta sợ đến lúc đó nàng sẽ nhàm chán hơn"

"Sao thế được, nơi có tướng công chính là thiên đường á!" Mỗ nữ tràn đầy khôn khéo nói, mỗ nam nhếch khóe môi, nữ nhân nhà hắn thật đúng là một bảo vật!

"Ôi chào, hoan nghênh quang lâm, lần này lại mang đến bảo bối gì à?" Đoạn Thịnh Văn vừa đến tiền đường thì nhìn thấy Nhạc Mặc và Bảo Nhi vào cửa.

"Chúng ta tìm người", Nhạc Mặc đáp.

"Hắn tới tìm ta đấy, " Học Minh mới vừa xuống cầu thang, thì nhìn thấy một người mặc áo tổ sam

Đoạn Thịnh Văn nhẹ nhàng lui xuống, đi tới hậu viện. Hỏi báo tình hình cho Thượng Quan Dục, Thượng Quan Dục càng nghe càng cảm thấy giống, đến tiền đường mới biết thì ra không sai, thật sự là nàng.

Không thấy người họ Nhạc kia, một mình nàng ngồi ở bên cửa sổ.

"Tướng công nhà nàng không cần nàng nữa à?" Phe phẩy cây quạt, cười hi hi ngồi xuống bàn đối diện với nàng.

Bảo Nhi liếc mắt một cái, thì ra là Avatar kia, "Miệng chó không mọc ra ngà voi!"

"Nàng nói cái gì?"

"Còn lang tai!"

"Nàng lặp lại lần nữa!"

"Xem ra, bệnh còn rất nặng, không thể ngừng thuốc á!"

Gương mặt vốn đang cười đùa bỗng đóng băng lại, mang theo một trận gió lạnh, ra cửa. Bảo Nhi ngược lại khá là kinh ngạc, sao hôm nay Avatar này không bắt bẻ lại nàng vậy? Thật kỳ quái á!

Cảnh liễu trong gió, một người áo xanh đứng ở bờ hồ, mưa to mấy ngày liên tiếp, hoa đào tàn rơi, theo nước chảy không ngừng xoay tròn. Cuộc đời của

ta có giống như những cánh hoa này hay không, muốn ở lại, nhưng ông trời không đồng ý. Đưa tay đón lấy một cánh hoa đang bông bênh rơi xuống, mang theo chút hơi sương, lạnh lẽo xuyên vào tâm cốt.

Nhạc Mặc và Bảo Nhi mua một chút thịt khô và thức ăn, đến cửa thành chờ Trương Đại Thúc, thì thấy một người đang ngồi xổm một xó ở dưới mái hiên, vẻ mặt Nhạc Mặc hơi căng thẳng, đi vào xem, quả nhiên là Trương Đại Thúc. Ông ấy ở đây, một đêm sao?

"Ồ, các người tới rồi!" vịn tường, đứng lên. Nhạc Mặc tiến lên đỡ lấy, nhặt tẩu thuốc trên đất lên cho ông ấy.

Dọc theo đường đi rất là an tĩnh, vẻ mặt Nhạc Mặc có chút lạnh, Trương Đại Thúc cẩn thận đánh xe. Thịnh thoảng Bảo Nhi liếc liếc Nhạc Mặc, vào lúc này nàng cũng không dám chọc gậy hấn. Khí thế người này quá mạnh mẽ, có chút áp lực.

"Bảo Nhi, người đã về rồi!" Hà Hoa đang ở trong sân phòng nhỏ dứt rau quả cho thỏ ăn, Tiểu Đậu Tử thấy Bảo Nhi về vui vẻ nhào lên trên đùi Bảo Nhi. Bảo Nhi trực tiếp xách tiểu tử kia lên, thân mật vuốt vuốt.

"Bảo Nhi, người không sao chứ? Có cần uống thuốc hay không?" Hà Hoa nghĩ tới kinh nghiệm mấy ngày uống thuốc liên tục của mình lần trước, lập tức lo lắng thay cho Bảo Nhi.

"Ta đã khỏe rồi, không cần uống thuốc, ta mang thức ăn ngon trở về cho người nè, mau đến xem." Bảo Nhi buông Đậu Đậu xuống, dẫn Hà Hoa vào phòng.

"Cái này cho người, cái này cũng cho người, còn có cái này nữa" Bảo Nhi móc ra rất nhiều gói, đều đưa cho Hà Hoa.

Tiểu cô nương xúc động che miệng, xem từng thứ một. Bảo Nhi lại bế Đậu Đậu lên, kể cho nàng nghe điều mắt thấy tai nghe trên trần.

Ăn cơm trưa xong, Bảo Nhi tìm một vài cành cây, ở trong sân dùng sợi vải buộc thành một cái lồng tre lớn đơn giản, Nhạc Mặc ăn cơm trưa xong liền đi ra ngoài, nói là đi thăm tiên sinh trước kia một chút.

Bảo Nhi đặt tên cho thỏ là Tiểu Bạch, đặt thêm chút cỏ xanh vào trong lồng tre cho nó, Đậu Đậu tham gia náo nhiệt tự đắc đứng ở bên chân Bảo Nhi.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của Đậu Đậu, Bảo Nhi cũng nhốt nó vào trong lồng tre cùng với Tiểu Bạch. Tiểu Đậu Tử cắn cành cây một hồi, thấy Bảo Nhi không mở ra, đành phải ngoan ngoãn đứng ở một góc, buồn bã nhìn con thỏ trắng lớn kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhạc Mặc ghen

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Nhạc Mặc đi tới một thư viện cách Nhạc gia thôn không xa, môn bài đã cũ nát không nhận ra chữ phía trên.

Tiểu viện vẫn giống như trước kia, góc tường có một chùm dưa leo, phía trên còn có mấy quả dưa non treo lủng lẳng.

"Ngài tìm ai?" Một tiểu đồng mười hai mười ba tuổi đang cầm cây chổi từ trong nhà ra ngoài.

"Ta tới tìm tiên sinh, ta là học trò của ông ấy."

"Oh, tiên sinh đi tìm lão bằng hữu rồi, ngài chờ một lát, có lẽ gần tới là có thể về." Tiểu đồng vội để cây chổi xuống dẫn Nhạc Mặc vào phòng.

Trong nhà bài biện vẫn giống như trước kia, từ cái năm hán thi đậu đồng sinh ấy, thư viện không chiêu mộ học trò nữa.

"Tiên sinh, người đã về rồi!" Tiểu đồng bước nhanh ra nghênh đón diu diu.

Lão già kia chừng bảy mươi tuổi, tóc đã hoàn toàn bạc trắng, vẻ mặt có chút ửng đỏ, xem bộ dạng chính là uống rượu.

"Hôm nay uống thật đúng là sáng khoái á"

Nhạc Mặc nghe tiếng, ra khỏi phòng. "Tiên sinh"

Lão già kia đầu tiên là ngẩn ra, trong mắt mang theo cảm xúc không nói được, nhưng có thể nhìn ra là rất mừng rỡ, chẳng qua là đang đè nén tình cảm.

"Từ Hiên tới rồi, con lâu rồi không có tới đây."

Nhạc Mặc đỡ lão nhân gia vào phòng, "Từ Hiên hổ thẹn, không dám tới gặp tiên sinh."

Lão già vỗ vỗ cánh tay Nhạc Mặc, "Có thể tới là tốt rồi."

"Học trò gần đây có chút nghi hoặc, cần tiên sinh chỉ dạy"

"Tất cả là ở tâm, đi theo tâm đi là được. Mặc kệ là lựa chọn lúc trước của con, hay là hoang mang ở hiện tại, vì sự tin tưởng, con đều có thể tự mình nắm chặt."

Mặt trời chiều ngã về tây, thôn xóm được nhuộm lên một màu hồng nhạt. Lão già nhìn bóng lưng đi xa kia, cho đến khi bóng lưng đó biến mất trong mảnh sắc hồng kia. Con người vẫn đục mang theo sự trấn tĩnh, Từ Hiên, con vẫn phải bước vào nơi phạm tục hỗn độn kia. Xoay người, chống gậy, vào viện.

Bảo Nhi đợi cả một buổi chiều, Nhạc Mặc vẫn chưa trở lại. Nhắm chán cầm bút lông lên vẽ một con Đậu Đậu phiên bản Q, vẽ vẽ lại biến cái đầu thành Nhạc Mặc. Ha ha, chàng là một tên đáng ghét. Áp bức họa lên trên cửa, dán từ bên trong cửa ra.

Nhạc Mặc còn chưa tới sân đã gọi Bảo Nhi, đẩy cửa không đẩy ra được, lột bức họa kia xuống.

"Bảo Nhi, tướng công xấu như vậy sao?" Nhướn mày nhìn về phía bên trong hỏi.

Bảo Nhi cũng không để ý đến hán, tiếp tục vẽ xiêm áo, dung hợp một vài yếu tố hiện đại vào bên trong.

"Á! Chàng vào bằng cách nào?" Nhìn cái đầu đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, Bảo Nhi rợn cả tóc gáy.

Nhạc Mặc đưa tay để bút lông trở về giá bút, từ phía sau bao bọc cô bé con kia lại. Chỉ mới đi nửa ngày mà thôi, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ.

"Bảo Nhi ở nhà một mình đã làm gì vậy?"

"Đút thỏ ăn"

"Ồ, còn gì nữa không?"

"Cho Đậu Đậu ăn"

"Có nhớ tướng công hay không?" Về mặt mỡ nam tràn đầy mong đợi.

"Tại sao phải nhớ chàng? Ta có Tiểu Bạch và Đậu Đậu là đủ rồi."

Mỡ nam có chút mất hứng, tay ôm bên hông mỡ nữ không tự chủ buộc chặt, "Tướng công không có địa vị như vậy à?"

"Tướng công có ích lợi gì?" Mỡ nữ không phát giác.

"Rất tốt, xem ra địa vị của vị phu cần phải được nâng cao, vậy tối nay chúng ta ăn thịt thỏ đi." Mỡ nam cười nhạt vén tay áo lên, đi về phía cái thớt gỗ, cầm dao phay lên.

"Thịt thỏ ở đâu ra?" Theo thói quen hỏi.

"Không phải chúng ta có con Đại Bạch kia sao?" Lời Nhạc Mặc còn chưa dứt, mỡ nữ lập tức nhảy dựng lên.

"Nhạc Mặc!"

"Ôi, tướng công ở đây" mỡ nam nhếch môi, cầm dao phay mài lên miệng lu nước ở bên cạnh.

Mỡ nữ muốn dựng lông, đứng ở trước mặt Nhạc Mặc, thẳng tắp nhìn chăm chăm.

Nhạc Mặc ném dao phay đi, trực tiếp kéo mỡ nữ đến góc tường, hung hăng chiếm lấy tư vị ngọt ngào kia. Mỡ nữ mừng rỡ trong lòng, nam nhân bá đạo, ta thích! Có một không hai?

Lúc ăn cơm, tâm tình mỡ nam khoan khoái khác thường, mặt tràn đầy vui vẻ.

"Chàng còn muốn ăn cơm nữa hay không! Nhìn cái gì vậy!" Bảo Nhi trực tiếp gấp một cục thịt lớn nhét vào trong miệng Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc cười không nói, nhìn từng mảnh hoa đào trên cổ bé con, tràn đầy cảm giác thành tựu.

Từ lâu Minh Hương, bên trong Thiên Tự Các.

"Có tin tức không?"

"Chúng thuộc hạ đều đã nghe ngóng ở lân cận, vẫn không có."

"Tiếp tục tìm, cho đến khi tìm được mới thôi!"

"Dạ, thuộc hạ nhất định toàn lực ứng phó!"

Mộ Dung Dục nhìn về phía bóng đêm dày đặc, chỉ cần người vẫn còn ở trên nhân thể, ta sẽ không thể bỏ qua cơ hội này!

Kể từ sau sự kiện bao vây lần trước, những người kia an phận không ít. Bảo Nhi học thêu thùa cùng Tú Tú được mấy ngày, những thứ tú công kia Bảo Nhi cũng không lo lắng, những thứ này không phải chỉ một khoảng thời gian là có thể nắm giữ. Làm quần áo thì khác biệt, chỉ cần biết cắt may cơ bản, may lại, cũng không có vấn đề lớn lao gì.

Rất nhiều ngày rồi Lư thị đều không ra cửa, lần trước chuyện trộm tiền nàng ta còn chưa có suy nghĩ ra. Rõ ràng mình chỉ lấy có hai lượng, nhưng cuối cùng còn phải đền toàn bộ tiền riêng của mình. Nữ nhân kia chính là ma quỷ, nàng ta không dám tùy tiện đi trêu chọc nữa.

"Thúy Hoa, muội có ở nhà không?" Trần thị cầm một cái giỏ thêu, vào sân.

"Tỷ tỷ hả, tỷ ngồi đi." Lư thị không có mừng rỡ như ngày xưa, chỉ nhàn nhạt đáp lại.

Vốn tưởng rằng Trần thị có thể chế phục lệ quý kia, nhưng kết cục, Trần thị cũng không phải là đối thủ. Nàng còn có thể trông cậy vào nàng ta sao?

Thấy phản ứng của Thúy Hoa, Trần thị cũng có chút cảm giác được. "O kìa, muội tử, hôm nay ta đến tìm muội là muốn nói vài lời kia mà, muội xem, ta chưa từng làm xiêm áo cho nam hài, muốn tới cùng muội muội thỉnh giáo một chút."

"À, tỷ chờ một chút, ta đi lấy rổ thêu." Lư thị ườn bụng vào phòng.

Đôi mắt ti hí của Trần thị lóe sáng, lần trước ăn thiết thời của lệ quý kia, chỉ trách mình quá sơ suất, nếu có một cơ hội nữa, nàng ta nhất định sẽ tính toán cẩn thận. Lần trước những nữ nhân kia đều sợ, không dám hợp lại với nam nhân nhà mình nữa. Nhưng nàng ta không sợ, nàng ta nhất định phải tìm được nhược điểm, nhất định phải trị yêu tinh kia!

"Nè, muội nói nhà Nhạc Mặc thật là hoàn toàn khác với trước kia á, muội xem lực ảnh hưởng lần trước đó, nói ra trượng phu nghe rầm rập giống như quý ám. Muội nói, nàng ta thật sự là người sao?" Trần thị nhìn về mặt Lư thị, khẽ lăm nhăm.

Lư thị không lên tiếng, chỉ để ý sợi chỉ trong tay, cầm kim lên vuốt vuốt đầu. Trần thị cười ha ha, "Nè, muội xem vớ như vậy được không?"

"Hình dáng nam hài lớn, để dư chiều rộng ra một chút, mặc vào cũng thoải mái." Lư thị ra dấu chỉ cho Trần thị.

"Ồ, được rồi", Trần thị thấy Lư thị lên tiếng, ý định lại nổi lên, "Lần trước nương ta đưa tới cho ta vài tấm vải bông mịn, ta nghĩ đứa nhỏ nhà ta mặc không được, ta liền lấy đến cho muội một tấm" nói xong từ đáy giỏ rút ra một xấp vải đưa cho Lư thị.

"Cái này, cái này làm sao không biết xấu hổ, " mặc dù ngoài miệng Lư thị nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào xấp vải kia, đưa tay nhận lấy. "Vải này muội chưa từng thấy qua, sờ thật mềm, nghe nói chỉ có tiểu thiếu gia trong thành mới mặc được."

"Đó cũng không phải, nương ta thương ta, muốn chuẩn bị sẵn cho ngoại tôn đó, tốn không ít bạc đâu!" Trần thị nhìn bộ dạng yêu thích không buông tay kia của Lư thị, trong lòng nắm chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sùng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đùa giỡn mỹ nam

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Muội nói xem, lão Nhị nhà các muội đọc sách nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cuộc ăn được công lương, kiếm được tiền rồi, đều là người một nhà, cũng không biết trợ giúp cho ca ca hần một chút, việc làm này có chút tệ quá!"

"Haiz, đúng vậy, bộ dạng không tiền đồ của nhà muội kia, mỗi ngày buồn bực không lên tiếng, lần trước còn bị lão Nhị mắng cho."

"O, còn có chuyện này à! Lão Nhị nhà muội làm thật quá đáng rồi, sao có thể mắng ca ca?"

"Tỷ cũng đừng nói nữa, còn không phải là bởi vì cái đó..." Lư thị bồng khựng lại, "Ta nói với tỷ, tỷ cũng đừng nói với người khác nhé."

"Muội hãy yên tâm đi, ta bảo đảm không nói!" Ánh mắt nham hiểm của Trần thị lóe lên.

"Lần trước ta và bà đi phòng nhỏ, tỳ biết ta thấy được cái gì không? Trong phòng có từng túi từng túi nấm độc, tỳ nói nàng ta thu thứ đó làm cái gì? Thứ đó rất độc, không thể chạm vào á!"

"Thật sao?"

"Ta còn có thể lừa tỳ ư, chất hết nửa gian phòng, bỏ hết vào trong túi vải to! Tỳ nói thứ đó chỉ cần thêm một chút vào trong thức ăn, vậy không phải mạng sẽ không còn sao!" Lưu thị càng nói càng kích động, Trần thị nghe được cũng rất kích động.

"Muội nói có phải nàng ta giữ lại cho chính mình ăn hay không?" Đột nhiên Trần thị nghĩ tới điều gì, "Muội cũng đừng quên, bây giờ nàng ta lợi hại như thế, nói như vậy đúng thật là lệ quỷ nhập vào người rồi. Muội chưa từng nghe nói sao, lệ quỷ chuyên môn ăn độc trùng, nấm độc!" Trần thị nói chính mình cũng bắt đầu phát run.

Bảo Nhi bụng giờ đi ngang qua nhà chính thì đúng lúc chạm mặt Trần thị mới từ trong nhà chính đi ra ngoài.

"Á!" Một tiếng thét chói tai, đâm vào lỗ tai ong ong.

Trần thị trực tiếp quăng giỏ chui về trong sân, Bảo Nhi bĩu môi, có thể sợ giống như gặp quỷ, cũng tốt, đỡ cho ta bận tâm.

Bảo Nhi trở lại phòng nhỏ để cái giỏ nhỏ xuống trước, rồi dứt Tiểu Bạch ăn. Nhạc Mặc để bút xuống ra khỏi phòng, thì thấy bé con đang nói chuyện với thỏ, bắt đặc dĩ nhủ mày.

"Tiểu Bạch à, ngươi đừng có trách ta, ta biết ngươi không thích bị nhốt trong lồng tre. Ta muốn để cho ngươi làm bạn với Đậu Đậu, ngươi biết không, Đậu Đậu chỉ có một mình, Đậu Đậu sẽ rất cô đơn. Ngươi đến, Đậu Đậu rất vui vẻ, có phải hay không hả Tiểu Đậu Tử?" Vuốt vuốt bảo bối ngoan ngoan đang nằm sắp ở một bên.

"Chờ qua mấy ngày nữa ta sẽ thả ngươi ra ngoài, nếu ngươi còn muốn rời đi, ta cũng sẽ không cưỡng ép giữ lại nữa."

Xoay người thì thấy nam nhân tuyệt đại phong hoa tựa vào trên khung cửa, càng lâu thì càng phát hiện mình đã hoàn toàn ý lại vào hắn, chỉ cần ở bên cạnh hắn, mình sẽ không muốn động não động thủ, tự động che giấu tất cả phong hoa.

"Đại gia, nàng dâu nhà chàng mệt mỏi, còn không tới hầu hạ."

"Phu nhân vất vả rồi, vì phu nhất định ra sức." Trực tiếp ôm lấy người, ngồi xuống ghé dựa trong sân. Nhẹ nhàng nắn bóp bả vai của nàng.

Mỗ nam nắn nắn dời đi trận địa, tay bắt đầu dời xuống.

Mỗ nữ nhếch khóe miệng lên, xoay người ôm cổ của mỗ nam, "Đại gia làm sao vậy?" Đưa tay phác họa môi của mỗ nam.

Ngay lập tức cả người mỗ nam ngửa ngửa, tóm lấy cái tay gây chuyện kia, tay ôm bên hông mỗ nữ cũng bắt đầu buộc chặt.

"Đại gia, đừng nóng vội!" Mỗ nữ cười duyên dáng, nhìn chăm chăm ánh mắt của mỗ nam.

Mỗ nam đang chuẩn bị ôm người vào nhà, "Đại gia, ngay ở trong sân không được sao?" Mỗ nữ bĩu môi đỏ mọng, then thùng lòi kéo tay áo mỗ nam. Trong đôi mắt tràn đầy trêu chọc.

Nhạc Mặc nhếch khóe môi, trực tiếp che đôi môi mê người kia lại. Mỗ nữ tốt rồi, tròn tròn mắt, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

"Bảo Nhi, chuyên tâm một chút!" Giọng nói mỗ nam không tốt.

Mỗ nữ chỉ cười không nói, chỉ để ý cời quần áo cho mỗ nam, một cái, một cái, cuối cùng mỗ nam chỉ còn dư tiết khó.

Mỗ nam vừa định cời áo cho mỗ nữ, mỗ nữ lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp lên, "Đại gia, thân thể thiếp thân không tiện."

Không tiện? Cả người mỗ nam nóng ran, không chỗ phát tiết.

"Đại gia, thân thể thiếp thân không tiện, chờ hôm khác tốt rồi, nhất định tắm rửa sạch sẽ, rồi đưa đến trong lòng đại gia, nhé!" Mỗ nữ cho lóa nam một cái thom thật to, còn không chính được chàng sao!

Không phải quỷ thủy của Bảo Nhi vẫn luôn chưa tới sao? Ngày ấy, mỗ nam tắm nước lạnh...

Nhưng không khéo chính là, vốn không có chuyện ngược lại bị nói trúng, đang ăn cơm, Bảo Nhi có cảm giác, di cả thật sự tới rồi. Bỏ lại bát đĩa chạy vào nhà xí, lúc muốn đi ra ngoài phát hiện không mang giấy.

"Bảo Nhi, tướng công muốn vào."

"Không cần, chàng đưa vào cho ta là được."

"Ta không vào, làm sao đưa cho nàng được?"

"Ta đưa tay ra, chàng thấy chưa?"

Cầm một xấp giấy Nhạc Mặc đưa tới, đều đã được vò mềm rồi, trong lòng Bảo Nhi ấm áp. Tối đây sắp được ba tháng rồi, thân thể này lần đầu tiên có kinh nguyệt, ở cổ đại này được coi là chuyện hiếm thấy, trở mã quá trẻ.

Trước khi ngủ Bảo Nhi nằm sắp trên giường đau đến toát ra mồ hôi, Nhạc Mặc ra ngoài một chuyến, không biết lấy được đường đỏ từ đâu, nấu nước đường đỏ cho nàng.

Giây vò đến hơn nửa đêm, Bảo Nhi không biết mình ngủ từ lúc nào. Nhạc Mặc thấy bé con kia ngủ ổn định rồi, tay xoa bụng nhỏ cho nàng mới ngừng lại, cứ như vậy một tay ôm nàng, một tay che bụng cho nàng ngủ.

Nhạc Mặc vốn định hôm nay đi đưa bản thảo, nhưng không yên tâm Bảo Nhi, nên đẩy tới ngày mai. Trừ đi nhà cầu ra, một ngày Bảo Nhi đều vui ở trên giường.

"Bảo Nhi, hiện tại cảm thấy thế nào?" Nhạc Mặc lại nấu chén nước đường đỏ, bung tới.

"Ah, còn uống hả? Ta không sao rồi, không đau, thật!" Bảo Nhi giơ tay thề nói. Nửa buổi sáng đã uống năm chén, nhà xí nàng đã chạy sáu chuyến! Uống như vậy nữa, có muốn sống hay không?

"Thật không đau?" Nhạc Mặc tràn đầy hoài nghi.

"Thật! Chàng không tin? Tướng công à, sao chàng có thể không tin ta?"

"Vi phu lo lắng cho nàng, nàng cứ không để cho người ta yên tâm." Nhạc Mặc ngắt gương mặt ục ị kia.

Bảo Nhi liếc Nhạc Mặc một cái, "Chàng cảm thấy ta phiền toái?"

Nhạc Mặc cúi người đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng tinh xảo kia, nhướn mày, "Vi phu tình nguyện phiền toái cả đời!"

"Hừ, không tình nguyện cũng phải tình nguyện, dù sao cũng không trả hàng lại được." Mổ nữ rất là đặc ý phun ra một câu.

Nhạc Mặc ôm bé con vào trong ngực, tay nhẹ nhàng đặt lên cái bụng kia, từ từ xoa. "Bảo Nhi, ngày mai tướng công phải vào trấn, nộp bản thảo cuối cùng."

"Bản thảo gì, không phải chàng không chép sách nữa rồi sao? Hiện tại chúng ta không thiếu tiền."

"Chính là một chút sách luận, sắp bắt đầu thi Hương, lần trước đồng ý với ông chủ tiệm sách viết một chút."

"Không phải thi Hương vào mùa thu sao? Bây giờ còn chưa đến tháng bảy mà?" Bảo Nhi có chút buồn bực.

"Ừm? Thi Hương là vào trung tuần tháng bảy. Ở Hạ Mạt (cuối hè)"

Gi? Bảo Nhi có chút lơ mơ, chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, thời gian không gian khác nhau, rất nhiều lịch sử đều sai chỗ, khó tránh khỏi còn có thứ chênh lệch lớn hơn, chẳng qua là nàng còn chưa có phát hiện thôi.

"Oh, tướng công, tại sao chàng không hỏi ta, thế giới trước kia? Hỏi xem ở đó ta có lão công hay không? ... " Bảo Nhi còn muốn nói tiếp, nhưng thấy vẻ mặt mờ nam có chút không vui, "Chàng trả cho ta sắc mặt nhìn à? Vẫn sớm chìm xuống nước một lần nữa, nói không chừng còn có thể trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phiền nhiễu

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Nàng lặp lại lần nữa!" Về mặt Nhạc Mặc u ám.

"Chàng đang hung dữ với ta sao?" Có khi nào chịu con tức giận như vậy, con mắt Bảo Nhi ửng đỏ nhìn nam nhân trước mặt.

Nhạc Mặc ôm lấy bé con kia thật chặt, "Không phải, thật xin lỗi... " nhỏ giọng nói xin lỗi, "Bảo Nhi", Nhạc Mặc muốn nói lại thôi. Hắn là sợ, sợ có một ngày như vậy, có thể nàng sẽ rời đi.

Bảo Nhi trực tiếp ôm lấy bàn tay, dùng sức cắn một cái. Cắn xong thoải mái không ít, ngược lại tay kia bị để lại hai hàng dấu răng. Về mặt của người bị cắn không thay đổi, chỉ lẳng lẳng ôm bé con kia, chống cằm ở trên vai nàng.

"Trương công, ta nói đều là sự thật, là nàng dâu của Nhạc Đông chính miệng nói cho ta biết. Ta nào dám soạn bậy bạ ", Trần thị rót ly nước cho Nhạc Côn Bằng.

Nhạc Côn Bằng nghe xong rất là khiếp sợ, nếu nói là con cóc kia tốt lên rồi, bình thường, ngược lại có thể lý giải. Nhưng bộ dạng uy nghiêm hung dữ lần trước kia, còn có một phen nhiếp tâm phách người đó, thì không phải phụ nhân bình thường có thể làm được! Mười mấy nam nhân đều bị nàng ta làm kinh sợ, một con cóc, làm sao bỗng nhiên trở nên lợi hại như thế?

Nếu lần trước nói đến lệ quý chi đơn thuần là suy đoán, như vậy lần này chính là vô cùng khẳng định. Nắm độc đầy phòng kia, nếu dùng để hại người, như vậy tính mạng người cả thôn bọn họ có thể gặp nguy hiểm ả! Chuyện này vẫn nên thương lượng với phụ thân một chút.

Nhạc Côn Bằng không ngủ đi tìm cha hấn, sau khi lão đầu tử nghe xong vuốt vuốt chòm râu, trầm mặc.

"Cha, chuyện này người cần phải sớm ra quyết định, ngộ nhờ nàng ta có tâm tư hại người, thì người cả thôn chúng ta xem như xong." Nhạc Côn Bằng nóng nảy thúc giục.

"Chuyện này trước tiên không nên lộ ra, phải người trông coi giếng trong thôn. Quan sát một khoảng thời gian trước."

"Cha, chuyện này..."

"Đứa bé Nhạc Mặc kia là ta nhìn từ nhỏ đến lớn, nếu nàng dâu nhà hấn thật sự có ác tâm gì đó, hấn sẽ không không quan tâm nhiều người như vậy. Cứ theo ta nói mà làm!" Lão đầu tử đứng dậy, nhú chân mây, đi dạo ở trong phòng. Nhạc Côn Bằng đành phải lui ra ngoài, trở về nhà mình.

"Như thế nào, như thế nào? Cha nói thế nào?" Trần thị thấy trượng phu trở lại, vội vàng tiến lên hỏi.

"Haiz, thật không biết cha nghĩ như thế nào" Nhạc Côn Bằng cầm cái ly trên bàn lên, rót một ly nước, "Cha bảo chúng ta đừng lộ ra, cho người trông coi giếng trong thôn, đợi thêm mấy ngày rồi nói."

"Sao cha yên tâm như vậy chứ, đây chính là mạng của cả thôn đó, ngộ nhờ nàng ta sinh ác ý, vậy thì phải làm sao?"

"Xem một chút rồi hấn nói, đúng rồi, nàng cũng không nên đi trêu chọc nàng ta đó!" Nhạc Côn Bằng dặn dò.

"Ta sẽ không đâu, ai dám tiếp xúc với nàng ta chứ! Không muốn sống nữa sao?"

"Vậy thì tốt, ta đi sắp xếp mấy người thay phiên trông coi giếng" nói xong liền đi ra ngoài.

Nhạc Mặc đi vào trấn rồi, Bảo Nhi bắt đầu suy nghĩ kế hoạch gây dựng sự nghiệp của mình, vốn đầu tư giai đoạn đầu cần không ít tiền bạc, nhưng bây giờ mình chỉ có hơn mười bốn lượng, ít nhất cũng phải có hai ba trăm lượng bạc.

Sản lượng lá trà trong nhà rất ít, chờ lần kế mang lá trà vào trấn, tính sơ có thể có hơn một trăm lượng, tương năm cũng có thể bán năm mươi lượng. Những thứ này cộng lại tiền vốn trên cơ bản là có rồi.

Bây giờ thị trường quần áo may sẵn còn chưa có bão hòa, phần nhiều là bán vải vóc, mọi người vẫn có khuynh hướng mua về tự mình làm. Làm đồ may sẵn, buôn bán một loại, nguyên nhân là bởi vì kiểu dáng đều giống nhau, chênh lệch giá chủ yếu là trên vải vóc và công thợ.

Bảo Nhi định vị sản phẩm của mình là hạng trung cao cấp, mục tiêu khách hàng chủ yếu là những phú hộ trong trấn kia, giai đoạn đầu lấy Đào Hoa Trấn làm cứ điểm, sau đó giai đoạn giữa thì phát tán ra xung quanh, tốt nhất có thể đánh chiêu bài tới trong thành (Đô thành).

Sáng ý sáng phẩm và marketing tuyệt đối không thành vấn đề, đây chính là nghề ban đầu của nàng, như vậy phương án và sách lược hệ thống marketing, khẳng định có thể ném đối thủ cạnh tranh ra xa tít phía sau. Đối với hàng nhái, nàng cũng nghĩ xong sách lược ứng đối. Ta muốn để cho kiến thức của ta tỏa sáng rực rỡ ở thời đại này!

"Nhạc công tử, ngài tới rồi! Ngày hôm qua ta đợi một ngày trời!" Chương quỹ thư quán kích động không thôi.

"Ngày hôm qua trì hoãn" nói xong liền đưa những bản thảo đó cho chương quỹ.

Chương quỹ cầm bản thảo gật đầu liên tục, cái này thật sự không phải là giả, Nhạc Cử nhân này thật đúng là tài hoa hơn người, lúc trước không có đi gặp thử thật đúng là đáng tiếc. Một phần sách luận này một trăm lượng nhất định là có người mua, buôn bán này có lời vô cùng!

"Được, được, người đâu, lấy tiền cho Nhạc công tử."

Một hỏa kế trình lên ngân phiếu năm mươi lượng, chương quỹ đưa cho Nhạc Mặc.

Lúc Nhạc Mặc ra khỏi thư quán thì đụng phải Ngô Yên Nhiên, bên cạnh là một phụ nhân gần năm mươi tuổi. Đương nhiên Nhạc Mặc quen biết, gặp người lễ phép chào hỏi.

"Hừ, thật đúng là không ngờ, Cử nhân lão gia luân lạc tới mức chép sách cho thư quán, sớm biết như thế, sao lúc trước còn như thế !" Về mặt phụ nhân kia hung tợn, nhìn thẳng vào Nhạc Mặc. Ngô Yên Nhiên vội vàng kéo áo phụ nhân kia.

"Từ Hiên còn có việc, đi trước một bước."

"Đứng lại" phụ nhân kia gạt tay Ngô Yên Nhiên ra, "Lời của ta còn chưa nói hết, ngươi gấp cái gì?"

"Vậy xin hỏi phụ nhân có gì dặn dò?" Giọng nói Nhạc Mặc nhàn nhạt, không có một chút cảm xúc.

"Ồ, cũng không dám dặn dò gì, ngài là Cử nhân lão gia mà, thiếu chút nữa đã có thể thăng chức rất nhanh rồi, lão gia nhà ta nhìn thấy ngài cũng phải khách khí cơ đấy!" Trong giọng nói tràn đầy châm chọc.

"Nương, người làm gì thế!" Về mặt Ngô Yên Nhiên ửng hồng, rất là lúng túng.

"Lúc trước nếu không phải ngươi, nữ nhi của ta cũng sẽ không rơi vào tình trạng hiện tại! Tất cả đều là ngươi tạo thành!" Phụ nhân kia chỉ vào Nhạc Mặc, ánh mắt như có thể ăn thịt người.

"Phụ nhân, ta kính ngài là trưởng bối, có mấy lời, vẫn không nên nói quá đáng!" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, không dây dưa nữa, xoay người sai bước rồi đi.

"Nương, người đây là đang làm gì thế hả, người bảo mặt mũi của con để nơi nào!"

"Sao nào? Con còn chưa chết tâm với hán à, lúc trước một chút tình cảm và thể diện cũng không để lại cho con, con còn muốn cái gì hả! Tại sao ta lại sinh ra cái thứ vô dụng như con!"

"Nương, người không hiểu" Đôi mắt hẹp dài của Ngô Yên Nhiên khẽ khép lại, thu tất cả cảm xúc vào trong đáy mắt.

Viết kế hoạch cả một buổi sáng, Bảo Nhi buông bút xuống, ra sân hoạt động gân cốt một chút. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, bóng dãy núi lớn nhấp nhô, mây mù lượn quanh. Bên cạnh sườn núi là cây trà xanh biếc, dưới sườn núi là từng mảnh rừng đào, nhìn từ nơi xa, giống như là từng đám mây màu hồng. Cái này chẳng lẽ chính là chốn đào nguyên trong truyền thuyết sao? Ha ha, đẹp thì đẹp, nhưng cứ ở nơi này thì có chút nhàm chán.

Che ánh mặt trời, xem ước chừng vị trí mặt trời, có lẽ là mười một giờ rồi, lúc nào tướng công mới trở về thế?

Bảo Nhi nhìn Tiểu Bạch ở trong lồng tre buồn bực, trong lòng rất là khó chịu, muốn thả nó ra, nhưng thật sự không bỏ được. Cầm sợi dây buộc lên trên cổ, ôm ra ngoài, "Ngươi nên phơi nắng, bôi bôi một chút!"

"Lão Nhị" trưởng thôn chống gậy đang đứng ở trên đường nhỏ cạnh Từ Đường.

"Trưởng thôn"

"Mới từ trong trấn trở về sao?" Lão đầu từ nhìn cái sọt kia hỏi.

"Dạ, trưởng thôn có chuyện tìm Từ Hiên?"

"À, không có việc gì" lão đầu từ muốn nói lại thôi, chống gậy rồi đi.

Xa xa Nhạc Mặc nhìn thấy cô bé con đang nằm trên ghế ở trong sân, lật sách, xem say sưa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chút tài vật

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Bảo Nhi"

"Ồ, rốt cuộc chàng đã về rồi!" Bảo Nhi trực tiếp ôm cổ Nhạc Mặc, khẽ hôn lên mặt Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi nhớ vì phu à?" Trực tiếp ôm ngang, ngồi xuống ghé dựa, "Bụng còn đau hay không?" Mũi chạm mũi, cung chịu hồi.

"Chàng không ở đây thì đau, chàng trở về thì không đau." Mỗ tiểu nhân rất là yếu ớt trách móc.

"Bụng chẳng ngoan như thế, buổi trưa bỏ đói nó một bữa nhè, " Nhạc Mặc nhếch khóe miệng, trong mắt tràn đầy yêu thương.

"Trương công nhân tâm như vậy, vẫn nên hưu (bỏ) đi!" Mỗ nữ rất là khí phách nói.

"Nàng nói cái gì? Há?" Trực tiếp đưa tay gãi eo tiểu nữ nhân kia.

"Ha ha, ha ha, ưm, "

"Còn dám nói hay không?"

"Ha ha, không dám, không dám", chu cái miệng nhỏ nhắn, kéo một luồng tóc của Nhạc Mặc, quấn ở trên tay.

Nhạc Mặc cầm sách Bảo Nhi để ở bên cạnh lên, "Bảo Nhi biết chữ?"

"Biết một chút, cơ bản có thể xem hiểu, không xê xích với chữ của chúng ta nhiều lắm. Sách này thật thú vị, rất giống với du ký kia của chúng ta, nếu như có thể thêm một chút hình dạng, đặc sản... các nơi, hiệu quả sẽ tốt hơn."

Nhạc Mặc vẫn nhìn chăm chăm vào bé con đang nói say sưa kia, ánh mặt trời chiếu từ lông mi nàng xuống, chiếu sáng con người như lưu ly kia, đẹp không so tả siết!

"Ừ, Bảo Nhi nói có lý." Giống như có thể dự đoán được, không có kinh ngạc, đưa tay vén lại tóc rơi trên trán cho nàng.

Lúc ăn cơm trưa thì nghe tiếng chiêng trống vang trời trong thôn, đây là chuyện vui gì vậy?

Nhạc Mặc còn chưa kịp rửa chén thì bị Bảo Nhi kéo đi, đến bên kia thì người đã bu đầy bốn phía, rất nhiều người còn đang bụng chén ăn cơm. Rất nhiều người nhìn thấy Bảo Nhi, cũng đều nhường lối, đến phía trước thì thấy một người đang xoắn tay áo lên, một người khác đang lấy củi đốt, phía trên gác một cái nồi lớn, trong nồi nước đã sôi sùng sục.

"Mọi người hãy nhìn cho kỹ, ta sẽ đuổi tay vào trong chảo dầu" bên cạnh vang lên một trận rút khí.

"Vậy khẳng định sẽ bỏng chết á"

"Đúng vậy, dầu kia đang sôi cuộn cuộn, còn không bỏng chết sao"

.....

Bảo Nhi rất bất đắc dĩ dựa vào Nhạc Mặc, còn tưởng gì, thì ra là cái này! Chỉ là một đám giang hồ bị bọm, nhằm chán!

Người nọ nhìn như bị tráng đuối cánh tay vào, bên cạnh mọi người sợ đến mức trợn mắt hốc mồm, Bảo Nhi nhìn nhìn Nhạc Mặc, Nhạc Mặc khẽ cau mày.

"Các người xem, chuyện gì cũng không có! Người tới thử một chút? Người tới thử một chút?" Người nọ xông đến mấy nam nhân bên cạnh nói, mấy người đó đều sợ rụt lại.

Tất cả mọi người đều sùng bái nhìn "Tráng sĩ" kia, tiếng hoan hô vang lên.

"Mọi người muốn biết tại sao không?" Nghe người nọ hỏi như thế, Bảo Nhi nổi lên hứng thú, có thể giờ trò gì đây?

"Ha ha, chính là nhờ công hiệu của gói thuốc này, ta uống mười năm rồi, cường thân kiện thể, bách bệnh bất xâm! Chỉ cần mười văn tiền một gói, người mua không bị tổn thất, mua không bị mắc lừa, mười văn tiền, chỉ cần mười văn tiền!" Nói xong, người nọ liền giơ một gói thuốc trong tay lên.

Bảo Nhi cười ngặt nghèo, thật là thú vị! Lời quảng cáo này, vạn năm không suy á!

Mấy lão đầu bên cạnh xem xong đều động tâm, lớn tuổi, tật xấu cũng đi ra, một sống một chết nhiều năm như vậy, hiện tại cũng là lúc bồi dưỡng cho mình rồi.

Một lão đầu không vượt qua được hấp dẫn, "Ta muốn" liền mua một gói, ngay sau đó là một đám đều la hét muốn mua. Hai người kia mặt mày hớn hở, mang túi vải từ trên xe xuống, bảo đoàn người đứng xếp hàng mua.

Bảo Nhi xề lại gần chiếc nồi lớn kia, ngửi một cái, quả thật như thế, chút tài vật!

"Ồi cha, tráng sĩ, ta cảm thấy thân thể của ta tốt vô cùng, ta cũng muốn thử cái này chảo dầu một chút." Bảo Nhi quay về phía hai người đang chuẩn bị

thu tiền kia nói.

Bảo Nhi vừa hô như vậy, tất cả mọi người đều im bật, tất cả đều nhìn về phía nữ nhân đang đứng ở bên cạnh cái nồi kia.

Bảo Nhi cười ngây thơ.

"Vị tiểu nương tử này, đây cũng không phải là trò chơi, đây chính là dầu sôi, thân thể của người khẳng định không chịu nổi, nếu người đưa vào cánh tay có thể sẽ bị phé!" Tráng sĩ kia nói rất hùng hồn, người bên cạnh cũng nhỏ giọng nghị luận.

Nhạc Mặc nhìn về phía Bảo Nhi, có chút lo lắng, nhưng, thấy bộ dạng vô cùng tự tin của bé con, cứ như vậy đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn.

"Ha ha, đừng lãng phí thời gian, " không nói gì nữa, trực tiếp duỗi bàn tay vào, phụ nữ bên cạnh đều thét chói tai. Tay của Bảo Nhi thông thả khuấy ở bên trong, sau đó lấy ra, tất cả mọi người chăm chú nhìn cái tay kia, không có thủng da, không có nổi bong bóng.

Nhạc Mặc kéo bé con qua, che cánh tay trắng như tuyết kia lại, cầm khăn lau sạch sẽ cho nàng, buông tay áo xuống.

Về mặt hai người bán thuốc kia lập tức khẩn trương, phản ứng của "Tráng sĩ" kia coi như nhanh, "Ha ha, ha ha, thể chất của vị tiểu nương tử này thật đúng là tốt trời sinh á! Không phải người bình thường có thể so được á!"

"Tất cả mọi người thò tay thử một chút đi, nói không chừng cũng đều là tiên thể trời sinh. Kéo dài một hồi, ngay cả thần tiên cũng không dám vói vào bên trong!" Đầu những người này thật đúng là gỗ mục, làm sao lại không thông suốt vậy?

Một người gan lớn thò tay thử ở phía trên một chút, cảm thấy không có nóng như vậy, liền đưa cả bàn tay vào, thật đúng là không nóng á!"Bọn họ là kẻ lừa đảo, dầu này hoàn toàn không nóng!"

Mọi người như ong vỡ tổ xông lên, đánh người thì đánh người, lấy tiền thì lấy tiền, hai người kia thuốc cũng không cần, kéo xe bò, lão đảo nghiêng ngã chạy trốn.

Những người vốn định mua thuốc kia, đồng loạt, đều nhìn về nữ nhân bên cạnh Nhạc Mặc, tuy rằng không nói gì, Bảo Nhi vẫn cảm giác được, bọn họ mang theo cảm kích.

Bọn họ đều là nông dân trồng trà, không có bản lĩnh kiếm tiền khác, đời đời chỉ dựa vào lá trà kia nuôi sống, tiền khổ cực kiếm được không dễ.

"Hôm nay Bảo Nhi làm cho vi phu rất là cảm động!" Nhạc Mặc dặt bàn tay nhỏ bé kia, chậm rãi đi.

"Chỉ là một cái nhấc tay"

Tìm Nhạc Mặc vẫn run lên một cái, lần đầu tiên, Bảo Nhi nghiêm chỉnh nói chuyện với hắn như vậy.

"Bảo Nhi, ta muốn biết thế giới của nàng, muốn biết tất cả của nàng!"

"Ha ha"

"Ta đang nghiêm túc!"

"Ta biết, ha ha"

"Còn cười?" Nhạc Mặc xoay khuôn mặt của bé con qua, quay về phía hắn.

"Chúng ta có rất nhiều thời gian, cả đời không đủ, vậy thì đời sau hãy tới tìm ta!", ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, trong đôi mắt hạnh yêu kiều tràn đầy kiên định.

"Được!"

Nhiều khi, chỉ cần một từ như thế, là đủ rồi.

"Bọn họ làm sao làm được như thế? Bảo Nhi không giải thích cho vi phu nghe một chút sao?"

"Ừm, chỉ là một chút tài vật, phía dưới là nước, phía trên là đám, phía trên đám lại bỏ thêm chút dầu. Đám dễ sôi hơn nước, cho nên nhìn chảo dầu sôi sùng sục, thật ra thì nước phía dưới chỉ ấm mà thôi. Rất nhiều thứ khác cũng có thể đạt tới hiệu quả như vậy, ta nghĩ thấy mùi đám, mới biết bọn họ dùng giấm. Ở chỗ của chúng ta, đã thấy những thứ này nên không có gì quái lạ, mọi người hoàn toàn hiểu rõ."

Nhạc Mặc cẩn thận lắng nghe, nhú lông mày lại.

"Đại gia, sao cau mày vậy?" Đưa tay xoa ngọn núi lông mày của hắn.

"Bảo Nhi, nàng là trời cao phái xuống cho ta sao?" Nhạc Mặc nghiêm túc nhìn bé con kia.

"Ha ha, Nhạc Cử nhân, chàng cũng tin tưởng chuyện quỷ thần à?" Mỗ nữ cười đến không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Người buông câu

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Rất nhanh trong thôn liền truyền ra, nhà Nhạc Mặc gia, con mắt tinh tường nhìn thấu mưu kế của bọn giang hồ bịp bợm, giúp mọi người thu hồi lại không ít tiền.

"Có gì đặc biệt hơn người, " Trần thị nhai hạt bí, nếu không phải là yêu tinh, làm sao biết dầu kia không nóng á! Thấy mấy nữ nhân bình thường luôn đi theo phía sau đít nàng ta, đều đang bàn luận về thê tử của Nhạc Mặc, Trần thị bùi môi về nhà.

"Bảo Nhi, tẩu thật là lợi hại! Tẩu làm thế nào phát hiện ra?" Tú Tú cũng không thèm thừa mảy mả, mặt tràn đầy sùng bái nhìn nữ nhân đang mỉm cười kia. Hà Hoa cũng ngừng việc trong tay lại, ngẩng đầu lên.

"Ha ha, ừm, ừm, không nói cho người!"

"Ah, tẩu còn cứng miệng, Hà Hoa, giúp ta tóm tẩu ấy lại, xem tẩu ấy có nói hay không." Hai người phối hợp nhau, gài ngựa Bảo Nhi cười sắp đau sốc hông.

"Được rồi, được rồi, ta sắp không được rồi, ngừng lại một lát" vừa thở ra, vừa cười toe toét nhìn hai người kia.

"Làm sao ta biết, đương nhiên là tướng công nhà ta nói cho ta biết á!" Mắt to, vụt sáng lên.

"Ồ!" Lúc này hai người mới bỏ qua cho nàng.

Chạng vạng, Ngô phủ.

"Lão gia, hôm nay thiệp thật đúng là bị chọc tức, thiệp nhìn thấy hấn ta liền nghĩ đến nữ nhi đáng thương của chúng ta, nếu không phải bởi vì hấn, nữ nhi của chúng ta cũng sẽ không rơi vào trình trạng như vậy!" Ngô Liễu thị than thở, túm lấy khăn trong tay.

"Đều đã qua rồi, hiện tại nói cái gì cũng vô ích. Năm đó tiểu tử kia quyết tuyệt như vậy, cũng đã bỏ ra giá cao nên có, cả đời hấn chỉ có thể làm nông dân trồng trà!" Ngô Hữu Chi ném cái ly lên trên bàn, cầm đồ cổ trên kệ bên cạnh lên bắt đầu thưởng thức.

Liễu thị chỉ có thể một mình buồn bã, nữ nhi của bà ta cả đời này cứ gặp trắc trở như vậy, bà ta làm sao có thể nuốt trôi con tức này!

Đêm hè âm uớt, trăng rằm sáng tỏ treo ở trên bầu trời, ếch trong ao suối, ộp ộp kêu vang.

Bảo Nhi lấy cuộn gấm lụa màu trắng kia ra, nàng muốn bắt đầu làm một bộ quần áo cho tướng công thân ái! Học lâu như vậy, cầm vải lên, rút cuộc đã tự tin, chờ được đến ngày hôm nay á!

Nhạc Mặc đang vừa bỏ củi vào trong bếp lò, vừa xem sách. Bảo Nhi ôm vải, chống cằm, lẳng lặng nhìn nam nhân kia.

Cho dù là xiêm áo vải thô, mặc ở trên người chàng cũng sẽ cho người ta cảm giác rất đặc biệt, bất kể chàng ở đâu, người luôn có thể lập tức nhìn thấy chàng từ trong đám người. Chàng chính là nổi bật như thế, khác biệt như thế.

Nhạc Mặc cảm nhận được ánh mắt si mê kia, không tự chủ nhếch khóe môi, ừm, cũng không tệ lắm, biết yêu thích tướng công nhà nàng rồi !

Nhạc Mặc đặt sách lên trên bếp lò, đẩy củi cháy vào bên trong. Nhưống mảy, ngồi xõm xuống trước mặt cô bé con.

"Bảo Nhi nghĩ đến tướng công à?" Trong mắt Nhạc Mặc đầy trêu chọc.

"Tắm da này của chàng thật khá tốt!" Tay không tự giác xoa gương mặt tuần mỹ kia.

Nhạc Mặc ung dung thân nhiên, kê đầu lại gần, ngậm đầu ngón tay kia vào trong miệng. Bảo Nhi lập tức ngựa ngáy, vội vàng rút tay ra, liếc nam nhân kia một cái."Chàng là chó sao?"

"Vậy Bảo Nhi hi vọng tướng công là cái gì?" Người nọ lười nhác hé nửa mí mắt, ngồi vào bàn.

Ái, sao hôm nay Bảo Nhi nhà hấn bình tĩnh như vậy á, nghĩ đến bộ dạng mê hoặc người, thân thể nhất thời có phản ứng. Nhưng, thân thể Bảo Nhi nhà

hắn còn chưa khỏe...

Đành phải ép đục hỏa xuống, lẳng lẳng nhìn nàng, chỉ để ý cảm bạch cảm trong tay.

"Tới đây" bé con quay về phía Nhạc Mặc nói.

Mỗ nam ngoan ngoãn ngồi xổm xuống trước mặt.

Bảo Nhi kéo Nhạc Mặc đứng lên, lấy ra một sợi dây thừng, bắt đầu đo thước tác cho hắn. Mỗi khi đo một chỗ, thì cầm bút lên viết xuống làm dấu.

"Bảo Nhi, không cần như vậy, thân thể nàng còn chưa khỏe" Nhạc Mặc nhếch khóe môi, ôm nữ nhân đang đo vòng eo cho hắn.

Mỗ nữ không khách khí néo cái eo nhỏ rắn chắc kia, thuận tay vòng sợi dây lên cổ của mỗ nam, nhẹ nhàng kéo.

"Tiểu nương tử đừng vội, đại gia ta hai ngày nữa lại đến lâm hạnh nàng! Nhé!" Rút sợi dây về, làm dấu.

Bận rộn mấy ngày, cuối cùng có thành quả. Len lén giấu quần áo làm xong vào bên trong rương, phải tìm một thời điểm lảng mạn, lấy ra mới được.

Bàn bạc với Nhạc Mặc xong, ngày mai vào trong trấn một chuyến, bán lá trà làm xong đi, thuận tiện khảo sát tình hình trong trấn một chút, chọn chỗ.

Ăn điểm tâm xong, Bảo Nhi liền theo Nhạc Mặc vào trong núi.

Lần trước Bảo Nhi bị phong hàn, làm cho Nhạc Mặc vẫn còn nhớ mãi, vẫn nên dự trữ nhiều thảo dược một chút, lo trước khỏi họa.

Trong núi sương mù rất dày, giọt sương trên lá cây còn chưa tan, sáng óng ánh, giống như hạt ngọc. Cây đào mọc xen lẫn rừng cây, hoa rụng lá tả, khắp nơi đều phủ đầy cánh hoa thật dày.

Nhạc Mặc tiện tay hái xuống một đoá, cắm vào thái dương Bảo Nhi. Bảo Nhi cũng không làm rộn lên, vì lý do công bằng, bèn cầm cho Nhạc Mặc hai đoá.

"Quý tình nghịch" Nhạc Mặc lấy hoa đào xuống, để ở chóp mũi khẽ ngửi.

Bảo Nhi nhân cơ hội nắm thân cây khô, dùng sức lắc một cái, giọt sương khắp cây bỗng rơi xuống như mưa. Há hê đứng ở một bên, liếc mắt, nhìn mỹ nam đang đứng dưới tàng cây kia lau tóc.

Mỗ mỹ nam, bắt đầu dĩ nhiên khóe miệng.

"Trương công, chàng đã đào rất nhiều bò công anh rồi", Bảo Nhi ở một bên tần trách nhắc nhở, ngắt một cái bông trắng tròn tròn, thổi vù vù.

"Bò công anh? Ừm, cũng không tệ lắm. Đề phòng bé con nào đó không nghe lời, giữ lại nấu canh cho nàng." Nhạc Mặc nhướn mày, nhìn này về mặt đau khổ của cô bé con.

"Chàng, chàng đơn thuần là trà thù!"

"Đâu có, vì phu thê nàng còn không kịp nữa mà!" Vươn tay sửa lại tóc mai cho nàng một chút.

Người đàn ông này rất phúc hắc, Bảo Nhi đã lĩnh giáo không chỉ một lần. Cùng hắn chơi trò chơi Logic, cho dù mình ý nào mình linh hoạt, kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn kém người ta một đoạn thật lớn.

Không hề tranh cãi với hắn nữa, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, chẳng có mục đích, nhìn quanh khắp nơi.

Ôi trời! Hoa Bỉ Ngạn!

Bảo Nhi cứ như vậy đứng trước bụi cây hoa kia, nhìn xem ngây ngốc. Thân cây thẳng tắp, hoa nở rộ tản ra như cái lồng chụp, không có lá xanh làm nổi bật, cao ngạo đứng thẳng với nơi hoang dã. Khóe môi không khỏi cười nhạt, cái này sao mà giống với kiếp trước của mình thế.

Hoa đỏ rực như lửa kia, tràn đầy thoải mái. Lạnh lùng cùng cao ngạo trong xương, ở nơi này sợ là không có cơ hội bộc lộ ra. Nàng chỉ muốn một cuộc sống bình thản, ổn định hạnh phúc!

"Ồ, cá thật to á!" Bảo Nhi đi tới bên cạnh một lão đầu tử đang câu cá, nhìn vào trong giỏ cá kia có hai con cá trích nặng hơn nửa kg.

"Ha ha, thích thì tặng cho người!", lão đầu tử nhìn tuổi đã hơn bảy mươi rồi, nhưng ánh mắt lại hữu thần dị thường.

"Bảo Nhi" Nhạc Mặc xách theo sọt đi theo qua.

Tay lão đầu tử cầm cần câu, không nhịn được run lên, liếc thấy bóng dáng kia, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Nhạc Mặc lễ phép chấp tay thi lễ, "Bảo Nhi, không nên quấy rầy lão tiên sinh câu cá."

"Không việc gì", lão đầu tử buông cần câu xuống, khoe mắt mang theo dấu vết năm tháng, nở nụ cười. Cầm giỏ cá bên cạnh lên đưa về phía Nhạc Mặc.

"Nhìn tiểu cô nương này rất là thích cá, lão đầu ta đây liền tặng con cá này cho các ngươi. Đều là duyên phận, hi vọng công tử không chê."

Bảo Nhi chợt cảm thấy thất bại, ta cách Nhạc Mặc gần hơn á, tại sao lại không đưa cho ta hả?

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ba nữ nhân

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Nhạc Mặc không tiện từ chối, nhận lấy giỏ cá, "Nếu tiên sinh không chê, có thể đến hàn xá ăn bữa cơm nhạt", trong ánh mắt xám tro mang theo suy nghĩ, lão nhân này một mực tránh né ánh mắt của hắn, như thế, là ý gì?

"Không được, sắp trưa rồi, lão đầu ta cũng phải về nhà." Cầm cần câu lên, có một chút buồn bã. Đi hai bước, lại quay đầu lại nói: "Nếu công tử không có việc gì, có thể đến phía tây núi một chút, nhà ta ở gần đó." Không ở lâu thêm nữa, lưng còng xuống, rời đi.

Nhạc Mặc vác sọt lên, một tay dắt Bảo Nhi, một tay khác xách theo giỏ cá. Liếc cá trong giỏ cá, nhú chân mày lại. Có một số việc, hắn không muốn suy nghĩ nhiều. Nhưng mà, thế sự cũng không thể đều như mong muốn, việc này để sau này hãy bàn.

Nghĩ đến ngày mai sẽ phải đi vào trấn, Bảo Nhi ăn cơm trưa xong liền đi tìm Hà Hoa.

Nương Hà Hoa đang trong vườn tưới nước cho cái thìa, Bảo Nhi bước vào, "Thăm thăm, Hà Hoa đâu ạ?"

"Bảo Nhi đó hả, Hà Hoa ở trong phòng thêu hoa ! Nói là luyện tay nghề nhiều một chút, sau này đi theo Bảo Nhi kiếm tiền."

"Ha ha, thăm thăm, vậy con đi tìm Hà Hoa!"

Vườn ở bên cạnh nhà, thông với sân nhỏ. Mới vừa vào sân liền thấy, tiểu nha đầu kia đang ngồi ở cạnh cửa, tí mỉ may vá.

"Ô, Hà Hoa của chúng ta bận rộn thế, tiệm của ta còn chưa mở mà, đừng nóng vội."

"Nào có không nghiêm chỉnh như ngươi vậy" Hà Hoa giận dỗi nói một câu.

"Không trêu ngươi nữa, ngày mai ta đi vào trấn, ngươi đi hay không?"

Tay đang thêu thùa bỗng nhiên ngừng lại, vẻ mặt khát vọng, "Vậy, ngươi nói giúp với nương ta chưa?"

Bảo Nhi kéo cái ghế đầu bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh Hà Hoa, nhìn khăn thêu bên trong rõ rỏ kia.

"Chút nữa ta nói với thăm thăm, ngày mai chúng ta đi chợ. Như vậy thì không thành vấn đề, thả lỏng tinh thần đi. Ngày mai Tú Tú cũng sẽ cùng đi đó, ba người chúng ta có thể đi chơi."

"Vây, vậy ngộ nhờ"

"Không có ngộ nhờ gì hết, nếu trong lòng muốn đi, tại sao phải kìm nén mình như vậy. Hà Hoa, muốn làm cái gì thì phải dũng cảm đi ném thử, không cần phải sợ, ta và Tú Tú đều sẽ ủng hộ ngươi. Ta đi tìm thăm thăm nhé, cái khăn này không tệ, ta muốn nó." Bảo Nhi cầm khăn lên, đá lông nheo với Hà Hoa.

Cười khanh khách, để lại nha đầu kia, có chút thấp thỏm nắm chặt vải thêu.

Lúc đầu nương Hà Hoa có chút không muốn, nhưng không chịu được Bảo Nhi đeo bám dai dẳng, công lực này của Bảo Nhi cũng không phải là chuyện chơi, trăm trận trăm thắng!

Vốn Nhạc Mặc không yên tâm, nhưng nghĩ ba nữ nhân, còn có một cô nương chưa xuất giá, hắn đi theo không tiện lắm, chỉ có thể dặn dò Tú Tú, trông

coi Bảo Nhi.

Làm hại Bảo Nhi bị giấu cọt một đường, đều là bởi vì Cử nhân lão gia nuôi dưỡng như đứa trẻ con, cũng chịu quản chặt.

Đọc theo đường đi, Bảo Nhi bị bộ dạng hung phần kia của Hà Hoa lây nhiễm, mang theo tâm tình không giống như thường ngày, giống như là trở lại thời trung học sung sướng kia.

Đến trong trấn, Trương Đại Thúc theo thường lệ chờ bọn họ ở cửa thành. Hà Hoa khẩn trương lôi kéo Bảo Nhi, có chút không biết làm sao. Tú Tú cũng không thường ra cửa, nhìn cái gì cũng đều mới lạ.

Bảo Nhi bị hai người kia kìm chặt hai bên đi dạo từng sạp, từng sạp. Cho đến khi hai người kia đều mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, mới có cơ hội ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

"Tú Tú, Hà Hoa, các người nán lại ở nơi này một chút trước, ta đi bán lá trà này rồi, chút nữa sẽ đến tìm các người nhé."

"Ừ, người đi đi, hai ta chờ người."

Nhìn hai người trò chuyện khí thế ngất trời về đồ chơi nhỏ mua được, Bảo Nhi xách theo lá trà đi tới từ lâu Minh Hương.

"Tiểu thư, thật không khéo, chương quỹ của chúng ta không có ở đây."

"Vậy không có những quản sự khác sao?"

"Cái này..." hóa kẻ kia gãi đầu, bộ dạng rất đắn đo.

Bảo Nhi cũng không tiện tra hỏi nữa, "Vậy không sao, lần sau ta trở lại là được."

"Nhạc phu nhân"

"Xin chào, Mộc công tử", Bảo Nhi khéo léo chào hỏi.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Mộ Dung Dục mang theo cười ôn hòa, "Nhạc công tử không có cùng đi sao?"

"Oh, tương công bận chuyện khác, không rảnh đi theo ta chạy lung tung."

"Ha ha, quả nhiên Nhạc phu nhân không giống với nữ tử bình thường, không câu nệ tự nhiên. Mời người uống ly trà như thế nào?"

Bảo Nhi cảm thấy đằng sau nụ cười này nhìn không có đơn giản như vậy, trông mắt cong cong, tươi sáng cười một tiếng, "Không, cảm tạ ý tốt của Mộc công tử, còn có tỷ muội đang chờ ta. Nếu ta còn chưa trở về, bọn họ sẽ mắng chết ta. Mộc công tử có rảnh rồi, hoan nghênh đến nhà ta làm khách." Phát tay một cái, xách theo lá trà ra cửa.

Cho đến khi bóng hình xinh đẹp kia biến mất, Mộ Dung Dục mới xoay người lên lầu. Tình quang trong mắt mang theo âm đạm.

"Bảo Nhi"

Bảo Nhi quay đầu lại, thì thấy Ngô Yên Nhiên đang cười nhìn nàng, "Oh, thì ra là tỷ tỷ à!"

Ngô Yên Nhiên tìm kiếm bên cạnh một hồi, rồi thu hồi ánh mắt khẽ cười nói, "Bảo Nhi, trong tiệm có mấy bộ quần áo mới tới, tới xem xem có thích hay không, tỷ tỷ còn nợ muội một bộ quần áo đấy!"

Thấy nàng ta như thế, Bảo Nhi nhếch khóe miệng lên, "Không cần", không muốn nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Người tốt nhất đừng kích hoạt phần tử hiếu chiến của ta, nếu không, kết quả của người bản thân ta cũng không tưởng tượng được. Tốt nhất đừng chọc ta.

"Nhiên Nhi, con đứng ở đây làm gì? Trời rất nóng" Liễu thị dẫn theo hai nha hoàn đúng lúc đi ngang qua.

"Không có việc gì, nương", che giấu cảm xúc, đỡ Liễu thị vào trong tiệm.

Thừa dịp Ngô Yên Nhiên thu xếp buôn bán, Liễu thị gọi nha hoàn tiếp thân của Ngô Yên Nhiên tới.

"Gần đây Nhiên Nhi đã gặp qua người nào? Tại sao bộ dạng luôn u sầu?"

"Cái này, cái này..." nha hoàn cúi đầu, úp úp mở mở.

"Cái này cái gì? Ta uống công nuôi các người, ngày nào đó đều bán tất cả vào trong kỹ viện, để cho các người không nghe sai bảo!" Liễu thị tức giận vỗ bàn cả giận nói.

Nha hoàn sợ tới mức lập tức quỳ xuống đất, "Đừng, phu nhân, tiểu Đào không dám, tiểu Đào cái gì cũng đều nói cho phu nhân." Vì vậy bắt đầu từ ở chợ lần nọ, kể rõ rành mạch chuyện Ngô Yên Nhiên và Nhạc Mặc tiếp xúc trước trước sau sau ra.

Liễu thị nghe xong, vỗ ngực liên tục, vừa mắng khuê nữ không có tiền đồ, vừa rung rung nước mắt trong mắt tràn đầy thương tiếc. Cả đời này của con, nương không thể để cho con bị hủy như vậy.

"Ồ kia, Bảo Nhi rốt cuộc tẩu đã về rồi!" Tú Tú vội vàng kéo Hà Hoa đứng lên, "Sao vậy, sao chưa bán lá trà?"

"Đừng nói tới chuyện lá trà nữa, thấy hai người các người nóng như lửa rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian đi dạo là được."

Lại đi dạo một vòng, Hà Hoa và Tú Tú đều mua chút son phấn, ba người tìm một quán ăn nhỏ, mỗi người một chén mì.

"Nè, các người có nghe nói không, khuê nữ nhà Lý viên ngoại kia thật đánh đá, cầm chày gỗ, đánh bà mai ra khỏi sân, về sau còn ai dám làm mai cho nàng ta á!" Bàn bên cạnh bàn tán.

"Người nói bộ dạng thật không tệ, tại sao tính tình lại như thế á, vốn là ta định đến cửa làm nữ tế, nhưng bây giờ, cho không ta một trăm mẫu đất, ta cũng không cần."

"Ha ha, người chỉ nói cho sướng cái miệng, sao người ta có thể để ý đến cái bộ dạng xấu xí này của người, rách giầy cũng không xứng!"

"Ha ha ha ha" một đám người trò chuyện khí thế ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kỳ ba (hiếm thấy, không bình thường)

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Bảo Nhi nghe thấy lập tức hăng hái, chẳng lẽ lại thêm một nữ xuyên không nữa? Mạnh mẽ như vậy, ở nơi này rất hiếm! Phải tìm cơ hội, gặp gỡ mới được!

"Ồ, công tử, chàng ở đâu? Chàng còn chưa có nói cho ta biết đó!" Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, mặc quần áo màu xanh lá, trên làn váy thêu đoá hoa sen màu chỉ bạc, trên đầu cài một cây kim trâm, theo thật sát phía sau Thượng Quan Dực.

"Người xong chưa? Người đã đuổi theo chín con phố rồi đó!" Thượng Quan Dực cũng không kềm chế được nữa, nổi giận. Nghĩ lại trong kinh thành cũng chưa từng gặp người có chấp giống như nàng ta vậy, từ buổi sáng đuổi theo tới buổi trưa, còn có để cho người ta sống nữa không.

"Vậy, vậy chàng hãy nói cho người ta biết, chàng tên gì, ở nơi nào đi!" Nữ tử kia then thùng nắm chặt khăn.

"Người, người, người nữ nhân điên!" Đây là người thứ hai có thể làm cho hắn tức xù lông, tốt thật, chẳng lẽ Thượng Quan Dực ta sẽ phải thua ở Đào Hoa Tán này?

"Người ta không điên, chàng chỉ cần nói cho người ta, chàng tên là gì, chỉ một câu thôi á!"

"Người, phụ mẫu người dạy người như thế sao? Có biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ hay không?"

Về mặt nữ tử kia lập tức sa sầm xuống, "Ta cho chàng biết, ta còn cùng chàng giảng co, lễ nghĩa liêm sỉ nhằm nhò gì, lão nương ta coi trọng chàng!"

Sét đánh kinh thiên, toàn bộ người chung quanh đều giống như hóa đá, đồng loạt, quay đầu về phía ngọn nguồn âm thanh.

"Nhìn cái gì? Chưa từng nhìn thấy mỹ nữ sao!" Gầm lên giận dữ, đám người rồi rít tán đi.

Đám Bảo Nhi mới vừa ra cửa, thì thấy đám người trên đường giống như pháo hoa chạy tán loạn ra chung quanh. Cuối cùng chỉ còn lại hai người đứng sừng sững, một nam một nữ, nhìn nhau không nói gì.

Nữ hài kia nhìn rất quen mắt, nam nhân kia không phải Thượng Quan Dực sao?

"Áy, đừng đi ra, mụ đánh đá kia đang ở trên đường, đợi lát nữa đi." Mọi người xung quanh đều rụt đầu, nhỏ giọng nghị luận.

CMN! Trăm nghe không bằng một thấy, chẳng lẽ nữ tử này là khuê nữ của Lý viên ngoại trong truyền thuyết?

"Ha ha" Bảo Nhi nhìn không được phụt cười, hai người kia đột nhiên đều quay lại.

"Oh, sorry, các người tiếp tục!" Bảo Nhi vội vàng xoay người.

Đã lâu rồi Thượng Quan Dực không gặp Bảo Nhi, lần trước tuy bị nàng làm tức giận bốc khói, nhưng gặp lại, vẫn không bỏ được.

Nhìn người đàn bà chanh chua trước mặt kia, bỗng nhiên Thượng Quan Dực nâng khóe miệng lên, bước nhanh đến trước mặt Bảo Nhi, "Biểu muội, muội đã tới rồi!"

Về mặt vô cùng thân thiết này, cùng với vừa rồi quả thực là khác một trời một vực! Nữ nhân kia lập tức cảnh giác nhìn về phía Bảo Nhi, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Loại tình trạng này, phân bác thì không chiếm được chỗ tốt gì, chỉ có thể càng tỏ càng đen. Bảo Nhi hung hăng trừng mắt liếc Thượng Quan Dực một cái, chuyển sang nữ tử kia, thân thiết kéo cánh tay nữ tử kia, ý cười đầy mặt. "Biểu ca, vị này chẳng lẽ chính là tẩu tử tương lai của ta hả? Đáng đáp thật là đẹp!"

Bảo Nhi về mặt hoa si nhìn nữ tử kia, nữ tử kia lập tức thay đổi về mặt, hai má đỏ ửng, xấu hổ nhìn Thượng Quan Dực một cái. Lôi kéo Bảo Nhi đến quán trà Lý Ký bên cạnh.

Thượng Quan Dực ngay cả cơ hội lắc đầu cũng không có, ngây ngốc nhìn một đôi bóng dáng kia, hoàn toàn ngẩn ngang. Hà Hoa và Tú Tú muốn đi theo, nhưng có chút không tiện. đành phải quay vào trong quán ăn kia chờ.

"Muội muội, muội thích uống trà gì, nếu không mang tới cho muội trà hoa quả đi, nếm thử vị rất ngọt ngào, muội nhất định sẽ thích!" Nói xong liền dẫn dò nha đầu bên cạnh, lôi kéo Bảo Nhi trực tiếp vào sương phòng phía sau.

Bảo Nhi cười nhàn nhạt, tâm tình nữ tử kia dâng cao, lôi kéo Bảo Nhi nói đông nói tây. Bảo Nhi cũng không có cơ hội nói chen vào. Mới vừa rồi thử dò xét không có bất kỳ hiệu quả gì, xem ra, mình cũng không dám hy vọng xa vời nữa, mình có thể xuyên qua, đã là truyền kỳ rồi, không thể trông mong có thể gặp được đồng hương nữa.

"Oh, sao ta nói nhiều như thế, mà muội không nói lời nào hết vậy!" Nữ tử kia mở to mắt, nhìn Bảo Nhi.

Ta có thể nói ta không tìm được cơ hội sao? Người nói cả buổi, ta không chen vào được á!

"Ha ha, ta đang nghe! Đang nghe đây!", Bảo Nhi lúng túng cười cười, bưng trà hoa quả kia lên, nhấp một miếng.

"Oh, ha ha, muội xem ta, ta quên giới thiệu mình á. Ta tên là Lý Tuyết Diên, là Thiếu chủ tử của Lý Ký này. Muội tên gì?" Lý Tuyết Diên vỗ đầu một cái, lôi kéo cánh tay Bảo Nhi hỏi.

Nha đầu này thật đơn giản, nói chuyện thẳng thắn, tính tình cũng rất cởi mở. Bảo Nhi thật đúng là bội phục phụ mẫu nàng, phương thức giáo dục thật tiên tiến á! Cũng không kém với thế kỷ hai mươi mốt bao nhiêu!

"Ta tên là Nhạc Bảo, gọi ta Bảo Nhi là được!"

"Nè, Bảo Nhi, biểu ca kia của muội... " Lý Tuyết Diên nhướn mày, xề lại gần.

"Tỷ thật sự coi trọng hần á?", Bảo Nhi lại xác nhận lần nữa. Ta thật sự không muốn gieo họa hại người á, người nọ thích gây sự như vậy, trừ cái túi da kia, thật sự không có gì tốt.

"Đúng vậy!" Mỗ nữ nhắm hai mắt, kích động vung vẩy hai cái móng vuốt. Mỹ nam của ta á, quá suất, rất muốn ăn vào bụng! Nhất định phải kéo hần về nhà! Oa ha ha!

Thật là thẳng thắn, không chút ra vẻ! Ta thích!

Cái này ở hiện đại cũng quá quen thuộc, bên cạnh nàng đều là như vậy, một đám gái mê trai, mỗi ngày trong phòng ngủ cứ nói tìm trai đẹp, thỉnh thoảng cũng gọi, nàng thiếu chút nữa cũng bị đồng hóa, thật may là được mỹ tướng công nhà nàng giải cứu!

Bảo Nhi tự tại vừa ăn điểm tâm, vừa uống trà, nhìn nữ nhân kia đắm chìm trong thế giới mộng ảo không thể thoát ra được.

Bảo Nhi cảm thấy hình như đã gặp nàng ở nơi nào rồi, chống đầu, nhìn kỹ gương mặt kia một chút. "Có phải tỷ từng đi qua Minh Hương quán mua sách hay không?", Bảo Nhi nghĩ đến nữ tử mặc áo vàng lần trước gặp phải kia, hần là nàng.

"Hả?", nữ nhân kia rốt cuộc dừng cười ngu ngơ, "Đúng vậy, thường đi, ta là khách quen ở đó." Vốn định nói, mình có rất nhiều thoại bản, vội vàng ngừng lại.

Không được á, biểu muội người ta đang ở đây, không thể nói như vậy. "Ha ha, thường mua một chút thơ văn, nữ giới ..., xem rất là thích!"

Bảo Nhi chống đầu không vững, thiếu chút nữa đập xuống mặt bàn.

Lý Tuyết Diên cũng nhìn ra đầu mối, có chút ngượng ngùng cắn cắn môi, "Thật ra thì, ta thích chút thoại bản, tiểu kịch hơn." Ngồi nói, có chút gò bó, đẩy

ghế ra, đứng lên.

"Muội không biết đâu, những anh hùng kia cướp của người giàu giúp người nghèo khó, hành hiệp trượng nghĩa, cưỡi ngựa đi khắp bốn phương, ân cừu sáng khoải! Xem rung động đến tâm can á! Nếu không phải phụ mẫu lấy cái chết ra uy hiếp, ta đã sớm lên đi ra ngoài, xông xáo giang hồ rồi!" Vừa nói, vừa còn khoa tay múa chân.

"Giang hồ tất nhiên tốt, nếu tỷ không có bản lĩnh vững chắc, thì tốt hơn hết vẫn nên ngây ngô ở trong nhà đi." Bảo Nhi phui mảnh vụn trên tay, nghiêm chỉnh nói.

Thấy Bảo Nhi nói nghiêm túc như thế, Lý Tuyết Diên mừng rỡ như điên nhào tới, mắt đều sáng lên, xoay qua ôm chân của Bảo Nhi, ô ô, "Chỉ có muội hiểu ta, ô ô!"

Cái này có chút kích động hơi quá thì phải, aiz, chứng tỏ, đứa nhỏ này bị ghen lâu rồi. May mà nhân cách hoàn chỉnh, chỉ có điều ở nơi đây có hơi không bình thường một tý.

Lý Tuyết Diên quên luôn chuyện Thượng Quan Dục, hai người trò chuyện thật vui. Bảo Nhi cũng đã lâu không có sáng khoái như vậy, chỉ tùy ý nói, còn có người có thể hiểu được, quả thật vui sướng tràn trề á!

Thời gian trôi qua thật là nhanh, nhìn ngoài cửa sổ một chút, sắc trời cũng dần dần tối. Lúc này Bảo Nhi mới nhớ tới còn hai người nữa!

"Ô, ta phải đi về, còn có người chờ ta!" Bảo Nhi ngắt cái khuôn mặt búp bê kia cảm giác thật không tệ á.

"Ồ, tối nay muội ở lại có được hay không vậy!" , thật vất vả tìm được một người có thể nói chuyện, sống mười sáu năm, thật không dễ dàng, lôi kéo Bảo Nhi lại làm nũng.

"Mới vừa nói tỷ là nữ hán tử, sao mới tỷ tỷ lại trở thành bộ dạng tiểu nữ nhân như vậy?" , khinh bỉ nhìn nữ tử kia một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Mỗ nữ biến thành gấu Koala, kéo cánh tay Bảo Nhi, dọa tất cả hỏa kê ở trong tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Triền ái (yêu thương quán quýt)

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Đây là tiểu thư nhà bọn họ sao? Không nhìn được nhìn chăm chăm Bảo Nhi quan sát từ trên xuống dưới, tiểu thư nhà bọn họ sẽ không phải là... không dám nghĩ tiếp, đều vội vàng xoay đầu qua, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra làm tiếp công việc.

"Muội ở đâu? Ta đưa muội về." Lý Tuyết Diên lôi kéo tay áo Bảo Nhi, nhắm mắt theo đuôi.

"Ta ở nông thôn, chúng ta đi theo xe bò tới, xe bò vẫn còn ở cửa thành chờ đấy. Tỷ về đi, lần sau ta tới đây sẽ đi tìm tỷ." Nói thật, Bảo Nhi cũng rất luyến tiếc, khó gặp được một người có thể nói thoải mái, không có gì giấu diếm. Bảo Nhi cắn cắn môi.

Hà Hoa và Tú Tú đã sớm chờ sốt ruột rồi, lúc thấy Bảo Nhi được vị Lý tiểu thư kia trả lại, mới thả lỏng tâm. Nhưng, sao hai người này lại quen thuộc như vậy?

Bảo Nhi được Lý Tuyết Diên đưa đến cửa thành, "Bảo Nhi, nếu muội có chuyện gì, trực tiếp phái người tới gọi ta là được, ta ở Lý Ký chờ muội nhé!"

"Được rồi, biết rồi, làm sao tỷ rầy rà như vậy." Chi lên trán của nàng ấy một cái, Bảo Nhi bò lên xe.

Xa xa đã thấy Nhạc Mặc đứng ở cửa thôn chờ, Bảo Nhi nhảy xuống xe, nhào thẳng vào trong lòng nam nhân kia, cũng không quản hai nữ nhân trên xe kia thấy thế nào, không đếm xỉa đến.

Trương Đại Thúc vội vàng đánh xe bò đưa Tú Tú và Hà Hoa vào trong thôn, Bảo Nhi đi theo Nhạc Mặc đạp bóng đêm chậm chậm đi về.

"Tướng công, hôm nay ta gặp được một người, nàng và ta rất hợp ý!" Bảo Nhi hưng phấn ôm cánh tay Nhạc Mặc.

"Nam hay nữ vậy?" (*)

(*) Do trong tiếng bông hai từ 她(dành cho nữ) và từ 他(dành cho nam) đều phát âm là tā nên Nhạc Mặc không phân biệt được nam hay nữ.

"Hả?", "Ha ha, đương nhiên là soái ca á! Hai chúng ta hẹn ước, còn muốn tiếp tục gặp nhau đấy!" Bảo Nhi nâng khóe miệng lên, cười cong mày.

"Vậy lần sau vi phu cùng đi với nàng gặp xem", Nhạc Mặc chau mày lại nói.

"Không cần, hai ta trò chuyện tốt vô cùng, chàng đi sẽ câu nệ!" Bảo Nhi ghen cười, nghiêm túc nói.

"Ta là tướng công của nàng, tất nhiên phải đến cho hợp với lễ nghi." Mỗ nam còn chưa có lấy lại được cảm giác, có chút phiền não.

"Không sao, không quan tâm những thứ tiểu tiết này" mỗ nữ tiếp tục tìm đường chết.

Nhạc Mặc đè nén lửa giận, sửa sang suy nghĩ lại một chút, nhẹ giọng nói, "Bảo Nhi, ngoan."

"Ha ha" mỗ nữ ngoan ngoãn gật đầu, cười đến run rẩy cả người.

Nhạc Mặc thế mới biết bé con này đang trêu mình, trực tiếp khiêng người lên, bước nhanh trở về phòng nhỏ Trà viên.

"Tướng công?", Nhạc Mặc không để ý tới.

"Lão công?", Nhạc Mặc tiếp tục cụp tròn mắt xuống.

Bảo Nhi nhú mày, "Ui da, đau bụng quá..."

Nhạc Mặc trực tiếp ném đĩa xuống, ôm người vào trong lòng, "Lại đau nữa sao? Ta đi nấu nước đường đỏ, ngoan nhé."

Dụ dỗ giống như dỗ trẻ con xoa bụng cho nàng, ôm người đi về phía giường.

"Không cần, muốn tướng công ôm" Bảo Nhi làm nũng vênh cái miệng nhỏ nhắn lên.

Nhạc Mặc đành phải vừa ôm người, vừa nhóm lửa, nấu nước đường đỏ.

Sau khi com nước xong, Nhạc Mặc thêm nước vào trong nồi.

"Tướng công, chàng thêm nhiều nước một chút, ta cũng muốn tắm, đã mấy ngày không tắm rồi, bẩn chết, rốt cuộc chấm dứt." Bảo Nhi vừa chơi đùa với Tiểu Đậu Tử, vừa nói với Nhạc Mặc.

Khóe miệng Nhạc Mặc giật giật, đúng là gầy vò người mà, thì ra đã tốt hơn. Nhìn chằm chằm bé con đang chơi thích thú kia, nhếch khóe môi, "Được!"

"Bảo Nhi, nước pha xong rồi, nàng tới thử độ ấm một chút."

"Ừm, vừa vặn, rốt cuộc có thể tắm rồi!" Không kịp chờ đợi kéo vạt áo, cởi áo ngoài ra. Cái gì cũng bất chấp, chỉ muốn mau mau vào trong nước ngâm.

Cho đến khi còi hết vào trong thùng, mới phát giác nam nhân kia vẫn còn...

"Chàng, tướng công, sao chàng vẫn còn ở đây?"

Nhạc Mặc nhú mày, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Đương nhiên mỗ nữ biết kế tiếp là tình huống thế nào, cũng không kiêu cách, cầm khăn vải lên cứ thế xoa xoa.

"Tướng công có tính thú như thế, còn chơi uyên ương nghịch nước nữa." Đưa đầu ngón tay, nâng cằm mỗ nam lên.

"Phu nhân muốn chơi thế nào?" Mỗ nam tà mị khóe mắt đầy nụ cười, hai cánh tay tùy ý khoác lên bên trên thùng gỗ.

"Một quá , chàng tắm cho ta đi" , trực tiếp phát tay ra đáng ông chủ, ném khăn lên trên gương mặt tuần tú của mỗ nam, úp sấp bên cạnh thùng.

Cơ hội như vậy, sao có thể bỏ qua! Mỗ nam từng tắc, tỉ mỉ xoa xoa, không thể coi là xoa, chỉ có thể coi là lau. Thận trọng, giống như sợ lau hỏng.

Mỗ nam dứt khoát ôm người vào trong lòng, Bảo Nhi lười biếng tựa vào trên vai người ta, hưởng thụ tắm kỳ miễn phí. Cái khác cũng khá tốt, chỉ là bị vật cứng ở phía dưới chia vào, có chút không thoải mái lắm.

Mỗ nam đúng thật là định lực tốt vô cùng, cứ như vậy đau khổ chờ đợi, cho đến khi tắm xong toàn thân mỗ nữ.

Ra khỏi thùng nước tắm, trực tiếp thổi đèn, ôm người bỏ nhào tới trên giường.

"Hôm nay, ta muốn ở phía trên!" Trực tiếp cười lên trên người Nhạc Mặc.

Bóng đêm dày đặc, ôn tình ấm áp, yêu thương quán quýt.

"Nhạc công tử, cảm giác như thế nào?" Hơi thở mềm mại kề bên tai mỗ nam.

"Vi phu thích!" Nâng cao thân thể, nghênh đón.

Đêm hôm ấy, mỗ nữ dùng tất cả chiêu thức học được từ trong phim ảnh, vốn định đánh bại mỗ nam, nhưng, cuối cùng vẫn là xụi lơ trên giường, vô lực, nhìn mỗ nam hưng phấn tiếp tục dây dưa chiến đấu.

Ngày hôm sau, hai người cùng tỉnh lại. Mỗ nam vẫn tinh thần phấn chấn như cũ, mỗ nữ cắn hàm răng roẹt roẹt, té liệt ở trên giường.

Buổi chiều, Bảo Nhi mới bò xuống giường, cầm bản thảo về xong muốn tìm Tú Tú cắt ra hình. Thì thấy nương Nhị Cầu Từ giống như điên đến từng nhà kêu gào khóc la.

Rất nhiều thôn phụ đều đi theo phía sau nương Nhị Cầu Từ chỉ chỉ chỗ chỗ, "Bà nói cái này có phải là gây nghiệp chướng hay không á, người đang yên đang lành làm sao trở nên như vậy chứ?"

"Ôi trời, còn không phải là bà ta gây ra, cả đời toàn làm ra bao nhiêu chuyện, hiện tại bị báo ứng rồi đó!"

"Bà nói từ nhà này sang nhà khác, phải đến trăm nhà ăn cơm, đứa bé kia có thể khỏe lên được không? Ta cảm thấy không được!"

"Ai biết á, bà nói cũng lạ, ngày hôm qua đứa bé kia còn khá tốt chơi ở đầu thôn, hiện tại sắp không được rồi, đại phu thôn bên cạnh trực tiếp báo chuẩn bị hậu sự, đưa vào trong trăn sẽ chết càng nhanh hơn. Hiện tại không phải quý từng nhà xin cơm đồ sao!"

Bảo Nhi nghe ra sơ lược, không có nghe nữa, vào sân nhà Tú Tú.

"Bảo Nhi, tẩu nhìn thấy không?" Tú Tú lấy cái ghế đầu cho Bảo Nhi, "Nương Nhị Cầu Từ mới từ nhà ta đi không lâu, xin một ít gạo."

"Tôn tử nhà bà ta làm sao vậy?"

"Ta cũng không nghe rõ lắm, chỉ khóc gào nói là bị Diêm Vương ngắm trúng, muốn mang đi, xin cơm của trăm nhà, trấn giữ tà khí, kéo tôn tử nhà bà ta trở về." Tú Tú cầm giỏ nhỏ ra sân, trò chuyện với Bảo Nhi.

Bảo Nhi và Tú Tú thay nhau làm cả một buổi chiều, rốt cuộc có thể ra hình ra dạng, Bảo Nhi rất là hài lòng. Sắp xếp được hàng mẫu, mục tiêu trong lòng càng thêm kiên định.

"Thật là đẹp á!" Tú Tú cầm hàng mẫu làm xong yêu thích không buông tay.

"Hừm, cho người một bản vẽ, người hãy suy nghĩ cho kỹ một chút, chờ người thông thạo khắp mọi mặt, chúng ta liền bắt đầu tuyển người, huấn luyện. Về sau, quần áo trong tiệm tùy người chọn!"

"Bảo Nhi, ta thật sự rất hâm mộ tẩu!"

"Hâm mộ cái gì? Diện mạo người nghĩ cũng đừng nghĩ, kiếp sau đi!"

"Tẩu đi chết đi, nha đầu chết tiệt kia. Ta là nói, trong đầu tẩu có quá nhiều tính toán."

"Ừm, vậy người sinh một khuê nữ nhận ta làm dưỡng mẫu đi, ta nhất định chỉ dạy hết!" Bảo Nhi nhìn bụng Tú Tú nói.

"Tẩu thật không biết xấu hổ, sao tẩu không sinh đi. Ta muốn sinh nhi tử cơ!"

"Được, được, người có thể sinh cả một sọt !" Bảo Nhi trêu đùa cười.

Nương Nhị Cầu Từ mới vừa đi, Trần thị liền lôi kéo trương phu vào trong phòng.

"Tướng công à, chàng nói chuyện này có kỳ quái không?"

"Kỳ quái cái gì?" Nhạc Côn Bằng buồn bực nhìn Trần thị.

Trần thị ghé lại bên tai Nhạc Côn Bằng, thăm thì một hồi. Về mặt Nhạc Côn Bằng lập tức trầm xuống, chuyện này thật đúng là khó mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chữa bệnh

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Buổi tối, tắm rửa xong, Bảo Nhi gối lên chân Nhạc Mặc, nằm ở trên giường xem một chút luật lệ đạo luật. Nếu sau này làm ăn, những thứ này đều là nền móng, nhất định phải nắm rõ trước, cũng không thể thua ở phương diện này được. Cũng may giá sách kia của Nhạc Mặc thật đúng là một thư viện, các loại sách vở gì đó cần có đều có.

Nhạc Mặc vừa chơi đùa tóc của bé con, vừa lật một quyển tạp ký.

Loáng thoáng nghe tiếng la khóc trong thôn truyền đến.

Bảo Nhi và Nhạc Mặc liếc mắt nhìn nhau, hẳn là đứa bé nhà Nhị Cầu Từ không còn rồi.

Lúc trời tờ mờ sáng, Nhạc Mặc bị tiếng gõ cửa đánh thức. Bảo Nhi đang ngủ say, Nhạc Mặc phủ thêm áo ngoài, nhẹ nhàng xuống giường.

"Đại ca? Có chuyện gì?"

"Nhị đệ, hiện tại cả người Trụ Từ phát sốt, đã mơ hồ, gọi thế nào cũng không tỉnh, không biết nên làm sao đây?" Nhạc Đông nôn nóng chà tay, nói chuyện đều run rẩy.

Nhạc Mặc liếc mắt nhìn màn vải, đóng cửa lại.

"Bây giờ huynh đi tìm đại phu thôn bên cạnh trước, ta đi xem Trụ Từ một chút, lúc huynh đi ngang qua nhà Trương Đại Thúc, bảo Trương Đại Thúc đánh xe bò tới." Nhạc Mặc vừa buộc vạt áo, vừa trầm tĩnh dặn dò Nhạc Đông.

"Ừ, ừ, ta sẽ đi ngay, phải đi ngay." Nhạc Đông đầu đầy mồ hôi, lão đảo nghiêng ngã chạy đi.

Nhạc Lão Bà Từ thấy Nhạc Mặc tới, lập tức khóc lòi kéo cánh tay Nhạc Mặc, "Lão Nhị, con mau đến xem xem, đại tôn tử của ta thế nào, có phải giống như Tiểu Mã nhà Nhị Cầu Từ hay không, sẽ, sẽ... ô ô."

Nhạc Mặc cũng không rảnh đáp lại, đi thẳng vào phòng trong, Lưu thị đang gục ở đầu giường kêu gào.

Nhạc Mặc biết một chút y lý, chẳng qua có được đều là trên sách vở, chưa từng vận dụng qua. Trán Trụ Từ rất nóng, trong miệng còn thỉnh thoảng rên rĩ, đặc điểm rất giống với phong hàn. Lập tức nghĩ tới Bảo Nhi, có lẽ, Bảo Nhi có biện pháp.

Đứng dậy ra cửa thì gặp được Nhạc Đông đang lôi kéo đại phu đi vào, đại phu bắt mạch một phen, rồi không ngừng lắc đầu.

"Đại phu, đại phu, ông phải cứu Trụ Từ nhà ta, cứu Trụ Từ, ta dập đầu lạy tạ ông, ta làm trâu làm ngựa cho ông." Lưu thị giống như là bắt được cọng cỏ cứu mạng, không ngừng quỳ trên mặt đất dập đầu, Nhạc Đông cũng vội vàng quỳ xuống.

"Không phải là ta không cứu, mà là, ta thật sự không có cách nào cứu, đứa bé này giống như đứa bé cùng thôn các ngươi kia, bệnh giống nhau á! Tôi đa ta chỉ có thể kê cho ngươi một phương thuốc giải nhiệt, cái khác thật sự không có biện pháp."

Đại phu nói như vậy, Lưu thị bị dọa sợ tới mức ngất xỉu, Nhạc Lão Bà Từ kêu khóc, cũng lạc giọng. Nhạc Đông liếc mắt nhìn nhi tử trên giường, lấy đầu cụng vào tường. Đại phu cũng chỉ có thể để lại một gói thuốc giải nhiệt, lắc đầu, ra ngoài.

"Tướng công, ta còn chưa tỉnh ngủ, chàng ôm ta đi đâu vậy?" Bảo Nhi mơ mơ màng màng bị Nhạc Mặc ôm ra ngoài.

"Bảo Nhi, Trạ Từ ngã bệnh, không nhanh không được, nàng có thể giúp nó một chút không?"

"Làm sao vậy?" Bảo Nhi gạt mình một cái, đầu thanh tỉnh hẳn. Không phải hôm qua đứa bé nhà Nhị Cửu Từ mới vừa mất sao, sao hôm nay Trạ Từ lại không khỏe rồi? Chẳng lẽ là ôn dịch?

Cũng không để cho Nhạc Mặc ôm nữa, bước nhanh theo Nhạc mặc vào nhà chính.

Nhạc Lão Bà Từ mới vừa hồi hồn, dựa chân giường, hấn giọng, lau nước mắt. Lưu thị bất tỉnh ở một bên, trong sân người đã bu đầy, đều đang nghị luận. Trước sau hai đứa bé đều sắp không được, đây là tạo ác nghiệt gì chứ!

Thấy Nhạc Mặc và Bảo Nhi đi vào, đều nhường ra một con đường.

"Không thể để cho nàng ta đi vào, nàng ta vào người sẽ chết nhanh hơn!" Trần thị lập tức gào lên.

Người bên cạnh cũng có chút chẳng hiểu ra sao cả, "Ngày hôm qua Tiểu Mã nhà Nhị Cửu Từ mới vừa không còn, hôm nay Trạ Từ lại sắp không được, trong thôn chúng ta có tà khí á! Chính là nữ nhân này! Chính là nàng ta mang tới!" Khóe mắt Trần thị âm ngoan quay về phía đám người hô.

Bảo Nhi vừa định mở miệng, Nhạc Mặc đứng lên phía trước, chỉ vào Trần thị, "Cút ra khỏi sân cho ta!"

Giọng nói trầm thấp mang theo một lực uy hiếp không nhỏ, người trong sân không tự chủ có chút kích động muốn quỳ xuống, Trần thị im bật, co rúm lại lùi ra phía sau Nhạc Côn Bằng. Người một sân rồi rít trồn ra khỏi sân.

Bảo Nhi nhìn trạng thái của Trạ Từ, hỏi Nhạc Đông đại phu nói thế nào. Trong lòng cũng ước chừng tính toán, xem ra là ôn dịch, không sai.

Lập tức bảo mở cửa sổ ra, những người khác toàn bộ đều đi ra ngoài. Bảo Nhạc Đông lấy dấm, rắc một vòng trong nhà.

"Trưởng công, chàng đi ra ngoài trước đi." Bảo Nhi cắt một miếng vải từ trong cái sọt dưới giường bịt kín miệng mũi.

"Sao chàng còn chưa đi ra ngoài?" Xem lời nàng mới vừa nói đều là nói nhảm sao.

"Nàng ở đây, ta làm sao có thể đi." Đứng ở bên cạnh nàng, giúp đỡ nàng vén chăn lên.

Chủ nghĩa đại nam tử! Cũng cắt một miếng cho hấn, thấm chút dấm, đeo lên cho hấn. Bảo hấn mang toàn bộ đồ trên giường ra đất hoang đốt. Nhạc Mặc không nghĩ ngờ cái gì, nhất nhất làm theo.

Kiến thức cơ bản thì biết, nhưng phương diện bệnh lý thì thật sự không biết. Lại bảo Nhạc Đông đi gọi đại phu kia trở lại.

"Ông biết Bản Lam Căn hay không?"

"Oh, chưa từng nghe qua." Lão đầu kia phản ứng hơi chậm một chút.

"Vậy ông có từng nghe rễ cây gì? Có thể thanh nhiệt giải độc, đông máu tiêu sưng không?"

"Oh, có nghe là Mã Lam Căn, nhưng chưa dùng qua, không biết công hiệu gì."

"Đúng, chính là Mã Lam Căn, nhà ông có không?" Bảo Nhi thiếu chút nữa bị lão đầu kia làm cho tức chết.

"Không có, không có, chỉ từng nghe thôi." Đại phu quê mùa kia thông thả ung dung nói.

"Bảo Nhi, ta biết, ta lên núi tìm xem, rất nhanh sẽ trở lại." Nhạc Mặc cũng không trì hoãn, trực tiếp tông cửa xông ra.

Lưu thị cũng đã tỉnh lại, thấy Bảo Nhi từ trong phòng bước ra, bỗng giống như nổi điên, nhào về phía Bảo Nhi. Nhạc Đông vội vàng ôm lấy người, kéo qua một bên.

"Người nổi điên cái gì! Người ta tới cứu nhi tử của người đó!" Nhạc Lão Bà Từ trực tiếp quăng cho Lưu thị một cái tát. Mắt Lưu thị choáng váng, hé mở miệng muốn nói cái gì. Lúc này Nhạc Mặc cũng mang theo thuốc trở lại, Nhạc Lão Bà Từ nhận lấy thuốc liền bắt đầu sắc.

Hiện tại Bảo Nhi cũng không cần biết, thuốc này có phải sắc trực tiếp hay không, dù sao không có biện pháp nào khác rồi.

Thuốc sắc xong, Nhạc Mặc trực tiếp bưng đi vào, Bảo Nhi nhận lấy thuốc, vừa cau mày, vừa ti mi thổi, dứt từng muỗng từng muỗng.

Nhạc Mặc lẳng lặng nhìn, ánh mắt từ từ cửa sổ rơi vào, chiếu lên chân mày, mi mắt của nàng. Bộ dạng chuyên chú kia, hấn rất ít khi nhìn thấy. Nữ nhân này có phong hoa (phong nhã tài hoa) vô tận, chẳng qua ở trước mặt hấn, luôn biểu hiện đáng vẻ của tiểu nữ nhi, thời thời khắc khắc cần hấn quan tâm chăm sóc. Không phải không xa rời hấn được, mà là quen lệ thuộc vào hấn. Nhưng hấn cũng yêu thương cưng chiều nàng, mỗi thời mỗi khắc.

Ôn dịch một khi bùng phát lên, sẽ rất nhanh lan tràn ra. Nếu thế thì, không có cách nào khống chế rồi. Bảo Nhi cũng không đoái hoài tới ăn cơm, bảo mỗi người trong nhà đều uống một chén thuốc.

Nhạc Mặc cũng hiểu sơ suy nghĩ của Bảo Nhi, đi ra ngoài tìm trường thôn. Mới vừa đi một đoạn thì thấy trường thôn dẫn theo một đám người đi tới.

"Trường thôn, Tử Hiền đang chuẩn bị đi tìm ngài đây!" Tuy rằng nhận ra được không khí có cái gì đó không đúng, Nhạc Mặc vẫn lễ phép chấp tay thi lễ.

"Lão Nhị, chuyện người trong thôn người hẳn đã biết, nhi tử nhà Nhị Cầu Tử mới vừa không còn, hiện tại lại là Trụ Tử nhà ca ca người, kế tiếp cũng không biết đến nhà ai." Tay lão đầu từ cầm quả trứng nổi lên gân xanh, giọng nói lạnh lùng.

Nhạc Mặc không có lên tiếng, chờ câu nói tiếp theo.

"Lúc trước nghe nói nàng dâu nhà người thân mang tà khí, ta còn không tin. Nhưng, chuyện xảy ra liên tiếp, ta không thể không tin! Tà khí kia một ngày chưa trừ diệt, toàn thôn chúng ta sẽ không được sống yên ổn!" Lão đầu từ cất cao giọng nói, từng chữ mang theo lệ khí.

Về mặt Nhạc Mặc bình tĩnh, nhưng trong mắt phượng đã mang theo chút lạnh lùng, "Vậy trường thôn định diệt trừ thế nào?" Giọng nói lạnh lùng, người nghe cũng không tự chủ tránh ánh mắt thâm thúy kia ra.

"Rời khỏi Nhạc gia thôn!" Lão đầu từ liếc mắt đáp.

"Nếu không đi?", gió thổi qua mái tóc đen dài khẽ bay lên, mày kiếm nhíu lại, không khí chung quanh có chút áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sắp xếp

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Đám người kia lập tức có chút hít thở không thông, tay cầm công cụ không tự chủ phát run. Có chút sợ hãi không rõ nguyên do.

Trương Đại Thúc đứng ở cửa nhà chính, tay cầm tẩu thuốc bắt đầu tăng sức lực, con người có chút đục mang theo ngoan lệ như chim ưng, mắt không hề chớp quan sát động thái của đám người kia.

"Vậy thì đừng trách ta không khách khí!", lão đầu từ kia tiếp tục nói. Người phía sau cũng bắt đầu nắm chặt công cụ trong tay.

Người bên cạnh xe bò, chân vốn khắp khiêng cũng không nhìn ra bất cứ dấu vết gì, bước nhanh dõng đến trước người Nhạc Mặc, chắn ở phía trước. Đôi mắt giống như chim ưng nhìn chằm chằm đám người đối diện kia.

Nhạc Mặc không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn như cũ lạnh lùng nhìn lão đầu từ dẫn đầu kia, "Có ta ở đây, các người đừng mơ tưởng tổn thương một cọng tóc của nàng! Đừng ép ta!"

Không có một chút tình cảm, lạnh thấu xương. Về mặt đám người đối diện thay đổi. Người vẫn luôn ôn hòa, nhưng bây giờ, oai phong như thần, lời nói như dao băng.

Lão đầu từ kia không có đứng vững suốt nửa ngã nhào, thật may là được người ở phía sau đỡ lại. Thiếu niên trước mặt đã không phải là đứa trẻ con năm đó rồi.

Bảo Nhi đợi ở trong phòng, tùy thời có thể thăm dò nhiệt độ. Lưu thị ở ngoài rèm, theo khe hở nhìn vào trong.

"Bảo Nhi, ta làm cho con tô mì, con mau ra đây ăn chút đi." Nhạc Lão Bà Từ bùng chén cách rèm gọi.

Tất cả Bảo Nhi và Nhạc Mặc làm bà ấy đều nhìn ở trong mắt, lúc gặp phải khó khăn vẫn là người trong nhà thân thiết, người khác, đã sớm chạy trốn rất xa. Nghĩ tới những chuyện hoang đường mình làm trước kia, trên mặt tràn đầy nếp nhăn mang theo áy náy.

Bảo Nhi ghé lại đầu giường cẩn thận nghe xem, hình như hô hấp của Trụ Tử đã thông thuận không ít. Thử nhiệt độ một chút, cũng không có nóng như buổi sáng, xem ra, có hiệu lực rồi.

Vén rèm lên, thì thấy Lưu thị ngồi bẹp xuống đất, ánh mắt có chút trống rỗng. Lưu thị thấy Bảo Nhi đi ra, cúi đầu, dịch sang bên cạnh. Nhạc Lão Bà Từ thân thiết cầm chén đưa tới. Nhớ tới chưa có lấy đĩa lại vội vàng chui vào phòng bếp.

Trái tim đều làm bằng thịt, hướng chỉ là Bảo Nhi. Bảo Nhi không nói gì, nhận lấy chiếc đĩa ăn, "Oh, đúng rồi, hiện tại Trụ Tử đã tốt hơn rồi, chỉ cần tiếp

tục uống thuốc, sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa."

Nghe được câu này, mắt Luru thị lập tức có tiêu cự, che miệng thấp giọng khóc nức nở. Nhạc Lão Bà Từ cũng quay đầu, lau nước mắt.

"Trưởng công, thế nào?" , thấy Nhạc mặc vào sân, Bảo Nhi bung chén ra khỏi nhà chính.

Nhạc Mặc cung chiêu xoa nhẹ gò má bầu bĩnh kia, "Hắn là bảo bối nhà ta đói bụng lắm hả! Đã sắp xếp xong xuôi, nàng không cần quan tâm."

"Còn nói ta, chàng cũng chưa ăn mà", dùng đũa gấp mì, đưa tới khóe miệng Nhạc Mặc.

"Lão Nhị, trong nồi còn chút mì, để ta múc cho con." Nhạc Lão Bà Từ dùng tay áo lau mắt, vào phòng bếp.

"Có muốn trưởng công làm thêm chút đồ ăn khác cho nàng ăn hay không? Vì phụ sợ nàng ăn không đủ no, nhóc kén ăn." Đưa tay nheo nheo cái mũi đáng yêu kia.

"Rất đói, ăn chung đi, buổi tối muốn ăn ngon!" Vừa nhai sợi mì, vừa không quên làm nũng.

"Được!" Bung chén cho bé con kia, ngồi xuống ghế đầu trong sân.

Bên kia, Trương Đại Thúc cầm loại thuốc Nhạc Mặc cho, dẫn theo một đám người vào trong núi, bắt đầu hái thuốc.

Trừ những người tụ tập với trưởng thôn ra, gần tối, thừa dịp hái thuốc xong trở lại, Nhạc Mặc tập hợp mọi người lại. Phần lớn người bên trong đều từng được Bảo Nhi giúp nhiều lần.

"Các ngươi có thể tới, đã nói lên các ngươi tin tưởng ta, mà không phải giống như những người khác, coi ta là lệ quỷ. Mọi người hẳn đều biết, lời vô nghĩa ta cũng không muốn nói nhiều. Mọi người nghe được ôn dịch, nhất định vô cùng hốt hoảng, chỉ có điều, các ngươi yên tâm, chỉ cần mọi người làm theo lời ta nói, chúng ta nhất định có thể vượt qua cửa này, chiến thắng ôn dịch."

"Con nói đi, chúng ta đều tin con! Chỉ cần con nói, chúng ta nhất định làm theo!" Một lão đầu từ lớn tuổi, ngẩng đầu lên nói. Những người khác cũng đều lên tiếng phụ họa.

Bảo Nhi tiếp tục nói, "Trước tiên các ngươi dùng dấm ở nhà mình rắc trong nhà, trong sân một lần, sắc thảo dược chúng ta phát xuống, mỗi ngày mỗi người đều phải uống một chén. Ngày mai, mấy người tới đây, đi theo Trương Đại Thúc vào trong trấn mua thêm chút dấm trở lại, những người khác, cứ theo hình dạng thảo dược, lên trên núi hái thảo dược. Hiện tại chỉ có những thứ này, tối mai, vẫn ở nơi này, chúng ta họp lại lần nữa. Tất cả trở về đi."

Mọi người cầm thảo dược, rồi rít giải tán. Có vài người không yên tâm lắm, lại đuổi theo Bảo Nhi hỏi thăm. Bảo Nhi nhất nhất đáp lại, thuận tiện xoa dịu vài câu.

"Mệt không?" Ôm bé con vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho nàng.

"Đúng rồi, vừa rồi ta quên dặn, ngày mai chàng bảo Trương Đại Thúc đến Lý Ký tìm Lý Tuyết Diên, bảo nàng ấy tìm thêm vài xe ngựa, mang đến cho ta chút dấm. Tốt nhất, còn có thể tìm đến cho ta một đại phu y thuật tốt, để ngừa ngộ nỡ."

"Ừ, biết rồi. Hôm nay ngủ không ngon, lại mệt suốt một ngày, thân thể có không thoải mái hay không?" Nhạc Mặc khẽ hôn lên cái trán tròn bóng kia.

"Không muốn nhúc nhích, muốn ngủ." Ôm eo Nhạc Mặc, làm nũng chu miệng.

Nhạc Mặc khẽ cười, ôm ngang bé con lên, trở về phòng nhỏ Trà viên.

Bảo Nhi vừa dính giường liền ngủ mất, Nhạc Mặc đắp chăn lên bụng cho nàng, bắt đầu lấy gạo chuẩn bị làm cơm tối. Bởi vì Bảo Nhi thích ăn cơm gạo, bọn họ phần nhiều là ăn cơm hoặc là nấu cháo.

"Lão Nhị, con đừng làm nữa, ta làm cơm cho hai con, chờ Bảo Nhi dậy, là có thể ăn cơm." Nhạc Lão Bà Từ nhẹ nhàng vào phòng.

Nhạc Mặc liếc mắt nhìn rèm vén lên, "Mọi người ăn trước đi, không biết lúc nào Bảo Nhi mới tỉnh ngủ, chúng ta không qua được."

Nhạc Lão Bà Từ khom lưng, có chút xấu hổ, không biết đặt tay ở chỗ nào, "Lão Nhị à, trước kia, trước kia nương làm rất nhiều chuyện hoang đường xin lỗi hai con. . ."

"Nếu đã qua, thì đừng nói nữa." Đổ gạo đã vo xong vào trong nồi, thêm chút nước, bắt đầu nhóm lửa.

Ngày hôm sau Bảo Nhi tỉnh ngủ thì sắp trưa rồi, tối ngày hôm qua nửa đêm thức dậy ăn cơm, hiện tại bụng cũng không đói. Nhạc Mặc không có ở đây, chắc là đi sắp xếp công việc.

Mở nắp nồi ra, bên trong có cháo và dưa muối. Rầm rầm rào rào giải quyết, cầm chén bỏ vào trong nồi, thêm nước, đập cái nắp nồi lại. Chải đầu, vỗ chút nước làm da thoải mái, ra cửa.

"Đại thúc, nhà Bảo Nhi ở đâu ạ?" Lý Tuyết Diên xuống xe ngựa liền hỏi Trương Đại Thúc.

"Ở bên trong cùng thôn, đi vào trong có thể nhìn thấy một con sông, trụ ở bờ bên kia dưới chân núi."

Chỗ xó xỉnh gì vậy, thật là biết chọn chỗ á!

Lý Tuyết Diên mang theo bốn chiếc xe ngựa tới đây, còn dẫn theo hai đại phu. Muốn mau mau tìm được nữ nhân kia, để khoe khoang một chút.

Tất cả mọi người bận rộn chuyển dầm xuống, nàng đành phải một mình đi tìm.

Vừa đi, vừa hỏi. Rốt cuộc thấy được căn phòng kia, chạy tới trước mặt gọi to một tiếng không ai để ý tới, lúc này mới nhìn thấy cửa đang khóa.

Nữ nhân đáng chết, chết ở đâu rồi? Dậm chân, theo đường cũ trở về.

"Tốt á, ta tìm muội cả buổi, nữ nhân chết tiết nhà muội!"

Người đang khiên đồ bên cạnh đều sững sốt, bộ dạng vốn là thực nữ khuê tú, trong nháy mắt liền sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phu Diễn Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kinh biến

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Tỷ gấp cái gì, không phải ta ở đây sao!" Bảo Nhi khinh bỉ, nhìn nữ nhân kia một cái. Không nhìn nàng nữa, đếm cái bình, ghi lại số lượng.

Hồi lâu không nghe động tĩnh, vừa quay đầu, thì thấy mỡ nữ đang dựa vào thân cây chảy nước miếng. Nhìn theo phương hướng đó, tướng công nhà nàng đang kiểm tra Mã Lam Căn tìm được kia.

Đập một cái tát lên trên cái đầu kia, "Thu lại cái vẻ mặt háo sắc của tỷ đi, đó là nam nhân của ta!"

Mỡ nữ lau nước miếng, há hốc miệng, "Tướng công của muội à!" Thu hồi ánh mắt, "Thò không ăn cỏ gần hang, nếu là nam nhân của muội, ta sẽ không muốn."

"Tỷ nghĩ cũng đừng nghĩ!" Đắc ý đá lông nheo với nàng ấy.

"Thôi đi, "nhìn không được lại liếc một cái, thật đúng là không ngờ á, một cái thôn nhỏ như vậy có thể có người anh tuấn như vậy, quá phí của trời.

"Tỷ theo phía sau ta làm gì, tới đây giúp một tay á." Bảo Nhi liếc Lý Tuyết Diên một cái.

"Không phải có người làm rồi đó sao, ta đến sẽ làm loạn thêm. Muội xem, ta mang đến cho muội hai đại phu, bọn họ là đại phu tọa đường (ngồi tại chỗ khám) của Hồi Xuân Đường đây, ta tốn rất nhiều sức đó! Còn nữa, còn mang theo chút thuốc thường dùng cho muội nè." Chỉ vào cái rương mới vừa chuyển xuống dưới, cho Bảo Nhi xem như hiến vật quý.

"Ừ, không tệ, xem ra đầu không có gì sét."

"Nè, muội có ý gì hả, Nhạc Đại Bảo! Cô nãi nãi ta..." giọng nói ngưng bật.

"Ăn cơm chưa? Sao không ngủ thêm một chút?" Nhạc Mặc cầm lấy giấy bút trong tay bé con, sửa lại tóc rơi trên trán cho nàng một chút.

Lý Tuyết Diên tròn mắt há hốc mồm, choáng nha, mệnh cũng quá tốt rồi đó!

"Tướng công, đây là khuê nữ nhà Lý viên ngoại, Lý Tuyết Diên." Chỉ vào Lý Tuyết Diên giới thiệu cho Nhạc Mặc.

Lý Tuyết Diên có chút chậm nửa nhịp. Nhìn bộ dạng sắc nữ hoa si kia, Bảo Nhi bĩu môi, "Có thể lau nước miếng của tỷ đi không! Sắp chảy tới chân rồi kia!"

"Oh, hả, Xin chào, ta tên là Lý Tuyết Diên" kim lòng không được chìa tay đến trước mặt Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc cười nhạt nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi bộp một tiếng đập cái móng vuốt kia xuống. Lúc này Lý Tuyết Diên mới phục hồi tinh thần lại, cải trang y hệt thực nữ, hơi khom người, dịch sang bên kia của Bảo Nhi.

Nhà trưởng thôn, một đám người đều tụ tập ở trong sân.

"Cha, chúng ta không thể để cho nàng ta lấn qua lấn lại như vậy!"

Lão đầu từ ngồi ở trên ghế sắc mặt u ám, chặc chặc hút thuốc.

"Cha, bây giờ chúng ta chỉ cần đến nhà nàng ta, lấy tất cả nắm độc trong nhà kia ra, để cho tất cả mọi người trong thôn xem, mọi người cũng sẽ không tin chuyện hoang đường của nàng ta nữa. Chỉ cần trừ đi tà khí, dĩ nhiên bệnh kia sẽ không còn." Nhạc Côn Bằng tiếp tục nói.

"Đúng vậy, trưởng thôn, chúng ta không thể để cho lệ quỷ kia tác quái, chưa biết chừng còn xảy ra chuyện khác nữa!" Người trong sân nói tiếp.

"Đúng vậy, đúng vậy" một tràng phụ họa.

Lão đầu từ cầm chậu thuốc gỗ gỗ ở trên bàn, xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thể kéo dài được nữa. "Ngay bây giờ các ngươi hãy đi lấy hết tất cả độc vật trong nhà nàng ta đến sân phơi lúa trước cửa Từ Đường. Cũng gọi người của từng nhà đến, chút nữa ta sẽ đến."

Sau khi nghe căn dặn xong, một đám người dẫn theo người ra khỏi sân.

"Đến đây, uống cái này đi!" Bảo Nhi đưa một chén thuốc cho Lý Tuyết Diên.

"Oh, khó coi như vậy, ta không muốn uống. Ta không sợ, sức đề kháng của ta rất mạnh!"

"Không uống thì cứ ngay về trong trấn của tỷ đi, đừng lắc lư ở trước mặt ta."

"Được được được, ta uống còn không được sao, ta uống." Một tay bưng chén thuốc, một tay nắm lỗ mũi, một hơi đổ xuống. "Khụ khụ, đáng chết ta, cho ta mất hoa quả."

Bảo Nhi không thèm để ý đến đại tiểu thư yếu ớt kia, xoay người vào sân nhà chính.

"Nè, nè, chén nè, " thấy người đi qua bên cạnh, trực tiếp đưa chén cho người ta, đuổi theo Bảo Nhi đi vào.

"Thăm thăm"

"Ủ, đệ đệ con ăn cơm chưa?"

"Nương đang đút ở trong phòng, đệ đệ đã tỉnh, còn có thể nói chuyện." Mặt tiểu nha đầu phỉm hồng.

"Vậy thì tốt, quần áo đệ đệ con thay ra nhất định không nên để cùng một chỗ với các ngươi, bảo cha con cầm đi ra đất hoang đốt, biết không?"

"Uhm, biết rồi thăm thăm."

"Phụ nhân Cử nhân, hiện tại trưởng thôn gọi tất cả mọi người đến Từ Đường, con và nhà Nhạc Đông mau mau đi qua đó đi." Một vị phụ nhân đi vào kêu Bảo Nhi.

"Ồ cha! Khí thế trưởng thôn này thật là không nhỏ á, bảo người ta làm gì thì phải làm đó!" Lý Tuyết Diên không nhịn được dè biau một câu.

Bảo Nhi nhíu mày, lão đầu từ này muốn làm gì? Đi xem một chút rồi hẵn hay.

Nhạc Mặc và Trương Đại Thúc dẫn người lên núi, đến đó phần lớn là phụ nhân. Nhạc Lão Bà Từ bảo Lưu thị trông Trụ Từ, cùng đi với Bảo Nhi.

Trên sân phơi lúa người đã bu đầy, tất cả mọi người nhìn chăm chăm từng túi đồ to trong sân. Lão đầu trưởng thôn kia đứng ở chính giữa, sắc mặt âm trầm.

"Đây là trận thế gì vậy? Có chút thận trọng thái quá!" Lý Tuyết Diên lời kéo cánh tay Bảo Nhi, theo Bảo Nhi đứng qua một bên.

Tất cả mọi người đang xì xào bàn tán, Bảo Nhi theo khe hở thấy được những túi kia. Lòng mi khẽ động, trong mắt khẽ gọn sáng.

"Tất cả mọi người tới đủ chưa?" Lão đầu từ quét mắt một vòng.

"Trừ đám người đi lên núi, người các nhà đều đã tới." Một người đáp.

Lão đầu từ khẽ gật đầu, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi khẽ nhếch khóe miệng, cười ngênh đón.

"Chuyện người trong thôn, mọi người hẳn đều biết rồi. Đứa bé nhà Nhị Cầu Từ mới vừa mất, nhà Nhạc Đông cũng đổ bệnh, kế tiếp cũng không biết lại đến phiên nhà ai."

Bảo Nhi híp mắt hạnh lại, chờ câu nói kế tiếp.

"Lúc đầu ta cũng chỉ cho là trẻ con thân thể yếu, gặp phải phong hàn. Nhưng, khi ta thấy những thứ này ta mới biết, là có người trở thành quỷ!" Nói xong

bảo người mở một vài túi ra, đổ ra.

Cả sân một mảnh xôn xao, mọi người rồi rít lui về phía sau co rúm lại. Thứ này đương nhiên bọn họ biết, đây là nấm độc á! Chỉ cần dính một chút, mạng cũng không còn nữa!

"Những thứ này chính là lục soát được ở trong nhà yêu phụ này!" Nhạc Côn Bằng lòng đầy căm phẫn đứng dậy, chỉ vào Bảo Nhi hô.

Người bên cạnh đều run run cách xa Bảo Nhi một khoảng, Lý Tuyết Diên vừa định mở miệng, liền bị Bảo Nhi ngăn lại. Nhạc Lão Bà Từ đứng ở một bên muốn nói gì đó, nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Ánh mắt của mọi người đều tụ lại trên người Bảo Nhi, Bảo Nhi đẩy tay Tuyết Diên xuống, đi từng bước đến giữa sân, quay về phía lão đầu tử kia.

Thấy lão đầu tử kia có chút khê run, Nhạc Côn Bằng vội vàng đỡ lấy.

"Làm sao ngươi biết ta lấy những thứ này hại người?" Nhặt lên một cái nấm, chơi đùa ở trong tay, nhếch khóe miệng, đáy mắt lãnh khốc không thể nhận ra.

Nghe Bảo Nhi nói như thế, đám người xôn xao. Lý Tuyết Diên hứng thú ôm cánh tay nhìn Bảo Nhi.

"Mọi người xem, chính nàng ta thừa nhận rồi! Nàng ta chính là yêu nữ, lệ quỷ chuyên môn hại người! Mọi người mau bắt nàng ta lại!" Nhạc Côn Bằng hưng phấn gào thét.

Đám chó săn kia vừa định hành động, liền bị quát, "Ai dám!"

Bảo Nhi quay đầu nhìn về phía đám người kia, "Nếu biết ta là yêu nữ, các ngươi dám đụng đến ta thử một chút xem!" Trong mắt hiện ra hàn quang, thôn phụ nhất gan đã bắt đầu chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thay đổi nhanh chóng

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Nhạc Côn Bằng lôi kéo lão đầu tử kia lui về phía sau, cặp chân cũng bắt đầu phát run. "Các ngươi sợ cái gì, nàng ta chỉ có một mình, bắt nàng ta lại nhanh lên!"

Đám người kia liếc mắt nhìn nhau, từ từ nhích lại gần Bảo Nhi. Lý Tuyết Diên thấy tình hình không ổn, vội vàng nhảy ra ngoài, kẻ sát sau lưng Bảo Nhi.

"Tỷ tới làm cái gì? Tỷ có được hay không đấy?" Lúc này cũng không quên chế giễu một câu.

"Muội đừng xem thường ta, ta từng học qua quyền cước, chuyện nhỏ!" Trong lòng hưng phấn, rốt cuộc có thể triển khai bản lĩnh.

"Ồ, có thể đánh mấy người?"

"Hai ba người không thành vấn đề, ta luyện chính là Nam Quyền. Còn muội?"

"Chắc ba bốn người, đừng kéo dài nữa, đánh nhanh thắng nhanh!"

Mọi người cũng không quản từ đâu lại lôi ra một người, cầm sợi dây, vây quanh.

Trước đó, lên khuỷu tay, xoay đá, làm liền một mạch, người cầm sợi dây đã ngã xuống; một bên khác lên đầu gối xoay eo, vượt qua kéo cổ, đập cổ tay.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cầm sợi dây trên đất lên, đánh một người, hạ một người. Cuối cùng, hai người bỏ qua tất cả ánh mắt kinh ngạc trên sân, buộc sợi dây vào cây.

"Hừ hừ!" Hai người đều vịn thân cây thở hổn hển.

Đám người trên sân kia, chạy thì chạy, trốn thì trốn, có người tuột mất giày chạy, cũng không dám quay đầu lại lấy.

Nhạc Côn Bằng đỡ lão đầu tử kia muốn chạy, Bảo Nhi dời bước qua, ngăn cản ở phía trước, vừa lấy tay áo lau mồ hôi, vừa nhướn mày nhìn hai người. "Như thế nào? Chơi vui không?"

Lúc Nhạc Mặc chạy tới thì chỉ thấy bé con kia đang ôm cánh tay, đùa giỡn hai người kia. Trên thân cây bên cạnh bảy hán tử súng mặt súng mũi bị cột lại. Vuốt trán, nhếch khóe môi. Nữ nhân nhà hán đứng là bớt việc, không cần hán động thủ.

Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc tới, vội vàng thu hồi bộ dạng cà lơ phất phơ kia, "Tướng công, chàng đã về rồi!"

Nhạc Côn Bằng và lão đầu tử muốn dịch đến bên cạnh Nhạc Mặc, thế nhưng bị ánh mắt lạnh lùng kia áp bức trở lại.

"Sao mệt mỏi thành như vậy?" Móc khăn trong tay áo ra lau mặt cho nàng.

Lý Tuyết Diên quay về phía Bảo Nhi cắn răng, đây cũng quá khinh người, xem ta là không khí hả! Diên ân ái, khi dễ người sao!

"Không hay rồi, con à, nương tử của con nó..." thê tử của trưởng thôn thờ hồn hèn chạy tới.

"Nương, nương, Miêu Nhi thế nào?" Con mắt Nhạc Côn Bằng muốn lòi ra ngoài, gấp gấp hỏi.

"Miêu Nhi nó, cả người nó nóng lên, còn đang nói mê sảng, nhanh..."

Nhạc Côn Bằng mắt đỏ ngầu, bật dậy chạy về nhà.

Nhạc Mặc đã trở lại, thì giao chuyện này cho hán xử lý, Bảo Nhi lôi kéo Tuyết Diên trở về nhà chính. Nghĩ tới lời thê tử trưởng thôn nói vừa rồi, sợ là Trần thị cũng mắc phải ôn dịch rồi.

"Bảo Nhi, ôn dịch này làm thế nào bùng phát, muội tra ra chưa?"

Bảo Nhi thở dài một cái, "Ta cũng muốn biết, nhưng không có tiền triển gì. Tình hình chung quanh ta đã xem rồi, không tìm được ngọn nguồn á."

"Vậy làm sao bây giờ?" Tuyết Diên há to miệng.

"Hắn là một loại phong hàn", vốn Bảo Nhi muốn nói cảm cúm, lại sửa lại. "Đúng rồi, tỷ bảo hai đại phu kia giúp đỡ xem xem, cơm nước xong thì tỷ đi về đi."

"Ta không về! Tại sao ta có thể bỏ muội lại một mình!"

"Được rồi, ta biết tỷ trọng nghĩa, ta bảo tỷ về, thì tỷ phải trở về! Đừng kéo thêm những thứ vô dụng kia đến cho ta." Về mặt Bảo Nhi sầm xuống, có chút phiền não.

"Muội đùa cái gì thì đùa á, tại sao đối với tướng công muội dịu dàng như vậy, đến trước mặt của ta cứ hung dữ như vậy. Ta sẽ không về!" Lý Tuyết Diên quay đầu đi, bước nhanh đến phía trước.

Bảo Nhi gãi đầu lung tung, nha đầu này, thật bướng bỉnh! Đảo tròn mắt, trong đầu bỗng nảy ra một kế.

Bước nhanh đuổi theo, "Ta đối với tỷ đã rất dịu dàng rồi, ta bảo tỷ trở về chính là có chuyện tìm tỷ giúp một tay á!"

"Giúp cái gì?", nghe Bảo Nhi nói nhỏ nhẹ, lúc này Lý Tuyết Diên mới đáp lời.

"Nè, tỷ có nhớ không, chính là lần ta gặp được tỷ đó, không phải tỷ cùng một nam nhân ở trên đường liếc mắt đưa tình đó sao?" Bảo Nhi nhìn về mặt nha đầu kia, thấy nha đầu kia mặt mày hớn hờ, nói tiếp, "Ta cũng quen biết hắn, ta tìm hắn..."

"Đó không phải là biểu ca của muội sao? Đương nhiên muội biết rồi! Lần trước ta vui quá nên quên hỏi. Mau nói cho ta nghe một chút đi!", mỗ nữ mặt ửng đỏ, trong đôi mắt cũng sắp tỏa ra trái tim màu hồng.

Bảo Nhi có chút lúng túng ngắt vành tai, "Thật ra thì, hắn không phải biểu ca của ta, chỉ là một bằng hữu, ha ha, ha ha."

"Muội có ý gì?", Lý Tuyết Diên có chút khó hiểu, chỉ có điều rất nhanh hiểu ra được, "Muội giúp hắn gạt ta?" Hai tay chống nạnh, sắp bắt đầu giọng chân rồi.

Bảo Nhi nịnh nọt thuận khí cho Tuyết Diên, hàng mi lá liễu cong cong, mặt tràn đầy tươi cười, "Ngoan, bớt giận nào. Không phải lúc đó ta không quen biết với tỷ sao! Sau đó ta liền hỏi hắn, ta nhận ra, hắn làm như vậy là không đạo đức!"

Bảo Nhi nói lời này thật đúng là lòng đầy căm phẫn, căm khái vạn phần!

Lý Tuyết Diên cũng là người tính tình sáng khoái, cũng không tức giận thật. Chỉ tức giận nhất thời thôi.

"Ta biết hắn tên gì, cũng biết ở đâu... hai ta ngồi xuống dưới tàng cây từ từ nói." Bảo Nhi chân chó cung kính mười phần, dìu Lý Tuyết Diên đến dưới tàng cây, còn móc khăn ra, trải xuống đất cho nàng ấy.

Thấy sắc nữ kia đã bình tĩnh, hơn nữa còn làm bộ như chẳng hề để ý, Bảo Nhi rất là phối hợp. "Hắn tên Thượng Quan Dực, tỷ đi từ lâu Minh Hương tìm hắn..." Không đợi nói xong, người đã vô ảnh vô tung.

Nữ nhân ngọc, đỡ cho ta khỏi phải thù dật tiết mực ngấn. Tỳ đã giúp rất nhiều rồi, dù sao ôn dịch không phải là chuyện nhỏ, ta không thể để cho tỳ mạo hiểm. Giữ giữ khăn, thở phào một cái thật sâu.

"Nè, người có thể làm cho ngựa chạy nhanh lên một chút nữa hay không, cái này cũng quá chậm!" Lý Tuyết Diên ghé vào cửa xe, không ngừng yêu cầu tăng tốc độ.

"Ồi, tiểu thư, đã rất nhanh rồi, mau hơn nữa sẽ rất trông chừng." Khổ cho hỏa kế kia rồi.

"Không có việc gì, ta không sợ trông chừng, người chạy nhanh lên một chút, trở về ta sẽ thưởng cho người!"

"Dạ, dạ" hỏa kế chỉ đành phải không ngừng vung roi.

Đến tử lâu Minh Hương, xe còn chưa dừng hẳn, người cũng đã nhảy xuống. Hỏa kế kia một tựa vào trên cang xe, con ngựa cũng thở hổn hển.

"Hỏa kế, Thượng Quan Dực ở phòng nào?"

Má nó! Tìm thiếu gia nhà ta à, đây là ai? Nghĩ đến chương quỹ căn dặn, vội vàng lắc đầu một cái.

"Ta biết, hẳn ở đây, người còn giả bộ cái gì? Người tin ta lục soát từng phòng một hay không!" Tuyết Diên tức giận, đã tìm đến đây rồi, còn ngáng chân ta.

Lúc này đúng lúc Đoạn Thịnh Văn mới từ hậu viện đi ra, hỏa kế thấy được cứu tinh. "Chương quỹ, người này..." hỏa kế chỉ vào Lý Tuyết Diên nháy mắt với Đoạn Thịnh Văn.

"Oh, chương quỹ xin chào, ta tới tìm Quan Dực." Lý Tuyết Diên lập tức dịu dàng hỏi, hỏa kế bên cạnh kinh ngạc miệng mở to có thể nhét vào một quả trứng gà.

Đoạn Thịnh Văn quan sát một phen, "À, không biết cô nương là?"

Lý Tuyết Diên liếc qua chương quỹ, "Ta tên là Nhạc Bảo, là bằng hữu của Thượng Quan Dực."

Mắt Đoạn Thịnh Văn lập tức phát sáng, oh, thì ra đây chính là cô nương thiếu gia sai đi dò la á! Ủ, nhìn không tồi, còn lễ phép nữa.

"Oh, thì ra là Nhạc cô nương, đi theo ta." Đoạn Thịnh Văn vui vẻ dẫn người tới hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kể dở hơi

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Thiếu gia, Nhạc cô nương tới tìm người." Đoạn Thịnh Văn đứng ở bên ngoài rèm xin chỉ thị.

"Nhạc cô nương nào?" Thượng Quan Dực khép sách trong tay lại.

Ặc, Đoạn Thịnh Văn quay đầu lại nhìn Lý Tuyết Diên một cái, "Chính là, chính là vị mà thiếu gia bảo nô tài điều tra kia."

Lão rào một tiếng, rèm liền mở ra, vừa nhìn, tròn tròn mắt. "Sao người lại tới đây?"

Đoạn Thịnh Văn thấy chủ tử đi ra, vội vàng lách người.

"Người ta nhớ chàng mà!" Lý Tuyết Diên xấu hổ nhích lại gần.

"Người, người làm ơn cách xa ta một chút!"

"Là Bảo Nhi bảo ta tới tìm chàng!"

Thượng Quan Dực thu lại con giận, "Tìm ta có chuyện gì?"

"Bảo ta tìm chàng... ", Ấc, tìm hán làm gì, tại sao không nhớ được? Lý Tuyết Diên hé miệng vuốt vuốt tóc, nhìn Thượng Quan Dực kiêu kỳ cười một tiếng.

"Ta, ta quên mất rồi... ha ha"

Khóe miệng Thượng Quan Dực co giật, "Tiền khách!"

Đoạn Thịnh Văn ở trong sân chờ đợi, nghe vậy, cảm thấy rất là khó hiểu. Thiếu gia thật vất vả mới chờ mong được người, vậy làm sao còn lên cơn thế? Ta rốt cuộc là có nên đi hay không?

"Á, ta thật sự có chuyện tìm chàng, trong thôn xảy ra ôn dịch, Bảo Nhi..." Lời Lý Tuyết Diên còn chưa nói hết, Thượng Quan Dực đã không còn ở đó.

Đoạn Thịnh Văn chỉ cảm thấy giống như có một ngọn gió màu xanh thổi qua, "Á, thiếu gia!"

Lý Tuyết Diên có chút giận, vội vàng đuổi theo, cũng không ngồi xe ngựa, từ trong chuồng ngựa bên cạnh, cưỡi một con, đuổi theo. Nam nhân đáng chết, a... tức chết ta rồi!

Thượng Quan Dực không nói rõ được cảm xúc bây giờ của mình là gì, chỉ biết là, trong thôn xảy ra ôn dịch, nàng ở đó.

Đến trong thôn, nhà nhà đều đóng cửa, gõ một hồi, cũng không có ai đáp lại. Lo lắng trong lòng Thượng Quan Dực càng tăng thêm, gõ từng nhà từng nhà. Cho đến khi thấy một lão đầu đang đứng ở khô cho bò.

"Đại thúc, nhà Bảo Nhi ở đâu?"

Tay cầm củ khô của Trương Đại Thúc không tự chủ khẽ run lên, "Người có chuyện gì không?" Người tới cũng không phải là người bình thường, là từ trong kinh thành tới sao?

"Ta là bằng hữu của nàng, nghe nói trong thôn có ôn dịch, ta lo lắng cho nàng." Thượng Quan Dực không lo được nhiều như vậy, chỉ muốn mau mau nhìn thấy nàng, cho dù nàng là người đã gả cho người ta, vậy thì như thế nào!

Trương Đại Thúc buống tròn mắt khẽ lắc lên xuống, "Ta dẫn người đi."

Thượng Quan Dực cột ngựa lên một thân cây bên cạnh, đi theo Trương Đại Thúc đến phòng nhỏ Trà viên.

Bởi vì buổi trưa bận rộn chuyện bàn bạc thuốc cùng hai vị đại phu kia, cơm trưa liền đẩy về sau. Hai đại phu được sắp xếp ở nhà Đại Ngưu, lúc này Bảo Nhi và Nhạc Mặc mới rồi rảnh ăn cơm.

Nghe tiếng gọi của Trương Đại Thúc, Nhạc Mặc ra khỏi nhà.

Thượng Quan Dực không nhìn Nhạc Mặc, lướt qua người vào trong. Trương Đại Thúc vẫn ở chỗ cũ trong sân, Nhạc Mặc khẽ gật đầu, Trương Đại Thúc lễ bước, rồi đi.

"Ấc, sao người lại tới đây?" Bảo Nhi thiếu chút nữa bị sặc, Thượng Quan Dực vừa định hành động, Nhạc Mặc tiến lên tách rời ra, kéo bé con về phía mình, rót cho nàng ly nước.

Thượng Quan Dực thu tay về, lấy một cái ghế, cũng ngồi vào bên mép bàn.

"Lý Tuyết Diên không có đi tìm người sao? Sao người tới đây? Chẳng lẽ nữ nhân ngốc kia dẫn người tới!" Đầu Bảo Nhi muốn xi khỏi.

Lại nói, Lý Tuyết Diên xuống ngựa thiếu chút nữa ngã xuống đất, đoạn đường này, quả thật muốn mạng á! Tên kia và Bảo Nhi rốt cuộc có quan hệ thế nào, khẩn trương thành ra như vậy?

Đưa móng vuốt ra gãi gãi, người ta đã có tướng công rồi, người còn xem náo nhiệt gì! Không thấy một đại mỹ nữ đang ở đây sao? Vỗ tay một cái, khí thế hùng hăng đi về phía phòng nhỏ.

Mặc dù về mặt Nhạc Mặc không có thay đổi gì, nhưng trong mắt có chút không vui. Rõ ràng như thế, đương nhiên hán biết hán ta là vì cái gì. Không biến sắc, tiếp tục gấp thức ăn cho Bảo Nhi. Thuận tiện lau khóe miệng dính nước canh cho nàng.

"Ta đói bụng!" Thượng Quan Dực nhìn tình cảnh này trong lòng có chút không thoải mái.

"Trong nồi có, tự mình bốc đi." Bảo Nhi mới vừa nói xong, một bóng dáng màu vàng nhạt liền tiến vào.

Haiz, phiền phức cho ta rồi, Bảo Nhi nhủ mày, Nhạc Mặc nhếch khóe miệng lên, ưu nhã nhai cơm.

Lý Tuyết Diên cũng không khách khí, cũng vào trong bếp lấy chén chuẩn bị bốc cơm. Thượng Quan Dực múc một chút, rồi vội vàng ném cái xúc ra, ngồi

vào bên cạnh bàn.

"Ha ha, có phải com nhà ta rất thơm hay không?" Bảo Nhi cũng không tức giận, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn hai người kia.

Hai người kia thật đúng là không coi mình là người ngoài, đều không trả lời, cứ tự nhiên ăn. Bảo Nhi bắt đầu nhìn Nhạc Mặc một cái, Nhạc Mặc chỉ cười không nói.

"Hai người từ từ ăn nhé, chúng ta ăn xong rồi, còn phải đi làm việc nữa, ăn xong rồi đừng quên rửa bát là được."

Bảo Nhi và Nhạc Mặc cùng buông đũa xuống, rất đồng bộ, đứng dậy đi ra ngoài.

Thượng Quan Dực lại và hai cái, cũng không ăn nữa, đi theo ra. Lý Tuyết Diên cũng không đoái hoài tới no hay không no, ném đũa xuống đuổi theo.

Nhạc Mặc và Bảo Nhi ở phía trước, hai kẻ dõ hơi kia theo ở phía sau.

Trụ Tử đã có thể xuống giường, chỉ có điều vì để tránh lây cho người khác, Bảo Nhi dặn dò Nhạc Lão Bà Tử không cho nó ra ngoài, chỉ cho phép hoạt động ở trong nhà.

Chuyện buổi sáng khiến trong lòng tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi, rất nhiều người vốn đang giúp hái thuốc nấu thuốc đều không có tới, chỉ có vài hộ thường ngày có quan hệ tốt tới.

Thượng Quan Dực thuận tay cầm một gốc cây Mã Lam Căn lên, để trên lỗ mũi người người. Lại bung thuốc nấu xong lên người một cái, "Thêm một chút Vô Nhu Tử nữa, hiệu quả sẽ tốt hơn."

"Hả? Người hiểu thuốc à?" Bảo Nhi có chút kích động.

Trên mặt Thượng Quan Dực xẹt qua vẻ khổ sở, "Ừm."

"Quá tốt rồi! Cái đó trông như thế nào?"

"Vây người đi với ta vào trong núi thái đi!" Cơ hội tốt biết bao, sao có thể bỏ qua.

"Bảo Nhi, nàng ở nhà, ta cùng đi với hần." Nhạc Mặc nhú mày, hứng thú nhìn Thượng Quan Dực một cái.

Lý Tuyết Diên cũng muốn đi theo, nhưng có chút không thích hợp lắm, chỉ có thể buồn bã ỉu xiu làm cái đuôi nhỏ của Bảo Nhi.

"Tỷ đừng có bày ra khuôn mặt mẹ ghê nữa, tới đây giúp một tay đi."

"Muội nói xem, muội và Thượng Quan Dực có quan hệ như thế nào, người sáng suốt đều có thể nhìn ra hần có ý với muội." Lý Tuyết Diên cổ quái liếc Bảo Nhi một cái.

"CMN! Xem bộ dạng không tiền đồ của tỷ kìa, ta đã có tướng công, còn có thể thế nào?"

"Vây không phải ta phải nhìn hần bỏ công sức đối với muội ư, muội không biết, ta mới vừa nói trong thôn muội có ôn dịch, lời còn chưa dứt, người đã không còn. Ta có thể không tức giận sao?" Lý Tuyết Diên không tình nguyện cảm sốt cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi nhú mày, ôn tồn nói, "Tỷ nói dung mạo tỷ cũng không kém, tại sao không tự tin như vậy? Tỷ chưa nghe nói sao, nữ truy nam cách tăng sa, chỉ cần tỷ bỏ thêm chút công sức, nhất định sẽ đoạt đến tay."

Lý Tuyết Diên như đang suy nghĩ yên lặng một lát, nói cũng có lý há! Ta đường đường là Thiếu Đường Gia Lý Ký, muốn tài có tài, muốn người có người, ta không kém á!

Bảo Nhi không biết, những lời này của nàng hại Thượng Quan Dực đau khổ...

Lý Tuyết Diên ngồi xổm người xuống, tiến tới trước mặt Bảo Nhi, "Nè, ta nói, tướng công của muội vừa đi, muội liền lộ ra nguyên hình, tiểu nữ nhân gì đó, không kém ta lắm đâu đấy!" Vẫn không quên nháy mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Vì nàng

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Ta thích! Tỷ quân được sao?" Liếc nữ nhân kia một cái, ngẩng đầu tà mị cười một tiếng, "Tốt nhất đừng có chọc ta, nếu không, ta sẽ thu nhận Thượng Quan Dực nhà tỷ."

"Muội dám!" Lý Tuyết Diên muốn dựng lông.

Nhạc Mặc ở phía trước dẫn đường, Thượng Quan Dực theo sát ở phía sau.

"Tại sao, ta cảm thấy ngươi không có đơn giản như vậy chứ?" Thượng Quan Dực sai một bước lớn, ngang bằng với Nhạc Mặc, mắt híp lại, quan sát nam nhân bên cạnh này.

"Oh, không biết tại sao Từ Hiên không đơn giản vậy?" Nhếch khóe môi, hỏi. Trong mắt khê lóe lên suy nghĩ rồi biến mất.

Hai người đối lập nhau, trong mắt đều đang suy tính và suy nghĩ riêng, rồi đều mang theo nụ cười.

"Thực giác"

"Ha ha" Nhạc Mặc đưa tay gạt nhánh cây sang một bên, tiếp tục đi về phía trước. Thượng Quan Dực hơi ngừng lại một chút, đi theo.

Tin tức Trữ Từ khỏi bệnh rất nhanh truyền ra, rất nhiều người vốn còn có chút băn khoăn đều buông tâm xuống. Trữ Từ là được phu nhân Cử nhân chữa cho, chỉ cần tin tưởng phu nhân Cử nhân, thì sẽ không bị bệnh.

Nhà cửa vốn đang đóng chặt, đều mở ra, tụ tập tại nhà chính của Nhạc Mặc gia. Vì thuận tiện, trong sân nhà chính bắt lên một cái nồi lớn, tất cả thuốc đều nấu ở nơi đây. Mọi người rửa rửa, nấu nấu, Bảo Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có tất cả mọi người hành động, ôn dịch kia mới có thể chân chính tiêu trừ.

Lúc này trong nhà trường thôn, tiếng la khóc không ngừng. Lão đầu từ vui ở một bên, chặc chặc hút thuốc, Nhạc Côn Bằng canh giữ ở bên giường Trần thị.

"Con à, chúng ta phải tìm thê tử của Nhạc Mặc xem một chút, Trữ Từ nhà Nhạc Đông đã khỏe lại, nhất định nàng ta cũng có thể chữa khỏi cho Miêu Nhi. Chúng ta chỉ cần đi cầu xin, mạng của Miêu Nhi có thể nhặt về!" Lão Bà Từ vừa lau nước mắt, vừa nói.

Nhạc Côn Bằng nhìn bộ dạng tiêu tụy kia của Trần thị, lau nước mắt, ra cửa.

"Phu nhân Cử nhân, ngài hãy phát từ bi, cứu cứu thê tử của ta với! Ta đập đầu cho ngài, ta tội đáng muôn chết, làm nhiều chuyện sai như vậy, hiện tại có báo ứng. Chỉ cần ngài cứu thê tử ta, ta cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài." Nhạc Côn Bằng quỳ gối ngoài cửa viện, không ngừng đập đầu.

"Sớm biết hiện tại, vì sao lúc trước còn bày bố phu nhân như vậy, đáng đời báo ứng."

"Đúng, đúng... chính là báo ứng. Còn nói phu nhân Cử nhân của chúng ta là lệ quỷ nhập vào người, lang tâm cầu phước, bây giờ mới biết hối hận, trễ rồi!"

"Đúng vậy, thua thiệt cho phu nhân chúng ta, bằng không chúng ta đều phải mất mạng!"

Bảo Nhi khê cười liếc về phía những người mới vừa nói, bất kể lúc nào, người huy hoàng, người ta sẽ nâng người cao hơn, thất ý rồi, người ta sẽ giảm người càng thấp.

Có vài người, cho dù người lấy ra tất cả thương hại cũng không đổi được tính ngộ của nàng ta, cần gì phải lãng phí thời gian.

Chẳng biết lúc nào, lão đầu từ và lão bà từ kia cũng tới, Bảo Nhi cũng không ngờ, lão đầu từ kia cũng sẽ có một ngày khuất tất. Không thể nói một chút lòng trắc ẩn cũng không có, thật sự không tìm được lý do cứu trị. Tục ngữ nói thật dễ nghe, cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng tháp, nhưng, ta thật sự không có cao thượng như vậy.

Mọi người vẫn như cũ nên bận thì bận, giống như người đang quỳ ở cửa không tồn tại.

Nhạc Mặc và Thượng Quan Dực mang theo một sọt Vô Nhu Từ thật to trở lại, Nhạc Côn Bằng thấy Nhạc Mặc trở lại, trực tiếp ôm lấy chân Nhạc Mặc, không ngừng cầu khẩn.

"Cử nhân lão gia, lão già ta đập đầu cho ngài!" Lão đầu từ kia chuyển sang phía Nhạc Mặc, dùng sức đập đầu.

Nhạc Mặc cau mày, rút chân về, vào sân.

Bảo Nhi nhìn nhìn Nhạc Mặc, Nhạc Mặc cho một nụ cười ôn nhu. Bảo Nhi bưng một chén thuốc, đến cửa. Bỏ thuốc trên đất, xoay người vào sân.

Ta chỉ có thể làm được như vậy.

Buổi tối, mọi người uống chén thuốc, rồi dọn dẹp về nhà. Nhạc Lão Bà Từ và Tiểu Mễ cũng bắt đầu nấu cơm. Hai ngày nay, Lưu thị vẫn ở trong phòng. Bảo Nhi rất ít chạm mặt với nàng ta. Chạm mặt, nàng ta cũng cúi đầu, nhanh chóng tránh đi.

"Hai người com nước xong thì ở lại một đêm đi, quá muộn, trên đường cũng không an toàn." Bốn người ngồi quanh cái bàn ở trong sân. Bảo Nhi quay về phía Thượng Quan Dực và Lý Tuyết Diên nói.

"Được đó, được đó, ta muốn ngủ cùng muội!" Lý Tuyết Diên hưng phấn dịch đến bên cạnh Bảo Nhi.

Đầu Bảo Nhi chảy vạch đen, "Ta sắp xếp chỗ cho tỷ rồi, giường nhà ta quá nhỏ, không ngủ được ba người."

"Phụ!", Thượng Quan Dực lấy khăn ra, bình tĩnh lau khôe miệng một cái. Nhạc Mặc cong cong khôe miệng, nữ nhân nhà hắn thật láu lỉnh!

"Ta, ta không phải ý đó." Lý Tuyết Diên nhìn Thượng Quan Dực một cái, vội vã giải thích.

Bảo Nhi nhú mồm, đứng dậy đi vào phòng bếp. Lý Tuyết Diên cũng vội vàng đuổi theo.

Ngọn núi xa xa dưới màn đêm dày đặc chỉ có hình dáng mơ hồ, gió nhẹ hiu hiu, cơn trùng trong bụi cỏ cũng bắt đầu vui sướng sống cuộc sống về đêm.

"Nhạc huynh có từng nghĩ đến rồi đi, ném thử cuộc sống mới một phen không?"

Đầu ngón tay của Nhạc Mặc không theo quy luật, gõ nhẹ mặt bàn, nhếch môi: "Cuộc sống bây giờ cũng rất tốt, ta rất thỏa mãn."

Thượng Quan Dực khẽ xoay tròn mắt, "Vậy có từng vì Bảo Nhi mà suy tính qua chưa?" Ngược mắt nhìn Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc thu tay về, trong mắt sóng mắt khẽ lay động.

"Nếu theo tin tức ta nhận được không sai, lần trước Bảo Nhi cũng bởi vì ngã bệnh được đưa vào trấn." Ngừng một chút lại nói, "Ngộ nhớ còn có lần sau, người có thể bảo đảm, tới kịp sao?"

Thấy Nhạc Mặc trầm mặc không nói, Thượng Quan Dực khẽ nhếch chân mày. Người này, nếu có thể thu cho mình dùng, thì không thể tốt hơn rồi.

Nhạc Mặc nhìn vào ánh sáng lập lờ trong bầu trời đêm, thu hồi ánh mắt, khẽ nhấp một ngụm trà. Có chút đắng chát, nhưng dư vị ngọt thanh. Nàng thích bình thân, ta nhất định cây cây đi theo; nếu thế đời không an, ta tất phải tính toán vì nàng.

"Bảo Nhi, đây là một cân thịt hôm nay nhà lão Xuyên mang tới, đây là trứng gà nhà Thường thúc con mang tới, còn cái này là chút rau cải, đều là bọn họ đưa tới." Nhạc Lão Bà Từ thấy Bảo Nhi đi vào, vừa rửa rau, vừa vui vẻ nói cho Bảo Nhi nghe.

"Ừm, " Bảo Nhi không có gì muốn nói, "Đưa tới nương nhận là được, đều là tâm ý."

"Ồ, được, ta nhận, đúng lúc tối nay có thể làm một bữa ngon cho các con." Nhạc Lão Bà Từ vuốt nước trên rau xuống, đáp lại.

Phòng bếp thật sự quá nhỏ, Lý Tuyết Diên cũng không vào được, chỉ có thể chần ở cửa, dựa vào tường đất.

"Tiểu Mễ, con dựa vào gần như vậy không nóng à?" Nhìn tiểu nha đầu kia cũng sắp chúi đầu vào trong bếp lò, Bảo Nhi nhắc nhở.

"Hi hi, không có chuyện gì thâm thẳm, không nóng", tiểu nha đầu kéo tay áo lau lau trán, tiếp tục thêm củi.

Lúc ăn cơm, Nhạc Lão Bà Từ và Nhạc Đông kiên trì ăn một mình, cuối cùng thì bốn người bọn họ ngồi ăn trong sân. Đều rất quen thuộc, cũng không có gì kiêng kỵ.

Cuối cùng Lý Tuyết Diên vẫn quán quýt dây dưa, Nhạc Mặc không thể làm gì khác hơn là dẫn Thượng Quan Dực đi nhà Thường thúc. Bảo Nhi dẫn theo Lý Tuyết Diên trở về phòng nhỏ Trà viên.

"Bảo Nhi, muội định cứ ở nông thôn mãi sao?", hai người cùng nhau ngâm chân.

"Cũng không phải thế, ta thích hoàn cảnh nông thôn, thế nhưng ở đây ta không có không gian thi triển, ta đang trù định kế hoạch."

"Thiếu cái gì, trực tiếp nói với tỷ!" Lý Tuyết Diên đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Hải quy

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Ừm, ta đã từng đến quán trà Lý Ký, thái độ phục vụ không tệ, xem ra tỷ cũng không phải là một chút kiến thức cũng không có."

"Muội có thể không vòng vèo nói móc ta không? Ta trêu chọc muội à?" Lý Tuyết Diên uất ức á.

"Được rồi, không đùa tỷ nữa. Sau khi tỷ về giúp ta tìm một chỗ tốt, bạc người vân vân, tỷ cứ ứng trước, hiện tại vốn trong tay ta không dư dả lắm. Lần này ôn dịch lại tồn không ít."

"Muội muốn buôn bán gì?"

"Bí mật! Đến lúc đó tỷ sẽ biết." Chóp chóp mắt với nữ nhân kia, cầm cái khăn lau lau chân, kéo lê giày, lên giường trước.

"Có cái gì hay mà thần bí, ta lại không giành buôn bán của muội." Mỗ nữ thô hào rất xem thường nói.

Nói thì nói như thế, nhưng, cả đêm Bảo Nhi bị mỗ nữ quấn lấy hỏi bí mật. Người này thật phiền á, Bảo Nhi thật muốn đạp nàng xuống giường.

Chuyện ôn dịch cuối cùng không tìm được ngọn nguồn, nhưng vẫn được khống chế. Tâm tình khẩn trương của mọi người cũng bình tĩnh trở lại, cuộc sống cũng bước vào quỹ đạo.

Thượng Quan Dực và Lý Tuyết Diên bị Bảo Nhi đuổi về, hai kẻ dở hơi đi rồi, chuyện thú vị ít đi không ít, nhưng dù sao cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Bảo Nhi thả thả ra khỏi lồng tre, tho cũng không chạy đi, đi lang thang ở trong sân, cùng Đậu Tử chơi rất là vui vẻ.

"Bảo Nhi, ta muốn đi nhà Thường thúc một chuyến, Mộc Đầu đã trở về. Cùng đi với ta không?"

"Áy là cái người ra biển kia sao?" Bảo Nhi đang thu gom cánh hoa đào trên đất, chuẩn bị làm một chút nước trang điểm gì đó, đùa qua đùa lại, nói không chừng có thể làm được!

"Đúng, nói không chừng còn mang về rất nhiều đồ chơi mới lạ! Đi xem một chút hay không?" Nhạc Mặc ngồi xổm người xuống, lấy một cành khô trong tay nàng ra.

"Được!", vừa nghe thứ mới lạ, hăng hái đã tới rồi. Vốn những ngày qua có nhiều việc phiền lòng làm cho tâm tình không tốt, hiện tại rốt cuộc lên tinh thần rồi.

Lúc đến sân nhà Thường thúc, trong sân đã có rất nhiều người vây quanh. Lão Tử này rời nhà nhiều năm như vậy, bây giờ trở về, tất cả mọi người đều tới giúp vui.

Ngoài sân có một chiếc xe ngựa nửa mới đang đậu, ba người ca ca kia của Mộc Đầu đang khuôn đồ xuống, từng rương lớn từng rương lớn. Tất cả mọi người phỏng đoán là bảo bối gì.

"Từ Hiên!", một nam nhân tuổi sắp xỉ với Nhạc Mặc, từ nhà chính đi ra. Mặc một bộ trường sam màu xám tro, có thể bởi vì hàng năm đều ở trên biển, màu da hơi thâm. Nhưng ánh mắt vẫn sáng trong, vừa nhìn đã cảm thấy rất là khôn khéo.

"Tiểu tử nguoi, rốt cuộc biết trở lại!", hai người rất tự nhiên ôm nhau. Có thể nhìn ra được, quan hệ rất không tầm thường.

Bảo Nhi nhếch khóe miệng, đứng bên cạnh nhìn hai đại nam nhân hàn huyên.

"Đây là?" Mộc Đầu nhìn về phía Bảo Nhi.

"Bảo Nhi" Nhạc Mặc cười đáp.

"Ô, Bảo Nhi, càng lớn càng xinh đẹp! Đã lớn như vậy rồi! Có nhớ ta hay không?" Mộc Đầu rất tự nhiên hỏi.

Hả? Cái vấn đề này hình như rất cỗi mở á!"Ha ha, tướng công nhớ huynh hơn!"

Mộc Đầu có chút bất ngờ nhìn về phía Nhạc Mặc, "Các nguoi?"

"Bây giờ đệ không nên gọi là Bảo Nhi, nên gọi là tẩu tử!" Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi lại gần một chút.

"Oh, tiểu nha đầu, không, tẩu tử, " muốn đưa tay vỗ nhẹ đầu Bảo Nhi, nhưng đột nhiên ý thức được có chút không thích hợp, cứng ngắc thu trở lại. Nhạc Mặc cũng không để ý, nhàn nhạt cười.

Cũng coi như là áo gấm về nhà, Thường thúc lấy tiền đồng ra, cho một hai đứa trẻ con trong sân, để bọn nhỏ giữ lại mua đường ăn. Bọn nhỏ vui vẻ khoe nhau, đám người lớn cũng mặt mày cười hớn hở.

Chờ mọi người trong sân giải tán, Mộc Đầu bắt đầu kể về cuộc sống trôi qua trên biển của hắn, thật đúng là kinh hiểm kích thích, trên đường có lần còn gặp hải tặc.

"Các nguoi xem xem, ta mang về rất nhiều đồ tốt !" Nói xong liền mở một cái rương lớn ra.

"Ô, đây là cái gì?" Thường thức cầm một thứ ra. Bảo Nhi vừa nhìn, thì ra là củi bắp!

"Hắc hắc, đây chính là đồ tốt, có thể làm lương thực, đây là ta mua ở trên một đảo nhỏ, người ở đó coi nó như cơm ăn. Ta cảm thấy nơi này của chúng ta cũng có thể trồng, ta bèn mua một ruộng về."

"Thứ này thật có thể coi như cơm ăn sao?" Tất cả mọi người hoài nghi, một người cầm một trái lên quan sát.

Nhạc Mặc nhìn Bảo Nhi một cái, cầm một trái lột ra, từng hạt vàng óng ánh, dày đặc xếp thành hàng. Thấy bé con kia không có phản ứng gì, trong lòng Nhạc Mặc hiểu rõ. Thứ này, nhất định Bảo Nhi đã từng thấy.

Thường thậm còn cắn một hột ra, thấy bên trong có màu trắng giống như bột mì, mới tin thứ này có thể làm cơm ăn.

Lại mở một cái ruộng khác, bên trong là đồ chơi mua được từ khắp nơi. Mộc Đầu rất thần bí đưa cho Nhạc Mặc một quyển sách, Bảo Nhi tiến tới liếc mắt nhìn.

"Đây là tặng cho huynh, ta cũng không biết, huynh coi như đồ chơi mới lạ đi!" Mộc Đầu cười ha ha lại cầm lấy đồ cho những người khác.

Nhạc Mặc trực tiếp đưa cho Bảo Nhi, lật ra, trên bìa sách viết: "How, to, make, mon-ey?"

Bảo Nhi hào hứng búng búng lật, bên trong đều là những ví dụ nhỏ từng cách thức buôn bán, viết rất thú vị, xem, xem liền không nhịn được cười lên.

"Tẩu tử, tẩu xem hiểu à?" Tất cả mọi người nhìn Bảo Nhi.

"Nàng chỉ là nhìn chữ thấy thú vị thôi, " Nhạc Mặc nhìn Bảo Nhi một cái.

"Đúng, đúng vậy, hình dạng những chữ này rất thú vị!" Bảo Nhi tiếp lời hòa theo.

Mộc Đầu còn lấy ra một túi vải, nói là đồ ăn vặt mua cho mọi người. Mỗi người nắm một nắm.

Ôi cha! Hạt Hướng Dương. Bảo Nhi cắn một hột, nếm thử, hẳn là chưa có rang qua, vậy chúng ta còn có thể trồng! Vội vàng bỏ vào cái túi nhỏ.

"Bảo Nhi, sao không ăn? Mùi vị không tệ !" Thường thậm nói.

"Oh, con muốn giữ lại xem có thể trồng hay không, như vậy có thể thu hoạch rất nhiều!"

"Thứ này cũng không biết trồng thế nào, nếu tẩu muốn trồng, ta cho tẩu luôn cái túi này." Nói xong Mộc Đầu liền đưa tới.

"Quá tốt á, cảm ơn huynh!" Bảo Nhi cũng không có khách khí, trực tiếp nhận lấy.

"Khách khí cái gì"

Buổi trưa, Bảo Nhi và Nhạc Mặc ở lại. Cơm nước xong, Nhạc Mặc lại cùng Mộc Đầu hàn huyên. Bảo Nhi chỉ có thể cùng mấy tẩu tẩu đã có con nhỏ nói chuyện phiếm. Không ngoài những thứ như con cái, thêu hoa, làm quần áo.... Bảo Nhi trò chuyện một chút liền mệt.

Hai người bọn họ đến gần tối mới từ nhà Mộc Đầu đi ra.

"Hôm nay những thứ Mộc Đầu mang về, Bảo Nhi đều từng thấy?", Nhạc Mặc kéo bé con kia, chậm chậm đi.

"Ừm, đúng"

"Vậy Bảo Nhi nói cho tướng công nghe một chút"

Thấy Nhạc Mặc cũng không có cảm xúc khác, Bảo Nhi liền từ hạt bắp trò chuyện tới hạt hướng dương, tiếp đó lại nói đến quyển sách thú vị kia. Nhạc Mặc tỉ mỉ nghe, nhìn Bảo Nhi nhà mình vui vẻ như vậy, tâm tình cũng dâng cao.

Lý Tuyệt Diên trở lại trong trấn đầu tiên là nghe ngóng chuyện cửa hàng cho Bảo Nhi, giao thiệp rộng quả thật rất dễ làm việc, rất nhanh thì tìm được rồi. Chỉ là mỗi lần đi tìm Thượng Quan Dực đều bị đuổi ra ngoài, điểm này làm cho nàng rất tức giận. Nhưng Tuyệt Diên của chúng ta, phát huy tinh thần đánh không chết của Tiểu Cường vô cùng nhuần nhuyễn, càng thua càng đánh. Bức cho Thượng Quan Dực không ở nổi ở hậu viện nữa, cũng không biết dọn đi đâu rồi.

Chương 52: Khổ sai

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lần này Mộ Dung Dục rời kinh, trên danh nghĩa là lấy thân phận Mật Phái Sử, giám sát kiểm tra các kỳ thi khu vực Giang Nam. Trên thực tế thì đến trước thời hạn mấy ngày, mục đích cụ thể vì sao, thì không thể nào biết được.

Thượng Quan Dục bị bức, không ở tửu lâu Minh Hương nổi nữa, tìm một tòa nhà ở vùng ngoại thành, ở tạm.

"Thiếu gia, lão lão gia có thư tới." Người tới chính là hòa kê đánh xe ngựa lần trước.

Lão đầu tử có thể viết thư cho hần? Đây đúng thật là rất mới lạ. Thượng Quan Dục nhận lấy bức thư phong ấn kia, trong mắt xẹt qua vẻ ngưng trọng.

Xem xong thư, Thượng Quan Dục thuận tay gấp lại. Cái lão hồ ly này, tính toán thật đúng là chính xác!

"Thiên Danh, phái người trở về tửu lâu Minh Hương, bảo Đoạn Thịnh Văn cho người trông kỹ cho ta. Có biến tùy thời báo lại. Chuyện bố trí lần trước cho người, tiếp tục tra cho ta."

"Vâng, thiếu gia yên tâm."

"Ừm, người lui xuống đi."

Mấy ngày nay, Mộ Dung Dục rất ít đi ra ngoài, chủ yếu là vì để tránh cho chuyện không cần thiết xảy ra.

"Học Minh, ta thấy, người cần phải đi một chuyến rồi. Ta tin, chuyện này người nhất định có thể làm thỏa đáng cho ta."

Học Minh vừa nghe xong, mồ hôi toát ra, thật ra hần thật sự không nắm chắc á.

"Thế nào? Có vấn đề sao?" Mộ Dung Dục lên giọng, liếc xéo Học Minh.

"Không, không có! Học Minh sẽ đi ngay bây giờ." Khom người nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Má ta ơi, đây đúng thật là bị khổ sai á! Chắp tay trước ngực, Từ Hiên à Từ Hiên, huynh hãy cứu ta đi!

Xem xong thông sử (*) mấy đời trong tay, Nhạc Mặc khẽ cau mày, rơi vào trầm tư. Câu đố quanh quẩn ở trong đầu những năm gần đây, hiện tại loạn hơn rồi. Luôn là tưởng bắt được rồi lại không bắt được, nghĩ không ra một chút đầu mối.

(*) Sách lịch sử trình bày một cách có hệ thống về mọi mặt sinh hoạt xã hội từ xưa đến nay của một nước, một dân tộc.

Chống đầu, nhìn bộ dạng bé con và một trắng một xám chơi không biết chán, ném quyển sách trên tay đi, lẳng lặng nhìn. Có vài vấn đề vẫn là không cần rồi lắm nhiều, thuận theo tự nhiên, chỉ cần có thể cùng bảo bối của mình bên nhau cả đời, còn có cái gì đáng quý hơn việc này!

Bảo Nhi cầm rau quả dứt Tiểu Bạch, Tiểu Đậu Tử nhìn Tiểu Bạch ăn hăng hái như vậy, cũng đưa miệng tới cắn một cái. Nhai nhóp nhép phát hiện không có mùi vị, lại phun ra.

"Ha ha, Đậu Tử khờ nhà ta! Tiểu Bạch ăn không giống người, có phải người ghen tỵ hay không á!" Dùng đầu ngón tay gõ nhẹ cái đầu lông xù nhỏ.

Hiện tại ban đêm Đậu Tử trực tiếp cùng Tiểu Bạch chen chúc trong lồng tre ngủ, hai vật nhỏ chung sống thật không tệ, Bảo Nhi có cảm giác thành tựu.

"Oh, các người đều ở nhà à!", Học Minh vui vẻ vào sân, trong tay xách theo rượu và thức ăn mua được.

Bảo Nhi khách khí nghênh đón, nhận lấy đồ. Nhạc Mặc vốn không muốn để ý tới người kia, nhưng thấy một mình Bảo Nhi xách nhiều đồ như vậy, lập tức đứng dậy nhận lấy, bỏ lên bàn thấp trong sân. Cứ thế không có nhìn người nọ một cái. . .

"Tướng công, ta đi tìm Tú Tú chơi một lát." Bảo Nhi rất có ánh mắt, giữa hai người này sợ là có chuyện muốn trò chuyện, nằng ở lại cũng không tiện.

"Ừm, nhìn đường một chút đó!"

"Ừm, biết rồi!" Nói xong thì ra khỏi sân.

Về mặt Nhạc Mặc lập tức lạnh xuống, cũng không bảo người ta ngồi xuống, tự mình ngồi xuống, lại cầm sách lên.

Học Minh rất là lúng túng á, chỉ là, nói vẫn phải nói, người thì vẫn phải khuyên á. Cấp trên ra lệnh, không làm xong có thể được sao!

"Ha ha, ha ha, Từ Hiền à, huynh xem cái gì vậy?" Tự mình kéo cái ghế đầu bên cạnh, lại gần trước mặt Nhạc Mặc.

"Sách" mỡ nam tiếc chữ như vàng.

Đầu Học Minh chảy vạch đen, đương nhiên ta biết là sách á, ta muốn biết là sách gì! Trong lòng có chút bức bối, nhưng không thể biểu hiện ra!

"Ha ha, ồ!" Ngừng một chút lại nói, "Từ Hiền à, chuyện lần trước nói với huynh ấy, huynh tính thế nào?"

Nhạc Mặc nhủ mảy, nhìn hẩn một cái, "Người hi vọng ta tính thế nào?"

Học Minh lập tức tỉnh táo tinh thần, oh, đây là đang hỏi ý kiến của ta sao? Về mặt tuổi cười hơn hờ nói: "Đương nhiên ta hi vọng huynh có thể làm cộng sự với ta á! Huynh suy nghĩ một chút xem, lúc trước trước khi hai ta thì Hương rất là thân thiết. Lúc đó chúng ta còn định cùng nhau đến kinh thành, sau đó bởi vì một số chuyện, huynh không thể đi. Nhưng những năm qua ta đều ngóng trông huynh! Lần này có cơ hội tốt như vậy, huynh không có lý do cự tuyệt á!"

"Quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại. Tuổi trẻ khinh cuồng, bây giờ đã không còn chút hứng thú nào rồi." Tiếp tục xem sách.

Học Minh miệng đắng lưỡi khô, chẳng lẽ đều nói vô ích? Vậy còn hỏi ta làm gì? Vừa định mở miệng, Nhạc Mặc lại nhìn sang.

"Làm bằng hữu, ta nhắc nhở người một câu. Chuyện của quan trường, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Tốt nhất không nên cuốn vào trong tranh đoạt quyền thế, người không thích hợp."

"Huynh đều biết rồi? Mọc công tử..."

"Chỉ là nhắc nhở người, người tốt nhất hãy nhớ kỹ."

Học Minh không nói thêm gì nữa, ngơ ngác ngồi ở một bên.

Lúc Bảo Nhi trở về, Học Minh đã đi rồi. Nhạc Mặc đã bắt đầu nấu cơm.

"Tướng công, sao chàng không giữ bằng hữu lại ăn cơm?" Ngồi vào trong lòng Nhạc Mặc, cảm một cây củi, đút vào lò.

"Hắn có chuyện, đi trước rồi. Ngược lại buổi tối của chúng ta rất là phong phú, có rượu có thịt." Miệng lò có chút nóng, Nhạc Mặc ôm bé con kia nhích sang bên cạnh.

"Ha ha, vậy buổi tối chúng ta không say không nghỉ như thế nào?"

Trong mắt Nhạc Mặc xẹt qua một tia giảo hoạt, "Được!" Bảo Nhi à, hi vọng nàng không hối hận nhé!

Nhạc Mặc rót một ly cho Bảo Nhi trước, rồi lại rót cho mình một ly.

"Únh, thơm quá á!" Bảo Nhi muốn đuổi đầu lưỡi liếm thử, Nhạc Mặc đưa tay ngăn lại.

"Ngoan, ăn chút thức ăn trước, nếu không không tốt cho bao tử."

Bảo Nhi liền vội vàng gạt đầu, Nhạc Mặc bẻ cái đùi gà cho Bảo Nhi, Bảo Nhi sung sướng ăn.

"Tướng công, bây giờ có thể uống chưa?" Bảo Nhi mở mắt to hỏi.

Nhạc Mặc khẽ suy tính một chút, "Ăn một chút nữa, đợi tới lúc nàng sắp no."

"Tại sao phải ăn no mới uống?" Bảo Nhi rất lơ mơ.

Trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy ý cười, khẽ nhếch khóe môi, "Ăn no, rồi phẩm (ném thử bình phẩm), có tư vị khác á!"

"Oh", Bảo Nhi lại gặm cái đùi gà, uống chén cháo. Nhạc Mặc nhìn bộ dạng nghiêm túc của bé con, nhủ mảy, khóe miệng khẽ cười.

"Tướng công, ta ăn no rồi!" Bảo Nhi để đĩa xuống, vỗ bụng một cái.

"Thật?" Nhạc Mặc xác nhận một câu.

"Thật! Có phải tướng công còn chưa ăn no hay không, vậy ta chờ chàng."

"Ăn no rồi, vậy chúng ta bắt đầu uống rượu đi!" Nhạc Mặc nâng ly ra hiệu Bảo Nhi. Bảo Nhi rất khí thế bung lên, cụng với hẩn một cái.

Không ngờ uống rượu cũng phải chú ý nhiều như vậy, chỉ có điều cuối cùng có thể uống được rồi. Bảo Nhi lè lưỡi liếm liếm, ah, thật cay! Nhưng thấy

Nhạc Mặc đã uống xong, ta cũng không thể không phóng khoáng được, ngửa đầu, một hơi nuốt xuống bụng.

Mới vừa để ly xuống, đầu có chút ong ong, tướng công cũng biến thành hai. Lắc lắc đầu, lại biến thành bốn.

Nhạc Mặc vội vàng ôm bé con vào trong ngực, nhìn nàng mở mắt to, mặt đỏ hây hây, không nhận được chụp lên đôi môi anh đào kia, thường thức một phen.

"Có thật là nhiều tướng công á! Thật hạnh phúc ghê!" Mỗ tiểu nhân cặp mắt mơ màng, vênh đôi môi đỏ mọng mê người lên.

"Một người còn chưa đủ?" Về mặt mỗ nam có chút đen.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tồn thương

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Một tiểu nhân nhi ôm cả cổ người ta, bò dậy. Mở mắt to ngập nước, kẻ gần gương mặt tuần tú, tí mỉ nhìn, vừa nhìn, vừa khen. Mỗ nam tà mị nhân cơ hội chăm chút.

Thời cơ chín muồi, mỗ nam ôm người lên giường. Trong lúc đó, mỗ nữ cực kỳ phối hợp. Mỗ nam nhẩn nại lâu như vậy thú tính tha hồ vùng vẫy.

Ngày hôm sau, lúc Bảo Nhi tỉnh lại, đầu vẫn còn có chút nặng trĩu. Trong đầu mơ hồ, đều quên thế nào lại ngủ thiếp đi, chỉ nhớ uống rượu cùng tướng công, tại sao bỗng nhiên lại ngủ vậy?

"Tướng công?"

Nhạc Mặc nghe tiếng la, vội vàng vén rèm lên đi vào.

"Bảo Nhi, tướng công ở đây? Nào, ngoan, uống canh này vào." Nói xong liền đỡ bé con kia dậy dựa vào trong lòng ngực mình.

"Canh gì?"

"Canh giải rượu"

"Hả? Ta uống say sao?" Bảo Nhi tròn to mắt.

"Đúng vậy!" Nhạc Mặc không tự chủ nhướn mày đáp.

"Tại sao ta nhớ uống có một ly mà! Một ly làm sao say được? Trước kia ta có tư lượng tốt lắm đấy!" Sợ Nhạc Mặc không tin, Bảo Nhi lại bồi thêm một câu.

Nhạc Mặc muốn cười nhưng không dám cười, đành phải buông mi mắt xuống, gật đầu.

"Ng ngoan, trước tiên uống canh này vào, không đáng đâu." Nhạc Mặc nhẹ giọng dụ dỗ.

Bảo Nhi còn đang đắm chìm trong suy tư, rõ ràng nàng chỉ uống có một ly mà, chỉ một chung nhỏ như vậy! Vô đầu một cái, chợt nghĩ đến lần trước lấy được rượu ở nhà Hà Hoa, bộ dạng khấn trương kia của tướng công. Nhất thời hiểu ra, quay đầu, nhìn chăm chăm mắt phượng mỉm cười kia.

"Bảo Nhi ngoan, uống canh trước nào."

"Sao chàng không nói với ta, ta một ly đã ngã á?"

Khóe miệng Nhạc Mặc cong cong, "Vi phu thấy gần đây nàng ngủ không được yên ổn, muốn cho nàng ngủ một giấc thật ngon." Mỗ nam thật sự có năng lực thâm độc á!

Bảo Nhi cũng không tin, mở vạt áo ra cúi đầu nhìn một chút, tất cả đều là hoa đào, đặc biệt là hai chỗ kia. Khép quần áo lại, hung hăng trừng mắt nam nhân phúc hắc kia một cái.

Mỗ nam rất sẵn sàng buộc lại vạt áo cho nàng, cầm chén đưa tới khóe miệng mỗ nữ.

"Không uống!" Đẩy chén ra, vùi vào trong chăn. Ta cũng là người có tính cách, không được ta đồng ý, ngủ với ta, không có cửa đâu!

Bé con nổi lên tính tình, Nhạc Mặc đỡ trán, buông bát xuống, cũng vui vào trong chăn.

"Chàng đi ra ngoài, đừng kéo chăn của ta!" Bảo Nhi quăn chăn vào trên người.

"Bảo Nhi, nàng không nóng à?", Nhạc Mặc bắt đầu dĩ nhiên nhếch khóe môi, trời mùa hè, cũng đừng buồn bực đến hồng mới được.

Bưng bát một hồi thật đúng là khó chịu, đá văng chăn, tức giận hừ hừ.

Nhạc Mặc cầm quạt hương bồ trên đầu giường lên, quạt cho nàng.

"Tướng công, chàng nằm xuống, nhắm mắt lại." Bảo Nhi đột nhiên khôi phục bình thường, mí mắt Nhạc Mặc khẽ nháy lên, nữ nhân này lại có ý định gì đây?

Nhạc Mặc dịch vô trong, theo ý nàng, nhắm hai mắt lại.

Bảo Nhi tà ác cười một tiếng, kéo chăn bịt kín nam nhân kia, sau đó tự mình đè lên trên.

Bảo Nhi tự tại quạt quạt hương bồ, chờ nam nhân phía dưới cầu xin tha thứ, nhưng ngoài dự tính vâng, trôi qua thật lâu, một chút động tĩnh cũng không có.

Bảo Nhi đột nhiên sợ hãi, ném quạt hương bồ xuống, mở chăn ra. Nam nhân phía dưới, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Đột nhiên sợ hãi đến bao quanh làm nàng hít thở không thông, nàng không dám tới thăm dò, nước mắt to như hạt đậu, lách tách rơi xuống, đau đến làm người đang nằm tỉnh dậy.

"Bảo Nhi, nàng làm sao vậy? Hả?" Nhạc Mặc ôm bé con kia vào trong ngực thật chặt, không ngừng hôn nước mắt của nàng. Nhưng nước mắt kia như nước sông mờ đục, đã chảy ra thì không thể ngăn được.

"Bảo Nhi, tướng công sai rồi, về sau tướng công không bao giờ hù dọa nàng nữa. Tướng công sai rồi, bảo bối." Nhạc Mặc không ngừng tự trách. Hắn hẳn nên chú ý, thế nhưng lại bỏ quên.

Đời trước, cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng, nàng đối mặt qua bao nhiêu lần tử biệt? Tại sao mình không nghĩ tới. Chỉ đành phải ôm người vào trong ngực, nhỏ giọng dụ dỗ, không tiếng động tự trách.

Một buổi sáng, người đều ngủ ngáy, không nói lời nào, vui ở góc tường, cũng không muốn Nhạc Mặc chạm vào nàng.

Tìm Nhạc Mặc như bị dao cắt, ngồi ở mép giường, cùng với nàng.

"Bảo Nhi, về sau tướng công sẽ không bao giờ làm cho nàng đau lòng nữa, tin tưởng ta. Cho tướng công thêm một cơ hội nữa, được không?" Mắt Nhạc Mặc đỏ lên.

Bảo Nhi cảm thấy mình lại trở về khoảnh thời gian màu xám tro kia, không có ánh mặt trời, không có hương hoa, thế giới đều là đen tối. Nàng nỗ lực chạy trốn ra khỏi đó, kêu gào, nhưng không có bất kỳ cái gì đáp lại. Ký ức đau tê tâm liệt phế kia vẫn còn mới mẻ, rất bất lực.

Không biết từ lúc nào, một mình chạy trốn trên đường phố u ám, không có một chút ánh sáng, chung quanh không có một chút âm thanh. Nàng giống như con ruồi không đầu, chạy loạn khắp nơi. Đột nhiên, có một chùm ánh sáng soi tới, nàng rất mừng rỡ. Ánh sáng càng ngày càng sáng, chiếu đến làm nàng sắp mở mắt không ra. Cố gắng mở ra, mới biết là nằm mơ, ánh mặt trời từ cửa sổ rọi vào, chiếu lên gương mặt tuấn tú thật to kia.

"Ha ha, "

Nụ cười này làm tâm đang núm chặt của Nhạc Mặc được nói lỏng, ôm lấy bé con kia thật chặt, khóe mắt có một giọt chất lỏng trong suốt trượt xuống.

"Bảo Nhi, chậm một chút, ăn một ngụm nữa." Nhạc Mặc ôm bé con kia, đút cơm.

Bảo Nhi quá đói bụng, cũng sắp một ngày rồi, trễ chút nữa là có thể đói chết người.

Nhạc Mặc không để ý tới mình, chỉ muốn mau mau đút cho bảo bối ăn no. Vừa gấp thức ăn, vừa đút cháo cho.

Chờ bé con kia ăn no, lấy trứng gà luộc xong bóc vỏ, quăn trong một miếng băng gạc, nhẹ nhàng xoa vành mắt cho nàng.

"Ta làm cũng được mà, chàng ăn cơm trước đi." Cầm trứng gà, ngồi xuống ghé đầu bên cạnh.

Nhạc Mặc cũng không thể toàn tâm ăn cơm, vừa ăn, vừa nhìn.

Lăn một hồi, Bảo Nhi ném băng gạc xuống, gặm trứng gà.

"Nhìn cái gì vậy?" Tức giận liếc Nhạc Mặc một cái.

Nhạc Mặc không lên tiếng, vui vẻ cười một tiếng, thoải mái ăn cơm. Gắp một cục thịt đưa tới khoe miệng ai đến cũng không cự tuyệt của bé con kia, bé con nuốt trứng gà xuống.

"Bảo Nhi, mắt có đau hay không? Hà?" Hai người nằm ở trên giường, Bảo Nhi tựa vào trong ngực Nhạc Mặc chăm chú nhìn miếng vải.

Bảo Nhi nâng hai vành mắt sưng to, lộ ra đôi mắt nho nhỏ, vệt vàng viết viết vẽ vẽ.

Chuyện cửa hàng mới tìm được rồi, hiện tại chính là vấn đề sản phẩm. Hàng mẫu đã làm ra được năm sáu bộ, chờ đến chừng mười bộ, là có thể mở cửa tiếp nhận buôn bán rồi. Hiện tại vấn đề nhân thủ cũng không cần quan tâm, trong thôn có rất nhiều phụ nhân đều có thể làm. Chỉ cần đào tạo sơ qua một chút, làm theo mẫu, thì vấn đề cũng không lớn.

"Ngày mai chàng có chuyện gì không?" Híp mắt, nhìn nam nhân kia.

"Không có việc gì, Bảo Nhi muốn tướng công làm cái gì?"

"Ngày mai ta cho chàng một bảng mẫu, chàng dựa theo viết cho ta một trăm phần. Ta hẹn với Tuyết Diên, ngày mai nàng sẽ phái xe ngựa tới đón ta, ta muốn đi vào trấn một chuyến."

"Tướng công cùng đi với nàng nhé!" Nhạc Mặc thử thăm dò hỏi, hẳn thật sự không yên lòng á, bên ngoài lang sói quá nhiều.

"Không cần" không cho một chút đường sống. Nhạc Mặc đành phải khuất phục gật đầu một cái, ai bảo hôm nay hắn chọc bảo bối, tự chuốc lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cửa hàng

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Điểm tâm còn chưa ăn xong, xe ngựa đã tới rồi, Bảo Nhi vội vã và vội vã, xách theo túi nhỏ, liền đi ra cửa. Nhạc Mặc lại dặn dò một phen, trong lòng Bảo Nhi còn tức, một chút cũng không để ý tới.

Mỗ nam buồn thối thúc nhủu này, bày bản mẫu kia ra, bắt đầu sao chép.

"Tại sao giờ mới đến, ta chờ muối lâu lắm rồi á! Ồ, mắt của muối sao thế?" Lý Tuyết Diên rất kinh ngạc.

Bảo Nhi không để ý, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

"Muối khóc á? Cãi nhau với mỹ nam nhà muối á? Chẳng lẽ hắn động thủ hả?" Mỗ bảo bảo tò mò, vấn đề cái này tiếp nối cái kia.

"Tỷ có thể để cho ta nghỉ một chút hay không!" Nói xong, dụi dụi mắt, "Rõ ràng như vậy sao?"

Lý Tuyết Diên không nói lời nào.

"Nói á!" Đây là Bảo Nhi bộc phát hết cơn tức ngày hôm qua chưa có phát ra hết.

"Không phải muối không cho ta nói chuyện sao?" Lý Tuyết Diên dè dặt nói.

"Ồ, không ngờ tỷ nghe lời như thế!"

"Được rồi, xem muối tâm tình không tốt, ta sẽ không so đo với muối, nếu ngày thường, ta nhất định không để yên cho muối. Nói thử xem, cùng tướng công nhà muối sao vậy." Lý Tuyết Diên rút ly trà cho Bảo Nhi, để bên cạnh tay nâng.

Dừng một hồi, "Thật xin lỗi", Bảo Nhi ôm cái ly, nhìn Lý Tuyết Diên.

"Cát, đừng nói với ta những thứ vô dụng này. Nói chính sự."

"Đã qua, không muốn nhắc lại, bây giờ không sao." Bảo Nhi có chút ỉu xiu.

"Sẽ không ghen hông chứ? Ta sẽ hào phóng một chút, cho muối kể khổ một lát đó." Lý Tuyết Diên dòi ghé đến trước mặt Bảo Nhi.

"Ha ha, ừm, " lời kéo cánh tay nàng, tựa vào trên vai nàng.

Duyên phận để cho nàng ở thế giới khác gặp được một bằng hữu hợp nhau như vậy, đối với nàng mà nói, đời này đã đầy đủ trân quý lắm rồi.

"Thiếu gia, Nhạc cô nương vào trấn rồi, đi cửa hàng trà Lý Ký." Thiên Danh kịp thời bấm báo. Người nói thiếu gia cũng thật là, người ta đã là phụ nhân, sao còn gọi là cô nương. Thiếu gia nghĩ như thế nào vậy?

"Ừm, biết rồi." Thượng Quan Dục bình tĩnh tiếp tục lật sách.

Thiên Danh rất là kinh ngạc, ơ, chẳng lẽ thiếu gia lại chơi một rồi? Ta đã nói rồi, thiếu gia nhà ta làm sao sẽ vì một nữ nhân mà hao tổn tinh thần chứ! Thiên Danh tâm trong suốt như thủy tĩnh lui xuống.

Thiên Danh chân trước vừa ra cửa, thì Thượng Quan Dục chân sau leo cửa sổ ra ngoài. Sửa lại tóc một chút, phe phẩy chuỗi quạt ngọc kia, men theo đường nhỏ, lên phố.

"Bảo Nhi, chính là chỗ này, muội cảm thấy như thế nào?" Hai người tới một nơi, Tiểu Lâu hai tầng, mặt tiền đối diện với một ngã tư đường, bên trái là một cửa hàng bán hương phấn, bên phải là một cửa hàng thợ bạc. Đây là nơi nữ nhân thích đi dạo.

"Vị trí rất tốt"

"Đương nhiên rồi, vào xem một chút đi!" Hòa kế đi theo ở bên cạnh tiến lên mở khóa ra. Lý Tuyết Diên bước vào trước.

"Trước kia nơi này là quán cơm, nhưng quê nhà chủ nhân xảy ra chuyện, vội vã bán đi, cho nên ta liền kịp thời ra tay. Phía trên người có thể ở, phía dưới làm cửa hàng."

"Lấy ánh sáng cũng rất tốt, phòng rất sáng sủa. Không gian rất lớn! Cho thuê bao nhiêu bạc?"

"Muội đừng trước đi, coi ta như nhập hội, kiếm tiền chia cho ta một chút là được."

"Được, tự tỷ ghi lại trước nhé! Đúng rồi, đây là giá gỗ cùng đồ trang trí trong tiệm ta vẽ đây. Ta ở trong thôn đi về cũng không tiện, tỷ giúp ta trông coi nhé." Nói xong, liền móc bản vẽ đã vẽ xong ra.

"Chắc chắn, không ngờ muội còn có bản lĩnh này! Khá tốt á!"

"Tỷ không biết còn rất nhiều! Chúng ta đi tìm cửa hàng thợ mộc tốt trước đi, nói rõ ràng tình huống, bàn lại giá cả."

"Muội không tin ta có thể giúp muội làm xong à, còn phải đích thân ra tay." Lý Tuyết Diên bĩu môi nói.

"Được, đều giao cho tỷ, vậy thế này, chúng ta phân chia năm năm, vốn đầu tư ban đầu, đều giao cho tỷ."

"Muội làm không dễ dàng, còn chia cho ta một nửa, cho ta ba phần là được."

"Không được! Chuyện này tỷ nói không tính. Đừng cho rằng mình có chút tiền là có thể ra vẻ người giàu có." Bảo Nhi tức giận quăng một câu, lên cầu thang.

"Ta nào có ra vẻ chứ, ta rõ ràng là như vậy á!" Đuổi theo, lên lầu.

Trên lầu, Bảo Nhi liền thích chỗ này. Phía sau vừa vặn quay về phía hồ hoa đào, còn có thể nhìn thấy núi bên kia mặt hồ, gió hiu hiu thổi tới gò má, rất nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình cũng thoải mái.

Phía trên là hai gian phòng lớn, trước mặt còn có hành lang, có thể quan sát mỗi một chỗ trên đường phố. Trong phòng còn giữ gia cụ cơ bản, chỉ cần mang theo chăn thì có thể ở.

Càng nghĩ càng hưng phấn, nàng và Nhạc Mặc rất nhanh sẽ có thể bắt đầu cuộc sống mới á! Ưm, cuộc sống thật tốt đẹp!

"Ồ, nhìn muội sung sướng chưa kìa!", Lý Tuyết Diên không nhịn được mỉa mai một câu.

"Ha ha, thân ái, cảm ơn tỷ! Ta rất thích!"

"Đi đi, đừng ôm ta, ta muốn giữ lại cái ôm đầu cho nam nhân của ta!" Lý Tuyết Diên tránh nữ nhân đang xông tới kia.

Bảo Nhi liếc nữ nhân làm mất hứng kia một cái, xoay người đi xuống lầu.

"Bảo Nhi, ta dẫn muội đi dạo một chút nhé, muốn mua gì không?"

"Bình thường không ngoài hai loại, mặc cùng với ăn. Quần áo hiện tại ta có thể tự mình làm, tỷ xem đó mà làm!" Mồ nữ được nước nhử mồi.

"Bảo đảm hài lòng!" Lôi kéo Bảo Nhi chạy đi.

Sao chép bản thảo một buổi sáng, không có cảm giác đã đến trưa rồi, cũng không biết bé con kia ăn cơm chưa. Buông bút xuống, duỗi thẳng lưng, không có chút muốn ăn cơm nào. Nhìn phòng trống không, trong lòng cũng trống rỗng.

Mới vừa bước vào sân, ánh mắt liền bị mảnh lụa trắng ở góc tường kia hấp dẫn. Bước nhanh ra cửa, bốn phía vẫn giống thường ngày. Đạp bước chân nặng nề đi về phía góc tường.

Góc tường có một đóa mai nở rộ, xuất phát cùng tay một người giống năm đó, bên trong túi có một miếng ngọc quyết.

Hơi nghiêng tay, chẳng thèm nắm chặt. Ngọc quyết kia đón ánh sáng càng phát sáng long lanh, phía trên có khắc một chữ, Hiền.

Trong trần nhỏ, hai người đang ăn điên cuồng. Mỗ nam chân đi xiêu vẹo tới.

"Bảo Nhi, tóc của ta có rối không, trang sức có lệch không?" Lý Tuyết Diên nhìn thấy áo lam kia tập kích, tim đập rộn lên.

"Tỷ lên con sốt sao?" Dĩ nhiên Bảo Nhi cũng nhìn thấy, chỉ có điều rất khinh bỉ mỗ nữ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mộc Diệp Trang

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Thượng Quan Dực tìm một vị trí lân cận ngồi xuống, làm bộ như không nhìn thấy bọn Bảo Nhi, tự tại uống trà.

Cửa hàng này vốn kinh doanh điểm tâm cùng trái cây ..., trên chỗ ngồi phần lớn là nữ nhân. Bỗng nhiên có một bóng dáng màu xanh ngồi xuống dẫn tới xôn xao, có vài nữ nhi gia chưa xuất giá, thấy bộ dạng tuấn mỹ kia, không nhịn được thẹn thùng đỏ mặt, nhưng vẫn len lén nhìn sang.

Thượng Quan Dực đối diện Bảo Nhi, làm như vô tình lộ ra một nụ cười nhạt, lướt qua trên người Bảo Nhi. Bảo Nhi trực tiếp bỏ qua luôn. Vốn định đến cảm ơn hẳn, nhưng hẳn quái đản như thế, làm cho người ta nhìn rất khó chịu.

Lý Tuyết Diên nhẹ nhàng dời vị trí, muốn đến bên kia của Bảo Nhi. Bộ dạng cẩn thận từng li từng tí kia, Bảo Nhi nhìn liền tức lên.

"Ăn no rồi, chúng ta đi thôi!" Đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Hả?" Lý Tuyết Diên không vui, thật vất vả nhìn thấy người tình trong mộng, tính sao cũng phải nắm chặt một chút chứ!

Nhiều mày, như lấy lòng nhìn Bảo Nhi, "Ta còn chưa ăn xong..." giọng nói kéo thật dài, chỉ sợ Bảo Nhi không đồng ý.

Khóe mắt Thượng Quan Dực cũng đang tỉ mỉ dò xét nhất cử nhất động bên kia, thấy Bảo Nhi đứng lên, cũng chuẩn bị đứng dậy.

Bảo Nhi có thể nói thế nào, lúc trước bảo nàng theo đuổi, cũng không phải dính chết như vậy á, giảm giá trị nhiều như vậy! Phải tìm cơ hội huấn luyện cho nàng ấy một khóa mới được. Nặng nề kéo cái ghế ra, lại ngồi xuống, ánh mắt đã sớm chọn thùng Thượng Quan Dực.

Mỗ nữ được như nguyện dời đến bên cạnh Bảo Nhi, không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm nam nhân bàn đối diện. Ngon lửa trong ánh mắt kia, thiếu chút nữa đốt hết lông tóc Thượng Quan Dực. Mỗ nam vì tình yêu, đành phải tạm thời hy sinh chút nhan sắc, tận lực dời thân thể về phía cửa sổ kia, chỉ chừa một sườn mặt.

Dưới Lan Khải phân thành chín Châu, Duyệt, Dự, Thanh, Từ, Kinh, Ngô, Ký, Ích, Trung. Dưới Ngô Châu thiết lập năm Huyện, Hoài, Bồ, Đào, Tụ, Thủy. Bởi vì Đào Hoa Trấn ở vị trí trung tâm Đào Huyện, vì dễ dàng đi lại, năm trước thi Hương ở Đào Huyện cũng bố trí ở Đào Hoa Trấn. Năm nay cũng muốn họp năm Huyện lại, cùng tổ chức ở Ngô Châu.

Trên đường lui tới có rất nhiều thư sinh, mắt thấy cũng sắp đến ngày thi Hương. Các đồng sinh chuẩn bị tham gia thi Hương đã bắt đầu lục tục chạy đến Ngô Châu.

Bảo Nhi đang nhìn bên ngoài xuất thần, không nghĩ tới Lý Tuyết Diên đã ngồi vào bàn đối diện.

"Thượng Quan công tử, mấy ngày nay chàng bận rộn việc gì vậy, đến từ lâu Minh Hương tìm rất nhiều lần, cũng không thể gặp được chàng, cũng không nên mệt nhọc mới được nhà." Thấy trong tách kia nước trà chỉ còn lại một nửa, vội vàng kéo tay áo, bưng bình lên rót đầy.

Bảo Nhi và Thượng Quan Dực gần như đồng thời nhíu mày một cái.

Thấy nữ nhân kia mạnh mẽ theo đuổi đã không rảnh chú ý đến nàng như thế, Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là đứng dậy ra khỏi cửa tiệm. Thượng

Quan Dực bị Lý Tuyết Diên quán lấy, nhất thời không thoát thân được.

Nghĩ tới giấy Tuyên Thành Nhạc Mặc sắp dùng hết rồi (dĩ nhiên, phần lớn là bị mỗ nữ nào đó lãng phí), đi qua một con phố, đến một cửa hàng, mua một xấp giấy Tuyên Thành, lại thuận tiện chọn một cây bút lông nhỏ. Nàng không quen dùng cây lớn như vậy, nhỏ mới thuận tay.

Thường ngày đều là tương công cùng đi, chuyện gì cũng không cần nàng quan tâm. Hiện tại thế nào, cần phải xem đồ trong nhà thiếu cái gì, mỗi một thứ phải tự nắm được.

Hiện tại cửa hàng cơ bản đã quyết định xong, còn thiếu hàng mẫu, cũng phải mau chóng bổ sung cho đủ. Hiện tại cần phải mau chóng liên lạc với bố trang (tiệm vải) đáng tin, có thể định kỳ cung ứng vải vóc, tốt nhất có thể cung cấp theo hoa văn yêu cầu.

Quên hỏi Tuyết Diên trong trấn tiệm vải nhà nào tốt nhất, hiện tại chỉ có thể xem từng nhà thôi. Xem được vải nhà, không phải nhuộm màu không tốt, thì chính là chất vải không hài lòng. Tìm một chỗ có bậc thang, nghỉ ngơi một chút.

Lại thấy ngay khúc quanh trong một con hẻm nhỏ, có một cửa hàng nhỏ không bắt mắt lắm, trên màn vải dùng mực đen, viết Mộc Diệp Trang. Bảo Nhi rất là tò mò, Mộc Diệp Trang bán cái gì vậy?

Mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng bên trong rất rộng rãi, nhiều loại vải bày đâu vào đấy, Bảo Nhi liếc mắt nhìn một cái, liền kích động muốn hợp tác.

"Có ai không?" Bảo Nhi nhìn một vòng, cũng không thấy ai.

"Đến đây, " phía sau màn vải có người đáp một tiếng. Một bà bà chừng năm mươi tuổi đi ra. Sắc mặt bà bà không tốt lắm, lưng cũng có chút còng rồi. Có thể là buôn bán vắng lạnh, không có gì hào hứng thôi.

"Bà bà, những loại vải này của nhà bà..." Bảo Nhi còn chưa nói hết, bà bà kia liền nói.

"Chỉ có những thứ này, nếu người vừa ý, thì tiện nghi một chút bán cho người." Giọng nói có chút khàn khàn, mang theo lạnh nhạt, làm cho người ta nghe không thoải mái lắm.

Nhưng vải đúng là tinh phẩm hiếm thấy, Bảo Nhi thật sự không muốn bỏ qua.

"Bà bà, ta thật lòng muốn mua vải của ngài, nếu giá cả thích hợp ta có thể mua hết."

Đôi mắt bà bà kia vốn đang buông xuống, nghe câu này lại nâng lên, Bảo Nhi còn chưa kịp đối diện với bà ấy, bà ấy lại cup mí mắt xuống. Thật là bà bà kỳ quái, buôn bán tốt như vậy, cũng không thể cho chút sắc mặt tốt sao?

Aiz, nói cho cùng cũng là tự mình cần đến, người ta cũng đã lớn tuổi rồi, may đừng so đo nhiều như vậy. Bảo Nhi tự an ủi mình một phen.

Cụ bà dường như suy nghĩ thật lâu, Bảo Nhi bắt được trong đáy mắt bà ấy không bỏ được. Ưm, ta sẽ trả tiền, bà bà, bà hãy yên tâm đi!

"Chùng nào thì người chờ đi?" Bà bà kia coi như là chính thức nhìn Bảo Nhi một cái.

Không phải còn chưa có bàn giá cả sao?"Bà bà, những thứ vải này, ngài tính thế nào?"

"Người xem giá cả ở nhà khác cho đi, " bà bà đi tới giá đỡ bên cạnh, chỉ để ý những thứ vải vóc kia.

Đây cũng quá sáng khoái thì phải? Cũng không sợ ta cho lung tung sao? Nhìn bộ dạng, bà bà kia không có ý định bán những thứ vải vóc này, đây là hàng tồn cuối cùng rồi.

Bảo Nhi đi tới trước mặt bà bà, thay bà ấy sắp xếp lại, cầm loại vải ở trên kệ, thả xuống tầng dưới.

"Bà bà, ta tính làm đồ may sẵn buôn bán, làm ăn khá lên, thì cần rất nhiều vải vóc. Ta nghĩ nếu bà bà có thể tiếp tục cung ứng, thì không còn gì tốt hơn." Bảo Nhi vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt bà bà kia, nhưng không thấy quá nhiều cảm xúc.

"Ta tuổi cũng đã lớn, không có ý định làm lại." Mặc dù nói như vậy, Bảo Nhi vẫn thấy được chút tiếc nuối chợt hiện lên rồi nhanh chóng biến mất. Nên nói như thế nào thuyết phục bà ấy đây?

"Bà bà có thể tuyển thêm vài người làm, chỉ cần sắp xếp xong xuôi, cũng không cần ngài vất vả nhiều." Lời Bảo Nhi còn chưa nói hết, vẻ mặt của bà bà kia lập tức thay đổi.

"Người đi đi, vải này không bán!" Quay đầu đi vào phòng trong.

Bảo Nhi ngơ ngàng, trời ạ, ta nói sai cái gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cứu giúp

Editor: Cà Rốt Hồng

Bảo Nhi buồn bã ra khỏi cửa hàng kia, lại ngẩng đầu liếc nhìn màn vải kia một cái, thần thờ ra khỏi đầu hẻm.

Chuyện vải vóc này không giải quyết được, thì cửa tiệm kia của nàng sẽ không có cách nào mở á! Đây quả thật là chuyện khó giải quyết, lúc trước không có nghĩ đến điểm này. Tìm bố trang khó như thế, sớm biết thì đã sớm chuẩn bị rồi.

"Người có chấm dứt hay không?", lần nữa không để ý tới vấn đề hình tượng, Thượng Quan Dục phát tay áo đứng dậy. Nữ nhân một phòng đều nhìn về phía Lý Tuyết Diên.

Trợn mắt nhìn đám nữ nhân kia một cái, nâng váy đuổi theo. Vừa ra cửa, mới nghĩ đến Bảo Nhi, lại chui vào, lúc này mới phát hiện người sớm đã không còn.

Ôi trời, đầu óc này của ta! Vỗ vỗ đầu, ở trên đường vừa đi vừa tìm. Bảo Nhi nhất định đã bị chọc tức, mình lại sắp bị mắng rồi.

Chuyện tìm bố trang không có kết quả, nhìn xem mặt trời một chút, hẳn là ba bốn giờ rồi, vẫn sớm đi mua thức ăn xong, đi về nhà thôi.

Không biết đại mỹ nam ở trong nhà đang làm gì, nghĩ đi nghĩ lại, tự khinh bỉ mình một hồi lâu, mới rời khỏi không tới một ngày, liền nhớ người ta, quá khác người. Vội vàng lắc đầu, sửa sang tâm tình lại một chút.

Mộ Dung Dục không tự chủ giẫm chân mảy đang khóa chặt ra, đi theo bóng dáng kia.

"Ông chủ, gà này bán thế nào?", Gà có thể dùng cả xương lẫn thịt, mình thích ăn thịt, Đậu Đậu thích ăn xương.

"Mười văn một cân, nếu cô nương mua nhiều, có thể để giá rẻ một chút cho cô nương." Ông chủ chừng ba mươi tuổi, da tay ngăm đen, cười một tiếng lộ ra hai hàm răng trắng, nhìn làm cho người ta cảm thấy sạch sẽ. Bảo Nhi cũng không định đi nữa, "vậy ông cho ta ba con". Chỉ ra ba con, bảo ông chủ kia cân xuống.

"Ba con tổng cộng tám cân, nhìn trời cũng sắp tối rồi, còn phải mau về nhà trước trời tối. Cô nương cho bảy mươi sáu văn là được.", ông chủ cười ha ha cột gà lại cho Bảo Nhi.

"Ừm, ông có thể đưa đến cửa hàng trà Lý Ký hay không, ta cảm không tiện." Bảo Nhi có chút lúng túng đưa tiền qua.

"Được rồi, một lát nữa sẽ đưa qua cho cô nương." Ông chủ kia nhận tiền, đáp.

Bảo Nhi lại mua mấy bó rau xanh, hai cân sườn, ba cân cà, bốn cân ngó sen, cộng thêm hai cân ớt xanh, toàn bộ bảo người ta mang đến Lý Ký.

Mộ Dung Dục xa xa đi theo, nhìn nàng đến từng sạp từng sạp.

Muốn đến gần nàng, lại không có lý do thích hợp. Nàng siêu phẩm thoát tục như thế, hấp dẫn hẳn thật sâu, sợ rằng liếc mắt một cái, sẽ khó mà quên được.

Đáng tiếc, đã là thê tử của người khác.

Gần đây có thể sẽ phải vào trấn, cũng không cần mua quá nhiều. Ti mi tính một chút, những thứ này cũng được xấp xỉ rồi.

"Chào ngài, ngài là Nhạc phu nhân sao?" Một nha đầu mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc như nha hoàn, gọi lại Bảo Nhi.

"Ừm? Người là?" Bảo Nhi quan sát nha đầu kia một phen, thì thấy chưa từng gặp qua.

"Tiểu thư nhà ta đang tìm ngài, ta là nha hoàn Lý phủ. Tiểu thư nhà ta đang chờ ngài ở trong phủ!" Tiểu nha đầu vội vàng cười đi qua dìu Bảo Nhi.

"Không có việc gì, người dẫn đường đi", nữ nhân chết bầm này, tại sao lại chạy về phủ rồi. Đi theo nha đầu kia vòng qua hai ngõ hẻm.

Nha đầu kia đi càng lúc càng nhanh, trong lòng Bảo Nhi bỗng hồi hộp, sao Lý phủ cách xa như vậy?

"Nhạc phu nhân, ở ngay phía trước, sắp tới rồi." Nha đầu kia thấy Bảo Nhi không có theo kịp, chậm bước chân lại, quay đầu lại gọi.

Bảo Nhi thẳng tắp nhìn về phía đôi mắt nha đầu kia, nha đầu không có gì khác thường, lúc này Bảo Nhi mới đi theo, có thể là ta đa tâm.

Lại rẽ vào hai ngõ hẻm, mắt thấy cũng sắp tới khu hoang vu bên cạnh trấn, "Người đứng lại!" Bảo Nhi quát lên, nhưng nha đầu kia cũng không quay đầu lại, nhanh chân bỏ chạy. Tình huống không đúng, Bảo Nhi xoay người chạy trở về.

Vừa tới đầu hẻm, liền bị hai tên du côn chặn lại, xoay người đi sang bên kia, cũng có hai người đi ra. Bảo Nhi đề lại sợ hãi trong lòng xuống, qua lại quét mắt nhìn bốn tên kia, mỗi người cường tráng như trâu. Dùng sức mạnh, nàng thật sự không nắm chắc. Nếu bọn họ cùng tiến lên, nàng hoàn toàn không trốn thoát.

"Các người muốn làm gì?", tuy là sợ, nhưng giọng nói vẫn ổn định.

"Ha ha, người nói chúng ta có thể làm gì?", nhìn bộ dạng gian xảo lên lút thậm thụt kia, Bảo Nhi bỗng cảm thấy ghê tởm. Nơi này vị trí quá chênh, ngay cả nàng kêu to, cũng kêu không ra người đến.

Bảo Nhi thâm cảm môi, duy trì trấn định, "Các người thu bao nhiêu tiền? Ta có thể trả gấp đôi cho các người!"

"Ha ha, tiểu nương tử này thật đúng là thú vị, chúng ta muốn người, không lấy tiền.", "Ha ha ha ha", bốn người nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt cười gian.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ, nhịp tim Bảo Nhi tăng nhanh khác thường, bất kể như thế nào, cũng muốn đánh cược một lần.

Một bóng dáng màu trắng nhanh chóng tiến đến gần, Bảo Nhi bị kéo qua một bên, bên kia đã là tiếng xương gãy lia cùng với tiếng gào khóc.

Trong mắt Mộ Dung Dục xẹt qua sát ý, nghĩ tới người bên cạnh, hắn thu hồi đoản đao trong tay áo, nhắc tên đầu lĩnh kia lên, "Nói! Ai phái người tới!" Âm sắc băng hàn.

"Không, tha mạng ah! Chúng ta cũng không biết, là một tiểu nha đầu tìm chúng ta. Đại gia tha mạng, tha mạng." Ba người kia đã dập đầu đến đầu rơi máu chảy.

Nhịp tim của Bảo Nhi còn chưa khôi phục lại tần số bình thường, đỡ vách tường bên cạnh, ngồi xổm người xuống.

Mộ Dung Dục hất tên du côn cầm đầu kia ra, muốn đưa tay đỡ Bảo Nhi dậy, Bảo Nhi khoát khoát tay, ý bảo nàng không có việc gì.

Mộ Dung Dục vừa nháy mắt, trong bóng tối hai người đi ra, bịt miệng mấy người kia lại, kéo đi.

Bảo Nhi ngồi xổm một hồi, mới bình tĩnh lại. Trong đầu hỗn loạn, ai có thù oán với nàng lớn như vậy?

Sửa lại quần áo, đứng lên, "Mộc công tử, thật vô cùng cảm ơn ngài!"

"Ta là bạn của Tử Hiền, đây là việc ta phải làm. Muội tử không cần để trong lòng." Mộ Dung Dục nhếch khóe miệng, "Muội tử phải đi về nhà sao? Ta phái người đưa muội trở về."

"Không làm phiền ngài, lần này có xe đưa ta về." Bảo Nhi có chút hữu khí vô lực đáp lại, Mộ Dung Dục cũng không nói gì, bầu bạn ở bên cạnh, mãi cho đến trả lâu Lý Ký.

"Mộc công tử, ta đến rồi, hôm nay thật cảm ơn ngài!"

"Đừng có khách khí như vậy", thấy Bảo Nhi muốn đi vào, vội hỏi, "Chuyện ngày hôm nay, muội tử có muốn mở rộng không? Ta phái người điều tra giúp muội."

"Bây giờ ta còn chưa có suy nghĩ tới, cảm ơn ngài." Bảo Nhi nhú mày, mím môi một cái.

"Ừm, sau này vẫn nên đứng đi một mình, chú ý nhiều một chút." Mộ Dung Dục gật gật đầu.

"Ừm, biết rồi." Không ngừng lại, vào cửa hàng. Nhưng mà trong lòng lại không bình tĩnh được, có người muốn hại nàng. Khẽ híp mắt lại.

"Muội tử rốt cuộc cũng về rồi! Ta tìm muội một vòng lớn, ta biết ngay muội sẽ tự mình trở về." Lý Tuyết Diên nhảy tới, kéo cánh tay Bảo Nhi.

Thấy Bảo Nhi không có phản ứng gì, bĩu môi, "Muội làm sao vậy? Không phải giận ta chứ! Ta không phải cố ý, ta nói một hồi liền..."

"Được rồi, không có việc gì, ta muốn đi về sớm." Chuyện ngày hôm nay, nàng cần xử lý thật tốt.

"Oh, vậy được rồi, ta bảo người chuẩn bị xe ngựa. Đúng rồi, chợ rau đưa tới vài món đồ, không cần hỏi, ta biết ngay là muội mua, đều đặt ở trên xe rồi."

Bảo Nhi gật đầu một cái, ôm giấy Tuyên Thành đã có chút nếp nhăn, ra khỏi hậu đường.

Lý Tuyết Diên chỉ cho là Bảo Nhi đang giận nàng, dè dặt ở bên cạnh bày ra bộ dạng uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Gió nổi lên

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Bảo Nhi quay về phía nàng, muốn nói gì đó, nhưng lại quay đầu lại, lên xe ngựa đã đợi ở cửa ra vào.

Có một số việc, nàng vốn không muốn truy cứu đến cùng. Cũng không nghĩ tới, người khác có thể làm được mọi việc đều đã quyết. Vén rèm bên cạnh lên, thờ dài một cái. Trời chiều dần dần rơi, rặng mây đỏ đầy trời, tầm nhìn tàn mạn không giống như thường ngày. Cuộc sống ta muốn, không người nào có thể ngăn cản; gây nguy hiểm đến an ninh của ta, dầu có hóa thân thành Tu La, cũng nhất định cảm kích phụng thờ đối đãi.

Một buổi chiều, Nhạc Mặc ở trong sân, nhìn về phía miếng ngọc quyết kia. Luôn cảm thấy số mạng của mình đã sớm bị thiết kế xong. Đáng tiếc chính là, bọn họ nghĩ sai rồi, mình cho tới bây giờ không phải là một người dễ khống chế như vậy.

Nhìn trời một chút, nơi xa sương mù đã nổi lên, thu ngọc quyết vào trong tay áo, đứng dậy đến ngoài viện. Khi thấy chiếc xe ngựa kia đang chậm rãi chạy tới thì gương mặt lạnh tanh suốt một ngày hiện lên vẻ vui mừng.

Đến nghênh đón, kéo bé con kia qua, trực tiếp ôm vào trong ngực. Hòa kếp kia ở lại mang đồ trong xe xuống, sau đó đứng nghiêm một bên, chờ chỉ thị.

Nhạc Mặc nhắc nhẹ cổ tay lên, hòa kếp kia lập tức hiểu, đánh xe rời đi.

Tâm vốn lạnh giá, đến khi vào trong lòng Nhạc Mặc mới coi như trở về bình thường. Ôm thật chặt eo của Nhạc Mặc, vui đầu đến trước ngực hân.

Nhạc Mặc cười nhạt trong mắt mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu, Bảo Nhi hôm nay rất khác thường.

"Bảo Nhi, có phải đi dạo phố mệt muốn chết rồi hay không?" Kéo cái đầu nhỏ từ trong lòng ngực kia ra, nhếch môi hỏi.

"Ừ, không muốn nhúc nhích, " buông mắt xuống, lại dựa sát vào. Nàng không muốn làm cho Nhạc Mặc lo lắng, nam nhân này yêu nàng sâu như vậy, nếu biết, có thể sẽ phát điên lên!

Nhạc Mặc thờ phào một cái, mặt tràn đầy cung chiêu bề ngang tiểu nữ nhân kia lên.

"Tướng công, ừm ừm. ..." Bảo Nhi chỉ vào thức ăn trên đất, ra hiệu cho Nhạc Mặc.

"Tướng công cảm thấy hứng thú với Bảo Nhi hơn, trước tiên ôm Đại Bảo Bối trở về rồi lại nói."

Lấy thức ăn vào, ba con gà không có chỗ để. Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là bỏ ba con gà vào trong lồng tre của Tiểu Bạch và Đậu Đậu.

Hai tên kia, tròn to mắt, rất là bất mãn. Tiểu Đậu Tử vọt tới sủa vài tiếng.

"Ha ha, ngoan nào, mami sẽ làm thêm cho các người một cái ổ mới chơi nha!", lại đặt thêm cỏ vào phía dưới làm cái ổ lớn.

Không trêu chọc hai tên kia nữa, ngồi xuống trước miệng lò trông lửa cho Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, nàng tránh xa một chút, bên đó nóng lắm." Nhạc Mặc đang cắt cà cùng với ớt xanh.

"Oh, " Bảo Nhi thờ ngón tay quét tro bụi trên miệng lò, đi tới bên cạnh Nhạc Mặc, quệt lên gương mặt tuần tú."Ha ha", ôm cánh tay nhảy ra. Dĩ nhiên Nhạc Mặc biết Bảo Nhi nhà mình lại làm chuyện tốt, chỉ có thể cắt hết thức ăn xong rồi trừng trị nàng sau.

Bảo Nhi cầm một vài tờ truyền đơn Nhạc Mặc chép xong ở trên bàn bên cạnh, lực bút mạnh mẽ, vững chắc tiêu sái. Truyền đơn có thể viết khí phách như vậy, thật đúng là không hợp với bộ dạng ôn hòa hân thường biểu hiện ra.

"Bảo Nhi, nàng nhìn chăm chăm tướng công như vậy nữa, có thể tướng công sẽ không làm cơm được á!", Nhạc Mặc nhướn mày, đá lông nheo với bé con kia.

Định lực của nữ tử suýt nữa không giữ được, vội vàng thu hồi ánh mắt. Nam nhân này của nhà nàng nhất định chính là một yêu nghiệt á! Bề ngoài luôn tao nhã lịch sự, nội tâm kì thực rất phức tạp giáo hoạt.

Cơm nước xong, Nhạc Mặc dọn dẹp được xấp xỉ rồi, liền bỏ thêm nước vào trong nồi, lật củi cháy trong lò qua. Quay đầu thì thấy nữ nhân kia đang ôm Tiểu Bạch làm ổ ở trên giường chơi đùa với Đậu Đậu dưới giường.

Tiểu Đậu Tử thật là thông minh, thấy Nhạc Mặc tới, vội vàng tránh qua một bên."Nè, Đậu Tử, người chạy cái gì hả?"

Nhạc Mặc ngồi ở mép giường, trực tiếp nằm ngang, gối lên chân bé con kia.

"Tướng công, chàng mệt sao?" Bảo Nhi đột nhiên rất đau lòng, để Tiểu Bạch xuống, nhào về phía trước.

Nhạc Mặc híp nửa mắt phượng, ngồi dậy kéo bé con kia vào trong ngực.

"Không phải, chỉ nhớ nàng cả một ngày, tinh lực sắp hao tổn không còn." Gạt tóc của nàng qua, nhỏ giọng nói.

Đột nhiên được tỏ tình, làm cho Bảo Nhi có chút mụ mị. Nhạc Mặc trừ lúc đùa giỡn có nói qua vài lời buồn nôn, trong ngày thường nghiêm chỉnh như vậy thì thật sự chưa từng nghe qua. Hạnh phúc tràn đầy, thật sự không biết làm thế nào đáp lại.

"Tướng công, ta muốn gọi đầu." Không biết thế nào lại toát ra một câu như vậy, cực sát phong tình. Nhạc Mặc nhìn không được, cười ra tiếng. Ôi, kẻ dở hơi này của nhà hắn thật là!

"Ngày mai chúng ta lại gọi có được không? Buổi tối tóc không khô được, không cần thận lại bị cảm lạnh." Nhẹ giọng dụ dỗ.

Bảo Nhi vốn chỉ tùy ý phát ra một câu, lúc nào cũng được. Ngày mai thì ngày mai!

Tắm xong, lẳng lặng nằm ở trên giường, không tự chủ lại nghĩ tới chuyện buổi chiều. Khép hờ mắt, hồi tưởng từng màn kia. Lúc Nhạc Mặc lau xong thân thể đi ra, thì thấy Bảo Nhi nằm góc chăn thật chặt. Tâm đột nhiên siết chặt, nghĩ đến lúc nàng vừa trở về cảm xúc khác thường, mắt phượng khẽ híp lại, cau mày.

"Bảo Nhi, sao tối nay nàng không để ý tới vài vóc của nàng nữa? Là không tìm được cửa hàng tốt sao?", Nhạc Mặc che giấu cảm xúc nổi lên, lên giường.

Bảo Nhi dịch vào bên trong, chờ Nhạc Mặc nằm xuống thì trở mình bám lấy cánh tay, ghé sát vào bên cạnh hắn.

"Cửa hàng đã tìm xong rồi, chỉ là chuyện bố trang còn chưa có tìm được", cảm một luồng tóc của hắn lên, gãi cái gương mặt tuấn tú mê người kia.

Nhạc Mặc bắt được cái tay nhỏ bé gây chuyện kia, trở người, kéo nàng ôm vào trong ngực, không buông tha một chút cảm xúc của nàng.

"Vậy ngày mai vi phu đi một chuyến, ta đối với trong trấn tương đối quen thuộc, cũng có vài bạn cũ ở đó, có thể hỏi thăm một chút."

"Nhưng ngày mai ta không muốn đi, hơi mệt chút." Bảo Nhi cúi gầm đầu, không tình nguyện chà chà chân.

"Ngày mai một mình tướng công đi là được, nàng ở nhà đợi, nếu buổi trưa tướng công không thể trở về kịp, nàng hãy đi nhà Hà Hoa cạo com một bữa đi!", vừa nói vừa dùng chân kẹp hai cái chân lộn xộn kia lại.

Bảo Nhi liếc Nhạc Mặc một cái, "Nào có ai như chàng vậy, bảo nàng đâu đến nhà người ta ăn chực."

"Ha ha", không nhìn được ngất khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia một cái, "Ai bảo nữ nhân nhà ta không biết làm com! Không thể để đói bụng á."

Bảo Nhi phẫn chấn lên, dặng chân gác lên trên đùi Nhạc Mặc, ôm cả cổ người ta, "Đều là bị chàng làm hư đó chứ! Có thể trách ai hả?" Nói thật là có lý.

Nhạc Mặc ôm trọn bé con kia vào trong lòng, mặt mày rạng rỡ, "Hết cách rồi, rất thích cưng chiều như vậy! Nàng không phục sao?"

Bé con kia nhú mày, "Hừ, dù sao cũng không phải là nàng dâu của ta, ta mặc kệ!"

"Ha ha, " kéo khuôn mặt nhỏ nhắn kia đến trước mặt, "Nàng là nàng dâu của ta, ta trông nom! Vậy tối nay, hãy phục vụ vi phu cho tốt đi! Hừm?" Nỉ non, tà mị vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi anh đào kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thôi một hồ nước mùa xuân gợn lăn tăn

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Bảo Nhi chợt cảm thấy cả người phát run, thân thể này quá nhạy cảm, chịu không được một chút hấp dẫn. Đúng, không thể trách ta, nguyên nhân là do thân thể này.

Không chịu được trêu chọc của nam nhân kia, không bao lâu sau, thì nhẹ nhàng rên rỉ. Trong lòng suy nghĩ phải dè dặt một chút, nhưng bản năng lại nghiêng hợp.

Giây vò đến hơn nửa đêm, mỗi nam mới cho mỗi nữ cơ hội ngủ. Buổi sáng, trời vừa mới sáng, Nhạc Mặc liền nhẹ nhàng thức dậy. Trong phòng còn lờ mờ, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của bé con, Nhạc Mặc lần mò trong bóng đen rời giường, cũng không có đốt đèn.

Kéo màn vải lên, ra gian ngoài nhóm lửa, chưng hai quả trứng cho Bảo Nhi, lại cắt nhỏ chút hành lá, trộn vào chút bột làm cho nàng hai cái bánh nướng. Bỏ bánh đã nướng xong vào một cái rổ tre nhỏ, đặt cùng một chỗ với trứng chưng.

Rón rén đi tới mép giường, đặt tờ giấy viết xong vào bên gối. Hôn gương mặt non nớt kia một cái, ém chần mòng cho nàng, lúc này mới ra cửa.

Đến trong trấn, mặt trời đã sắp đến giữa không trung. Lần này hẳn không chỉ vì chuyện bỏ trang, quan trọng hơn là, hẳn muốn biết ngày hôm qua rốt cuộc Bảo Nhi đã xảy ra chuyện gì.

"Thức ở cửa thành chờ ta là được, không cần đi theo." Nhạc Mặc thân nhiên nói.

Trương Đại Thúc khom người, lui về, đứng thẳng bên cạnh xe bò.

Nhạc Mặc đi thẳng tới cửa hàng trà Lý Ký, trong tiệm mới vừa mở cửa, hòa kẻ bước nhanh dẫn người tới chỗ ngồi.

"Khách quan muốn uống trà gì? Chúng ta có..."

"Ta tìm Lý Tuyết Diên." Cắt ngang lời nói của hoà kẻ kia.

"Không biết khách quan là?", có thể gọi thẳng tên tiểu thư nhà bọn họ, hơn nữa khí chất xuất chúng như thế khẳng định không phải người bình thường. Hoà kẻ nhìn sắc mặt, hỏi khẽ.

"Ta tên Nhạc Mặc."

"Vây Nhạc công tử chờ một lát, tiểu nhân đi bẩm báo." Ra hiệu cho những người bên cạnh khác tiếp đón, vui vẻ chạy ra hậu đường.

Lý Tuyết Diên ngáp đi ra, thấy Nhạc Mặc, không tự chủ sửa sang lại quần áo một chút. Chào hỏi, ngồi vào bên cạnh bàn.

"Bảo Nhi đâu? Chỉ một mình huynh sao?" Ngồi nghiêm chỉnh, ra hiệu Nhạc Mặc uống trà.

Nhạc Mặc xoay ly trà trong tay, mắt nhìn chăm chăm lá trà trong ly kia, "Ngày hôm qua, đã xảy ra chuyện đặc biệt gì sao?"

"Hả?", mắt Lý Tuyết Diên xoay một vòng, chẳng lẽ Bảo Nhi trở về vẫn còn tức giận, nam nhân nhà muội ấy đã chạy tới đây hỏi tội rồi. Trả lời thế nào cho phải đây?

"Ta, ta..." ấp úng, Nhạc Mặc ngược mắt lên, nhìn lướt qua. Lý Tuyết Diên lập tức đỏ mặt, vội cúi đầu. "Ta không phải cố ý, ngày hôm qua ta chỉ lo nói chuyện với người khác, ném muội ấy sang một bên, sau đó muội ấy đi ra ngoài ta cũng không biết."

"Không có chuyện gì khác sao?", không khỏi cau mày lại.

"Không có, thật sự không có. Sau đó ta tìm một vòng cũng không tìm được, cuối cùng tự muội ấy trở về." Lý Tuyết Diên bảo đảm mở mắt thật to, nhìn Nhạc Mặc, lại cúi đầu rất nhanh, nín lấy tay áo.

Nhạc Mặc để ly xuống, nhíu mày một cái, Bảo Nhi sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà ưu phiền.

Hòa kẻ chờ ở bên cạnh kia chợt nhớ tới ngày hôm qua, có một nam nhân tiễn Nhạc phu nhân về. Cũng không biết nên nói ra hay không, lo lắng ở bên cạnh xoa xoa tay.

Nhạc Mặc ngược mắt lên nhìn về phía hòa kẻ kia, hòa kẻ kia lập tức có chút phát run. Lý Tuyết Diên cũng chú ý tới, "Tiểu Lâm Tử, người làm sao vậy?"

"Nô tài, nô tài không biết có nên nói hay không." Thấy là tiểu thư nhà mình hỏi, bình tĩnh không ít.

"Cái gì nên nói hay không nên nói, nói!" Lý Tuyết Diên sợ nhất mấy người lằng nhằng, thấy hẳn áp a ập ứng, cất cao giọng lên.

Tiểu Lâm Tử quay về phía Lý Tuyết Diên, cung kính nói: "Chiều hôm qua, nô tài nhìn thấy một vị công tử tiễn Nhạc phu nhân về, Nhạc phu nhân còn nói một vài lời cảm tạ người đó. Công tử kia còn bảo Nhạc phu nhân sau này phải cẩn thận một chút, đừng đi một mình. Nô tài đáng chết, nô tài không biết chuyện này có nên nói ra hay không. Thỉnh cầu tiểu thư bỏ qua cho nô tài!" Tiểu Lâm Tử có chút run rẩy quỳ xuống bên cạnh bàn.

Nhạc Mặc khẽ híp mắt lại, Lý Tuyết Diên có chút nóng nảy, "Có phải người nọ mặc gấm màu lam, dung mạo rất tuấn tú hay không?"

"Không, không phải vậy, công tử kia mặc gấm vóc màu trắng, hình như Nhạc phu nhân gọi hẳn là Mộc công tử, nô tài cũng không có nghe rõ." Thấy tiểu thư nóng nảy, Tiểu Lâm Tử vội vàng giải thích.

Nhạc Mặc không có ở lại, đứng lên, chấp tay chào Lý Tuyết Diên, xoay người ra khỏi quán trà. Đón lấy ánh mặt trời, trong mắt mang theo vẻ nghỉ ngơi, Mộc công tử, xem ra, ta cần phải đi thăm viếng một chút.

"Ta sớm mong ngươi có thể tới, tại sao đến hôm nay mới tới, để cho ta đợi thật lâu đấy." Mộ Dung Dục đưa tay ý bảo Nhạc Mặc ngồi xuống giường nhỏ, tự mình rót trà, đưa tới. Nhạc Mặc đứng dậy khom người nhận trà, ngồi xuống.

"Là Từ Hiên thất lễ" Nhạc Mặc nhẹ giọng đáp lời.

"Ngươi có thể tới là tốt rồi, sao coi là thất lễ." Mộ Dung Dục nhếch nhẹ khóe miệng, khóe mắt mỉm cười.

"Hôm nay Từ Hiên có chút lỡ mồm, nhưng vẫn muốn biết một chuyện, mong Mộc công tử thứ lỗi cho." Trong mắt Nhạc Mặc khẽ gọn sóng, lúc đối mặt về mặt vẫn bình tĩnh.

Mộ Dung Dục khẽ cau mày lại, "Không biết Từ Hiên vì chuyện gì?"

"Là vì chuyết kinh." Trong mắt mang theo quả quyết cùng kiên nghị. Mộ Dung Dục cảm thấy có chút áp lực, nhưng khi ngược mắt đối mặt cặp mắt bình tĩnh kia lại nhìn không thấu.

Mộ Dung Dục vốn không có ý định nhắc lại chuyện này, nghĩ lại, lần này có lẽ là cơ hội lôi kéo tốt.

"Nhạc phu nhân hoàn toàn không có nói cho ngươi biết?" Mộ Dung Dục kéo dài giọng ra, như vậy, đôi mắt của Nhạc Mặc có chút thâm trầm xuống.

"Ừm, chắc sợ ngươi lo lắng thôi." Nhìn về mặt Nhạc Mặc, lại nói, "Ngày hôm qua lúc ta gặp được Nhạc phu nhân, sắc mặt Nhạc phu nhân tái nhợt, đang bị bốn tên du côn vây quanh, thật may là ta biết chút quyền cước, chế phục bốn người kia. Nhạc phu nhân hòa hoãn một hồi lâu, mới hồi hồn." Nhìn gân xanh nổi lên trên cái trán kia, lại nói, "Từ Hiên yên tâm, bốn người kia đã bị ta phái người xử lý." Nói xong, nâng ly trà lên, qua khe hở, khóe miệng cong cong.

Về mặt Nhạc Mặc đã hoàn toàn lạnh xuống, tay để ở bên người, đã nắm thành quyền, mu bàn tay nổi gân xanh.

Đã không muốn tiếp tục ở lại, đứng dậy chuẩn bị hành lễ.

"Từ Hiên, bốn người kia là bị người sai khiến, ta còn đang điều tra, nếu có tin tức, ta lập tức phái người thông báo cho ngươi."

"Đa tạ!" Chắp tay thi lễ, đạp bước chân nặng nề rời đi, rời khỏi từ lâu Minh Hương.

Mộ Dung Dục đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bóng lưng trong trẻo lạnh lùng kia, trong mắt xẹt qua một chút hoang mang. Lại ngồi trở lại giường êm, chơi đùa cây bút ngọc nhỏ.

Trương Đại Thúc thấy Nhạc Mặc trở lại, mặt không biến sắc mở dây buộc xe, xoay đầu xe bỏ về phương hướng cần đi. Nhạc Mặc cúi thấp trong mắt lộ ra vẻ ngoan lệ, lúc ngược mắt lên tràn đầy lạnh lùng và xa cách. Hắn không có lên xe, bước đi. Trương Đại Thúc dắt xe bỏ, đi ở phía sau.

"Ta rốt cuộc là ai?", trong giọng nói xen lẫn một chút tức giận rồi lại kìm nén, dường như không cần thận một chút, sẽ bộc phát.

"Chủ tử, người không nên ép ta, ta không thể nói." Giọng nói khàn khàn, mang theo bi thương cùng bất đắc dĩ.

Nhạc Mặc nện bước dài, nổi giận, phất tay đánh úp về phía một lùm cây, lùm cây đang thẳng tắp kia bị đánh bay một nửa, cành lá lá tả rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng đè xuống được lửa giận ở trong lòng, xoay người mới biết Trương Đại Thúc đã quỳ gối một bên.

"Đứng lên đi, đánh xe." Giọng nói bình thản, không có lạnh lùng như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nhạc Mặc bị bắt

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Vốn Bảo Nhi tưởng rằng buổi trưa Nhạc Mặc không về kịp, nên đã đến nhà Hà Hoa thật sớm, đi theo thăm thăm học thêu hoa một hồi lâu.

"Thăm thăm, thăm thật lợi hại! Tú công này của thăm, thật đúng là lợi hại, không trách được Hà Hoa có thể thêu khăn tốt như vậy!" Bảo Nhi cảm áo gối đã thêu xong kia, không ngừng hâm mộ.

"Ha ha, lúc tuổi còn trẻ còn tạm được, hiện tại đã già rồi, tay thô." Nhìn chăm chăm uyên ương thêu xong kia, cảm thấy mắt có chút chất, chớp chớp mắt, "Hai con chơi đi, ta vào vườn hái chút rau cải, để lại buổi trưa nấu canh."

"Dạ, " Bảo Nhi và Hà Hoa cùng nhau lên tiếng.

"Tẩu tử, Bảo Nhi có ở đây không?"

"O, lão Nhị đã về rồi, Bảo Nhi ở trong sân đấy!" Nương Hà Hoa cười đáp.

"Bảo Nhi", nhìn thấy bóng dáng đã sớm khắc sâu vào trong lòng kia, nóng nảy trong lòng mới thật sự bình tĩnh lại.

"Tướng công, tại sao chàng trở về sớm vậy." Vừa đáp lại, vừa vẫy tay chào từ biệt Hà Hoa.

"Ăn điểm tâm chưa?" Nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, tất cả phiền nhiễu tan thành mây khói.

"Ta thì ăn rồi, nhưng chàng nhất định chưa ăn. Phải không?" Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên chất vấn.

"Ha ha, phu nhân thật thông minh! Vì phu bội phục!" Nói xong ôm quyền. Bộ dạng nghiêm túc kia, đã chọc cho Bảo Nhi cười vui vẻ.

"Ta và Tiểu Đẩu Tử chia ra một cái, giữ lại cho chàng một cái. Hiện tại hẳn còn nóng hổi!"

"Nàng ăn no không? Còn giữ lại cho ta." Lượng cơm ăn của bé con nhà hắn không nhỏ, hắn cố ý làm thêm một cái, chỉ sợ nàng ăn không đủ.

"Ta cũng không phải là heo!" Bảo Nhi tức giận liếc Nhạc Mặc một cái.

Ha ha, tiếng cười thoải mái, mỏng như cánh ve vang vọng trong không trung.

Buổi trưa, hai người hăm sườn ngày hôm qua đặt ở trong băng ướp lạnh, Bảo Nhi làm trợ thủ cho Nhạc Mặc, đứng ở một bên, chuyển gia vị cho hắn.

"Tướng công, chuyện bổ trang sao rồi?"

Nhạc Mặc mím môi một cái, có chút xấu hổ nhìn Bảo Nhi, chuyện này, thật sự quên mất.

"Oh, không sao, tiếp tục tìm một chút xem, đều trách ta lúc đầu nghĩ quá đơn giản." Vừa an ủi Nhạc Mặc, vừa chu miệng, buồn bã nói.

Nhạc Mặc khẽ cau mày, hồi tưởng lại chuyện buổi sáng. Hắn vốn cho rằng chỉ cần mình tu thủ điền viên, là có thể cùng Bảo Nhi trải qua cuộc sống bình thản, nhưng, thế sự không hề theo như mong muốn của hắn, hắn muốn yên ả, nhưng trời cao không đồng ý. Đôi mắt hơi trầm xuống mang theo suy xét, đúng lúc nên sắp xếp thật kỹ một phen.

Đã là cuối Hạ rồi, cây trà hái rất nhiều vụ. Mắt thấy sắp đến mùa thu, sản lượng trà cũng không nhiều giống như mùa xuân hạ. Rất nhiều người đều rời rãnh ở nhà, hoặc là vào trong trấn làm công.

Hiện tại nhà Tú Tú chỉ còn lại hai phu thê bọn họ, công công bà bà đều đi vào trấn làm công, Tam Ngưu cũng bị dẫn đi theo kiếm tiền.

Hiện tại Đại Ngưu chủ yếu phụ trách vườn trà trong nhà, cách năm ba ngày, phải đi hái một lần. Tú Tú là tân nương tử, cũng ở nhà làm một chút việc nhà. Cha nương Đại Ngưu đều mong đợi Đại nhi tức có thể nhanh sinh cho nhà một tiểu tử mập mạp, trong ngày thường rất yêu thương, cũng không để cho làm việc nặng. Điều này làm cho rất nhiều phụ nhân trong thôn đều rất hâm mộ.

Ăn cơm trưa xong, Bảo Nhi ôm cái sọt nhỏ, đến nhà Hà Hoa tìm Hà Hoa, sau đó hai người lại cùng nhau đi đến nhà Tú Tú.

Nhạc Mặc nắm chặt ngọc quyết trong tay, ra cửa.

"Cửa hàng trong trấn ta đã tìm xong rồi, hiện tại đang tìm thợ mộc sửa chữa."

"Nhanh như vậy à! Nói như vậy, rất nhanh sẽ có thể khai trương rồi?" Tú Tú có chút kinh ngạc.

"Còn một khoảng thời gian nữa, các người có quen biết ai có tay nghề tốt hay không, ta dự định tuyển thêm bốn năm người nữa, dựa hết vào ba người chúng ta chắc chắn không được." Cho Hà Hoa xem chất vải, hỏi hai người kia.

"Tìm người lại phải tốn thêm không ít tiền công đấy, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm một chút. Tàu đó vừa mới bắt đầu, nếu không đợi từ từ đã, " Tú Tú suy nghĩ một chút, hỏi ý kiến.

"Cũng đúng, nhưng người thì cần phải xem xét trước, lúc cần có thể dùng kịp thời mới được." Bảo Nhi nói.

"Vậy được, đúng lúc ngày mai ta sẽ về nhà mẹ một chuyến, tay nghề tốt chúng ta có rất nhiều đấy!"

"Ha ha, người là đang khen chính người sao?" Bảo Nhi không nể tình cùng Hà Hoa cười, trêu ghẹo Tú Tú.

Gần tới, lúc Bảo Nhi về nhà, Nhạc Mặc đã làm xong.

"Ô, thơm quá oa! Chàng xem, Tiểu Đậu Tử cũng biết chàng làm ăn ngon, xoay quanh nồi này." Xoa xoa cái đầu ngốc nghếch, dẫn Đậu Tử đi tới bên cạnh Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc làm như suy nghĩ một chút, tựa vào trên tủ bát gặt đầu một cái, nhướn mày nói: "Tiểu Đậu Tử có thể không sánh bằng lỗ mũi của Bảo Nhi nhà ta đâu!"

"Chàng!", nhào tới trong ngực nam nhân kia, cẩu cái gương mặt tuấn tú kia.

Nhạc Mặc vừa tránh, vừa túm hai cái móng vuốt kia lại. Nghĩ đến mấy vết xước trên người lúc rời giường buổi sáng, hạ quyết tâm, tối nay nhất định phải cắt mấy cái móng tay kia trước.

Buổi tối, hai người tắm xong, nằm lý ở trên giường trò chuyện. Nhạc Mặc móc cây kéo trong giỏ thêu của bé con ra, ôm chặt người vào trong ngực, cắt từng móng tay một.

"Trưởng công, chàng giữ lại cho ta dài một chút, nếu không ta không ghim được đầu sợi chỉ." Nâng đầu ngón tay đã cắt móng xong lên, có chút không vừa ý nói với Nhạc Mặc.

"Oh, được." Mặc dù ngoài miệng mỗi nam nói như vậy, nhưng nghĩ đến cảm giác rất rát sau lưng lúc tắm vừa rồi, thì chuyện này không thể nuông chiều, ngón thứ hai vẫn cắt rất ngắn.

"Á, tại sao lại ngắn như vậy!" Bảo Nhi tức giận, "Không cần chàng cắt, tự ta cắt!" Đoạt lại cây kéo, rắc rắc cắt. Tay trái giải quyết xong, nhưng tay phải phải làm sao đây? Tay trái nàng dùng kéo không thuận...

Nhạc Mặc nghiêng người dựa vào bên cạnh, nhìn bé con kia nhiu mày, cùng cây kéo cắt hệt, nhếch khóe miệng lên, chờ bé con kia cầu cứu.

Thử lại mấy lần, vẫn bị thất bại. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, liếc xéo nam nhân lười biếng kia. Mỗi nam rất là tự giác, nhận lấy cây kéo kia, từ từ cắt.

Thấy cắt cũng không ngắn lắm, Bảo Nhi không tiếp tục nhìn chăm chăm nữa, tựa vào tủ trong lòng nam nhân kia nghĩ tới chuyện bố trang. Đợi đến khi nhìn lại lần nữa thì cái tay kia tất cả đều bị cắt ngắn gọn, mấy ngón mình mới vừa cắt xong cũng bị cắt nốt.

Toàn bộ lông tóc toàn thân đều dựng lên, "Nhạc Mặc!" Đưa móng vuốt ra quơ múa. Nhạc Mặc vội vàng cố định hai cái móng vuốt kia lại, chặn lên đôi môi anh đào thích kêu la kia lại. Cả đêm Hoa Lê áp chế Hải Đường...

Từ sau sự kiện xem mắt lần đó, không còn bà mai nào đến cửa Hà Hoa nữa. Nương Hà Hoa vốn định cả đời dẫn theo nữ nhi, nhưng con gái lớn không thể giữ lại, cuối cùng cũng phải tìm nhà chồng. Nhìn khuê nữ mình ngày ngày buồn bã, ở chỗ không người, cũng chỉ có thể âm thầm rơi lệ.

Nếu năm đó mình có thể nghe lời của mẫu thân một chút, cũng sẽ không làm hại mình cửa nát nhà tan, cũng sẽ không lâm vào cảnh như hôm nay, khiến nữ nhi đi theo chịu khổ. Vô số đêm hối hận, cũng không thể trở lại lúc đầu được.

Trong mấy ngày, ba người cuối cùng cũng làm xong kiểu dáng quần áo còn sót lại kia. Để ăn mừng nho nhỏ, buổi tối tụ tập ở nhà Đại Ngu ăn cơm. Bảo Nhi về nhà gọi Nhạc Mặc, mang rau cải cùng một con gà lần trước mua tới.

Nhạc Mặc và Đại Ngu ở trong sân nói chuyện, ba nữ nhân kia thì ở phòng bếp. Bảo Nhi phụ trách rửa rau, tới tới lui lui chuyển đồ, Hà Hoa phụ trách nhóm lửa, Tú Tú cầm muối.

Nhạc Mặc thỉnh thoảng liếc mắt về phía phòng bếp một cái, thấy bé con kia bận rộn luống cuống tay chân, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Dọn cơm, Đại Ngu bày cái bàn trong sân, lấy rượu nếp mình cất ra. Mọi người ngồi vây quanh, Tú Tú rót cho mỗi người một ly nhỏ. Bảo Nhi thấy rượu kia, lập tức sợ hãi. Vội dòi ly nhỏ kia đến trước mặt Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc nhếch môi, thu hết vẻ mặt của bé con kia vào trong đáy mắt. Trên mặt nổi lên nụ cười thản nhiên.

"Bảo Nhi, chỉ một ly nhỏ, không say đâu." Tú Tú khuyên nhủ.

Bảo Nhi cũng không thể nói mình một ly đã đủ, có chút quá mất mặt, đành phải không ngừng lắc đầu.

Buổi tối ánh trăng rất sáng, sao chung quanh cũng lẫn vào trong mây. Suông mù lờ mờ vờn quanh chung quanh, không biết là khói bếp hay là hơi nước.

Trong sân, mọi người com nước xong ngồi chung một chỗ trò chuyện. Đại Ngu và Nhạc Mặc trò chuyện thu hoạch trà năm sau, ba người Bảo Nhi tùm vào một chỗ trêu ghẹo lẫn nhau.

Cuộc sống như thế Bảo Nhi vẫn luôn hướng tới, bình thản mà không khô khan, chất phác mà không phù phiếm. Chỉ có điều, cuộc sống yên ả rất nhanh bị vô tình đánh vỡ —— Nhạc Mặc bị bắt.

Bảo Nhi đang cùng ông chủ bố trang bàn chuyện làm ăn thì hỏa kế của Lý Ký chạy tới báo cho Bảo Nhi. Nhà dịch đang bắt người ngoài đường phố, hình như là từ Ngô Châu tới.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Bình yên

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đà Lê Quý Đôn

Thoáng cái đầu của Bảo Nhi trống rỗng, nhưng rất nhanh trấn định lại. Lúc này, tất cả buồn lo đều phí công vô dụng, nhất định phải làm rõ ràng chuyện xảy ra trước, sau đó sẽ suy tính đối sách. Một khắc cũng không chậm trễ, ngồi xe ngựa đuổi theo.

Hiện tại Bảo Nhi rất tỉnh táo ngồi ở trong xe ngựa, Nhạc Mặc chắc chắn sẽ không làm chuyện phạm pháp gì, trong này nhất định có hiểu lầm.

Người có thể từ phủ Ngô Châu tới, vậy khẳng định không phải là chuyện bình thường, như thế nào lại dính dáng đến tướng công chứ?

Một đường đuổi tới, cũng không có đuổi kịp, đi thẳng đến phủ nha Ngô Châu, còn chưa có đến gần liền bị người cản lại.

Hiện tại quan trọng nhất là, gặp mặt tướng công một lần, làm rõ ràng đầu đuôi sự tình. Liều lĩnh xông vào, sẽ không có lợi ích gì, Bảo Nhi lui trở lại.

Phủ nha Ngô Châu đối diện đường cái Thanh Hà, ở cửa phủ có sáu người đang làm nhiệm vụ, rất là sâm nghiêm. Nghĩ tới không biết tướng công ở bên trong chịu khổ như thế nào, đôi mắt chưa xót khó chịu. Cho tới nay, đều là mình lệ thuộc vào tướng công, nhưng bây giờ, nàng là hy vọng duy nhất của tướng công, nàng nhất định phải kiên cường.

Dặn dò hóa kẻ đánh xe, bảo hắn đi tẩu lấu Minh Hương tìm Mộc công tử, nói là Nhạc Mặc bị nhốt ở phủ Ngô Châu. Bản thân mình thì tìm một chỗ đặt chân ở quán trọ đối diện với phủ Ngô Châu.

Phòng giam không phải là chỗ người ở, bất kể như thế nào, phải cứu người ra trước. Muốn chờ tìm được chứng cứ, rửa sạch tội danh, vậy phải chờ tới ngày tháng năm nào.

Đút bạc, giữ cửa cũng không nhận, trước khi chưa định tội, thì không cho phép dò hỏi. Xem ra, phải bàn bạc kỹ hơn rồi.

Bảo Nhi quanh quẩn tới lui ở trong hẻm nhỏ chéch với phủ nha, khi nhìn thấy một phụ nhân đầu đội khăn vải xách theo cái rổ nhỏ từ bên cạnh đi qua thì ý tưởng trong đầu chợt lóe lên, cơ hội tới rồi.

"Đại tỷ, ta thấy quần áo trên người người thật đẹp, hai ta đổi cho nhau như thế nào?" Bảo Nhi chạy tới, vẻ mặt tươi cười.

Tẩu từ kia, quan sát Bảo Nhi một phen, nói thầm trong lòng, nha đầu này thiếu đầu óc à, quần áo của mình chỉ là vải thô, sao có thể so được với tơ lụa trên người nàng ta chứ! Thấy nha đầu kia cười ngây thơ như vậy, suy nghĩ này càng chắc chắn hơn. Dù sao chính nàng ta muốn đổi, cũng không nên trách ta nhé.

Mắt phụ nhân kia lóe lên, "Người thích, vậy thì đổi đi. Nhà ta ở ngay bên cạnh, đến nhà ta đi."

Đổi quần áo xong rồi, Bảo Nhi nghĩ chút biện pháp mắc nối với nàng ta, nghe ngóng chút chuyện hoang đường xảy ra gần đây ở thành Ngô Châu. Cuối cùng, Bảo Nhi mượn khăn trùm đầu của người ta, cùng với cái rổ đi ra ngoài, phụ nhân kia rất là hào phóng, nói là tặng không cái rổ luôn. Thấy Bảo Nhi đi xa, phụ nhân kia vội vàng đóng cửa lại, vui vẻ ngây ngất đi lòng vòng ở trong phòng.

Xách theo cái rổ nhỏ, đến quán nhỏ bên cạnh mua hai đĩa thức ăn, mấy cái bánh bao, trùm cái khăn lên đầu, đi về phía nhà lao phủ nha vào cửa thăm người thân.

"Trời ơi, ông là người không có lương tâm, tim của ông đều bị chó ăn hết. Ta ngày ngày cực khổ làm công kiếm tiền, ông lại giả trang làm đại gia, đi ăn chơi đàng điếm. Vì một kỹ nữ còn góp mạng của mình vào, ông nói ta đây là mạng gì chứ, hai mẫu tử chúng ta phải sống thế nào hả... ô ô..." cúi đầu, lau nước mắt.

Mấy người giữ cửa kia vừa nghe thấy, bèn hiểu. Mấy ngày trước, ở khu dân nghèo Thành Bắc có một cơn đồ nghèo, phô bày giàu sang, đi dạo kỹ viện, vì cùng người ta tranh giành một kỹ nữ, ra tay đánh chết người. Ai ngờ người bị đánh chết chính là tiểu thiếu gia Trương phủ Thành Nam, náo động khắp thành á. Trực tiếp bị hạ ngục định tội, sau mùa thu vẫn trầm.

Mấy người đương sai, đều lộ ra vẻ thương hại, một phụ nhân đáng thương, sau này còn dẫn theo đứa bé, thế này sống thế nào chứ, quá khó khăn rồi.

Bảo Nhi lộ ra khe hở, thấy độ lửa gần được rồi, ngồi thẳng xuống đất, "Ông bảo hai mẫu tử chúng ta sống thế nào, con ngày ngày kêu khóc muốn cha, ông là đồ lang tâm cầu phước, tại sao tuyệt tình như vậy!" Gào khóc, một người trẻ tuổi bên cạnh vành mắt cũng đỏ lên.

Đi tới, kéo cánh tay Bảo Nhi, "Tẩu tử, đừng khóc, sau này dẫn theo đứa bé sống qua ngày cho tốt, á."

"Ô ô, quan gia, ngài để ta đi vào gặp mặt một lần đi, đời này, cũng coi như duyên phận cuối cùng." Nước mắt nước mũi tèm lem. Bảo Nhi thật hối hận, xoa ót cay hơi bị nhiều rồi...

Mấy người kia liếc mắt nhìn nhau, có chút khó xử. Bảo Nhi liền vội vàng kéo người trẻ tuổi kia, "Quan gia, ngài hãy khai ân, kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài! Để cho ta gặp mặt một lần cuối đi, sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Hắn vô tình, ta không thể vô nghĩa!"

Ai có thể không xúc động, đại tỷ này quá ngốc, trượng phu đã như vậy, còn tới đưa cơm. Aiz, thôi được, nữ nhân mạng khổ!

Mấy người nhìn nhau gật đầu một cái, người trẻ tuổi kia đưa người vào bên trong. Bảo Nhi cúi đầu, quan sát từng người từng người.

"Đại tỷ, người phải nhanh lên một chút nha!" Nói xong móc chìa khóa ra, mở một phòng giam bên cạnh ra, "Vương Lại, nàng dâu nhà người tới thăm người." Đương sai đó đi tới chỗ người nửa chết nửa sống co quắp trên mặt đất kia hô.

Bảo Nhi vội vàng kéo khăn trùm đầu lại, người nọ hoàn toàn không nhúc nhích được thân thể, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ. Bảo Nhi yên tâm. Bước nhanh đi vào, để rở ở một bên, quỳ trên mặt đất khóc. Đương sai kia lắc đầu một cái, thờ dài đi ra ngoài.

Phòng giam nơi này không thông nhau, cửa làm bằng từng cây sắt thô to, những chỗ khác đều là tường đá. Thấy đương sai kia bỏ đi, Bảo Nhi vừa khóc, vừa xách rổ nhìn từng gian. Trong lao phần lớn là tội phạm tử hình hoặc là tội phạm nghiêm trọng, rất nhiều người thấy Bảo Nhi nhìn vào bên trong, chỉ nhường mí mắt một cái, rồi nhắm lại. Có lẽ là cảm thấy người sắp chết rồi, không có hi vọng gì nữa.

Khi thấy bóng dáng trắng thuần kia, lo lắng tích tụ một ngày, rốt cuộc không áp chế nổi nữa, ngồi xuống cạnh cửa quay về phía bên trong khóc. Nàng ở bên ngoài lo lắng gần chết, mà nam nhân kia thì vẫn ở bên trong bình tĩnh đọc sách.

Nhạc Mặc nghe được tiếng khóc, chỉ cho là bên cạnh có nhà ai đó đến thăm người thân. Chuyện này đột nhiên xảy ra như vậy, tiểu nữ nhân nhà hắn chắc cũng bị dọa sợ. Chân mày nhíu chặt, khóe miệng khổ sở, trong lòng nổi lên đau nhói. Không khỏi ngược mắt lên nhìn về phía cạnh cửa, vừa nhìn lên, sách trong tay cầm không được nữa, bộp một tiếng rơi xuống đất.

"Bảo Nhi..."

Bảo Nhi chỉ biết là nam nhân kia ngược mắt lên trong nháy mắt đã đến cạnh cửa, coi như có lương tâm.

Nhạc Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lê đầm mưa kia, tâm nín chặt, chuyện lần này... rất không nên.

"Bảo Nhi, ngoan nào, sao nàng lại tới đây? Không phải tướng công vẫn tốt sao? Há?" Dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, nhìn vết trắng vết đen trên mặt nàng, khóe miệng khẽ nhếch, thật muốn ôm bé con kia vào trong ngực yêu thương thật tốt một phen.

"Chàng là tên khốn kiếp, kẻ bạc tình!", nhìn sắc mặt hắn cũng không tệ lắm, thật là một ngày lo lắng vô ích, không nhịn được nữa liền mắng.

"Đứng, đứng, tướng công không đứng, làm tổn thương lòng của bảo bối. Ngoan nhé" Nhạc Mặc kiên nhẫn dụ dỗ.

"Không có thời gian cùng chàng liếc mắt đưa tình. Vì sao bọn họ bắt chàng? Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu chàng ra ngoài." Hít mũi một cái, lập tức ngừng khóc, nghiêm chỉnh hỏi Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi, nàng không cần lo lắng, nàng chỉ cần nhớ cho kỹ, tướng công nhất định sẽ không có chuyện gì. Nghe lời, về thôn trước đi." Cách rào chắn sắt, chỉ có thể bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, an ủi.

Bảo Nhi có chút không hiểu, nhưng vẫn cảm giác được chút ý tứ hàm xúc khác. Lúc nhìn về phía đôi mắt trong veo vô vô kia, lo lắng trong lòng giảm đi không ít.

Cũng không đáp lời, cứ như vậy nhìn nhau một hồi, "Bảo Nhi nhà ta, biến thành con mèo con ngựa ngốc sao?" Mỗ nam khẽ cười, nhếch môi hỏi.

"Bảo Nhi, tự chiếu cố mình thật tốt được không?"

Bảo Nhi rất khinh bỉ liếc Nhạc Mặc một cái, tại sao lại giống như mình bị nhốt ở trong tù! Ngược lại hẳn là người đến thăm tù vậy, rất tiêu sái tự tại.

"Có người sắp vào, Bảo Nhi, " Nhạc Mặc thu lại nụ cười, nhắc nhở. Nhìn hóa trang của nàng, nhất định là đã suy nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì đó để vào đây.

Thời gian có hạn, đành phải cho nam nhân kia một nụ hôn gió, rồi chạy trở về phòng giam lúc đầu, quỳ gối khóc thảm thiết, thuận tay quét chút bụi đất, bôi lên trên mặt. Lại biến trở về bà tử mặt xám tro kia.

Tuy nói Nhạc Mặc nhất định sẽ không có việc gì, nhưng Bảo Nhi vẫn còn có chút lo lắng. Không thể trở về thôn trước, bèn ở quán trọ nhỏ kia. Ngày hôm sau không đợi được Mộc công tử, ngược lại đợi được Lý Tuyết Diên và Thượng Quan Dực.

"Hóa kẻ nhà người làm việc thật không tệ!", nhìn về phía sắc nữ kia, Bảo Nhi không nhịn được thở dài nói.

Thượng Quan Dực nghe sơ qua, trực tiếp đi phủ Ngô Châu, bảo là muốn tìm Thứ Sử Đại Nhân kia hàn huyên một chút. Lý Tuyết Diên ở một bên an ủi Bảo Nhi, nói là mang theo rất nhiều ngân phiếu.

Buổi chiều, Thượng Quan Dực trở lại, đầu tiên là không lên tiếng, chỉ nhìn chòng chọc Bảo Nhi một hồi.

"Lão đầu tử kia nói, có người tố cáo, tướng công nhà nàng giúp thí sinh gian lận, tạm bắt giữ, chờ sau thi Hương tái thẩm."

"Hả? Làm sao tướng công nhà muội biết chứ?" Bảo Nhi còn chưa lên tiếng, Lý Tuyết Diên đã bắt đầu bắt bình dùm rồi.

Thượng Quan Dực không chớp mắt nhìn Bảo Nhi, ngược lại không có hoảng hốt lo sợ như dự đoán, trái lại rất bình tĩnh.

Thượng Quan Dực không đợi lâu, liền đi ra ngoài. Ngược lại lần này Lý Tuyết Diên không có đuổi theo ra ngoài, cùng ở bên cạnh Bảo Nhi.

"Đuổi theo nam nhân của tỷ đi, để ta nán lại một lát." Có vài thứ, nàng cần suy nghĩ lại từ đầu một lần.

Thấy bộ dạng Bảo Nhi không đùa giỡn như thường ngày, Lý Tuyết Diên không nói gì, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Ngô Châu sản xuất nhiều về lá trà cùng tơ lụa, nơi này có bến tàu lớn nhất Lan Khai, là nơi giao thương hàng hóa Nam Bắc, từ xưa đến nay chính là nơi phồn hoa.

Sau khi Bảo Nhi gặp được Nhạc Mặc, đã thả lỏng tâm xuống, nhưng vừa rồi lại nghe là có người vu cáo, tâm yên bình lại nổi lên gợn sóng.

Trong lòng có loại dự cảm, chuyện đám côn đồ lưu manh muốn kinh bạc nàng lần trước, cùng chuyện lần này, là cùng xuất phát từ tay một người. Nói như vậy, cảm giác ban đầu của nàng chính là sai.

Tuy tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng lấy hiểu biết của nàng đối với nữ nhân, làm tổn thương nàng thì có thể, nhưng tuyệt đối không có khả năng đi hãm hại Nhạc Mặc, vậy chính là người khác rồi.

Tướng công biết có người muốn hãm hại mình, nên mới có thể bình tĩnh thản nhiên như vậy sao? Hay là chỉ là vì an ủi mình?

Không để ý, bên ngoài nhà nhà đã lên đèn rồi, lầu các nhà ở san sát nối tiếp nhau, tầng tầng thẳng đứng, hiển lộ rõ phồn hoa lộng lẫy. Thuyền hoa trên sông nhỏ cũng treo đèn lồng màu đỏ lên thật cao, tiếng ca múa liên miên không dứt.

Cùng Lý Tuyết Diên ăn cơm tối xong, Bảo Nhi đề nghị muốn đi ra ngoài đi dạo một chút. Tuy Lý Tuyết Diên có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới Bảo Nhi có thể nghĩ thoáng, thì không thể tốt hơn nữa, vui vẻ đi theo.

Ngô Châu phồn hoa, khác xa với tưởng tượng. Đường phố thông thoáng rộng lớn, đều là người đến người đi nhộn nhịp. Tất cả cửa hàng cửa tiệm mở rộng ra, không khác ban ngày. Lý Tuyết Diên kéo cánh tay Bảo Nhi, hết nhìn đông tới nhìn tây. Lòng Bảo Nhi cũng không thành thoi, dù cho thay đổi hoàn cảnh, trong đầu vẫn là chuyện của Nhạc Mặc.

Người vu cáo, nhất định là lấy chuyện Nhạc Mặc viết sách luận làm văn cho thư quán. Nếu thật sự có thư sinh mang đi trường thi, gian lận bị bắt, tội Nhạc Mặc hiệp trợ gian lận quả thật không thể lạc quan. Ánh nến trong đèn lồng lập lờ, lúc sáng lúc tối, giống như tâm tình lênh đênh của nàng giờ phút này.

Thành Ngô Châu, ở một tư trạch (nhà riêng).

"Chủ tử", người tới có chút thấp thỏm.

"Kết quả gì?", giọng nói lạnh lẽo, xen lẫn vẻ tức giận.

"Năm đó đúng là mất dấu ở khu vực Ngô Châu, chỉ là..." , người đứng thẳng đứng không vững nữa, quỳ xuống một bên.

"Cốp", cái ly sứ màu trắng vỡ vụn từng mảnh, mảnh vụn đầy bàn.

"Để cho các người tra xét lâu như vậy, cho ta kết quả như thế này sao? Hà?" Không khí chung quanh như đông lại, âm lạnh tận xương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60-2: Bình yên 2

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhỏ trên tường, chiếu đến cô khô trên đất, một người áo trắng, nghiêng dựa vào trên tường đá, nhìn về phía ánh nến mờ tối chiếu lên quyển sách trên tay kia. Người khác không cho ra đáp án, hắn chỉ có thể tự mình đi tìm. Lần này, chính là cơ hội tốt nhất.

Mắt phượng hẹp dài híp lại, trong quang cảnh thoáng xuất hiện bóng dáng của bé con kia, khi thì nũng nịu, khi thì đùa nghịch, còn có chút cô tịch kia. Nàng là toàn bộ sinh mệnh của hắn, đã tan ra vào huyết mạch, đã không thể chia lìa được nữa. Hắn nhất định sẽ toàn lực ứng phó, vì nàng, về một bức tranh thịnh thế diên viên.

Giống như dự liệu, cuối cùng người đến.

Người tới đội nha dịch mở khóa ra, dẫn hắn ra khỏi phòng giam, đến một thiên trạch.

"Thuộc hạ đáng chết, khiến chủ tử chịu khổ!", cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Về mặt Nhạc Mặc như thường, "Tìm đầu lĩnh đến cho ta."

Lúc bọn Bảo Nhi ăn điểm tâm, Thượng Quan Dực trở lại, nhìn ra được, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Lý Tuyết Diên vội kéo cái ghế bên cạnh cho hắn.

"Người có khỏe không?" Bảo Nhi khẽ hỏi.

Một câu nói hơn bất kỳ linh đơn diệu dược gì, vẻ mặt lập tức toả sáng, "Không có việc gì", cúi đầu uống cháo, chỉ là bốn ba qua lại một đêm mà thôi.

Lúc Bảo Nhi đi tới cửa phủ nha hỏi thăm tình hình một lần nữa thì liếc thấy bóng dáng trắng thuần ngay khúc quanh kia. Cái gì cũng không nói, trực tiếp xoay người rời đi. Nhạc Mặc chỉ đành phải bước nhanh đuổi theo, kéo bé con kia vào trong ngõ hẻm, ôm vào trong ngực thật chặt.

"Chàng buông ta ra, chàng là tên khốn kiếp!" Không ngừng đánh nam nhân làm cho tim nàng thất chặt cả đêm kia.

Nhạc Mặc mặc cho nàng phát tiết, cười nhạt.

"Chàng còn cười?" Minh cũng sắp điên rồi, hắn thì tốt rồi, xem ra ở trong tù rất dễ chịu.

"Vi phu gặp lại được bảo bối, tại sao có thể không vui? Phải hay không?" Nâng cằm bé con kia lên, nhướn mày liếc mắt một cái, rất tà mị.

Lúc người nào đó định nói gì đó, miệng liền bị chặn lại, trừng to mắt, khinh bỉ nam nhân kia mấy lần.

Thượng Quan Dực nhìn thấy Nhạc Mặc và Bảo Nhi cùng trở về, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, rất nhanh tan vào đáy mắt. Nhạc Mặc chỉ nói là nha dịch bắt lầm đối tượng, sau khi làm rõ nguyên nhân, liền thả người ra ngoài. Thượng Quan Dực lẳng lặng ngồi một bên, trong mắt khẽ mang theo nghiền ngẫm.

Buổi trưa cơm nước xong, không ở lại, chia ra ngồi hai chiếc xe ngựa, trở lại Đào Hoa Trấn. Nói từ biệt, Bảo Nhi và Nhạc Mặc đón xe trở về Nhạc gia thôn.

Trước tiên tới nhà thăm thăm, báo bình an, trở lại phòng nhỏ Trà Viên, Tiểu Đậu Tử cùng Tiểu Bạch không ngừng vây quanh Bảo Nhi.

Thấy một màn như vậy, Bảo Nhi rất cảm động. Nàng chính là người để Đậu Đậu và Tiểu Bạch dựa vào, mà Nhạc Mặc chính là người để nàng dựa vào. Lần này, Nhạc Mặc gặp chuyện không may, tuy nàng cố gắng trấn định, nhưng nội tâm vẫn bất lực, không có một chút cảm giác an toàn. Lần này là may mắn, ngộ nhỡ còn có lần sau, nên làm sao? Nàng nên suy tính thật tốt cho tương lai của bọn họ.

Đậu Đậu đã không còn là một chú chó con, thân thể cũng đã trưởng thành, bốn chân cũng đã to khỏe, hai lỗ tai dựng lên thẳng tắp, giống như chú chó

sói nhỏ. Nhìn chăm chăm hai bảo bối kia, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

Trong khoảnh khắc nằm dài trên giường đó, cả người mới chính thức tỉnh táo lại. Trong mắt trong suốt, mang theo chút trong trẻo lạnh lùng, giống như hoa Bỉ Ngạn cao ngạo trên thế gian kia.

Đã là đầu thu, sáng sớm trong đám sương mù li ti lộ ra vẻ mát mẻ, ghé ở bên cửa sổ nhìn ngọn núi xa xa một hồi, không để mắt đến yêu nghiệt dưới cửa sổ kia, vuốt sơ tóc, ra sân rửa mặt.

"Bảo Nhi, sao hôm nay dậy sớm vậy?" , Nhạc Mặc vẫy ống tay áo ra, từ trên ghế dựa đứng lên, bước đi thong thả đến bên cạnh Bảo Nhi.

Bảo Nhi xách khăn vải, trực tiếp quay đầu vào trong nhà. Mổ nam ở trong nắng sớm ngổn ngang, Bảo Nhi nhà hắn càng ngày càng không dễ dụ rồi.

Bưng cháo rau, Bảo Nhi lẳng lặng ăn. Nhạc Mặc trông mong, thỉnh thoảng nhìn sang, gấp thức ăn cho Bảo Nhi.

Xem ra, lần này bảo bối giận thật rồi, cũng không quan tâm hắn ăn cơm hay không, tự động bị xem nhẹ rồi.

"Bảo Nhi, tướng công bảo đảm với nàng, sau này sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa. Có được không?"

Vừa mới dứt lời, người ta trực tiếp buông chén xuống, đi ra ngoài. Ném đĩa xuống, vội vàng đuổi theo.

Bảo Nhi cầm cái cuốc nhỏ, ở trong sân đào ra một mảng đất nhỏ, lột củ tỏi ra, trồng một hàng, độ ẩm bùn đất vừa vặn, cũng đỡ phải tưới nước.

Củ tỏi này, là lấy được từ nhà Tú Tú lần trước, giúp Tú Tú trồng tỏi thành hàng cả buổi, nhìn xem cũng biết.

Nghĩ tới vào trước mùa đông có thể thấy được cọng hoa tỏi non xanh biếc, trong lòng tràn đầy mong đợi. Chỉ là bên cạnh luôn cản trở, không nói, hắn cũng không biết nhường chỗ.

"Chàng có mắt nhìn một chút hay không?" , chống lại đôi mắt phượng chứa ý cười của nam nhân kia.

"Trong mắt vi phu chỉ có thể nhìn thấy Bảo Nhi, không thấy được cái khác." Mổ nam rất thâm tình nói.

Bảo Nhi không muốn nói nhảm với hắn, đưa tay gạt ra, cánh tay chưa kịp thu lại, người đã nhào thẳng vào người Nhạc Mặc. Kết quả là, chỉ thấy hai người lẫn lộn ở trong sân.

"Tránh ra!" , thật muốn lột da mặt cười đùa kia ra, càng ngày càng không nghiêm chỉnh.

Mổ nam lại hôn một cái, lúc này mới đỡ người lên, phui vụn cổ trên quần áo cho nàng.

"Bảo Nhi, sau này tướng công sẽ không bao giờ làm cho nàng lo lắng nữa, tin tưởng ta, được không?", thu lại nụ cười trên mặt, trong mắt mang theo kiên nghị. Thấy bé con kia không đáp, Nhạc Mặc có chút thất bại.

"Bảo Nhi, tướng công còn chưa ăn cơm xong, thật đói!" , vuốt bụng, bộ dạng vô cùng thê thảm.

"Chàng ngốc sao? Tự chàng không ăn còn trách ai?" , tuy lòng Bảo Nhi mềm nhũn, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn.

Nhạc Mặc biết, con tức kia đã tiêu tan không ít, nhúu mày, quay vào nhà bưng chén đi ra, ngồi xồm vừa ăn, vừa nhìn bé con đào đất.

Ăn cơm trưa xong, Bảo Nhi lấy hạt hướng dương Mộc Đầu cho lần trước ra đổ vào trong cái sào, bày ra sân phơi, không nhìn được cắn mấy hạt. Cái này đều là bảo bối, giữ lại sang năm làm giống, vốc lên trong tay lại buông xuống.

Nhạc Mặc nhìn bộ dạng xoắn xuýt của bé con kia, không tự chủ nhếch môi. Nhìn xuyên qua hàng rào, liếc thấy một đám người đang đi về phía phòng nhỏ, chân mày cau lại, sau khi thấy rõ, chân mày nói lỏng, tiếp tục vui ở trên ghế dựa.

Người tới chính là trưởng thôn, bên cạnh chính là Nhạc Côn Bằng cười trăn, cộng một bó bận gai. Bảo Nhi nhúu mày một cái, đây là muốn chịu đòn nhận tội à! Làm quá thế kia.

Đi theo xung quanh phần nhiều là xem náo nhiệt, bọn họ đều làm thân chào hỏi Bảo Nhi và Nhạc Mặc trước. Bảo Nhi tiếp đón bọn họ vào sân, lấy tất cả ghế đầu trong nhà ra.

"Phu nhân, ngài đừng bận rộn, chúng ta đứng là được." Ý tại ngôn ngoại (ý ngoài lời), mọi người đều là đến xem náo nhiệt, tìm thú vui.

Bên này bàn luận sôi nổi, bên kia hai người, một chống gậy cúi đầu, một người quỳ xuống cạnh cửa.

"Cử nhân lão gia, phu nhân, Nhạc Côn Bằng ta có mắt không trông, vu oan phu nhân, mắc sai lầm lớn. Phu nhân lại khoan hồng độ lượng, đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân, cứu tiện nội. Đại ân này, không gì báo đáp. Hôm nay đặc biệt tới thỉnh tội, xin phu nhân trách phạt!"

Bảo Nhi nghe xong đoạn dài này, không khỏi nhúu mày một cái. Có thể đừng khoe khoang khoác lác như vậy hay không, mang một điều thư dài nhô nhả ra, nghe thật là khó chịu. Chỉ là một nông dân trồng trà bình thường, biết được mấy chữ to, còn ra vẻ văn vẻ, thật châm chọc quá!

Người bên cạnh nghe xong cũng khinh bỉ nhìn hai phụ tử kia, một vài phụ nhân châu đầu ghé tai nhỏ giọng trêu đùa cười.

Gương mặt già nua của lão đầu tử thôn trưởng kia, đen trắng luân phiên, "Cử nhân lão gia, phu nhân, lão đầu tử ta uống là Tộc trưởng, thẹn với mọi người, hôm nay, nhường lại vị trí trưởng thôn và tộc trưởng này cho ngài, thỉnh cầu mọi người khoan thứ."

Lão đầu tử kia vừa dứt lời, bên cạnh ồn ào kêu to lên, "Được được được, Cử nhân lão gia rất thích hợp!"

Nhạc Mặc đứng lên, tất cả mọi người im lặng, tất cả đều nhìn về phía Nhạc Mặc.

"Nhạc thúc làm trưởng thôn mấy chục năm, không có ai thích hợp hơn thúc. Lời như vậy, vẫn nên đừng nói nữa", thông thả bước đến bên cạnh Bảo Nhi lại nói, "Nếu đều đã qua, Bảo Nhi nhà ta chắc chắn không so đo nữa, trở về đi thôi." Nói xong, nhìn về phía Bảo Nhi nhú mày.

Bên cạnh một mảnh thổn thức, cơ hội tốt như vậy, tại sao Cử nhân lão gia không cần chứ. Xem ra, cũng không có gì náo nhiệt để xem, tốp hai tốp ba bỏ đi.

Hai phụ tử kia xấu hổ không đất dung thân, muốn nói thêm gì nữa, thấy Bảo Nhi và Nhạc Mặc đều xem bọn họ không tồn tại, đành phải dất nhau đi về.

"Chàng thật sự rất độ lượng nhỉ!"

"Vi phu có thể nào so sánh với phu nhân chứ?" Nhạc Mặc ôm vai người nói.

Bảo Nhi liếc nam nhân đội cho nàng cái mũ thật to kia, thật đúng là, nhiều khi, mình cũng không hạ được quyết tâm. Ở mức độ tổng thể, thì cảm thấy bọn họ đều là nông dân trồng trà bình thường, có thể chinh ra cũng chỉ là một chút lời đồn đại, không có uy hiếp gì quá lớn. Không cần thiết tính toán chi li.

Nàng thuộc về loại người gặp mạnh thì mạnh, nếu đối lại người khác, nàng sao dễ mềm lòng, lòng đồng tình tràn lan như thế! Trong xương, không thể thay đổi được.

"Thăm thăm, " thấy nương Hà Hoa xách theo cái rổ nhỏ, đi về phía bên này, Bảo Nhi xa xa chào hỏi.

"Ơi", nương Hà Hoa đáp lại, "Bảo Nhi, đây là rau hẹ mới vừa cắt trong vườn, tươi lắm, mang tới cho các người, để lại làm sủi cảo hay xào, đều được."

Bảo Nhi vội vàng nhận lấy, "Thăm thăm, thăm đã cho chúng con rất nhiều thức ăn, cái thìa mấy ngày trước còn chưa có ăn hết đấy!"

"Đều là tự mình trồng, ăn dư dả, đỡ phải đi lên chợ mua."

Bảo Nhi kéo nương Hà Hoa vào sân, "Thăm thăm, thăm ngồi đây trước, con mang rau vào trong nhà." Lúc từ trong nhà đi ra, lại rót cho nương Hà Hoa chén nước. Để rổ không qua một bên.

"Thăm thăm, ngày mai con định đi vào trấn, tướng công được thôn bên cạnh mời đi viết tộc phổ rồi, ngày mai còn phải bận việc một ngày. Không có cách nào đi theo con, con muốn nhờ Hà Hoa đi với con, được không?"

Về mặt nương Hà Hoa có chút chần chờ, "Bảo Nhi, Hà Hoa nó cái gì cũng không hiểu, con dẫn theo nó còn phải chiếu cố."

"Sao thế chứ, đúng lúc con tìm bố trang, Hà Hoa đối với vài có thể hiểu nhiều hơn con, vừa vặn có thể giúp con xem một chút.", lần trước là lừa gạt đi ra ngoài, lần này, không thể dùng cùng một chiêu, nói thật khéo một chút, hẳn là không có vấn đề gì. Bảo Nhi lời kéo cánh tay của bà ấy, trong giọng nói mang theo năn nỉ.

Tay nương Hà Hoa có chút khản trương siết chặt, về mặt có chút khó xử. Bảo Nhi làm nũng lắc cánh tay nói: "Thăm thăm, Hà Hoa luôn ở trong nhà, sắp bị buồn bực hỏng rồi, người cho nàng đi ra ngoài chơi một chút đi. Lần trước, chúng con đi chợ, nàng rất vui về!"

Nương Hà Hoa buông mắt xuống, tay siết chặt, cũng buông lỏng không ít. Đúng vậy, lần trước Hà Hoa trở về, vui vẻ đến mấy ngày, bà chưa từng nghe nữ nhi nói nhiều như vậy. Bà quá ích kỷ rồi, lỗi của bà, nhưng liên lụy nữ nhi gánh chịu cùng bà. Không nên!

Bảo Nhi nhìn, về mặt thăm thăm không có cứng nhắc như vậy nữa, trong lòng đã nắm chắc.

"Thăm thăm "

"Aiz, vậy ngày mai ta dậy sớm nấu súp, con cũng đừng để cho tướng công con dậy sớm, tới nhà cùng ăn với Hà Hoa đi." Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bà không nên nắm chết không buông. Chỉ là bà vẫn không thể tha thứ cho mình.

Bảo Nhi vui vẻ đưa người trở về nhà, chạy vào trong phòng trong báo tin mừng cho tiểu nha đầu kia.

Sau khi Nhạc Mặc trở về, mới biết bé con kia tự chủ trương gạt hẳn ra ngoài, chỉ có điều, trái lại lần này hẳn yên tâm không ít, một vài chuyện, đã sắp xếp thỏa đáng. Hẳn không thể nào để nàng lâm vào tình cảnh nguy hiểm như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60-3: Bình yên 3

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Lần này đi vào trấn cũng là quyết định bất chợt, cũng không có hẹn với Lý Tuyết Diên. Làm phiền nàng ấy nhiều rồi, trong lòng cũng áy náy. Bảo Nhạc Mặc tìm xe bò của Trương Đại Thúc, đón xe bò đi, dậy sớm một chút là được.

Tuy nói là đi nhà Hà Hoa ăn điểm tâm, lúc sáng sớm Nhạc Mặc vẫn cùng dậy với nàng, đưa nàng qua, cho đến khi các nàng ăn cơm xong, lên xe, mới xoay người về nhà.

Chuyện lần trước, có đúng là Mộ Dung Dục trùng hợp đi ngang qua, hay là vốn chính là do hấn đặt bẫy? Chuyện lần này, hoàn toàn là nhằm vào hấn, chỉ có điều ngược lại đã cho hấn một cơ hội làm rõ. Khẽ híp mắt phượng, đứng ở chỗ ruộng dốc, nhìn mặt trời dần dần hiện lên.

Đến trong trấn, đi đến cửa hàng trước, bên trong là mấy hỏa kế Lý Tuyết Diên điều từ Lý Ký tới, đang quét dọn bên trong.

Các loại đồ vật trang trí giá áo..., tất cả đều được thu xếp xấp xỉ rồi, còn thiếu hàng mẫu và vài vốc thoi. Bảo Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định với Mộc Diệp Trang kia, vài vốc tốt như vậy, cũng coi như là một trong những sản phẩm cạnh tranh quan trọng, tại sao có thể bỏ qua.

Bảo hai hỏa kế, đi theo nàng và Hà Hoa đến Mộc Diệp Trang kia lần nữa, người ta còn chưa mở cửa. Gõ một hồi, cũng không có ai để ý. Chờ một hồi, bên trong truyền đến tiếng ly chén vỡ vụn.

Có chút không đúng, "Bà bà, người có ở nhà không?" Bảo Nhi ghé vào khe cửa gọi vào trong. Dán lỗ tai vào thì nghe thấy bên trong có tiếng rên khẽ, vội vàng bảo hai hỏa kế kia đập cửa. Vào trong phòng, thì thấy bà bà nằm trên mặt đất, cái ly bể ở một bên, đau đớn rên rĩ, mở miệng lại không nói được lời nào.

Hà Hoa muốn đi đỡ, Bảo Nhi vội vàng ngăn lại, vội vàng đi gọi hỏa kế vào, đi mời đại phu ở y quán, kết quả gần giống như Bảo Nhi suy đoán, lão nhân gia bị trúng gió rồi. Có thể tốt hay không, còn phải xem ý trời.

Nhìn một vòng mới biết lão nhân gia chỉ ở có một mình, trong hậu viện có một cái ao lớn, bên cạnh là một vài cái vạc lớn, đều là đồ vật dùng để nhuộm vải.

Đại phu kê mấy loại thuốc, nói là bảo người sắc xong mang tới. Bà lão này ở một mình qua nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng. Hồi kỹ một chút, mới biết. Thì ra là, năm xưa Mộc Diệp Trang là bố trang nổi danh nhất Đào Huyện, buôn bán còn mở rộng đến Ngô Châu. Nhưng sau đó bị một tên lường gạt gạt hết tất cả cả gia nghiệp, cửa nát nhà tan.

Bảo Nhi không biết nên lấy tâm tình gì đi phán xét, ngược lại đại phu kia lại cảm tạ Bảo Nhi một phen, nói là bạn cũ nên sẽ tìm người đến hầu hạ. Bảo Nhi cũng yên lòng, lôi kéo Hà Hoa rồi đi.

Chuyện bố trang sợ là không có kết quả rồi, dẫn theo Hà Hoa mua chút điểm tâm, ngồi xuống một khối đất trống ă. Rất là hữu duyên, lại đụng phải Ngô Yên Nhiên.

"Muội muội tới rồi! Tại sao không đến tiệm của ta xem một chút?" , giọng nói Ngô Yên Nhiên êm ái, rất là thân mật.

"Gần đây việc quá nhiều, không có thời gian rảnh" , Bảo Nhi đứng lên, đặt điểm tâm trong tay vào trong tay Hà Hoa, giọng nói lạnh nhạt.

Ngô Yên Nhiên có chút ngỡ ngàng, rất nhanh liền khôi phục lại bộ dạng thân thiện kia. Bảo Nhi hơi cong môi, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng ta.

"Tỷ tỷ mời muội muội ăn cơm trưa được không? Bày tỏ chút tâm ý của ta" , nói xong liền đi tới, kéo cánh tay Bảo Nhi.

"Được!" , nhếch mày nhìn về phía Hà Hoa: "Hà Hoa, tới đây ra mắt Ngô tỷ tỷ." Rút cánh tay về, kéo Hà Hoa đến bên cạnh.

"Xin chào Ngô tỷ tỷ!" , thấy hai nha đầu đi theo bên cạnh Ngô Yên Nhiên kia về mặt âm trầm, Hà Hoa sợ hãi thực ra phía sau Bảo Nhi.

"Đừng xa lạ như vậy, chúng ta cùng nhau đến từ lâu phía trước đi!" , đi lên túm cánh tay khác của Bảo Nhi, bước lên trước dẫn đường.

Quả nhiên, dẫn các nàng vào từ lâu tốt nhất trên trấn, từ lâu Minh Hương. Ngô Yên Nhiên ghé góm thật! Bảo Nhi liếc nhìn tấm bảng kia, cong cong khóe môi.

Hai hỏa kế ở lại ngoài cửa, lúc này Ngô Yên Nhiên mới chú ý tới, thì ra hai người này là Bảo Nhi dẫn theo, che khóe miệng nói: "Chẳng lẽ là Nhạc công tử không yên lòng, còn sắp xếp cho muội muội hai người đi theo bảo vệ?"

"Đúng vậy, lần trước gặp phải mấy tên du côn, lần này dẫn theo hai hóa kẻ, tướng công cũng có thể yên tâm."

"Ồ, còn có chuyện như vậy à?" Ngô Yên Nhiên có chút kinh ngạc hỏi. Theo tiểu nhị đến một gian nhà gian.

"Đúng vậy, bị một nha đầu lừa gạt, còn nói là tỷ tỷ tìm ta đây!" Bảo Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống, lạnh nhạt nói.

"Hả, ta không biết!", Ngô Yên Nhiên lộ vẻ mặt nóng nảy, vội vàng đứng lên, đứng ở bên cạnh Bảo Nhi: "Muội muội, tỷ tỷ thật sự không biết, nhất định là có người muốn khích bác quan hệ của chúng ta."

"Ha ha, tỷ tỷ, ta chọc tỷ thôi! Nhìn xem tỷ bị sợ đến mức nào." Bảo Nhi cười vỗ vỗ tay của nàng ta, an ủi. Khóe mắt liếc về phía nha đầu trên đầu buộc dây cột tóc bên kia, khóe miệng thoáng cười lạnh.

Ngô Yên Nhiên là một người biết cách xử sự, hỏi Bảo Nhi và Hà Hoa muốn ăn cái gì, rồi căn cứ những món có trong tiệm, gọi một bàn.

Hà Hoa có chút câu nệ, Bảo Nhi cầm cái đĩa nhỏ trước mặt nàng lên, gấp cho nàng mỗi thứ một ít.

"Muội muội thật là một người biết săn sóc." Ngô Yên Nhiên gấp cho Bảo Nhi một miếng cá, bỏ vào đĩa nhỏ của Bảo Nhi.

"Ha ha, được tướng công chăm sóc đã lâu, cũng liền học được." Nhìn Ngô Yên Nhiên, cười nhạt đáp lại. Còn bắt được chút âm thầm chột lóe lên rồi biến mất, thay đổi trở về vẻ mặt thân thiết, rất tự nhiên nói một vài lời hâm mộ trên mặt nàng ta.

Người có thể giữ được bình thân, còn là nữ nhân, thì thật sự không đơn giản. Bảo Nhi nhếch môi cười nhạt.

Có người trả tiền, không ăn cũng uống, Bảo Nhi cũng không muốn nói chuyện nữa, vừa ăn, vừa gấp cho Hà Hoa.

Ngô Yên Nhiên vẫn như cũ cười như hoa mùa xuân, bảo Bảo Nhi ăn nhiều một chút. Thấy nha đầu bên cạnh mang về mặt khinh bỉ nhìn, Bảo Nhi cúi đầu, nhúm mày.

Com nước xong, Bảo Nhi hỏi Ngô Yên Nhiên, bố trang vùng lân cận, nhà nào tốt. Ngô Yên Nhiên biết được Bảo Nhi cũng muốn buôn bán đồ may sẵn, rất tích cực giới thiệu, còn nói gấp phải khó khăn thì trực tiếp đi tìm nàng ta là được. Cho Bảo Nhi địa chỉ một bố trang, nói chất lượng của nhà kia rất tốt, còn có thể trì hoãn trả tiền sau.

Tướng công nhà nàng bên ngoài có thể có thêm nhiều người ái mộ như vậy thật là tốt á, có mở quán com, có mở khách điểm, đến lúc đó ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ đều có người bao, đầy đủ mọi thứ á.

Không biết, nếu Nhạc Mặc biết bé con nhà hán nghĩ như vậy, có thể tức giận đến bất tỉnh hay không...

Bảo Nhi dám nghĩ như vậy, cũng bởi vì hiểu rất rõ nam nhân nhà mình, cho dù bên ngoài ong bướm bay ngập trời, người ta vẫn như cũ một phiến lá cũng không dính thân. Nghĩ như vậy, Bảo Nhi liền nghĩ đến một ý tưởng táo bạo, cái này đều là nói sau.

Đối với người có mục đích không trong sáng, nếu người ta nguyện ý bỏ ra, bản thân người cứ vui vẻ tiếp nhận là được, không cần có bất kỳ gánh nặng gì.

Ở dưới sự chỉ dẫn của Ngô Yên Nhiên, rất nhanh Bảo Nhi đã tìm được bố trang nhà đó, chất vải và màu sắc hoa văn quả thật không tệ, coi như khó có được. Bàn bạc với ông chủ đến trưa, yêu cầu cơ bản cũng đều nói xong rất rõ ràng rồi. Bởi vì không phải số lượng lớn, bọn họ không thể cung cấp nhuộm màu sắc và hoa văn tự định, trước mắt chỉ có thể cung cấp những thứ cơ bản đang tương đối lưu hành kia.

Tổng thể mà nói, Bảo Nhi vẫn hài lòng, liền trực tiếp ký đơn hàng, chọn những loại khác nhau, yêu cầu qua hai ngày nữa đưa đến cửa hàng. Ông chủ kia cũng là người dễ nói chuyện, số tiền có thể trả sau. Như vậy, Bảo Nhi thuận tiện không ít.

Lúc trở lại trong thôn mặt trời vừa xuống núi, chân trời còn ánh nắng chiều nhuộm hồng cả một vùng, ý thu vô tận. Không để cho Trương Đại Thúc đưa về, hai người trực tiếp đi về từ đầu thôn.

"Phu nhân, vừa trở về sao? Tới nhà ngồi một chút." Một vị phụ nhân thân thiết ở trong sân chào hỏi với Bảo Nhi.

"Đúng vậy, đại tâu, đợi nhân rồi rồi trở lại thăm nhà sau."

Bảo Nhi thích loại cảm giác chất phác này, không có bất kỳ tranh chấp quyền lợi, lục đục đấu đá lẫn nhau gì. Đơn giản tự nhiên.

Lúc đến nhà Hà Hoa, đúng lúc thăm thăm đang làm bánh rau hẹ, cho Bảo Nhi hai cái lớn, quần ở trong vải trắng, bảo Bảo Nhi cầm về nhà.

Lúc từ đầu hẻm đi qua, đụng phải Lưu thị, Lưu thị nâng bụng bự, đang ở trong sân hái ớt xanh.

"Thăm nó, ớt xanh này to ngon, người mang một ít trở về đi." Giọng nói có chút khàn khàn, mang theo một chút run run.

Bảo Nhi không ngờ Lưu thị có thể nói chuyện với nàng, từ lúc Trụ Tử ngã bệnh tới giờ, nàng ta vẫn trốn tránh mình.

"Được," Bảo Nhi đáp một tiếng, đứng ở bên cạnh sân.

Lưu thị luống cuống tay chân hái cho Bảo Nhi một rổ, lại thuận tiện hái hai trái bầu, một trái bí đỏ. Đầy ắp một rổ, đưa tới tay Bảo Nhi. Bảo Nhi nhận lấy, đi vài bước quay đầu lại nói, "Ngày mai ta tới trả lại rổ nhé."

"Ừm, ừm!" Mặt Lưu thị có chút sung vù, mang theo nụ cười rục rờ. Bảo Nhi nhếch khóe miệng, xách theo cái rổ nặng, trở về phòng nhỏ Trà viên.

Đến bên kia bờ sông liền bắt đầu gọi Nhạc Mặc, Nhạc Mặc ném cái xềng xuống, tạp dề cũng không kịp cởi xuống, bèn đi đón người.

"Ồ đâu ra cái rổ nặng như vậy?" Nhạc Mặc nhận lấy rổ.

"Nàng dâu Nhạc Đông cho." Bảo Nhi cắn bánh trong tay, khoác lấy cánh tay Nhạc Mặc nói.

Nhạc Mặc không nói gì, chỉ nhìn bé con kia một cái, nhếch môi.

"Ừm, thử thử làm bánh ăn ngon thật, chàng ném thử một chút."

Nhạc Mặc trực tiếp thuận theo một hàng dầu ráng kia cắn một cái, "Ừm, hôm nay tướng công cũng làm đồ ăn ngon cho nàng." Nhìn bé con kia nhướng mày.

"Đồ ăn ngon gì?", nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mặt tràn đầy nụ cười.

"Nàng đoán đi!"

"Đoán không ra."

"Nàng đoán một chút xem."

"Ừm, nghĩ không ra."

"Bé con lười."

"Ha ha"

Trong ráng nắng chiều, một đôi bóng hình tựa sát vào nhau.

Về đến nhà, vội vàng nhoài về phía bếp lò, bên mép nồi đang bốc hơi nóng.

"Bảo Nhi, tránh xa một chút, cẩn thận nóng." Nhạc Mặc vội vàng nhắc nhở.

"Cũng là mùi rau hẹ, chàng hấp cái gì vậy?", mắt mở to, hỏi nam nhân kia.

"Nép sang một bên", bộ dạng mỡ nam đắc ý, mờ nắp nồi ra. Hơi nóng lập tức lượn lờ đầy phòng, Bảo Nhi xè lại gần, mới biết thì ra là hấp sủi cảo. Thò tay muốn lấy ra.

Nhạc Mặc ném nắp vung xuống, vội vàng kéo cái tay nhỏ bé kia lại, "Bảo bối, đừng nóng vội."

Một câu, liền làm cho Bảo Nhi lảng lảng, tiếng gọi có thể ngáy chết người. Nam nhân nhà nàng, càng ngày càng biết tán tỉnh, lúc trước thật đúng là coi thường hẳn.

Bảo Nhi không nhớ rõ đã ăn bao nhiêu cái, Nhạc Mặc ở bên cạnh nhắc nhở rất nhiều lần, nhưng tay nhỏ bé vẫn không nhịn được tiếp tục lấy. Rốt cuộc cảm thấy sắp chống đỡ không được, hiệu ứng giới hạn đường như còn chưa tới số không, không thể không bội phục á!

Buổi tối mỡ tiểu nhân bắt đầu ở trên giường lăn lộn, "Tướng công, ta ăn quá nhiều, đều tại chàng."

Nhạc Mặc bắt đắc dĩ nhếch môi, "Ừ, ừ, đều là lỗi của tướng công."

Ôm bé con kia vào trong ngực, rửa chân cho nàng.

"Tướng công, chuyện cửa hàng, đã sắp xếp xong xuôi, vài hôm nữa thì có thể khai trương!", ôm cổ của mỡ nam bắt đầu đắc ý.

"Bảo Nhi thật giỏi! Muốn thưởng một chút không!", hôn gương mặt bầu bĩnh kia một cái.

"Hôm nay, lại làm phiền người tình cũ của chàng, mới làm xong chuyện bố trang", nhìn nam nhân kia, trong bụng tấm tức nói.

"Thật sao?", mỡ nam nhếch đuôi lông mày lên, thấy vẻ mặt mỡ tiểu nhân lập tức trầm xuống, lại nói tiếp, "Vi phu thật sự không biết người tình cũ ở đâu ra thế?"

"Có phải nhiều quá nên không nhớ rõ hay không?"

"Ha ha, vi phu nghĩ, có một Bảo Nhi là đủ rồi." Vội vàng kết thúc đề tài, để ngừa mỡ tiểu nữ nhân lại để tâm vào chuyện vụn vặt.

"Hoa ngôn xảo ngữ, lời ngon tiếng ngọt, nói xằng nói bậy..." mỡ nữ nói xong bỏ chạy thật xa, bỗng nhớ ra, "Đúng rồi, còn phải thương lượng với tướng công chuyện này!"

Nhìn về mặt bé con kia có chút rối rắm, "Việc chuyển nhà?"

"Làm sao chàng biết?"

Nhạc Mặc kéo chân, đắp lên chân cho bé con kia, "Nàng là nữ nhân của ta, sao ta không biết nàng đang nghĩ cái gì?" Mỡ nam nói rất là thần nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Gặp nạn

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Nữ nhân của ta, nghe cũng không tệ lắm, Bảo Nhi kéo vạt áo của người nào đó, không ngừng xoa nắn.

"Tướng công, chàng đổi chỗ khác có quen không?", mình thì không sao, thôi không cũng đã xuyên qua, còn có cái gì mà không quen được, chỉ có chút lo lắng cho Nhạc Mặc.

"Chỉ cần có Bảo Nhi ở đó, nơi nào cũng được." Những lời này của mỡ nam quá phiền tình, làm cho mắt mỡ tiểu nữ nhân kia ề ảm.

"Ừm, " Bảo Nhi không nói được lời nào, vui đầu vào trong ngực Nhạc Mặc.

Giống như là một cuộc du hành nói đi là đi, hai người bắt đầu thu xếp đồ đạc. Thật ra thì cũng không có gì để thu dọn, chỉ là một vài giá sách của Nhạc Mặc, còn có quần áo tắm rửa của hai người. Chấn đệm..., đều định sẽ đổi mới.

Buổi chiều Bảo Nhi đi nói lời từ biệt với Tú Tú và Hà Hoa, thật ra cũng không phải chia cách gì, chỉ là chuyện hai ba ngày không gặp mặt, sau này gia công quần áo còn ở chỗ này, trở lại cũng là chuyện thường xuyên, chỉ là không thể ngày ngày gặp mặt thôi.

Bởi vì chuyện bố trang, kéo dài lâu như vậy, hiện tại tất cả thỏa đáng, vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị tốt.

Nhạc Mặc tìm xe ngựa của nhà Mộc Đầu, chuyển nhiều rương sách, quần áo thì đặt riêng trong một rương. Một nhà Tú Tú, Hà Hoa, thăm thăm, đã đến trong sân giúp đỡ thu xếp đồ. Tiểu Bạch và Đậu Đậu đều được ôm vào trong xe ngựa.

"Chờ ta sắp xếp xong xuôi, sẽ để cho Trương Đại Thúc tới đón các người qua, ngày khai trương ấy, các người cũng đừng quên tặng lễ nhá!"

Bộ dạng nghịch ngợm của Bảo Nhi, lập tức làm cho chút không khí u buồn trong sân trở nên thoải mái. Nhạc Mặc khiêng rương nhỏ cuối cùng lên xe, cũng không còn đồ gì nữa.

Nhìn mọi người lưu luyến không rời vẫy tay, Bảo Nhi thật sợ không tìm được nước mắt, vội vàng buông rèm xuống, úp sấp trong ngực Nhạc Mặc.

Tiểu Đậu Tử và Tiểu Bạch cũng không biết xảy ra chuyện gì, mắt lớn trừng mắt nhỏ, thành thật ngây ngô.

"Bảo Nhi, sau này để cho Trương Đại Thúc ở cùng một chỗ với chúng ta đi, đánh xe đi về cũng thuận tiện hơn."

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Đúng lúc phía sau lầu dưới có một phòng, để đại thúc ở vậy được không?"

"Ừ, có thể." Nhạc Mặc nhàn nhạt nói.

"Ta đã sớm nghĩ làm sao để có thể báo đáp đại thúc, mỗi lần ngồi xe, ông ấy đều không muốn thu tiền, còn chờ ở cửa thành, rất áy náy. Nếu ông ấy ở cùng với chúng ta, về sau cũng có thể chăm sóc."

"Ừm", vuốt ve đầu nhỏ kia. Bảo Nhi, ta nên tìm lúc nào để nói với nàng mới tốt đây? Không khỏi nhíu mày một cái.

Bảo Nhi đến cửa hàng không bao lâu, Lý Tuyết Diên đã tới cửa, "Nữ nhân chết tiết, tới cũng không báo cho ta một tiếng, may mà người của ta có nhãn lực, báo cho ta." Thấy Nhạc Mặc đang sắp xếp đồ trong phòng, Lý Tuyết Diên lập tức im bặt.

Bảo Nhi liếc nữ nhân kia một cái, nhìn thấy trai đẹp liền thay đổi. Còn không à, lập tức dịu dàng nói, "Ta mua chăn, gói đầu cho muối, xem thử thiếu cái gì trực tiếp căn dặn bọn họ đi mua là được." Nói xong liền chỉ huy người làm bên cạnh, bỏ đồ vật vào phòng trong.

"Yên tâm đi, kẻ lăm tiền, không nhờ tỳ, ta nhờ ai chứ!", Bảo Nhi trêu ghẹo nữ nhân kia, nếu không phải Lý Tuyết Diên, cửa hàng này của nàng cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể mở được. Lấy năng lực bây giờ của nàng, cũng không có cách nào hồi báo. Chờ kinh doanh thuận lợi, mới tính toán sổ sách, không thể để cho nàng bị thua thiệt.

Nghĩ ra cũng có chút thất bại, vì sao người ta xuyên không đều có của cải, muốn làm gì thì làm, còn có thể huấn luyện ám vệ vân vân, còn nàng thì, nhiều nhất chỉ có thể giải quyết chuyện âm no, quá tụt hậu rồi.

Lý Tuyết Diên đưa tới hai bộ chăn giường, đúng lúc có thể cho Trương Đại Thúc một cái giường, bảo người làm khiêng một cái giường vào phòng trong lầu dưới.

Bảo Nhi đang dọn dẹp, cũng không rảnh trò chuyện với Lý Tuyết Diên, Lý Tuyết Diên đành phải về Lý Ký trước, nói là buổi tối muốn đón gió cho bọn họ ở tửu lâu Minh Hương, Bảo Nhi đồng ý. Nàng ấy thích đốt tiền thì để cho nàng ấy đốt đi, không cho đốt, nhất định sẽ không vui.

Thu dọn xong, Bảo Nhi mệt mỏi nằm trên chiếc giường lớn kia, Nhạc Mặc chống đầu nằm chung một chỗ với nàng.

"Tướng công, sau này ta bán quần áo, chàng bán tranh chữ có được hay không?" Mặc sức tương tượng tương lai, không khỏi có chút hưng phấn.

"Được, Bảo Nhi thích là được rồi!" Hôn cái trán tròn bóng kia một cái, mặt tràn cung chiêu. Đứng dậy ôm cái rương nhỏ trên ngăn tủ xuống.

Bảo Nhi bò dậy, bu lại, nhìn cái rương bảo bối kia của tướng công, cũng không biết đã chôn ở dưới đất bao nhiêu năm, góc cạnh đã có chút mục nát.

Nhạc Mặc lấy vài cuốn sách phía trên ra, nhếch môi móc ra một bộ quần áo nhỏ.

"Đây là?" Để ý thấy bộ quần áo kia, chính là quần áo dành cho trẻ con bốn năm tuổi mặc. Rất nhanh liền phản ứng kịp, đây là quần áo khi còn bé của Bảo Nhi. Vừa nghĩ tới là của thân thể này, mà không phải mình, trong lòng suy cho cùng cũng có chút bái xích.

Cho dù biết rõ người Nhạc Mặc yêu là nàng, nhưng nghĩ tới lúc trước người ta cũng từng cùng chung chăn gối, có chút bức bối.

Nhạc Mặc sao có thể không biết suy nghĩ của bé con kia, "Bảo Nhi, nàng hẳn cũng biết, phải không? Đừng giờ tính tình."

"Chàng chưa từng theo đuổi ta, ta còn không có quyền so đo à?", búng nỏ giường nanh múa vuốt giống như chú sư tử con.

Có vài từ lần đầu tiên Nhạc Mặc nghe thấy, chỉ là ý cơ bản vẫn hiểu được, vội vàng dụ dỗ, thuận theo vuốt lông cho nàng.

Bảo Nhi lại nhìn cái rương một chút, lấy ra một miếng ngọc bội màu xanh biếc, khắc một con Phượng Hoàng, vừa nhìn, thì không phải là đồ rẻ. Có chút mê mê nhìn Nhạc Mặc.

"Bảo Nhi đeo trong cổ." Nhạc Mặc lạnh nhạt giải bày.

Khi thấy chữ Phượng phía sau ngọc bội Bảo Nhi có chút khiếp sợ, chẳng lẽ thân thể này vốn cũng mang họ Phượng?

"Đừng nghĩ bừa, nàng chỉ cần biết nàng là nữ nhân của ta là được." Mỗ nam nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Bảo Nhi dừng một chút, nhét lại đồ vật vào trong rương, có chút oán hận nói: "Dù sao cũng không phải là của ta, ta mới không rảnh suy nghĩ."

Nhạc Mặc nhíu mày, thả đồ về trên giá.

Lúc cơm tối Lý Tuyết Diên tới cửa, các hỏa kế còn ở trong tiệm treo quần áo mẫu. Mỗi một kiểu quần áo đều có ba kích cỡ lớn vừa nhỏ, tổng cộng có mười kiểu, ba mươi bộ. Đây đều là do một cây kim một mũi chỉ của các nàng may ra.

Bảo Nhi dặn dò hỏa kế trông chừng tiệm, lôi kéo Nhạc Mặc cùng Lý Tuyết Diên đi từ lâu Minh Hương.

"Ồ kìa, Lý tiểu thư, thiếu gia của chúng ta không có ở đây." , chương quỹ đối với Lý Tuyết Diên quá quen thuộc, mỗi lần thấy nàng, đều không nhận được lau mồ hôi.

"Ta không phải tới tìm chàng, ta tới ăn cơm, cho ta một nhả gian."

Đoạn Thịnh Văn vừa nghe xong, mặt mày lập tức hớn hờ, cũng không sai bảo người làm, liền dẫn lên nhả gian lầu hai.

Thật ra lúc này Thượng Quan Dục đang ở hậu viện, hiện tại vào thu rồi, thân thể cũng không cần dùng băng nữa, lão đầu từ gởi thư, bảo hẳn mau sớm trở về Trung Thành.

Tuy nói hiện nay thân thể không việc gì, thế nhưng hẳn lại không nở rời đi. Một mặt bởi vì Mộ Dung Dục, mặt khác chính là nàng. Ngắt một miếng lá lên song cửa sổ, đặt lên chóp mũi khẽ ngửi.

Ngày hôm sau, bố trang Dư Thị đưa tới những thứ vải vóc đã đặt trước kia, kiểm lại xong, bảo hỏa kế đặt lên giá hàng.

Hiện tại trong tiệm có hai hỏa kế, hai nha đầu, đều là Lý Tuyết Diên điều từ Lý Ký tới. Hai hỏa kế, một cao to, gọi là Hồ Tử, một trắng gầy, gọi là Tiểu Khang; hai nha đầu, bộ dạng mười hai mười ba tuổi, dung mạo rất xinh đẹp, thích cười gọi là Mộc Cận, có chút thành thật gọi là Đỗ Quyên.

Sau khi sắp xếp vải vóc xong, cả cửa hàng thoát nhìn rất không giống với lúc trước, suy nghĩ ngày mai sắp xếp ngay ngắn lại một phen, ngày kia là có thể khai trương, vì thế, Bảo Nhi còn đặc biệt đi lật Hoàng Lịch, là một ngày tốt lành.

Ghi thêm ngày lên phía trên truyền đơn Nhạc Mặc viết xong lần trước, Bảo Nhi nhìn rất là hài lòng. Phân phát một xấp cho bốn người kia, bảo bọn họ đến phố xá sầm uất phân phát. Bọn họ chưa từng thấy tờ danh sách lạ như thế này, nhưng bà chủ bảo phát, thì nhất định có đạo lý của nàng. Bốn người phân chia khu vực khác nhau, liền bắt đầu dọc theo phố phát truyền đơn, theo như bà chủ căn dặn, chuyên phát cho một vài phu nhân tiểu thư.

Bảo Nhi đóng cửa tiệm, lên lầu, thì thấy nam nhân kia nghiêng dựa người vào phía trước cửa sổ, nhíu mày, như có điều suy nghĩ nhìn hồ hoa đào cách đó không xa. Lòng của Bảo Nhi suy sụp, hẳn là tướng công không thích nơi này.

Có phải mình đòi hỏi quá nhiều hay không, vốn có thể ở trong thôn trồng trà sống qua ngày, nhưng bây giờ phải bận rộn như vậy, liền lụy đến tướng công cũng không vui. Ta sai rồi sao?

Nhạc Mặc hồi thần lại, mới chú ý tới bé con đang đứng nơi cầu thang kia.

"Bảo Nhi, tới đây." Cũng không biết nàng đã đứng đó bao lâu rồi, ngoắc tay gọi nàng tới đây.

Bảo Nhi cắn cắn môi, thở phào một cái, cũng ngồi xuống giường nhỏ.

"Tại sao Bảo Nhi lại đứng ở bên đó?" , nhìn ra được, bé con kia có chút không vui.

Bảo Nhi tỉ mỉ quan sát gương mặt tuần tú kia một phen, "Tại sao tướng công cau mày?"

Nhạc Mặc nhíu mày, ôm bé con kia vào trong ngực, "Tướng công đang suy nghĩ, có phải cũng nên tìm vài chuyện làm mới được hay không. Nàng cứ nói đi bảo bối?"

"Ừm, bán tranh chữ có chút lãng phí tài hoa của chàng. ... " , "Vây, chàng nghĩ xem thích làm cái gì?" , Bảo Nhi chớp mắt biến hình, thành một đạo sư nhân sinh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái sáng láng, Nhạc Mặc tà mị cười một tiếng, tiến tới bên tai, nói: "Thích. . . "

Trái lại Bảo Nhi bình tĩnh ngoài dự đoán, Nhạc Mặc có chút lúng túng, chính người ngược lại bản thân mình giống như là một tiểu tức phụ.

"Ta cũng thích ngủ với tướng công!" , Bảo Nhi rất nể tình, cong khóe miệng lên, trong mắt mang theo ranh mãnh. Mỗ nam không có nghiêm chỉnh, tay đã bắt đầu không thành thật rồi.

"Có thể làm chính sự trước hay không!" , bùng cái ly trên bàn lên, nhét vào trong tay mỗ nam, "Nếu thấy tịch mịch, thì chơi cái ly đi!"

Nhạc Mặc nửa dựa vào, nhận lấy cái ly, một tay kia lại ôm càng chặt hơn.

"Bảo Nhi, nàng cảm thấy vì phu đi làm quan như thế nào?" , nhấp một ngụm trà, quan sát phản ứng của bé con kia.

"Làm quan gì? Quản lý tiền bạc trong nhà môn sao?" , Bảo Nhi hỏi.

Một ngụm trà trong miệng Nhạc Mặc còn chưa có xuống cổ họng, liền bị sặc, "Khụ khụ" , mắt phượng chau lên mang theo một chút bất đắc dĩ, thì ra ở trong lòng Bảo Nhi nhà hẳn hẳn chỉ có ngân ấy khả năng thôi!

Buổi tối hôm đó, có rất nhiều người thỉnh thoảng với đầu vào trong cửa hàng thăm dò, mặc dù chưa tới thời điểm khai trương, Bảo Nhi vẫn cho hóa kẻ đón mọi người vào.

Những cô nương phu nhân kia lập tức bị kiểu dáng mới lạ kia hấp dẫn, tranh nhau muốn mặc thử, cửa hai phòng thử quần áo đều bị chấn đầy. Mọi người tranh nhau muốn mua kiểu dáng quần áo đó, dưới khuyến nử của Bảo Nhi, cũng may là hiểu nên ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61-2: Gặp nạn 2

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Quần áo có thể đặc khách như vậy, đó là tất nhiên. Cát may không rộng thùng thình như quần áo bình thường, ở trên eo còn xử lý đặc biệt, vòng ngực may hình nếp gấp lại, ngực to eo thon đều rõ ràng; trên tay áo thiết kế chặt thon gầy, phía dưới tay áo mở rộng ra, khí chất lộ rõ. Mỗi một bộ phong cách khác nhau, còn tăng thêm hoa văn mang phong cách cổ xưa, cổ áo thì làm cổ áo búp bê, ống tay áo dùng vải thưa thay thế viền ren, may một vòng rất thực nữ.

Một đêm miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng mọi người đồng ý ngày mai trở lại mua, còn nói sẽ dẫn thêm người tới ủng hộ, Bảo Nhi vẻ mặt tươi cười đưa tiễn.

Thấy Nhạc Mặc vào cửa, Bảo Nhi vô lực dựa vào trong ngực hắn, "Tướng công, mệt quá à!"

Nhạc Mặc căn dặn người phía sau, mang băng hiệu vào trong nhà, cũng không để ý ánh mắt của bọn họ, chặn ngang ôm người lên lầu.

Ngày hôm sau mới sáng sớm tinh mơ, bên ngoài có rất nhiều người vây quanh, Bảo Nhi từ hành lang nhìn xuống, sợ hết hồn, cái này có chút quá hoành tráng rồi!

Trương đại thúc đã dậy thật sớm, đi Nhạc gia thôn đón Hà Hoa và Tú Tú rồi. Nhạc Mặc kéo bé con kia trở lại, phủ thêm áo ngoài cho nàng.

"Bảo Nhi, từ từ đi, đừng nóng vội, " Nhạc Mặc vừa dỗ dành, vừa buộc vạt áo lại cho nàng.

Bảo Nhi cắn môi, nhìn gương mặt mười phần mỉa mai của Nhạc Mặc, trong mắt, lóe sáng. Tay buộc vạt áo của Nhạc Mặc dừng lại, nha đầu này lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì đây?

"Hắc hắc, tướng công, hôm nay chàng phải giúp người ta đấy nhé!", nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lôi kéo vạt áo Nhạc Mặc làm nũng.

"Đó là đương nhiên, cũng không thể để bảo bối nhà ta mệt chết được." Vừa mặc áo ngoài vào, vừa đáp.

"Ừm, vậy tướng công đứng ở cạnh cửa là được." Mỗ tiểu nhân nhượng mảy, đi tới bên cạnh gương mặt tuần tú kia.

Mỗ nam nghe xong, khóe miệng không tự chủ giựt giựt, đây là muốn để cho hắn diễn trò cho khách tham quan à! Sau ột xuất ra một hàng vạch đen, "Lá gan của nàng càng lúc càng lớn, hử?" Lên giọng, đề bé con kia xuống giường.

Mỗ nữ nở nụ cười, "Tướng công, chàng hiểu lầm, Bảo Nhi là nghĩ, trong tiệm quá nhiều người, nhiều người chen chúc, nếu chàng đứng ở cạnh cửa, như vậy nhất định sẽ rất có trật tự! Có phải không?"

Về mặt Nhạc Mặc cuối cùng cũng tốt hơn một chút, chỉ có điều, cái này cũng giống như đang lợi dụng bề ngoài của hắn á!

Chờ đến lúc Trương Đại Thúc đón Tú Tú Hà Hoa đến, thiếu chút nữa không chui vào được, xe ngựa ngừng ở chỗ thật là xa, Đại Ngưu và Mộc Đầu cũng tới, hai nam nhân này ở phía trước mở đường, mới đưa người vào trong tiệm được.

Lý Tuyết Diên dẫn theo hai gã sai vặt, mang tới một cái rương pháo trúc. Người bên cạnh thấy phú hộ đánh đá kia, lập tức vội vàng tránh ra một con đường rộng.

"Ồi chào, sao muội không cho người làm một cái băng hiệu chứ? Ngay cả một cái màn vải cũng không có!", Lý Tuyết Diên đứng bên ngoài nhìn trên đầu cửa kia, hỏi Bảo Nhi.

Bảo Nhi thoáng cái sừng sốt, vỗ đầu một cái, Nhạc Mặc nhếch môi, bảo Hồ Từ và Tiểu Khang, lấy băng hiệu kia ra.

Bảo Nhi khẽ khịt khịt mũi, cong mắt, liếc mắt nhìn nam nhân đắc ý kia. Nhạc Mặc bộ dạng vân đạm phong khinh, thông thả bước ra cửa.

Bên ngoài một trận kinh hô, ngay sau đó là yên tĩnh. Nói thật, hiện tại Bảo Nhi có chút hối hận, mỹ tướng công, hẳn là nhốt lại trong nhà, giữ lại để tự

mình ngắm.

Nhạc Mặc cầm một quyển sách, nghiêng dựa vào cạnh cửa, bên ngoài không náo loạn nữa, những nữ nhân kia ngoan ngoãn từng người một xếp hàng đi vào, che tay áo, len lén liếc mắt nhìn.

Làm bà chủ, Bảo Nhi phát biểu một vài câu, đơn giản là một vài lời khách sáo, hi vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn vãn vãn. Có vẻ như trong quá trình phát biểu, tất cả mọi người không có nhìn nàng...

Nhìn bảy ánh mắt như lang như hổ, Bảo Nhi kéo nam nhân đang tựa bên cạnh cửa kia qua, "Đây là tướng công của ta, Nhạc Mặc." Tính chiếm hữu, làm rõ một chút.

Nhạc Mặc nhếch khóe môi, ôm vai Bảo Nhi nhìn mọi người cảm tạ. Bên ngoài một trận tiệc hận, đã có nàng dâu rồi, xem ra, không có cơ hội.

Theo tiếng pháo nổ vang lên, lụa đỏ trên tám băng cũng được kéo xuống, ba chữ to thành tứ phiêu dật, "Phượng Y Các".

Mỗ nam nhướng mày, nhìn về phía nữ nhân kia, giống như đang hỏi, nàng có hài lòng không? Mỗ nữ liếc mắt một cái, trong lòng tràn đầy cảm động.

"Ta tới cũng không muộn lắm, đúng lúc đuổi kịp. Sao muội muội cũng không gửi cho tỷ tỷ ta một cái thiệp chứ, tỷ tỷ ta đã sớm ngóng trông lâu rồi đó!" Tiếng người đầu tới, quần áo màu xanh biếc, trên mặt gắn thêm tơ vàng, đầu cài trâm bạch ngọc, tươi cười đầy mặt, dõng bước sen tiến tới.

"Đây không phải là nữ nhi của Ngô Huyện Lệnh, bà chủ Cẩm Y Phường sao?"

"Đúng rồi, ta từng mua quần áo ở trong cửa hàng của nàng, thật không tệ. Cửa hàng của nàng có ở rất nhiều nơi!"

Trong đám người rối rít bàn luận, không biết bà chủ Phượng Y Các này có quan hệ gì với Cẩm Y Phường, xem ra, cũng rất có lai lịch.

Ngô Yên Nhiên cầm lấy cái hộp trên tay nha hoàn, đưa về phía Bảo Nhi, Bảo Nhi nhìn Mộc Cẩn một cái, tiểu nha đầu kia rất có ánh mắt, lập tức nhận lấy.

"Chỉ là một cửa hàng nhỏ, không thể so sánh với tỷ tỷ được, ngược ngùng mời Ngô tỷ tỷ á!" Bảo Nhi đáp một tiếng, Đỗ Quyên vội vàng nghênh đón người vào bên trong.

Nhạc Mặc khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi. Dẫn theo Đại Ngưu và Mộc Đầu lên lầu hai.

Lầu dưới sắp đặt hai cái bàn nhỏ, bên cạnh là ghế sofa dài do Bảo Nhi thiết kế, để người ngồi chờ dùng để nghỉ ngơi.

"Cửa hàng này của muội muội thật đúng là làm cho người ta được mở rộng tầm mắt, tỷ tỷ làm nhiều năm như vậy, cũng không nghĩ tới cách thức này." Ngô Yên Nhiên liếc mắt nhìn, không tiếc tán thưởng. Bảo Nhi nhếch khóe miệng, tùy thời đáp lại.

Tú Tú và Hà Hoa đã giúp đỡ đo kích thước, giới thiệu. Tiểu Khang Tử ở một bên phụ trách ghi chép kiểu dáng, kích cỡ khách cần, cùng tiền đặt cọc dự tính.

Lý Tuyết Diên giống như đại gia ngồi một bên, thỉnh thoảng nháy mắt với Bảo Nhi, ý bảo Bảo Nhi đuổi nữ nhân kia đi.

Bảo Nhi lườm nàng một cái. Lý Tuyết Diên tự cảm thấy không thú vị, dùng sức dậm chân trên mặt đất.

"Vị này chẳng lẽ là tiểu thư nhà Lý viên ngoại?" , Ngô Yên Nhiên cũng ngồi xuống, giọng nói mềm mại, uốn cong khóe mắt.

"Ha ha, không dám, tiểu môn tiểu hộ, không thể gọi là tiểu thư gì. Lý phu nhân, oh, không đúng, hiện tại phải gọi là Ngô tiểu thư rồi." Lý Tuyết Diên bỗng dưng trả lời một câu.

Về mặt Ngô Yên Nhiên lập tức tái nhợt, ngừng lại một chút, lại khôi phục lại này bộ dạng ôn nhu.

Bảo Nhi liếc nha đầu kia một cái, tiếp đón hai người uống trà. Lý phu nhân? Chuyện xưa của Ngô Yên Nhiên này thật không ít nhỉ!

Thượng Quan Dực lại chuyển trở về từ lâu Minh Hương, Đoạn Thịnh Văn lại khôi phục số mạng bên ba qua lại giữa tiền viện và hậu viện như trước kia.

"Thiếu gia, toàn bộ lễ vật này như vậy được rồi chứ?", nương ta ơi, sáng nay ông ta đã đi đi về về vô số chuyến, mua nhiều lễ vật như vậy, mỗi một loại thiếu gia đều xem qua. Chân của lão chạy cũng sắp gãy, mạng già cũng sắp không còn rồi.

Thượng Quan Dực lấy một đôi kim trâm nam Đông Châu trong cái hộp kia ra, xem qua lại nhiều lần, Đoạn Thịnh Văn ở một bên, tim nín chặt, lau mồ hôi, trong lòng vẫn không nắm chắc!

Nhìn chằm chằm sắc mặt thiếu gia nhà ông ta, nhẹ giọng nói, "Thiếu gia, đây đã là chuyến thứ mười rồi..."

Thượng Quan Dực gật đầu một cái, không nhịn được nói, "Ta biết."

Thả cây trâm lại cái hộp, đứng lên. Đoạn Thịnh Văn vội vàng lui về phía sau.

"Ông lui lại cái gì! Còn không mau lấy quần áo cho bản thiếu gia!"

"Vâng, vâng!" Đoạn Thịnh Văn rất mừng rỡ, để cái hộp xuống, đi lấy quần áo. Lần này, rốt cuộc thiếu gia hài lòng rồi!

Theo hướng quần áo xanh kia đi vào, đám người náo nhiệt, như kỳ tích lại một lần nữa yên tĩnh lại. Thượng Quan Dực đứng đình bước vào, nâng cái hộp đến trước mặt Bảo Nhi. Bảo Nhi nói cảm tạ, nhận lấy. Quay đầu lại nhìn một chút cái ghế kia trông tron, aizz, nha đầu kia thật không biết chọn thời gian.

"Cứ như vậy liền xong à?" , Thượng Quan Dực khép cây quạt lại, đi theo sau lưng Bảo Nhi, về mặt thất vọng.

"Ừ ờ, cảm ơn người!" , Bảo Nhi bỏ cái hộp qua quầy hàng bên cạnh, Tiểu Khang Tử cầm lấy bỏ vào trong tủ.

Thượng Quan Dực xiết chặt khớp xương răng rắc, xoay người đụng phải Lý Tuyết Diên đi mua đồ ăn trở về.

Mặt Lý Tuyết Diên tràn đầy trái tim màu hồng tỏa ra, nhét đồ ăn vào trong tay Bảo Nhi, liền đuổi theo.

Bảo Nhi bóc một miếng, ném vào trong miệng, gọi Hà Hoa và Tú Tú lên lầu, lầu dưới đều giao cho bốn người kia.

Lên trên lầu, Đại Ngưu ở một bên cười hắc hắc, nghe Mộc Đầu và Nhạc Mặc trò chuyện. Nhìn thấy nàng dâu mình tới, vội vàng đứng lên.

Nhạc Mặc và Mộc Đầu cũng đứng lên, Bảo Nhi liếc nam nhân kia một cái, đề nghị, "Buổi trưa chúng ta đến quán cơm đối diện ăn đi, nơi này không có nôi, nếu không thì làm cho các người rồi."

"Có nôi tẩu cũng sẽ không làm á!" , Tú Tú rất không nể tình phun ra một câu, Bảo Nhi liếc một cái. Chọc cho tất cả mọi người thoải mái cười.

Tú Tú tặng cho Bảo Nhi một cái váy lụa, làm quà khai trương, Hà Hoa làm cho Bảo Nhi một đôi giày thêu, phía trên thêu cảnh hoa phức tạp, rất tinh xảo. So với những thứ kim ngân kia thật sự ấm áp lòng người hơn.

Hà Hoa biết chữ, Bảo Nhi đưa đơn đặt hàng hôm nay để cho hai nàng mang về, bảo người chuyển nguyên liệu vải chọn xong lên trên xe ngựa. Chuyện tìm người lần trước, Tú Tú đã làm xong, cứ như vậy, những quần áo này làm cũng càng nhanh.

Cầm hóa đơn một ngày lên, tràn đầy hạnh phúc. Trừ tiền đặt cọc ra, một ngày thu được tám mươi lượng. Mỗi chiếc cứ thu hai lượng, sau khi lấy quần áo phải căn cứ vào vải vóc, kiểu dáng, rồi tính thêm.

Nhà Tú Tú lớn, thương lượng với Bảo Nhi xong, tất cả vải vóc đều cất trữ ở trong nhà. Những người làm công kia, đều tới nhà làm là được, tiền công tính theo số lượng mỗi người làm ra. Cất may là Tú Tú và Hà Hoa phụ trách, điều này cũng tương đương với cơ mật quan trọng, không thể để cho người ngoài nhúng tay.

Vì đánh dấu nhãn hiệu, mỗi một chiếc bên ống tay áo đều bảo Hà Hoa thêu một đóa hoa đào, loại thêu sử dụng là thêu hai mặt, châm pháp tương đối đặc biệt, bình thường sao chép cũng không sao chép ra được. Vừa có thể nhanh chóng mở rộng, lại có thể bảo đảm chất lượng.

Thượng Quan Dực trốn một ngày, cuối cùng cũng bỏ rơi được nha đầu đáng ghét kia. Tâm tình có chút buồn bực trở lại tư trạch ở ngoại thành, căn dặn Thiên Danh lấy rượu ra, ngồi ở lương đình ngoài sân, đối nguyệt uống một mình.

Người hân thích luôn không cho hân sắc mặt tốt, người không thích, cả ngày như thuốc cao da chó, chạm một cái không thoát ra được.

Lão già bên kia thúc giục mau trở về, bên này, lại có lý do bắt đắc dĩ. Mấy chuyện rách nát bên Trung Thành kia, hân lười để ý tới, nơi này làm hân cảm thấy hứng thú hơn.

Lần này Mộ Dung Dục xuống phía Nam, tuy là làm Mật Phái Sứ thi Hương Ngô Châu, nhưng lại ngầm phái người đi điều tra cái gì đó. Ngô Châu này rốt cuộc có bí mật gì, làm cho hân cảm thấy hứng thú như vậy?

Còn có một thứ làm cho hân bất ngờ chính là, Nhạc Mặc từ phủ Ngô Châu đi ra nhưng lông tóc không tổn hao chút nào, lão đầu Thứ Sứ kia lại nhận được lệnh phóng thích của phía trên. Nhạc Mặc này là thần thánh phương nào? Một nông dân trồng trà, cho dù có thân phận cử nhân thì có thể thế nào, phủ Ngô Châu nói thà liền thà, trong này có ý vị rất là sâu xa đây!

Khoản thời gian trước, hân từng phái người đi thăm dò, Nhạc Mặc đúng là sinh trưởng ở Nhạc gia thôn. Nhưng, hân cho người ta có cảm giác, hân không phải là một nông dân trồng trà đơn giản như vậy, trong này rốt cuộc cất dấu bí mật gì?

Tay lắc cái ly đột nhiên dừng lại, trong mắt cuộn cuộn u ám, chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61-3: Gặp nạn 3

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Mấy ngày nay trong cửa hàng rất náo nhiệt, Bảo Nhi không thể không báo Lý Tuyết Diên lại điều thêm hai nha đầu tới đây. Mỗi đêm, Trương Đại Thúc đúng giờ đưa đơn hàng cùng vài vốc về Nhạc gia thôn, rồi mang đồ các nàng làm xong về.

Trong trấn hình như náo nhiệt hơn thường ngày, phố lớn ngõ nhỏ trò chuyện khí thế ngất trời, đều là chuyện yết bảng thi Hương, nhà ai thi đậu, nhà ai thi trượt.

Trong trấn mỗi ngày gần như đều có cửa hàng mới khai trương, có nhiều cửa hàng chưa từng thấy trước kia. Thương gia từ bên ngoài đến cũng càng ngày càng nhiều, mang đến rất nhiều đồ chơi mới mẻ.

Trong trấn hoa đào đã rụng hết, trên đất cánh hoa khó tìm được tung tích nữa, trên cành đào mang theo những quả lông măng, ép tới cành cong cong.

Những người thi đậu kia, không tránh được hàng đêm yến tiệc chúc mừng, vào ban ngày, các văn nhân thi sĩ lui tới đều tụ tập lại bên hồ hoa đào, cùng nhau du ngoạn. Lan Khai có câu nói, cảnh đẹp ở phạm trần phải tính đến Ngô Châu, khách tới đừng quên dạo chơi ngắm hoa đào.

Ban ngày, cửa hàng giữ lại bốn người kia trông coi, Bảo Nhi ở sau nhà dạo quanh hoa viên, từ chỗ chuyên trồng hoa kia mua được vài cây hoa con, trồng một vườn hoa cúc, có cúc trắng và cúc vàng.

Mấy ngày nay Nhạc Mặc đều bị mời đi uống rượu rồi, phần lớn là bạn thân giao trước kia, thi nhiều năm rồi cuộc trúng cử.

Đóng cửa, bốn người kia đều trở về Lý gia. Trương Đại Thúc đưa đơn hàng về, nên buổi tối cũng không trở lại, Bảo Nhi một mình vui ở trên nhuyễn tháp, nhằm chắn cất ánh nến lay động.

Nghe tiếng gõ cửa kia, Bảo Nhi vội vàng để cây kéo xuống. Nghĩ lại, lại cầm lên, tiếp tục cắt.

Nhạc Mặc nhủ mảy, gần đây, bận rộn những chuyện kia, quả thật rất ít thời gian ở cùng bé con kia, cũng khó trách nữ nhân nhà hắn bắt đầu giờ tính tình.

Đứng bên ngoài một hồi, giải tán bớt mùi rượu, "Bảo Nhi, bên ngoài lạnh lắm, tướng công sắp bị đông cứng rồi."

Bảo Nhi dấy dưa một hồi, mới chậm rãi ra mở cửa. Vốn tưởng rằng nam nhân kia chắc chắn ôm lấy nàng nói xin lỗi, nhưng tốt rồi, nam nhân kia lại đóng cửa lại, cũng mặc kệ nàng, tự mình ngồi xuống nhuyễn tháp.

Bảo Nhi sững sờ đứng đó, chẳng lẽ nam nhân thật sự đúng là loại đoạn tình sao? Đương nhiên Nhạc Mặc cảm giác được, tâm tình bé con kia không tăng vọt giống thường ngày. Nhếch môi, ngoắc tay.

Bảo Nhi mất lạnh nhìn nam nhân kia một cái, đi về phía cầu thang. Nhạc Mặc vội vàng bước lên kéo người vào trong ngực, "Nha đầu ngọc, tướng công phải làm ấm mình trước, mới có thể ôm nàng chứ!" Hôn cái trán kia một cái, ôm người đến nhuyễn tháp.

Bảo Nhi chôn ở trong ngực không nói chuyện, nàng không nghĩ tới Nhạc Mặc sợ mình quá lạnh, nên không ôm nàng. Nam nhân này của nàng từ lúc nàng mở mắt ra đó, vẫn vô cùng cung chiều nàng, không có lúc nào không làm nàng ấm áp, làm nàng cảm động.

"Bảo Nhi, tướng công sai rồi, không nên mỗi ngày đi ra ngoài, ném Bảo Nhi một mình ở nơi này. Tha thứ cho tướng công, được không? Sau này không như thế nữa", đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, cảm thấy trên tay ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn kia đang lê hoa đầy vũ (*).

(*) Lê hoa đầy vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa, lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

"Bảo Nhi, tướng công sai rồi, đừng khóc được không? Hờ?", chỉ cần nàng vừa khóc, Nhạc Mặc lý trí gì cũng biến mất, trong đầu rối loạn, tìm thất chặt lại.

Nhạc Mặc dỗ dành một hồi lâu, Bảo Nhi phát tiết cũng gần xong, khóc sụt sùi một hồi, tự mình lau nước mắt một cái, có chút khát nước, bưng cái ly trên bàn muốn uống nước.

Nước trong ly quá lạnh, Nhạc Mặc vội vàng đổ đi, rót lại cho ly khác. Ứng ực ứng ực, một ly xuống bụng, quả nhiên thư thái không ít. Nhạc Mặc một chút cũng không dám khinh thường, chăm chú nhìn nàng.

Đề ly xuống, vành mắt đỏ ngầu, giọng điệu tự nhiên: "Tướng công, chừng nào chúng ta ngủ?" Nhạc Mặc thở phào nhẹ nhõm, bế ngang người lên, lên lầu.

"Bảo Nhi, nàng muốn hù chết tướng công sao?", nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mê người, tìm chỗ nam đập không đều.

"Ai bảo chàng chọc ta?", đẩy gương mặt tuần tú kia ra, cời áo ngoài.

"Gần đây tướng công hay đi ra ngoài, Bảo Nhi tức giận có phải không?", mắt vốn nhìn chăm chăm khuôn mặt, nhưng bây giờ lại dời đến cổ ngọc kia.

"Ta tức cái gì chứ, dù sao chỉ cần chàng ở bên ngoài chạm vào người khác, ta sẽ hưu (bỏ) chàng, còn có thể tìm người khác, thật tốt á!" Thả tóc xuống, mái tóc đen thật dài trút xuống, càng tôn lên cổ ngọc trắng kia.

Nghiêng người ôm người vào trong ngực, chụp lên cái miệng nhỏ nhắn thích trêu chọc người kia lại, dây dưa một phen.

"Bảo Nhi nhà ta thật có bản lĩnh, còn muốn hưu phu nữa! Vậy vì phu sẽ để cho Bảo Nhi biết, không ai muốn nhận nàng! Chỉ có ta!"

Không cho cái miệng nhỏ nhắn kia có cơ hội nói chuyện nữa, hạ thủ đoan, rất nhanh lột sạch người.

Dưới ánh nến lán da như bạch ngọc, mang theo mị hoặc mờ ảo, tản ra mùi thơm thoang thoang. Một trận gió mát thổi qua, dập tắt ánh nến, trong bóng tối, tiếng thở gấp liên tục, một phòng kiều diễm.

Sáng sớm, xe ngựa mang theo gió lạnh từ ngoài thành chạy tới, chắc là chạy đường dài, mồm ngựa tản ra sương trắng, khăn khăn gặm nhẹ.

Trong hậu viện dựng một phòng nhỏ đơn sơ, thường ngày dùng để nấu nước pha trà, mỗi ngày mở cửa, Nhạc Mặc chắc chắn rời giường đi mua bữa ăn sáng cho bé con kia.

Điểm tâm Bảo Nhi chán ăn bánh bao, gần đây lại thích bánh gạo nếp, đi qua hai con phố chính, rồi rẽ qua con phố nhỏ chuyên bán thức ăn.

Mang theo thức ăn đi trở về thì gặp được hai người mới vừa xuống xe ngựa. Từ xa Học Minh đã nhìn thấy Nhạc Mặc, bước nhanh tiến lên đón, "Từ Hiên? Sớm thế này mà huynh đã vào trấn rồi sao?"

Mộ Dung Dục cười nhạt, đứng ở bên cạnh, vuốt sợi tơ vàng buông xuống trên áo tím, mày kiếm chau lại, môi mỏng khẽ nhếch. Nhạc Mặc quay sang chấp tay thi lễ. Mộ Dung Dục xoay người vào tửu lâu Minh Hương.

"Vào trấn một khoảng thời gian rồi, chi chưa gặp người thôi."

"Ta và Mộc công tử có chuyện cần làm, đi Ngô Châu, à mà này, bây giờ phải về chưa! Ta đang nghĩ tìm thời gian cùng uống với các huynh một bữa đấy! Nghe nói tiểu tử Văn Tân kia cũng trúng cử." Trong giọng hưng phấn mang theo một chút mệt mỏi, xem ra là đi suốt đêm trở về.

"Ừm, hôm qua mới uống rượu chung. Người nghỉ ngơi trước đi, ngày khác rồi tụ họp", Nhạc Mặc giờ giờ thức ăn trong tay lên, không nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi kia của Quách Học Minh nữa, trở về Phụng Y Các.

Quách Học Minh nhìn bóng lưng kia, suy sụp thở dài. Từ Hiên à, tại sao huynh không thể cân nhắc suy nghĩ thật kỹ thêm chứ!

Hỏa kế đã tới, đều ở trong tiệm bận rộn, xử lý sắp xếp, lau chùi. Nhạc Mặc bước nhẹ lên lầu, người ở bên trong đang ngủ say. Bỏ thức ăn vào hộp đựng thức ăn, kéo rèm vải cửa sau phòng ngoài ra. Chồng cửa sau lên, chấp tay đứng thẳng.

Mắt phượng ngưng lại, mũi ngọc cao cao, môi khẽ nhếch, nở nụ cười nhạt, tóc đen đón gió tuôn rơi tung bay, tăng thêm mấy phần tà mị.

Nghe tiếng huyền não trong phòng, nhú mày, trong mắt hóa thành tình yêu nồng đậm. Đứng dậy vào trong phòng.

Bảo Nhi không có thói quen để hai nha đầu kia hầu hạ, cho nên trên lầu tương đương với không gian riêng tư tuyệt đối, hai người dây dưa một trận, Bảo Nhi xuống lầu ra hậu viện rửa mặt một phen.

Tình cảnh hôm nay rất là tế nhị, Mộ Dung Dục phái người tới tìm Thượng Quan Dục. Thượng Quan Dục vẫn mang bộ dạng phóng túng ngang ngạnh, nghiêng người đối diện với người trên giường êm kia.

"Tại sao Thượng Quan công tử không hỏi, vì sao Bản công tử trở lại đây?"

Thượng Quan Dục xoay cái ly, "Chuyện của Mộc công tử, thảo dân sao dám hỏi tới chứ! Mộc công tử có thể trở về, thì tửu lâu Minh Hương của chúng thảo dân càng thêm vẻ vang!", cười tiến lên đón xóa sạch ánh mắt dò xét kia.

"Ha ha", Mộ Dung Dục cười khẽ đáp lại, nhếch khóe môi, "Có lẽ, chuyện ở Trung Thành, Thượng Quan công tử cũng đã sớm nghe thấy, tình thế trong triều đối với Bản công tử mà nói không thể lạc quan."

Thượng Quan Dục ngừng lại một chút, lại nhướng mày nói: "Mộc công tử đã là thái tử, cần gì đi lo lắng những thứ tin đồn vô căn cứ kia, chỉ tăng thêm phiền nhiễu thôi."

"Sợ rằng, không phải là tin đồn vô căn cứ...", mày kiếm dựng thẳng, sâu kín nhìn chăm chăm nước trà trong chén.

Bộ dạng Thượng Quan Dục vẫn vẫn đậm phong khinh, nhưng trong lòng đã sáng tỏ. Mộ Dung Dục tiết lộ nhiều tin tức với hắn như vậy, chẳng qua là muốn kéo hắn lên thuyền thôi. Chỉ có điều, đáng tiếc, hắn không phải là người dễ dàng bị trói buộc như vậy.

Dòng tộc Thượng Quan năm đời đơn truyền, thế hệ Thượng Quan Hàm, đẩy dòng tộc Thượng Quan lên đỉnh cao nhất, mà Thượng Quan Khanh không phải là người biết tính toán làm ăn buôn bán, yêu thích vũ văn lộng mặc (*), thiếu chút nữa làm lão gia tử kia tức chết. Thật may là sinh được một Thượng Quan Dục thông minh, lúc này lão gia tử mới bỏ qua nhi tử, ký thác toàn bộ hi vọng lên trên người Thượng Quan Dục.

(*) Xuyên tạc văn bản pháp luật; chơi chữ.

Nghe đồn Thượng Quan Dực năm tuổi có thể xem hiểu sổ sách, không cần tính toán, lướt qua một cái, là có thể biết được kết quả, lúc chín tuổi phần lớn sản nghiệp Thượng Quan gia toàn bộ được bàn giao vào trong tay hắn. Cho tới bây giờ, sản nghiệp dòng tộc Thượng Quan đã trải rộng khắp Lan Khai, ăn, mặc, ở, đi lại, toàn bộ thu tóm. So với thế hệ Thượng Quan Hàm, vượt xa không chỉ gấp đôi.

Trong cuộc nói chuyện kế tiếp, Thượng Quan Dực không mặn không nhạt đáp lại, Mộ Dung Dực cũng không đạt được mục đích. Thượng Quan thị tộc, lũng đoạn mạch máu kinh tế Lan Khai, tất cả quyền hành gần như đều nằm trong tay người đối diện kia. Mà Mộ Dung thị tộc mỗi một thời đại Đế Vương, đều cần kinh tế của Thượng Quan thị tộc chống đỡ.

Lời đồn đãi nổi lên ở Trung Thành, vị trí của hắn cũng không vững chắc như trong tưởng tượng, nhất định phải tìm kiếm lực hậu thuẫn mạnh mẽ.

Buôn bán của Phượng Y Các càng ngày càng thịnh vượng, lượng đơn đặt hàng càng tăng thêm. Kiểu quần áo mới Bảo Nhi vốn đã chuẩn bị cũng không dám treo lên, không đủ nhân thủ á!

Tiền vốn trong cửa hàng đã thu hồi lại rồi, lúc trước Lý Tuyết Diên chi tiền, Bảo Nhi đã hoàn trả đủ số. Cửa hàng trang sức bạc bên cạnh buôn bán ảm đạm, Bảo Nhi thuyết phục ông chủ kia, sang lại cửa hàng, nối thông hai bên gian phòng, diện tích mở rộng gấp đôi.

Lúc trước chỉ có lúc bận rộn mới có thêm hai nha đầu đến giúp đỡ, đều bị Bảo Nhi giữ lại, một người tên là Hải Đường, một người tên là Đông Mai.

Rất lâu rồi không có đi về thăm nhà, buổi chiều Bảo Nhi để lại cho Nhạc Mặc một tờ giấy, đi theo Trương Đại Thúc trở về Nhạc gia thôn.

Trà trên núi vẫn một màu xanh biếc, hình như còn là giữa hè. Thỉnh thoảng có hai ba nông dân trồng trà công sọt từ ruộng trà trở về, phần nhiều là đi vun đất bắt côn trùng cho cây trà.

Bảo Nhi về lần này, toàn bộ phụ nhân trong thôn tuôn ra, nói một vài lời hâm mộ. Bảo Nhi thân thiện đáp lời, hỏi gì đáp nấy.

Các bà nương (phụ nữ có chồng) biết tú công trong thôn đều tỏ ý muốn làm công cho Bảo Nhi, Bảo Nhi chỉ nói chuyện này tất cả đều do Tú Tú phụ trách, chỉ cần Tú Tú đồng ý là có thể, rất nhiều người đều ỉu xiu. Bởi vì đã từng đi hưởng ứng lệnh triệu tập, người ta không muốn. Nghĩ tới Bảo Nhi dễ nói chuyện một chút, thật không nghĩ đến, thái độ không có một chút thương lượng.

"O kia, bà chủ Lý, nhanh lên! Trong nhà có khách tới á!", nghiêng người dựa vào trên cửa, bắt đầu kêu lên.

Tú Tú đang ở trong sân giúp các phụ nhân làm việc vội vàng đứng lên, giận trách, kéo Bảo Nhi vào sân.

"Tất cả mọi người dừng lại, đây chính là bà chủ Nhạc của chúng ta!", vui vẻ nói.

Đám người kia ngừng lại, ân cần chào hỏi cùng Bảo Nhi một hồi. Đại Ngu giúp đỡ Trương Đại Thúc chuyển vài vốc trong xe xuống.

"Nhạc Lão Bà Từ, nhà lão Nhị nhà bà đã về rồi! Hiện tại thật đúng là khí phái, mặc toàn là lăng la tơ lụa á, tại sao cũng không đón bà đi luôn!", một bà tử bước tới rìa sân.

Nhạc Lão Bà Từ tiếp tục nhỏ cở trong sân, "Một lão già như ta, sao có thể quen sống ở trong thành, vẫn là ở túp lều của mình thoải mái hơn."

Bà tử kia thấy người ta không có phản ứng gì quá lớn, mất mặt bỏ đi.

Lúc Bảo Nhi vào sân Lưu thị đang làm đồ cho trẻ con, Tiểu Mễ ở một bên thêu khăn. Nhạc Lão Bà Từ mới vừa khom người đứng lên, thì thấy Bảo Nhi xách theo rất nhiều đồ đứng ở cửa viện, vội vàng ném cái cuốc, nép hẳn trên mặt mừng rỡ cười, bước ra khỏi sân, "Thắm bọn nhỏ, con, con đã về rồi!"

Lưu thị cũng vội vàng đứng dậy, ném cái giỏ trong tay đi, sắp xếp quần áo, có chút lúng túng đứng ở một bên, Tiểu Mễ thân thiết kêu thăm thăm.

Nhạc Lão Bà Từ có chút lúống cuống lau lau tay, Bảo Nhi chuyển đồ trong tay tới, "Gần đây buôn bán trong tiệm rất bận, cũng không còn thời gian trở lại, tương công mua một chút đồ bảo ta mang về."

Bảo Nhi không biết nên lấy tâm tình gì tới đây, bất kể quá khứ bọn họ như thế nào, suy cho cùng bọn họ cũng là người nhà của tướng công, đến thăm, là điều cần phải làm.

Nhạc Lão Bà Từ vội bảo Tiểu Mễ lấy cái ghế ra, Bảo Nhi cũng không ngồi, đứng đó, "Không nán lại được lâu, còn phải trở về, đừng vội."

Nghe Bảo Nhi nói như vậy, Nhạc Lão Bà Từ và Lưu thị cũng đứng ngây người, không khí có chút quái dị. Với các nàng, Bảo Nhi thật sự không biết nên nói gì.

Khom lưng cầm cái khăn Tiểu Mễ thêu trong giỏ lên, quay về phía tiểu nha đầu kia nói: "Tiểu Mễ thêu càng ngày càng tốt, cũng có thể đến nhà Tú Tú thăm con, giúp đỡ thắm làm quần áo!"

Nghe Bảo Nhi nói như vậy, Lưu thị và Nhạc Lão Bà Từ đều kích động đẩy tiểu nha đầu kia lên phía trước, "Còn không mau cám ơn thắm con!", Nhạc Lão Bà Từ nói.

Tiểu Mễ vui mừng chạy tới, lôi kéo tay Bảo Nhi, bản tính y hệt đứa trẻ con.

Mang theo quần áo làm xong, Bảo Nhi cũng không trì hoãn, thừa dịp ánh trăng trở về trong trần. Vì muốn mau chóng trở về, Bảo Nhi bảo Trương Đại Thúc đi tắt đường nhỏ.

Lúc sắp đến một chỗ sơn khải (miệng núi) Trương Đại Thúc vội vàng ghim ngựa dừng lại, Bảo Nhi lão đảo một cái.

"Đại thúc, làm sao vậy?" , lúc muốn vén rèm lên thì thấy trong bụi cây hai bên từng cây đuốc hiện ra.

"Phu nhân, người hãy ở trong xe ngựa, không nên ra ngoài!" , giọng nói trầm thấp, rất là trấn định, Bảo Nhi cũng trấn tĩnh không ít.

Theo một tiếng khẩu hiệu, người hai bên gào thét xông tới. Bảo Nhi vén rèm lên ngồi xổm bên cạnh Trương Đại Thúc.

"Phu nhân, người yên tâm, người hãy vào trong!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thân phận

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Người tới hơn hai mươi người, trong tay lắc đại đao, phản chiếu dưới ánh lửa, lạnh lẽo lòng người. Thấy còn có một mỹ nhân, càng thêm hưng phấn đảo quanh xe ngựa.

"Ha ha, đại ca, hôm nay thật đúng là vận khí tốt, mỹ nữ như vậy, dứt khoát mang về làm đại tẩu chúng ta đi!"

"Ha ha ha ha" , chung quanh một tràng tiếng hô hào hưởng ứng.

Đại Hồ Từ cầm đầu, thích chí cười lên, "Được! Ca ca ghi cho các người một công! Phát nhiều tiền thưởng hơn một chút. Ha ha ha ha."

Trương Đại Thúc giương cánh tay, che chắn Bảo Nhi ở phía sau, nhẹ buông tay, bầu trời đêm lập tức phát ra một đóa hoa trắng.

"Không tốt, hắn đang phát tín hiệu! Mau lên!" , Đại Hồ Từ có chút kinh ngạc gào thét, không ngờ một phu xe bình thường còn có đồ chơi này, nhất định không thể coi thường.

Bảo Nhi không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, trong lòng rất khẩn trương, nhiều người như vậy, Trương Đại Thúc đi đứng bất tiện, một mình nàng chỉ có thể ứng phó mấy người.

Hai người cùng lúc giương đao về phía Trương Đại Thúc, Bảo Nhi vừa định ngăn cản, Trương Đại Thúc đã tung ra hai chưởng, hai người kia còn chưa kịp kêu lên, miệng liền phun máu tươi, té liệt ngã xuống đất. Người vây quanh kinh hô một trận, lui về phía sau hai bước co rúm lại.

Bảo Nhi có chút chưa hồi hồn, theo sát ở phía sau Trương Đại Thúc. Thủ lĩnh kia dẫn đầu vọt tới, còn chưa có đến gần, thì nghe một tiếng lẹt xẹt vang lên, một vòng người lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, ôm hai chân, lăn lộn kêu rên.

Khi thấy bóng dáng màu trắng kia gần tới trước mặt thì Bảo Nhi há hốc mồm, ngây người. Ai có thể nói cho nàng biết, đây rốt cuộc là tình trạng gì vậy?

"Bảo Nhi, không sợ, tướng công ở đây!", lập tức được hơi thở quen thuộc kia bao quanh, được ôm vào xe ngựa.

Bên ngoài tiếng kêu khóc đã biến mất một cách kỳ lạ, xe ngựa tiếp tục vững vàng đi về phía trước.

Bảo Nhi trừng mắt to nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú quen thuộc kia, không nháy mắt một cái. Đây là tướng công mỗi ngày nấu cơm giặt giũ cho nàng kia sao?

"Bảo Nhi, đừng sợ, tướng công ở đây!", thấp giọng dụ dỗ, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt kia một cái, ôm càng chặt hơn.

Cái đầu nhỏ kia gãy ra, sờ sờ gương mặt đó, "Chàng là Nhạc Mặc sao?"

Nhạc Mặc vuốt trán, nhếch môi, hơi nhíu mắt, mang theo tà mị trước sau như một, "Chẳng lẽ Bảo Nhi không biết tướng công sao?"

Giọng điệu trên chộc này, trừ nam nhân kia, còn có thể là ai?

Tức giận tránh ra, "Chàng rốt cuộc là ai?", thật sự rất muốn mắng người, trong đầu nảy ra một suy nghĩ, mình bị lừa, còn bị lừa rất thảm!

Nhạc Mặc lại kéo bé con kia vào trong ngực, "Chàng buông ra! Chàng là tên khốn kiếp!", hiện tại Bảo Nhi rất cần tỉnh táo, đầu nàng không xoay chuyển được.

Nhạc Mặc có chút vô tội mặc cho bé con kia vút sang một bên, nhẹ giọng nói, "Bảo Nhi, trở về ta sẽ từ từ giải thích cho nàng, có được không?" Đôi tay chỉ là một cái thờ ơ.

Một lát sau, thấy bé con kia không có căng chặt như vậy nữa, hơi nhích tới gần một chút, "Bảo Nhi, tướng công chính là tướng công! Vĩnh viễn đều như thế!"

"Chàng cách xa ta một chút!", găm lên giận dữ, mỗi nam chỉ đành phải lui về chỗ cũ, có chút thương tâm chau mày lại.

Bảo Nhi giống như đang ở trong mây mù, ai có thể nói cho nàng biết, đây là thế nào? Tướng công của nàng không phải là nông dân trồng trà bình thường sao? Mới vừa rồi kia là chuyện gì xảy ra? Tại sao bay tới được? Còn dẫn theo một đám người áo đen.

Trương Đại Thúc không phải là một lão đầu què sao? Tại sao chân cũng không què, vừa ra tay, trực tiếp giết chết hai người?

Cái thế giới này như thế nào? Còn có bao nhiêu thứ nàng không biết?

Bảo Nhi một đường đều bị vây trong trạng thái ngây dại, xe ngựa dừng lại rồi, cũng không biết, Nhạc Mặc không dám trực tiếp đưa tay ôm người, chăm chú nhìn nàng.

Theo khe hở cửa rèm, mới biết đã đến Phụng Y Các, muốn đứng dậy mới biết chân đã tê cứng, suýt nữa ngã quỵ, Nhạc Mặc trực tiếp ôm người vào trong ngực, ôm xuống xe.

Bảo Nhi cũng không còn gãy giữa, tùy hấn ôm lên lầu.

Nhạc Mặc đứng ở bên giường, không chớp mắt nhìn bé con kia.

"Bảo Nhi, tướng công không biết nên nên bắt đầu nói từ đâu. Tướng công vĩnh viễn đều là tướng công, những chuyện khác, nàng từ từ sẽ biết." Nắm lấy bàn tay mập mạp nhỏ bé kia, trái tim lơ lửng mới xem như buông xuống.

Ngây ngốc một đường, hiện tại trong đầu mới bắt đầu vận hành, nàng thật sự không cần để ý những thứ khác, nàng chỉ biết, bất kể người đàn ông này là ai, cũng sẽ vẫn yêu mình sâu đậm như cũ, cái này đã đủ rồi, không phải sao?

Kéo chăn ra, ngã xuống giường, tối nay có chút chần chừ, bây giờ nàng cần tiêu hóa một chút. Nhạc Mặc nhẹ nhàng cõng giày cho nàng, cũng lên giường. Muốn ôm nàng vào trong ngực, suy nghĩ một chút, vẫn nên để cho nàng yên lặng sẽ tốt hơn. Nằm ở bên cạnh, nhìn sườn mặt của nàng.

Khi Bảo Nhi tỉnh lại, lại lăn vào trong ngực người ta, áo ngoài cũng bị cởi ra, chỉ mặc một cái áo trong.

Ngẩng đầu lên, nhìn kỹ gương mặt tuấn tú kia, không tự chủ phũ lên đỉnh lông mày của hấn, phác họa qua lại.

Đây là nam nhân của nàng, người thân duy nhất đời này, cũng là người yêu nàng nhất. Bất kể thân phận của hấn là cái gì, hấn vẫn là hấn, là lão công của nàng.

Mỗ nam phúc hắc, vốn đã tỉnh dậy từ sớm, nhưng có chút bất an, không biết nữ nhân nhà hấn sẽ phản ứng ra sao. Khi cảm nhận được tiếp xúc thân mật kia thì khóe miệng không tự chủ nhếch lên, gọn lên một gọn sóng nhỏ.

Thò tay đè lại đầu nhỏ kia, chụp lên môi anh đào kia, quần lấy cái lưỡi thơm tho ấy, triển miên mút vào. Cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn đó có chút đỏ lên, mới thu hồi đầu lưỡi, lật người đè người xuống dưới thân.

Bảo Nhi được cơ hội, cuối cùng có thể hít hơi rồi, chặn miệng lại, nhìn chăm chăm nam nhân kia, "Chàng còn để ta sống hay không?"

Mỗ nam tà mị nghiêng người, đầu lưỡi liếm lên lỗ mũi xinh xắn kia một cái, nhếch đuôi mắt lên, nửa nhô thân lên.

"Chàng muốn làm gì, ta mặc kệ, một điểm duy nhất, nếu như, dám để cho nữ nhân khác đụng vào chàng, vậy thì chàng vĩnh viễn đừng trở về!", đẩy nam nhân kia ngã ra giường, bá đạo quay về phía gương mặt tuấn dật phi phàm nói.

"Vi phu nào dám, chỉ cần phu nhân là đủ rồi!", nửa mờ vật áo, lưỡi biếng ôn người đến trước người.

"Chàng tốt nhất nhớ kỹ cho ta, nếu không... hừ hừ", nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia cười xán lạn như thế, cả người Nhạc Mặc run rẩy.

Bảo Nhi và Nhạc Mặc cùng đi xuống lầu, trong tiệm còn chưa mở cửa, Trương Đại Thúc đang sắp xếp vải vóc trên kệ. Nhìn lại cái chân khập khiễng kia, khỏe miệng Bảo Nhi không nhìn được co rút, thật đúng là biết cái trang! Quay đầu liếc nam nhân kia một cái, trong đầu lập tức hiện ra mấy chữ, thâm tàng bất lộ, phúc hắc xảo trá!

Nhạc Mặc nhú lông mày một cái, nhìn về mặt bé con kia, khẳng định không muốn hấn tốt. Aizz...

Mắt thấy sắp đến Trung thu rồi, khắp nơi trên đường phố đều lộ vẻ vui mừng. Ngược lại gần đây Nhạc Mặc ít có đi ra ngoài, đều ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng ôm nàng, hôn nhẹ nàng. Bảo Nhi đến giờ còn chưa cho hắn về mặt gì, ngoài chuyện trong cửa hàng, thì đến hậu viện loay hoay với những thứ hoa cúc sắp trở bông kia, Tiểu Đậu Tử và Tiểu Bạch đều nuôi ở hậu viện, Bảo Nhi làm cho vườn hoa một vòng hàng rào vây quanh, không thể để bị hai tên nhóc kia làm hư.

"Nữ nhi à, cái cửa hàng Phượng Y Các mới mở trong trấn kia, buôn bán rất tốt, buôn bán trong cửa hàng của con thì ngược lại vắng vẻ không ít", Liễu thị ngồi xuống ghé đệm ở bên cạnh, nhìn Ngô Yên Nhiên.

Ngô Yên Nhiên đang xem sổ sách trong tay, nghe Liễu thị nói như thế, ngược mắt, dừng một chút, lại tiếp tục vùi đầu viết vẽ.

Liễu thị thấy nữ nhi có phản ứng, khoe môi nhếch lên nở một nụ cười ý vị thâm trường, "Nghe nói, mở cửa hàng, là thể tử của Nhạc Mặc...", kéo dài âm cuối, nhìn Ngô Yên Nhiên.

"Nương, con nói rồi, chuyện của con không cần người quan tâm! Người tốt nhất đừng nhúng tay vào!", không dịu dàng giống như thường ngày, trong mắt mang theo ẩn nhẫn cùng ngoan lệ.

Liễu thị thấy nữ nhi như thế, trong lòng cũng có suy tính, ta đã nói rồi, nữ nhi của Liễu Nhược Yên ta, làm sao kém được!

Lần đi ra ngoài này, cũng không có bất kỳ kết quả gì, thật vất vả có một cơ hội, tới Ngô châu, nhưng không có bất kỳ đáp án nào. Theo quy củ, trước Trung thu, hẳn nhất định phải về Trung Thành. Nhưng mà, trước khi chuyện còn chưa có hiểu rõ, hẳn làm sao yên tâm được.

"Chủ tử, tin tức trong cung tới, chúng ta phải mau trở về!", một người cung kính đứng nghiêm một bên.

Về mặt Mộ Dung Dục âm trầm, nhìn chăm chăm cái bóng bên chân, "Chờ một chút."

Người nọ cúi đầu, từ từ lui xuống.

Hoa đào trên hồ chập trùng, sau giữa trưa nắng ấm chiếu vào mặt hồ, nổi bật lên sóng gợn lăn tăn. Mặt hồ rất rộng, bên bờ đông, mấy chiếc thuyền hoa đi lại, chỗ nước cạn, hai con cò trắng đang tìm thức ăn, thỉnh thoảng gật đầu, xòe cánh.

"Sang một bên, vương vi!", liếc nam nhân kia một cái, "Đậu Đậu, tới bên mami này!", Tiểu Đậu Tử vừa run rẩy nhìn gương mặt âm u kia, vừa chui vào trong lòng Bảo Nhi.

"Đậu Tử nhà ta đã lớn như vậy rồi!", cúi đầu muốn hôn xuống cái đầu kia, trong nháy mắt liền bị một cái tay áo chặn lại.

Tiểu Đậu Tử vội vàng chạy qua một bên, thành thật cách Bảo Nhi một đoạn.

Bảo Nhi giận dữ đứng lên, nhìn chăm chăm nam nhân đang cười mặt mày hớn hở kia, "Chàng muốn nháo loại nào?", một tiếng gào to, Tiểu Đậu Tử nhanh chân bỏ chạy. Mỗ nam nhếch đuôi mắt mị hoặc, thấy hơi mặt đỏ trán, "Bảo Nhi, mấy ngày gần đây vi phu đều cảm thấy rất là không thoải mái, nàng tới xem cho vi phu thử xem." Nói xong liền gác cánh tay qua vai Bảo Nhi.

"Cái trang, thì tiếp tục cái trang đi!", hất bả vai ra, xách bình nước bên cạnh lên, tiếp tục tưới nước. Nam nhân chết tiệt này, chính là một đại yêu nghiệt! Đối đãi với thứ người như thế, quyết không thể nhân từ nương tay. Bảo Nhi, nhớ lấy, nhớ lấy nha! Sắc đẹp trước mặt, nhất định phải vượt qua được hấp dẫn oa!

Miệng lẩm bẩm, nhú chặt chân mày.

Nhạc Mặc không nhìn được nhếch khoe môi lên, lại dời đến bên cạnh Bảo Nhi, vội đầu nói: "Bảo bối, gốc cây này đã uống no thì phải?"

Lúc này Bảo Nhi mới chú ý tới, nửa bình nước đã tưới hết lên trên gốc cây kia, vội vàng thu tay, hung hăng liếc nam nhân kia một cái, Nhạc Mặc vô tội sờ lỗ mũi một cái.

"Bảo Nhi, phía đông hồ đài sen đã chín rồi, nàng muốn đi xem một chút hay không?" , Nhạc Mặc hiểu rất rõ bé con này, đối với ăn chơi, nàng luôn không có sức chống cự.

Bảo Nhi nhón chân lên, nhìn hồ sen phiến lá đã có chút vàng kia một cái, để bình nước xuống, liền sai bước ra bên ngoài hàng rào.

Lâu rồi không có ăn hạt sen tươi, trong trí nhớ có lẽ là một lần đi Tây Hồ, len lén hái được một đài sen to của người ta, lúc ấy vừa hưng phấn vừa mang theo một chút cảm giác tội lỗi. Mùi vị đó, vừa thanh ngọt, vừa mang theo mùi thơm thoang thoang, wow, dư vị vô tận!

Nhạc Mặc muốn đi giúp một tay, Bảo Nhi kéo ra, đập cốc gỗ, liền nhảy tới. Nhạc Mặc nhẹ nhàng nhảy một cái, theo sát ở bên cạnh nàng.

Phía đông mặt hồ bắc một cái đình nổi vào trong hồ, giống như là lầu các treo ở trên mặt hồ, trang trí cực kỳ tinh xảo, phía dưới chính là hồ hoa sen, từng mảng lá tròn lớn, theo gió lay động.

Đài sen ở rìa hồ sớm bị người đi đường hái hết, bên trong một chút, thì còn đang ngao nghể đứng thẳng.

Không cần duỗi cánh tay cũng biết, khẳng định với không tới, thật vất vả tìm được một nhánh cây ở bên cạnh, không chờ đợi thò vào trong hồ. Tức chết tý rồi! A a a! Chồng nạnh, vòng vo qua lại mấy vòng. Tốt, người chờ cầu xin ta đi, ta không tin làm không được!

"Bảo Nhi, trúng ý cái nào rồi? Tương công hái tới cho nàng", nhìn bé con kia giậm chân, Nhạc Mặc biết, thời điểm gần tới rồi, kéo dài một lát nữa, bé con kia sẽ xù lông, vội vàng di chuyển đến bên cạnh.

Bảo Nhi vừa định chịu thua, thì thấy bên cạnh có một chiếc thuyền nhỏ đang đậu. Không để ý nam nhân kia, nhảy lên trên thuyền nhỏ, tháo dây thừng, cầm mái chèo gỗ nhỏ bơi bơi.

Nhạc Mặc nghiêng người dựa vào thân cây bên cạnh, rất hứng thú nhìn chăm chăm bé con kiêu ngạo kia. Bảo Nhi mất hết một đồng sức thật to, nhưng không biết tại sao, thuyền vẫn bất động! Ném mái chèo xuống, thờ hỏn hển gục xuống mũi thuyền.

Lúc này mỗi nam mới ra sân, còn chưa có thấy nhảy lên như thế nào, người đã lên trên thuyền rồi.

Mỗi nam hình như rất biết chèo, hai ba cái, thuyền liền theo phương hướng đi tới trước. Nhạc Mặc dời cái đầu nhỏ đang úp sấp ở trên thuyền lên trên đùi của mình.

Suy cho cùng là thịt nên gối lên rất thoải mái, cứ sao mà không làm, nằm ở trong lòng thuyền, nhìn một mảng lá cây kia từ trước mặt xẹt qua, trong lòng có chút ngửa ngửa, thật muốn nằm tại đây trôi qua một đêm.

Khi thấy đài sen kia gần ngay trước mắt Bảo Nhi hưng phấn không biết nên làm sao.

"Nè, các người làm cái gì vậy! Chèo thuyền của ta trở lại đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62-2: Thân phận 2

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Bảo Nhi vội vàng thu tay lại, thì thấy trên bờ có một tiểu tử xiêm áo vải thô, quay về phía bọn họ lớn tiếng kêu. Bảo Nhi và Nhạc Mặc không tự chủ nhìn nhau cười một tiếng, đều nhếch mày, giả vờ như không nghe thấy, bắt đầu hái đài sen.

Mặc cho tiểu tử kia kêu sức cùng lực kiệt, hai phu thê nhà này tốt rồi, tự động che giấu tất cả tạp âm, vui vẻ hái.

"Đừng hái nữa, chừa cho ta một chút ...", tiểu tử ngồi ở trên bờ, khàn giọng kêu. Ta dễ dàng sao, ta thật vất vả tìm được một việc kiếm ra tiền, hiện tại tốt rồi... số mạng ta sao lại khổ thế này chứ!

Khi thấy hai người kia rút cuộc cũng chờ một thuyền đài sen trở lại, tiểu tử ô ô vuốt lệ.

"Người khóc cái gì chứ? Không phải đã chèo trở lại cho người rồi sao!", Bảo Nhi cũng nổi lên con cáu kinh rồi, một đấng mày râu, khóc sụt sướt, nhìn rất không thoải mái.

"Các người đã hái hết đài sen rồi..." , tiểu tử kia lầm bầm nói.

"Cũng không phải của nhà người!", cáu kinh lên rồi, tuyệt đối không nhượng bộ. Nhạc Mặc nhếch miệng cười nhạt, ngồi ở mép thuyền, nhìn bộ dạng bé

con ý chí chiến đấu sục sôi.

Tiểu tử kia gạt nước mắt nói: "Các người đều là người có tiền, chúng ta ngay cả cơm ăn cũng không đủ no.... "

Nghe người ta nói như thế, Bảo Nhi ù xù.

"Được rồi, đừng khóc, ta chỉ lấy hai cái, những cái này đều để lại cho người."

Tiểu tử kia có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, Nhạc Mặc kéo Bảo Nhi lên bờ, Bảo Nhi giữ lại hai cái trong tay, lưu luyến nhìn một thuyền dài sen kia.

"Thường ngày người dựa vào cái gì sinh sống?", Nhạc Mặc hơi nhíu mày, hỏi tiểu tử kia.

"Trước kia là dựa vào trồng trọt, hiện tại cũng không còn, chỉ có thể làm việc vất, nhưng bình thường người ta không tuyển người làm việc tự do, không có cách nào, chỉ có thể nghĩ biện pháp đi khắp nơi kiếm một chút", thấy hai người này không kiên cường giống nhà người có tiền bình thường, tiểu tử có chút khó sở nói.

"Vạy ở chỗ nào?", Bảo Nhi nhìn Nhạc Mặc một cái, hỏi tiểu tử kia.

"Thôn chúng ta đều bị quan phủ thu về, nói là mừng đại thọ năm mươi của hoàng thượng, xây cho hoàng thượng một từ đường công đức. Chúng ta giận mà không dám nói gì, nộp toàn bộ, mỗi nhà còn phải đưa ra một người đi làm công", tiểu tử cúi thấp đầu, trong mắt ứa nước mắt, "Chúng ta đều không có tiền, đòi đòi kiếp kiếp ở nơi này, cũng không còn biện pháp chạy đi chỗ khác, chỉ có thể chịu đựng một ngày qua một ngày."

Nhạc Mặc buông mí mắt xuống, Bảo Nhi nhìn tiểu tử kia, trong lòng hiện lên chút bất đắc dĩ. Đây chính là nốt sần xã hội phong kiến, tầng tầng áp bức, tầng tầng bóc lột. Vị kia ở chóp đỉnh kim tự tháp, vinh viễn là người không chế có tất cả quyền lợi và tài phú, thậm chí nắm trong tay đại quyền sanh sát tất cả mọi người phía dưới. Lợi bất vong vong, ngăn người mất mạng.

Lúc cùng Nhạc Mặc trở lại Phụng Y Các, Đông Mai đã làm xong cơm tối. Kể từ khi thu mua cửa hàng thợ bạc bên cạnh, thì bọn họ có thêm một hậu viện, phòng bếp.

Bảo Nhi bụng chén nhìn hai nhánh dài sen trong bình hoa kia, trong lòng có chút buồn bực. Nhạc Mặc vẻ mặt trầm tĩnh, lẳng lặng uống cháo trong chén.

"Bảo Nhi, chút nữa tướng công muốn đi ra ngoài một lát, trở về hơi trễ, nàng ngủ trước đừng chờ ta." Nhạc Mặc thả chén trong tay xuống, liền chuẩn bị đứng dậy.

Nghĩ tới chuyện ngày hôm nay, Bảo Nhi dường như cảm giác được một vài chuyện, gạt đầu cười. Nhạc Mặc hôn gương mặt mềm mại kia một cái, đứng dậy đi xuống lầu.

Cửa hàng vẫn buôn bán vận chuyển bình thường, Bảo Nhi cũng không có chỗ nào cần quan tâm, vẽ xong bản vẽ mới, bảo Trương Đại Thúc mang cho Tú Tú. Bảo Nhi bây giờ càng lúc càng lười rồi, một bản vẽ cũng không muốn động thủ đi làm.

Bảo Nhi đang chuẩn bị ra ngoài dạo một chút, liền bị một hỏa kế của Lý Ký ngăn lại, nói là tiểu thư nhà hấn nổi đóa, cãi nhau rùm beng với lão gia nhà hấn, phu nhân sai hấn mời Bảo Nhi, nghĩ Bảo Nhi có thể đi qua khuyên nhủ.

Lúc Bảo Nhi chạy đến, cửa lớn cửa hàng trà Lý Ký nửa khép lại, mặt tiền vang lên tiếng bing bang, bên ngoài mấy tầng vây quanh tham gia náo nhiệt, đều cúi đầu chần kín cái cửa kia.

Bảo Nhi thật vất vả mới chen vào được, tránh được một cái ly bay tới, trừng mắt nhìn nữ nhân đang đứng ở trên bàn kia.

Bảo Nhi cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy lão gia tử Lý gia, lão gia tử kia cũng hơn năm mươi tuổi rồi, tuổi già mới sinh được một nữ nhi, từ nhỏ rất cưng chiều, hôm nay tốt rồi, không thấy được chút đáng về đại gia khuê tú gì rồi, giống như là ngựa hoang mất cương, không buộc lại được.

Lão gia tử giận đến ở một bên ôm ngực, Lý phu nhân vừa chỉ vào Lý Tuyết Diên dạy bảo, vừa thuận khí cho lão gia tử kia.

"Tỷ nổi điên cái gì vậy?", Bảo Nhi mắng nữ nhân kia một câu, đi tới trước mặt lão phu thê lễ phép hành lễ.

Lý phu nhân giống như thấy cứu tinh, lôi kéo Bảo Nhi kể lại đầu đuôi sự tình.

Dựa vào những thứ lẽ tẻ chấp vá lại Bảo Nhi đã hiểu được sơ sơ. Một vị lão hữu của Lý lão gia, trong nhà vừa khéo có một nhi tử, đã đến tuổi thành thân, hai người hợp kê, cảm thấy hai đứa trẻ kết làm thân gia, thân càng thêm thân. Định tốt ngày gắp mặt. Lý Tuyết Diên vừa nghe xong, một vụn lần không đồng ý, hôm nay đúng lúc người ta đến xem mặt, Lý Tuyết Diên trực tiếp đổ ập xuống nhà người ta nằ, còn nói bộ dạng người ta như một con cóc. Lý lão gia bị chọc tức, mặt mo của mình đều mất hết, lúc trước mình còn ba hoa khoe khoang khuê nữ mình, giờ thì tốt rồi, bộ dạng đàn bà chanh chua kia cũng quăng thật xa, nào có một chút đáng về nữ nhi gia chứ.

Thế là, bùng nổ, lửa giận mấy chục năm rốt cuộc không kềm được nữa, trực tiếp mắng nha đầu kia một câu, Lý Tuyết Diên không phục, khoi lên tranh luận với cha nàng ta. Liền tạo thành cục diện bây giờ.

Lý Tuyết Diên thấy Bảo Nhi tới, có chút ngượng ngùng bỏ từ trên bàn xuống. Hậm hực ngồi ở một bên. Bảo Nhi là người duy nhất có thể trò chuyện cùng nàng, sợ nàng ấy đi mất, cho nên nàng e dè.

Bảo Nhi vừa an ủi hai lão nhân gia kia, vừa ra hiệu Lý Tuyết Diên tới xin lỗi. Lý Tuyết Diên như khúc gỗ lắc đầu một cái, Bảo Nhi trừng mắt liếc một cái. Quay đầu lại tiếp tục an ủi hai lão nhân gia.

Thấy hai lão nhân gia kia bình phục không kém lắm, đi tới bên cạnh nữ nhân kia, kéo người vào hậu viện.

"Tỷ thật là có tài! Làm cha tỷ tức thành như vậy, tỷ có một chút lương tâm hay không?", không một chút khách khí, quay về phía nữ nhân kia dạy dỗ.

Lý Tuyết Diên có chút đuối lý cúi đầu, "Cũng không phải đều là lỗi của ta, ai bảo ông ấy tìm cho ta nam nhân, bộ dạng xấu như vậy, còn không biết xấu hổ tới gặp người, không sợ mất mặt!"

"Vậy tỷ không thể đổi lại cách khác sao, biết rất rõ là cha tỷ tìm, tỷ còn công kích như thế! Tỷ có còn để cho ông ấy sống hay không, lớn tuổi như vậy rồi, dễ dàng sao?"

"Ta chính là chương mắt người khác, ta chỉ muốn Thượng Quan Dục, " trong miệng lẩm bẩm.

"Được rồi, đi xin lỗi trước, biện pháp nhiều như vậy, tỷ lại tìm cách ngu xuẩn nhất! Thật không biết trong đầu tỷ chứa cái gì." Đẩy người nọ về phía tiền đường.

Lý Tuyết Diên lẳng nhẳng, "Ta không xin lỗi, cũng không phải hoàn toàn là lỗi của ta. Ta không muốn, bọn họ không cần tìm cho ta."

"Aiz, nữ nhân ngốc như tỷ, ta phát hiện ta mà đứng chung một chỗ với tỷ, trí lực của ta lập tức tăng tới năm trăm luôn. . . ", "Được rồi, tỷ đi nói xin lỗi, ta đã có cách làm cho cha nương tỷ không tìm nam nhân cho tỷ nữa."

"Thật sao?", Lý Tuyết Diên lập tức tinh thần phấn chấn.

"Không tin thì thôi, vậy ta mặc kệ tỷ." Bảo Nhi giả vờ muốn đi.

Lý Tuyết Diên vội vàng kéo lại, "Được được, ta đi nói xin lỗi."

Hai người dắt nhau đến tiền đường, bên ngoài người xem náo nhiệt đã giải tán, cửa tiệm cũng mở lớn ra. Lý lão gia từ ngai trên ghế bên cạnh lạnh nhạt gạt trà.

"Đừng già quá!", Bảo Nhi tới cửa lại thêm một cước, nha đầu này rõ ràng chẳng biết mình cũng có lỗi, chỉ tính làm qua loa thôi.

Lý Tuyết Diên dịch đến bên cạnh lão gia tử, "Cha, con sai rồi", giọng nói vẫn ngang ngạnh như cũ, Bảo Nhi có chút thất bại nhướng mắt.

Cái này mà gọi là xin lỗi à?

Lão gia tử kia uống một ngụm trà, nghe khuê nữ tâm ý không đồng nhất, muốn quay mặt đi, Lý phu nhân ở bên cạnh vội vàng đưa mắt ra hiệu cho lão gia tử.

"Ừ, biết sai là tốt rồi. Lần sau cũng không nên tái phạm nữa." Để ly xuống, phát tay áo ra cửa.

"Nha đầu con đó, tại sao không để cho cha con và ta đỡ lo! Con nên học biết tri thư lễ nghĩa như Bảo Nhi người ta một tý." Lý phu nhân chỉ vào Bảo Nhi dạy Lý Tuyết Diên.

Bảo Nhi và Lý Tuyết Diên cùng co rút, sau đó Bảo Nhi lại tua thêm một hàng vạch đen, khụ khụ, phu nhân, người chỉ thấy mặt ngoài thôi. . .

Lý Tuyết Diên xì mũi liếc Bảo Nhi một cái, cúi đầu lè lưỡi, nương à, nàng và con giống nhau! Người bị lừa rồi. . .

Nghĩ lại, về sau cũng nên học Bảo Nhi một tý. Trước người khác, đoan trang thanh tao lịch sự, sau lưng người, điên cuồng tiêu sái.

Chờ nương Lý Tuyết Diên dạy dỗ nàng ta không kém lắm, Bảo Nhi nhân cơ hội liền mang nha đầu kia ra ngoài.

"Ông trời ơi! Đất ơi! Ai tới cứu ta với!", Lý Tuyết Diên khoa trương ngửa đầu ai oán.

"Ha ha ha ha, " Bảo Nhi hả hê cười lớn, "Học một chút đi, Hươu Bào (Hoẵng Siberia) ngốc!"

"Hươu Bào gì?", con mắt tròn vo của Lý Tuyết Diên nhìn chằm chằm.

"Ở một nơi quanh năm băng tuyết ngập trời, có một loại động vật gọi là Hươu Bào. Nhìn thấy có người tới bắt, liền vùi đầu vào trong tuyết, ha ha, thế này thì các người không thấy được đâu nhì! Sau đó, người ta một gậy đánh cho nó bất tỉnh, bỏ vào túi."

Lý Tuyết Diên nhú mày nói: "Hươu Bào này cũng quá ngốc rồi!"

"Ừ, tỷ hiểu được!", Bảo Nhi ghen cười, vội vàng co cẳng chạy.

Lúc này Lý Tuyết Diên mới phục hồi tinh thần lại, "Nữ nhân chết tiết, muội đứng lại đó cho ta! Muội dám nói ta ngốc!"

"Ui da, thật xin lỗi... ", cứ lo chạy không để ý, mới đụng vào người rồi. Ngẩng đầu nhìn lên chính là vị Mộc công tử kia, Bảo Nhi xin lỗi cười cười.

"Không sao, chạy chậm một chút, coi chừng ngã", Mộ Dung Dục một bộ áo trắng bình thường, người đi theo bên cạnh mặc đồ giống hỏa kị.

Lý Tuyết Diên nhìn qua, ôi nguy rồi, lại tới một mỹ nam nữa! Vội vàng thả chậm bước chân, chuyển qua bên cạnh Bảo Nhi.

"Ta vừa trở về, mới biết lần trước nàng cho người tới tìm ta, có chuyện gì cần ta làm sao?", Mộ Dung Dục mặt mỉm cười, cúi người, hỏi Bảo Nhi.

Bảo Nhi cười cười, "Đã không sao, Mộc công tử không cần để trong lòng."

Lý Tuyết Diên ở bên cạnh ngấm rồi lại ngấm, không ngừng quan sát Mộ Dung Dục, khi thấy vẻ mặt hung hăng của người đi theo bên cạnh thì lập tức thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng dời đến phía sau Bảo Nhi.

Mộ Dung Dục gật đầu cười, "Vậy về sau ta có thể gọi nàng là Bảo Nhi không?"

"Ừm, đương nhiên có thể", Bảo Nhi không chút nghi ngại nói. Đây là chuyện hết sức bình thường, chỉ là một cái tên mà thôi.

Mộ Dung Dục khẽ nhếch khóe mắt lên, tâm tình rất tốt, "Nghe nói bây giờ phố Thanh Lâm bày đầy hoa cúc, Bảo Nhi cùng đi xem không?"

"Hoa cúc đều nở rồi à!", nghĩ đến của mình trông hiện tại mới làm đồng, có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, đang nở rất đẹp, " nói xong sang bên phải đi trước dẫn đường.

Lý Tuyết Diên và Bảo Nhi đi theo phía sau, như có như không nhìn sang hỏa kị bên cạnh kia, nhẹ giọng nói với Bảo Nhi: "Bảo Nhi, ta cảm thấy người đó nhất định nội công rất thâm hậu!"

Bảo Nhi liếc nàng một cái, "Hộ chủ công phu có thể yếu sao?"

Lý Tuyết Diên hơi ngừng lại nói: "Cũng đúng hen, muội nói hẳn có thể đánh bao nhiêu người? Nhìn rất gầy, không cường tráng. Ta cảm thấy năm người đều không thành vấn đề."

Bảo Nhi có chút bất đắc dĩ, "Bé con, tỷ biết không? Người nội công thâm hậu, thính lực đều cực tốt. ... "

"Hả?"

Bên này Lý Tuyết Diên vội vàng che miệng, bên kia Mộ Dung Dục khẽ nhếch môi, liếc về phía Mộc Lâm bên cạnh. Khóe miệng Mộc Lâm giật giật, đứng nói năm, năm mươi cũng không có vấn đề.

Đường cái Thanh Lâm bắt chéo cửa sông, phần nhiều là bán hoa cây cỏ, ở cửa của cửa hàng hai bên, đều bày từng hàng hoa cảnh, bắt mắt nhất chính là các loại màu sắc khác nhau của hoa cúc, đỏ, vàng, trắng, màu mực, tím, xanh lá, cam, hồng, nâu.

Bảo Nhi có chút rung động, càng đi về phía trước thì đến một chỗ sân trống, đủ loại hoa cúc có nhiều màu sắc khác nhau đón ánh mặt trời nở rộ, giọt nước trong suốt trên mặt cánh hoa khúc xạ ánh nắng rực rỡ. Một tầng màu sắc xếp chồng lên nhau giống như là thang mây bảy màu.

"Thật là đẹp...", Bảo Nhi không nhịn được khen ngợi.

"Đợi đến tiết hoa cúc, còn có thể đẹp hơn!", Lý Tuyết Diên đã nhìn quen nên không thấy lạ.

"Tiết hoa cúc gì?", Bảo Nhi còn chưa từng nghe qua, không phải Tết Trung Thu sao.

"Trước ba ngày Tết Trung thu chính là tiết hoa cúc." Lý Tuyết Diên đáp.

Thì ra là như vậy, Bảo Nhi hiểu ra gật đầu. Đi về phía hoa cúc màu cam kia.

"Cẩn thận!",

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62-3: Thân phận

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Một tiếng kêu kinh sợ vang lên, Bảo Nhi đã bị người ôm vào trong ngực, trên mặt sụt qua vài giọt nước. Ngẩng đầu nhìn lên, Mộ Dung Dục đầu tóc ướt nhẹp, nước vẫn còn đang tí tách nhỏ xuống, trên gác xếp một vị phụ nhân đang bụng chầu gối, miệng há hốc, trông thấy tất cả mọi người nhìn lên trên, vội vàng chạy trở về trong phòng, đóng cửa lại.

"Mộc công tử..." , Bảo Nhi cuống quýt móc khăn tay ra lau mặt cho hắn, Mộc Lâm vừa định tiến lên, liền dừng lại ở một bên. Mộ Dung Dục không có cự tuyệt, buông con người xuống, đáy mắt tràn đầy vui vẻ.

Trong nháy mắt giữa cách đó không xa, Nhạc Mặc liếc thấy một màn kia, Mộ Dung Dục nửa ôm tiểu nữ nhân kia, mà tiểu nữ nhân đó không phát giác ra, còn tỉ mỉ lau mặt cho người ta.

Bỏ lại người cả phòng, vội vã đi xuống lầu. Người đang báo cáo cái gì đó, vừa ngẩng đầu, chủ tử không còn ở đây, người một phòng cũng không hiểu ra sao nhìn hắn.

"Các người đừng nhìn ta như vậy, ta nói cái gì? ta..."

Lý Tuyết Diên thấy Nhạc Mặc đi về phía bên này, muốn gọi Bảo Nhi nhìn xem, lúc này mới nhìn thấy tình trạng hai người trước mặt kia có chút mập mờ, Bảo Nhi, muội xong đời!

Mộ Dung Dục liếc thấy bóng dáng kia đến gần, rất tự nhiên buông cánh tay đang ôm kia xuống, Bảo Nhi đang đưa lưng về phía Nhạc Mặc, dĩ nhiên không thấy được tướng công nhà nàng.

"Mộc công tử, cảm ơn, người nhanh đi về thay quần áo khác đi!" Lời còn chưa nói hết, liền bị một nguồn lực lớn kéo qua, up vào một lòng ngực ấm áp.

"Ặc, tướng công, chàng tới rồi!",

Nhạc Mặc nhìn gương mặt nhỏ nhắn kiều mỹ kia, rốt cuộc không bày ra được sắc mặt, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cảm ơn Mộc công tử, Từ Hiên cảm kích khôn cùng!" , giọng điệu trong suốt, khóe môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Một cái nhắc tay, không sao" , thuận tay thu khăn gấm đang cầm trong tay vào trong tay áo rộng.

Mộc công tử và Nhạc Mặc từ biệt, dẫn theo Mộc Lâm rời đi. Lý Tuyết Diên nhận thấy được hai phụ nữ này sẽ có đại chiến, cũng không lưu lại, tìm một cái cớ, liền chạy đi.

Bảo Nhi hoàn toàn không có phát giác ra cái gì, Nhạc Mặc móc khăn ra lau nước đọng trên mặt cho nàng.

"Tướng công, sao chàng cũng tới, chàng xem, hoa cúc này đều nở, đẹp biết bao! Ta mới biết còn có tiết hoa cúc đây, chàng cũng không nói cho ta biết." Có chút oán giận trách Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc nhún mày một cái, mập mờ cùng nam nhân khác như vậy, hắn còn chưa nổi giận đấy!

Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc trầm mặt không nói lời nào, hung hăng ngắt cánh tay hắn một cái, "Ta đang hỏi chàng đấy!"

Nhạc Mặc thu lại sắc mặt, kéo bé con kia đi về.

"Ta còn chưa xem xong mà!", hất hai cái không hất ra được, Bảo Nhi ngồi xổm người xuống lui về phía sau.

Nhạc Mặc cũng không kéo, trực tiếp ôm ngang người lên, vào một cửa hàng hoa khuất bên cạnh, thả người xuống một cái giường êm bên trong, hai cánh tay vây lại, không để cho nàng xuống.

"Chàng điên rồi, tại sao tùy tiện vào hậu viện của người ta?" , Bảo Nhi đuổi cái đầu nhìn ra ngoài, cũng không thấy ông chủ kia đuổi theo vào.

"Bảo Nhi, nàng càng ngày càng có bản lĩnh!" , Nhạc Mặc cúi người, nhếch đuôi mắt.

Bảo Nhi có chút không hiểu, Nhạc Mặc nói như vậy, nhất định là nàng lại làm cái gì chọc tới hắn. Nhưng nàng chẳng hề làm gì cả mà?

Xoay mắt một cái, "Ta không có bản lĩnh lớn gì!"

Nhạc Mặc ngừng lại một chút, ngồi xuống giường êm, gác chân, chống đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm đôi mắt như nước long lanh kia. Như nghĩ tới điều gì, lại móc khăn ra, tỉ mỉ lau hai cái móng vuốt lại một lần.

Bảo Nhi nhìn bộ dạng nghiêm túc kia của tướng công nhà nàng, cũng không nói chuyện, mặc cho hắt lau. Trong đầu nhảy ra đủ loại suy nghĩ, hôm nay tướng công nhà nàng mắc bệnh gì vậy?

Thuận theo bệnh nhân, không thể ngăn cản hẳn. Nghĩ tới đây, Bảo Nhi cười như một đóa hoa, "Tướng công?"

Nhạc mặc liếc mắt nhìn đáng vẻ nịnh hót của bé con kia, thu khăn lại, áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia.

Bảo Nhi lại mềm mòng gọi một tiếng tướng công, Nhạc Mặc không kềm long được, đưa tay đè chặt cái đầu nhỏ kia lại, chụp lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Triền miên một phen, Bảo Nhi vội vàng đẩy nam nhân kia ra, nói gờn à, hiện tại đang ở hậu viện nhà người ta đó! Cũng không phải là nhà mình, ngộ nhờ người ta xông vào, vậy phải làm sao đây.

Nhạc Mặc muốn tiếp tục, nhưng bị một cái móng vuốt nhỏ chặn miệng lại. Có chút không vui thu tâm tình lại, lúc này Bảo Nhi mới buông lỏng tay.

"Chàng tức giận cái gì vậy? Ta không làm chuyện xấu mà", tâm tình tướng công nhà nàng tốt lên, lúc này nàng mới dám nhắc tới. Đừng thấy nam nhân kia cứng chiều nàng, đó cũng phải chia theo tình huống. Hôm nay hình như có chút nghiêm trọng, phải thuận theo một chút. Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, lẩm bầm

Nhạc mặc buông lỏng cánh tay ôm bé con kia ra, tựa vào trên giường, giọng nói lạnh nhạt nói: "Nàng hãy suy nghĩ thật kỹ đi."

Bảo Nhi lắc đầu, lại nhìn ra ngoài một cái nói, "Tướng công, chúng ta đi nhầm chỗ rồi, đây không phải là nhà của chúng ta."

"Đừng đánh trống lảng, tiếp tục suy nghĩ." Nhạc Mặc nhắm mắt lại, nghỉ một chút.

Tiểu nữ nhân kia le lưỡi, hôm nay tướng công nhà nàng tới thật. Làm sao bây giờ? Ta không hề làm gì cả mà!

Tới gần phía trước, đầu úp sấp vào trong ngực người ta, nhìn gương mặt tuấn tú kia, tí mĩ thường thức một phen, kìm lòng không đậu nói, "Tướng công, chàng càng ngày càng đẹp!"

Khỏe miệng Nhạc Mặc giật giật, khẽ nhếch mí mắt, nhìn cái đầu nhỏ trong ngực kia, "Suy nghĩ xem hôm nay nàng đã làm sai điều gì, nếu không buổi trưa không cho phép ăn cơm." Nói xong, liền nhắm đôi mắt tôn quý kia lại.

Bảo Nhi khịt khịt mũi, hôm nay ta đã làm sai điều gì? Không có mà, ta ngoan ngoãn đi hóa giải mâu thuẫn cho nhà Lý phu nhân, sau đó thì gặp phải Mộc công tử, cùng người ta đi xem hoa. Aiz, đợi một chút, chẳng lẽ là bởi vì nàng cùng nam nhân khác đi xem hoa, Nhạc Mặc ghen?

Nhưng lúc xem hoa không chỉ có hai chúng ta, bốn người lận mà, Lý Tuyết Diên cũng ở đấy! Tại sao tướng công nhà nàng hẹp hòi như vậy.

Trong lòng oán giận, ngoài miệng cũng không thể nói. Tiến tới chỗ cổ tướng công nhà nàng, "Tướng công, ta không nên cùng nam nhân khác đi xem hoa." Cẩn thận quan sát, sắc mặt tướng công nhà nàng cuối cùng cũng hòa hoãn một chút.

"Còn gì nữa không?", Nhạc Mặc khẽ động mí mắt.

Còn có cái gì? Bảo Nhi xoay mất một vòng, chỉ xem hoa, chuyện gì khác cũng không có làm!

"Không còn...",

"Tiếp tục suy nghĩ!",

Bảo Nhi thật muốn cào nam nhân kia hai cái, rõ ràng không có gì khác, tại sao chọc tới hắn. Với tay, co thành móng vuốt mèo, mới vừa nhích tới gần một chút, nam nhân kia liền mở mắt ra, Bảo Nhi vội vàng thu tay, cười hi hi.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, đưa tay chụp lên trên vai người ta, ân cần xoa bóp.

Nhạc Mặc ôm bé con kia vào trong ngực thật chặt, nhếch lông mày lên, "Nàng đã có tướng công, biết không?"

Bảo Nhi ngoan ngoãn gật đầu một cái, ngây ngốc nhìn Nhạc Mặc.

"Về sau cách xa nam nhân khác một chút, biết không?", thấy bé con của mình ngoan như vậy, giọng nói Nhạc Mặc mềm xuống.

"Ừm ừm ừm ừm, " mỗ nữ gật đầu như giả vờ.

Lúc này Nhạc Mặc mới thu lại vẻ mặt nghiêm nghị, nhếch đuôi mắt. Hôn cái đầu nhỏ kia một cái.

Bảo Nhi thấy tâm tình tướng công mình thật tốt, cũng không tiếp tục xoa bóp, nhìn nam nhân kia nói, "Nào có ai hẹp hòi như chàng vậy, không phải ta chỉ cùng người khác đi ngắm hoa một lát thôi sao? Người ta không phải là bằng hữu của chàng sao? Tại sao bụng dạ chàng hẹp hòi như vậy." Nói xong còn liếc nam nhân kia một cái.

Con tức của Nhạc Mặc mới vừa đề xuống, lại lập tức tăng lên, "Nàng không có ý định nghe lời?", lật người bao vây người vào bên trong, sắc mặt đen kịt.

"Chàng chính là chủ nghĩa đại nam tử! Tướng công hừ!", nói ra khỏi miệng chính là một tràng ghét bỏ.

"Tốt! Ta đã quá nuông chiều nàng!", buông lỏng bé con kia ra, phất tay, xoa huyết thái dương.

Đây là Nhạc Mặc không cần nàng nữa sao? Đột nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều xám xịt, đứng dậy đi ra bên ngoài. Lúc bước ra bước đầu tiên, nước mắt như chuỗi hạt châu bị đứt, lách tách. Nhạc Mặc vội vàng duỗi cánh tay kéo bé con kia trở lại, nàng khóc làm ruột gan hắn đứt từng đoạn.

"Được rồi, Bảo Nhi, tướng công không bao giờ hung dữ với nàng nữa, tướng công sai rồi. Ngoan...", vừa lau nước mắt cho nàng vừa nhẹ giọng dụ dỗ.

"Cũng không phải là lỗi của ta, chàng là nam nhân hừ! Ta không cần chàng nữa!", vừa mắng, vừa đánh.

Nhạc Mặc chỉ có thể chịu đựng, Bảo Nhi, nàng không biết, tướng công có bao nhiêu lo lắng. Rất nhiều chuyện, nàng đều không hiểu rõ, tướng công không muốn để cho nàng có gánh nặng.

Đánh đủ rồi, cũng không khóc nữa, khóc sụi sụi, nhìn chằm chằm nam nhân kia.

"Bảo Nhi, đồng ý với tướng công, cách xa Mộc công tử kia một chút."

"Tại sao, người ta không phải là bằng hữu của chàng sao?", túm vạt áo, nằm ở trong ngực nam nhân kia.

"Bằng hữu chia ra rất nhiều loại, mà hắn, rất nguy hiểm, nàng hiểu chưa?", xoa tóc đen mềm mại kia, hai người lẳng lặng trò chuyện.

Bảo Nhi khẽ gật đầu một cái, "Chuyện Ngô Châu Phù lần trước, ta bảo hòa kê kia đi tẩu lâu Minh Hương tìm hắn, hắn không có ở đó. Hôm nay đúng lúc gặp được, liền cùng nhau xem hoa."

Bảo Nhi chui đầu ra, "Chàng ghen tỵ với người ta đúng không, còn nói người ta nguy hiểm. Tướng công, chàng ghen?" Nhướn mày, nhìn nam nhân kia.

Bàn tay to vươn tới, ấn cái đầu nhỏ kia vào lại trong ngực, "Nàng là của ta! Không cho phép bất kỳ kẻ nào đụng vào." Trong mắt hiện lên vẻ kiên nghị.

Bảo Nhi cảm thấy, Nhạc Mặc có chút bi thương, trong lòng cũng không có mùi vị gì.

"Tướng công, có phải chàng quá mệt mỏi hay không? Bảo Nhi nhất định ngoan ngoãn."

Trong mắt Nhạc Mặc hiện lên chút ngọt ngào, "Chỉ cần Bảo Nhi ở bên cạnh ta, cái gì cũng tốt!"

Lúc trở lại Phụng Y Các Đỗ Quyên mang lên một cái thiệp, đưa cho Bảo Nhi, nói là nha đầu của Cẩm Y Phường đưa tới.

Bảo Nhi liếc mắt nhìn nam nhân lạnh nhạt kia, mở thiệp ra. Ý cơ bản là, ở trong nhà Ngô Yên Nhiên mở một buổi tiệc hoa Cúc, muốn mời Bảo Nhi đến tham gia vào ngày đầu tiên của Tiết Hoa Cúc, hy vọng có thể làm tăng thêm tình cảm tỷ muội thân thuộc.

Bảo Nhi bĩu môi, đây là muốn hành động có tiết tấu sao? Ta thật đúng là không biết giữa hai ta có tình cảm gì cần thân thuộc.

Phụng Y Các làm ăn dồi dào, những cửa hàng quần áo may sẵn khác trong trấn không thể lạc quan. Đây chính là thị trường, cạnh tranh, chính là quan điểm cơ bản.

Hai ngày nay, có rất nhiều chủ cửa hàng tới tìm Bảo Nhi uống trà tán gẫu. Chẳng qua là muốn dựa vào chiêu bài Phụng Y Các, tiếp tục buôn bán đồ may sẵn. Bảo Nhi cũng từng suy tính qua, loại kinh doanh này đối với chuyện mở rộng cửa hàng sản xuất và tuyên truyền danh tiếng có chỗ lợi rất lớn, nhưng rủi ro cũng rất đột xuất. Không thể trực tiếp quản lý, ngộ nhỡ, một chỗ có vấn đề, sẽ ảnh hưởng buôn bán của cả Phụng Y Các.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Độ sức

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hiện tại mặc dù kinh doanh của Phụng Y Các đã vào quỹ đạo, nhưng các phương diện còn chưa đủ thành thực. Vấn đề bảng hiệu kinh doanh, nàng còn cần thận trọng suy tính.

Hiện tại danh tiếng của Phụng Y Các đang tăng lên vùng vực. Đương nhiên nàng biết đạo lý cây to đón gió. Tốt nhất vẫn nên kinh doanh dè dặt, không mù quáng đi khuếch trương. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nàng sẽ xem xét thu tóm tất cả cửa hàng quần áo may sẵn ở chung quanh.

Bố trang Dư thị là do Ngô Yên Nhiên dẫn dắt đầu tiên cho nàng. Nàng có thể lợi dụng lợi ích nhất thời, nhưng suy cho cùng không phải kế hoạch lâu dài. Cửa hàng của Ngô Yên Nhiên trải rộng Đào Huyện, là người mua hàng lớn nhất của Dư thị. Phụng Y Các chỉ là một cửa hàng đang trong giai đoạn phát triển, không có thực lực lớn như Cẩm Y Phường vậy. Nếu như thật sự có một ngày, vạch mặt cùng Ngô Yên Nhiên rồi. Nguồn nguyên liệu vải sẽ là một nguy cơ đang tiềm ẩn.

Cầm ngòi bút nhỏ trong tay, tỉ mỉ đánh giá. Vẫn nên tìm thời gian đi Mộc Diệp Trang xem một chút, trong lòng vẫn không bỏ được, chất liệu vải tốt như vậy, bỏ qua thật đúng là đáng tiếc.

Lần trước về trong thôn, Bảo Nhi đã trò chuyện với Tú Tú một phen. Bảo Nhi đề nghị phân mấy phụ nhân kia ra theo tay nghề tốt xấu thành mấy cấp bậc, mỗi một cấp bậc tiền công cũng không giống nhau. Lại bảo Tú Tú tìm mấy người có kinh nghiệm, chuyên phụ trách kiểm tra đồ may xong, không cho phép quần áo xuất hiện bất kỳ tỷ vết nào có thể thấy được.

Công ty tốt cần chính là một loại trách nhiệm, kiếm tiền là cần thiết, nhưng không thể là quy tắc duy nhất. Chiều dài sinh mạng của công ty và giá trị định vị của công ty có quan hệ rất lớn. Mục tiêu của Phụng Y Các, chính là đồ làm ra nhìn đẹp nhất, mặc thoải mái nhất.

Thu bút, xem tổng thể khoản mục gần đây một chút, căn dặn Mộc Cận mang theo canh gà nấu lúc sáng sớm, ra cửa.

Lúc đến Mộc Diệp Trang thì đúng lúc gặp được một vị phụ nhân đang bung thuốc, muốn vào cửa. Bảo Nhi nói là họ hàng xa của bà bà, tới thăm bà bà một chút. Phụ nhân kia rất ôn hòa, đón Bảo Nhi vào.

Phụ nhân kia chính là người đại phu lần trước giới thiệu tới, vốn ở y quán giúp đỡ nấu thuốc. Hiện tại trừ nấu thuốc, mỗi ngày còn phụ trách chăm sóc bà bà.

Phụ nhân kia đỡ bà bà dậy, bà bà có thể động nửa người trên, nhưng đi đứng đã không động dẩy được nữa. Bà bà nói chuyện không rõ ràng lắm, Bảo Nhi chỉ bảo bà ấy bồi dưỡng thân thể, cũng không nói những thứ khác, dẫn theo Mộc Cận rời đi.

Nhìn bà bà như vậy, Bảo Nhi thật sự không mở miệng được. Chuyện vải vóc vẫn nên kéo dài một chút thôi, ít nhất cũng phải chờ đến lúc bà bà khỏe hơn một chút. Chỉ là trong lòng Bảo Nhi cũng không có tính toán, trận đột quy này có thể may mắn như vậy là tốt rồi.

Gần đây Nhạc Mặc đi sớm về trễ, trái lại Bảo Nhi không có suy nghĩ gì khác, chỉ có chút lo lắng cho thân thể của hắn. Aiz, suy cho cùng là nam nhân của mình, có thể không nhớ nhưng sao!

Căn dặn Đông Mai và Hải Đường, hầm một chút canh bổ. Đến hậu viện dứt cho Tiểu Bạch chút rau quả, hiện tại bộ dạng Tiểu Bạch mập mạp, mỗi ngày làm biếng không muốn nhúc nhích, nhiều nhất bò ở trong vườn. Một giống động vật hoang dại thật tốt, cứ như vậy để cho Bảo Nhi làm hỏng, gien tốt cũng bị thoái hóa, biến thành thỏ nhà thật thật tại tại.

Trương đại thúc đến ở hậu viện bên cạnh, phòng trước kia đổi thành kho hàng. Sáu người kia cũng đã dọn tới đây, không cần mỗi ngày đi đi về về Lý Ký.

Mùa thu, bức tranh tàu thuyền ca múa mừng cánh thái bình trên hồ hoa đào, đèn lồng đông đưa chiếu nhẹ nhàng lên mặt nước hồ, trang điểm cho mặt hồ, làm tăng thêm không ít thanh sắc.

Kể từ khi Mộ Dung Dục vào ở từ lâu Minh Hương, Thượng Quan Dục lại dọn về tư trạch vùng ngoại thành. Hắn không muốn có quá nhiều tiếp xúc với người nọ, bất kể tình thế hiện nay như thế nào, hắn chỉ nên nắm chắc một mức độ, không để cho gia tộc Thượng Quan cuốn vào cơn sóng hỗn độn trong triều. Hiện tại gia tộc Thượng Quan là một khối đá kê chân rất tốt, nhưng đợi một mai kia sau khi việc thành, ai có thể bảo đảm nó sẽ không như nhất tộc Hoa thị năm đó, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tiếp theo chịu khổ diệt tộc!

Vân về lá trà trên miệng ly, nhìn sương mù mờ mịt ngoài cửa sổ kia.

"Thiếu gia, thuốc sắc xong rồi." Thiên Danh bưng một chén thuốc đen kịt đi vào.

Thượng Quan Dục có chút phiền não nhũn mảy, "Tại sao lại phải uống thuốc, ta nhớ hai ngày trước mới vừa uống mà."

"Thiếu gia, đã qua bảy ngày rồi, hôm nay chính là ngày uống thuốc!", Thiên Danh đặt thuốc lên trên chiếc kỷ trà trước mặt Thượng Quan Dục, đứng một bên nhìn thiếu gia nhà hắn.

Thượng Quan Dục nhìn Thiên Danh đứng ngốc ở một bên một cái, "Người đi xuống trước đi, chờ người một chút ta sẽ uống."

Thiên Danh nào tin! Thiếu gia nhà hắn còn không biết sao, chỉ cần bên này hắn xoay người đi, thuốc lập tức sẽ không còn. Đợi lát nữa sẽ phải nấu lại một lần nữa, bởi vì bị thiếu gia nhà hắn len lén đổ đi. Từ trong ghi chép của hắn tính ra, thiếu gia nhà hắn đã đổ thuốc vô số lần. Hắn không dễ bị lừa gạt như vậy đâu nhá!

"Thiếu gia, vừa rồi nô tài đã làm nguội thuốc rồi, hiện tại uống vừa vặn, không nóng." Thiên Danh tiến lên bưng thuốc lên, đưa tới trước mặt Thượng Quan Dục.

Kiểm đủ toàn bộ lực lượng, chống lại ánh mắt hung hăng kia của thiếu gia nhà hắn. Thượng Quan Dục thu hồi ánh mắt, nhận lấy thuốc, nhìn cũng không nhìn, ngửa đầu trút hết vào. Thiên Danh nhón chân lên, đuổi đầu tới nhìn xem, đúng thật là vào hết. Cười hi hi nhận lấy chén không, đưa tới một cái khăn.

Thượng Quan Dục thô lỗ nhận lấy khăn, lau khước miệng một cái, lại quăng trở về, Thiên Danh vội vàng tiếp được, "Thiếu gia, vậy nô tài lui xuống trước, thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút."

"Chậm đã, "

"Thiếu gia còn có việc gì dặn dò?"

Thượng Quan Dục vờ ho hai tiếng, cầm một quyển sách bên cạnh lên, làm như vô tình hỏi, "Gần đây Phụng Y Các có động tĩnh gì không?"

Thiên Danh giật giật lỗ tai, thiếu gia nhà hắn thật là điên rồi!

Giương mặt nhăn như trái khô qua nói: "Tất cả mạnh khỏe!"

"Cái gì mà tất cả mạnh khỏe? Không thể động tĩnh gì cũng không có chứ? Người điều tra thế nào!", thuận tay quăng sách ra ngoài.

Thiên Danh vội vàng tiếp lấy, "Thiếu gia, Nhạc phu nhân và Nhạc công tử tốt vô cùng!"

"Nhạc phu nhân cái gì? Nói cho người biết bao nhiêu lần! Nhạc cô nương!", gờ tay đánh về phía đầu Thiên Danh, Thiên Danh giật mình nhảy qua bên cạnh.

Thượng Quan Dục cũng cảm thấy mình biểu hiện có hơi khoa trương, thu lại vẻ mặt nói, "Mỗi ngày nàng làm những gì? Có phải bà điên kia mỗi ngày đều đến quần lấy nàng hay không?" (bà điên không phải là ai khác, vâng đây chính là Lý Tuyết Diên!)

Thiên Danh nói thầm trong lòng, tại sao thiếu gia nhà hắn lại coi trọng Nhạc phu nhân chứ, cái này phải làm sao cho tốt đây! Lúc trước ở Trung Thành, thiếu gia nhà hắn ai cũng chúm mắt, lão gia gọi hắn tới nói chuyện. Bảo hắn nghĩ cách dẫn dắt thiếu gia tới phương diện kia. Nhưng thiếu gia nhà hắn mà cần hắn dẫn dắt à, đã sớm duyệt vô số người rồi, chỉ là không có một người nào vào mắt.

Hiện tại tốt rồi, có người vào mắt rồi, vốn định trở về báo cáo, mới biết người ta đã có tướng công. Người nói vậy có thể làm gì hả?

Thiên Danh còn đắm chìm trong tưởng tượng, không nhận được thở dài, hoàn toàn không nghe vào tai.

"Thế nào?", Thượng Quan Dục lập tức đứng lên, niu lấy cổ áo Thiên Danh, thiếu chút nữa xách người lên.

Thiên Danh bị ghì thiếu chút nữa thở không được rồi, "Người nói! Rốt cuộc thế nào? Bảo Nhi xảy ra chuyện gì? Nói mau!" Thượng Quan Dục như là nổi điên.

"Không có, không có việc gì, chuyện gì cũng không có." Thiên Danh thật vất vả mới có cơ hội thở ra, xoa cổ đáp.

"Người đi xuống đi!", "Nhanh lên một chút!", trực tiếp đập Thiên Danh một đập.

Tại sao mạng ta khổ như vậy! Thiên Danh vừa cảm thán, vừa đóng cửa lại cho thiếu gia nhà hắn.

Thượng Quan Dục quay về phía gương đồng sửa lại tóc một chút, vỗ vỗ xiêm áo, nhẹ nhàng nhảy một cái từ cửa sổ đi ra ngoài.

Đã lâu rồi không thấy nữ nhân kia, trong lòng rất khó chịu. Một mình tới lui, đi lang thang tới cửa Phụng Y Các. Song cửa sổ trên lầu còn chiếu ánh nến, hẳn là còn chưa ngủ! Vòng ở dưới lầu vòng một, quay qua đúng lúc đối mặt với Nhạc Mặc.

Thượng Quan Dục có chút cảm giác có tật giật mình, muốn cất bước đi, nhưng nghĩ lại, mình cái gì cũng không có làm mà, ưỡn ngực nói: "Tối nay ánh trăng thật không tệ!"

Mọi cử động của hấn Nhạc Mặc đều nhìn ở trong mắt, nhủu mày, "Thượng Quan huynh thật có nhã hứng, tại sao ta không thấy được trắng sáng?"

Thượng Quan Dực ngẩng đầu nhìn bầu trời đen thui lùlì kia, ngay cả một ngôi sao cũng không có, che miệng, ho khan mấy tiếng, "Oh, mới vừa rồi còn có! Tại sao đến đây lại không thấy được vậy! Thật là kỳ quái." Xoay người cúi đầu lăm lăm, đợi đến khúc quanh thì như một con gió trở lại tư trạch. Thiên Danh ở bên ngoài thì nghe trong phòng thiếu gia vang lên tiếng bình bang...

Nhạc Mặc liếc mắt nhìn về phía giao lộ kia một cái, trong mắt xẹt qua một chút nghĩ ngợi, sắc mặt không vui từ cửa hông bên cạnh vào nhà.

Ngày mai sẽ là Tiết Hoa Cúc, chính là ngày ước hẹn với Ngô Yên Nhiên. Bảo Nhi cầm bánh ngọt nhỏ trong đĩa, nhai cảm thụ mùi vị.

"Tướng công, chàng đã về rồi!", nhảy xuống giường nhỏ, kéo lê giày, đón Nhạc Mặc. Nhạc Mặc ôm ngang bé con kia trở về giường nhỏ.

"Chàng nhìn chăm chăm ta làm gì?", Bảo Nhi đưa tay che lại ánh mắt có chút quá nóng bỏng kia.

Nhạc Mặc nhếch môi, kéo móng vuốt nhỏ kia xuống, cúi người tiến tới sùnn mặt Bảo Nhi, vờn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng kia, "Ừm, bánh ngọt này, mùi vị không tệ!"

"Chàng thật đáng ghét!", không nhìn nam nhân tà mị kia nữa, đứng dậy vào phòng trong.

Nhạc Mặc nhủu mày, từ khi nào nữ nhân nhà hấn trở nên thẹn thùng như vậy? Đứng dậy liền đuổi theo đi vào.

Đi vào thì thấy bé con kia lục tung mọi thứ, Nhạc Mặc xoa trán, "Bảo Nhi, nàng muốn tìm cái gì? Tướng công tìm giúp nàng."

Thật ra hấn thật sự không tin bé con nhà hấn có thể tìm được đồ, bé con nhà hấn chỉ biết lục lọi, không biết tìm. Cái này nếu không giúp một tay, toàn bộ đồ sẽ bị nàng chuyển ra ngoài.

Bảo Nhi dùng một chút, ném đồ trong tay đi, "Ta nhớ ra rồi, ở trong cái rương kia, chàng chuyển xuống giúp ta." Chỉ vào cái rương trên kệ, bảo Nhạc Mặc giúp một tay.

Nhạc Mặc vội vàng mang cái rương kia xuống cho tiểu tử tông, Bảo Nhi lật hai cuộn vải gấm đề ở phía trên ra, rút một cái trường sam màu xanh nhạt ở phía dưới ra.

Nhạc Mặc đắc ý nhủu mày, vừa định nhận lấy, liền bị Bảo Nhi đẩy tay ra.

"Cái này không phải cho chàng." Thấy bộ dạng đắc ý của nam nhân kia, Bảo Nhi liền muốn áp chế nhuệ khí của hấn, giống như bảo bối cầm quần áo bò lên giường.

Ngay lập tức Nhạc Mặc có chút không vui, sắc mặt trầm xuống, đan chéo chân, tựa vào trên giường.

"Cho ai?", giọng nói lạnh lùng.

Bảo Nhi là một người không sợ chết, "Lần trước Mộc công tử vì cứu ta, không phải ướt hết quần áo sao, đương nhiên là làm cho hấn." Còn sờ lên nền vải quần áo kia, "Thật trơn bóng!"

Mặt Nhạc Mặc đã tối hấn, đuổi cánh tay một cái, kéo quần áo đó qua.

"Chàng làm gì thế! Ngày mai ta còn phải tặng cho người ta đó!", đi qua giành lại.

Nhạc Mặc tức giận, trực tiếp quăng quần áo xuống đất, kéo bé con kia qua, mày kiếm dựng thẳng, "Bây giờ ta sẽ cho nàng biết, ai là nam nhân của nàng!"

Thấy Nhạc Mặc tới thật, Bảo Nhi cũng không ngốc, vội vàng nhảy xuống giường, nhặt quần áo lên ôm chạy ra phòng ngoài. Nhạc Mặc hoàn toàn không cần xuống giường, đuổi chân một cái, liền gấp người trở lại.

Bảo Nhi cũng không phải là người không, nhảy vọt qua chân của hấn bò đến chân giường. Vừa mới chuẩn bị dòi trợn địa, liền bị nam nhân kia chặn đến góc tường.

"Bảo Nhi, còn muốn chạy đi đâu?", mỗ nam nhếch mắt phượng đứng chuẩn kia lên, khoe miệng thoáng cười tà, rất là mị hoặc.

Bảo Nhi nhìn vạt áo trước nơi lông của mỗ nam, không cẩn thận liền liếc thấy một viên tiểu đậu đậu. Vội vàng nuốt nước miếng một cái, dòi mắt đi.

Nhạc Mặc thấy vẻ mặt của bé con kia, kéo áo ngoài xuống, vạt áo lót bên trong đã tăn ra, đường nét rắn chắc kia, một chút cũng không lộ hiện ra ngay trước mắt.

Bảo Nhi vốn không có ý định nhìn nữa, nhưng lại không nhịn được, liếc mắt nhìn thoáng qua chột cảm thấy cả người khô nóng, vội vàng ngước đầu, rất sợ mình chảy máu mũi!

Hiện tại tâm tình mỡ nam rất tốt, kéo quần áo trong tay tiểu nữ nhân sang một bên, mỡ nữ đã không còn sức kéo lại, cứ như vậy buông lỏng tay ra.

Trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy ranh mãnh, cánh tay chống lên vách tường trên đầu Bảo Nhi, ép thân thể lại gần. Nhếch mắt nói: "Bảo Nhi có hài lòng với vóc dáng của vi phu hay không?"

Cầm tay nhỏ bé kia để lên lồng ngực, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, Bảo Nhi vội vàng thu tay lại, thân thể không nhịn được run lên một cái.

Sắc đẹp trước mặt, có thể nào không suy nghĩ vẩn vơ? Trong lòng Bảo Nhi an ủi mình, nhưng ánh mắt lại không dời ra được.

Nhạc Mặc nhẹ nhàng đẩy vạt áo bé con kia ra, túm người vào trong ngực, "Bảo Nhi, muốn tướng công hay không?", chớp mũi khẽ chạm vào gò má của bé con kia, ở bên tai ngọc kia nỉ non.

Bảo Nhi không cảm lòng được, vuốt ve gương mặt tuấn mỹ kia, ngây ngốc gật đầu một cái. Nhạc Mặc nhếch khóe môi, liếm liếm tai ngọc kia, lột tầng áo mỏng gần cách ở giữa hai người xuống.

Trong ánh nến nhảy múa tiếng thờ gấp, lửa nóng khác thường, màn tơ nhẹ buông xuống, nửa che kiều diễm khắp giường.

Lúc Nhạc Mặc rời giường hôn bé con trong ngực một cái, nhìn thấy từng đóa hoa đào trên cổ ngọc kia, nhếch nhẹ khóe miệng. Nhẹ nhàng xuống giường, dịch dịch góc chăn cho bé con kia. Vừa định mặc áo ngoài vào thì liếc thấy trường sam màu xanh nhạt kia trên đất, xách lên, mặc lên trên người. Nam nhân khác mặc quần áo nữ nhân của hắn làm, làm sao hắn cho cơ hội được?

Bảo Nhi không có dậy muộn lắm, nghĩ đến tiệc Hoa Cúc buổi chiều, liền vội vàng rời giường. Lúc soi gương mới nhìn thấy từng đốm đỏ trên cổ kia, vô lực vô vô ớt, đều là hạo sắc gây họa, có thể trách ai đây!

Bảo Nhi mặc một kiểu quần áo mới, màu thủy lam nhân nhạt, phía trên thêu Hợp Hoan màu hồng, tay áo rộng rãi, phồng với thắt lưng sâu một chút. Đây mới thật sự là khí thế vượt trội! Lại từ trong vại vóc chọn ra một tấm voan mỏng màu lam nhạt lớn, cắt một sợi buộc lên trên cổ, vừa đúng che lại từng đốm mập mờ kia.

Tay nghề chải đầu của Hải Đường tốt, Bảo Nhi kêu lên, bảo nàng chải một búi tóc Lưu Vân, chọn một cây ngọc trâm xanh ngọc, cài vào trên búi tóc.

"Phu nhân, người đẹp quá!", tiểu nha đầu hâm mộ há hốc mồm.

Bảo Nhi cười nhạt một tiếng, "Chờ người xuất giá rồi, cũng sẽ càng xinh đẹp hơn!"

Tiểu nha đầu then thùng đồ mặt, vội vàng đi xuống lầu.

Hôm nay Bảo Nhi ăn mặc khác với trước kia nhiều, cổ áo hình chữ V kia lộ ra ý vị thành thực, tú công thêu hoa tơ vàng hiện rõ cao quý, thiết kế tổng thể hợp với cơ thể mình, lộ rõ đường cong lồi lõm, đẹp động lòng người!

Nhẹ nhàng xê dịch khăn quàng cổ trên cổ, thuận thực thắt cái nơ con bướm ở một bên, ưu nhã lại đoan trang.

Lúc Bảo Nhi xuống lầu lần váy phức tạp kia lay động sáng rọi lóa mắt, một loạn tóc dài vén ở một bên, giống như tiên tử đang từ trên thang mây xuống.

Người một phòng đang xem quần áo, bán quần áo trong cửa hàng đều ngây dại. Bảo Nhi ngồi xuống trên ghế đệm, bóc một miếng điểm tâm lên, bổ sung một chút. Ánh mắt người cả phòng không hề chớp di chuyển theo, mọi người không dám phát ra một chút tiếng vang, sợ kinh sợ đến tiên nhân đó.

Thời gian gần đến rồi, Bảo Nhi gọi Đỗ Quyên, nha đầu kia lão luyện, có tâm tư, từng theo chân Lý phu nhân thấy nhiều cảnh đời.

Tiểu Khang Tử đang chuẩn bị đi gọi cỗ kiệu, Bảo Nhi ngăn lại.

Những người kia đều nói thầm trong lòng, nếu phu nhân cứ thế này đi trên đường, không xảy ra hỗn loạn không chừng sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây! Nếu công tử trở lại, khẳng định sẽ dạy dỗ bọn họ đến chết luôn!

Đây là kiểu trang phục mùa thu mới, chính là một cơ hội để quảng cáo. Làm sao Bảo Nhi lãng phí được! Dẫn theo Đỗ Quyên ra cửa.

Ngô phủ ở trong trấn, cách Phượng Y Các cũng chỉ ba con phố, đối với người khác nhìn có chút xa, ở trong mắt Bảo Nhi chỉ là chuyện nhỏ, leo núi đi bộ đường dài, không có gì không chơi, chút khoảng cách này hoàn toàn cũng không coi là khoảng cách.

Trong khoảnh khắc Bảo Nhi bước ra khỏi Phượng Y Các, trên đường liền nổ tung, từng tầng từng tầng người tụ tập về phía Bảo Nhi, vốn định đi phố Thanh Lâm ngắm cúc, hiện tại toàn bộ đổi thành ngắm người. Thật sự có thể nói là nam nữ đều xoi, đi qua nơi nào, đầu tiên là kêu lên, rồi yên tĩnh sau đó tiếp tục sôi trào.

Nam nữ đầy đường giống như điên, toàn bộ đổ về một hướng. Bảo Nhi vẫn đạm phong khinh, cười nhân nhạt, tự nhiên đi ngang qua. Kiếp trước không có cơ hội biểu hiện, đời này thật đúng là tốt số, cảm giác của những mình tinh bước trên thảm đỏ kia cũng không có gì hơn cái này nhi!

Tất cả người trong cửa hàng hai bên đường đều ra ngoài, lầu trên lầu dưới, đều với đầu ra ngoài đường.

"Nè, đó không phải là tẩu tử sao?", Quách Học Minh chỉ xuống dưới lầu, miệng kinh hãi không khép được.

Nhạc Mặc và Mộ Dung Dục cùng lúc đứng lên, khi thấy bóng dáng chói mắt kia thì Nhạc Mặc vừa yêu muốn chết, vừa khó chịu muốn chết.

Rất nhiều nam nhân nước miếng đã chảy tới chân thế kia, tại sao bé con kia lại không biết chứ? Không đỡ lo chút nào!

Mộ Dung Dục liếc về phía bóng dáng kia, ánh mắt khó tiếp tục dời đi nữa, nàng quá chói mắt, đáng giá có hết tất cả những gì nên có. Thu đôi mắt mang theo chút chán nản lại. Nếu không có nam nhân bên cạnh kia, có phải nàng sẽ hoàn toàn thuộc về mình không? Hoặc có thể là, dùng biện pháp khác có thể làm cho nam nhân bên cạnh buông tay?

Cho đến khi bóng dáng kia biến mất ở trong tầm mắt, ba người mới quay lại bên trong ngôi xuống. Khóe mắt Mộ Dung Dục liếc về phía Nhạc Mặc, mang theo một chút phỏng đoán.

Tại sao đôi mắt với người này, trong xương sẽ có chút khiếp nhược, thật giống như không có hào quang thái tử này, sẽ thiếu đi rất nhiều sức mạnh.

Nhạc Mặc lạnh nhạt cọ xát miệng ly, gạt lá trà, sóng mắt bình tĩnh, không nhìn ra một chút cảm xúc.

"Tử Hiên học thức nông cạn, sợ không thể nhậm chức quận thủ, đành phụ thánh thác."

"Tài của Tử Hiên, Bản công tử đã sớm lãnh giáo, nếu người không thể đảm nhiệm thì còn bất luận kẻ nào có thể?", nhấp một ngụm trà nói tiếp, "Nghĩ đến Tử Hiên đã sớm biết thân phận của ta, ta cũng không cần nói nữa, chỉ hy vọng Tử Hiên có thể tự cân nhắc thật kỹ, giúp ta một tay. Chờ đến lúc Bản công tử thành nghiệp lớn, nhất định báo đáp."

Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe miệng, "Nếu Công tử đã như thế, Tử Hiên còn có lý do gì cự tuyệt, nhất định cung kính không bằng tuân mệnh."

"Ha ha ha, tốt!"

Ánh mặt trời sáng rỡ bao phủ cả thành trì, nhưng luôn có chỗ không chiếu tới, lộ ra nhàn nhạt ưu thương.

Lúc Bảo Nhi đến Ngô phủ, đã có người ở bên ngoài chờ đợi, rất cung kính dẫn Bảo Nhi tới hậu viện. Còn chưa có bước vào, thì nghe thấy trong sân một tràng oanh yến đang hàn huyên, người tới không ít nhĩ!

Bảo Nhi coi như là người đến cuối cùng, vừa bước vào sân, những quan phụ quý nữ kia đều im bật, toàn bộ soạn soạn đưa ánh mắt nhìn về phía Bảo Nhi. Từng ánh mắt giống như là có thể lột người ra, Bảo Nhi rất là không thoải mái.

Bảo Nhi nhếch khóe môi lên cười nhạt, chau mày, đáp lại. Ngô Yên Nhiên từ trong trạng thái thờ người ra vội vàng đứng lên, thân mật kéo Bảo Nhi tới, giới thiệu với mọi người.

"Các tỷ muội, đây là người ta đã nói với các ngươi, muội muội Bảo Nhi của ta, các ngươi có biết không. Phượng Y Các kia chính là cửa hàng của nàng đây!", trên mặt Ngô Yên Nhiên mang theo vui vẻ, nhẹ nhàng giới thiệu.

Những nữ nhân kia bỗng chốc kinh ngạc, rồi khôi phục lại bộ dạng đoan trang thanh tao lịch sự kia, không có chút thân mật, chỉ bình thường đáp lại.

Ngô Yên Nhiên vội vàng kéo Bảo Nhi ấn xuống chỗ ngồi, tự tay rót ly trà cho Bảo Nhi. Bảo Nhi lễ phép nhận lấy.

Thấy vẻ mặt Bảo Nhi nhàn nhạt, không có chút khân trương và khó chịu nào, Ngô Yên Nhiên buông mí mắt xuống, ngừng lại một chút.

Tiếp đó lại giới thiệu Bảo Nhi với sáu người khác, lai lịch mỗi người đều không nhỏ, gia sản đều rất dày! Bảo Nhi cười chào hỏi từng người.

"Oh, hiện tại Phượng Y Các buôn bán rất thịnh vượng nhá, đoạt hết danh tiếng của Nhiên nhi chúng ta luôn cơ!", một nữ tử áo đỏ, nhếch ngược đuôi mắt, làm như trêu ghẹo nói.

"Tình muội muội thật thích quấy rối, cái gì mà đoạt hay không đoạt, nghe không lọt tai. Đó là bởi vì Bảo Nhi muội muội chúng ta có cách kinh doanh, ta đang định hôm nay học hỏi chút kinh nghiệm đây!" Ngô Yên Nhiên vội vàng đáp lời lại.

Một xướng một họa, nhìn thật đúng là rất hài hòa! Bảo Nhi nhấp một ngụm trà, khóe mắt cong lên, "Nhờ có tỷ tỷ chiếu cố, muội muội ta đây lấy trà thay rượu kính tỷ tỷ một ly như thế nào?" Nói xong hai tay nâng cái ly trong tay lên.

"Muội muội khách khí rồi, tỷ tỷ mời muội", Ngô Yên Nhiên cầm cái ly lên, khóe mắt tươi cười.

Nữ tử áo đỏ kia nhẹ nhàng đỡ trăm cái trên đầu, quay đầu thăm thì nói gì đó với nữ tử áo xanh bên cạnh.

"Các ngươi xem tỷ muội tình thâm chưa này, chúng ta trông thấy cũng đều hâm mộ quá đi!", một nữ tử áo tím, cười nhìn Bảo Nhi và Ngô Yên Nhiên. Ngô Yên Nhiên vội bốc lên một miếng bánh ngọt đưa tới khóe miệng nữ tử kia, "Còn không thay đổi được cái miệng thích lải nhải của muội, tướng công nhà muội làm thế nào chịu đựng được muội vậy!"

"Ha ha ha ha", một tràng phụ họa, đều cầm khăn gắm nửa che khóe miệng. Bảo Nhi tự mình uống trà, coi như đang xem diễn kịch nói! Sống như thế có mệt hay không chứ, cười cũng cười gian nan thế kia, sống như vậy làm sao sống được!

"Nè, nếu không chúng ta cùng chơi một trò chơi được không?" , nữ tử áo xanh đề nghị.

"Chơi như thế nào?" , tất cả mọi người tiến tới hỏi.

Bảo Nhi bắt động thanh sắc, liếc qua các loại hoa cúc tươi đẹp đang nở trong sân kia, nhàn nhã thưởng thức.

"Chúng ta mỗi người viết một tờ giấy, viết sở trường của mình, thả vào trong cái túi, sau đó mọi người thay phiên tới rút ra, rút được cái nào thì phải làm theo yêu cầu trên tờ giấy, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bầu bạn bên nàng đến khi tóc bạc

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Được, được" , "Nhất định vô cùng thú vị" , "Ha ha"

Ngô Yên Nhiên nhìn về phía Bảo Nhi, "Muội muội, muội cảm thấy như thế nào?"

Bảo Nhi cong cong khóe miệng, "Đương nhiên là được!" , trong đôi mắt trong suốt mang theo vẻ đùa cợt, nếu muốn chơi, vậy thì chơi tới cùng!

Nha đầu bùng bút mực tới, mỗi người cầm cây bút nhỏ, nửa che nửa đẩy viết xuống sở trường của mình. Khóe mắt liếc thấy mấy người kia trao đổi ánh mắt với nhau, Bảo Nhi không tự chủ nhếch khóe môi, ha ha, nếu muốn chơi, vậy thì chơi lớn một chút!

Lúc ngẩng đầu, cầm tờ giấy xếp xong bỏ vào trong túi nhỏ trong tay nha hoàn bên cạnh. Ngô Yên Nhiên mặt mỉm cười, thân thiết bảo mọi người uống trà ăn điểm tâm.

Sau khi chờ tất cả xong xuôi, bảo nha hoàn lấy một cái muống, lúc xoay tròn cán cái muống quay về phía người nào, thì người đó rút tờ giấy ra.

Những người kia đều nhường cho Ngô Yên Nhiên bắt đầu xoay trước, Ngô Yên Nhiên nhìn về phía Bảo Nhi như là hỏi ý, Bảo Nhi đáp lại bằng một cười khẽ, thờ ơ.

Mấy người kia chăm chú nhìn chăm chăm cái muống xoay tròn, Bảo Nhi cũng phối hợp nhìn xem, nhếch đuôi mắt kiêu mị, rất hứng thú.

"Ô, là Trần tỷ tỷ." Ngô Yên Nhiên chỉ vào nữ tử mặc áo vàng kia, tràn đầy mừng rỡ, "Trần tỷ tỷ phải rút cho tốt nha! Nếu làm không tốt, thì phải chịu phạt."

"Đúng đó, đúng đó, làm không tốt thì phải học chó sửa đó!" Nữ tử áo đỏ lập tức tiếp lời nói.

"Ha ha, không thể bỏ qua cho người, người thật không dễ ra cửa, ngày ngày chỉ biết đến con cái, coi chừng vị thư sinh nhà người kia ăn giấm chua." Nữ tử áo tím cười trên ghẹo, mấy người kia đều hòa theo cười đùa vui vẻ.

Từ lúc vào tới đã lâu như vậy, nữ tử áo vàng vẫn rất an tĩnh, lúc này tất cả mọi người trên chóc, nàng chỉ duỗi tay lấy một tờ giấy ra ngoài.

Nữ tử áo xanh bên cạnh vội vàng thò đầu sang, đọc ra, "Mời lấy tiệc hoa cúc làm đề, vẽ một bức tranh."

Nữ tử áo tím vội oán giận nói: "Trần tỷ tỷ lợi hại như vậy, đây tính là cái gì chứ, ai ra đề cũ rích như vậy. Có phải người hay không? Có phải người hay không?" , chỉ vào từng người bên cạnh hỏi, tất cả mọi người cười không đáp.

Ngô Yên Nhiên cười yếu ớt, bảo nha hoàn trải giấy xong, mài nghiên mực.

Nữ tử áo vàng rất là lạnh nhạt nhét bút lên, vịn tay áo, tùy ý múa bút, người bên cạnh đều đứng dậy, nhào người nhìn sang.

Bảo Nhi nhếch khóe mắt, thì ra là loại trò chơi này, như thế này, nàng vẽ chẳng phải là không đẳng cấp cho lắm sao? Nghĩ lại, tiệc hoa cúc hôm nay có vẻ như rất châm chọc nhì! Nhếch khóe môi, rất tốt, kích thích mới thú vị chứ!

"Wow, Trần tỷ tỷ đúng là lợi hại, không thua gì năm đó!" Nữ tử áo tím không keo kiệt chút nào khen ngợi, Ngô Yên Nhiên cầm tới, ý bảo Bảo Nhi cùng sang đó xem. Bảo Nhi rất phối hợp, liếc mắt nhìn. Lấy bản lĩnh quốc họa mười lăm năm của nàng ra xem, vị Trần tỷ tỷ này vẽ thật là không tệ.

Cuối cùng nữ tử áo vàng nở nụ cười, nắm khăn tay phát nhẹ ống tay áo. Bảo Nhi không khỏi nhìn thêm một cái, nàng giống như U Lan, ở giữa bầy hoa loa kèn này lặng lẽ nở rộ.

Hiện tại đổi thành nữ tử áo vàng xoay muống, cán muống rất ý tứ xoay đến giữa Bảo Nhi và Ngô Yên Nhiên, cái này thì tính là trúng ai?

Ngô Yên Nhiên quay về phía Bảo Nhi cười cười, đề nghị, "Nếu không ta và Bảo Nhi mười mười đều rút một cái, các người thấy được không?"

"Được! Tài nữ nổi danh Đào Huyện Nhiên nhi của chúng ta, cái gì cũng không làm khó được!", nữ tử áo đỏ mắt khiêu khích nhìn Bảo Nhi một cái, Bảo Nhi cười khẽ, nữ tử kia sùng sốt, dời ánh mắt mang theo khinh bỉ đi.

Lúc mở tờ giấy trong tay ra đổi mất trong veo của Bảo Nhi khẽ động, "Lấy cục làm đề, làm một bài thơ." Ha ha, xem ra, hôm nay đặc biệt nhằm vào nàng nhi! Nàng chính là một nông nữ bình thường, muốn dùng thi từ thư họa tới ra oai phủ đầu nàng sao? Nhếch khóe môi cười nhạt, quá tầm thường!

Ngô Yên Nhiên bên kia không có làm ồn như lúc trước, mấy người kia cũng có chút không mò ra manh mối, nhận lấy lắc đầu một cái, tỏ ý không phải là mình viết.

Bảo Nhi đặt tờ giấy rút được lên trên bàn, lấy nữ tử áo đỏ cầm đầu những người kia nhìn nhau cười đắc ý. Một thôn phụ cho dù bộ dạng có mấy phần thùy mị, biết chút nữ công thì cho rằng có thể chống trời sao?

Khi liếc thấy tờ giấy đỏ của Ngô Yên Nhiên Bảo Nhi chỉ cười, "Thiên nga bay đi điều không về, trở về núi non mình ta say; ngày tốt cảnh đẹp liếc mắt nhìn, cô đơn tịch mịch chốn thâm sâu. Bầu bạn ngày đêm cùng hoa cỏ, thanh xuân sống hoài đau không thấu; lần này chịu tội vì lẽ gì? Sẽ có một ngày huynh đài đến. Giải đồ" dùng chữ tiểu Khải, viết rất là xinh đẹp.

Bảo Nhi đề bút rất nhanh viết một bài, "Thiết cốt sương tư có ngạo trung, không gặp Bành Trạch chí đồ hùng; yểu đào vô ích nhiều hăm dọa, tranh làm sao được hoàng hoa chịu gió đêm", sau khi múa bút xong, khẽ thổi nhẹ, những người kia chăm chú nhìn, trong mắt tràn đầy không thể tin. Một thôn phụ có thể viết mấy chữ đã không tệ rồi, còn có thể làm thơ sao? Bảo Nhi cong mày, bộ dạng ngây thơ chân thành, đưa giấy Tuyên Thành tới.

Lúc này vẻ mặt Ngô Yên Nhiên hơi có vẻ xấu hổ, không thể nào đặt bút. Lúc này nha đầu bên cạnh thông báo nói: "Tiểu thư, vừa rồi Liễu Thanh tỷ tỷ báo lại, bệnh đau tim của phu nhân tái phát, bảo tiểu thư sang!"

Ngô Yên Nhiên vội buông bút xuống có chút sốt ruột nói: "Các tỷ muội, ta phải đi trước, các người ở chỗ này trò chuyện."

"Chúng ta đều đi qua xem một chút đi, " nữ tử áo đỏ vội vàng nói.

Cũng không còn ai quan tâm thi từ gì nữa, toàn bộ đứng lên.

"Hiện tại phu nhân cần nhất chính là nghỉ ngơi, chúng ta vẫn không nên quấy rầy, không bằng ngày khác lại tụ họp đi." Nữ tử áo tím rất là thông suốt nói.

Những người khác suy nghĩ một chút cảm thấy như thế mới thích hợp, cũng tán đồng phụ họa. Ngô Yên Nhiên có chút áy náy cười làm lành với mọi người, xoay người căn dặn nha đầu tiễn các nàng ra phủ.

Thật không ngờ, hôm nay sẽ kết thúc sớm như vậy, cùng Đỗ Quyên tìm con đường nhỏ, chậm rãi đi. Nghĩ tới mình nhất thời cao hứng giải câu đố kia, không nhận được nhếch môi, cười cong mày.

"Chuyện gì cười vui vẻ như vậy?", dáng người tuấn tú, toàn thân áo xanh, phe phẩy chuôi cây quạt nhỏ phong tao bước tới.

Bảo Nhi có chút hối hận khi chọn quần áo màu thủy lam này, liếc xéo Thượng Quan Dực cũng không trả lời.

"Thế nào? Không biết ta?", Thượng Quan Dực nhếch khóe môi, nhích lại gần.

"Người tránh xa ta một chút", Bảo Nhi ghét bỏ nhích sang bên cạnh nhường một chút.

Bảo Nhi nhường lối, Thượng Quan Dực nhắm mắt theo đuôi, ở trong mắt người khác thật giống như vợ chồng son liếc mắt đưa tình. Thình thoảng người đi đường lui tới cũng dừng chân nhìn chằm chằm, một đôi tuấn mỹ xinh đẹp như thế rất là hiếm có.

Bảo Nhi trợn mắt nhìn người áo xanh kia một cái, bước nhanh đi về phía trước. Nếu không phải lần trước đồng ý với tướng công cách xa nam nhân khác một chút, nàng đã sớm ra tay dạy dỗ một phen.

"Nàng có mệt hay không? Chạy nhanh như vậy", Thượng Quan Dực rất quan tâm hỏi một câu, đôi mắt chính là một cái liếc mắt xem thường của Bảo Nhi.

"Aiz, sao nàng cứ luôn nhằm vào ta vậy? Có thể cho chút sắc mặt tốt hay không?", ta trêu ai chọc ai chứ? Thượng Quan Dực rất là buồn bực nhú nhú mày.

Đi tới một chỗ khúc quanh, Bảo Nhi suýt nữa đụng phải một xe đẩy nhỏ, Thượng Quan Dực vội vàng kéo người sang.

Lần đầu tiên quan sát người trong gang tấc ở khoảng cách gần như vậy, da thịt trắng nõn, hai mắt thật to, cái mũi xinh đẹp, môi đỏ mọng xinh xắn dễ

thương. Nhịp tim đột nhiên tăng tốc, tay đang lôi kéo nàng có chút run rẩy.

"Còn không buông ra?", giọng nói của Bảo Nhi bình thản, người ta cũng là giúp mình, làm sao không biết xấu hổ trả lại cho người ta khuôn mặt cau có. Huống chi còn là nam nhân nữ nhân kia coi trọng, tính sao cũng không nên gây trở ngại mới được.

Thượng Quan Dục nhanh chóng buông lỏng tay ra, có chút khấn trương lắc lắc tay áo.

"Sao người ở đây?", không đối chọi gay gắt nữa, quay về giọng điệu bình thường.

Thấy Bảo Nhi như thế, Thượng Quan Dục có chút không quen, dừng một chút, đương nhiên hẳn không thể nói là theo đuôi tới được.

"Trên đường chính quá chen chúc, tất cả đều là xem hoa, đi đường nhỏ thanh tịnh hơn."

"Hiện tại phố Thanh Lâm rất nhiều người sao? Ta còn định đi xem hoa một chút!", có chút chán nản nói.

"Ta cho người đưa nàng về cửa hàng." Thượng Quan Dục lập tức lên tiếng nói.

Bảo Nhi vội vàng lắc đầu một cái, nếu nha đầu Lý Tuyết Diên kia biết, còn không giết chết nàng sao. Tuy nói nàng không nghĩ đến nam nhân này, ngộ nhờ người ta thật sự nói với Lý Tuyết Diên, người ta có ý với nàng, vậy thì nguy rồi.

Bảo Nhi đối với chuyện tình cảm luôn rất đơn giản, ở trong lòng nàng chia tình yêu và tình bạn ra rất rõ ràng. Có thể do thói quen cùng nam sinh chung đụng như anh em, cũng không cảm thấy tiếp xúc như vậy có cái gì quá đáng. Nhưng mà vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn, trai đẹp tuy tốt, nhưng không thể tham lam, một người đã đủ rồi.

"Nàng không muốn xem hoa sao?", thấy Bảo Nhi cự tuyệt nhanh như vậy, Thượng Quan Dục có hơi giận.

Bảo Nhi lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu một cái. Thượng Quan Dục cười một tiếng, Bảo Nhi tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Không quan tâm đến hắn, gọi Đỗ Quyên, liền đi về phía đường chính, Thượng Quan Dục vừa định theo sau, lại liếc thấy bóng dáng của bà diên kia, vội vàng xoay đầu, trong chớp mắt không còn bóng dáng.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi!", Lý Tuyết Diên cách thật xa liền bắt đầu kêu lên, người bên cạnh biết nàng rồi rít nhường cho một con đường, không thể chọc tới cô nãi nãi này nhé!

Bảo Nhi thấy Lý Tuyết Diên, nghĩ đến Thượng Quan Dục đang ở đây, nhưng vừa quay đầu, người đã không còn, thật kỳ quái.

"Muội, sao muội lại ăn mặc đẹp như vậy! Muội còn muốn quyến rũ nam nhân hử?", Lý Tuyết Diên kinh ngạc hỏi, kéo vạt áo của Bảo Nhi lên xem một chút.

"Lý đại tiểu thư, trong đầu tỷ còn thứ gì khác hay không?", khinh bỉ liếc nữ nhân kia một cái, kéo xiêm áo trở về.

Bảo Nhi mới cùng Lý Tuyết Diên xem không được bao lâu, liền bị mỗ nam cường chế kéo trở về.

"Ta còn chưa xem xong mà, xem một chút nữa đi," Bảo Nhi không vui dậm chân, muốn quay trở lại.

Sao Nhạc Mặc có thể cho cơ hội chứ, "Nàng cứ động nữa ta sẽ bế nàng trở về." Mỗ nam rất phúc hắc uy hiếp. Bảo Nhi nhìn ánh mắt người chung quanh một chút, ngoan ngoãn dựa vào trong ngực Nhạc Mặc. Vẫn đi về như vậy thì tốt hơn, hừ hừ hừ.

Lý Tuyết Diên đã sớm chạy trốn ở trong ánh mắt lạnh nhạt của Nhạc Mặc rồi, nàng rất thông minh. Một mặt tránh làm vật hy sinh, mặt khác người ta liếc mắt đưa tình, tình nồng như mật, nàng còn ở đó sống sao nổi, aiz, Tiểu Dục Dục của ta, chẳng ở đâu! Cúi gằm đầu, ngắt một đóa hoa cúc trên quầy hàng của nhà người ta, người bán hàng rong kia chỉ làm như không nhìn thấy, dời ánh mắt về nơi khác.

Bảo Nhi ngoan ngoãn để cho Nhạc Mặc lôi kéo, nam nhân nhà nàng thật là càng ngày càng đáng ghét, luôn quẫn thúc nàng, vừa định liếc nam nhân kia một cái, bốn mắt nhìn nhau, Bảo Nhi lập tức nín hót cười một tiếng. Nhạc Mặc quay đầu, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên. Aiz, bé con của nhà hắn, đúng là thời khắc nào cũng phải ân cần dạy bảo mới được!

"Chúng ta không trở về nhà sao?", nhìn đi đường không đúng.

Nhạc Mặc chỉ cười không nói, kéo bé con kia tiếp tục đi. Hai người cứ nắm tay như vậy, dẫn đến từng ánh mắt nóng bỏng ngấm nhìn cùng tiếng kinh hô nho nhỏ ở chung quanh, đây thật sự là một đôi trai tài gái sắc!

Ánh mắt liếc thấy những vẻ mặt kia, Nhạc Mặc khó chịu nhấp nhệ môi, trực tiếp kéo bé con kia ôm vào trong ngực, bước nhanh ra khỏi đường chính.

Đi được một đoạn, đã ra vùng ngoại thành, phòng ốc thưa dần, cỏ cây ... Cũng càng ngày càng nhiều, nhìn mọi thứ đang diễn ra, Bảo Nhi nhớ tới phòng nhỏ của bọn họ. Mảnh vườn trà kia, núi kia, sông kia.

Sau giữa trưa mặt trời mặc sức chiếu rọi, theo con gió, ánh mặt trời giống như nhảy múa, loang lổ chiếu lên từng thứ trên mặt đất, Bảo Nhi nghiêng nghiêng đầu, nhìn bóng dáng một cao một thấp đồ nghiêng ở phía sau, trong lòng tràn đầy cảm giác ấm áp, ôm chặt cái eo bên chắc kia, vui không kìm

miệng được.

Nhạc Mặc thuận tay cời xuống khăn lụa bé con buộc trên cổ kia, bịt kín mắt nàng lại.

"Ồ!" , Bảo Nhi có chút bất ngờ khẽ kêu một tiếng. Tướng công nhà nàng muốn làm gì vậy? Hình ảnh rối tình lộn xộn trong đầu không ngừng chấp vá lại, không phải tướng công nhà nàng muốn làm cái kia ở chỗ này chứ? ...

Nếu Nhạc Mặc biết bé con nhà hần đang nghĩ tới cái này, khẳng định sẽ lập tức giải quyết tại chỗ, tuyệt đối không trì hoãn.

Mất hoàn toàn không thấy được, lại bị Nhạc Mặc bế lên, Bảo Nhi vội vàng ôm cổ Nhạc Mặc, lúc này mới cảm thấy an toàn.

"Ah! Thật là nhanh!" , chỉ cảm thấy gió trở nên lớn hơn, thổi vù vù ở bên tai, chẳng lẽ đang bay sao?

"Tướng công!" , có chút khăn trương lại ôm chặt, áp sát vào trong cổ Nhạc Mặc. Nhạc Mặc hôn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng kia một cái, thả chậm tốc độ.

Lúc Bảo Nhi được đặt xuống đất kia, trong lòng cuối cùng ổn định lại. Kiếp trước sợ các loại phương tiện tải trọng, say máy bay, say xe, trù xe đạp, cái khác tất cả đều choáng váng. Làm hại nàng bị các bạn học giễu cợt rất nhiều năm, mỗi lần về nhà cũng xui xẻo muốn chết, những ngày đau khổ kia không bao giờ muốn trôi qua nữa.

"Bảo Nhi, làm sao vậy?" , thấy bé con kia có cái gì đó không đúng, vẻ mặt Nhạc Mặc ngưng trọng lại.

"Ta sợ sợ! Azz... " , ôm Nhạc Mặc không muốn buông tay. Nhạc Mặc nhếch môi, nhũn mày một cái, như vậy rất tốt, ít nhất có thể làm cho nàng chủ động thân cận hần.

Nhạc Mặc xoay bé con kia về một phía, mở khăn lụa ra cho nàng, một mảnh hoa cúc mệnh mông vô bờ lập tức đập vào tầm mắt, cú đập này có chút lớn, Bảo Nhi không thể hồi hồn lại được. Chạy một đoạn dọc theo đường mòn, vượt ve từng đóa, quay đầu lại tràn đầy cảm động nhìn nam nhân quay lưng về phía mặt trời, anh tuấn như thần. Vành mắt ửng đỏ vọt tới, yếu ớt ôm chặt eo người ta, vùi vào trong ngực không nói lời nào.

Trái lại Nhạc Mặc đã dự đoán được bé con này sẽ phản ứng như vậy, ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu. Thế này rất tốt, tránh cho bé con nhà hần bị những nam nhân kia nhìn, bảo bối của hần, có thể nào cho phép ánh mắt người khác làm bẩn!

Ruộng hoa cúc mệnh mông bát ngát, tầng tầng xen lẫn, giống như là những đám mây nhiều màu sắc. Nhiều đóa ở trong gió lắc lư, đón lấy ánh mặt trời nhảy múa. Bảo Nhi không nhìn được xoay chuyển ở trên bờ ruộng, tung bay theo gió, tiếng cười thanh thúy êm tai như tiếng suối. Nhạc Mặc bước thong thả đi theo phía sau nàng, thu từng cái nhẩn mày từng nụ cười phong nhã vào trong đáy mắt. Thăm cảm tạ trời cao, may mắn gặp được duyên phận cuộc đời này; dù ngựa sắt sông băng, bụi gai vô biên, ta nhất định dốc hết cả đời, bầu bạn bên nàng đến khi tóc bạc, cõ thủ bờ cõi.

Xem cho đến khi mặt trời xuống núi, Bảo Nhi còn không muốn rời đi, găt gao ôm một lùm hoa cúc trong tay, yêu thích hôn rồi lại hôn. Nhạc Mặc có chút ghen, đối với hần cũng chưa từng nhiệt tình như vậy, aiz, vẫn nên dạy dỗ lại một chút!

Ta không thể không nói một câu, Nhạc Mặc, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn dạy dỗ không được, ai bảo ngươi cưng chiều như vậy, ngươi nói một câu nỡ bỏ được sao?

"Tướng công, chàng nói trong vườn chúng ta chừng nào thì nở? Ta rất sốt ruột!" , bĩu môi, thật là mất hứng.

Nhạc Mặc kéo khuôn mặt nhỏ nhắn kia sang, đầu ngón tay nhẹ nhàng phếch đôi môi đỏ mọng đang vênh lên kia, mềm mại, không nỡ buông tay.

Bảo Nhi chán ghét quay đầu lại, tiếp tục nhìn chăm chăm hoa trước mặt.

Ở trong đám sương mù hồng nhạt, một lớn một nhỏ, một tiểu nữ nhẩn nằm ở trên lưng, mặt mày hớn hở cùng nam nhân phía dưới người trò chuyện với nhau. Con gió nhẹ lướt qua, mang theo mùi hoa trên đường, xuyên qua giấc mộng cổ hương.

Ba ngày tiết hoa cúc trôi qua rất nhanh, ngày mai sẽ là Trung thu rồi, Bảo Nhi đã cho hỏa kế truyền tin, ngày mai nàng sẽ về ăn tết.

Buổi chiều cùng Nhạc Mặc đi dạo vài con phố, ăn mua một đồng lớn. Nghĩ tới tối mai còn muốn ăn bánh Trung thu cùng trái cây, lại mua vài hộp. Hình như đều là một vài nhân hoa quả khô, không có nhân hoa quả tươi.

"Bảo Nhi, không thích bánh Trung thu?" , Nhạc Mặc thấy vẻ mặt bé con kia khác thường, vội hỏi.

"Không phải, chỉ là không có nhân ta muốn. Nếu có thịt quả thì tốt."

Lúc chập tối, Trương Đại Thúc đánh xe, Bảo Nhi Nhạc Mặc mang theo hai nhóc con trở về Nhạc gia thôn. Tiểu Bạch quá lười, xuống xe cũng không muốn nhúc nhích, Bảo Nhi ôm quá nặng, muốn đưa cho Nhạc Mặc, Nhạc Mặc trực tiếp túm một chân, ném nó xuống đất. Bảo Nhi hung hăng liếc nam nhân kia một cái, muốn đi đến ôm, thì Tiểu Bạch đã cùng với Đậu Đậu chạy đến phía trước rồi.

Thấy Nhạc Mặc và Bảo Nhi trở về, người trong thôn nhìn thấy đều thân thiết đi ra chào đón, Nhạc Mặc vẫn như thường ngày, cười nhạt đáp lại. Những phụ nhân kia, đều thân thiết kéo Bảo Nhi vào trong nhà ngồi một chút, Bảo Nhi đành nói phải về nhà dọn dẹp một chút, ngày mai lại tới thăm nhà.

Đại Ngu và Tú Tú cũng đón từ xa, Tú Tú mặt mày hồng hào, nhìn rất khác.

"Sao thế, để người làm bà chủ nhỏ người vui vẻ đến như vậy à, đã trở nên đỏ thắm hơn nhiều." Bảo Nhi bắt được cơ hội liền trêu ghẹo.

Đại Ngu cười ha ha, Bảo Nhi lập tức tìm tòi nghiên cứu nhìn Tú Tú, có biến!

Tú Tú còn có chút ngượng ngừng tiến tới bên tai Bảo Nhi, "Ta có việc vui rồi!"

"Ồ, nhanh như vậy!", Bảo Nhi không nhịn được kêu lên, Tú Tú vội vàng vỗ Bảo Nhi một cái, kéo nàng nhích sang bên cạnh. Nhạc Mặc lại quay đầu đi, trò chuyện cùng Mộc Đầu Đại Ngu.

Bảo Nhi với tay sờ lên bụng Tú Tú, Tú Tú cười kéo tay của nàng ra, "Mới một tháng, còn chưa có lớn lên!"

Nhìn bộ dạng hạnh phúc của Tú Tú, trong lòng Bảo Nhi thật hâm mộ, trong lòng đối với chuyện sanh con cũng có chút biến hóa, xem ra, trẻ con thật là không tệ, ít nhất có thể làm cho hai người vui vẻ thật lâu. Nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, nếu quả thật có một bảo bối, vóc dáng của ta phải làm sao? Không được, không được, thân thể trưởng thành tốt mới có thể muốn, hiện tại mình còn chưa trở mã hoàn toàn, ngộ nhờ đứa bé bị dị dạng thì làm thế nào? Suy nghĩ lung tung đều xông ra, cứ như vậy suy nghĩ suốt một đường!

Buổi tối Nhạc Mặc lại đứng ở vị trí cũ, bắt đầu xuống bếp. Bảo Nhi xách cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh, rất hứng thú theo dõi hần.

Nhạc Mặc thỉnh thoảng trêu chọc nàng, bữa cơm này làm cả viện rộn rã. Tiểu Đậu Tử và Tiểu Bạch đều ngún nguẩy chạy khắp sân nhà. Ngoài phòng trăng sáng đã rất tròn, vừa lớn vừa sáng, ánh sao bên cạnh đều lu mờ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nhận thân

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hai người mang cái bàn nhỏ ra sân, Nhạc Mặc xào một đĩa rau xanh, một đĩa đậu nành. Hai người vừa ăn cháo, vừa trêu ghẹo, vừa tán gẫu.

Cách đó không xa có một ngọn đèn từ từ đến gần, lúc đến cửa viện mới thấy rõ là Nhạc Lão Bà Tử và Tiểu Mễ. Trong tay Tiểu Mễ bưng một tô sủi cảo.

"Lão Nhị, nghe nói hôm nay các con trở về, nương gói sủi cảo, đúng lúc trước khi ăn cơm, mang tới cho các con."

Nhạc Mặc vội vàng nhận lấy, Tiểu Mễ khéo léo chào hỏi.

"Bảo Nhi, vài vóc lần trước con cho thật đúng là tốt, đồ ta mặc trên người chính là làm từ vài vóc đó, mặc rất thoải mái." Nhạc Lão Bà Tử thân thiết nói.

Bảo Nhi cười đáp lời, Nhạc Mặc nhủ mày, nhìn bé con bên cạnh một cái, khoe miệng không tự chủ nhếch lên đường cong.

Bảo Nhi vào trong nhà lấy ra hai hộp bánh trung thu mua xế chiều, đưa cho Nhạc Lão Bà Tử. Nhạc Lão Bà Tử mừng rỡ nhận lấy, "Bảo Nhi, năm lượng bạc con cho ta lần trước ta còn chưa xài, bây giờ lại mua đồ cho nữa", có chút ngượng ngừng nhìn Bảo Nhi.

"Tiền giữ lại từ từ xài đi, vốn định ngày mai mang qua cho người, tôi nay đúng lúc mang về."

Thấy trên bàn cơm còn đang ăn, Nhạc Lão Bà Tử không có tri hoãn nữa, Nhạc Mặc và Bảo Nhi tiễn người đến ngoài sân, Nhạc Lão Bà Tử dặn dò hai người bọn họ ăn sủi cảo nhân lúc còn nóng, rồi dẫn theo Tiểu Mễ đi về.

Thấy người đã đi xa, Bảo Nhi đang chuẩn bị vào sân, thì bị nam nhân kia kéo vào trong ngực.

"Làm sao vậy? Đại gia?", lên giọng, ngắt cái cầm tron bóng kia.

Nhạc Mặc không có ra tiếng, nhẹ nhàng hôn cái trán kia, kéo nàng vào sân. Nữ nhân này mặt ngoài làm như không quan tâm bất cứ chuyện gì, nhưng bên trong lại mang một trái tim lung linh, khéo hiểu lòng người, khoan dung độ lượng như vậy.

Đương nhiên Bảo Nhi biết Nhạc Mặc đang cảm động, ngọt như mật ăn sủi cảo, ngấm nam nhân nhà nàng. Nàng vốn không phải một người mềm lòng, chẳng qua là nam nhân này quá mạnh mẽ, ôn nhu của hắn đã sớm hòa tan trái tim cứng rắn kia của nàng, hóa thành một cái hồ nước mùa xuân, đến mức trong suốt cùng khoan dung độ lượng.

Tắm nước nóng xong, hai người đều có chút hưng phấn nằm ở trên giường. Bảo Nhi lăn qua lăn lại mấy lần, nhớ nhung mùi vị trước kia.

"Bảo Nhi, có phải chúng ta nên làm một vài việc không?", Nhạc Mặc nửa chống thân thể lên, khiêu đuôi mắt, tràn đầy đùa giỡn.

Bảo Nhi cũng không làm chuyện thừa, nằm nhoài tới, xoa nhẹ lồng ngực rắn chắc kia, tháo vạt áo cho hắn. Ánh mắt Nhạc Mặc lập tức nóng như lửa, đôi môi lập tức tập kích tới. Bảo Nhi nhẹ nhàng tránh ra, đẩy hắn ra trên giường.

Lông mày chau lên, cúi người đặt lên đôi môi kia, hành động cuồng dã như vậy, càng thêm khơi dậy lửa nóng trong bụng Nhạc Mặc, một tay nắm lấy eo thon kia, một tay kia đè đầu lại, cuồng dại triền miên.

"Ừm... chàng chậm một chút..."

"Bảo Nhi, nàng nói gì?..."

Không biết là giường quá thoải mái hay là đêm qua cuồng dã quá mức, hai người ngủ thẳng một giấc đến giờ Tý. Bảo Nhi trở mình một hồi, lại bị Nhạc Mặc ôm chặt vào trong ngực.

Mồ mịch quết mắt một vòng, còn tưởng rằng đang nằm mơ, lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua đã trở về. Gãi gãi tóc bù xù, úp sấp trên người Nhạc Mặc, lại vù vù ngủ một lát. Nhạc Mặc cảm thấy trên mặt ẩm ướt, mở mắt ra, mới biết là nước miếng của bé con nhà hắn.

"Bảo Nhi, nàng có đói bụng không?", Nhạc Mặc đổi một tư thế thoải mái cho bé con kia, nhẹ nhàng hỏi.

Bảo Nhi lắc lư đầu nhỏ, lẩm bầm.

"Ha ha", Nhạc Mặc nhếch khóe môi lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nở nụ cười mỉa mai hoặc."Bảo Nhi nhà ta không đói bụng, vậy tại sao chảy nước miếng lên trên mặt tướng công? Hừm!", trêu chọc gương mặt mũm mĩm kia, khi ánh mắt rơi vào trên đôi môi đỏ yêu kiều như nước kia thì thân thể lại có phản ứng.

Móng vuốt đã bắt đầu không an phận, cách vật liệu may mặc thật mỏng nhẹ nhàng vuốt ve thân thể có lỗi có lỗm kia.

Bởi vì chưa tỉnh ngủ, Bảo Nhi liếm môi qua lại, lửa dục trên người mỡ nam hoàn toàn bị châm lên.

Một phen triền miên, ngọc thể đan vào, trên trán hai người đều là mồ hôi hột trong suốt, Nhạc Mặc săn sóc lau người cho nàng.

Mặt của Bảo Nhi đỏ bừng bừng, càng thêm mê người hơn trước kia, con mắt Nhạc Mặc chăm chú đi theo. Bảo Nhi vội vùi đầu vào trong chăn, làm một lần nữa, ta sợ rằng hôm nay sẽ ở trên giường trôi qua ngày lễ.

Nhạc Mặc khôi phục lại, "Bảo Nhi, muốn ăn cái gì? Tướng công đi làm cho nàng." Gỡ chăn làm cái đầu nhỏ lộ ra ngoài.

Bảo Nhi bấu môi khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, đã sáng, cũng không biết là lúc nào rồi, "Có thể để người ta trôi qua lễ hay không?", có chút kinh ngạc bò dậy, cảm thấy một trận gió mát, lại vội vàng rút về chăn.

Nhạc Mặc lấy quần áo mặc xong, nhìn bộ dạng tức cười của bé con kia, không nhịn được nhếch môi, dịch góc chăn cho nàng. "Nếu không mệt, thì đứng lên đi, đợi chút nữa còn đi tặng bánh Trung thu."

"Ta mệt quá!", người nào đó không vui trả lời một câu.

Tâm tình Nhạc Mặc rất tốt, mặt mày hớn hờ đi đến, "Vậy Bảo Nhi định làm thế nào? Nếu không, hai ta ở trên giường trôi qua đi!", làm bộ muốn nhào tới, Bảo Nhi vội vàng lòi chân dòi đến chân giường, hung hăng nhìn chằm chằm nam nhân kia.

Không trêu chọc nàng nữa, ra bên ngoài lấy chậu nước sạch. Khi trở về, bé con kia đã ngoan ngoãn mặc xong xiêm áo, đang cầm lược chải đầu.

Nhạc Mặc đành phải tự mình lấy khăn vải rửa mặt cho nàng, nhéo nhéo cái mũi đẹp để tinh xảo kia, rồi mới bắt đầu thu dọn cho mình.

Khi hai người ăn xong "Điểm tâm", lúc mang bánh Trung thu đến nhà Hà Hoa, thăm thăm và Hà Hoa đã bắt đầu thu xếp ăn cơm trưa rồi, Bảo Nhi và Nhạc Mặc đành phải nhanh chóng hành động, sau khi tặng cho nhà Mộc Đầu xong, mới trở về chuẩn bị.

Thăm thăm cho bánh đường chiêm xong, Tú Tú cho một nửa con gà rừng bắt được trên núi, nhà Mộc Đầu cho một túi bột gạo nếp nhỏ, giữ lại buổi tối làm bánh nướng áp chảo.

Bảo Nhi phụ trách hái rau rửa rau, Nhạc Mặc dĩ nhiên phụ trách xác thức ăn và chế biến thức ăn. Bảo Nhi vốn định giúp đỡ xác thức ăn, nhưng Nhạc Mặc không đồng ý. Không thể làm gì khác hơn là thỉnh thoảng giúp đỡ xem lửa, chuyển đồ.

Thấy nồi nấu xào thịt của Nhạc Mặc đã ra lò, Bảo Nhi vội vàng đuổi đầu nhỏ tới, Nhạc Mặc cầm đôi đũa, gắp một miếng nhỏ cho nàng.

"Có thể cho một miếng lớn một chút không?" , nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tràn đầy mong đợi, Nhạc Mặc đành phải gấp cho thêm một miếng lớn.

Hiện tại Bảo Nhi cái gì cũng không làm, ôm đôi đũa canh giữ ở một bên, nhìn thấy cái đĩa, liền ném một chút, nhìn bộ dạng đáng yêu kia, Nhạc Mặc thỉnh thoảng trộm hương mấy lần. Bảo Nhi cũng không quan tâm, ăn tết mà, hôn thêm mấy cái cũng không sao, tương đương phúc lợi trung thu.

Tiếng pháo trong thôn thỉnh thoảng truyền đến, tốc độ của Nhạc Mặc cũng nhanh hơn, chờ tất cả món ăn đều ra nôi thì Bảo Nhi đã ăn được lưng dạ.

Nhạc Mặc cung chiêu xoa xoa đầu nhỏ kia, dọn thức ăn lên bàn. Bốn món xào, ba món hầm cách thủy, một tô canh, bày đầy trên bàn nhỏ.

"Ta cảm thấy thiếu cái gì đó?" , Bảo Nhi cắn chiếc đũa, nhìn chằm chằm cái bàn lăm lăm.

"Thiếu cái gì?" , Nhạc Mặc cầm một cái chén không đặt tới trước mặt cho nàng.

"Oh, thiếu đồ uống!" , "Chính là đồ uống!" , nhìn cái chén không kia, Bảo Nhi bừng tỉnh hiểu ra.

Nói đến đây, Nhạc Mặc nhếch môi lên, "Bảo Nhi muốn uống chút rượu sao?"

Vừa định gạt đầu, lại vội vàng lắc đầu, nàng cũng không ngốc, uống một chén liền xong đời.

Nhạc Mặc cười ha ha, rót ly trà cho hai người, "Chúng ta liền lấy trà thay rượu là được! Phu nhân, mời!"

Bảo Nhi thích ý nhận lấy, thuận tay sờ làn da tuần mỷ kia một cái, giống như là mèo nhỏ ăn vụng thịt.

Nghe tiếng pháo liên miên không dứt bên ngoài, hai người đều ăn xong rồi mới nhớ tới mình chưa có đốt pháo, nhìn nhau vui vẻ cười một tiếng.

Buổi chiều đi thăm nhà Tú Tú, Tú Tú và bà đang ở phòng bếp.

"Đây là muốn hấp bánh bao sao?" , Bảo Nhi tựa vào cạnh cửa phòng bếp, nhìn nương Đại Ngưu nhào bột mì.

"Là muốn chiên bánh rán, chiên xong rồi lại hấp bánh bao" , thăm thăm thân thiết đáp lại nói, bảo Tú Tú dẫn Bảo Nhi tới nhà chính.

Nhạc Mặc ở trong sân nói chuyện cùng với mấy huynh đệ Đại Ngưu, lão gia tử ở một bên hút thuốc chắc chắn, mặt mày hớn hờ nghe, thỉnh thoảng đáp mấy câu.

Sau giữa trưa ánh mặt trời ấm áp, tuy là mùa thu, nhưng mùi vị giống như mùa xuân đến. Sao Bảo Nhi có thể đến nhà chính ngay ngốc, bèn chạy đến phòng bếp nhìn thăm thăm chiên bánh rán.

Thăm thăm thấy bột mì cũng gần được rồi, dùng chài cán bột cán thành một miếng vỏ thật mỏng, sau đó dùng dao cắt thành từng cục nhỏ, đợi đến dầu trong nồi sôi lên, đổ lửa dầu tiên đã cắt gọn vào trong nồi. Miếng bột nhỏ ở trong dầu vang lên xèo xèo, không ngừng phồng lên, chỉ chớp lát thì trở thành bánh màu vàng kim, thường gọi là bánh rán.

Thăm thăm bỏ bánh rán đã chiên xong vào rổ trúc nhỏ, bảo Tú Tú bung vào trong sân, cho mọi người nếm thử một chút. Bảo Nhi sáp đến bên cạnh Nhạc Mặc, muốn cầm lấy, thấy bốc hơi nóng, lại sợ bỏng. Nhạc Mặc cong cong khóe miệng, bẻ một miếng cho nàng, thổi thổi, đưa tới bên miệng nàng. Cong mày liễu, nhai vào trong miệng, rất xốp rất giòn, không nhịn được tự mình lấy một cái.

Khi trở về, đi ngang qua nhà Hà Hoa, Nhạc Mặc không tiện sang. Bảo Nhi đành phải tự mình đi. Thăm thăm cũng đang chiên bánh rán, không giống chính là trong bột mì còn bỏ vào hành lá cắt nhỏ, lại là bánh nặn. Bảo Nhi ăn hơn mấy miếng, thăm thăm lại lấy một cái rổ nhỏ, lấy cho nàng một rổ nhỏ.

Trung thu nơi này thú vị nhiều hơn hiện đại. Người cùng thôn đều tặng nhau hoa quả tự chế biến, trẻ con mặc đồ mới, ăn bánh kẹo, chơi đùa cùng nhau.

Lúc Bảo Nhi trở lại phòng nhỏ Nhạc Mặc lại đang nhào bột mì!

Trước kia bọn họ đều ăn gạo, rất ít thấy Nhạc Mặc nhào bột mì, nhìn như vậy, càng giống như phụ nam gia đình, đáng tiếc không có máy chụp hình, nếu không cảnh này có thể vĩnh viễn được lưu lại.

"Tướng công, chàng không cần chiên bánh rán nữa, thăm thăm cho một rổ rồi, chàng nếm thử một chút" , nói xong thì đưa tới khóe miệng Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc ngậm vào trong miệng, thuận tiện liếm ngón tay mềm mại kia một cái, Bảo Nhi cho là Nhạc Mặc muốn cắn nàng, vội vàng rút trở về. Trợn mắt nhìn nam nhân kia một cái.

"Chờ một lát nàng sẽ biết, " Nhạc Mặc hơi bật mí, tiếp tục nhào bột trong tay.

Bảo Nhi xách cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh, đây là Nhạc Mặc muốn làm gì thế, không phải gói bánh bao, không phải chiên bánh rán, vậy muốn làm gì?

Khi Nhạc Mặc nấu táo đỏ trong nồi cho nhào ra, Bảo Nhi có chút hiểu ra, đây là muốn làm bánh Trung thu?

Mứt táo cho thêm chút bột gạo nếp, trộn thành nhân, vo thành từng cục tròn tròn, gói vào trong vỏ bột mì thoa chút mỡ heo, đập bánh thành hình đẹp. Bảo Nhi nhìn ngây người, quý lạy!

Nhạc Mặt nhếch đuôi mắt, đặc ý làm cho Bảo Nhi xem, Bảo Nhi chọn rộn, rửa tay, gia nhập.

"Tướng công, làm bánh Trung thu là làm như vậy sao?", đập bán thành phẩm trong tay, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn tướng công nhà nàng, Nhạc Mặc ngừng lại một chút, gật gật đầu nói: "Hắn là làm như vậy."

Cái trán Bảo Nhi túa ra một hàng vạch đen, tướng công, thì ra chàng cũng là gà mờ, vậy mà còn làm giống như đã biết trước vậy.

Bảo Nhi biết bánh Trung thu là nướng ra, tướng công nhà nàng hay rồi, bỏ vào trong nồi hấp. Hết cách rồi, điều kiện không cho phép, ở chỗ này cũng chỉ có thể hấp thôi.

Lúc hai người hào hứng bưng bưng chờ bánh Trung thu, mọi người đã tới nhà, Bảo Nhi liền tranh thủ lấy trái cây... mua được bày ra bàn nhỏ trong sân, để cho mọi người thưởng thức.

Đi theo người lớn tới chơi còn có trẻ con, Bảo Nhi cho đầy kẹo vào trong túi rỗng nhỏ của chúng. Bánh trung thu hấp cũng gần được rồi, Nhạc Mặc lại không mang ra, trực tiếp ra sân nói chuyện với mọi người. Bảo Nhi thấy lạ liếc về phía nam nhân kia một cái, chắc là tướng công nhà nàng không tự tin, nên không dám lấy ra.

Buổi tối Trung thu, tất cả mọi người đi thăm từng nhà, Bảo Nhi Nhạc Mặc cũng theo dòng người đi khắp nơi, sau này không biết khi nào mới có thể trở về, cơ hội như vậy cũng rất hiếm thấy.

Bọn nhỏ đá cầu lửa trên bãi đất trống, Bảo Nhi tò mò chạy tới xem, một đứa bé hào phóng móc thứ từ trong túi ra cho Bảo Nhi.

Lúc này Bảo Nhi mới biết là trái cây ngô đồng (*), nghe ra còn mang theo một chút mùi dầu, "Là quả ngô đồng phơi khô ngâm vào dầu, hong khô thì thành như vậy." Nhạc Mặc kéo bé con kia lại, tỉ mỉ nói cho nàng nghe.

(*) Ngô đồng hay còn gọi tơ đồng, trôm đơn, bo rừng, bo xanh (tên khoa học: *Firmiana simplex*) là một loài thực vật có hoa trong họ Cẩm quỳ. Loài này được Carl Linnaeus mô tả khoa học đầu tiên năm 1763 dưới tên *Hibiscus simplex*. Năm 1909 William Franklin Wight chuyển nó sang chi *Firmiana*. Cây này trong tiếng Anh có tên là Maple. Cây mọc nhiều ở khu vực bắc Mỹ. Biểu tượng chính giữa trên quốc kì Canada là lá của cây này.

Bảo Nhi có chút hưng phấn, "Tướng công, chàng bắt lấy nó đi!"

Nhạc Mặc giữ chặt một đứa bé, ném quả cầu kia về phía đồng lửa đang cháy rừng rực, lập tức liền bốc cháy lên. Bảo Nhi và đám trẻ kia cùng òa lên, "Tướng công, chàng lên đi!". Mồ nữ khiêu khích, Nhạc Mặc nhếch nhẹ khóe môi, một khắc sau, quả cầu trước mặt Bảo Nhi liền chạy tới dưới chân người ta.

Tốc độ này cũng quá nhanh thì phải, hai người lớn lôi kéo nhau, đám trẻ kia ở bên cạnh cười ha ha.

Ngày hôm sau hai người chuẩn bị về trong trấn, buổi sáng Bảo Nhi đi nhà Hà Hoa, chào từ biệt Hà Hoa thăm thăm.

"Mới trở về một ngày, lại muốn đi rồi sao?", thăm thăm buông cái sọt trong tay xuống, nếp nhăn trên khóe mắt khẽ híp lại.

"Dạ, xé chiều đi, còn phải trở về trông nom trong tiệm." Bảo Nhi kéo Hà Hoa ngồi một bên, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Làm buôn bán đồ may sẵn, phải quan hệ nhiều với bố trang", ngừng một chút bưng cái sắn vừa phơi lá trà qua, tỉ mỉ lựa chọn, "Tốt nhất có thể tìm người quen, giúp con xem vải dệt, chất vải có tốt có xấu, không lành nghề lắm cũng không nhìn ra, nhưng mặc lâu, sẽ không giống nhau."

Bảo Nhi có chút bất ngờ nhìn thăm thăm một chút, thăm thăm vội cúi đầu, tiếp tục làm việc công việc trong tay.

"Dạ, con biết rồi", Bảo Nhi thu về mặt lại, lên tiếng.

Một chút chuyện vụn vặt trong đầu bắt đầu ghép lại, Bảo Nhi như nghĩ tới điều gì đó, chăm chú nhìn thăm thăm.

"Thăm thăm, tại sao thăm không muốn Hà Hoa vào trong trấn?", có vài đáp án sinh động như thật hiện lên.

Tay nhặt củong trà của nương Hà Hoa đột nhiên dừng lại, về mặt hơi khần trương, Hà Hoa vẫn không dám hỏi chuyện tình, được Bảo Nhi hỏi, cũng rất nóng lòng nhìn xem.

Nương Hà Hoa có chút khần trương vén vén tóc, cười gượng nói: "Tình tình Hà Hoa quá đơn thuần, một mình đi vào trấn ta không yên tâm, để ở bên cạnh ta ta trông chừng, cũng không lo lắng."

Hiện tại Bảo Nhi gần như có được đáp án, nói ra ngụ ý: "Thăm thăm biết Mộc Diệp Trang không?"

"Lạch cạch", cái sắn lật đổ, lá trà vung đầy đất, nương Hà Hoa củong quít ngồi xổm trên đất nhặt lại, hốt hoảng hốt luôn đất cát trên đất vào trong cái sắn.

Hà Hoa có chút bị dọa sợ, vội quỳ đến bên cạnh, giúp đỡ nhặt lá trà. Bảo Nhi lẳng lặng ngồi ở đó, xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại cùng nhau.

Mười lăm năm trước, lúc Mộc Diệp Trang còn cường thịnh, bởi vì một tên lường gạt, tất cả cơ nghiệp bị hủy trong chốc lát. Tên lường gạt kia vốn là một người làm của Mộc Diệp Trang, sau đó lại trở thành con rể của Mộc Diệp Trang. Sau khi con rể lấy được quyền to, cuốn lấy hết sạch tất cả tiền của, vì kéo dài thời gian thuận lợi cho chạy trốn, còn trộn lẫn nước thuốc ở phường nhuộm, lúc vải vóc được nhuộm ra, màu sắc phía trên loang lổ, toàn bộ vải vóc trong mẻ đó trở thành phế thải.

Lúc Mộc Diệp Trang đang đối phó các đơn hàng bị rút lại thì tên lường gạt cuốn đi toàn bộ tiền bạc, không còn bóng dáng. Lão đương gia trong con tức giận nằm liệt giường không dậy nổi, còn vị tiểu thư kia không còn mặt mũi đối mặt với phụ mẫu nữa, bỏ nhà ra đi, không còn tin tức.

Sau khi nhặt xong, Hà Hoa để cái sàn qua bên cạnh, nương Hà Hoa có chút bối rối đi vào trong nhà. "Mộc Liên", Bảo Nhi đứng dậy gọi bóng lưng kia lại, Hà Hoa sững sờ đứng ở một bên, nhìn Bảo Nhi một cái rồi lại nhìn nương nàng một cái.

Bóng dáng kia đột nhiên ngồi bệch trên mặt đất, che mặt bị thương, Hà Hoa gấp rút chạy tới, vành mắt ửng đỏ muốn đỡ nương nàng dậy, có chút oán hận nhìn Bảo Nhi.

Bảo Nhi ngồi xổm người xuống, móc khăn ra lau mặt cho bà, "Thấm thấm, đã qua thì cho qua đi, người nên sớm buông xuống."

"Không, đều là lỗi của ta, ta không nên không nghe lời phụ mẫu, ta không nên..." , đau thương cùng hối hận đè nén trong lòng mười mấy năm qua rốt cuộc cũng phá tan phòng tuyến cuối cùng, trút ra ngoài.

Hà Hoa ở một bên khẽ khóc hu hu, Bảo Nhi ngẩng đầu nhướn mí mắt, "Người thì rời đi, nhưng còn có một cụ già mười lăm năm ngày nhớ đêm mong, trông nom một cửa hàng nhỏ, chờ người trở về."

"Ô ô, a a... đều là lỗi của ta... đều là ta phạm sai lầm..."

"Cha người đã không còn, hiện tại nương người trúng gió rồi, tê liệt ở trên giường. Bà ấy rất cần người chăm sóc..." , Bảo Nhi không biết nên lấy tâm tình gì thuật lại, trong lòng chua xót, nhưng không dám để cho nước mắt rơi xuống. Khi đối diện với những chuyện này nàng vô cùng tỉnh táo trầm ổn.

"Bảo Nhi...a... ta phải trở về, ta phải trở về..." , giống như nổi điên, bà dậy chạy ra ngoài. Cách hàng rào tre vây quanh bên ngoài có tiếng người khe khẽ nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Bảo Nhi và Hà Hoa vội vàng đuổi theo, "Đại Ngu, giúp ta ngăn thấm thấm lại." Thấy Đại Ngu và Tú Tú đang đi phía này, Bảo Nhi vội vàng hô.

Đại Ngu thấy nương Hà Hoa giống như phát điên chạy tới, vội vàng giữ bà ấy lại, kéo lại rồi, bà ấy giống như không còn sức lực nữa, tê liệt ngã xuống mặt đất, khóc tê tâm liệt phế.

Hà Hoa chạy tới, kéo nương nàng dậy, nhưng kéo không nhúc nhích, ngồi một bên cùng khóc. Tú Tú nhìn về phía Bảo Nhi ánh mắt tràn đầy nghi vấn, Bảo Nhi cũng không rảnh giải thích, bảo Đại Ngu đi kêu Trương Đại Thúc.

Đại Ngu đánh xe chạy đến, nói là Trương Đại Thúc không có ở đây, chỉ để lại xe ngựa ở bên nhà. Bảo Nhi nghĩ đến buổi sáng Nhạc Mặc đi ra ngoài, hẳn là Trương Đại Thúc đã đi theo. Không còn sức quan tâm việc khác nữa, bảo Đại Ngu giúp đỡ, đỡ thấm thấm lên xe.

Nương Hà Hoa khóc một đường, Hà Hoa ở bên cạnh nén lệ.

Bảo Nhi thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ một chút, chớp chớp mắt. Thân tình đối với nàng mà nói, quá nặng quá đau, nàng không dám ném thử nữa, lựa chọn cuộc sống mới, thì phải thực hiện cam kết ban đầu, nhìn bầu trời một chút, xem cô cây một chút, ta vẫn luôn không cô đơn, không phải sao?

Xe ngựa còn chưa ngừng hẳn, nương Hà Hoa đã lao đảo nghiêng ngã leo xuống, đẩy cánh cửa quen thuộc kia ra, xông vào trong phòng, Hà Hoa muốn cùng đi vào, lại bị Bảo Nhi kéo lại. Hà Hoa cũng hiểu được chút ít, ô ô gục ở trên vai Bảo Nhi.

Khi thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Mộc Liên bịch quỳ xuống mặt đất, dịch chuyển, bò đến mép giường. Con mắt đục ngầu của bà bà tràn đầy nước mắt, theo từng nếp nhăn, chảy xuống bên gối.

"Nương, nương, nữ nhi bất hiếu... nữ nhi bất hiếu..." , nhào tới bên giường, đưa tay lau khuôn mặt đã sớm thô ráp kia.

Bà bà ngơ ngáo đưa tay ra, đứt quãng nói: "Trở về là tốt rồi... trở về là tốt rồi".

Bên ngoài Bảo Nhi đứng một mình, kéo Hà Hoa dựa vào cạnh cửa, Đại Ngu bên cạnh xe ngựa, dắt ngựa. Tiếng khóc bên trong bị thương hơn lúc trước, Bảo Nhi có chút nhẹ nhõm cong cong khóe miệng.

Khi Mộc Liên ra ngoài gọi Hà Hoa thì trên mặt đã không còn cuồng cuồng đau thương như lúc trước, Bảo Nhi đẩy nha đầu kia tới trước, cùng Đại Ngu trở về Phụng Y Các.

Để cho Đại Ngu mang vải vóc và đơn đặt hàng trở về thôn, nếu Nhạc Mặc tới tìm, thì nói nàng đã quay trở về.

Nghĩ tới nam nhân thối nhà nàng kia liền tức lên, nam nhân phúc hắc chết tiệt kia, thời gian ở bên cạnh nàng càng ngày càng ít. Tò mò trong lòng luôn không ép xuống được, nhưng mà, nàng lại không hy vọng mình làm ảnh hưởng đến hắn. Phiền muộn đậm chân một cái, lên lầu.

Trong lúc Bảo Nhi đi nhà Hà Hoa, thì Nhạc Mặc dẫn theo Trương Đại Thúc đi Tây Sơn. Một đường hai người đều yên lặng, chỉ có chim chóc và côn trùng trong rừng kêu vang.

"Người thường tới đây sao?", vẻ mặt uy nghiêm pha lẫn một chút lạnh nhạt.

Người đi dẫn đường ở phía trước ngừng lại, cúi đầu đứng thẳng ở một bên, "Bẩm chủ tử, mỗi năm sẽ đến hai lần."

Vót miếng lá khô rơi xuống trên tay áo, đứng yên lặng nhìn, mơ hồ thấy chỗ nhà trúc kia, "Các người và Tư Lư có liên lạc không?"

"Bẩm chủ tử, từ lúc chủ tử gặp chuyện không may lần trước, mới có liên lạc."

Khẽ gạt đầu, trong mắt phượng lộ ra lạnh nhạt, "Người nói cho hần biết, ta không qua được." Xoay người đi trở về.

"Chủ tử, tiền sinh hần..."

Bước chân đi về phía trước dừng một chút, "Ta có quyết định của mình, bảo hần không cần quan tâm", tà áo tung bay, lá khô tuôn rơi rào rạc.

Bất kể năm đó như thế nào, sau này đều khó mà tránh khỏi, hần không có cơ hội lựa chọn trốn tránh nữa. Gió lạnh nghiêm nghị, lá rơi bay tán loạn.

Lúc trở lại trong thôn mới biết tiểu nữ nhân kia đã trở về trong trấn. Trở lại phòng nhỏ, hai con vật xấu xí kia đang ở cửa sân nhìn, thấy Nhạc Mặc trở lại vốn mừng rỡ, nhưng lại có chút khiếp sợ chạy vào sân, làm ổ ở một bên.

Trong lòng Nhạc Mặc thăng bằng không ít, vốn tưởng rằng chỉ có một mình hần bị bỏ lại, không ngờ hai tên này còn ở đây. Ít nhất bé con nhà hần không có xếp hần ở cuối cùng, Nhạc Mặc tự an ủi mình như vậy...

Không có gì dọn dẹp, lúc chuẩn bị đứng dậy thì nghĩ đến bánh trung thu hấp tối hôm qua, có chút bất đắc dĩ sờ lỗ mũi một cái. Cho dù phẩm chất kém đi nữa, cũng phải để cho bé con nhà hần nếm thử một chút chứ, nói không chừng còn có thể hài lòng ấy chứ! Suy nghĩ xong liền bỏ vào trong túi giấy dầu, xách theo ra cửa. Hai tên tiểu tử kia xa xa đi theo, bọn nó cũng không ngốc, nếu không đi theo người này, thì không thể gặp được nương.

Lúc Nhạc Mặc trở lại Phụng Y Các, Bảo Nhi đang ngồi trò chuyện cùng một vị phụ nhân ở trong nội đường, đi cửa hông thẳng lên lầu.

"Bà chủ Nhạc, vậy người xem làm ăn này của chúng ta..." , phụ nhân kia nhướng mày, mắt sáng lên.

"Ta sẽ suy tính, chỉ là gần đây buôn bán quá bận rộn, không sắp xếp rút ra được nhiều thời gian như vậy. Chờ qua thời gian này đi, " Bảo Nhi cầm khăn lau khóe miệng một cái nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Phụ nhân lập tức mừng rỡ từ chỗ ngồi đứng lên, "Bà chủ Nhạc thật là người rộng rãi, chuyện giá cả Đào Diễm Phụng ta tuyệt đối khiến ngài hài lòng."

"Không dám, không dám" Bảo Nhi cũng đứng lên, "Vậy thì ta không tiễn bà chủ Đào, chờ qua đợt bận này, ta sẽ cho người đi tìm ngài."

"Được, được, vậy chúng ta quyết định như vậy đi", khuôn mặt chất đầy son phấn của phụ nhân kia không che giấu được vui vẻ.

Bảo Nhi cười đáp lời, tiễn người đến cửa.

Tiểu Khang Tử có chút nghi hoặc nhìn bà chủ của bọn họ, lúc Bảo Nhi nhìn sang thì vội vàng cúi đầu, tiếp tục gầy gầy bàn tính toán. Tính toán của bà chủ nhà hẳn bọn họ há có thể đoán được, vẫn nên thành thật làm việc thì tốt hơn.

Vừa lên cầu thang, vừa nghĩ tới đơn đặt hàng. Lượng đơn đặt hàng không ngừng tăng nhiều, Tú Tú bên kia có chút đã cố hết sức, vận chuyển hàng đi về xa như vậy cũng rất không tiện, còn phải nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn.

"Ồi...", đột nhiên xuất hiện một bó hoa ở ngay trước mặt, khi thấy rõ cái người đang dựa ở một bên cửa thì đoạt lấy bó hoa vào phòng trong.

Đây là hoa lệ không để mắt đến! Nhạc Mặc chau mày, dạo bước theo vào phòng trong.

Chơi đùa đóa hoa nho nhỏ này, tâm tình rất tốt. Ngược lại không ngờ nam nhân chết tiết kia còn có tình thú như vậy!

Người tặng hoa người thấy vẻ mặt của nữ nhân mình đã bớt giận, cúi người chụp lên cái cổ ngọc trắng kia. Mồ nữ không chút lưu tình, đá hậu một cái, mồ nam nhanh chóng dõn đi, từ bên kia đưa tay tới ôm người.

Chàng cho rằng ta chính là con nít, muốn chơi đùa thế nào thì chơi thế nấy sao? Ném bó hoa qua một bên, đón đỡ, rút lui thân. Nhạc Mặc khẽ nhếch môi mông lên, bay lên chuyển ra phía sau, đưa tay muốn ôm. Bảo Nhi đá nghiêng một cái, Nhạc Mặc khẽ ngã ra sau, tránh ra. Cho dù không đánh tới người, cũng không thể để hắn muốn chạm liền chạm! Sợ đánh với hắn đánh tới trên giường, Bảo Nhi nhanh chóng chuyển ra phòng ngoài.

Nhạc Mặc luôn thỉnh thoảng quét qua eo, ngực, mông... Làm Bảo Nhi tức chết, làm thế nào cũng không đụng tới thân thể hắn được, trực tiếp quăng cái ly trên bàn tới. Nhạc Mặc cúi tay nhận lấy, rót nước, "Phụ nhân, tại sao không cho chút nước trà?" Nhướn mày nhích lại gần.

"Cách xa ta một chút, " đá cái ghế đôn bên cạnh sang, muốn ngăn lại, Nhạc Mặc nhảy cái vèo qua, kéo người vào trong ngực.

Lúc Bảo Nhi muốn giãy giụa thì liếc thấy cái giường nhỏ ở bên cạnh, cong cong khoe miệng lên, ngửa đầu quay ra sau. Cạnh cái giường này đều là thanh gỗ, nằm xuống như vậy khẳng định sẽ cần, Nhạc Mặc vội vàng kéo người lên phía trước, bản thân mình lại không khống chế được té xuống. Bảo Nhi có một cái đệm thịt, dĩ nhiên không có cảm giác, nhếch lông mày, nhìn nam nhân dưới thân.

"Bảo Nhi, đau quá", Nhạc Mặc cau mày, làm ra vẻ giống như bị trọng thương. Bảo Nhi cũng mặc kệ, muốn đứng dậy eo lại bị mồ nam ôm thật chặt.

"Bảo Nhi, tại sao có thể nhẫn tâm với tướng công như vậy... xoa xoa cho tướng công đi", cầm tay của Bảo Nhi để lên trên ngực.

Chàng hay nhỉ, chàng bị cắn ở sau lưng, sờ ngực có tác dụng quái gì? Nhìn chằm chằm nam nhân cười đùa, siết tay chặt lại.

Nhạc Mặc nằm nghiêng trên giường, ôm người ở trong ngực, nhìn bộ dạng đáng yêu đôi mắt thì tròn to, cái miệng nhỏ nhắn thì mím chặt kia, trong mắt phượng tràn đầy cung chiêu.

Trêu chọc một hồi, rồi không chọc giận nàng, buông lỏng cánh tay đang buộc chặt ra ở mức độ hẳn vẫn có thể nắm bắt lại được, tuyệt đối không thể chọc người phát bực lên.

"Bảo Nhi, cho vị phụ chút nước đi, sắp chết khát rồi."

Bảo Nhi ngồi thẳng người, nhướn mày nhìn nam nhân phúc hắc kia một cái, "Được!"

Chăm chăm xách bình trà bên cạnh lên, rót ly nước, thận trọng bung đến phía trên Nhạc Mặc, cúi người, ánh mắt lúng liếng đưa tình, "Tướng công, tới uống nước nào."

Nhạc Mặc kề người tới, nhưng rất không khéo, sơ ý một chút, nước liền theo cổ áo chảy vào. Bảo Nhi lập tức che miệng, kinh hoảng nói, "Áy, tại sao lại đổ hết vào trong quần áo rồi... tướng công, nhanh cời ra đi."

Sao Nhạc Mặc không nhìn ra, đây là bé con nhà hắn cố ý. Được rồi, vì không thể quét đi hứng thú của người nào đó, vậy thì hy sinh một chút, theo đến cùng đi.

Bảo Nhi vội chìa tay ra giúp đỡ cời áo, chuẩn bị cời áo cho hắn, Nhạc Mặc nhướn mày, thò tay ôm chặt người vào trong ngực.

"Phụ nhân, làm sao bây giờ, nàng cũng dính ướt rồi." Hơi có vẻ kinh ngạc nhử mày, "Nào, vị phụ cũng cời áo cho phụ nhân."

"Chàng còn động thủ, ta không khoan dung đâu!", lười phải đấu với hắn, nam nhân chết tiết.

Vốn còn muốn chiếm chút tiện nghi của hắn, sờ hai cái, hiện tại lại muốn gộp mình vào, nàng cũng không ngốc tính không ra.

Gần tới, Hà Hoa đến Phụng Y Các tìm Bảo Nhi, Bảo Nhi dẫn người đến hậu viện. Trên gương mặt nhỏ nhắn của Hà Hoa mang theo hưng phấn và vui

mình, nghĩ đến chuyện hẳn là đã có một kết cục trọn vẹn.

Buổi tối, Nhạc đại mỹ nam vì đèn bù gần đây hơi xao lãng với bảo bối mình, tự mình xuống bếp, Đông Mai và Hải Đường đều bị đuổi ra. Làm món Bảo Nhi thích nhất - cháo trứng muối thịt nạc, cộng thêm một đĩa thịt băm với rau. Hành động ton hót như thế, mỗi nữ vẫn lạnh lùng, ngoảnh mặt làm ngơ như cũ.

"Bảo Nhi, tướng công sai rồi, về sau mỗi ngày tướng công đều ở bên cạnh bảo bối", muốn ôm người vào trong ngực, lại bị vô tình đẩy ra. Mỗi nam lăm lăm bầm cả đêm, mỗi nữ ăn bữa cơm cũng không được yên tĩnh.

"Bảo Nhi, có phải đối với chuyện lần trước trong lòng vẫn còn khúc mắc hay không?", đèn cây đêm lóe lên, chiếu vào màn vải. Từ phía sau ôm người đang yên tĩnh đọc sách vào trong ngực.

Bảo Nhi khẽ chớp mi mắt, dùng một chút, tiếp tục xem sách trong tay. Nàng không phải là không muốn biết, chỉ là, có một số việc, nàng có thể đoán được. Cần gì phải đập nổi hỏi tới cùng! Nếu Nhạc Mặc không nói cho nàng, nhất định có đạo lý nên không nói, nàng tin tưởng người đàn ông này, nên sẽ không dè ý. Dựa vào trong ngực tìm một vị trí thoải mái, tiếp tục nghiên cứu.

Nhạc Mặc cong cong khóe miệng, "Bảo Nhi, ước muốn của ta không nhiều, chỉ muốn cùng nàng bên nhau cả đời." Mất phượng hơi trầm xuống, hàng mi dài phản chiếu trong bóng đêm.

Bảo Nhi bỗng rung động, đối mặt với con người mang theo vẻ ám ức kia, muốn mở miệng, lại không biết nói từ đâu. Cúi đầu suy nghĩ một lát, ném sách ra, ôm cổ nam nhân kia nói: "Tướng công, vậy chàng vì ta đánh hạ giang sơn này được không?"

Con người có chút âm trầm xoay chuyển lộ ra ánh sáng mỉa mai, "Ha ha, chỉ cần nàng thích, có gì không thể!"

Trong mấy ngày gần đây, Phượng Y Các đưa ra mấy bộ đồ mới đều được khen ngợi, bởi vì công nhân viên có hạn, đẩy lùi rất nhiều đơn đặt hàng, người xếp hàng đặt may dài cả một con phố. Tạo thành kỳ quan khó có được ở Đào Hoa Trấn. Đầu phố cuối hẻm bán luận không gì khác ngoài Phượng Y Các hân vinh ra sao như thế nào, lấy Cẩm Y Phường dẫn đầu những cửa hàng khác lụn bại ra sao.

Bảo Nhi không phải không nghe được tiếng gió, nàng đang đợi, đợi một tín hiệu nàng đã sớm dự liệu đến.

Buổi sáng Bảo Nhi vẫn còn ở trong cửa hàng sắp xếp đơn đặt hàng gần đây, Hồ Từ vội vã trở lại "Bà chủ, vải vóc...".

"Ta biết rồi, " xoay người nói với Đỗ Quyên: "Hôm nay đơn đặt hàng đã đầy, bảo bên ngoài không cần xếp hàng nữa, ngày mai trở lại."

Đỗ Quyên đáp lại, Bảo Nhi đứng dậy cùng Hồ Từ ra khỏi Phượng Y Các.

"Ông chủ Dư, sao hôm nay trẻ như thế còn chưa có đưa vải tới, bọn ta cũng đều sốt ruột." Vừa đứng đón đầu Dư Phó Tài đang chuẩn bị ra cửa.

Dư Phó Tài thấy Bảo Nhi đầu tiên là căng thẳng, sau đó khôi phục lại trung lập về mặt cười ôn hòa, "Thật là xin lỗi, gần đây bố trang nhân thủ thiếu hụt, vải nhuộm cung ứng không kịp! Lão hủ đang rầu đây. Cô nương thấy đấy, ta đang suy nghĩ có thể đi bố trang Mai gia điều chuyển một ít nhân thủ hay không đây!"

"Ồ, như vậy à, vậy ông chủ Dư cảm thấy khoảng chừng lúc nào thì có thể giao bổ sung thế?", Bảo Nhi cười sáng chói hỏi.

"À, cái này lão hủ cũng không nói chính xác được đâu, có lẽ là ngày mai, cũng có lẽ là mười ngày sau, hoặc có lẽ là..."

"Vĩnh viễn cũng không bổ sung được." Bảo Nhi cười tiếp lời ông ta.

Dư Phó Tài là lão cáo già kinh nghiệm thương trường lâu năm, thấy Bảo Nhi đáp lời như thế, trong lòng cũng đã hiểu, "Nếu bà chủ Nhạc đã hiểu rõ, lão hủ cũng không cần giải thích. Lão hủ còn có chuyện phải làm, sẽ không tiện." Xoay người lên kiệu.

Bảo Nhi nhếch khóe môi cười. Hồ Từ còn chưa nói tới chuyện lấy hết hàng trưng phẩm ra, cũng không cung cấp đủ vải vóc, những đơn đặt hàng Phượng Y Các nhận được phải làm thế nào? Làm sao mà bà chủ còn cười vui vẻ như vậy thế?

Trở về Phượng Y Các, bảo Tiểu Khang Từ đến bố trang những nhà khác hỏi thăm thử một phen, rất là kỳ diệu, đều lấy được cùng một đáp án, nhân thủ không đủ, không cung ứng vải vóc được.

Không khí trong tiệm có chút quái dị, sáu người kia đều đứng nghiêm một bên về mặt khăn trương, nhưng Bảo Nhi lại chơi bút trong tay, ý cười đầy mặt. Ngô Yên Nhiên, chiều này của người có chút quá ngu, làm cũng rõ ràng quá. Chỉ có điều, đáng tiếc, để cho người thất vọng rồi.

Kêu Hồ Từ đánh xe, Hồ Từ ngăn người.

Bảo Nhi nhảy dựng lên vỗ cái đầu to kia một cái, "Còn không đánh xe nhanh lên, đi kéo vải về." Nói xong, tà mị cười một tiếng, bước ra cửa. Trong nhà sáu người ngơ ngác nhìn nhau, không phải bà chủ tức quá choáng váng rồi chứ? Người ta đều không cung ứng, còn đi đâu kéo vải về?

"Hồ Từ, người còn lè mề cái gì?", nghe tiếng rống này của Bảo Nhi, Hồ Từ vội vàng hoàn hồn, vội vàng đi đánh xe.

"Bà chủ, chúng ta đi đâu kéo vải về?", lên xe, Hồ Từ ngơ ngác hỏi Bảo Nhi.

"Mộc Diệp Trang"

Hồ Từ suy nghĩ một chút, mừng rỡ vội vàng đánh xe, không trách được lần trước bảo bọn họ giúp đỡ đi chợ tuyển người, thì ra là bà chủ đã sớm có chuẩn bị! Mộc Diệp Trang.

"Hà Hoa? Nghĩa mẫu? Bà bà?" , còn chưa có xuống xe, liền gọi hết cả nhà người ta. Hà Hoa từ trong nhà chạy ra trước, tiểu bộ dáng như nước kia, nhìn đáng yêu hơn trước kia không ít.

"Bảo Nhi, người tới rồi! Ta đang chuẩn bị đi Phụng Y Các tìm người đấy!" , tiểu nha đầu sáng sủa hơn lúc trước nhiều, cười một tiếng lộ ra hai má lúm đồng tiền nhân nhật.

"Nghĩa mẫu nói ta lớn hơn người, người phải gọi là tỷ tỷ" , Bảo Nhi rất là đắc ý làm ra vẻ, chọc cho Hà Hoa cười khanh khách không ngừng "Tỷ tỷ, tỷ tỷ."

"Cũng không kém lắm! Nghĩa mẫu đâu?"

"Nương ở hậu viện cùng làm việc với bọn họ, bà bà ở bên cạnh trông! Ta dẫn tỷ đi." Vui sướng lôi kéo Bảo Nhi đi vào trong.

Vào ngày hôm sau Mộc Liên trở về, lúc Bảo Nhi sắp đi liền ‘ bị nhận thân ’ rồi. Bà bà và Mộc Liên nhất trí cảm thấy Bảo Nhi giúp bọn họ rất nhiều, không gì báo đáp. Nghĩ đến Bảo Nhi từ nhỏ đã là một đứa trẻ không thân không thích, Mộc Liên liền nói muốn nhận Bảo Nhi làm nghĩa nữ, ít nhất sau này Bảo Nhi cũng có môn hộ có thể chống đỡ, Bảo Nhi không có phản đối, liền nhận.

Mộc Diệp Trang đã bắt đầu làm việc một khoảng thời gian rồi, hậu viện thật to treo đầy các loại vải vóc đủ màu sắc, bà bà ngồi ở trên xe lăn Bảo Nhi thiết kế, ở một bên nhìn xem. Nghĩa mẫu thì đang chỉ huy các hỏa kế nha đầu làm việc.

Bà bà thấy Bảo Nhi đến trước, trên mặt thân nhiên lập tức nở nụ cười, ngoắc tay, kêu tên Bảo Nhi có chút không rõ ràng lắm. Bảo Nhi vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh xe lăn.

"Bà bà, người nhớ con không? Có ngoan ngoãn uống thuốc hay không?" , đối thoại giống như nói với trẻ con, chọc cho bà bà cười ha ha, không ngừng gật đầu.

Mộc Liên thấy Bảo Nhi tới, buông hộp phấn trong tay, bước nhanh tới, "Tối hôm qua ta còn nghĩ hôm nay bảo con về dùng cơm, con xem, trở về rồi, nói cho cùng là khuê nữ, suy nghĩ giống như nương."

"Nghĩa mẫu, người thương con như vậy nữa, muội muội có thể sẽ ghen tị, người xem bộ dạng kia của muội muội, có phải đang ghen ghét hay không?" , lôi kéo Mộc Liên trên ghế Hà Hoa.

"Đâu có đâu, tỷ tỷ nói càn." Hà Hoa cũng không theo, đuổi theo muốn đánh Bảo Nhi.

Bảo Nhi vòng quanh Mộc Liên, "Ồi, muội muội nổi giận, nghĩa mẫu cứu mạng!" , Hà Hoa ngừng lại, gấp đến muốn giơ chân, cả viện đều là tiếng cười vui vẻ.

Đến nhà chính, Hà Hoa rót cho Bảo Nhi ly trà nóng, lại bùng lên hai đĩa điểm tâm nhỏ. Bảo Nhi lấy một cái, vừa ăn, vừa đáp lời Mộc Liên.

"Bảo Nhi, kiểu dáng hoa văn và màu sắc chất vải theo như con muốn đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ con tới đây đấy. Phải nói khéo với Dư thị bên kia, cũng đừng để cho người ta nắm cái cớ gì, ảnh hưởng buôn bán trong tiệm." Thấy Bảo Nhi ăn hơi khô, Mộc Liên vội vàng đưa cái ly tới bên tay.

Bảo Nhi uống một ngụm trà nói: "Nghĩa mẫu, người cứ yên tâm đi, hiện tại không phải là con đề xuất ra chuyện hủy bỏ hiệp ước mà ngược lại bọn họ đề xuất trước, đã cắt đứt, sẽ không ảnh hưởng."

"Tại sao đột nhiên lại cắt đứt? Xảy ra chuyện gì sao?" , Mộc Liên có chút lo lắng nhìn Bảo Nhi.

Vốn Bảo Nhi không muốn nói cho các nàng biết, nhưng thấy nghĩa mẫu lo lắng như vậy, nên nói thẳng ra luôn.

"Đây là có người đang giở trò, Bảo Nhi, con phải cẩn thận!"

Bảo Nhi nắm tay của bà ấy nói: "Nghĩa mẫu, người yên tâm, con sớm đã có sắp xếp, những phương diện khác tương công sẽ xử lý, cũng không cần con quan tâm quá nhiều."

Mộc Liên vẫn có chút không yên tâm nói, "Bảo Nhi, lòng người hiểm ác, con phải chú ý khắp mọi nơi, biết không?"

Bảo Nhi thấy vẻ mặt của Mộc Liên có chút không bình thường, có thể lại nghĩ tới chuyện thương tâm năm đó, vội vàng cười an ủi, "Nghĩa mẫu, con đều nhớ kỹ, người hãy yên tâm đi!"

Thấy bộ dạng thê son sắt của Bảo Nhi, Mộc Liên chuyển từ buồn sang vui, lại trò chuyện chút chuyện thường ngày, cuối cùng chuyển đến chuyện sinh con.

Bảo Nhi ở bên cạnh đáp lời dạ dạ, chuyện sinh con này cũng không phải là chuyện của một mình nàng, huống chi nàng cũng có thể sinh, thân thể còn chưa có thành thực, sao có thể gấp gáp!

Nghĩa mẫu còn đang ở đó dạy cho nàng, cái gì mà nữ nhân có con mới có thể nắm vững lòng của nam nhân, mới có thể ngồi vững vàng vị trí chủ mẫu. Bảo Nhi vừa gật đầu, vừa nghĩ, cho dù nàng không sinh con, Nhạc Mặc cũng sẽ không thay lòng, nàng có đủ lòng tin. Thấy Hà Hoa ở một bên cười trộm, Bảo Nhi tìm được cơ hội thoát thân.

"Nghĩa mẫu, muội muội cũng không còn nhỏ, nên tìm hiểu một nhà tốt cho muội muội, nếu không con lưu ý hỏi thăm các phu nhân đặt may đồ xem thử nhé?" Nói xong, quay về phía Hà Hoa chớp chớp mắt. Hà Hoa mặc cỡ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mộc Liên suy nghĩ một chút, đúng vậy, trước kia điều kiện không tốt, cũng không yên tâm gả cho người không rõ ngọn nguồn, bây giờ đã trở về, có môn hộ, cũng nên suy nghĩ chuyện làm mai một chút.

Hai người liền bắt đầu bàn tính đến chuyện làm mai cho Hà Hoa, đầu tiểu nha kia cúi xuống thật thấp, vạt khăn không lên tiếng.

Nàng đương nhiên muốn xuất giá, chính xác mà nói là nghĩ tới từ lâu. Nàng đã từng thấy ánh mắt tràn đầy cưng chiều của Nhạc Mặc khi nhìn Bảo Nhi, nàng rất hâm mộ. Bảo Nhi hạnh phúc làm cho nàng đối với chuyện cưới gả tràn đầy chờ mong và mơ mộng.

Nàng không cầu tìm được một người đại phú đại quý, chỉ cầu có thể có một nam nhân có thể thương nàng, yêu nàng giống như Nhạc Mặc cưng chiều Bảo Nhi vậy.

Nực cười chính là, Bảo Nhi trở lại Phụng Y Các không bao lâu, Ngô Yên Nhiên lại tới, mới đến đã quỳ xuống trước mặt Bảo Nhi, người trong tiệm đều ngáy người, ngoài tiệm vây quanh một vòng.

"Tỷ tỷ, tỷ đây là ý gì?", Ngô Yên Nhiên muốn chơi cái gì, nàng sẽ theo đến cùng. Bảo Nhi vội đỡ người lên.

"Muội muội, tỷ tỷ thực xin lỗi muội, chuyện bố trang ta cũng mới nghe nói, ta biết muội nhất định sẽ cho rằng là ta chi điểm." Trong đôi mắt Ngô Yên Nhiên mang theo một tầng nước mắt, giống như lập tức sẽ nhỏ giọt xuống. Bảo Nhi không có tiếp lời, cười chờ đoạn sau.

"Ta nghe một vòng mới biết, đều là nương ta hồ đồ, mới tạo thành như bây giờ. Ta là thay nương tới nhận lỗi. Muội muội yên tâm, chuyện bố trang, ta đã sắp xếp xong xuôi, Dư thị lập tức sẽ đưa vải tới đây cho muội."

Ngô Yên Nhiên nói rất chân thành, người bên ngoài đều âm thầm tán dương.

"Ngô Tiểu Thư này làm thật là tốt, người ta quang minh lỗi lạc, thoải mái hào phóng hén!"

"Đúng vậy, khó trách cửa hàng mở ra nhiều như thế, buôn bán giỏi như vậy!"

"Ngô phu nhân người ta cũng là đau lòng khuê nữ, cũng không có lỗi gì."

"Đúng vậy, hiện tại Phụng Y Các náo nhiệt, nhưng xét cho cùng không có ai kéo dài được hết cả năm, nói không chừng cũng chỉ náo nhiệt nhất thời thôi...."

Nghe tiếng nghị luận ồn ào này, Bảo Nhi tức đến muốn cắn người, cái trò gì gì đây! Bà ta vì khuê nữ làm cái gì cũng đều đúng, cho dù giết người, chẳng lẽ đều là chuyện nên làm sao? Đi TMD (con mẹ nó) nên!

Nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu kia của Ngô Yên Nhiên, Bảo Nhi cực kỳ không thích, không biết còn tưởng rằng mình ức hiếp nàng ta ấy chứ, nàng ta diễn cái này cho ai xem? A, đúng rồi, nàng ta muốn diễn cho cái người mà hôm nay đúng lúc có chuyện không có ở đây xem. Đáng tiếc, lãng phí nhiều diễn xuất như vậy.

Bảo Nhi nhếch khóe miệng lên, mặt mỉm cười, "Tỷ tỷ không cần như thế, Ngô phu nhân cũng là đau lòng khuê nữ. Huống chi ta cũng đã tìm được bố trang, không cần để ở trong lòng nữa."

Ngô Yên Nhiên khựng lại một chút, Bảo Nhi thu tất cả vào đáy mắt, mặt vẫn không đổi sắc như cũ, bình tĩnh lạnh nhạt.

"Muội muội tìm được bố trang là tốt rồi, hiện tại Dư thị vải vóc đầy đủ, nếu muội muội không đủ vải vóc, cứ đi tìm ông chủ Dư là được. Chuyện ngày hôm nay đều là lỗi của tỷ tỷ, tỷ tỷ thực xin lỗi muội", nói xong lại quỳ xuống.

Bảo Nhi không khỏi nhíu mày, tại sao lại diễn nữa vậy? Còn chưa diễn đủ sao?

Khi thấy người phía sau đi tới bên cạnh thì Bảo Nhi mới hiểu được, oh, thì ra là mục tiêu xuất hiện. Nhếch khóe môi, có chút không nói nên lời.

Nhạc Mặc nghe nói trong tiệm xảy ra chuyện, vội vàng trở về, mới biết bảo bối của mình không có việc gì, tâm cũng liền dễ xuống. Nhìn cũng không nhìn núi người, hỏi bé con bên cạnh: "Đúng có một hay không?"

Hỏa kế trong phòng, đám người vây xem ngoài tiệm đều bị sét đánh trúng, cái này cũng quá, thật là quá đáng thì phải? Người ta nhận lỗi vẫn còn quỳ ở trước mặt, cũng không để nàng dâu mình đỡ người ta dậy, lại hỏi nàng dâu mình đúng có một hay không? Má ơi.....

Bên ngoài tiếng bàn luận xôn xao, người quý dưới đất nắm thật chặt khăn trong tay.

Bảo Nhi không có lập tức đỡ nàng ta dậy, chính là muốn cho nàng ta biết, thứ nàng ta muốn, vĩnh viễn không thể có. Vẫn nên sớm cắt đứt suy nghĩ ấy đi! Nam nhân của mình, mình còn không biết hay sao, làm sao có thể quan tâm nữ nhân khác ngoài mình ra, quả thật buồn cười.

Nàng ta cứ như thế này, vậy thì thật xin lỗi, mình không chịu nổi nhất chính là bị người có dụng tâm khác nhớ nhung. Nếu còn giờ thù đoạn ở sau lưng, một lần nàng có thể tha thứ, lần nữa, đó chính là cảnh đi tìm đường chết. Ta không phải Thánh mẫu Maria, ta cũng không phải Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, ta không cao thượng được như vậy. Người đối xử tốt với ta, ta sẽ có ơn tât báo, người đối xử không tốt với ta, chỉ cho cơ hội một lần, tiếp tục nữa, nhỏ cỏ tận gốc, diệt trừ hậu họa vĩnh viễn!

Ở trước mặt nhiều người như vậy, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn. Nhân nhạ nhìn Nhạc Mặc một cái nói, "Không sao, buổi trưa ta muốn ăn thịt cả bữa nhuyên."

"Ta đi làm cho nàng, " cất bước, rời đi.

Bên ngoài lại nổi lên một đợt sóng rung động, lúc này còn có thể liếc mắt đưa tình? Còn nữa, mỹ tướng công của Phụng Y Các này còn ngày ngày xuống bếp cho nàng dâu? Đây là muốn cung chiêu đến tận trời sao?

Về mặt của Ngô Yên Nhiên đã tái nhợt như một tờ giấy trắng, chỉ là không có ai nhìn thấy thôi. Bảo Nhi miễn cưỡng nhếch khóe miệng, bảo Mộc Cận Hải Đường đỡ người lên.

"Chuyện lần này, tỷ tỷ không cần phải như thế, ta cũng sẽ không để ở trong lòng, Mộc Cận Hải Đường, đưa Ngô Tiểu Thư về Cẩm Y Phụng."'

Một câu Ngô Tiểu Thư đánh nát tất cả biểu hiện giả dối, bậc thang Ngô Yên Nhiên thật vất vả đức xong, cứ như vậy bị hủy đi. Nàng ta không cam lòng, mấy ngày nay nàng ta bỏ ra nhiều như vậy, chăm chút còn không lấy được gì, làm sao cam tâm? Nàng ta cẩn thận từng bước một, làm như vậy là để có thể tiến một bước đến gần hắn, nhưng kết quả thế nào? Tình cảm nhiều năm của nàng ta đều vô ích cả sao? Không, nàng ta muốn kết quả, nàng ta muốn! Nàng ta bỏ lỡ một lần, làm sao có thể bỏ qua lần thứ hai, tuyệt đối không thể. Ngô Yên Nhiên nàng sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, dù liều mạng đánh đổi tất cả, cũng sẽ không tiếc.

Người đi rồi, xem nào nhiệt cũng giải tán. Bảo Nhi vô cùng mệt mỏi, trực tiếp nằm chết dí trên giường êm. Ngô Yên Nhiên này thật là kiên nhẫn, quanh co lâu như vậy, thất bại thảm hại. Người biết ẩn nhẫn như vậy trong nội tâm tuyệt đối đủ tàn nhẫn, nàng cần phải trù tính cho tốt một phen, để ngừa ngộ nhỡ. Aiz, trong nhà có trai đẹp thật đúng là phiền toái, luôn bị người nhớ thương, rầu muốn chết.

Lúc Nhạc Mặc bung một đĩa cà thịt đi ra, thì thấy bé con kia cau mày, nằm xui xẻo, đau lòng bước nhanh tới, để cái đĩa xuống, kéo người vào trong ngực. Vội vàng tránh người đang làm việc trong tiệm, đi ra hậu viện.

"Trêu hoa ghẹo nguyệt, " Bảo Nhi tức giận quát một câu. Nhạc Mặc nhú mày nói: "Vi phu không dẫn bướm, vi phu chỉ trêu gọi nàng."

"Ta là ong?", ngẩng đầu lên, bộ dạng căm phẫn. Thu tay lại muốn nheo eo nam nhân kia. Nhạc Mặc vội vàng bao cái tay nhỏ bé kia vào trong tay, bộ dạng lấy lòng. "Ngoan, vi phu là ong, phu nhân là hoa. Phu nhân đói bụng chưa, nên dùng cơm rồi." Kéo cả xào xong qua.

"Tướng công đi lấy chén và đĩa, ngoan nhé", hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn đang vênh lên kia, đứng dậy đi phòng bếp.

Bảo Nhi không phải là người thích tính nợ cũ, chuyện đã qua thì cho qua, dù thế nào cũng không thay đổi được. Thật ra từ trong miệng người ta đã biết được một ít chuyện năm đó. Năm đó Nhạc Mặc vừa thi lần đầu tiên đã đoạt giải nhất, thành nhân vật nổi tiếng một thời ở Đào Hoa Trấn. Ngô Hữu Chi làm Huyện lệnh Đào Huyện, có "kỳ vọng" rất cao đối với Nhạc Mặc. Tuổi còn trẻ như vậy đã trúng cử, tính thần không dễ thay đổi, tiền đồ không có giới hạn. Cũng là thanh niên tài mạo có đủ khó gặp, liền muốn thu làm nữ tử. Thường lấy danh nghĩa thảo luận học thuật, mời Nhạc Mặc đến phủ gặp nhau. Cảm thấy thời cơ đã chín, và lại nữ nhi đã sớm thâm trao trái tim, nên đề xuất muốn gả Ngô Yên Nhiên cho Nhạc Mặc, không nghĩ tới chính là, bị Nhạc Mặc trực tiếp cự tuyệt.

Huyện lệnh giận dữ, mắng chửi Nhạc Mặc không biết điều, xuất thân là một bần nông, còn không biết tốt xấu. Nhạc Mặc cũng thật là trâu bò, phát tay áo bỏ đi, để lại Ngô Hữu Chi kia tức đến muốn chết. Ngô Yên Nhiên sau màn vài buồn bã rơi lệ, xấu hổ không dứt. Bởi vì chuyện này, Ngô Hữu Chi từng uy hiếp Nhạc Mặc, nếu không thú khuê nữ của ông ta, thì đừng nghĩ tham gia thi hội, người lúc trước sau khi Nhạc Mặc trúng cử chủ động tới dựa vào, tất cả đều không còn bóng dáng. Nhạc Mặc vẫn không có khuất phục, chủ động buông tha thi hội, trở thành một nông dân trồng trà thuần chất.

Hai người ăn cơm trên bàn nhỏ ở tiền đường, bởi vì hôm nay đơn đặt hàng đã đầy, tiệm cũng đóng cửa, không ai ra vào.

Bảo Nhi gấp một miếng cà gấp nhiều lần cũng không gấp được, Nhạc Mặc nhìn bộ dạng không tập trung của bé con, cong cong khóe miệng, gấp một miếng cà vào trong chén cho nàng.

"Tại sao năm đó chàng không đi tham gia thi hội?", gõ nhẹ chiếc đĩa vào thành chén, cũng không ăn cơm, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm Nhạc Mặc.

"Ăn cơm trước, " Nhạc Mặc lại gấp cho nàng một miếng, tự mình ưu nhã nhai một miếng ớt xanh.

Bảo Nhi cười rạng rỡ một tiếng, cầm một cái chén không bên cạnh lên mức cho Nhạc Mặc một chén canh. Nhạc Mặc nhú mày, có chút thụ sủng nhược kinh.

Vội vàng đặt chén trong tay xuống, hai tay nhận lấy, "Cảm ơn phu nhân!"

"Gần đây chàng đang chuẩn bị giết địch, hay là làm thịt giặc cướp vậy? Chẳng lẽ thật sự tranh đấu giành thiên hạ cho ta?" Bảo Nhi khiêu mảy, chọn một miếng cà, tỉ mỉ thưởng thức.

"Ha ha, phu nhân quả nhiên anh minh!", bộ dạng mặt mày hớn hờ, dẫn đến Bảo Nhi liếc mắt xem thường.

Lúc hai người ăn được xấp xỉ rồi, Trương Đại Thúc khom người đi vào, chò ở một bên. Nhạc Mặc lạnh nhạt tiếp tục ăn, Bảo Nhi lấy cái ghế cho Trương Đại Thúc.

Trương Đại Thúc không có ngồi, tiếp tục đứng thẳng. Bảo Nhi có chút tức giận nhìn Nhạc Mặc, ở nhà còn bày ra cái gì mà bày, trực tiếp đưa chân đá về phía cái chân ở dưới bàn kia. Nhạc Mặc giống như đoán trước được, nhẹ nhàng kẹp lấy cái chân đưa tới kia, cười nhạt tiếp tục ăn cơm.

Thu cũng không thu lại được, nếu không phải bên cạnh có người, đã sớm vung nắm tay qua. Bảo Nhi nháy mắt ra hiệu, Nhạc Mặc làm như không nhìn thấy gì hết, thấy bé con kia có chút nóng nảy, vội vàng buông lỏng chân ra, cười hỏi, "Bảo Nhi, làm sao vậy?"

Nhìn khuôn mặt cười rất vô hại kia, Bảo Nhi có chút tức nghẹn, ta phiền cả một ngày, còn không phải bởi vì những thứ hoa đại kia của hần sao, hần thì tốt rồi, nói cũng không nói một câu. Không an ủi còn chưa tính, còn khắp nơi chọc ta, người đàn ông này, càng ngày càng tệ rồi! Ném đĩa xuống, xoay người lên lầu.

"Chủ tử, Tư Lư bên kia đã sắp xếp xong xuôi, xin chủ tử yên tâm."

"Ừm, " Nhạc Mặc gật đầu một cái, "Nói cho Tư Lư, sắp xếp người thỏa đáng cho ta, không cho phép xảy ra bất kỳ sai lầm gì."

"Vâng", "Nhưng chủ tử, tại sao người thu nhận..."

"Ta có suy tính của mình, không cần lo lắng." Nhìn ông ấy một cái, lên lầu.

"Bảo Nhi, làm gì đó?", mỗ nam bước vào, đi tới trước bàn đọc sách, cúi người, nhìn bé con kia đang viết vẽ gì đấy.

An tĩnh một hồi, mỗ nam muốn nói chuyện, lại bị một cái ánh mắt ép trở về. Bảo Nhi dựa vào trên ghế dựa, lẳng lặng nhìn chòng chọc nam nhân trước mặt một hồi.

Nàng không phải kiểu cách, nàng cũng không ngốc, nữ nhân thông minh biết khi nào nên giữ tính tình thì giữ, khi nào nên thu lại thì thu lại. Nhạc Mặc có tính toán và sắp xếp của hần, từ trong nội tâm mà nói, nàng không muốn can thiệp quá nhiều. Bất kể hần là một nông dân trồng trà, hay là dòng dõi quý tộc, không thay đổi chính là, hần vĩnh viễn đều là tướng công của nàng, người thân nhất của nàng. Bất kể tương lai giống tổ sống ngầm, hay là giáo vàng ngựa sắt, nàng nhất định giao tâm thuận theo, sống chết gắn bó.

Thu hồi ánh mắt, đứng dậy nhích tới gần trong ngực Nhạc Mặc, ôm eo của hần, cảm thụ lồng ngực ấm áp của hần. Mây hơi chau lại của Nhạc Mặc cuối cùng cũng giãn ra, ôm người trong ngực, tất cả ưu phiền đều tiêu tan, chỉ còn lại mùi thơm ngào ngạt nhàn nhạt này.

Sau khi Ngô Yên Nhiên từ Phượng Y Các trở về, vẫn tự giam mình ở trong phòng. Liễu Nhược Yên tự mình đến gọi, cũng không thể gọi mở ra. Sợ rằng ta ở bên trong làm việc ngốc ngếch, vội vàng gọi hạ nhân tới xô cửa, hạ nhân vừa định xô vào, cửa liền bị mở ra từ bên trong. Ngô Yên Nhiên về mặt lạnh lẽo, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc, giống như một người cõi âm.

"Đừng tới quấy rầy ta, để ta một mình yên lặng một chút." Giọng nói bình thản, lộ ra âm hàn. Liễu Nhược Yên vừa định mở miệng an ủi, cửa lại bị đóng lại rồi.

"Đây là tạo ác nghiệt gì chứ!", Liễu Nhược Yên than khổ, được nha đầu bên cạnh dìu rồi đi.

Âm thầm trong phòng, khuôn mặt Ngô Yên Nhiên tĩnh mịch, dung mạo vốn quyến rũ kia có chút vẩn vơ, trong mắt tràn đầy âm u tàn bạo.

Trăng treo cành liễu, hà đăng mới lên đèn, trên hồ hoa đào tiếng đàn sáo vang lên, điệu nhạc bên tai không dứt. Nhìn cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt này, Bảo Nhi cũng không ngại ngốc nữa. Không bằng thừa dịp bóng đêm, thì đi bàn chuyện làm ăn, thuận tiện còn có thể an ủi phạm tâm đang chộn rộn này một chút. Giờ khắc này, Nhạc đại mỹ nam bị ném ra sau ót, không biết, ngộ nhờ, nếu như, Nhạc đại mỹ nam biết nàng dâu nhà hần đi dạo thuyền hoa, sẽ nghĩ thế nào?

Luôn bận rộn buôn bán trong tiệm, nói thật, kể từ khi đến nơi này, phạm vi hoạt động của mình vẫn luôn rất có hạn, trong trấn này có rất nhiều chỗ chưa có đi qua. Người nói xem, ta thật vất vả xuyên không tới, cũng nên đi thể nghiệm các loại cuộc sống một chút chứ nhỉ!

Vốn muốn tự mình đi, nghĩ đến còn phải thuận tiện bàn chuyện làm ăn, vẫn nên dẫn theo Tiểu Khang Tử thì tốt hơn, cứ đi như vậy, ngộ nhờ xảy ra tình trạng gì, ít nhất có Tiểu Khang Tử bảo đảm cho nàng! (chủ yếu là ngộ nhờ bị Nhạc Mặc biết, cũng có người nói chuyện thay nàng)

Mặc một bộ quần áo, dẫn theo Tiểu Khang Tử trốn mất hốc mồm đi về phía hồ hoa đào. Tiểu Khang Tử vẫn không thể hồi hồn từ trong con chán kinh, lúc hồi hồn lại thì đã đến bên bờ hồ rồi.

Nương ta ơi, bà chủ nhà hần muốn phát điên gì vậy? Ở đâu ra nữ nhân ra ngoài đi dạo thuyền hoa, cái này mà xảy ra chuyện gì, hần làm sao có thể gánh nổi chứ? Cái này ngộ nhờ để cho công tử biết được, còn không thể lột da hần sao?

Bảo Nhi vừa định đi lên cầu gỗ, Tiểu Khang Từ liền gắt gao kéo tay áo nàng lại. "Người buông ra, mắc chứng ngu ngốc gì vậy?" Bảo Nhi cầm quạt gỗ, gỗ cái tay kia.

"Không buông! Chết cũng không buông!", Tiểu Khang Từ ăn gan hùm mật gấu rồi, không ngờ nhìn ốm tong teo, sức lực thật không nhỏ. Bảo Nhi kéo mấy lần cũng không kéo ra được. Bên cạnh người lui tới đi ngang qua đều nhìn chăm chăm.

"Người buông ra, nếu không ta bán người!", thẳng nhóc này, tính làm thật à, không phải là đi dạo thuyền hoa một chút thôi ư, nàng không thể làm cái gì, chỉ đi xem một chút thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sùng, Tiểu Phụ Diền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Giăng cơ

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tiểu Khang Từ lôi kéo gắt gao, "Không buông! Ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm thế nào?", tiếng la rất lớn, người mới vừa đi ngang qua hai người cũng khe khẽ cười, tiểu hóa kẻ thật trung thành.

Bảo Nhi nóng nảy, xoay người xách người tới một nơi yên tĩnh, "Người không sợ mất mặt hả? Người nghĩ cái gì thế? Chúng ta là đi bàn chuyện làm ăn, cũng không phải là làm chuyện mờ ám gì." Bảo Nhi tận lực khống chế âm lượng, tránh bị người vây xem.

Đầu Tiểu Khang Từ cũng không đần, "Tại sao không kêu Đào ma ma đến cửa hàng nói, tại sao phải lên thuyền hoa bàn?", có chút uất ức ai oán.

Bảo Nhi nhìn bộ dạng ghen khuất này của Tiểu Khang Từ, thật hồi hận dẫn hắn theo ra ngoài, lúc trước ta nghĩ như thế nào vậy? Ngu hết biết.

Thẳng nhóc này thật đúng là tính toán rõ ràng, có chút buồn rầu nhìn ba tầng lầu hoa kia, đã đến cửa, cứ như vậy trở về sao?

Linh quang của Bảo Nhi chợt hiện ra, có chút hơi giận nói, "Được rồi được rồi, ta ở chỗ này chờ người, người đi gọi Đào ma ma ra cho ta, ta chờ các người ở tửu quán bên cạnh", nói xong chỉ chỉ tửu quán cách đó không xa.

Tiểu Khang Từ thấy bà chủ tức giận, hơi sợ, nhưng bà chủ đồng ý không đi thuyền hoa, thật tốt quá. Vội đồng ý, liền đi vào trong lầu hoa, vẫn không quên quay đầu lại nhìn bà chủ nhà hắn một cái.

Nói là thuyền hoa, thật ra thì chính là lầu hoa xây ở mép sông, đáy lầu trang trí như một con thuyền, tất cả mọi người đều gọi là thuyền hoa.

Thấy Tiểu Khang Từ đi vào, Bảo Nhi cười đắc ý, bước nhanh lẫn vào đám người đang tuôn về phía lầu hoa kia, chen vào bên trong.

Vào cửa đại sảnh chính là một sân khấu thật to, vòng chung quanh bày đầy chỗ ngồi, hiện tại người đã ngồi đầy, những cô nương kia thật đúng là nhiệt tình, người tới liền sắp lên trên người người ta. Bảo Nhi rất là tự nhiên thuận tay nắm lấy eo thon nhỏ kia, ôm một người lên lầu hai.

Lúc này đúng lúc Tiểu Khang Từ dẫn Đào ma ma kia đi ra ngoài, Bảo Nhi cúi đầu, xoay đi qua. Aiz, Khang Từ à, đợi bà chủ nhà người chơi đã rồi đương nhiên sẽ về, xin lỗi người nhé.

Lan can lầu hai rất rộng, hành lang không có nóng như lửa như lầu một, nói cho cùng đã tăng lên một cấp bậc mà! Bên ngoài không có ai, hẳn là đều ở trong phòng nồng nhiệt rồi!

"Gia, nô gia dẫn ngài đi vào phòng nhé, " giọng nói mềm mại, nghe liền làm cho người yêu thương, không trách được có nhiều nam nhân say mê ôn nhu hương như vậy, nếu ta là nam nhân, cũng không tự tin có thể ngăn cản.

Nghĩ tới đây liền nghĩ đến nam nhân của mình, không biết nếu Nhạc Mặc gặp được, sẽ làm như thế nào nhỉ? Nữ tử kia thấy Bảo Nhi không trả lời, không ngừng cọ khế, Bảo Nhi giật mình một cái, vội cười tà, ôm người tiếp tục đi.

Thượng Quan Dục đơn độc ở nhà gian lầu ba, bên trong rèm nghe tiểu khúc êm tai, thưởng thức trà. Mấy ngày nay, cuối cùng hắn để cho mình yên tĩnh lại. Thông qua song cửa sổ, ánh mắt nhìn chẳng có mục đích, khi liếc thấy gương mặt kia thì suýt nữa tự mình sặc chết. Khúc nhạc bên trong rèm đột nhiên ngừng lại, "Công tử...".

"Ta không sao, tiếp tục đàn", cái lý không kịp đề xuống, nước bên khóe miệng cũng không kịp lau, không chớp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng kia. Không ngờ, nàng còn có khẩu vị này?

Nữ tử kia dẫn Bảo Nhi tới một gian phòng, cũng không có chút nhạc mở đầu nào liền chuẩn bị đi qua lột quần áo, Bảo Nhi cười tránh ra nói: "Đừng nóng vội nha, bảo bối. Đại gia khát, còn không mau đi lấy cho đại gia một bầu rượu nóng." Bộ dạng lưu manh, thật đúng là tìm không ra một chút kẻ hờ.

Thuận tay ném thỏi bạc vào trong bộ ngực của nữ tử kia, nữ tử kia vui mừng đi xuống.

Đội người đi rồi, Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, bó sát đúng là một thật. Quan sát bài biện trong phòng một phen, thật đúng là không chỗ nào không lộ rõ bản chất, cái bàn kia, cái ghế này, khắp nơi đều dùng được!

Hơi mệt chút, vén rèm lên, ngồi lên giường, "Ừm...", cốp, một quyền.

"Nữ nhân nhần tâm nhà nàng, ui..."

Nằm trên giường kia không phải ai khác, chính là người áo xanh.

"Người, tại sao người cũng ở đây?", Bảo Nhi phản ứng rất bình tĩnh, đúng là có chút bất ngờ, không ngờ Thượng Quan Dực cũng tới đi dạo lầu hoa.

Thượng Quan Dực che cái trán, trong miệng lẩm bẩm, hẳn là sưng lên rồi, ngày mai làm sao có thể ra cửa đây!

"Ta không có hồi nằng, ngược lại nàng đã hỏi tới ta, đây là chỗ nàng nên tới sao? Hà?", lập tức biến thân thành một lão giáo đầu ngôn từ chính nghĩa.

"Ta, tại sao ta không thể tới? Ta tới để bàn chuyện làm ăn", Bảo Nhi tăng thêm chút tự tin, trừng mắt ngược trở lại.

Thượng Quan Dực cũng không lo lắng cái trán có đau hay không, tựa vào thành giường nhếch môi, cười tà mị.

Bảo Nhi có chút lúng túng, suy cho cùng có chút đuối lý, "Người cười cái gì hả?"

"Bà chủ Nhạc của chúng ta bàn chuyện làm ăn bàn tới lầu hoa luôn, không bằng, tới nói chuyện với ta một chút?", nghiêng người nhích lại gần, Bảo Nhi đưa tay đẩy sang một bên.

"Gia, rượu tới rồi!", giọng nói mềm mại truyền tới, Bảo Nhi ngây ngốc kéo cái màn giường xuống, Thượng Quan Dực nhếch khóe miệng, ý cười không ép xuống được.

"Gia, nô gia đến cùng ngài, " nữ tử kia vừa mới chuẩn bị cởi quần áo, Bảo Nhi liền đá văng Thượng Quan Dực ra ngoài.

Khê ho khan một hồi, nữ tử kia rất có ánh mắt rót cho Bảo Nhi một ly rượu, Bảo Nhi đón lấy nói: "Tại sao không cho chút thức ăn lên? Có rượu không có thức ăn sao được."

"Ôi, đừng nóng vội, đều là nô gia nghĩ không chu đáo, nô gia sẽ đi ngay bây giờ", vội vàng kéo mở rộng cổ áo, vội vội vàng vàng xuống lầu bụng thức ăn.

Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, nơi này không nên ở lâu, nhấp một hớp nhỏ, phát hiện là rượu, vội vàng thả xuống, Thượng Quan Dực thuận tay kéo tới, ngửa đầu uống cạn.

Bảo Nhi nào có thời gian đi trông nom người nọ, tránh ra muốn đi, Thượng Quan Dực nhanh chóng kéo người trở lại, Bảo Nhi không có đề phòng, liền ngã sấp lên trên giường, chính xác mà nói, là trên người của Thượng Quan Dực.

Đầu có chút ông ông, dùng sức lắc lắc đầu.

Thượng Quan Dực hoàn toàn tê cứng, xúc cảm mềm mại trên người dẫn đến cơ thể căng thẳng một trận, cả người chưa bao giờ có cảm giác vỡ bờ như thế. Hắn không hề chớp mắt nhìn người gần trong gang tấc, một cử động cơ thể cũng không dám.

"Tướng công, sao chàng cũng tới?", lắc đầu, úp sấp trên khuôn mặt đó, "Chụp!", hôn lên gương mặt trắng nõn kia một cái.

"Àm" một tiếng, cửa sổ mở ra, một bóng trắng nhanh chóng bay đến bên mép giường, khi nhìn người một trên một dưới kia thì lửa giận đã từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, sắc mặt âm trầm có chút kinh khủng.

Thượng Quan Dực vẫn chưa kịp phản ứng, Bảo Nhi đã đến trong ngực Nhạc Mặc. Ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Mặc ném tới nam nhân lạnh nhạt trên giường kia, ánh mắt giao nhau, sóng ngầm bắt đầu khởi động. Ôm người phát tay áo nhay ra cửa sổ. Thượng Quan Dực đứng dậy theo tới phía trước cửa sổ, nhìn bóng dáng tung bay như chim nhạn kia, trong mắt lượn lờ phức tạp.

"Tướng công, ừm...", người trong ngực không thoải mái cọ xát. Về mặt Nhạc Mặc âm u, nàng vậy mà lại một mình đi dạo lầu hoa! Đây rõ ràng là không biết mình gây ra chuyện, biết rõ không uống được rượu còn uống, đáng giận nhất chính là còn hôn nam nhân khác. Lửa giận trong lòng nữ nam không đè nén xuống được, móc khăn trong tay áo ra, một lần nới tiếp một lần chùi miệng cho nàng. Hai cánh môi kia đã bị lau đến khi đỏ bừng, "Ừm, đau...", người nào đó không thoải mái kêu lên.

Ném người nào đó lên giường, vứt khăn qua một bên, tay đỡ trán nổi gân xanh. Tiểu nữ nhân này càng ngày càng càn rỡ, không còn có thể trị được rồi. Vừa nghĩ tới một màn kia, lửa giận liền bắt đầu cuộn cuộn.

Bảo Nhi khó chịu lại bò tới, từ phía sau quần lên cổ Nhạc Mặc, "Tướng công, thật khó chịu, ừm..." . Nhạc Mặc kéo tiểu nữ nhân kia đến trước mặt, đè nàng cách mình một khoảng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm, ánh mắt mờ mịch kia, lời khiển trách đến khóe miệng lại không nói nên lời. Bảo Nhi kì kèo lại bỏ tới, ôm cổ Nhạc Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn cạ Nhạc Mặc, không ngừng rên nhẹ. Nhạc Mặc không hạ được quyết tâm, nhìn bộ dạng khó chịu đáng thương kia, đau lòng từng trận.

"Tướng công, khó chịu...ừm", hừ nhẹ cạ cạ.

"Bây giờ biết khó chịu? Há?", còn muốn khiển trách một chập nữa, lại không nỡ. Giọng nói cũng biến thành êm ái, "Sau này còn đi nữa không?".

Bảo Nhi sững sờ nhìn chằm chằm, muốn cạ vào nữa, Nhạc Mặc lại kéo ra, giống như ý thức được cái gì, Bảo Nhi không ngừng gật cái đầu nhỏ.

Nhạc Mặc lập tức sầm mặt xuống, "Còn muốn đi?", đầu nhỏ kia lại không ngừng phe phẩy, thấy vẻ mặt Nhạc Mặc vẫn còn âm u, lại vội vàng gật đầu. Bảo bối của mình cũng đã mơ hồ rồi, Nhạc Mặc còn có thể sinh ra tức giận gì? Thu lại nghiêm nghị, kéo tiểu nữ nhân đang bấu víu kia tới. Bảo Nhi mặt mày hớn hớn, quần lấy Nhạc Mặc hôn, Nhạc Mặc để mặc nàng nhào, ôm đến phòng bếp hậu viện, nấu cho nàng một chén canh giải rượu.

"Ngoan, mở miệng ra, " Nhạc Mặc dụ dỗ. Bảo Nhi mở miệng lại hôn Nhạc Mặc một cái, chính là không muốn uống canh. Nhạc Mặc bị trêu ghẹo, cả người cũng khô nóng lên, bung lên uống một ngụm lớn, miệng quay về phía miệng nàng đỏ xuống.

Cái hôn này vừa hôn xuống, kìm chế khó đề xuống được nữa, ôm người nhanh chóng trở về lầu các. Tướng phủ dung, kiêu diễm triền miên.

Một đêm này, Thượng Quan Dục tựa vào bên cửa sổ lầu hoa, rất lâu không thể ngủ được. Chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng có chút rung động, chuyện quả nhiên không có đơn giản như vậy.

Nhạc Mặc đã sớm thức dậy, cứ như vậy nhìn người trong ngực, đợi thẳng đến khi bé con kia ngáp, vịn eo bé cổ.

"Ừm, tướng công tại sao chàng còn chưa rời giường?", Bảo Nhi làm ỏ trong ngực kia lại cạ xát một chập.

Nhạc Mặc trầm mặt xuống, cứ như vậy dựa vào, cũng không nói chuyện. Bảo Nhi cạ một hồi, mới bỏ dậy, đầu tiên là có chút không hiểu nhìn tướng công mình, thấy vẻ mặt Nhạc Mặc có cái gì đó không đúng, lúc này mới nghĩ tới điều gì, giật mình một cái.

"Ha ha, tướng công, Bảo Nhi đói bụng, " thân mật úp sấp trong ngực, ôm eo Nhạc Mặc. Nhạc Mặc trầm mặt như trước. Đương nhiên Bảo Nhi biết, ngày hôm qua mình đi dạo lầu hoa, làm sao trở về thì ngược lại quên mất, nhất định là bị tướng công ôm trở về rồi, nàng nhớ trước khi mơ hồ còn trông thấy.

Biết sai có thể sửa chính là đứa bé ngoan, Bảo Nhi cúi đầu, bộ dạng thành khẩn, "Tướng công, Bảo Nhi sai rồi."

Lúc này Nhạc Mặc mới có phản ứng, nhúm mày, mở miệng nói: "Bảo Nhi biết sai rồi?"

"Ừm ừm ừm ừm, " gật đầu như gà tòi, ôm một cái tay của Nhạc Mặc chơi đùa. Nhạc Mặc rút lại, vẻ mặt có chút nguôi giận.

Bảo Nhi len lén quan sát, thấy tình hình có thể cứu vãn rồi, nịnh hót ôm eo Nhạc Mặc, đưa môi tới. Nhạc Mặc muốn quay mặt đi, đúng như dự đoán hôn cũng không có rơi xuống.

"Tướng công, về sau Bảo Nhi không bao giờ đi nữa, thật. Tướng công tha thứ cho Bảo Nhi một lần đi." Liếc Nhạc Mặc một cái, nói tiếp, "Nếu không, chàng đánh ta mấy cái? Bớt giận đi mà."

Nhạc Mặc lạnh nhạt nhìn sang, nếu hấn nỡ đánh nỡ mắng, còn có thể để cho mình rồi rấm khó chịu như vậy sao? Nghĩ lại, phải cho nàng một chút dạy dỗ mới được.

Đương nhiên Bảo Nhi biết rõ, sao Nhạc Mặc có thể nỡ xuống tay được. Thế nhưng, hình như tình hình có biến chuyển.

"Nằm xuống, " Nhạc Mặc nghiêm mặt, quay về phía bé con kia. Bảo Nhi miệng mở rộng, ngơ ngác nhìn tướng công mình, không thể á, thật sự đánh sao?

"Tướng công...ừm...", hóa thân thành nữ tử kiều mị, đá mi nhếch mày. Toàn bộ Nhạc Mặc làm như không nhìn thấy, cứ như vậy dựa vào, chờ.

Cạ sát một hồi, Nhạc Mặc không nói bất cứ điều gì. Bảo Nhi giống như một tiểu oán phụ, tủi thân nhìn vẻ mặt thanh đạm của tướng công nhà mình, ngoan ngoãn nằm ở trên đùi Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc vốn tưởng rằng bé con này sẽ tiếp tục làm nũng pha trò, không ngờ ngoan như vậy, nếu thật sự còn nuông chiều như vậy, về sau có phải vô pháp vô thiên hay không? Quả quyết, đưa tay về phía cái móng nhỏ kia, Bảo Nhi có chút sợ, tay người ta còn chưa có đánh xuống, đã khóc trước rồi. Đương nhiên là giả bộ, nhận sai không được, nhiều lắm giờ chút công phu, sao nàng không hiểu tướng công nhà nàng chứ.

Tay của Nhạc Mặc cứ như vậy dừng ở nửa đường, bé con kia nằm khóc nức nở, trong lòng cũng đau theo. Thôi, đã dạy dỗ rồi không phải sao, lần sau thì sẽ không. Đau lòng, ôm người vào trong lòng, hôn cái đầu nhung kia, nhẹ giọng nói, "Lần sau còn dám hay không? Há?"

Bé con kia thật sự khóc rồi tỉnh rồi mù, chống trong lòng ngực Nhạc Mặc, không ngừng lắc đầu. Lòng mày khẽ nhếch, đôi môi khẽ cong lên, ngầm đắc ý cười. Nàng biết mà, Nhạc Mặc không nỡ. Ha ha ha ha.....

Nhạc Mặc thấy bé con kia vẫn còn khóc sụi sụi, nghĩ tới khóc mất sẽ đỏ lên, dịu dàng nói, "Biết sai là tốt rồi, đừng khóc, ngoan, tương công tha thứ cho nàng."

Aiz, nói sớm thì tốt rồi, diễn lâu như vậy cũng mệt mỏi, tiếng khóc ngừng lại, vội vàng rút đầu ra, toét miệng vui vẻ cười. Ót Nhạc Mặc túa ra mấy vạch đen, khoe miệng giật giật. Bảo Nhi vội vàng tiến tới, hôn lên bờ môi hoàn mỹ kia, không bao lâu sau, con giận giữ của Nhạc Mặc cũng đều biến mất, cơ thể bị trêu chọc khơi lên lửa dục.

Lúc ăn sáng, Bảo Nhi rất ân cần, vừa nhìn chăm chăm tướng công nhà nàng, vừa gấp thức ăn cho nam nhân kia. Ngày xưa đều là mỗ nam phục vụ nàng, đây không phải là đũa lý sao, phải bồi bổ cho tướng công nhà nàng thật tốt, vồ về một chút.

Nhạc Mặc thấy bé con kia chỉ lo nhìn hán, cũng không biết ăn cơm, múc muỗng cháo, đưa tới khoe miệng bé con kia, Bảo Nhi ngây ngất ngậm vào trong miệng, cười rạng rỡ như hoa mùa xuân. Nhạc Mặc cúi đầu nhếch môi.

Tối qua bàn bạc buôn bán không thành, Đào ma ma kia tự mình tới cửa. Trang điểm thật dày, son phấn bôi từng lớp từng lớp.

"Bà chủ Nhạc, ta dậy thật sớm, đặc biệt đến tìm ngài bàn chuyện làm ăn!", Đào ma ma cười híp mắt, tự mình tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Bảo Nhi mặt mỉm cười, bảo Xuân Mai đi châm bình trà. Đối với người buôn bán vào ban đêm giống như bọn họ mà nói, đúng là quá sớm. Thật ra không có ý gì khác, chỉ là buôn bán thôi, đều là công việc sinh sống, có cái gì khác biệt đâu!

Buổi chiều, đơn đặt hàng trong tiệm đã đầy, Bảo Nhi cho sáu người kia nghỉ, phát một chút tiền cho mỗi người, để cho bọn họ đi dạo chơi. Gân đây Tiểu Bạch rụng lông rất nhiều, trên người từng đốm từng đốm vô cùng khó coi. Bảo Nhi lấy cái hộp, dọn lông cho Tiểu Bạch.

Tiểu Đậu Tử đã thành trai trắng, cạo ở bên chân Bảo Nhi, thỉnh thoảng bắt nhúm lông trắng tung bay kia.

Trong sân toàn bộ hoa cúc đều đã nở rồi, tuy rằng chỉ một mảng nhỏ, nhưng nhìn rất thoải mái. Vàng trắng xen nhau, từng khóm hợp lại, giờ lên như thánh bàn.

Nhìn lông thỏ trong hộp nhiều như vậy, ném thật là đáng tiếc, nếu có thể se thành sợi, đan một cái khăn quàng cổ thì tốt rồi, nhưng vấn đề là, nàng không biết làm.

Đã mấy ngày Lý Tuyết Diên không tới rồi, trong lòng Bảo Nhi có chút cô quạnh. Nha đầu này trước kia mỗi ngày đều chạy tới đây, đã xảy ra chuyện gì rồi, vẫn nên đến Lý Ký xem một chút, thật sự có chút không yên tâm.

Trên hồ Hoa Đào một chiếc thuyền khê lay động trên mặt hồ, hai người ngồi ở khoang thuyền đối ẩm. Bên trái, một nam tử lông mày anh tuấn, hình dáng rõ nét, làn da màu đồng lộ ra một vẻ anh khí. Đối diện một người áo xanh, mắt hoa đào hẹp dài, chân mày khê nhú, trên gương mặt trắng nõn chứa một chút u ám.

"Thật là kỳ quái, Hoa Đào Trấn này có cái gì câu hồn ngươi, để lần này ngươi đợi lâu như vậy." Nam tử kia chế nhạo.

Thượng Quan Dục thu thần sắc lại, bụng ly rượu nhạt lên, uống một hơi cạn sạch, mát lạnh mà đậm đà.

"Chẳng lẽ là chuyện của thái tử làm cho ngươi không an tâm?" , nam tử kia nhắc bình rượu nhỏ lên rót cho hắn thêm một chén.

"Chuyện của hắn, không đáng giá để ta như thế." Thượng Quan Dục nhíu mày, vừa muốn uống một hơi cạn sạch, lại bị nam tử kia ngăn lại.

"Xem bộ dạng này của ngươi, sẽ không phải bởi vì nữ nhân chứ?" , vẻ mặt Thượng Quan Dục lập tức cứng đờ, nam tử kia suýt nữa không ngồi vững.

"Ngươi sẽ không thật sự bởi vì nữ nhân chứ?" , nam tử kia không ngồi yên, trực tiếp dời đến bên cạnh Thượng Quan Dục, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm.

Thượng Quan Dục quay đầu lại, nhìn về phía mặt hồ. Không có trả lời, lại bụng chén lên.

"Ta thật sự muốn mở mang kiến thức, rốt cuộc là loại nữ nhân gì, có thể làm cho đệ nhất tài tử Lan Khai Thượng Quan Dục biến thành bộ dạng này?" Nam tử kia vẫn chưa từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại.

"Ngươi chừng nào thì đi? Không theo đại quân trở về thành, cũng không sợ cha ngươi băm ngươi ra?" , tâm tình dường như khá hơn nhiều, lông mày cũng không nhíu chặt giống như vừa rồi.

Nam tử kia có chút kỳ quái nhìn ra mặt hồ một chút, "Chẳng lẽ là tình nhân của ngươi ở gần đây, " còn có ý ra khỏi khoang thuyền, nhìn chung quanh một vòng, cho đến khi nhìn thấy bóng hình xinh đẹp bên cạnh khóm hoa cúc, một người, một thỏ, một con chó, cứ như vậy lẳng lặng dung hợp lại với nhau, thời gian giống như dừng lại, tĩnh lặng tốt đẹp cứ như vậy hiện ra.

"Thì ra là như vậy" , âm thầm than nhẹ một tiếng, xoay người quay về phía người chèo thuyền kia nói: "Nhà đồ, lên bờ bắc."

Trong lòng Thượng Quan Dục có chút thấp thỏm, muốn bảo người chèo thuyền quay đầu nhưng lại muốn có thể cách nàng gần một chút nữa. Tất cả lý trí khi nhìn thấy bóng dáng kia bắt đầu từ thời khắc đó toàn bộ chìm ngập ở trong hồ nước. Si ngốc nhìn bóng dáng kia, cảm thấy tâm đã trầm luân, cũng khó có thể tự kiềm chế nữa. Thì ra, lúc nàng yên tĩnh cũng đẹp như vậy.

Nhưng mà, hần có tư cách sao?

Bên cạnh nàng đã có người ưu tú hơn mình rất nhiều, vốn còn có chút tự tin, nhưng bị bóng dáng tung bay như chim nhận kia đánh vỡ nát. Hần (Thượng Quan Dục) có, hần (Nhạc Mặc) có thể cũng có, thậm chí còn vượt trội hơn mình. Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn biết rõ thân phận của người đó, nhưng, trong lòng đã có một phen tính toán. Hần còn có bao nhiêu phần thắng?

"Này, có thể xin chén nước không?", lúc người trên mũi thuyền bắt đầu gọi người, Thượng Quan Dục mới từ trong hỗn độn hồi thần lại. Giọng nói ép xuống thật thấp, "Lăng Vũ, người quay lại!"

Lăng Vũ nhếch miệng, liếc mắt nhìn người chậm chạp không nhúc nhích trong khoang thuyền một cái, nhẹ nhàng nhảy một cái, lên bờ.

Bảo Nhi nghe tiếng hô, thấy người đi phía này, thế mới biết là gọi nàng. Để Tiểu Bạch xuống, đứng lên. Lúc người đến gần thì trực giác mách bảo người này không có ác ý, ngược lại, cảm thấy rất là thân thiết.

"Người đang gọi ta sao?", Bảo Nhi tiến tới một chút, cong khoe miệng nhìn nam nhân anh tuấn bên ngoài hàng rào kia, khẽ cảm thán một chút, bộ dạng đúng thật không tồi!

Lăng Vũ cười rất là hào sảng, "Cô nương, có thể xin chén nước uống hay không, bằng hữu của ta thân thể khó chịu, đang nằm ở trên thuyền! "

Thượng Quan Dục đang suy nghĩ muốn tìm một cái cớ đi ra ngoài, liền bị những lời này cản lại, thành thật ngồi ở trong khoang thuyền, Lăng Vũ, người muốn chết sao?

Lăng Vũ nhìn Bảo Nhi cách đó không xa, cảm thấy nhìn rất là quen thuộc, giống như là đã gặp ở đâu rồi. Có chút buồn bực nhíu nhíu mày, liếc mắt nhìn thêm một cái. Bảo Nhi hứng thú nhìn bộ dạng buồn bực của nam nhân kia, "Chẳng lẽ người cũng không thoải mái?"

"Ha ha, không phải, " Lăng Vũ thấy Bảo Nhi rất là sáng lạng trên ghẹo, trong lòng xem như đã hiểu. Người kiêu ngạo lại thú vị như thế, cũng khó trách Thượng Quan Dục lưu luyến si mê không dứt.

"Nếu không gọi bằng hữu của người lên đây luôn đi, có thể đến tiền đường nhà ta nghỉ ngơi một chút." Bảo Nhi quay về phía Lăng Vũ nói, còn thuận tiện liếc mắt nhìn khoang thuyền kia.

Lăng Vũ lập tức vui mừng như rồng mây, "Được, được, thật cảm ơn cô nương, ta đi một chút sẽ trở lại." Bước nhanh chạy lên trên thuyền.

Thượng Quan Dục thấy người trở lại, vung tay đánh một quyền qua, Lăng Vũ này nói cho cùng cũng là người hàng năm chinh chiến, phản ứng rất nhanh, nhanh chóng tránh ra.

"Người thật sự có thể xuống tay được? Ta đây còn không phải là vì người, xem bộ dạng lẳng nhăng kia của người, đã không ngại khó khăn, thì trực tiếp thủ người về chẳng phải được sao, sợ cái gì chứ?" Kinh bị nhìn Thượng Quan Dục một cái, liền chuẩn bị tới đây kéo người.

"Người thì biết cái gì?", Thượng Quan Dục muốn nói lại thôi, nếu quả thật là chuyện đơn giản như vậy, hần cần gì ưu phiền như thế.

Lăng Vũ thấy bộ dạng muốn đi ra ngoài lại sợ sệt kia của Thượng Quan Dục, nhìn ra bên ngoài nói, "Nhà đồ, chúng ta lái thuyền, trở về."

Thượng Quan Dục vụt đứng lên, liếc Lăng Vũ một cái, giả vờ suy yếu lên bờ. Lúc Bảo Nhi nhìn thấy bóng dáng màu xanh kia thì há há há mũi, tại sao lại gặp phải hần vậy!

Vốn Thượng Quan Dục tưởng rằng Bảo Nhi gặp được hần sẽ xù lông, kỳ quái chính là, không có. Khuyến khích trong lòng lập tức bịch bịch tăng lên, điều này nói rõ Bảo Nhi đối với hần cũng có cảm giác, có phải không?

Thật ra thì, Bảo Nhi chỉ nhớ rõ uống rượu xong, chuyện gì sau đó, toàn bộ nàng đều không nhớ rõ....

Lăng Vũ rất tần trách bước nhanh theo tới, diu lấy Thượng Quan Dục. Bảo Nhi liếc xéo hai người này, cảm thấy hình ảnh kia quá giả dối, aiz, không phải là một chén nước ư, xoay người vào trong sân, bưng một chén nước ra ngoài.

Lăng Vũ vốn tưởng rằng Bảo Nhi sẽ mời bọn họ vào trong sân ngồi một chút, không ngờ thật sự chỉ có một chén nước, ọt tủa ra hai vạch đen. Thượng Quan Dục thấy nhưng không thể trách, chỉ cần trong lòng Bảo Nhi có hần, cái này là đủ rồi, cách hàng rào, thần thái lập tức sáng lạng. Bỏ lại Lăng Vũ một bên, nhận lấy nước Bảo Nhi đưa tới.

"Bảo Nhi, tại sao không mời Thượng Quan huynh đi vào ngồi một chút?", Nhạc Mặc mặc một bộ trường sam xám trắng thuần, bên tay áo viền chỉ màu vàng lợt. Nhẹ bước chân đi thông thả, đi tới.

"Tướng công, chàng đã về rồi?", chạy hai bước nhỏ, nghênh đón. Nhạc Mặc khẽ lên tiếng, lời kéo tay nhỏ bé, đến gần một chút.

Lăng Vũ đột nhiên cảm thấy hình ảnh rất quý dị, không trách được Thượng Quan Dục như thế, thì ra là người ta đã có tướng công? Vậy hần còn muốn cái gì? Đầu óc bị nước vào rồi hả?

Thượng Quan Dục trực tiếp xem nhẹ ánh mắt khinh bỉ kia của Lăng Vũ, khiêu mi về phía nam nhân dần dần lộ rõ khí chất kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bệnh tình nguy kịch

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Nhạc huynh đã mời, Dực cung kính không bằng tuân mệnh", khẽ nhấc chân lên, bước vào. Lăng Vũ đối với chuyện này tức giận không thôi, người nói người ta đã có tướng công rồi, người còn muốn cái gì? Đây rõ ràng là người đang phá hoại tình cảm của người ta đấy! Tức giận bức bối đi theo vào sân.

Bảo Nhi liếc tướng công nhà mình một cái, thấy vẫn mang dáng vẻ vân đạm phong khinh như cũ, hẳn là không tức giận nữa chứ? Người này thật vất vả mới dụ dỗ tốt đấy.

Nhạc Mặc dẫn người đến hậu đường Tây viện, Bảo Nhi muốn cùng đi qua, nghĩ đến không thích hợp lắm, bèn vội cản dặn Mộc Cận đi pha trà, mình thì tới tiền đường, về lại tập tranh.

Lăng Vũ theo Thượng Quan Dực ngồi xuống bên cạnh, mặc dù không biết nam nhân này có thân phận gì, nhưng trong lạnh nhạt lộ ra vẻ uy nghiêm bất khả xâm phạm, có một loại xa cách nhân nhạ. Không nhịn được lại nhìn Thượng Quan Dực bên cạnh một chút, không trách được hắn ưu phiền như thế.

Về mặt Nhạc Mặc ngay thẳng, tỏ ý mời hai vị kia uống trà. Thượng Quan Dực thì đương nhiên hắn biết, còn người bên cạnh lộ ra vẻ hào khí, mắt nhìn xem ra, chắc là tướng sĩ đóng giữ biên cương quanh năm. Cup mi mắt xuống, nhấp một ngụm trà, mùi hoa lái nhân nhạ thơm ngát quanh quẩn ở chóp mũi.

Trong phòng nhất thời an tĩnh, trong không khí có chút hơi thở lạnh nhạt mơ hồ lưu động. Lăng Vũ không nhịn được khẽ ho khan mấy tiếng, phá vỡ yên lặng.

Nhạc Mặc khẽ nhíu mày, đứng dậy chấp tay nói: "Tại hạ Nhạc Mặc, không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào?"

Lăng Vũ liền vội vàng đứng lên, "Tại hạ Phụng Lăng Vũ."

Về mặt Nhạc Mặc ngưng lại, lúc nâng mắt lên vẫn lạnh nhạt như lúc trước, "Thì ra là Phụng công tử, thất kính!"

Mây rậm của Lăng Vũ giãn ra, cười nói, "Nhạc công tử khách khí, gọi ta Lăng Vũ là được rồi." Nhạc Mặc cười nhạt đáp lại hắn.

Thượng Quan Dực giống như ở trong viện nhà mình, tự tại uống trà, Lăng Vũ ở bên cạnh nhiều lần đưa mắt ra hiệu. Người ta vẫn thân nhiên thường thức, không chỗ nào hiểu ý. Lăng Vũ cũng sắp không nhìn nổi nữa, Thượng Quan Dực này hôm nay thật là khác thường, đến nhà người ta vẫn ngạo mạn như thế, tự tin ở đâu ra vậy?

Đương nhiên Thượng Quan Dực biết, lời mời này của Nhạc Mặc có ý gì, có lẽ là muốn đề hắn giải thích rõ chuyện ngày hôm qua. Nhưng mà, không có gì hay giải thích, hiểu lầm chẳng phải là tốt hơn sao. Nếu hắn nhỏ mọn chọc giận Bảo Nhi, chẳng phải mình sẽ có cơ hội, dù sao trong lòng Bảo Nhi có ta! Trời mới biết, tự tin của Thượng Quan Dực ở đâu ra!

Khóe môi của Nhạc Mặc khẽ nhếch lên một đường cong nhỏ, nhìn về phía Thượng Quan Dực nói: "Nghe nói Thượng Quan công tử thân thể không thoải mái, nếu không thì tìm đại phu tới xem một chút?"

Lăng Vũ ghen cười, thấy Thượng Quan Dực liếc hắn một cái, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, giả vờ uống trà. Thượng Quan Dực để ly xuống, nhẹ nhàng cọ xát miệng ly nói: "Không có gì đáng ngại." Như là nghĩ tới điều gì, nhướng mày nhìn về phía Nhạc Mặc nói: "Hôm qua được mở mang khinh công của Nhạc huynh, Dực thật cảm thấy không bằng. Không biết sư phụ của Nhạc huynh là người ở đâu?"

Nhạc Mặc cười một tiếng, "Chỉ là một chút công phu mèo ba chân thôi, Thượng Quan công tử quá khen."

Làm sao Thượng Quan Dực bị một câu như vậy của hắn lừa gạt cho qua? Gần đây người ngầm lui tới bên Ngô Châu này hắn đã cho người tỉ mỉ tra xét, rõ ràng phân ra vài đường, trừ một nhánh của Mộ Dung Dục kia, như vậy còn sót lại hẳn là không thoát được liên quan đến hắn nhĩ. Thật là bội phục hắn, tất cả đều làm được tỉ mỉ như thế, không tìm được một chút kẽ hở, về thân phận một chút đầu mối cũng không có, chỉ có điều, có lúc chân thật quá mức, cũng sẽ không chân thật lắm.

Bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt lưu chuyển.

Nhạc Mặc, người có thể làm tất cả hoàn mỹ như thế, nhưng, người đừng quên rồi, nhược điểm lớn nhất của người đã bại lộ từ lâu. Chỉ là, ta sẽ không lợi dụng, không có nghĩa là người khác không biết. Nếu quả thật có một ngày như vậy, ta sẽ không chút do dự dẫn nàng đi.

Bảo Nhi vẽ tập tranh có chút không yên tâm, tô tô liền vẽ sai màu sắc. Cũng không biết bọn họ ở hậu đường nói những gì, ngộ nhờ Avatar đó nói lung

tung thì làm sao? Tướng công có thể lại hiểu lầm. Đây tập tranh qua một bên, từ cửa hồng ra khỏi Phụng Y Các.

"Hải Đường, người ở lại trông tiệm, không cần đi theo, nếu tướng công hỏi, thì người nói ta đi tìm Lý Tuyết Diên", thấy Hải Đường đi theo ra ngoài, Bảo Nhi dặn dò.

"Dạ, vậy phu nhân cẩn thận một chút."

Bảo Nhi gật đầu cười, Hải Đường lại xoay người trở về Phụng Y Các.

Hai ngày nay trong lòng có chút lo lắng, ngày tiết hoa cúc đó còn thấy Lý Tuyết Diên, mấy ngày nay tại sao một cái bóng cũng không thấy cơ chứ?

Trong ngày thường, Lý Tuyết Diên cũng sẽ không đăng hoàng ở Lý phủ, phần lớn là ở cửa hàng trà Lý Ký, Bảo Nhi đến cửa hàng, thì thấy cửa hàng đang đóng cửa, gõ một hồi cũng không có ai trả lời. Trong lòng đột nhiên căng thẳng, đến một quán cơm nhỏ bên cạnh muốn hỏi thăm một chút, chỉ nói là ăn tết ngày đó xong không thấy mở cửa nữa.

Đây là thế nào, nếu trong trấn thật sự đã xảy ra chuyện gì, hẳn là nàng đã sớm nghe được phong phanh. Không kịp ngẫm nghĩ nữa, đón một chiếc xe ngựa, liền đi về phía Lý phủ.

Xe ngựa đột nhiên không đi nữa, trước mặt hò hét loạn lên. "Chuyện gì xảy ra?", Bảo Nhi có chút bức bối.

"Cô nương, phía trước có hai chiếc xe song song tới đây, chúng ta không qua được, nếu không chúng ta lui về?", hỏa kế đánh xe kia có chút sợ sệt hỏi.

"Không cần, cứ chạy tới!", hai chiếc mà còn chạy song song, đường phố lớn như vậy, cũng không phải là của nhà bọn họ.

"Nhưng mà...", Bảo Nhi không đợi hỏa kế kia nói xong, vén rèm lên.

Những người đi ngang qua, thấy bên này hỗn loạn, hẳn là lại có trò hay để xem, đều hứng thú trông ngóng chờ xem.

Đối diện hai chiếc xe tứ mã song song, đỉnh lều tinh xảo, tạo hình sắc sảo vô cùng. Nhìn thì biết không phải là người bình thường ngồi. Hai phu xe kia cao ngạo ngẩng đầu, bên cạnh còn có mấy người hầu đi theo.

Người bình thường gặp phải chuyện như vậy, hẳn là thức thời tránh ra, nhường đường. Nhưng là Bảo Nhi thì cứ không muốn nhường. Càng gặp phải chuyện như vậy, càng có thể kích động tiểu vũ trụ phần nộ trong nội tâm của nàng lên.

"Chuyện gì xảy ra?", một tiếng tra hỏi phát ra từ xe ngựa bên trái, vén rèm lên, một người đáng đáp như nha đầu, nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi đi ra.

Đánh xe kia vội cúi đầu nói, ánh mắt ra hiệu qua đây. Nha đầu kia lập tức quăng một ánh mắt hung dữ qua, Bảo Nhi đứng ở phía trước cửa xe, cười nhìn trở lại. Hỏa kế đánh xe hơi sợ, có chút cầu khẩn nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi cho hắn một ánh mắt an ủi, vẫn như vậy nhìn về bên kia.

"Điều dân lớn mật, còn không tránh ra! Không thấy xe của chủ tử nhà ta sao?", nha hoàn kia vênh váo tự đắc quay về phía Bảo Nhi quát.

"Ha ha, không nhìn thấy." Bảo Nhi tuy cười khế, nhưng vẻ mặt nhìn rất là âm lãnh. Người chung quanh không nhận được thờ dài.

"Người nói nhường một chút là được rồi, cái này nếu thật sự chộc tới người ta, thì đúng là rước lấy họa rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, người nói nha đầu này cũng thật là, so đo với người ta làm gì chứ."

"Ô, đó không phải là bà chủ của Phụng Y Các ư, người không biết sao?"

.....

Nha hoàn kia thấy Bảo Nhi như thế, có chút bối rối, cúi đầu vào bên trong xe. Không bao lâu, một ' chủ tử ' toàn thân đỏ thắm, đầu cắm đầy trâm cài xuất hiện. Trên đầu giống như là treo một con nhím, Bảo Nhi nhìn thấy kim nén đến khó chịu.

Bộ dạng nữ tử kia quả thật khá tốt, tuy nhiên bị một cái đầu cắm đầy nĩa, cùng với áo ngoài màu đỏ thắm kia làm hồng, hủy đi hoàn toàn, một mảnh vụn cũng không còn. Người vây xem cũng kinh ngạc ngây người, những thứ lông lánh kia, có thể đều là vàng nha!

Nữ tử kia liếc mắt qua, thấy Bảo Nhi ăn mặc bình thường, trên đầu chỉ có một cây ngọc trâm, vẻ mặt khinh thường. "Thế nào? Còn không nhường sao? Muốn bạc phải không?", đưa tay rút một cây trâm ra ném qua, rơi xuống đất bên cạnh xe.

Người vây xem thấp giọng hô một trận, cây trâm kia cũng không phải là hàng rẻ tiền! Trị giá phải trên dưới một trăm lượng bạc đấy!

Mọi ánh mắt đều tụ tập tới, nữ tử kia cao ngạo ôm cánh tay, chờ Bảo Nhi đi nhặt lấy. Bảo Nhi ung dung thản nhiên, khẽ nhếch khóe miệng lên, cười có chút quỷ dị. Nữ tử kia thấy Bảo Nhi không động đậy, vẻ mặt có chút không nên được giận, nàng ta là ai, Diệp Hoa Quận chúa, cả Ngô Châu này đều là của nhà nàng, còn có người dám khiêu chiến với nàng ta, chán sống rồi nhì!

Về mặt lập tức một hồi đỏ một hồi xanh, nếu không phải ca ca đang ở bên cạnh, nàng ta đã sớm sai thị vệ chặt nàng ta ra. Nhìn nhìn xe ngựa bên cạnh,

thấy ca ca không có phản ứng gì, kìm nén nói: "Người nói đi, như thế nào mới nhường, muốn bao nhiêu?"

Bảo Nhi khẽ cười rực rỡ, nhân vật có tiền, tính sao cũng phải để người ta có cơ hội vung tiền ra chứ, "Ha ha, đương nhiên phải xem người mang theo bao nhiêu cái đó! Nếu không, ngộ nhờ ta muốn, người cho không nổi thì phải làm sao đây?" Nói xong, cố ý khiêu khích liếc mắt nhìn nữ nhân kia.

Mộ Dung Diệp Hoa phát giận, Cảnh Vương Phủ ta mà còn thiếu bạc? Không dùng đến nỗi, lập tức phản kích mắng, "Người nói ra, ta sẽ cho nổi!"

Chung quanh một trận hít vào, giọng điệu này thật là không nhỏ, xem ra của cải rất là phong phú. Nam nhân trong buồng xe bên phải bắt đầu dĩ khóe miệng giật giật, muội muội ngốc này của hắn thật là, bị người ta lừa vào tròng cũng không biết. Nếu không phải mẫu phi dặn dò, hắn mới không đi theo ra ngoài đâu, mắc cỡ chết người.

Bảo Nhi cười rực rỡ như hoa mùa xuân, nhìn bộ dạng đắc ý của nữ tử kia, trong lòng cười châm biếm, ta chờ chính là những lời này của người.

Nhân nhật nói, "Oh, thì ra là như vậy, không cần nhiều, chung quanh nhiều người như vậy, người chứng kiến đều có phần, mỗi người một ngàn lượng." Người chung quanh kia hưng phấn lên, đây là bánh nướng từ trên trời rơi xuống sao? Xem nào nhiệt còn có thể nhặt được tiền? Từng người một mắt tò kim quang nhìn chăm chăm cường hào Mộ Dung Diệp Hoa kia.

Mộ Dung Diệp Hoa đối với tiền không có khái niệm gì, cười khoe khoang, chỉ là một trang giấy thôi, "Người đâu, lấy ngân phiếu!", trong đầu còn nghĩ đợi chút nữa vung tiền ra, để cho nữ nhân kia quỳ xuống đất nhặt, sau đó nàng ta làm nhục một phen nữa, ha ha ha ha!

Nha đầu bên cạnh lập tức run dừ dội hơn, tại sao tiểu thư lại đồng ý chứ, bọn họ mang theo tổng cộng chỉ có một vạn lượng, nhưng bên ngoài người vây quanh có ít nhất hai mươi, ba mươi người đấy, sao đủ!

Mộ Dung Diệp Hoa thấy Xuân Hoa bất động, người chung quanh đều đang nhìn, lập tức không vui, "Xuân Hoa, điếc sao? Lấy ngân phiếu!" Lúc này không thể để mất mặt, không phải là tiền sao, tỷ có rất nhiều!

"Tiểu, tiểu thư...", Xuân Hoa nắm tay áo, sắc mặt trắng bệch. "Áp a áp ứng, nói!", Mộ Dung Diệp Hoa lạnh giọng nói.

Xuân Hoa muốn đi tới bên tai tiểu thư nói, nhưng lại không dám đến gần, chỉ đành phải nhỏ giọng nói, "Ngân phiếu, ngân phiếu không đủ."

"Aiz... aizz...", Mộ Dung Diệp Hoa còn chưa có phản ứng người vây quanh bên cạnh xe ngựa liền bắt đầu thở dài, không có tiền còn hào phóng như vậy. Từng người một dịch ra bao vây phía sau Bảo Nhi, trong lòng đều cảm thấy tiền này nhất định phải có, không thể để cho nàng uống phí.

Mọi người tụ tập tới, tình thế thay đổi, vài tầng người vòng vây xuống đường phố, quay về phía hai chiếc xe ngựa tư gia sang trọng ở đối diện kia.

Mộ Dung Diệp Hoa lập tức im bất, mặt ghen đến đỏ bừng, giống như một khắc sau sẽ hoa lệ đái vũ. Lời nàng ta đã nói ra, không có tiền thì sao được? Lập tức nghĩ đến ca ca cũng đang ở đây, đúng vậy, chỉ cần ca ca ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định có tiền.

Vội đạp lên bên cạnh xe nhảy qua xe ngựa bên phải, "Ồ ô, ca ca".

"Đi ra ngoài!" Chỉ nghe bên trong trầm thấp một tiếng.

Tất cả mọi người đuổi đầu về phía tấm rèm đóng chặt kia nhìn, giống như sau một khắc sẽ có rất nhiều ngân phiếu bay ra ngoài. Phản ứng của những người này, Bảo Nhi đã sớm hiểu rõ, việc không liên quan đến mình thì vất giơ ngồi xem, nếu có tiền kiếm, ai không làm!

"Ca ca, ca cho muội ít tiền, trở về muội báo cha trả lại cho ca, ca ca." Mộ Dung Diệp Hoa vẫn lời kéo tay áo kia, Mộ Dung Thanh vẫn không nhúc nhích như cũ. Không để cho nàng ăn thua thiệt, nàng vĩnh viễn không trưởng thành, bọn họ cũng không thể cả đời đi theo bên cạnh che chở nàng. Con đường của nàng, còn cần chính nàng đi, không ai giúp được.

"Muội chỉ cần lui xe của muội về phía sau một chút, thì không cần đưa tiền, dĩ nhiên là giải quyết xong", Mộ Dung Thanh nhìn gương mặt nhỏ nhắn có năm phần tương tự như hắn kia, nghiêm mặt nói.

"Không, muội không muốn lui, muội đã nói là cho tiền, ca ca, " Mộ Dung Diệp Hoa nhìn về mặt âm độc của ca ca không dám khóc, cố nén nước mắt nói. Trong nhà ai nàng ta cũng không sợ, duy chỉ có người ca ca này.

"Diệp Hoa Quận chúa thật đúng là có tiền, vậy muội tự mình nghĩ biện pháp đi! Đừng đến tìm ta!", rút tay áo nàng ta đang kéo về, dựa ra gối mềm phía sau, không nhìn nàng ta nữa.

Trong đám người càng ngày càng ồn ào, không biết là ai bắt đầu, tất cả mọi người la hét, "Không có tiền còn bày đặt, dựa vào cái gì bảo người ta nhường đường chứ!" "Đúng vậy, đúng vậy!", "Phùng má già làm người mập!"

Người hầu bên cạnh vốn đang kiêu ngạo cũng biến mất, đều cúi đầu nhìn chăm chăm chân của mình. Bảo Nhi đứng một chỗ, ngồi xuống, chân tùy ý thả xuống bên cạnh xe.

Mọi người không chớp mắt nhìn chăm chăm nữ cường hào từ trong buồng xe ra ngoài kia. Nhìn về mặt, là không có tiền rồi! Chỉ trích một trận.

Mộ Dung Diệp Hoa cắn phần liếc Bảo Nhi một cái, phu xe kia lấy được ánh mắt lui xe về phía sau, quẹo qua ngã ba bên cạnh, chừa chỗ lại. Đám người ồn ào là hét giải tán, một vài tiểu dân phố chợ hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

"Lái xe, " Bảo Nhi không có liếc nàng ta một cái, xoay người vào buồng xe.

Mộ Dung Diệp Hoa tránh ở bên trong buồng xe cắn chặt môi, nữ nhân đáng chết kia! Ta nhất định sẽ không để cho ngươi sống dễ chịu! Tiện tay gạt phăng ly trà trên bàn nhỏ, nước trà văng tung tóe cả xe, cái ly lộc cốc lăn vòng mấy vòng. Thấy cái ly không có vỡ, tức giận đập bàn thấp, bing bang vang dội.

Trước cửa Lý phủ không có sức sống như thường ngày, lá khô trên bậc thềm đã tích tụ một tầng. Hai hạ nhân giữ cửa ở trước cửa ra vào trước kia cũng không còn bóng dáng, trong lòng Bảo Nhi càng lo lắng nhiều hơn, bình bịch gõ một hồi, cuối cùng cũng có người mở cửa.

Người tới chính là quản gia Lý phủ - Lý Toàn, Bảo Nhi gặp qua rất nhiều lần. Thấy người tới là Bảo Nhi, trên mặt nếp nhăn của Lý Toàn cuối cùng cũng có chút sức sống, "Nhạc phu nhân, ngài tới rồi!"

"Ừm, Tuyết Diên có ở nhà không?", Bảo Nhi có chút vội vàng. Trên khuôn mặt khô đen của Lý Toàn lập tức tràn đầy buồn bã, lòng Bảo Nhi hồi hộp căng thẳng lên, giống như bị xé rách ra, đây Lý Toàn ra, như nỗi phiền chạy ra hậu viện.

Đến hậu đường gặp được Lý viên ngoại, ông ấy nửa tựa vào chiếc ghế bên cạnh, mặt mũi tiêu tụy, con ngươi vốn khôn khéo không còn thần thái như thường ngày. Bảo Nhi không có thời gian chào hỏi, một dự cảm chẳng lành chèn ép sắp hít thở không thông, Lý Tuyết Diên, tỷ không thể có chuyện, tuyệt đối không thể!

Vòng qua bình phong thấy được người nằm ở trên giường vẻ mặt hốc hác không thể tả kia, đau đớn không nên xuống được chạy ra khắp nơi trong cơ thể. Cái người thường ngày hoạt bát kia, hôm nay lại không có sức sống như ngày xưa, giống như sen tàn cuối mùa thu, chỉ còn lại ký ức mơ hồ.

Người trên giường ban đầu đang nhắm mắt, hình như là cảm nhận được cái gì đó, cố gắng mở lớp mí mắt nhăn kia ra. Lý phu nhân che miệng khẽ khóc, không dám phát ra một chút tiếng vang. Thấy Bảo Nhi tới, che mặt dần theo nha đầu ra khỏi phòng trong.

Bảo Nhi không dám đi cầm lấy cái tay kia, giống như chỉ cần bắt được, nàng ấy sẽ lập tức nhắm mắt lại. Không biết tại sao, trong lòng đau khôn xiết, nhưng lại không khóc nổi. Nhìn con ngươi khó khăn chuyển động kia, tay muốn nâng lên nắm lấy.

"Lý Tuyết Diên, không có lệnh của ta, tỷ đừng hòng rời đi! Tỷ nghe kỹ cho ta, ta đi tìm người, nhất định sẽ trở lại! Trong lúc ta chưa về, nếu tỷ dám nhắm mắt, ta ngay cả đuôi xuống âm tào địa phủ, ta cũng kéo tỷ về! Lời ta nói ra, nhất định sẽ làm được!" Không nhìn ánh mắt mang theo lệ quang kia nữa, nhét cái tay khô gầy kia vào trong chăn, xoay người chạy ra ngoài.

Người trên giường không nhúc nhích nhìn màn lụa trên đầu, khóe mắt tràn ra một chuỗi nước mắt, đây là giọt nước mắt đầu tiên rơi từ khi còn nhỏ đến thế giới này. Chỉ vì cuộc đời này gặp được nàng.

Chạy ra khỏi Lý phủ, nước mắt không thể ngăn được rơi xuống, nàng ấy không thể chết, nàng ấy không thể.

Thầm nghĩ như điên chạy về, không biết đụng phải bao nhiêu người, chộc bao nhiêu tiếng mắng, nàng giống như không nghe thấy. Cho đến khi đụng phải cái ôm quen thuộc, đau đớn đè nén kêu gào, mới có thể trút xuống.

"Tướng công, chàng phải tìm đại phu, ta không muốn nàng ấy chết, không muốn. Van cầu chàng, cứu cứu nàng ấy.... a....", tê tâm liệt phế kêu gào làm đau nhói lòng Nhạc Mặc. Từ lúc nhận được thông báo của ám vệ, hắn liền chạy tới. Đương nhiên hắn biết, tầm quan trọng của Lý Tuyết Diên ở trong lòng nàng. Trừ hắn ra, chính là nàng ấy.

Ôm lấy người trong ngực, bất chấp gì khác, phi thân bay về phía Lý phủ. Đợi đến trước cửa Lý phủ thì Mặc Thương đã đến.

Không khí trong phòng rất là nặng nề, Bảo Nhi siết chặt tay Nhạc Mặc. Lý viên ngoại và Lý phu nhân tựa vào cạnh cửa, không dám phát ra một chút tiếng động, bọn họ biết, có lẽ thật sự còn hi vọng.

Mặc Thương thu tay, Bảo Nhi thấy người kia khẽ cau mày, tâm nhất thời chìm xuống đáy cốc. Nhạc Mặc dùng sức nắm chặt cái tay trong tay, nhìn về phía Mặc Thương.

Mặc Thương ra hiệu Nhạc Mặc đi ra ngoài hãy nói, Bảo Nhi tránh tay Nhạc Mặc, ghé vào bên mép giường, nhìn về phía con ngươi âm đạm kia, đưa tay ngắt gương mặt đã không còn chút thịt giống thường ngày. "Nữ nhân chết tiết, tin tưởng ta! Ta sẽ không để lại một mình tỷ! Bất kể là ở đâu!"

Con ngươi kia nổi lên lệ quang, cố gắng trừng mắt nhìn, giống như thường ngày, đang dí dõm cãi vã với nàng.

"Như thế nào?", Nhạc Mặc đứng cúi đầu, nhìn người tuổi đã trên năm mươi trước mắt. Mặc Thương khẽ ngẩng đầu, thờ dài nói, "Là huyết phệ, âm độc mang từ trong bụng mẹ ra, đến thời gian phát bệnh." Hai mắt vô thần không có tiêu cự, lại có thể chính xác đối mặt với ánh mắt Nhạc Mặc.

"Thật sự không có biện pháp sao?", giọng nói của Nhạc Mặc không tự chủ lạnh xuống, vẻ mặt căng thẳng. Mặc Thương mở hai mắt không có bất kỳ thần thái ra, "Biện pháp duy nhất hoàn toàn không còn kịp nữa, cũng không có khả năng."

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Là cái gì?"

"Ngọc Huyết, Ngọc Huyết có thể giải bách độc, thiên hạ này, chỉ có một người có. Chỉ tiếc, xa tận chân trời."

.....

"Tướng công, thuốc kia thật sự có thể chứ?", đôi mắt vốn âm đạm lại có thần thái như ngày trước.

"Bảo Nhi, tướng công có từng lừa gạt nàng không? Y thuật của Mặc Thương không ai bằng, nhất định có thể." Cảm khăn, thấm nước ẩm, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt cho nàng, dịu dàng nói, "Ngày mai nhất định sẽ tỉnh lại, sẽ tốt hơn."

"Ừm, ừm, "ôm chặt eo Nhạc Mặc, dựa vào trong ngực Nhạc Mặc, "Tướng công, cảm ơn chàng!". Nhạc Mặc không có lên tiếng, nhếch môi, ôm lấy bé con trong ngực thật chặt. Chỉ cần nàng ở bên cạnh, ta sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Trong lòng Bảo Nhi rất rõ ràng, lần này Nhạc Mặc nhất định là vận dụng rất nhiều người, không biết có ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy hơi mệt hai mắt nhắm nghiền lại. Nhạc Mặc nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại kia, trong mắt hiện lên kiên nghị cùng phức tạp.

Trời còn chưa sáng, Bảo Nhi liền tỉnh, Nhạc Mặc không có ở bên cạnh. Vội vàng mang giày vào, đi qua tây sương hậu đường. Nha hoàn bà tử đã chờ đợi ở bên cạnh, Lý viên ngoại tựa vào một bên giường, nửa mở mắt, thấy Bảo Nhi tới, lập tức muốn đứng dậy. Bảo Nhi vội vàng đi lên đỡ một phen, chỉ qua có mấy ngày mà thôi, người thật giống như đã già đi rất nhiều tuổi.

Lý phu nhân đang gác ở bên mép giường, Lý Tuyết Diên dường như còn đang ngủ, thoạt nhìn hình như trên mặt đã hồng nhuận lên không ít, không tái nhợt giống như hôm qua. Bảo Nhi có chút áy náy nhìn người ngủ say kia một cái, hôm qua không biết tại sao nàng ngủ mất, vốn định cùng Nhạc Mặc trò chuyện một lát nữa sẽ tới.

Lý phu nhân nhường chỗ cho Bảo Nhi, ra hiệu cho nha đầu bên cạnh đi xuống bưng chút thức ăn lên, Bảo Nhi xua xua tay, úp sấp bên cạnh đầu Lý Tuyết Diên, lẳng lặng nghe thử một lát. Trái tim kéo căng cũng đã nói lòng, ít nhất là nàng ấy thật sự là đang ngủ.

"Chủ tử, hôm qua có người theo dõi chúng ta, chỉ là xin chủ tử yên tâm, toàn bộ đã xử lý." Một nam nhân áo đen chấp tay khom người ở một bên.

Nhạc Mặc chơi đùa ngọc quyết trong tay, khẽ nhếch khóe môi, "Tất cả đều phát triển theo hướng người hy vọng, có hài lòng không?" Giọng nói như nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại mang theo lạnh lùng.

"Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chỉ là..." nam nhân áo đen lập tức quỳ xuống, muốn giải thích, lại bị Nhạc Mặc giơ tay ngăn lại.

"Qua rồi, ta không muốn bàn tới nữa. Nếu nhận ta là chủ tử của người, ta không muốn nhìn thấy chuyện phát sinh vượt quá lần nữa." Giọng nói lạnh nhạt, xen lẫn uy nghiêm bất khả xâm phạm.

"Thuộc hạ nhất định chỉ nhận chủ tử là chủ, không dám vượt qua!", trong mắt thuần chất nghiêm túc của nam nhân áo đen tràn đầy kiên nghị.

Lý phu nhân nhận lấy cháo từ trong tay nha hoàn, bưng lên trước mặt Bảo Nhi, ý bảo Bảo Nhi ăn trước nhân lúc còn nóng. Bảo Nhi cười một tiếng, nhận lấy cháo để qua chiếc kỷ trà bên cạnh giường.

Bảo Nhi kéo cái tay khô gầy kia ra, nhẹ nhàng xoa xoa, nhưng không ngờ Lý Tuyết Diên mở mắt ra. Bảo Nhi hưng phấn nhào lên phía trên đầu nạng, đối diện mặt của nạng, Lý phu nhân và Lý viên ngoại cũng kích động nhích lại gần.

Lý Tuyết Diên xoay mắt một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt trên đầu kia, "Khát..." . Bảo Nhi nghe thấy rốt cuộc mềm nhũn ra, vô lực gục xuống bên mép giường, Lý phu nhân khóc không thành tiếng căn dặn nha đầu bụng trà, ôm Lý viên ngoại không ngừng chảy nước mắt, Lý viên ngoại cũng quay mặt đi, đưa tay lau một cái.

Bảo Nhi đỡ Lý Tuyết Diên dậy rót nước cho nạng, Bảo Nhi vốn định từ từ dứt nạng uống, ai ngờ nạng khát như thế kia, được rồi, vì vậy dứt khoát trút hết vào trong.

Sau khi Lý Tuyết Diên uống hết nước xong rốt cuộc tinh thần đã tỉnh táo, yếu ớt lại quay về phía Bảo Nhi kêu đói, Lý phu nhân ở một bên vui mừng chuyển cháo qua, Bảo Nhi dứt từng muỗng từng muỗng.

"Nha đầu chết tiệt kia, ta cho tỷ biết, tỷ tỷ ta lần đầu tiên hầu hạ người, về sau tỷ đừng làm cho ta nửa chết nửa sống như vậy nữa! Nếu có lần sau nữa, thì tỷ cứ đi xuống dưới thành thật dâng hoàng, ngày lễ ngày tết, tỷ tỷ ta sẽ nhớ đốt nhiều giấy tiền vàng bạc cho tỷ." Nói xong, liếc mắt một cái, thì khỏe mắt nhìn thấy Lý phu nhân ở bên cạnh. Lúc này Bảo Nhi mới ý thức được mình nói sai, phụ mẫu người ta đang ở bên cạnh giường, tại sao lại nói ra lời này, có chút xấu hổ nhìn Lý phu nhân cười cười. Lý phu nhân mắt chứa ý cười, nhẹ nhàng vuốt đầu Bảo Nhi.

Lý Tuyết Diên vừa khỏi bệnh, cũng không thể ăn quá nhiều. Nữ nhân kia thì no rồi, còn Bảo Nhi thì đói bụng, thật may là Lý phu nhân căn dặn phòng bếp làm nhiều thức ăn, Bảo Nhi giải quyết ngay ở bên cạnh giường Lý Tuyết Diên.

"Bảo Nhi, cho ta miếng thịt đi, " Lý Tuyết Diên duỗi cổ không nháy mắt một cái nhìn cháo thịt Bảo Nhi đưa vào trong miệng.

Bảo Nhi cười múc một muỗng đưa tới bên miệng nạng, khi nạng há miệng thì vội vàng thu lại, đưa vào miệng mình. Lý Tuyết Diên trừng mắt to, giận dữ nhìn. Bảo Nhi trực tiếp bỏ qua ánh mắt cản trở kia, cứ thế ăn.

Lý phu nhân nhìn hai người đùa giỡn, khỏe mắt ánh lên ý cười, dịch dịch góc chăn cho khuê nữ mình nói: "Diên nhi, con bây giờ vẫn không thể ăn thịt, chờ thân thể con tốt rồi, nương căn dặn phòng bếp làm cho con một bàn thịt, muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Lý viên ngoại vẫn ngồi ở một bên, khỏe mắt tràn đầy nếp nhăn chứa đầy yêu thương nhìn sang đây, chỉ cần nữ nhi vẫn còn, về sau nạng muốn làm cái gì cũng thuận theo nạng hết, nạng khỏe mạnh, vui vẻ, là được rồi.

Bệnh tình của Lý Tuyết Diên từ từ khôi phục, Bảo Nhi đã mấy ngày không có trở về Phụng Y Các, mỗi ngày lúc trời tối Nhạc Mặc đều sẽ tới đây ở với nạng một lát. Suy cho cùng cũng là ở trong nhà người ta, phu thê đều ở rất không hợp lẽ. Nhạc Mặc gần như không có về, phần nhiều là dùng chân ở tư trạch. Từ bỏ trí một vài chuyện cần thiết ra, phần nhiều là một mình cảm sách vui ở trên giường.

Gấm vóc trắng thuần thêu hoa văn tơ vàng, mái tóc đen tùy ý buông xuống trên đầu vai, mắt phượng khẽ nhếch, sóng mắt lưu chuyển nhàn nhạt ưu tư. Chiếc mũi ngọc thẳng đứng, đôi môi mỏng mím nhẹ, khỏe môi nhếch lên nhàn nhạt lạnh nhạt. Da thịt trắng trong đôi ra rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác thắc loạn, diễm tuyệt vô song.

Đầu đêm, tiếng chim kêu trầm thấp vang lên trên mái ngói xanh trên mái nhà, bốn góc đình các trong sân giờ lên, giống như có thể ôm lấy màn trời. Đèn lồng bị gió đêm thổi mãnh liệt đung đưa, ngọn lửa chọt sáng chọt tối. Đứng trước cửa sổ, thông qua cửa sổ giấy thật mỏng nhìn đình viện mơ hồ, nhũn nhẽ chân mày, trong lòng bỗng dâng lên nỗi cô tịch.

Tối nay mưa rào, thời tiết lạnh như thế, nạng ngủ một mình lại đập chăn thì làm sao, không biết buổi tối có ai ở bên cạnh hầu hay không, nạng sợ tối, đi tiểu đêm có người đi cùng hay không, nạng thích nửa đêm thức dậy uống nước, có người chuẩn bị sẵn nước ấm không? Hai hàng mày không tự chủ cùng nhũn lại một chỗ, đầu mày lo lắng.

Cùng Lý Tuyết Diên ăn một bát cháo, liền bị Lý Tuyết Diên đẩy ra ngoài. Nữ nhân kia không muốn Bảo Nhi cùng ngủ, chuyện mong ước trước kia, hiện tại lại đối lập. Trong lòng Bảo Nhi hiểu rõ, nạng ấy lo lắng bệnh của nạng ấy sẽ truyền sang cho mình. Cũng không kiên trì, vịn vịn cổ liền theo nha hoàn ra khỏi phòng.

Lúc này mới biết bên ngoài đang mưa to gió lớn, hạt mưa dôm đốp đập xuống mái ngói, kèm theo một tia chớp, tiếng sấm ầm tới. Nha hoàn dẫn đường nghe tiếng sấm co rúm lại một cái, Bảo Nhi khép lại áo đơn trên người, cười cong mày. Nghĩ lại, mình đúng thật là mạnh hơn nữ nhân bình thường không ít, tuy mềm yếu, nhưng ta vẫn luôn kiên cường! Gió lớn mưa rào, sấm vang chớp giật, cứ tới, không sao cả.

Nha hoàn thổi đèn, bụng nước nóng tới, Bảo Nhi cho nạng đi xuống. Tiểu nha đầu kia rõ ràng bị tiếng sấm dọa sợ không nhẹ, vẫn nên sớm cho người ta trở về ổn định tinh thần lại.

Nhìn nước nóng trên đất, Bảo Nhi lười không muốn nhúc nhích, từ trước tới nay, đều là tướng công cời giày rửa chân cho nạng, rửa người thật. Ngã lên giường, nện lung tung lên chăn, "Tướng công ơi, Bảo Nhi nhớ chàng! Hức hức..." , ôm đầu buồn bã một hồi.

Khỏe miệng Nhạc Mặc khẽ nhếch lên, khỏe mắt mím cười, lần đầu tiên bé con nhà hần nói ra lời ầm lũng như vậy, nhẹ nhàng đến trước giường, nắm hai cái chân nhỏ kia. Bảo Nhi á một tiếng bỏ dậy, nhìn thấy tướng công mình, ồ ồ chu cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng, "Tướng công, ta sợ....."

"Ngoan, tướng công ở đây!", ôm bé con kia vào trong ngực, mặc cho nạng mè nheo. Bảo bối nhà hần càng ngày càng phô trương, mới vừa rồi rõ ràng rất dũng cảm. Vuốt ve suối tóc mềm mại của nạng, nhẹ giọng dụ dỗ, trong mắt phượng tràn đầy cưng chiều. Minh bị bé con này ăn sạch sành sanh, nhưng mà cam tâm tình nguyện, không oán không hờ! Nạng làm nũng cũng được, thông tuệ cũng được, bá đạo cũng được, hần cứ vui vẻ sùng ái cưng

chiều cả đời.

Vùi ở trong ngực quen thuộc, ngửi lấy mùi vị riêng biệt kia, Bảo Nhi đặc ý cong mày liễu. Trong đầu gầy bần tính nhỏ, làm thế nào mới có thể làm cho tướng công ở lại đây? Buổi tối không có người ôm ngủ, ngủ thế nào cũng không yên. Cọ cọ, thấy Nhạc Mặc cũng không có phản ứng gì, bộ dạng vẫn lạnh nhạt như cũ. Không khỏi có chút tức giận, nam nhân hư, bộ dạng ngày ngày không nóng không lạnh, hẳn không vội thì hẳn có thể kéo dài, thật tức chết người.

Nhạc Mặc khẽ cọ đầu, thu lại trêu chọc đầy mắt. Bé con nhà hắn được chăm sóc đã thành thói quen, luôn không biết cảm thông cho tâm tình của hắn, hiện tại lại chạy đến nhiều sói lang ong bướm như vậy, hẳn phải dạy dỗ thật tốt một phen, không thể để cho những người đó có một chút thời cơ lợi dụng.

Nhạc Mặc bỏ người lại trên giường, khẽ ho khan nói: "Bảo Nhi, sắc trời không còn sớm, vì phu cũng nên đi về, tự mình chăm sóc mình cho tốt nha." Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi. Bảo Nhi có chút há hốc mồm, tại sao lại muốn đi, không phải vừa mới tối sao?

"Ui da, đau quá..." , ôm bụng lăn lộn ở trên giường, biến đổi nhanh chóng, len lén liếc Nhạc Mặc. Nhạc Mặc xoay lưng qua trên mặt sáng ngời chứa nụ cười tươi, khoe miệng tà mị nhếch lên một đường cong. Vợ vàng mím môi, hơi nhủu mày xoay người, nhìn cái đầu nhỏ lăn lộn kia nói: "Bảo Nhi, đừng làm rộn, tướng công còn có chuyện chưa xử lý, ngày mai trở lại thăm nàng." Bảo Nhi vừa nghe xong, ngốc lăng, đòn sát thủ cũng vô dụng? Sững sờ ngồi dậy, cũng quên chuyện kêu đau này luôn, ngờ ngác nhìn chằm chằm Nhạc Mặc.

Nhạc Mặc có chút đau lòng, không nên gạt nàng như vậy, muốn đưa tay ra, nhưng lại nhịn xuống. Phải kiên quyết một chút, nếu không nàng sẽ không biết lưu ý. Hẳn có thể lý giải loại tùy ý lúc Bảo Nhi cùng nam nhân khác chung đụng kia là thói quen đời trước, không phải dễ dàng có thể thay đổi như vậy. Nhưng mà, ở thế giới này, loại tùy ý này rất dễ dàng bị đối phương hiểu lầm, tạo thành phiền toái không cần thiết. Đối với tình cảm nàng hiểu quá đơn thuần, nàng lại càng không hiểu được làm thế nào xử lý. Như vậy, hẳn phải không ngừng dạy cho nàng một lớp, đặt mình ở trong lòng nàng, vĩnh viễn không xóa đi được, cũng không thể rời xa.

Thay đổi như vậy đối với Bảo Nhi mà nói có chút bất ngờ, nàng chưa bao giờ lo lắng Nhạc Mặc sẽ không cung chiều nàng hoặc là như thế nào, nàng cảm thấy tất cả chuyện này đều là điều hiển nhiên, vẫn luôn xem là mình may mắn gặp phải nam nhân tốt như vậy, phúc phận tám đời mới có được. Tại sao tướng công lại nhần tâm như vậy rồi? Lần trước nàng làm sai chuyện cũng không lạnh nhạt như vậy, hay là bởi vì này lần mời Mặc Thương, thật sự ảnh hưởng đến sắp xếp của hắn rồi?

Con người đen nhánh trong suốt mang theo mê mang, bao lấy vẻ đau đớn. Nhạc Mặc hối hận, hôm nay bốc thuốc có phải quá mạnh rồi hay không?

Vợ vàng ngồi xổm người xuống bên mép giường, quỳ chằm chân sau xuống đất cời giày, cời tất vải cho nàng. Rưới nước lên, rửa chân cho nàng. Bảo Nhi ngây ngốc cúi đầu nhìn nam nhân đang rửa chân cho nàng kia. Hẳn thật sự rất dễ làm người khác chú ý, đẹp đến mức làm cho những nữ nhân kia người trước hy sinh người sau tiếp bước, lông mày chụp xuống như ngọn núi, làn da trắng nõn thậm chí còn tốt hơn nàng. Mây kiếm nhập tán, đường nét sùn mặt nhìn như mềm mại lại lộ ra cương nghị. Không cần bàn về thân phận của hắn là cái gì, chỉ nói riêng về người, hẳn thật sự được gọi là tuyệt đại phong hoa, thiên hạ có một không hai.

Nàng thật sự không có để ý nhiều đến cảm thụ của hắn, chỉ một mực đòi lấy. Nhạc Mặc tỉ mỉ cọ rửa, muốn lập tức ôm người vào trong ngực dụ dỗ, nhưng nghĩ đến những chuyện bọn họ có thể gặp phải về sau, đành hạ quyết tâm, không có hành động.

"Tướng công, chuyện của chàng còn quan trọng hơn ta sao?" , giọng nói mềm mại dường như có thể hòa tan người ra, mắt to hiện lên vẻ vô tội làm cho người ta nhìn đau lòng.

Nhạc Mặc không kèm được, hạ được cũng không xuống tay được, vấn đề dạy dỗ cũng không dạy dỗ được, trực tiếp ngồi lên giường, ôm người vào trong ngực. Bảo Nhi, sao thế được, chuyện tướng công làm cũng chỉ là chuyện thường thôi, sau này nàng sẽ rõ.

Cái này mới có hiệu quả, Bảo Nhi nhếch khóe miệng lên, đặc ý một phen. "Tướng công, chàng không có ở đây Bảo Nhi ngủ không được, hôm nay lỗ mũi cũng không thoải mái, chàng nghe một chút, " nói xong dựa vào Nhạc Mặc hít mũi một cái.

Nhạc Mặc cung chiều ngắt một cái, "Có phải Bảo Nhi không ngoan hay không, đập chân? Hừm?" Liếm cái lỗ mũi xinh xắn kia, nhân cơ hội liếm lấy đôi môi anh đào mềm mại kia.

Thấy màu mắt Nhạc Mặc sâu hơn, trên môi nóng nóng, Bảo Nhi đưa tay vòng lên cái cổ kia, quỳ lên trên đùi mỡ nam, mị hoặc híp mắt hạnh, xề lại gần một bên tai gương mặt tuấn tú kia, "Có phải muốn ta rồi hay không? Hử?"

Hơi thở phả lên bên tai, thân thể theo bản năng có phản ứng. Muốn lập tức đè người xuống, lại không muốn đón lấy trêu chọc. Khẽ điều chỉnh khí tức xuống, ôm người dựa vào thành giường, đưa tay kéo rèm che xuống. Tiếng mưa rào cuồng phong bị ngăn cách bên ngoài, ánh nến xuyên qua màn lụa mỏng đung đưa, tràn đầy ôn tình.

Tỉ mỉ quan sát phản ứng của Nhạc Mặc, vỗ về chơi đùa lỗ tai của hắn, khẽ cắn vành tai, từ từ dời môi về phía khóe môi lạnh bạc kia. Hành động như thế, vô cùng trêu chọc. Nàng học ở đâu? Nhạc Mặc giận tái mặt hung hăng quăn lấy cái lưỡi thơn tho kia, không cho nàng một chút cơ hội thoái lui ra.

Xoa nhẹ lồng ngực rắn chắc kia, kéo vạt áo của hắn ra, như thế nào cũng phải nắm giữ quyền chủ động ở trong tay mình, mặc hắn hôn dây dưa, đưa tay xoa nhẹ lồng ngực của hắn một cái, dẫn đến Nhạc Mặc run rẩy một trận.

Màu mắt Nhạc Mặc càng ngày càng sâu, Bảo Nhi cũng không có tốt hơn bao nhiêu, quần áo Nhạc Mặc mặc còn chưa có bị nàng lột sạch, lúc hồi hồn lại thì quần áo của mình toàn bộ đã cởi ra rồi.

Cố gắng duy trì tỉnh táo, muốn đẩy Nhạc Mặc ra một chút, đôi lấy cái ôm càng chặt hơn. Da thịt chạm nhau, xoa nắn cọ xát sóng nhiệt hun đỏ da thịt hai người.

"Tướng... tướng công..." , Bảo Nhi còn có chút lý trí, nàng muốn nói, đây không phải là nhà mình... đáng tiếc, không có cơ hội, giọng nói yếu ớt bị cắt đứt, chôn vùi ở trong ngọn sóng yêu đương cuộn cuộn.

Mưa rào đêm qua để lại chút dấu vết, mặt đất ẩm thấp dính đầy lá rơi. Gió lạnh lướt qua, lá rơi ngấm dần nước mưa khó tung bay được nữa, từng miếng chất chồng lên nhau, rì rào vang dội. Người làm dậy sớm cầm cái chổi quét lá khô, chim chóc đậu trên thân cây khô trước cửa nghiên đầu rìa lông vũ ướt nhẹp.

Một bóng trắng từ nóc nhà lướt qua, ẩn vào hẻm nhỏ bên cạnh, con chim si ngốc nhìn một cái rồi lại tiếp tục rìa lông. Tất cả đều im hơi lặng tiếng, không có ai biết.

Bảo Nhi xoa xoa cái thắt lưng ê ẩm, chậm rì rì mặc xong quần áo, dựa theo mỡ nam căn dặn lại mặc thêm một cái áo đơn ở bên trong. Nha hoàn bụng nước tới, tùy ý rửa mặt một phen, rồi chạy tới Tây Sương.

"Bảo Nhi, sao muội dậy sớm như vậy? Có phải ngủ không ngon hay không? Ta đã bảo muội về nhà mà, ta đã không sao rồi." Bảo Nhi còn chưa kịp chen vào lời nào, "Muội nói tướng công nhà muội chắc hận chết ta nhĩ, còn nữa..."

"Ngừng!", không kêu lớn tiếng một chút thật sự sẽ không đề nổi cái miệng làm nhảm kia. Chỉ có điều tiếng la to này, không chỉ trấn áp được Lý Tuyết Diên, còn dẫn tới cha nương nàng ấy luôn. Bảo Nhi vội vàng thu cái tay che ngoài miệng Lý Tuyết Diên lại, cười hắc hắc, chào hỏi Lý phu nhân Lý viên ngoại. Lý Tuyết Diên há hê lác đầu, nhận lấy ly nước nha hoàn đưa tới, một hộp cạo sạch.

"Chủ tử, Quận chúa và Vương tử Cảnh Vương Phủ đã ở Đào Hoa Trấn mấy ngày rồi." Mộc Lâm cung kính đứng nghiêm một bên.

Mộ Dung Dục dùng bút trong tay lại, cau mày, "Ly do gì?"

"Mượn danh vì đại thọ năm mươi của hoàng thượng, nghe nói Đào Hoa Trấn đang xây dựng thọ từ cho hoàng thượng, một là vì bái tế nữa là vì chuẩn bị lễ vật mừng thọ." Thấy ánh mắt chủ tử mơ hồ, lại nói, "Chủ tử, Trung Thành bên kia..."

Mộ Dung Dục xoay ánh mắt, mày rậm chau lên, nhìn về phía Mộc Lâm nói: "Đây không phải có lý do đúng lúc rồi sao!"

Khóe mắt Mộc Lâm chứa ý cười nói, "Ý của chủ tử là vì chúc thọ hoàng thượng, tiếp tục..."

"Ha ha, không phải đất Ngô là đất phong của Lục thúc sao, phụ hoàng cũng luôn tưởng nhớ, bản thái tử còn phải vì hoàng thượng dò xét thật tốt một phen, đề bảo đảm căn cơ xã tắc." Mộ Dung Dục nhếch khóe môi lên, nói tiếp, "Kể từ đó, phụ hoàng chỉ mong sao ta thăm dò thật tốt một phen, nhất định sẽ không phai người đến thúc giục nữa."

Ánh mắt hai người giao nhau, nhìn nhau cười một tiếng. Mộc Lâm vui mừng đầy mặt, "Chủ tử anh minh, không chỉ có thế, sau này chúng ta hành động sẽ càng thuận tiện hơn, cho dù hoàng thượng nhận được báo cáo gì, cũng sẽ không nảy sinh lòng nghi ngờ nữa."

Làm như nghĩ tới điều gì, Mộ Dung Dục giãn lông mày đang nhô lên như ngọn núi ra, năm đó nhất tộc Hoa thị biến mất ở đất Ngô, nhất định cùng Cảnh vương gia vĩ đại thoát không khỏi liên quan. Lục thúc, xem ra chất nhĩ ta nên tìm thời gian đi thăm viếng Lão Nhân Gia ngài một chút rồi.

Lý Tuyết Diên lại có thể tung tăng nhảy nhót, Bảo Nhi liền trở về Phượng Y Các. Hồ Tử và Tiểu Khang Tử thấy bà chủ trở về, vài vốc cũng không kịp chuyển xuống, lập tức nghênh đón thật xa. Đám người Mộc Cận, Hải Đường, Đỗ Quyên, Đông Mai cũng chạy ra, để lại một đám khách nhân ở trong phòng.

Nhìn từng người một cười giống như đóa hoa, Bảo Nhi không nhịn được cười ghẹo nói, "Một đám các người thật có ích nha, bà chủ các người là ta mượn các người làm việc, hiện tại đều vớt gian hàng đi, ta còn thể nào kiếm tiền hả!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thọ từ

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

"Bà chủ, Mộc Cận nhớ người, người không có ở đây, Đỗ Quyên tỷ luôn cho ta sắc mặt nhìn, Hải Đường tỷ còn để cho ta thổi lửa nấu com. Người xem, người xem, tay của ta đã thô luôn rồi." Tiểu nha đầu mắt cong giống trăng tròn, lôi kéo cánh tay Bảo Nhi cáo trạng.

Bảo Nhi ngắt nhẹ gương mặt bầu bình kia, "Quý tinh linh nhà người! Càng ngày càng có thể tự biên lời nói, phạt người mỗi ngày quét sân nấu com"

"Ha ha ha ha, " mọi người đều nhìn về phía Mộc Cận cười. Tiểu nha đầu kia mặc kệ, lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ, không ngừng lắc lắc cánh tay Bảo Nhi.

"Được rồi được rồi, lắc nữa cánh tay bà chủ nhà người sẽ gãy cho coi, không có biện pháp kiếm tiền sẽ mang người đi bán đấy." Tiểu nha đầu kia vừa nghe xong, lập tức đang hoảng không lắc nữa, như đứa bé ngoan. Chọc cho mọi người lại cười ầm lên một trận.

Bình thường Bảo Nhi ở cùng với bọn họ trừ chuyện nghiêm chỉnh ra, cũng không có dáng vẻ bà chủ, quen trêu ghẹo nhau, không có phân chia chủ tớ gì. Lúc muốn chơi đùa, lập tức có thể chơi thành một đoàn.

Buổi trưa không biết Nhạc Mặc tìm hòa kếp ở đâu về thông báo, nói là buổi trưa có xã giao, không trở về. Bảo Nhi có chút hờn giận, nghĩ tới bị ngủ cả đêm, sáng sớm tỉnh mơ người cũng không còn bóng dáng, hiện tại mình đã trở về, cũng không về đón tiếp. Thật đúng là càng ngày càng bận rộn, tốt nhất không phải chuyện khác, nếu dám cùng nữ nhân khác có dính dấp, ta nhất định chặt hẳn ra!

Lúc này Nhạc Mặc không nhịn được hắt hơi một cái, khẽ xoa chớp mũi, không phải là tối qua nhiễm lạnh chứ, người báo cáo bên cạnh ngưng nói chuyện, đứng ở một bên.

"Tiếp tục, " Nhạc Mặc thu lại sổ sách bên cạnh, dựa vào giường nhỏ. Lữ Chu tiếp tục báo cáo tình hình kinh doanh của cửa hàng các nơi. Lúc Lữ Trương đi vào, lặng lẽ đứng ở một bên. Nhạc Mặc liếc mắt nhìn một cái, lại tiếp tục nghe Lữ Chu hồi báo.

Lúc Lữ Chu gần đi thì liếc mắt nhìn Lữ Trương một cái, trong nếp mắt nhăn mang theo áy náy, chủ tử đang ở bên cạnh, cũng không tiện nói gì, ngừng một chút liền lui xuống. Ngẩng đầu nhìn cây thông đã to cỡ miệng chén trong sân, lá kim xanh biết, cho dù đã cuối mùa thu, cũng không thấy phai màu. Quay đầu lại nhìn trong phòng che rèm kia một cái, con mắt đục ngầu tràn đầy thanh lệ, vội vén tay áo lên cười xoa xoa.

Lữ Trương không phải là ai khác, chính là người vẫn đi theo bên cạnh Nhạc Mặc - Trương Đại Thúc. Tuổi đã gần năm mươi, cũng nhìn không ra một chút dấu hiệu già yếu. Lưng vốn có chút cong xuống cũng đã dựng thẳng lên, chân khập khiễng cũng không có một chút dấu vết không khỏe.

"Chủ tử, đã điều tra xong, tất cả chứng cứ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng."

Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe môi, bờ môi khẽ cong cong, lúc này khẽ nhếch đuôi mắt không chỉ có lạnh nhạt như thường ngày, mà còn mang theo vẻ tàn nhẫn. Người tồn thương nằng, lấy mạng tới bù, không có đường sống.

Thu mảy lại, nhìn về phía Lữ Trương nói, "Tạm thời không nên bứt dây động rừng." Lữ Trương cúi đầu đáp lại. Bụng cái ly bên cạnh lên, nghĩ tới điều gì, nhếch môi, lại thả lại trên bàn, "Mộ Dung Dục bên kia, tiến triển như thế nào?"

"Bẩm chủ tử, bọn họ không có tìm được bất kỳ đầu mối nào." Lữ Trương lên tiếng đáp. Nhạc Mặc lại bụng ly lên, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Trong Phụng Y Các, Bảo Nhi đang cùng Tiểu Khang Tử kiểm kê hàng cho Đào ma ma, căn cứ theo đơn đặt hàng, sau khi kiểm lại xong, rút cuộc có thể nhanh chóng dẫn gân cốt một cái rồi. Hải Đường thấy Bảo Nhi bận rộn hồi lâu, vội buông quần áo trong tay xuống, rút cho Bảo Nhi một ly trà hoa quả.

"Vẫn là Hải Đường thương ta, Tiểu Khang Tử ngày ngày làm cho ta bận tâm." Bảo Nhi nhướn mày đùa giỡn một phen, Tiểu Khang Tử uất ức muốn đi qua đâm lưng cho Bảo Nhi.

"Cũng không còn gì nữa, bảo người kiểm kê, người còn để cho ta xem, một chết đi được."

Hải Đường cười lấy gối dựa cho Bảo Nhi, Hồ Tử cười ha hả mang hàng kiểm xong lên xe.

"Bà chủ, thương lượng với người chuyện này nhé?", Tiểu Khang Tử liếc Hồ Tử đang chuyển hàng một cái, vừa đâm cho Bảo Nhi, vừa lấy lòng hỏi.

"Nói đi, đừng có suy nghĩ không đứng đắn là được." Bảo Nhi bóc vỏ một hạt đậu phộng ném vào trong miệng.

"Sao có thể chứ! Tiểu Khang Tử ta chính là một tiểu hỏa kếp đang hoảng, bà chủ nói mò." Ngoài miệng thì nói, dưới tay vẫn rất nhuần nhuyễn đâm bóp.

"Ồ, chẳng lẽ Tiểu Khang Tử của chúng ta trúng ý cô nương nhà ai?" Bảo Nhi ngược đầu lên liếc mắt nhìn gương mặt gầy trơ xương kia. Hải Đường và Đỗ Quyên đang sửa sang quần áo ở một bên đều không nhịn được cười.

Tiểu Khang Tử có chút nóng nảy, vội vòng qua giường êm ngồi xuống bên cạnh Bảo Nhi, "Nào có chuyện đó, bà chủ người cứ trêu ghẹo ta, người không nói nói Hồ Tử ấy, hẳn mới trúng ý cô nương người ta ý!"

Hồ Tử đi ra bên ngoài chỉnh hàng hóa ngay ngắn, cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì, tâm tình tốt khẽ ngâm nga, thỉnh thoảng nhìn vào bên trong một cái.

"Ồ, nhà nào vậy?", Bảo Nhi nhấp một ngụm trà hỏi. Hồ Tử người thật thà chất phác, làm việc nhẹ nhàng lưu loát, không thích nói chuyện lảm, nhìn thấy mọi người luôn ngây ngô.

Tiểu Khang Tử liếc mắt nhìn bên ngoài, nhỏ giọng nói, "Bà chủ, lần trước chúng ta lên trên phố, gặp phải một cô nương kia. Hồ Tử thấy người ta xách nhiều đồ như vậy, liền chủ động đưa người ta về. Tối về ngủ còn ngây ngất, nói mơ đấy! Cái gì mà, Lan Nhi Lan Nhi. Ta hỏi, chỉ biết cười khúc khích, còn không nói cho ta biết."

Bảo Nhi khẽ nhủ thầm, "Nếu là nha đầu nhà bình thường cũng tốt, bình thường người chú ý nhiều một chút, đừng để cho hắn bị người ta lừa, đầu óc hắn không tinh ranh như người."

Nghe Bảo Nhi nói như vậy, Tiểu Khang Tử chỉ cảm thấy bà chủ nói hắn thông minh, vội vàng gật đầu, cao hứng lại đi vòng qua phía sau giường êm đấm vai cho Bảo Nhi. Tay vừa định rơi xuống, liền bị bóng dáng từ cửa hông tiến vào dọa sợ không nhẹ, vội vàng xoay người chui vào trong kho hàng.

Hắn vừa thấy công tử là sợ tới mức toàn thân phát run. Còn không phải bởi vì có lần cùng bà chủ đùa giỡn trả miếng, không có đề ý đưa tay đụng phải tay bà chủ một cái, bị công tử thấy được. Ánh mắt kia, quả thật là có thể mang người lột mấy lớp da, bây giờ nhớ lại, nghĩ còn thấy sợ. Cho nên từ đó về sau, hắn liền tránh công tử, chỉ cần công tử ở đây, hắn liền cách xa bà chủ ra, cũng không dám nào loạn nữa.

Bảo Nhi thấy Nhạc Mặc trở về, bỏ lại miếng bánh hoa quế cao ăn được một nửa xuống, đứng dậy ra ngoài cửa dạo dò Hồ Tử xếp đặt hàng, xem như không thấy người nọ. Nhạc Mặc bắt đầu đi xuống tay mới vừa nâng lên xuống, xoay người ngồi vào vị trí Bảo Nhi mới vừa ngồi, cầm nửa miếng bánh hoa quế cao kia lên, bỏ vào trong miệng.

Hải Đường và Đỗ Quyên cúi đầu, cầm lấy quần áo đến cửa hàng bên phải. Bảo Nhi đứng bên ngoài kêu hai tiếng Tiểu Khang Tử, cũng không thấy Tiểu Khang Tử ra ngoài, có chút buồn bực cầm bảng kê hàng hóa dạo dò Hồ Tử.

Nhạc Mặc đứng dậy đi đến cửa kho hàng, với đầu vào bên trong nhìn một chút, Tiểu Khang Tử đang kiểm hàng, sợ đến mức vội ném bản tính trong tay ra. Lập tức co rúm người đứng lên, chà lau trên người, từ từ chen đi qua bên cạnh. Lúc này, hắn hy vọng mình chính là những thứ vải vóc kia đến đường nào!

Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe miệng không thể nhận ra, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, "Bà chủ của các người gọi người." Nói xong, xoay người trở về ngồi xuống giường êm. Tiểu Khang Tử vội điều hòa hơi thở, ôm bản tính chạy ra bên ngoài, lúc đi ngang qua giường êm trong nháy mắt lấy tốc độ đầu khớp xương gãy xòe ra ngoài.

"Chết ở đâu vậy, kêu người mười mấy tiếng." Quay đầu lại đổi về giọng nói ôn hòa nói với Hồ Tử: "Người phụ trách đánh xe, đến lúc đó giúp bọn họ tháo dỡ hàng xuống. Chuyện giao hóa đơn, cũng không cần người phụ trách." Hồ Tử cười ha ha đáp ứng.

Nhìn Tiểu Khang Tử thành thật khó có được kia, Bảo Nhi không nhịn được cong cong khóe miệng, đưa hóa đơn trong tay tới, "Đây là biên lai nhóm hàng này, giao hàng, thu tiền còn thừa lại về, đừng có bị cô nương xinh đẹp người ta giữ lại. Dám tính sai tiền hàng, trở về ta sẽ không tha cho người."

"Sẽ không, sẽ không, bà chủ yên tâm." Tiểu Khang Tử cúi đầu, luôn miệng đáp. Nếu là bình thường khẳng định sẽ nháo với Bảo Nhi một phen, hôm nay thật đúng là bị dọa không nhẹ.

Thấy kia hai người vội vàng đánh xe đi, Bảo Nhi mới duỗi duỗi cánh tay, xoay người vào trong nhà. Thấy kia nam nhân tà mị nhếch mắt phượng, tựa vào giường êm, Bảo Nhi cảm chổi lông gà bên cạnh lên, phui giường êm, coi người nào đó là không khí. Nhạc Mặc vừa tạo nhả nhai điểm tâm, vừa dờn dặt đĩa, cho đến khi dờn vào trong cùng, cũng không còn chỗ để dờn nữa, về mặt vô tội nhìn về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi thông dong phui, nếu người nào đó không muốn đi, vậy liền thuận tiện cũng phui cho người luôn. Phui phui tóc, phui phui tay áo, tiếp tục phui phui luôn cái gương mặt yêu nghiệt kia. Về mặt Nhạc Mặc tràn đầy cung chiều, thuận theo nàng phui, nhưng lúc chổi lông gà sắp chạm đến mặt thì vội vàng kéo người qua, vùi đầu chui vào. Bảo Nhi lão đảo một cái, vội vàng ôm cái đầu đó. Vung chổi lông gà lên, đập xuống cái lưng nam nhân kia hai cái.

Nhạc Mặc đành phải nhận lấy, chờ đánh xong, liền ôm ngang người ta lên vùi ở trong lòng ngực mình, cùng nhau tựa vào giường êm.

"Bảo Nhi, buổi trưa ăn cái gì?" Trực tiếp xem nhẹ về mặt giận dữ của bé con kia, xoa cái đầu đó, nhẹ giọng hỏi.

"Không biết, " cầm chổi lông gà, phui bụi trên bàn một cái, tùm xuống một cọng lông, đặt ở khóe miệng thổi.

Nhạc Mặc cũng không đề ý, nhẹ giọng kể cho nàng hành trình hôm nay, phần lớn là một chút chuyện vặt vãnh. Bảo Nhi nghe phiền, liền lấy lông gà quẹt quẹt gương mặt tuần tú kia, Nhạc Mặc lập tức quay đầu tránh qua. Nam nhân này có bệnh thích sạch sẽ, mới bắt đầu Bảo Nhi cũng biết, hắn không thích lông động vật, Tiểu Đậu Tử và Tiểu Bạch đều không dám đến gần hắn.

"Quay qua!", Bảo Nhi cứ xoay khuôn mặt kia qua, hắng giọng, rất khó chịu hỏi, "Chàng cảm thấy nhìn ta chán rồi à, chê chương mắt phải không?" Trong lòng không biết thầm dễ chịu đến mấy lần, không chính hắn trong lòng ngứa ngáy, đề mỹ nam ở đó không dạy dỗ, thật lãng phí tài nguyên, đó là không đạo đức.

Nhạc Mặc chụp cái tay nhỏ bé cầm lông gà kia để qua một bên, lập tức xoay mặt qua, nhếch đuôi mắt tà mị nói: "Sao thể được? Bảo Nhi nhà ta nhìn cả đời cũng không chán, vì phụ cần phải nhìn thêm mấy đời nữa cơ!"

"Oh? Phải không?", Bảo Nhi nhích lại gần gương mặt tuần tú kia, cười sáng lạng. Nhạc Mặc bỗng cảm thấy có cái gì đó không đúng, đáng tiếc, chẳng biết từ lúc nào, lông gà đã đổi sang một cánh tay khác quẹt lên mặt của hắn. Cả người lập tức không thoải mái, xê dịch Bảo Nhi sang một bên, liền chạy ra hậu viện. Bảo Nhi cười ở trên giường êm lăn lông lốc vài vòng, ủa da má ơi, tướng công nhà nàng đùa vui thật! Không cần đoán, không cần hoài nghi, nhất định là đi rửa mặt rồi, không rửa bây, tám lần khẳng định không bỏ qua.

Sau khi giao hàng xong, Tiểu Khang Tử ở bên ngoài trông xe ngựa, Hồ Tử giúp đỡ chuyển hàng đi vào. Lâm Nguyệt Lâu ban ngày rất yên tĩnh, cô nương bên trong thừa dịp ban ngày nghỉ ngơi, đi dạo phố, đường phố trước cửa trống trải không ít.

Tiểu Khang Tử đang nằm chán tựa vào trên thành xe, thì thấy hai nha đầu quần áo mộc mạc ở trước cửa ra vào nhìn quanh vào bên trong. Có thể là không hiểu chuyện, còn tưởng rằng bên trong đang bán đồ, Tiểu Khang Tử vội vàng gọi người lại.

Hai nha đầu kia nghe thấy có người gọi, có chút sợ hãi lui về phía sau, lúc này mới phát hiện người gọi không phải ở bên trong, mà đang ở bên cạnh các nàng.

"Nha đầu, không vào bên trong được, không phải bán đồ, đi đến nơi khác đi." Nhìn bộ dạng hai tiểu nha đầu cũng chỉ mười mấy tuổi, Tiểu Khang Tử điều chỉnh giọng nói, nhắc nhở.

Trong đó một người thấp một chút, kéo cái người cao kia muốn đi, nhưng nữ tử vóc dáng cao kia có chút ngang ngược còn muốn nhìn vào bên trong.

"Nha đầu, nơi đó không phải là chỗ để người đi, đi nhanh đi." Nhìn hai nha đầu ngoại hình không tệ lắm, Tiểu Khang Tử tốt bụng nói. Đừng để cho đôi mắt sắc của Đào ma ma nhìn thấy, nói không chừng sẽ bị người ta lừa đi vào, giữ lại tiếp khách!

Hai nha đầu nhìn cũng không phải là dạng nhà có tiền, mặc quần áo có nhiều chỗ còn có mụn vá, nhìn các nàng liền nghĩ đến mình khi còn bé. Nếu không phải lúc trước đại tiểu thư mang hấn trở về Lý phủ, hấn đã sớm chết đói ở đầu đường rồi, khó có thể có ngày không lo ăn mặc như hôm nay.

Người vóc dáng cao lại lớn mật đi vào bên trong mấy bước, Tiểu Khang Tử vội kéo người sang một bên. Nha đầu kia có chút tức giận nhìn Tiểu Khang Tử. Tiểu Khang Tử cảm thấy chẳng hiểu ra sao, đây là thói đời gì vậy, giúp người ta còn bị đối xử lạnh nhạt. Cũng không thêm để ý tới nữa, xoay người đi đến bên cạnh xe. Người vóc dáng thấp lập tức ngồi chồm hồm trên đất khóc, người vóc dáng cao nén nước mắt cắn môi.

Tiểu Khang Tử không nhìn nổi, lại đi trở về, quay về phía hai người kia nói: "Ngoan ngoãn về nhà đi, bên trong thật sự không phải chỗ tốt gì, đừng khóc."

"Ô ô, chúng ta đều không có nhà..." , người vóc dáng thấp cúi đầu khóc nức nở, người vóc dáng cao cũng cúi đầu xoay qua chỗ khác.

Trải qua một phen nói chuyện với nhau, mới biết hiện tại các nàng chỉ có thể ở đầu đường xó chợ, hoặc là ở nơi hoang dã đắp lều cỏ sống qua ngày. Người vóc dáng thấp gọi là Vân Vân, người vóc dáng cao gọi là Thái Hà, vốn ở Đào Sơn Thôn, bên cạnh Đào Hoa Trấn. Nhưng gần đây, Huyện lệnh ra lệnh, tất cả thôn hộ Đào Sơn Thôn đều phải di cư đi nơi khác, nói là vì xây thợ từ cho hoàng thượng, nguyên nhân là Đào Sơn phía sau Đào Sơn Thôn có hình dáng giống một trái đào mừng thọ, trước mặt xây thợ từ, vừa đúng ngụ ý bày tỏ phúc thọ. Lần này là vì đại thọ năm mươi của Đương Kim Thánh Thượng, ai dám không phục, chính là bất mãn đối với Đương Kim Thánh Thượng, chính là phản nghịch.

Người có thân thích còn có thể tìm được chỗ ở, có một số vốn là người từ nơi khác chuyển tới, thật vất vả cắm rễ ở trong thôn, hiện tại lại bị đuổi đi, điều này bảo bọn họ làm thế nào sinh tồn.

Trong nhà hai nha đầu đều nghèo khổ, Vân Vân một nhà năm miệng ăn, phụ thân bị bắt đi xây thợ từ rồi, mẫu thân dẫn theo ba đứa con tìm một chỗ sơn động, ngày thường sẽ ở trong sơn động. Buổi tối gió lạnh từng trận, không có đồ che gió rét, hai đệ đệ đều bị bệnh. Tích góp trước kia cũng xài hết, không còn con đường kiếm tiền nào khác, chỉ có thể tốn kém. Thái Hà phụ mẫu chết sớm, là một tay nội trợ mẫu nuôi nấng, hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau, trong nhà không có sức lao động, nội trợ mẫu liền bị bắt đi đào đá. Nàng hỏi qua rồi, chỉ cần có thể gom đủ tiền, là có thể đón nội trợ mẫu về.

Hổ Tử cũng đã sớm đi ra, ngo ngác đứng ở một bên, Tiểu Khang Tử thế mới biết hai nha đầu này là muốn vào lầu hoa, bán mình kiếm tiền. Trong lòng rất đau, muốn nói gì đó lại nói không nên lời, lôi kéo hai nha đầu lên xe. Hấn chỉ hi vọng bà chủ có thể thu nhận hai người này, cho dù phân tiền công của mình ra cũng được.

Gió thu hiu quạnh, trong âm áp mỏng manh mang theo thê lương, đường hẹp tiếng kêu thảm thiết ai nghe thấy?

Người làm của Mộc Diệp Trang tới gọi, Bảo Nhi đang định cùng Nhạc Mặc đi ăn sủi cảo! Mới vừa bước ra cửa, thì thấy xe ngựa trở lại. Hổ Tử sững sờ ngồi ở trước cửa, Tiểu Khang Tử lao đảo nghiêng ngã treo xuống, sắc mặt xám xịt.

Chẳng lẽ là buôn bán xảy ra vấn đề gì, Bảo Nhi bình tĩnh đi tới, "Sầu mặt làm gì, mất tiền hay mất hàng rồi?", thấy hai người vẫn cúi gằm mặt như cũ, Bảo Nhi hắng giọng nói, "Mất thì mất, phạt các ngươi quét sân một tháng. Được rồi, đừng bày ra vẻ mặt đau khổ nữa, ta còn muốn đi ăn cơm đây."

Thường ngày bọn họ đều rất gắng sức, nói chung gần như chưa từng phạm sai lầm. Hai bên đều rất quen thuộc, không cần thiết so đo, càng không muốn vì tiền so đo. Bảo Nhi đang muốn đi, Tiểu Khang Tử có chút run rẩy lên tiếng. Tiếp đó, hai nha đầu chừng hơn mười tuổi từ trên xe bước xuống.

Nghe Tiểu Khang Tử nói xong, hai nha đầu kia có chút khiếp sợ dịch sang bên kia buồng xe. Bảo Nhi nhú mày một cái, ánh mắt giao nhau với Nhạc Mặc, rồi căn dặn Đỗ Quyên dẫn hai nha đầu kia đi.

Tiểu Khang Tử và Hổ Tử đều rất kích động, rốt cuộc Tiểu Khang Tử cũng ngẩng đầu lên, mắt có chút ướt ướt nhìn Bảo Nhi, "Bà chủ, về sau ta nhất định gắng sức làm việc, không để cho bà chủ nhọc lòng. Cảm ơn bà chủ!"

Hiện tại Bảo Nhi cũng không có tâm tình trêu ghẹo hấn, nhìn lại hai nha đầu đang đi vào kia một cái, "Được rồi, tối nay ta mới trở về, người ứng trước cho hai nha đầu kia chút tiền, giúp đỡ đi về xem tình hình một chút, chờ ta trở về hãy nói."

"Dạ, dạ!", Tiểu Khang Tử và Hổ Tử vội lên tiếng đáp lại, nụ cười không nén xuống được.

Lông mày Nhạc Mặc nhíu lại như ngọn núi, trong mắt khó nén cơn sóng.

"Tướng công, chẳng có biện pháp gì không?", người một thôn làng nói cho cùng cũng không phải là con số nhỏ, cho dù thu toàn bộ vào Phụng Y Các, cũng không thể nuôi hết được. Nếu không biết, trong lòng cũng không có gánh nặng, mà nay đều đã biết, sao có thể thờ ơ? Chân mày cũng không cong giống thường ngày, mà nhuốm đầy vẻ lo lắng.

Nhạc Mặc ngắt nhẹ cái tay mềm mại kia, khẽ nhếch môi, "Tất cả đều có tướng công rồi, đừng lo lắng, ta sẽ xử lý." Hắn không thể thấy bé con kia có một chút phiền nhiễu, cho dù là một biểu cảm rất nhỏ, đến trong lòng của hắn thì sẽ bị phóng đại mấy trăm lần.

Nhìn nam nhân tự tin nhếch đuôi mắt tà mị kia, quả bóng ghen tỵ nhỏ trong lòng Bảo Nhi có chút bành trướng, vì sao nói ra dễ dàng như vậy, có chút đã kích người rồi đó.

"Chuyện này không phải đơn giản như vậy, nghĩ rằng lấy danh nghĩa chúc thọ cầu phúc hoàng thượng xây, ai dám không phục? Đuổi người ra khỏi thôn không nói, còn muốn mỗi hộ để lại một người lao động làm giúp. Tuy chỉ là một tiểu huyện lệnh khởi xướng, nhưng danh tiếng đủ vang dội, cho dù là thứ sử Ngô Châu cũng không dám can thiệp. Bất mãn, chính là bất kính đối với hoàng thượng, không muốn hoàng thượng hồng phúc tề thiên. Chuyện này, chỉ có người có quyền nhất phía trên kia can thiệp. Tướng công vẫn không nên khinh xuất mới tốt", ngẩng đầu lên, thì thấy Nhạc Mặc rất thâm ý nhìn nàng chăm chăm, Bảo Nhi cong cong khóe miệng, đắc ý, "Hiện tại mới phát hiện nàng đầu nhà chàng thông tuệ vô biên sao? Hừ, chuyện chàng không biết còn rất nhiều!" Không nhìn hắn nữa, ngẩng đầu nhỏ lên đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mưu đồ

Editor: Cà Rốt Hồng -

Sự thông tuệ của nàng, không phải Nhạc Mặc không biết, chỉ là không ngờ ở phương diện thế cục quan trường cũng có thể thấy thông suốt như thế. Cung chiều trong mắt biến ảo vô biên, Bảo Nhi, tướng công nhà nàng sao mà may mắn thế. Không mặc cho nàng lôi kéo đi về phía trước nữa, bước nhanh đi vòng qua trước mặt, ôm người vào trong lòng.

"Chàng điên ư? Trên đường nhiều người như vậy!", Bảo Nhi kì kèo muốn đi đi qua bên cạnh, người này có chút bị sốt rồi. Nhạc Mặc nhếch môi, nghiêng đến bên tai ngọc kia, hơi thở như u lan, "Có liên quan gì đến người ta chứ." Nói xong nhân cơ hội liếm liếm vành tai kia.

Gò má Bảo Nhi lập tức hồng lên như cánh hoa đào, mợ nó! Nàng đây là bị một cổ nhân đùa giỡn ngoài đường phố sao?

Không khách khí ôm lấy bàn tay thon dài kia cắn một cái, nhân tiện liếm nam nhân kia một cái. Nhạc Mặc khẽ khom lưng, đưa mặt tới trước mặt Bảo Nhi, lên tông giọng nói: "Bảo Nhi, nếu không thì nàng hôn lại đi!" Bộ dạng nghiêm chỉnh kia thiếu chút nữa tức chết người. Ai có thể nghĩ tới, một người thường ngày ôn hòa lạnh nhạt, đang ở trên đường phố lại dám tán tỉnh nàng chứ?

Mắt to ngập nước ừng ực quay một vòng, tí mi quết từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt kia, cùng với lúc kiếm hàng không có gì khác nhau. Nhạc Mặc kiên nhẫn chờ, nhìn bộ dạng đáng yêu kia, thật muốn lập tức kéo người về nhà.

Bảo Nhi quan sát xong rồi, đưa tay lên túm vạt áo trước ngực Nhạc Mặc, kéo người nhích tới gần một chút, hôn lên môi mỏng kia. Nhạc Mặc nâng ống tay áo lên, che đôi môi tiếp xúc kia lại, cuốn người lướt đến hẻm nhỏ bên cạnh, để người chống đỡ trên tường, đan vào triền miên, vòng tình ôm hôn.

"Không ngờ dân phong nơi này lại cởi mở như thế, ngoài đường phố mà cũng có thể hôn nhau!", Mộ Dung Diệp Hoa thấy được sừng sốt, cứ nhìn bóng lưng một người cao lớn che một người vào trong ngực, ẩn vào hẻm nhỏ bên cạnh.

"Tiểu thư, công tử bảo chúng ta nhanh trở về một chút đấy!", Xuân Hoa nhỏ giọng nói, cúi đầu trên mặt đỏ bừng.

Mộ Dung Diệp Hoa thu hồi ánh mắt, nhìn nha đầu cúi đầu kia tức giận hừ một tiếng, đều do nàng, ra ngoài cũng không biết mang thêm ít tiền, làm hại mình xấu mặt. Nếu không phải nương sắp xếp nàng ở bên cạnh, mình nhất định đã sớm bán nàng vào kỹ viện rồi. Để cho nàng ghi nhớ lâu!

"Ừm... ăn cơm..." có chút vô lực đẩy Nhạc Mặc ra, muốn tách hai người ra, chút nữa còn phải đi đến nhà nương ăn cơm đấy.

Con mắt Nhạc Mặc ánh lên, sáng ngời khác thường, nếu không phải thời điểm không đúng, Bảo Nhi nhất định kéo người làm xong. Người nói xem để một nữ nam ở bên cạnh, ai có thể ngày ngày chịu đựng được, còn không phải có thời gian rảnh một chút là sẽ kéo người làm sao!

Cố gắng lấy tay tách đôi môi kia ra, Nhạc Mặc lẳng lặng ôm người một hồi, mới xem như bình phục lại. "Bảo Nhi, tướng công muốn ăn nàng...", giọng nói giòn giã, mang theo vẻ lười nhác, môi dán chặt gò má Bảo Nhi.

"Hôm qua chàng mới ăn..." , có chút hồn dỗi đẩy người ra, sửa lại quần áo một chút, lúc quay đầu lại thì mỡ nam vẫn còn nhếch mày tựa vào trên tường.

"Ta muốn đi ăn sủi cảo, chàng cứ tùy ý." Lưu loát vuốt lại tóc, quay về phía mỡ nam cười sáng lạng. Nhạc Mặc vội vàng thu lại gọn sóng bên trong đứng thẳng dậy, bước nhanh đi lên kéo tiểu móng vuốt kia.

Hai người ở Mộc Diệp Trang ăn cơm xong, nói chuyện với nhau một lát. Sắc trời dần tàn, hai người giắt tay nhau, chậm rãi đi dạo ở trên đường.

Mặc dù đã cuối mùa thu, trên chợ đêm vẫn rất náo nhiệt. Rất nhiều quầy hàng bày bán đèn Khổng Minh, phía trên vẽ nhiều loại hình vẽ, có vài cái phía trên còn viết một vài lời chúc phúc.

"Thích không?" , Nhạc Mặc cúi đầu, nhìn ánh mắt tràn đầy tinh thần kia.

Bảo Nhi ngẩng đầu ai oán nhìn Nhạc Mặc một cái, ra vẻ như muốn cũng không thể mua, hôm nay quên mang tiền, mà người đàn ông trước mặt này, từ khi vào trấn đến nay, chưa từng chạm đến tiền, còn có thể trông cậy vào hân mang theo sao?

"Ha ha, đợi một chút!" , ngẩng đầu liếc nhìn cửa hàng ngọc bên cạnh, kéo Bảo Nhi đi qua.

"Đi vô đây làm gì vậy?" , Bảo Nhi không hiểu đi theo.

Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe môi, vào trong cửa hàng. Lão đầu từ kia vốn đang gầy bàn tính, thấy Nhạc Mặc đi vào, lập tức vòng từ phía sau quầy đi ra ngoài, thấy Bảo Nhi ở bên cạnh, đôi mắt sắc ngưng lại, khom người đứng nghiêm một bên.

"Lấy ngân phiếu cho ta, " Nhạc Mặc vừa dứt lời, lão đầu từ kia lập tức vòng ra phía sau quầy, dâng lên một xấp ngân phiếu, Nhạc Mặc rút ra một tờ, dẫn theo Bảo Nhi ra cửa.

Bảo Nhi ngây ngốc nhìn nam nhân bên cạnh, ngân phiếu dễ dàng kiểm được như vậy sao? Cứ đứng đó thì người ta tự dâng tiền lên, còn tùy tiện lấy nữa. Minh mỗi ngày bận trước bận sau, tiền cũng không đến tùy theo ý mình như vậy. Mẹ ơi, còn có chút thiên lý nào không?

Nhạc Mặc đưa cho người bán hàng rong kia một tờ ngân phiếu một trăm lượng, người bán hàng rong kia sầm khổ gãi đầu, nghĩ một lát nói: "Công tử, đèn này ta sẽ tặng cho ngài, nếu sau này ngài có tiền lẻ nhất định phải trở lại mua nhiều thêm vài chiếc nhé!"

"Được" , Nhạc Mặc cười nhạt một tiếng, cầm lấy chuỗi đèn, đưa tới tay Bảo Nhi.

Bảo Nhi vẫn chưa từ trong sự kiện đưa tiền vừa rồi hồi thần lại, như khúc gỗ đưa tay nhận lấy. Nhạc Mặc nhét tám ngân phiếu kia vào trong túi nhỏ Bảo Nhi mang theo bên mình, ôm vai người tiếp tục đi dạo.

"Tại sao đi đến đâu người ta cũng đều tặng đồ vậy?" , ngược đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mờ mịt. Nhạc Mặc không khỏi nhếch nhẹ mắt phượng, gương khóe miệng nói: "Bởi vì phu nhân sức quyến rũ vô biên! Ha ha!"

Đại sảnh lầu một của Lâm Nguyệt Lâu, ca múa thanh bình, rượu thịt say mê, mà lúc này ở trong Vọng Nguyệt Các lầu ba lại yên tĩnh khác thường, điệu nhạc dồi trụy bên ngoài cũng không có lọt vào một chút nào. Trong lư hương hơi khói lượn lờ, sau màn sa tiếng đàn lượn lờ bay lên. Trong phòng như u lan, lịch sự tao nhã phi phạm.

"Ta vốn định chơi mấy ngày rồi trở về Trung Thành, không nghĩ tới bây giờ cũng không cần đi về." Phụng Lăng Vũ chơi đùa lư hương bên bàn thấp, nói chuyện với Thượng Quan Dục. Trong giọng nói vì lộ ra vẻ không tình nguyện.

"Không phải quá hợp ý người rồi sao, trở về Trung Thành cha người còn không ngày ngày nhốt người ở sân luyện võ, đến lúc đó muốn chạy cũng không chạy được." Về mặt Thượng Quan Dục có chút tái nhợt, đôi mắt hẹp dài mang theo chút lười nhác, nhằm chán cầm đĩa trúc lùa lá trà trong ly trà.

Lăng Vũ thở dài thật sâu, ném thiết điều (cây sắt) trong tay ra, gổ cánh tay nằm trên sàn nhà. Nhìn lụa đỏ lay động trên xà nhà trên đầu nói: "Không nhẹ nhàng như người tưởng vậy, hẳn người cũng biết nguyên nhân ta có thể ở lại."

"Ha ha, vì muội phu sau này của người, đại cữu từ nhà người cần phải ra sức lực hơn mà! Muốn không đếm xỉa đến, sợ là không thể nào." Cầm chuỗi quạt ngọc lên, gạt một ly trà xuống, Lăng Vũ đưa tay tiếp được, lại không tràn ra một giọt nào.

Ngồi dậy, cũng không nhìn cái ly, uống toàn bộ vào trong miệng, lúc này mới biết trong này không phải là rượu, trong miệng đều là lá trà. Tức giận nhìn Thượng Quan Dục một cái, vội vàng đứng dậy nhổ ra chậu đồng bên cạnh.

Thượng Quan Dục chứa ý cười, bụng ly lên nhấp một miếng, thông dong dựa vào trên ghế dựa, gổ cán quạt.

"Mấy ngày nay người thật là thành thật, tại sao không đi tìm tiểu tình nhân của người? Sợ bị tướng công người ta trấn áp hờ! Ha ha" , Lăng Vũ cầm bầu rượu bên cạnh lên, châm đầy cho mình một ly.

Thượng Quan Dục như đang suy nghĩ đến chuyện khác, không đáp lời nữa. Một người lẳng lẳng uống rượu, một người lẳng lẳng dựa vào ghế. Lư hương tỏa ra hơi nóng ấm áp, cả phòng đều tràn ngập hương thơm nhàn nhạt.

"Nếu như, ta có thể gặp gỡ nàng sớm thì tốt biết bao....", kim tuyến trên quần áo xanh ở trong ánh nền ánh lên ánh sáng chói mắt, đôi mắt sáng ngời nhìn về một nơi, lúc khép mày lại ánh sáng tan vào đáy mắt.

Lăng Vũ cũng không trêu ghẹo giống như vừa rồi, nhìn gương mặt có chút tái nhợt kia, cũng không biết nên an ủi thế nào.

Từ lúc mười tuổi, bọn họ thường tránh người lớn trong nhà len lén chơi chung một chỗ. Cùng nhau luyện công, cùng nhau uống rượu, gần như không có gì giấu nhau. Cha chú bên kia, hai nhà không có giao hảo gì, không phải là không muốn, mà là không thể. Thượng Quan nhất tộc khống chế nửa mạch máu kinh tế Lan Khai, Phụng gia nắm trong tay hơn nửa binh quyền Lan Khai, cho dù mấy năm gần đây hoàng thượng có ý tước đoạt bớt, nhưng vẫn không thể thu hồi binh quyền như cũ. Hai nhà vẫn kiên đề, gần như không có giao thiệp ở những nơi chính thức.

"Nếu không, người trở về Trung Thành đi", có lẽ rồi đi, hẳn cũng sẽ không khổ sở như vậy nữa. Lăng Vũ buồn bực cúi đầu, hẳn thật sự không biết nên nói gì.

Thượng Quan Dục khẽ cười ngồi dậy, gõ cán quạt ngọc trong tay, lại khôi phục lại bộ dạng công tử văn nhã thường ngày, "Thật không dễ gặp được người thích, ta làm sao rồi đi được." Bất chေo chân, gác lên trên bàn thấp, về mặt tràn đầy nhu hòa lạnh nhạt.

"Đúng rồi, người cảm thấy Nhạc Mặc kia như thế nào?", Thượng Quan Dục thu chân lại, đối mặt Lăng Vũ.

"Rất tốt chứ sao, khí chất phi phàm, ngọc thụ lâm phong, ta thấy bộ dạng hắn xuất sắc nhất trong đám người ta từng thấy. Hơn nữa nói năng phong nhã, không ngờ Đào Hoa Trần có thể nuôi dưỡng ra một công tử như vậy." Lăng Vũ càng nói càng hưng phấn, về mặt Thượng Quan Dục càng ngày càng đen.

Nói thoải mái, mới phát hiện người anh em đã sắp bốc hỏa, vội đi qua ngồi xuống, "Ha ha... đương nhiên, huynh đệ ta cũng không kém, người xem bộ dạng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, còn có tài kiếm tiền. Hắc hắc!"

Rốt cuộc Thượng Quan cũng nghe được lời hữu ích, thu lại vẻ mặt giận dữ, "Mộ Dung Dục khẳng định sẽ rất nhanh phái người tìm người, không bằng người cứ đến ở tửu lâu Minh Hương đi, ở dưới mắt hắn, cũng tốt để cho hắn yên tâm. Có chuyện tìm ta trực tiếp tới nơi này, sẽ có người báo cho ta biết."

"Ừ, ta biết rồi. Đúng rồi, thân thể người... ", có chút lo lắng nhìn Thượng Quan Dục.

"Còn chưa có dễ dàng chết như vậy...", trong mắt xen lẫn vẻ khổ sở, tản vào trong ánh nền mỏng manh.

Vân Vân và Thái Hà đều được bố trí ở hậu viện cửa hàng bên phải, ở cùng một chỗ với Mộc Cận bọn họ. Về chuyện thọ tử, cũng không phải trong một lúc nhất thời là có thể giải quyết. Chỉ có điều, nếu Nhạc Mặc đã nói như vậy, thì hẳn nhất định có thể xử lý tốt. Hiện tại Bảo Nhi có thể làm, chỉ có thể là tận lực cố gắng, có thể giúp chút nào hay chút đó.

Nghĩ đến Thái Hà và nội tổ mẫu sống nương tựa lẫn nhau, Bảo Nhi cũng liền để cho nội tổ mẫu kia vào đây ở, bình thường giúp đỡ nhóm chút lửa, cũng có thể để cho nàng an nhàn một chút.

Trong Thiên Tự Các tửu lâu Minh Hương, Nhạc Mặc cùng với Mộ Dung Dục đang uống trà.

Mộ Dung Dục bảo Mộc Lâm bên cạnh lấy ra một bài điều động quan viên, đưa cho Nhạc Mặc. Nhạc Mặc cười nhạt tiếp nhận, lễ độ mở ra.

"Hiện tại tuy chỉ là một bài điều động, văn thư cũng rất mau sẽ xuống, đến lúc đó, Nhạc huynh chính là quận thủ ba huyện rồi." Mộ Dung Dục khẽ nhếch mắt, trong mắt chứa ý cười.

Nhạc Mặc khép lại lệnh thư, đứng dậy ra về muốn bái, Mộ Dung Dục vội đỡ người lên, "Nhạc huynh không cần đa lễ, giữa hai ta cần gì phải nhiều nghi thức xã giao như vậy! Bản công tử sau này vẫn còn nhờ Nhạc huynh ủng hộ nhiều hơn, cai quản đất Ngô này cho tốt!"

Nhạc Mặc cười nhạt ngồi xuống lại, trong mắt sáng rõ, "Nhất định không phụ ủy thác của công tử!" Thu lại chút cảm xúc thoáng hiện khác vào đáy mắt.

Tâm tình Mộ Dung Dục rất tốt, cuối cùng cũng thu được người này vào dưới trướng, nhân tài hiếm thấy như thế dốc sức cho ta, về sau đất Ngô này thống nhất một khối, cũng đỡ phải lo lắng, hẳn tuyệt đối có thể chống lại Lục thúc, hẳn không có nhìn lầm.

Nhạc Mặc lạnh nhạt mỉm môi trong ly trà, trong mắt phụng chứa nụ cười thản nhiên, lan đến đáy mắt, hóa thành một vũng nước sâu không thấy đáy.

Cầm Y Phường ở trên trấn buôn bán ngày càng lụn bại, rất nhiều người tình nguyện đứng xếp hàng chờ thật lâu, chỉ vì cầu được một món đồ ở Phường Y Các.

Phía trong Cầm Y Phường, Ngô Yên Nhiên chán nản tựa vào bên giường, giữu cột nhìn ba trang giấy nhăn nheo trước mặt, thì ra là, nàng ta không ngốc, ha ha. Ngốc vẫn luôn là mình, còn vọng tưởng thông qua nàng ta có thể đến gần hắn, ai ngờ lại giống như tên hề ở đó lượn vòng cầu xin Nhạc Mặc.

Trong đôi mắt mị hoặc đột nhiên hiện lên vẻ ngoan lệ, móng tay đỏ tươi hung tợn nắm chặt ga giường, trên chăn giường gấm trắng dường như tràn ra một đóa hoa đào, rực rỡ chói mắt.

Trong Phường Y Các, Vân Vân thấy Bảo Nhi xuống lầu, chần chờ mấy bước, lại có chút khiếp sợ lui qua một bên. Bảo Nhi cong khóe miệng lên, thân mật bước tới.

"Bà chủ, ta, ta..." , Vân Vân càng rụt rè hơn, cúi đầu lấp bắp muốn nói gì đó.

"Có điểm tâm chưa? Bưng tới cho ta một ít đi." Cười nhìn về phía tiểu nha đầu kia, tiểu nha đầu kia lập tức chạy đi hậu viện.

"Tiểu Khang Tử, chút nữa phát cho Vân Vân ba tháng tiền công." Cầm sổ sách một bên lên dựa qua giường êm bên cạnh. Tất cả các kiểu quần áo chuyển qua cửa hàng bên phải, hôm nay tiền đường nghiễm nhiên trở thành chỗ làm việc của Bảo Nhi.

"Bà chủ, ngày hôm trước mới cho," Tiểu Khang Tử từ phía sau bàn vòng ra ngoài, vừa mài mực, vừa đứng ở bên cạnh đáp lời Bảo Nhi.

"Ừ, ta biết, phát thêm ba tháng, hẳn là nàng ta rất cần. Sau này mỗi tháng cứ theo như thường lệ phát cho nàng ta." Đưa tay nhặt cây bút nhỏ lên, chấm chấm mực.

Tiểu Khang Tử cười ngây ngốc, vừa mài mực vừa hất đầu cười. Bà chủ nhà hẳn vẫn như thế, luôn suy nghĩ cho cảm nhận của mỗi người bọn họ, chưa từng coi bọn họ như hạ nhân, ngoài mặt hung dữ, bên trong rất ôn hòa.

"Mài cho tốt đi, đừng cười ngu ngốc như vậy." Trêu chọc một câu, cầm bút ghi sổ sách. Vân Vân bụng khay tiến vào, Tiểu Khang Tử lại chạy trở về phía sau bàn.

Lý Tuyết Diên ôm một cái hũ trong ngực, vui như điên nhảy xuống xe ngựa. Bên cạnh bà từ đi theo lo lắng một trận, đừng có ngã nha!

"Bảo Nhi, Bảo Nhi...ta tới rồi!"

Bảo Nhi cười cong mày, ném cây bút trong tay ra, muốn đứng dậy, lại ngồi về chỗ cũ, mím môi một cái, tiếp tục lật sổ sách trong tay. Thấy nữ nhân kia tiến vào, lười biếng nhướng mí mắt, lại tiếp tục nhìn chăm chăm sổ sách trong tay.

Trên người Lý Tuyết Diên mặc một cái áo kếp mỏng, vẻ mặt vui vẻ đặt cái hũ trong ngực lên trên bàn thấp. Thấy Bảo Nhi không có phản ứng gì, cũng không giận, nâng mặt lên thành thật ngồi xuống đối diện.

Bảo Nhi cố ý, nàng chính là muốn chinh phục nàng ấy một chút, Lý Tuyết Diên là người không nhẫn nại, khẳng định không nhịn được lâu. Một hồi đi qua, lại một hồi đi qua nữa, Lý Tuyết Diên vẫn an tĩnh mắt lão liên ngồi ở đó.

Kỳ quái, chẳng lẽ bệnh một chập, làm người ngốc luôn rồi? Cũng không dây dưa với nàng ấy nữa, ném sổ sách trong tay ra.

"Muội bận rộn xong rồi!", kêu to một tiếng, ngay sau đó một con vật khổng lồ bỏ nhào tới.

Bảo Nhi vội che lỗ tai lại, mặt ta vừa rồi còn cho là nàng đổi tính rồi, ta thật là suy nghĩ nhiều quá."Có thể nhỏ giọng một chút hay không, "khinh bỉ liếc mắt nhìn cái gương mặt phóng đại trước mặt một cái.

"Ha ha ha, muội biết trong cái hũ này của ta là cái gì không?", Lý Tuyết Diên không chút cử động, tiếp tục kinh hô hỏi.

"Tỷ không nói làm sao ta biết, " tức giận đẩy cái đầu kia qua một bên, thấy nàng mặc rất là mỏng manh, lại kéo người tới."Tỷ muốn chết hả, bên ngoài lạnh như thế, tỷ mặc ít như vậy."

Lý Tuyết Diên cười khúc khích gác đầu lên trên vai Bảo Nhi, "Ta chính là nhớ muội, ta đã khỏe cả rồi, nương còn không cho ta ra ngoài, nếu không phải là nói tới tìm muội, bà ấy càng không thể thả ta đi ra ngoài đâu", chỉ chỉ ngoài cửa nói: "Muội xem, còn cho người trông chừng ta, sợ ta đi loanh quanh bên ngoài."

"Hiện tại tỷ mới khỏe lên, phải chú ý nhiều một chút, đợi ta lấy cho tỷ hai bộ áo bông, về sau ra cửa mặc nhiều một chút. Tránh để nương tỷ lo lắng." Bảo Nhi hiếm khi ôn hòa nói chuyện với nàng, Lý Tuyết Diên thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Ôm cái hũ trước mặt Bảo Nhi dúi đi, nhướng mày từ từ mở ra.

Một mùi thơm lập tức tràn ra ngoài, kích thích vị giác, mùi vị có chút chua chua.

"Ten ten ten ten, mời Nhạc mỹ nhân hưởng dụng!", nhìn bộ dạng buồn cười này, Bảo Nhi vui vẻ. Duỗi đầu nhìn vào bên trong một chút, "Quà mơ? Không thể nào!" Có chút hưng phấn, muốn thò tay vào, Hải Đường rất đúng lúc đưa tới một đôi đũa.

"Ta biết ngay muội sẽ thích, lần trước hai ta đi cửa hàng điểm tâm, muội chỉ chọn vị mơ. Lần này bà bà trong phủ muối hai hũ, ta liền ôm một hũ tới cho muội. Như thế nào, cảm động không? Ha ha!" Lý Tuyết Diên nằm úp sấp bên cạnh liên thoảng không ngừng. Bảo Nhi ăn từng miếng.

Gắp một miếng cho nàng, nàng vội vã lắc lắc đầu, "Ta thích ăn ngọt, cái này quá chua, ta không chịu nổi." Bảo Nhi cười ngọt ngào, Lý Tuyết Diên ngây ngốc cười theo. Đây chính là bằng hữu, cho dù không phải thứ nàng thích, nàng cũng sẽ nhớ người thích.

Một đám người dân Đào Sơn Thôn, buổi sáng bắt đầu làm việc, có mấy người muốn chạy trốn từ sơn động phía sau núi, may nhờ bọn họ có tai mắt nhiều, nếu không thật sự không bắt trở lại được. Bên trong Ngô phủ, Ngô Hữu Chi nghe hạ nhân hồi báo, phiền muộn hung ác vỗ bàn, "Đám điều dân này! Không cho bọn chúng xem chút màu sắc, còn muốn tạo phản sao!", chòm râu theo hơi thở không ngừng lay động.

Thôi bộ đầu quý trên mặt đất, một cử động cũng không dám. Mấy ngày nay liên tiếp có người chạy trốn, đại nhân đã rất giận rồi. Bọn họ cũng không có

cách nào, hơi không để ý một chút người liền chạy, cũng không tìm được.

Gò má gầy gò của Ngô Hữu Chi không ngừng co rút, trong đôi mắt ti hí lộ ra vẻ tàn nhẫn, "Trông coi những thân nhân của những điều dân kia cho ta, chỉ cần hơi có động tác, thì bắt người giam vào lao cho ta, xem bọn chúng còn dám chạy hay không!", nghĩ tới về sau, trong đôi mắt hí lại hiện lên vui vẻ. Thọ từ xây xong, làm lễ vật đại thọ năm mươi cho hoàng thượng, còn lo chức quan quá nhỏ sao?

Ha ha ha ha, đến lúc đó sợ là rất nhiều đại thần trong triều đều muốn tới lôi kéo ông ta, muốn ở trên danh sách đó thêm vào một khoản. Thọ lễ này, hoàng thượng không có lý do gì không thích, chỉ cần một khi hoàng thượng vui mừng, thử ông ta vốn không dám nghĩ tới, cũng sẽ lấy được.

Trong một đại trạch ở bờ Tây hồ Hoa Đào, đám người hầu vốn đang thanh nhàn đều bắt đầu bận lu bù lên. Mặc dù đã cuối mùa thu, trong sân hoa và cây cối quý hiếm không biết từ đâu có được vẫn xanh um tươi tốt, sinh trưởng rất vừa ý.

Một nữ tử áo đỏ trên đầu cắm đầy trâm cài, từng bước đi đến cửa chính. Quân gia lớn tuổi đuổi theo ở phía sau, một thử hồng học. Lão quân gia kia ngoắc tay ra hiệu hai thị vệ canh cửa ngăn tiểu thư lại, hai người kia thấy được. Còn chưa hành động, liền bị ánh mắt hung tợn của tiểu thư kia trấn áp, hai người chỉ coi như không nhìn thấy, liếc mắt nhìn nhau, ngược đầu nhìn bầu trời sáng trong kia. Nữ tử áo đỏ còn cố ý đi tới trước mặt, vỗ vỗ hai anh em kia, hai người một cử động cũng không dám.

Nữ tử áo đỏ cười lớn chạy ra khỏi cửa, quay đầu về phía lão quân gia còn chưa đuổi kịp tới kia le lưỡi một cái, dẫn theo nha đầu bên cạnh, như một làn khói, không còn bóng dáng.

Lão quân gia thật vất vả đuổi đến cửa, đỡ cạnh cửa nhìn đường cái trống trải kia, hung hăng liếc hai thị vệ kia một cái, vội vàng sai người đi thông báo cho công tử.

"Làm ơn cho xin chút đồ ăn, làm ơn cho xin chút đồ ăn..." , trên đường Hoa Thương từng hàng người ăn xin. Kể từ khi Đào Sơn Thôn bắt đầu xây thọ từ, nơi này lưu dân càng nhiều. Phố Hoa Thương vốn là một chợ buôn bán lớn, hai bên cửa hàng mọc như rừng, nhưng không biết năm đó xảy ra chuyện gì, trong một đêm tất cả cửa hàng đều bỏ trống, dần dà trở thành ổ ăn xin.

Bọn họ giống như là làm ăn, ban ngày ra ngoài đường phố xin ăn, buổi tối vào trong cửa hàng ngủ. Mọi người cũng sớm quen với loại phương thức này, lúc đi ngang qua, có tiền đều sẽ lấy ra một chút, cứu tế xuống. Suy cho cùng nếu có năng lực kiếm tiền, cũng sẽ không lựa chọn cách sống này.

Huyện lệnh từng muốn cho thuê chỗ này, nhưng các cửa hàng đều cảm thấy chỗ này mang điềm xấu, không muốn làm ăn ở chỗ này, cho nên liền bỏ trống đến nay.

Con đường này nghiêm nhiên thành một nơi phong cảnh khác biệt, chỗ phồn hoa của đoạn đường, hai bên tất cả đều là người ăn xin quần áo lam lũ.

Mọi người nhìn chiếc xe ngựa quen thuộc kia đã tới, không có nhón nháo, cảm chén lên, ngoan ngoãn xếp thành một hàng dài. Đỗ Quyên vội vàng đưa mũ sa tới, Bảo Nhi cười khoát tay, trong tiếng kinh sợ bên ngoài, vịn cạnh xe nhảy xuống.

Cái gọi là dơ bẩn ở nơi này của nàng không tồn tại, bọn họ cũng giống như người bình thường, không cần thiết che mặt. Hồ Tử và Tiểu Khang Tử bắt đầu đi xuống khiêng cháo, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn giai nhân như tiên nữ kia. Có vài tên ăn xin cúi đầu ngại ngùng, không dám giương mắt nhìn về phía trước. Từ đầu đến cuối Bảo Nhi vẫn mỉm cười thản nhiên, thuận tiện giúp bọn họ một tay khiêng đồ.

Mấy khát cái cường tráng trước mặt, muốn giúp đỡ khiêng nôi lớn xuống, lại có chút e ngại rút tay trở về.

"Hai người khiêng giúp ta với, ta khiêng không nổi, ha ha" , bắt được chút e ngại thoáng qua trên mặt bọn họ, Bảo Nhi cười hô.

Hai người kia lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, một khắc cũng không dừng lại vội đưa chén trong tay cho người phía sau, giúp khiêng nôi lớn từ trên xe xuống.

Phát cháo miễn phí cho bọn họ đã được một tuần rồi, trước kia đều là Hồ Tử và Tiểu Khang Tử phụ trách. Bảo Nhi muốn đến xem xem tình hình cụ thể thế nào, có thể có biện pháp gì cải thiện hay không.

Một người một cái bánh bao, một chén cháo thịt, tiến hành đầu vào đây. Có vài người già đi đứng bất tiện nép ở một bên, Bảo Nhi giúp đỡ bụng tới. Nàng có thể giúp bọn họ cũng chỉ có thể là một bữa cơm một ngày thôi, muốn cải thiện hết các phương diện, bây giờ nàng còn chưa có năng lực kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tiểu khát cái

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Không khỏi có chút cảm giác có lòng không đủ lực, một Phụng Y Các thật sự còn chưa đủ! Cần tìm một vài đường ra mới được, hoặc là có thể nghĩ

biện pháp tìm yêu nghiệt kia bắt chẹt một khoản, một món đồ bằng ngọc kia, có giá trị hơn đồ ở Phượng Y Các của nàng nhiều. Nói không chừng, hẳn không chỉ có những thứ đó!

"Ta đói quá... ", một tên ăn xin nghiêng dựa vào một bên, tóc tai lộn xộn trên mặt đen thui lùi nắm mép váy Bảo Nhi.

"Người làm sao vậy?" , Bảo Nhi không có tránh ra, ngồi xổm người xuống, nhìn bộ dạng chừng hai mươi tuổi không thiếu tay thiếu chân, tại sao lại không nhúc nhích được thế?

"Chân ta đau, không đi được, " tên ăn xin kia lập tức bày ra vẻ vô tội mở ánh mắt ngập nước long lanh nhìn Bảo Nhi, tay vẫn như cũ nắm mép váy không thả.

"Chân đau à, hay là đi y quán xem một chút đi, " , nói xong thuận tay chọt một cái, nhỏ giọng lầm bầm, "Chẳng lẽ là bị viêm xương gì đó nhì..."

Trong đôi mắt trong trẻo của tên ăn xin kia mang theo vẻ đùa giỡn, rốt cuộc không kiềm được cong khóe môi lên, ngay sau đó tăng thêm mấy tiếng kêu đau đớn.

"Người đừng cử động, ta sẽ mang người đi y quán, " đứng dậy muốn kêu Hồ Từ đánh xe ngựa tới, tên ăn xin kia vội kéo mép váy Bảo Nhi lại, ngược gương mặt bụi bặm đáng thương lên, "Ta muốn ăn cơm trước, sắp chết đói rồi..." ôm chân Bảo Nhi bắt đầu làm nũng.

"Được được được, ta đi chuẩn bị chút thức ăn cho người trước, " Bảo Nhi lau cái trán đỏ mồ hôi một cái.

"Người sẽ không không trở lại chứ?" , trong đôi mắt trong sáng kia lộ ra vẻ nghi ngờ. Bảo Nhi thò tay gạt lại mái tóc rối bời kia cho hẳn, người đã lớn như vậy, tại sao giống như trẻ con thiếu hụt cảm giác an toàn như vậy.

"Lập tức trở lại liền, ở đây đừng đi đâu nhé." Không nhịn được thả nhẹ giọng nói, cho hẳn một ánh mắt an ủi.

Múc thêm cho hẳn một chén cháo, lấy một cái bánh bao. Thế nhưng người kia vẫn như cũ bất động nhìn, ngọe đầu tựa vào trên tường.

"Nhận lấy, phát ngốc sao?"

"Tay ta đau, người dứt ta, " lại bày ra bộ dạng vô tội đáng thương kia, Bảo Nhi nhìn cũng không phản cảm, còn có chút đau lòng.

"Ăn bánh bao, hay là uống cháo?" , ngồi xuống bên thêm bên cạnh hẳn, lấy bánh bao bỏ vào cái chén không để qua một bên.

"Uống cháo, " tên ăn xin kia nở một nụ cười sáng rỡ, trên mặt hiện lên hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt. Nắng ấm trút xuống trong sân viện rộng rãi, xua đi lạnh lẽo cuối mùa thu. Nhìn nụ cười xinh đẹp này, tâm tình Bảo Nhi cũng thoải mái theo.

Múc lấy cháo, đưa tới bên miệng của hẳn, tên ăn xin kia thoáng cái ngốc trệ, hồi phục lại nhanh chóng che giấu cảm xúc, buông rèm mắt xuống, ngậm vào trong miệng.

Uống xong cháo, tên ăn xin kia thoải mái vuốt bụng, có chút kiêu ngạo nói: "Ngày mai người phải đến, nếu không ta sẽ bị chết đói."

Sau đó Bảo Nhi xuất mấy đường vạch đen, "Ta dẫn người đi y quán trước đã", nói xong liền kêu Hồ Từ tới đây. Lúc quay đầu lại thì đâu còn người nữa, chỉ còn lại chén cháo trống trơn.

Bảo Nhi không khỏi đăm eo, khóe miệng giật giật, tên lừa đảo!

Lúc trở lại Phượng Y Các, Bảo Nhi thật là vui mừng. Tú Tú đang ngồi ở tiền đường đợi nàng, dẫn người lên lầu, bản tính Bảo Nhi lập tức lộ rõ, có chút điên cuồng lôi kéo Tú Tú nhìn trái nhìn phải một chút.

"Tẩu xem tẩu vui mừng nhiệt tình thế kia, một chút cũng không thay đổi, vốn tưởng rằng tẩu làm bà chủ rồi bản tính có thể thay đổi, rốt cuộc lại giống như một đứa trẻ con." Tú Tú vội vàng ẩn cái người đang hăng hái kia ngồi xuống giường, mình cũng ngồi xuống.

Bảo Nhi tò mò úp sấp trước mặt Tú Tú, có chút thất vọng nhìn cái bụng kia, "Tại sao còn chưa to lên, không phải đã hai tháng rồi sao?"

Tú Tú cười liếc nàng một cái, "Nào có nhanh như vậy, nếu không chưa đến mười tháng bụng của ta sẽ vỡ ra luôn à!"

Bảo Nhi sáng tỏ gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Người nhất định phải chú ý thân thể nhiều hơn, không thể làm mệt nghĩa tử ta đấy, chuyện ăn uống cũng đừng bận bịu, đã làm lâu như vậy, giao cho bọn họ là được."

"Thân thể của ta ta biết rõ, còn chưa có gấp gấp làm mẫu thân đâu! Về sau sinh ra, tẩu cũng không thể chiều hư nó đấy!"

Bảo Nhi nhíu mày, "Dĩ nhiên sẽ không, ta muốn dạy nó đọc sách cho giỏi, đến lúc đó dụ dỗ mấy tiểu cô nương trở về, ha ha!"

"Chỉ có tẩu không đứng đắn, không biết tướng công nhà tẩu làm sao chịu được tẩu!", Tú Tú tức giận chỉ đầu Bảo Nhi một cái, Bảo Nhi giả bộ bị thương, ngã xuống giường.

Dẫn theo Tú Tú đi tìm Hà Hoa, cơm trưa cũng giải quyết ở Mộc Diệp Trang. Nghĩa mẫu còn nói bảo người làm trong nhà đi gọi Nhạc Mặc tới, Bảo Nhi

không cho, thật không biết tướng công nhà nàng đã chạy đi đâu, cả ngày lẫn đêm không thấy bóng dáng.

Buổi chiều ba người cùng đi dạo phố, Bảo Nhi còn mua cho nghĩa tử chưa ra đời một cái khóa bạc. Vốn định đi dạo hết buổi chiều, nhưng cân nhắc đến Tú Tú đang mang thai, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt, mua chút đồ cần thiết, liền cùng nhau trở về Phụng Y Các.

Buổi trưa Đại Ngưu ở cửa hàng mộc giúp Nhị Ngưu làm ít thứ, nên không có đi theo các nàng, đến gần tối lại tới đón Tú Tú. Hiện tại nhà Tú Tú cũng có xe ngựa của mình, qua lại cũng dễ dàng hơn, thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi, liền chuẩn bị đi về.

Bảo Nhi có chút không nỡ đưa người đến đầu đường, "Bảo Nhi, trở về đi, sau này ta tới cũng dễ dàng, chờ thân mình ổn, là có thể thường tới."

"Người tốt nhất nên dưỡng thai, ta sẽ trở về thăm người, muốn cái gì trực tiếp căn dặn Hồ Từ là được, lúc hần đi giao đơn hàng, có thể mang về cho người." Hai mắt lại nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng, dặn dò.

Cho đến khi xe ngựa kia không còn nhìn thấy bóng dáng, thở phào một cái, cảm nhận ánh nắng chiều rớt rả. Nghiêng đầu, nhìn nhìn cái bóng dài trên đất kia, hạnh phúc đập bước đi, khóe môi nở nụ cười, một mình say sưa đi về.

"Nữ nhân nhà ai đáng đập động lòng người thế kia?", mỗ nam nhếch môi, tà mị nâng cái cằm phẫn nộ lên.

Bảo Nhi cười có chút giảo hoạt, Nhạc Mặc không khỏi thu hồi bộ dạng trên đầu kia, trên chân lập tức truyền đến một trận đau đớn. Đạp người ta một cái xong, mỗ nữ nhân há hê thông thả bước, tiếp tục đi về phía trước. Nhạc Mặc nhú đuôi mắt, đuôi theo bóng dáng kia.

"Bảo Nhi, sau này chuyện phát cháo giao cho bọn họ làm là được rồi, nếu nàng thiếu người, ta sắp xếp cho nàng." Nhạc Mặc thử thăm dò người đang đi bên cạnh, chỗ kia ngư long hỗn tạp không có đơn giản như nàng thấy vậy.

"Chuyện của ta cũng không nhọc đến Nhạc công tử quan tâm, ngài chỉ cần quản tốt chính ngài là được, lão nhân gia ngài nào có ở không đi lo chuyện khác!", cũng không thêm nhìn Nhạc Mặc một cái, ngừng lại ở bên cạnh một sạp hạt dẻ rang nhỏ trên đường.

Nhạc Mặc còn không nghe ra được mùi vị sao, bảo bối nhà hần rõ ràng đang tức giận. Cũng không nói chuyện, đứng ở bên cạnh nàng, nhận lấy túi giấy người bán hàng rong đưa tới cho nàng. Bóc một hộp ra đưa tới bên miệng của nàng.

Bảo Nhi không có cự tuyệt, ăn vào. Nàng không phải kiểu cách, cũng không muốn bởi vì chút chuyện này liền nổi giận. Mặc dù không rõ rốt cuộc Nhạc Mặc đang làm cái gì, trực giác cho thấy chuyện Nhạc Mặc đang làm cũng là vì tương lai của bọn họ.

Người đàn ông này từ mới bắt đầu vẫn luôn xoay chung quanh nàng, tất cả cũng là vì nàng, cho nên, lần này, cũng sẽ không ngoại lệ, nàng không ngốc. Nhạc Mặc có cái khó nói của hần, nàng cần gì phải làm khó lẫn nhau!

Buổi tối, Bảo Nhi lấy sổ sách gần đây suy nghĩ chiến lược sau này. Phụng Y Các, chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của nàng, bước thứ hai chính là thôn tính cùng băng tên sản xuất. Ngày mai hẹn mấy cửa hàng quần áo may sẵn, cần phải tính toán khảo sát một phen, nếu điều kiện các mặt đều phù hợp, thì thực hiện bước thứ hai.

Nhạc Mặc ở một bên tách hạt dẻ, ánh mắt không chớp chuyên chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Chỉ cần nàng thích, làm cái gì cũng không sao cả. Nàng mệt mỏi, thì cho nàng một vòng ngực có thể dựa vào; nàng không muốn ngây ngô, thì cho nàng đầy đủ không gian để cho nàng thỏa sức vùng vẫy.

Trong đôi mắt to dưới hàng mi dài kia lộ ra tự tin và quyết đoán, làn da phẫn nộ dưới ánh nến hiện lên ánh sáng mê người. Nhạc Mặc không khỏi nhìn ngây dại, lúc Bảo Nhi thò tay lấy hạt dẻ thì thấy ánh mắt tướng công nhà nàng không dời nhìn chăm chăm mặt của nàng.

Kiểu mỵ cười một tiếng, cầm hạt dẻ kia lên bỏ vào bên cạnh đôi môi mông khêu gợi, lúc này Nhạc Mặc mới hoàn hồn. Bảo bối nhà hần càng ngày càng khiến cho người ta có chút hối hận để cho nàng ngày ngày tự tại chạy ra bên ngoài thế kia rồi. Bên ngoài lang sói nhiều như vậy, tất cả đều dẫn về, làm cho hần bạn muốn chết.

Nhạc Mặc vừa định há miệng nhận lấy, Bảo Nhi liền bỏ vào trong miệng mình, ngậm hạt dẻ tiến tới trước mặt Nhạc Mặc. Huyết mạch Nhạc Mặc lập tức bành trướng, trên người nóng ran một trận.

Ôm cả người nhận lấy hạt dẻ kia, muốn thâm nhập sâu vào, liền bị tiểu tức phụ của mình hờn dỗi đẩy ra.

"Đại gia, ta rất đất tiền đây! Ngài ngủ nổi sao? Ha ha!"

Khóe miệng Nhạc Mặc giật giật, mặt tràn đầy cung chiêu. Bá đạo trói người vào trong ngực, khẽ nhếch khóe môi, nắm lấy cằm nhỏ kia, hí mắt phượng lại nói: "Không biết cô nương đất cỡ nào?"

"Ai da, đại gia cảm thấy ta trị giá bao nhiêu?", đầu ngón tay tùy ý khiêu khích loạn tóc buông xuống một bên của Nhạc Mặc, uốn cong khóe miệng nói.

"Đáng giá Nhạc mỗ dùng cả đời đi đổi!", khóe môi khẽ nhếch cùng với đôi mắt mênh mông kia, không khỏi tỏ rõ hiện tại mỗ nam rất là nghiêm chỉnh.

Bảo Nhi ngừng lại một chút, "Không cần! Lại không đổi được tiền." Đứng dậy tiếp tục úp sấp trên bàn nhỏ xem sách trừ hoạch kia.

Đầu Nhạc Mặc tràn đầy vạch đen, mình cứ như vậy bị chê? Nữ nhân ngốc, có ta, nàng muốn cái gì, đều có thể. Muốn đi tới ôm người lại, trực tiếp bị khuôn mặt nhỏ nhắn hơi giận kia dọa cho trở về. Bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy vào phòng trong lấy cho nàng một cái áo khoác.

Ngày hôm sau, khi Bảo Nhi thức dậy, Nhạc Mặc như kỳ tích còn nằm ở bên cạnh nàng. Mắt phượng khép chặt, sống mũi cao thẳng, làn da trắng muốt, gương mặt thon gầy nhìn rất là anh lãng. Tóm lại, tất cả chính là một yêu nghiệt!

Không nhìn hán nữa, bò dậy muốn bung nước trên bàn nhỏ bên cạnh giường, lại có một cánh tay đưa tới trước, mình lại bị ấn xuống trở về trong chăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ, thân mật làm ồ trong ngực nam nhân kia. Bên ngoài thật là lạnh, vẫn là trong ổ ấm áp hơn.

Nhạc Mặc ôm người vào trong ngực, ngồi dậy, lại dịch dịch một bên góc chăn cho nàng, lúc này mới đưa nước tới, dứt nàng uống.

Tựa vào trong ngực Nhạc Mặc, phía sau giống như có một lò sưởi nhỏ, Bảo Nhi thoải mái duỗi chân nhỏ.

Nhạc Mặc khẽ nhếch môi mỉm cười, ôm người nằm lại trên giường, áp đảo người phía dưới, trói ở giữa hai khuỷu tay. Sao Bảo Nhi có thể để cho hán được như ý, thò tay gãi cái eo bên chắc kia, nhân cơ hội từ phía dưới trốn ra. Còn chưa có đi ra xa, liền bị kéo trở lại. Hai người vẫn dây dưa, lần từ bên này đến bên kia.

Bảo Nhi bị trêu ghẹo cả người sắp không còn tí sức lực nào, chỉ có thể mặc cho người định đoạt, bị cời sạch trơn. Ánh mặt trời chiếu lên màn vải, ánh xuống vài vệt lốm đốm. Trong màn lụa tiếng thở gấp liên tiếp, kiều diễm tràn ra ngoài nhuộm khắp một phòng.

Hiếm có cơ hội hai người cùng nhau ăn bữa sáng, trên cổ Bảo Nhi buộc khăn lụa, tức giận liếc nam nhân cười thầm kia một cái.

"Bảo Nhi, cả ngày hôm nay tướng công đều ở nhà cùng nàng." Nhạc Mặc nhếch khóe môi nói. Thuận tay gấp cho nàng một miếng dưa muối nhỏ.

Bảo Nhi hút cái miếng, liếc nhìn dưa muối trong chén, tự cầm đũa gấp một miếng rau lên ăn, dưa muối kia bị gạt ra trong góc.

"Bảo Nhi, tướng công nói chuyện với nàng đấy, cả ngày tướng công đều ở đây, nàng không vui sao?" , Nhạc Mặc có chút không thoải mái nhíu mày, nhìn bé con kia.

Bảo Nhi nhai rau trong miệng xong, nhấc mí mắt lên, lười biếng nói, "Lão nhân gia ngài vẫn nên bận chuyện của mình đi, ta cũng không phải là không tìm được người ở cùng." Lại buông mắt xuống, chuyên chú ăn cháo trong chén.

Về mặt Nhạc Mặc âm u, không phải bởi vì nàng âm dương quái khí, mà là câu ‘lão nhân gia ngài’ kia. Nàng không chỉ nói qua một lần, mình thật già rồi sao? Có chút âm ỉ buồn cái miếng trong tay xuống, ôm khuỷu tay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ kia không chớp mắt.

Bảo Nhi múc một miếng cuối cùng xong, cầm khăn ở bên cạnh lên lau khóe miệng một cái, nhìn Nhạc Mặc nói: "Đại thúc, ngài không định ăn à?"

Nhạc Mặc lập tức run rẩy, đứng dậy phát tay áo lên lầu. Bảo Nhi ngó ra hồi tưởng lại gương mặt âm u vừa rồi kia, hán tức giận cái gì vậy? Nhìn chén cháo vẫn còn nguyên kia, nhìn ra chỗ rẽ ngoài hành lang ấy. Lấy khay ra, bung thức ăn và cháo đi lên.

Nhạc Mặc mở cửa sau ra, chân mày nhíu chặt, trong mắt phượng nhuộm niềm đau thương khôn nguôi, nghiêng dựa vào trên giường, nhìn sóng nước lênh bênh trên mặt hồ. Gió lạnh vù vù thổi qua hai ngón tay, đi vào từ cánh cửa sổ mở ra xuyên qua mái nhà, nhấc lên mái tóc đen dài, tùy ý bay tung tóe.

Nghe có tiếng động lên lầu, con người đen nhánh cuối cùng có chút lạnh nhạt, che đau thương khôn nguôi kia lại.

Bảo Nhi liếc sườn mặt kia một cái, thận trọng đặt khay lên trên bàn nhỏ. Sườn mặt kia có chút lạnh lùng hơn thường ngày, Bảo Nhi bỗng nhiên không dám trêu chọc, ngộ nhờ làm hán phát bực lên, mình khẳng định không có quả ngon để ăn. Có chút ai oán đứng bên cạnh nhìn chòng chọc hán một hồi.

"Hắt xì," Gió lạnh tấp vào lỗ mũi, Bảo Nhi không nhịn được hắt hơi một cái. Nhạc Mặc vội vàng đóng cánh cửa sổ kia lại. Có chút đau lòng cảm áo choàng trên giường lên bao nàng vào trong ngực.

Thấy hán không nói lời nào, Bảo Nhi nhíu mày, ôm thắt lưng của hán, cọ cọ trong ngực hán. Không khỏi cảm thán, cái hắt hơi này tới thật là đúng lúc, trợ lực đúng lúc!

"Tướng công, người ta còn chưa có ăn no!", nép ở trước ngực hán, ngẩng đầu nhỏ lên, có chút hờn dỗi bĩu môi. Nhạc Mặc đưa tay thử chén cháo kia, cảm thấy vẫn còn nóng, thuận tay bung tới.

"Umm... ", trong miệng ăn cháo, chỉ vào món rau trong đĩa kia, Nhạc Mặc lại vội vàng gấp một miếng nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn ấy.

Ăn miếng thứ hai không muốn ăn nữa, nhận lấy cái chén từ trong tay Nhạc Mặc, múc cháo, đưa tới khóe miệng Nhạc Mặc. Nhạc Mặc chau mắt phượng lên, về mặt không âm trầm giống như trước nữa.

"Nhạc công tử, chàng không ăn, cánh tay nàng dâu chàng sẽ bị gãy," mỗ nữ nghiêm mặt, làm nũng nhìn gương mặt tuần tú kia.

Nhạc Mặc không tự chủ nhếch môi lên, trong mắt tràn đầy nụ cười, nhận lấy thìa cháo kia. Bảo Nhi đặc ý nhíu mày, tướng công nhà nàng đúng là dễ dụ nhất, làm nũng nũng nịu, ai oán buồn bã, hán liền không chịu được.

Nhạc Mặc đưa tay muốn nhận lấy chén, Bảo Nhi tránh ra, nhân cơ hội ở đó ấn xuống một cái hôn lên trên gương mặt tuần tú kia, nhếch khóe miệng lên, tiếp tục dứt cháo cho hán.

Nhìn bộ dạng đặc ý của bé con kia, Nhạc Mặc ôm người lại gần mình, mặc cho nàng đút. Ánh mắt thẳng tắp dừng trên gương mặt kiều mỹ kia, mắt phượng khẽ nhếch.

"Như thế nào, nàng dâu nhà chàng đẹp chứ? Nhìn ngây người?", bụng chén lại nghiêng thân về phía trước.

Nhạc Mặc gật đầu cười, làm như nghĩ tới điều gì, nụ cười trên khóe mắt phai nhạt không ít. Ánh mắt theo hàng mi thật dài kia chuyển xuống ánh mắt to long lanh ấy.

"Bảo Nhi"

"Hử, " Bảo Nhi đang chờ câu nói phía sau, đợi một hồi lại không nghe thấy gì, nâng đôi mắt có chút mê mang lên nhìn gương tà mị kia. "Tiếp theo?"

"Tướng công muốn ở cùng một chỗ với nàng cả đời, " giọng nói có chút khàn khàn, xen lẫn nhàn nhạt ưu tư. Lòng Bảo Nhi rung động theo, tay cầm cái muỗng cũng dừng lại. Tướng công nhà nàng là vô sự gây chuyện, đáng đời hử.

Bỏ chén muỗng trong tay qua bàn thấp bên cạnh, lạnh nhạt nói, "Không cần." Chờ đón chính là tay Nhạc Mặc đặt ở trên eo nàng gia tăng sức lực, Bảo Nhi lão đảo một cái, té nhào lên gương mặt tuần tú kia, đôi mắt đôi mắt tràn ngập bi thương kia, trong lòng cũng tràn đầy ưu thương theo.

"Chàng đã đồng ý với ta, kiếp sau cũng tới tìm ta, tại sao hiện tại lại trở thành một đời?", thật không thể trêu chọc hử nữa, nỗi đau của hử, một chút cũng không lọt, khắc vào trong lòng của mình từng trận đau đớn.

Mắt phượng kia chuyển buồn sang vui, trên gương mặt tuần tú cũng nở nụ cười tươi đẹp như hoa mùa xuân, thân thể kéo căng cũng thả lỏng ra, ấn đầu nhỏ kia vào trong ngực, "Quý tính ranh."

Chán ngán một buổi sáng, vốn định đi xem cửa hàng, toàn bộ bị rối loạn. Hiện tại lại có chút không thích nam nhân kia ở nhà, vẫn là ban ngày không trở về thì tốt hơn, nếu không công việc của nàng cũng đừng nghĩ làm.

Nhạc Mặc hoàn toàn đảm đương chức vụ một tiểu nha hoàn, một bước không rời đi theo bên cạnh nàng, còn tùy thời chuẩn bị bụng trà rót nước, rất là tần trách. Nhưng đừng cho là Bảo Nhi nhất định thoải mái khoan khoái, có thể sao? Thịnh thoảng bị hôn nhẹ tay, hôn nhẹ mặt, trên người bị hử cạo xát khắp nơi, thiếu chút nữa thì bị hử ôm lên trên giường rồi.

"Ta đi xem cửa hàng, chàng đi theo làm gì?", Bảo Nhi vừa định bước ra cửa, Nhạc Mặc liền đuổi theo.

"Vi phu đi cùng nàng, một mình nàng đi, ta làm sao yên tâm!", mỗ nam có thể nói là dụng tâm lương khổ, nhưng Bảo Nhi không cảm kích.

"Không cần", quay đầu kêu Tiểu Khang Tử đứng đằng xa, "Tiểu Khang Tử, người đi theo ta."

Tiểu Khang tử sợ đến mức cả người run rẩy, ôi chào má ơi, nhìn ánh mắt ý vị thâm trường kia, Tiểu Khang Tử sàu muốn chết! Muốn bước chân ra, lại không dám bước.

Nhìn bộ dạng rối rắm của Tiểu Khang Tử, Bảo Nhi nhìn nam nhân bên cạnh một cái, Nhạc Mặc tự nhiên thu hồi ánh mắt. Xề lại gần bé con kia nói: "Buổi tối trở về sớm một chút, vi phu làm đồ ăn ngon cho nàng!"

Bảo Nhi hài lòng gật đầu một cái, cái này không kém nhiều lắm, âm thầm đặc ý một phen. Cái này thật giống như là nàng dâu hiền ở nhà, cầu xin lang quân về nhà sớm.

Đưa tay sờ gương mặt nõn nà kia một cái, ở trong tiếng kinh ngạc của người đi đường dẫn theo Tiểu Khang Tử rồi đi, Nhạc Mặc lơ đãng, xoay người lên lầu.

Cầm Y Phưởng, Tiểu Đào vội vã trở lại, Ngô Yên Nhiên ngồi trong đại đường trống rỗng, lẳng lặng sửa chữa son móng tay, giữa lòng mây mang theo một tầng băng hàn, cự tuyệt người ngoài gần dạm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diễm Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Như lang như hổ, hung ác xảo trá

"Tiểu thư, " Tiểu Đào co ro đứng nghiêm một bên, nhẹ giọng hô.

Ngô Yên Nhiên giống như không nghe thấy, vẫn tỉ mỉ sửa chữa như cũ, cho đến khi mười đầu ngón tay kia đều sửa xong, để lên trước mắt nhìn một chút. Không nhanh không chậm hỏi, "Tình hình thế nào."

"Tiểu thư, cửa hàng Trần gia cùng cửa hàng Vu gia đều tìm Phụng Y Các, muốn... muốn dựa vào Phụng Y Các..." giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Trên gương mặt âm trầm của Ngô Yên Nhiên hơi run lên, hàng mi che giấu đề ác độc nồng đậm xuống. Vốn đang dựa vào Cẩm Y Phường, hiện tại cả đám đều chạy đến Phụng Y Các, ha ha, Phụng Y Các có thể che chở cho các người được không? Khuôn mặt có chút vận vẹo treo một nụ cười âm hiểm, làm cho người ta không rét mà run.

Cửa hàng Trần gia và Vu gia đều ở phố Hoa Thanh, cách nhau không quá xa. Mặt tiền cửa hàng cũng gần giống Phụng Y Các, nghe nói trước kia vài vóc phối hợp đều là dựa vào Cẩm Y Phường. Nghĩ đến Ngô Yên Nhiên, Bảo Nhi lại nhất thời không tìm được một từ ngữ thích hợp để hình dung. Nữ nhân kia nhìn rất dịu dàng, nhưng trong mắt thỉnh thoảng hơi lộ ra tinh quang làm cho người ta khó có thể xem nhẹ. Bắt đầu từ lần gặp mặt thứ hai, Bảo Nhi cũng đã có mâu thuẫn với nàng ta, ở bên cạnh nàng ta, không hiểu sao có chút không thoải mái.

Nghĩ tới nàng ta vẫn kiên trì lâu như vậy, muốn thông qua mình đến gần Nhạc Mặc, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nữ nhân nào sẽ ngu đến mức đưa trọng phụ mình ra cùng hưởng với nữ nhân khác?

Tổng thể cửa hàng hai nhà Bảo Nhi rất là hài lòng, yêu cầu liên quan, Bảo Nhi cũng đã thảo luận xong với hai chủ cửa hàng. Nguồn vải vóc phải do Phụng Y Các toàn quyền xử lý, Phụng Y Các sẽ cung cấp cho mỗi cửa hàng một tốp kiểu quần áo, đơn đặt hàng cụ thể cần chính bọn họ tìm tú công hoàn thành. Khoản mục mỗi ngày nhất định phải đưa đến Phụng Y Các thẩm tra, Phụng Y Các từ trong thu vào lấy ra ba phần lợi nhuận.

Vì đạt được hiệu ứng mắc xích, cửa hàng hai nhà nhất định phải sửa chữa, bố trí bên trong phải giống như đúc Phụng Y Các, tránh cho trong lòng khách hàng sinh ra khác biệt.

Bảng tên cửa hàng cần là chiêu bài Phụng Y Các, phía dưới cho phép kèm theo tên phụ nhỏ, mang theo danh hiệu nhà mình. Phụng Y Các sẽ định kỳ cho người tới kiểm tra, bao gồm phương diện đào tạo nhân viên.

Như vậy xem ra, cửa hàng hai nhà này tương đương với công ty con của Phụng Y Các, mặc dù có quyền quản lý của mình, nhưng phải ở dưới sự khống chế của Phụng Y Các.

Tiểu Khang Từ thu về bản hiệp nghị đã ký của hai cửa hàng, chủ hai cửa hàng kia vui vẻ cười toe toét, mỗi người đều nói cảm tạ. Vì có thể để cho bước thứ hai kế hoạch tiến triển càng nhanh chóng hơn một chút, Bảo Nhi trực tiếp để cho Tiểu Khang Từ dẫn hai chủ cửa hàng kia đi đến chỗ cửa hàng mọc của Nhị Ngưu.

Nếu không phải chuyện Đào Sơn Thôn, có lẽ Bảo Nhi không đi bước này nhanh như vậy. Phụng Y Các mới vừa bước vào quỹ đạo, lại giống trống khua chiêng bắt đầu tiến hành kinh doanh thương hiệu lớn như vậy, hơi có vẻ vượt sức. Thế nhưng, cũng không thể không đi. Khi thấy người dân lang thang áo rách quần manh ăn xin đầy đường, bụng ăn không no thì nàng làm sao còn có thể bình tĩnh.

Đời trước nàng không phải là người thiện lương bao nhiêu, thậm chí nhiều khi làm cho người ta có cảm giác rất là lãnh khốc, nói là động vật máu lạnh tuyệt đối không phải là quá. Nhưng đời này, nàng không muốn sống như vậy nữa, vách ngăn cứng rắn trong tim, không biết đã sụp đổ từ lúc nào rồi.

Nàng đã có năng lực làm được kia, tại sao không làm, có năng lực giúp đỡ bọn họ, tại sao nàng không giúp? Mặc dù nàng không phải Quan Thế Âm Bồ Tát, nhưng nàng là một người có tâm, không chỉ có thể thấy thói đời thế lương, còn có thể thấy sinh mạng cơ hàn nằm ở nơi xó xỉnh giá lạnh, bọn họ cần nàng ra tay trợ giúp.

"Cho xin ít tiền đi..." , Bảo Nhi đang nghĩ nhập thần, liền bị lắc tỉnh, cúi đầu nhìn xuống, lập tức tinh thần tỉnh táo. Tên lừa đảo gương mặt tươi cười, mang theo má lúm đồng tiền kia lại xuất hiện!

Bảo Nhi rất muốn nổi giận, cái tên ngày đó giả bộ giống y như thật, bây giờ còn dám đến xin tiền nàng, ai biết hắn có phải giả bộ nghèo hay không! Cũng không kiêng dè, tóm cái tay kia kéo người vào trong hẻm nhỏ bên cạnh.

Lừa gạt, cái từ này đối với Bảo Nhi mà nói, có chút rung động. Đời trước còn không phải là bị người lừa, bị lừa rất thâm rất thâm, bây giờ lại có thêm một tên vô lại, lại lừa nàng. Bà nó, hôm nay không phát tiết ra, buổi tối ngủ cũng đừng nghĩ ngủ.

Tên ăn xin kia cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đi theo Bảo Nhi, dường như tâm tình vẫn rất tốt.

Bảo Nhi dẫn người đến một chỗ góc tường, vừa vận tránh được người đi hai bên đường. Tuy nói chiều cao Bảo Nhi không ra gì, nhưng khí thế kia thì không thể bỏ qua.

"Ha ha, người muốn cưỡng bức ta sao?" , tên ăn xin kia nhếch lông mày, cúi đầu nhìn người gần trong gang tấc.

Giống như chậu nước lạnh đổ ập xuống, dập tắt toàn bộ lửa giận của Bảo Nhi. Bảo Nhi cúi đầu nhìn khoảng cách của hai người một cái, hình như thật sự có chút giống mùi vị kia, vội lùi ra hai bước. Chồng nạnh, trừng mắt nhìn người đang cười cợt nhà kia.

"Ta đói..." tên ăn xin kia lập tức bày ra khuôn mặt vô tội uất ức, bước nhanh tới kéo tay áo của Bảo Nhi.

Nhìn bộ dạng đáng thương kia, Bảo Nhi có chút mềm lòng.

"Ta rất đói..." mỡ ăn xin lại lập lại một lần, ánh mắt vô tội lóe sáng lên. Làm sao Bảo Nhi còn có thể nhẫn tâm? Lừa gạt thì lừa gạt, không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, dời bước ra khỏi đầu hẻm.

"Người có thể tự đi hay không, đừng kéo quần áo của ta," Bảo Nhi liếc hắt một cái, kéo tay áo trở về. Không bao lâu sau tên ăn xin kia lại kéo lại, lặp lại mấy lần Bảo Nhi cũng lười quản hắt. Thật là không còn cách nào khác.

Hai người vừa vào quán ăn nhỏ kia, bên trong lập tức kinh ngạc đến ngây người, có vài người đang nhét thức ăn vào trong miệng, chiếc đĩa cứ đặt ở khóe miệng quên thu hồi lại, có người chiếc đĩa còn dừng ở trên đĩa thức ăn, gấp được nửa thức ăn.

Một người kiều my, quần áo gọn gàng, sáng như phi ngọc; một người khác quần áo lam lũ, tóc tai rối bù bẩn thỉu. Cái này tương phản quá lớn thì phải!

Hơn nữa cái người bẩn thỉu đó còn lôi kéo ống tay áo của cô nương kia, hai người này có quan hệ thế nào?

Bảo Nhi trực tiếp bỏ qua những ánh mắt kia, kéo người tới một gian phòng nhỏ. Trước tiên bảo tiểu nhị bưng một chậu nước lên.

Tên ăn xin kia vẫn lôi kéo tay áo Bảo Nhi như cũ, ngồi ở bên cạnh Bảo Nhi.

"Người anh em, người có thể ngồi xa ra một chút hay không, ta không chạy được!", Bảo Nhi có chút mệt mỏi úp sấp trên bàn, nhìn chằm chằm hai con người đen nhánh kia nói.

Tên ăn xin kia không chút cử động, lộ hai lúm đồng tiền nhỏ động lòng người ra, cũng úp sấp trên bàn. Nhìn gương mặt bụi bặm kia nhích tới gần, Bảo Nhi xoay đầu sang một bên. Không còn tí sức lực nào nói với hắt, bất kể nàng nói gì, đều giống như một quyền đánh vào trong bông vải, không chiếm được bất kỳ đáp lại nào. Cho dù có đáp lại, cũng cách xa vấn đề vụn vặt, không thể không bội phục, cái tư duy này, thật là hành động phát tán tùy ý!

Một tiểu nhị bưng tới nước, một người khác bưng thức ăn lên. Tên ăn xin kia muốn thò tay bốc, lập tức bị Bảo Nhi đập thụt lại.

Tên ăn xin không vui cúi mặt, tiểu nhị bưng thức ăn bên cạnh khinh bỉ liếc mắt nhìn, lui xuống.

"Trước tiên rửa sạch mặt với tay, nếu không không cho ăn!", hiện tại Bảo Nhi nghiêm chỉnh giống như một gia trưởng răn dạy con cháu, nghiêm nghị nhíu mày.

"Người rửa cho ta...", có chút ai oán nhìn Bảo Nhi, con người đen nhánh giống như chứa một tầng hơi nước.

Lại giả bộ đáng thương, Bảo Nhi vô lực gãi gãi đầu, "Người đã bao lớn, còn để cho người khác rửa cho người!"

Con người đen nhánh kia lập tức tràn đầy hơi nước, giống như ngay sau đó có thể nặn ra nước, Bảo Nhi thật đau đầu!

"Được rồi, được rồi! Ta rửa cho người," trời ơi, ta đã tạo nghiệt gì mà gặp phải quái thai này.

Cầm khăn lông thấm ướt bên cạnh lên, một tay ấn đầu hắt, một tay lau mặt cho hắt. Khi khăn lông dời đi, Bảo Nhi ngốc trệ trong nháy mắt, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Mắt phượng, lỗ mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, làn da trắng muốt, vô cùng mịn màng tương tự như Nhạc Mặc. Yêu nghiệt hơn chính là còn cười tả tị với nàng một cái, lộ ra hai cái răng khênh, cộng thêm hai má lúm đồng tiền nhân nhật kia.

Da dẻ một tên ăn xin có thể tốt như vậy? Mỗi ngày bụng ăn không no bộ dạng còn có thể non nớt như vậy? Choáng nha, ai tin chứ!

Có chút tức giận ném khăn lông lên gương mặt như trẻ con kia, gác chân lên ngồi đối diện hắt. Không thể không bội phục công lực của hắt, đối mặt với gương mặt này, Bảo Nhi lại không phát câu nói.

"Nói đi, tại sao gạt ta." Bảo Nhi thẳng tắp nhìn hắt, không buông tha một chút về mặt của hắt.

Tên ăn xin cười cười, kéo khăn xuống lau lau tay, thuận tay ném vào chậu nước kia. Không đáp lời, cầm đĩa lên, gấp thức ăn, còn thoải mái nhàn nhã tự rót cho mình ly nước.

Ném thử một miếng, hơi nhũm một cái, đẩy sang bên cạnh, lại bắt đầu ném đĩa thứ hai. Cuối cùng tất cả các đĩa đều bị đẩy sang một bên, chỉ giữ lại một đĩa đậu phộng.

Bảo Nhi than thở! Ăn xin mà còn kén chọn, mẹ nó, đây mà là ăn bữa nay lo bữa mai sao? Ai tin hả? Mình bị lừa bốn hoa lệ như vậy.

Lười phải so đo với hắt, đứng dậy đi ra ngoài, tên ăn xin ném chiếc đĩa xuống, gần như cùng lúc đi ra ngoài với Bảo Nhi. Tiểu nhị vội đuổi theo hai người muốn đi ra ngoài, giọng nói vẫn còn hiền hòa: "Tiểu thư, còn chưa có trả tiền!"

Tiểu nhị cũng không ngốc, nhìn ăn mặc thế này, nhất định là nhân vật có tiền, có thể thiếu bạc bọn họ sao? Đương nhiên không thể!

Bảo Nhi ném cho tiểu nhị kia một thỏi bạc, xoay bước lớn rồi đi. Tên ăn xin kia có thể nói là như thần tiên vậy, nhắm mắt theo đuôi, một tác cũng không rời!

"Người còn muốn như thế nào nữa! Người đừng đi theo ta!", có thể không tức sao? Tên lừng gạt! Bảo Nhi giận dữ hét. Người trên đường phở đều nhìn lại, tên ăn xin cười tí từng lại sắp vào.

Bây giờ hoàn toàn không còn tâm tư lo lắng vấn đề mất mặt hay không mất mặt, phải nghĩ cách vứt bỏ cao bồi da chó này mới được!

Bảo Nhi mặc kệ hần dây dưa, quay đầu bỏ chạy, chết tiệt, hiện tại cũng không thể chạy về Phụng Y Các, ngộ nhờ hần biết được chỗ, còn không ngày ngày tới đây dưa à!

Tên ăn xin cười nhặt bước đi thông thả theo phía sau, Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, quẹo vào đường nhỏ bên cạnh, tiếp tục chạy.

Tên ăn xin nhìn thời cơ chính muồi, dòi bước lao đi, vừa tới một chỗ khúc quanh, liền bị hai người áo đen ngăn lại. Mắt phụng chau lại xẹt qua vẻ ngưng trọng, Đào Hoa Trần còn có cao thủ như thế, thật là khiến người bất ngờ nhỉ!

Nếu có đôi đầu, hần không thể bảo đảm có thể nhanh chóng vứt bỏ hai người này, nhưng mà, không thử một lần, cuối cùng không thể thuyết phục mình.

Không khí chung quanh từ từ ngưng tụ, gom lại tất cả tinh lực nhanh chóng nhắm về phía giữa hai người kia. Hai người áo đen lập tức cảnh giác, vút lên lui về phía sau hai bước, đáp trả ngưng tụ lại chưởng lực công kích sang hai bên. Một phen giao chiến, hai bên đều không chiếm được tiện nghi gì.

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-2: Như lang như hổ, hung ác xảo trá 2

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tên ăn xin hơi nhú mày, trong đầu nhanh chóng nghĩ lại chiêu thức vừa rồi của hai người kia, nhưng lại không tìm được một chút quy luật, nhưng có tình họ có thể đi theo chiêu thức của hần không ngừng biến hóa, lấy đạo của người trả lại cho người. Thật đúng là làm cho người ta thần phục!

Không giống như là người của hần, người của hần có bao nhiêu cân lượng, hần vẫn rất rõ ràng. Vậy đây là ai?

Hai người này vẫn luôn ở trong bóng tối, hần đi theo nòng lâu như vậy thế mà không có cảm giác được, thật đúng là thất bại!

"Hôm nay tới đây thôi, ngày khác gặp lại!", điểm bước chân, nhanh chóng lướt về phía lầu cao san sát kia.

Hai người áo đen nhìn nhau, lại ẩn vào bóng tối. Ngõ hẻm vắng vẻ, lá thu vàng úa trên thân cây bên cạnh tiếp tục bay rơi xuống, giống như thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Bảo Nhi thật sự chạy hết nổi rồi, ngừng lại vịn bức tường bên cạnh, quay đầu lại nhìn thử, cuối cùng cũng bỏ rơi được người, dựa vào tường nghỉ ngơi một lát, chậm rãi bước trở về Phụng Y Các.

Lúc Bảo Nhi trở lại tiền đường, đúng lúc có một bóng đen từ lầu các lướt vào trong ngõ tắt bên cạnh, Nhạc Mặc gõ nhẹ mặt bàn, khẽ nhú mày.

"Bà chủ, tại sao bây giờ người mới trở về?", Tiểu Khang Từ vội vàng từ phía sau quây vòng ra, Hải Đường vội vàng rót cho Bảo Nhi ly nước.

"Nhanh lên một chút, mau lại đây xoa bóp cho ta, mệt chết ta...", Bảo Nhi khom người, tay vịn trên người của Hải Đường, được đỡ ngồi xuống giường êm bên cạnh. Hải Đường vội đưa ly nước qua, vọt tới tự tay đầm chân cho Bảo Nhi.

Đỗ Quyên có chút đau lòng nhìn bà chủ mình, bỏ công việc trong tay xuống bóp vai cho nàng. "Người đã chạy đi đâu mà mệt mỏi thành bộ dạng này, Tiểu Khang Từ đã trở về từ sớm, nếu người còn chưa trở về, chúng ta định đi tìm rồi." Móc khăn trong tay áo ra, lau mồ hôi lạnh đầy trên trán cho nàng.

Bảo Nhi không có tí sức lực nào nói chuyện, chỉ có thể ừm ừc dùng mắt đáp lại, hai nha đầu nhìn nhau cười. Tiểu Khang Từ cũng ngồi chồm hổm xuống, chuẩn bị đầm chân cho Bảo Nhi, mới vừa nện một cái, liền liếc thấy góc áo xanh nhạt kia, sợ đến mức vội vàng đứng lên, lại chui về phía sau quây. Đỗ Quyên và Hải Đường cũng cúi đầu nhẹ nhàng lui xuống.

"Đắm thêm cho ta, tại sao đi hết vậy... này này," Bảo Nhi nằm ở trên giường êm, uất ức nhìn lên trên xà nhà, hung hăng nói: "Các người đều không thương ta, khấu trừ tất cả tiền công tháng này!"

Nhạc Mặc nhíu mày, cúi người đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng làm cho người ta khó có thể dời đi ánh mắt, Bảo Nhi lập tức vô tội bĩu môi, làm nũng nói, "Tướng công, bọn họ đều không thương ta, chân ta đau, cổ cũng đau, cả người đều đau."

Nhạc Mặc vốn có chút hơi giận, ai bảo nàng không làm cho người ta bớt lo, mỗi ngày còn không ngoan, thế nào cũng chạy khắp nơi, ai cũng dám trêu chọc. Nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng tủi thân này của bé con nhà mình, thì con tức gì cũng bị tan mất.

Thấy Nhạc Mặc đã nguôi giận, Bảo Nhi âm thầm cười, tướng công đau lòng, ha ha ha! Kết quả là, mỗi nữ liền bị mỗi nam bế lên, ôm lên lầu.

Mỗi nữ nào đó vừa cầm lấy quả mơ trong khay, vừa hưởng thụ mỗi nam xoa bóp. Thỉnh thoảng còn thưởng thức sắc đẹp, cuộc sống này, trôi qua thật đúng là happy!

Nam nhân bộ dạng đẹp mắt đúng là có rất nhiều chỗ tốt, dường như không nói, quan trọng hơn là nhìn thấy liền muốn ăn!

Không trách được từ cổ chí kim, nhiều người say trong ôn nhu hương như vậy, nàng không cần nhiều như vậy, một mình tướng công nhà nàng cũng đủ làm cho nàng say vô số lần.

Chất lỏng đỏ thắm tràn ra khỏi môi, ánh lên đôi môi anh đào, cùng da thịt trắng nõn, tươi đẹp dị thường. Ánh mắt Nhạc Mặc hơi dừng lại, cúi đầu.

Đầu lưỡi linh xảo kia liếm liếm chất lỏng mê người ấy, ướt át trượt vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch kia, mang theo cử động của cái lưỡi nhỏ thom tho ấy quẩn quít.

Bảo Nhi không thể không bội phục, công lực trên người của Nhạc Mặc càng ngày càng tăng, bây giờ nàng đến trước mặt hắn hoàn toàn không là gì. Không bao lâu sau, thân thể liền bắt đầu mềm nhũn, tay của Nhạc Mặc cũng bắt đầu không an phận rồi.

Bảo Nhi muốn đẩy ra, bản năng không nhận được đáp lại, không thể nghỉ ngơi cho mỗi nam một kích thích cực lớn, càng ra sức trêu chọc.

Nam nhân này tinh lực quá dồi dào, không phải buổi sáng mới vừa làm cái đó sao, hắn còn để cho người ta sống hay không! Tìm đúng cơ hội, ôm lấy eo của hắn, chui đầu chôn vào thật sâu, "Ta mệt quá...".

Con người vốn có chút u ám của Nhạc Mặc, trở nên trong trẻo, ôm thật chặt người vào trong ngực, không trêu chọc nàng nữa.

Tư trạch bên bờ hồ hoa đào, lão quân gia ngồi một bên cùng với Ngô Hữu Chi vừa tới chơi. Ngô Hữu Chi mặt tươi cười, vừa hỏi thăm tình hình Cảnh vương gia đến, vừa khen ngợi nước trà trong chén kia.

Lão quân gia nở nụ cười thân nhiên, không có xa cách, nhưng cũng không làm cho người ta có cảm giác thân cận, đắn đo rất đúng nơi, nói cho cùng đây chính là một lão nhân rất có thủ đoạn.

Ngô Hữu Chi làm Huyện lệnh Đào Huyện, chịu sự quản lý của Cảnh vương phủ. Đất phong của Cảnh vương phủ chiếm cả Ngô Châu, cộng thêm vùng núi hoang vu tiếp giáp Nam Nhạc. Đất Ngô tương đương với công lớn phía Nam Lan Khải, cách núi đối diện với Nam Nhạc; cách biên tiếp giáp với Tây Lăng. Là nơi hoạt động ngoại thương mạnh nhất Lan Khải, bắt đầu từ vùng đất hoang vu nhất phát triển thành nơi trù phú nhất hiện nay.

Tất cả công lao của chuyện này đều thuộc về nhân vật đã từng danh chấn ba nước, đệ nhất mỹ nam tử Lan Khải - Mộ Dung Phong.

"Tần tiên sinh, không biết khi nào Thế tử có thể trở về đây?" Ngô Hữu Chi thận trọng nhấp một ngụm trà, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, cung kính hỏi.

"Ha ha, Ngô Huyện lệnh thật đúng là thần thông, thì ra là tìm thế tử của chúng ta, lão hủ còn tưởng rằng Ngô Huyện lệnh là tới tìm lão hủ uống trà nói chuyện phiếm cơ đấy!", ý cười của Tần quân gia lan ra chân mày, giọng nói khẽ nâng lên, trong lời nói mang theo một chút lạnh nhạt.

Ngô Hữu Chi âm thầm căng thẳng, cái lão già này thật đúng là không đơn giản, lần này mình có chút lỗ mắng rồi. Từ sau khi Cảnh vương gia đi, chưa từng tới báỉ kiến, lần này tùy tiện viếng thăm, tính sao cũng sẽ làm cho trong lòng người ta không thoải mái.

Ngô Hữu Chi vội vàng đứng dậy chấp tay thi lễ, liên tục xá nói, "Là tiểu sinh suy nghĩ không chu đáo, tiểu sinh hổ thẹn. Gần đây bận vằng đầu chuyện thợ từ của hoàng thượng, lại quên tới báỉ kiến Tần tiên sinh, thật là đáng chết quá!"

"Ha ha, Ngô Huyện lệnh quá lời rồi, lão hủ chỉ là một người giữ cửa thôi, sao có thể làm phiền Huyện lệnh đến thăm." Vuốt râu một cái, khẽ liếc mắt một cái nói tiếp, "Lần này Thế tử của chúng ta chỉ là tới đây du ngoạn thôi, không muốn lộ ra, làm phiền Ngô Huyện lệnh còn có thể nhớ đến, lão hủ thay Thế tử nhà ta cảm tạ Ngô Huyện lệnh rồi."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn ngồi ngay thẳng uống trà như cũ. Sắc mặt Ngô Hữu Chi khẽ tối lại, đáy mắt thoáng hiện lên ánh sáng lạnh. Lão già chết tiệt, chỉ là một tên giữ cửa, còn làm kiêu với Bồn quan. Chờ Bồn quan thăng quan cao, nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Ngô Hữu Chi đợi cả buổi chiều cũng không nhìn thấy người muốn gặp, về mặt âm thầm ngồi kiệu trở về Ngô phủ. Vốn định thông qua Cảnh vương phủ báo chuyện thợ từ đến Trung Thành, nhưng không nghĩ tới ngay cả người có thể cầm chịch cũng không thấy, chắc ông ta nên giấu lại những đường ra khác rồi.

Mộc Diệp Trang quật khỏi lại lần nữa, dẫn tới chấn động không nhỏ. Người biết rõ chuyện năm đó đều là những người thường ngày thân thiết với Mộc Diệp Trang.

Tất cả mọi người hiểu rõ, chỉ cần Mộc Diệp Trang có thể mở cửa lần nữa, nhất định có thể mở rộng khắp cả Ngô Châu giống như năm đó. Mộc gia trở thành tiêu điểm chú ý lần nữa, không phải bởi vì buôn bán, mà bởi vì tiểu tiểu thư nhà họ.

Các phú hộ trong trấn trong nhà có công tử đều đặc biệt chú ý tới Mộc Diệp Trang, người nói xem, nếu ai thủ được tiểu tiểu thư của Mộc Diệp Trang, về sau cửa hàng Mộc gia khẳng định không chạy được, cửa hàng đó trị giá bao nhiêu bạc chứ!

Bà mai trong trấn cũng bắt đầu hoạt động, thỉnh thoảng liền đến thăm Mộc Diệp Trang. Mộc Liên đều sai các hạ nhân lễ phép chiều đãi, suy cho cùng khuê nữ đã không còn nhỏ nữa, không xuất giá nữa, sẽ thành gái lỡ thì rồi.

Lúc Hồ Tử kéo vải từ Mộc Diệp Trang trở về, kể cho Bảo Nhi nghe tình hình ở Mộc Diệp Trang. Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn dễ mắc cỡ đỏ bừng kia của Hà Hoa, Bảo Nhi cười.

Lúc Bảo Nhi đến Mộc Diệp Trang, vậy mà trong tiền đường đã tụ tập đến năm bà mai, nghĩa mẫu đang ngồi ở chủ vị tiếp đãi uống trà nói chuyện phiếm. Thấy Bảo Nhi tới, Mộc Liên vội vàng kéo Bảo Nhi tới, lại bảo năm bà mai kia nói lại tình hình của năm nhà.

"Bảo Nhi, con cảm thấy nhà nào được, chúng ta có thể hẹn tới đây uống trà." Mộc Liên hỏi ý nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi muốn nói đều không thích hợp, nhưng khi nhìn ánh mắt mong chờ kia của nghĩa mẫu, thì khẽ gật đầu.

"Ý của Bảo Nhi là đều mời tới đây uống trà?", Mộc Liên có chút kích động hỏi.

Thật ra thì Bảo Nhi muốn nói, phải tự mình âm thầm tiếp xúc một chút mới có thể biết có được hay không, bà mai nói sao có thể chính xác được! Nhưng đặt vào suy nghĩ của nghĩa mẫu, cái này tuyệt đối không tiếp thụ nổi, không có cô nương chưa xuất giá nào lại cùng nam tử xa lạ gặp mặt, đến trong miệng của các nàng khẳng định biến thành vụng trộm tư tình, vậy cũng không được.

"Nghĩa mẫu, nếu không trước hết để cho các thẩm thẩm trở về, chúng ta tự thảo luận một chút, có tin liền thông báo cho các vị thẩm thẩm, cũng có thể đỡ cho các vị thẩm thẩm tránh chạy nhiều uống công." Bảo Nhi cười yếu ớt quay về phía những bà mai kia nói. Đám bà mai kia rất có ánh mắt, đều đứng lên. Mộc Liên cũng cảm thấy đúng, thân thiện tiễn những bà mai kia.

Lúc Bảo Nhi quay đầu thì nhìn thấy đôi giày thêu phía sau rèm vải kia, rón rén đi tới. Hà Hoa còn đắm chìm trong mơ mộng vô tận, các bà mai đã đi hết rồi, nàng ấy còn chưa có nhận ra.

"Hù!", Bảo Nhi bỗng vén rèm kia lên, Hà Hoa sợ đến mức thiếu chút nữa ngã xuống. Bảo Nhi vội đỡ người ta lên, "Được nha, muội muội gấp gấp muốn gả cho người rồi!"

Hà Hoa lập tức mắc cỡ đỏ mặt, đẩy Bảo Nhi ra chạy vào phía sau bình phong. Bảo Nhi nhìn về phía bình phong kia cười to mấy tiếng, không có đuổi theo nàng, ngược lại đi đắm lưng cho Mộc Liên.

Mộc Liên cười kéo người đến phía trước, "Muội muội con da mặt mỏng, con biết rồi còn trêu ghẹo nó!"

"Ha ha, nghĩa mẫu, chúng ta phải mau sớm tìm nhà chồng cho muội muội mới được, nếu không muội muội sẽ trách chúng ta, con gái lớn không giữ lại được!", cô ý hồ về phía phòng trong, khoe mắt Mộc Liên tươi cười, ngắt tay Bảo Nhi, ý bảo nàng đừng chọc Hà Hoa nữa.

Bảo Nhi lại dời đến phía sau Mộc Liên, đám vai cho bà ấy, nịnh nọt nói, "Nghĩa mẫu không chỉ tìm cho muội muội không, cũng nên tìm nghĩa phụ cho con luôn mới được đó!"

Giữa vùng chân mày Mộc Liên không có sần oán như trước kia, nghe Bảo Nhi nói như vậy, đuôi mắt khẽ sụp xuống, uốn cong khoe miệng nói: "Nha đầu con đó! Chỉ biết lấy nghĩa mẫu ra trêu chọc!"

"Bảo Nhi mới không có, nghĩa mẫu rất trẻ, nói không chừng đến lúc đó còn có thể sinh cho chúng con một tiểu đệ đệ nữa!"

"Càng nói càng thái quá, nói nữa nghĩa mẫu không chứa phần cơm cho con đâu đấy!", Mộc Liên vờ tức giận nói, Bảo Nhi vội thành thật đám vai, âm thầm cong lưng mày.

Nàng nói những thứ này chính là muốn cho nghĩa mẫu một đầu mối, cả đời nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Đã trải qua một lần hôn nhân thất bại, cũng không có nghĩa là không thể có hạnh phúc mới. Nữ nhân cần phải tự thương mình một chút, có người cùng nói chuyện dong dài, làm bạn đêm đông lạnh tri kỷ hơn những người khác.

Nữ nhi dù thế nào đi nữa cũng không thể so sánh với người tri tâm, nghĩa mẫu còn chưa tới bốn mươi tuổi, sau này vẫn còn rất dài, chuyện này nàng không thể không nói.

"Bảo Nhi, con cảm thấy Phạm gia đó như thế nào, nhà hắn làm đồ sắt, làm đã ba mươi năm, cũng biết được gốc tích. Tiểu nhi từ nhà bọn họ năm nay vừa tròn mười sáu, lớn bằng Hà Hoa." Mộc Liên nói xong trong mắt tràn đầy hướng tới, có chút kích động ấn tay Bảo Nhi xuống.

Bảo Nhi kéo ghế đầu ngồi vào trước mặt Mộc Liên, kéo tay của bà ấy nói: "Nghĩa mẫu, người muốn gả Hà Hoa ra ngoài, hay là để cho người ta tới

cửa?"

Mộc Liên có chút yên lặng, hồi phục lại nhượng mí mắt lên, đề xuống đầu đón đã từng trải qua, lạnh nhạt nói, "Hiện tại ta cũng không cầu xin gì khác, chỉ muốn Hà Hoa có thể tìm được người thương yêu nó, có tới cửa hay không cũng không sao, chỉ cần nó trôi qua hạnh phúc, ta đã an tâm."

Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Bảo Nhi có thể cảm thụ được con đau Mộc Liên dần xuống đáy lòng, nhẹ nhẽo vỗ về tay của bà ấy nói: "Nghĩa mẫu, người thật tốt!"

"Đứa nhỏ ngốc, con ta cũng không nhọc lòng, Nhạc Mặc đối với con thế nào, nghĩa mẫu đều thấy ở trong mắt, thử hỏi có mấy người có thể làm được như vậy. Ta chính là không yên tâm Hà Hoa, sợ nó sau này lấy được người không giống như nó nghĩ. Nó rất hâm mộ con đó!", lo lắng trong mắt Mộc Liên có chút khuấy động Bảo Nhi.

"Nghĩa mẫu, người yên tâm, Hà Hoa cũng sẽ hạnh phúc giống như con, con sẽ trấn giữ cửa ải thật tốt cho muội ấy! Chỉ có qua ải này của con, mới có thể cho hần cơ hội làm muội phu con!", Bảo Nhi nghiêm túc vỗ vỗ ngực bảo đảm, Mộc Liên hiểu ý cười, ôm Bảo Nhi vào trong lòng.

Vấn đề nghĩa mẫu nói, không phải nàng chưa từng nghĩ tới. Hà Hoa thấy đều là sự tốt đẹp mà Nhạc Mặc đối với mình, thử hỏi, thế gian này còn có người bình thường nào giống như Nhạc Mặc sao? Bởi vì nàng, cung chiều nàng, che chở nàng, tương chừng như không có ranh giới cuối cùng. Trọng phu tốt quá, vấn đề đưa tới thật đúng là làm cho người ta đau đầu.

Lúc này Nhạc Mặc đang trên đường đến từ lâu Minh Hương, không nhận được hắt hơi một cái, khẽ nhếch khóe môi, trong mắt phượng lộ ra vui vẻ, không phải là bé con nhà hần đang nhớ hần chứ. Khi thấy bốn chữ to trên bảng hiệu kia, đôi mắt trầm xuống.

"Từ Hiên, huynh tới rồi!", Quách Học Minh có chút kích động hơi quá, vội vàng chạy tới muốn kéo Nhạc Mặc. Về mặt Nhạc Mặc lạnh nhạt, thuận theo hần, lúc đến phòng trong chấp tay thi lễ với Mộ Dung Dục. Mộ Dung Dục vội vàng đứng dậy vỗ đồ đạc một phen.

Ánh mắt Học Minh xuyên tới xuyên lui ở giữa hai người, thấy hai người rất hòa hợp, kích động sắp đứng không vững, phá tan một cục tâm sự! Hần rốt cuộc có thể cùng làm việc với Từ Hiên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73-3: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Mộ Dung Dục liếc liếc bình trà bên cạnh, Học Minh lập tức tiến lên châm trà cho hai người. Rót xong lại thành thực đứng nghiêm một bên, thấy vẻ mặt Mộ Dung Dục ngưng lại, thức thối lui xuống chạy ra khỏi phòng trong.

Nhạc Mặc khẽ nhếch khóe môi, trong mắt lại mang theo vẻ chua xót, Học Minh ở bên cạnh Mộ Dung Dục chính là như vậy sao?

Khóe miệng Mộ Dung Dục khẽ nhếch lên một đường cong rất cao, giờ tay ý bảo Nhạc Mặc uống trà, Nhạc Mặc khẽ gạt đầu, bung lên nhấp một miếng.

"Thật ra thì ta cũng muốn tìm người hàn huyên một chút, không ngờ người đã tới rồi, cái này thật có thể nói là tâm ý tương thông! Ha ha!", Mộ Dung Dục rất là vui sướng cười, Nhạc Mặc cũng nở nụ cười hiếm khi có được ở trước mặt người khác.

"Từ Hiên tới tìm ta, nhất định là có chuyện rất quan trọng nhĩ, Bản công tử rửa tai lắng nghe."

"Không dám, " Nhạc Mặc khẽ cúi đầu, lại nâng hàng mi lên, "Gần đây xem chút điển tịch, nghĩ tới về sau lúc làm Thái Thủ nhất định có lúc cần dùng đến, cũng không nên cô phụ công tử ưu ái."

Mộ Dung Dục khẽ nhếch đuôi lông mày, lời này của Nhạc Mặc rất hợp ý.

Nhạc Mặc cười nhạt chống lại đôi mắt thâm thúy kia, khẽ cau mày nói tiếp, "Gần đây cũng thường xuyên đi lại khắp nơi, nhưng lại thấy được càng ngày càng nhiều lưu dân, thật sự không biết có thể làm gì cho bọn họ, để cho mình danh xứng với thực."

Nghe Nhạc Mặc nói như thế, lo lắng trong lòng Mộ Dung Dục nhạt đi không ít, như thế xem ra, người này cũng không thâm thúy như mình nghĩ, cũng chỉ là một thư sinh muốn đi leo lên cao thôi, không có phức tạp như thế.

Không khỏi nhẹ nhõm không ít, có thứ có thể hấp dẫn hần, nên cũng không lo hần sẽ không vì mình làm việc.

Thu lại vẻ mặt nói, "Chuyện lưu dân người tạm thời không cần lo, nếu như có cái gì cần, Bản công tử sẽ tìm người thông báo cho người."

Nhạc Mặc cúi xuống trong mắt phượng xẹt qua vẻ sáng tỏ, cười nhạt gật đầu một cái. Nói như thế, hẳn biết chuyện thọ từ, hơn nữa cũng không định hỏi tới.

Mộ Dung Dục nghĩ tới điều gì nắm cái ly nói: "Tử Hiên là người sinh trưởng ở Đào Huyện, có nghe mấy lão nhân gia nói đến chút chuyện kỳ lạ trước kia không?"

"Không biết công tử chỉ chính là chuyện gì?", Nhạc Mặc cười nhạt hỏi.

"Ví dụ như người từ bên ngoài vào ở trong thôn, hoặc là người nào không giống bình thường." Cảm thấy nói ra có chút rõ ràng, Mộ Dung Dục vội cười nói: "Bản công tử ở chỗ này có chút ngán, muốn tìm chút chuyện mới lạ để giải buồn thôi."

Đôi mắt Nhạc Mặc lạnh nhạt nói, "Tử Hiên vẫn thích chôn ở trong sách, ngược lại chưa từng nghe qua những thứ này, lần sau Tử Hiên nhất định lưu ý."

Hàn huyện một hồi, Nhạc Mặc đứng dậy cáo lui, Mộ Dung Dục có chút chán nản dựa trở về giường.

Mắt phượng sau khi xoay lưng, đuôi mắt giương nhẹ, môi mỏng khẽ gợi lên độ cong tà mị.

"Tiểu thư, tiểu thư...", Xuân Hoa kêu hai tiếng, Mộ Dung Diệp Hoa vẫn không nhúc nhích như cũ, nàng cũng không dám chạm vào, chỉ đành phải xoay người móc tiền ra, thanh toán ngọc trầm trong tay tiểu thư.

Trường sam xanh nhạt, ám văn phức tạp trên mặt gấm, đón ánh sáng lay động, thất lung rộng rãi càng lộ rõ vóc người cao to, môi mỏng khẽ nhếch, mũi tinh xảo cao thẳng, mắt phượng hơi chau lú chuyển mảnh sóng nhỏ, ánh lên hàng mi dài, kinh động lòng người!

Nhạc Mặc cảm nhận được tầm mắt kia khẽ nhú mày, mím môi, xoay bước đi. Mộ Dung Diệp Hoa thật lâu không thể trở về chỗ cũ, chờ đến khi đi từ cõi thần tiên trở về, người đã sớm không còn bóng dáng. Ném ngọc trầm trong tay, như kẻ điên, đẩy người đi đường cản trở ra, chạy về phía trước đuổi theo. Xuân Hoa có chút sợ hãi, vội chạy đuổi theo.

Ông chủ bán ngọc đau lòng cầm lên hai mảnh ngọc trầm bị gãy kia, đúng là nghiệp chướng!

"Tránh ra, tránh ra...", thấy người liền đẩy, có chút muốn nổi giận, thấy người ta cài trầm đầy đầu cùng mặc quần áo màu hồng ánh lên ánh sáng vàng, đều không nhận được.

"Đi đâu rồi, đi đâu rồi?", Mộ Dung Diệp Hoa thất thần đứng ở ngã tư đường, tinh thần chán nản. Xuân Hoa che miệng, mặt không dám lên tiếng thở gấp, tiểu thư nhà nàng làm sao vậy?

Nhạc Mặc đến cửa hàng điểm tâm Bảo Nhi thích ăn, mua cho Bảo Nhi một phần bánh mơ, một phần bánh trứng hấp, tất cả phu nhân tiểu thư đang ăn điểm tâm trong cửa hàng kia đều hít hơi, im bật.

Nhạc Mặc không thoải mái

nhú mày, xách điểm tâm lên ra khỏi cửa hàng, cho đến khi người đi xa, đám tiểu thư phu nhân trong cửa hàng kia mới hồi hồn lại. Một số có gan lớn còn chạy đến trước quầy hỏi thăm ông chủ, cũng không biết công tử nhà ai, cho dù gả đi làm thiếp cũng đều cam tâm tình nguyện.

Trước quầy bị vậy nước chảy không lụt, ông chủ kia rất khôn khéo, chỉ nói là nhân sĩ bên ngoài vừa tới Đào Hoa Trấn, thường tới đây mua điểm tâm.

Vừa nói như thế, đám tiểu thư kia lập tức nâng cao tinh thần, chỉ cần sau này ngày ngày tới đây, có thể có cơ hội gặp lại được rồi, từng người một hưng phấn cười toe toét.

Trong mắt ông chui kia chợt lóe sáng, lần này không cần lo lắng chuyện buôn bán nữa rồi!

Trước khi Bảo Nhi đi, Mộc Liên lại bắt đầu truyền thụ một vài tư tưởng giúp chồng dạy con cho nàng, Bảo Nhi không ngừng gật đầu, chỉ có điều ngược lại vào tai trái ra tai phải.

Nhìn sắc trời còn sớm, nghĩ tới còn có thể đi dạo một chút, nếu không trở về sẽ bị tướng công yêu quý nhà nàng lẩn qua lẩn lại, nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt tuần tú yêu nghiệt liền hiện lên trước mặt, rất sống động.

"Oh, đồ mê trai! Bị ảo giác luôn rồi!" Vợ vàng che mắt, xoa xoa. Hải Đường thấy công tử, khẽ cười lui ra. Nhạc Mặc nhếch môi mỏng, rất thú vị ôm cánh tay nhìn bảo bối nhà mình.

Lúc Bảo Nhi mở mắt ra lần nữa ảo ảnh đã không còn, nhưng eo bị ôm kéo vào một vòng ngực ấm áp.

"Á," đứng vững mới biết không phải ai khác, mà chính là yêu nghiệt nhà mình kia, hờn dỗi đầm đìa lồng ngực rắn chắc đó, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu ra.

"Bảo Nhi, nàng đang quyến rũ vì phu sao?" , Nhạc Mặc đưa một cái tay ra, khẽ cọ cọ đôi môi anh đào mềm mại kia, làm lộ muốn hôn tới, Bảo Nhi vội vàng đẩy người ra. Giận liếc hắn một cái, nam nhân này thật là càng ngày càng tùy tiện, gần càng ngày càng lớn!

Bảo Nhi liếc nam nhân kia, đưa tay lau miệng, tức giận nói: "Người là ai, trên đường phố dám cả gan trêu ghẹo..."
... là bảo bối nhà ta... "

Nhạc Mặc cười rạng rỡ, nhanh nhẹn bước tới, thần thái này làm cho mọi thứ xung quanh đều ảm đạm, Bảo Nhi cũng cảm thấy mình biến thành vải vẽ tranh sơn dầu rồi, ông trời, quá khinh người.

"Ha ha, tiểu nương tử này không bằng theo tiểu gia, tiểu gia nhất định sẽ yêu thương nàng!", gương mặt tuấn dật nghiêng tới, Bảo Nhi vội vàng che mắt lại! Mình đối với tên yêu nghiệt này, càng ngày càng không có sức chống cự rồi, không được, phải cẩn thận!

Gương mặt vốn tươi cười mị hoặc, thấy đôi bàn tay nhỏ bé kia che lại, vẻ mặt lập tức trầm xuống, bao đôi tay kia vào trong bàn tay. Xúc cảm mát lạnh, lan tới tim của hắn, buông mắt xuống xoa nắn tay nhỏ bé cho nàng.

"Nàng đúng là không để cho người ta yên tâm, ra ngoài còn mặc ít như thế." Vừa xoa cho nàng, vừa khẽ nâng mắt phượng bá đạo trách cứ.

"Chàng còn trách ta, ai bảo ta đi ngoài chàng không nói cho ta biết, dù sao bị đông lạnh cũng không phải là thể tì của ta." Mỗi tiểu nhân nào đó giải thích rất có lý.

Khóe miệng Nhạc Mặc hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cứng chiu phết cái lỗ mũi xinh xắn kia, "Nàng chỉ biết làm cho người ta đau lòng! Quý tinh ranh."

"Mới không có, dù sao cũng không cần chiếu cố thể tì của chàng, chàng mặc kệ cho chết rét đi, đói chết đi", ôm cái eo rắn chắc kia, kiêu ngạo ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Trong mắt Nhạc Mặc tràn đầy cương chiều, mắt phượng
thon cao, hơn cái đầu nhỏ kia một cái, trầm giọng nói,
"Từ nay về sau, nếu nàng còn dám ngược đãi nàng dâu ta,
liền phạt nàng không được ra cửa nữa!"

Nhạc Mặc hết cách với nàng rồi, mỗi nữ đặc ý cười,
nhếch mắt hạnh liếc xéo nam nhân kia, đầu ngón tay nhẹ
nhàng vẽ vòng tròn ở trước ngực kia, giọng nói tràn đầy
mị hoặc, "Chàng nữ được?"

"Nàng hãy thử xem!" Nhạc Mặc tóm lấy tiểu móng
vuốt đang chạm lên kia, khóe mắt chau lên.

Bảo Nhi cũng không nháo, kéo cái tay Nhạc Mặc đang
gói tròn tay mình lên, ngắt một cái, đi thẳng. Làm như
nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu liếc nam nhân kia một cái,
"Chàng được không?"

Khóe miệng mỗi nam giật giật, mỗi nữ phát hiện tình thế
không đúng, lập tức vung tay ra bỏ chạy.

Đêm đó, mỗi nam ép buộc mỗi nữ cả đêm, mỗi nữ không
ngừng cầu xin tha thứ, mỗi nam vẫn không nường tay như
cũ. Còn dám nghi ngờ nam nhân của mình, thật là to gan.
Phải mãi mong vuốt của nàng cho thật tốt, để cho nàng
phục tùng mới được.

Mỗi nữ vô cùng hối hận, tự mình tìm ngược cho mình!
Chịu thua hờn dỗi vô số lần, nam nhân nhà mình cũng
không động dung, biết vậy chẳng làm! Cuối cùng đành
phải không ngừng kêu đau, mỗi nam mới mềm lòng. Từ
đêm đó về sau, nàng lại có nhận thức mới đối với nam
nhân nhà mình.

Dưới giềng, dịu dàng nhỏ nhẹ, tác phong nhanh nhẹn;
trên giềng, như lang như hổ, hung ác xảo trá.

Cặm nòng như lang, ăn nòng tựa như hổ, hành động hung
ác không thương nòng, tàn nhẫn không dịu dàng, giáo hoạt
thủ đoạn đa dạng, lời ngon tiếng ngọt dối trá.

.....

Mấy ngày nay Bảo Nhi đều bận rộn giúp Hà Hoa tìm
nhà chồng, tất cả chuyện buôn bán trong tiệm đều giao cho
mấy người kia trông nom. Hai cửa hàng dưới cờ kia cũng
đã bắt đầu đưa vào hoạt động, tất cả đều tiến hành đều vào
đấy.

Mỗi ngày Hồ Tít và Tiểu Khang đều đi qua Phố Hoa
Thương, Bảo Nhi định giúp xong chuyện của Hà Hoa
sẽ giải quyết chuyện bên kia.

Mặc dù bây giờ không can thiệp được chuyện thọ từ,
nhưng chuyện dân chạy nạn, nàng vẫn muốn quản. Vấn
đề gốc rễ, chỉ có thể tìm thời cơ, cứng rắn làm tuyệt đối
không được. Tương công cũng đang để ý chuyện kia,
trong lòng Bảo Nhi thoải mái rất nhiều.

Bảo Nhi thu dọn xong, chuẩn bị ngấm đi khảo sát, vừa
ra cửa liền liếc thấy một bóng dáng nhìn quanh nơi góc
đường. Người nọ thấy Bảo Nhi nhìn sang, lập tức ẩn
vào hẻm nhỏ bên cạnh. Bảo Nhi khẽ nhíu mày, sóng mắt
khẽ động, tiếp đó cong cong khóe miệng, lộ ra vẻ ý vị sâu
xa cười.

Là mật thám, Bảo Nhi cũng không thể mặc quần áo bình thường, tìm một bộ quần áo vải thô, đi ở trên đường cũng không dễ làm người khác chú ý như vậy.

Nghĩa mẫu bởi vì hôn sự của Hà Hoa, trà không nhớ cơm không nghĩ, càng ngày càng lo lắng, Bảo Nhi chỉ có thể tự mình ra tay. Công lực nhìn người của nàng rất thần thông đầy nhẹ, không nói chính xác vì nguyên nhân gì, liếc mắt sơ qua một cái, là có thể phán xét đối với người đó. Đây chính là lý do vì sao lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nhạc Mặc, liền nhận đúng người nam nhân kia, nghĩ đến mọi cách theo đuổi tới tay.

Thực tế chứng minh, nàng lại đúng!

Ngày hôm qua nàng đi xem lão Nhị Phạm gia, chỉ liếc một cái, thì cảm thấy người nọ quá giả dối, không thành thật, nên liền trực tiếp gạch người ra khỏi danh sách.

Hôm nay, nghe kể năm nay mới vừa có một Cừu nhân, chỉ là gia cảnh rất bình thường, trước kia trong nhà kinh doanh gạo, sau đó sa sút.

Dẫn theo nha đầu, hành động sẽ rất hạn chế, Bảo Nhi vẫn lựa chọn hành động một mình. Mang theo địa chỉ là mai cho, bắt đầu vì hành.

Thành Bắc vắng lặng hơn Thành Nam không ít, từ chiều cao và trang trí phòng ốc có thể nhìn ra, đúng thật là lùn hùn hơn Thành Nam một chút.

Người đi trên đường phố không nhiều giống Thành Nam, tiếng rao hàng cũng hơi lộ ra không còn hơi sức. Đã vào đông, nhiệt độ giảm xuống rõ rệt, người đi đường

lui tới thỉnh thoảng cũng khép lại áo móng.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456023#p3456023>

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn

Bảo Nhi không tự chủ chà xát đôi bàn tay, móc tẩm bản đồ kia ra, tìm ký hiệu, bắt đầu tìm kiếm. Thời đại này, xem mắt đều là gia trưởng hai bên tiến hành, hai người hoàn toàn không có cơ hội gặp mặt. Bộ dạng có hợp ý hay không tạm thời không nói, chủ yếu là nhân phẩm không thể kém.

Hiện tại nàng không thể tùy tiện dẫn Hà Hoa đi xem nam nhân, chỉ có thể tự mình khảo sát một phen. Tiểu nha đầu kia quá thẹn thùng, phải tìm người thành thật một chút.

Căn cứ theo bản đồ vòng một vòng, cũng sắp lượn đến mơ hồ, cảm bản đồ hỏi người trên đường, người ta cũng đều không biết. Con bà nó, lượn quanh một vòng nữa ta sẽ bị chết rét. Gió càng lúc càng lớn, vội vàng tìm một mái hiên.

Thượng Quan Dực mới vừa lướt trên đường phố đến tư trạch, thì thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong kia đang đứng trước cửa nhà mình. Hoàng hốt, suýt nữa té xuống đất, vội ổn định chân, ngơ ngác đứng ở trên đường.

Bảo Nhi xoa xoa mặt, chà xát bàn tay, ngồi chồm hổm ở một bên tiếp tục nghiên cứu bản đồ trên đất. Thượng Quan Dực nhìn sườn mặt có chút ai oán kia, đột nhiên giật mình một cái, nhìn kỹ lại thì thấy trên người nàng đang mặc quần áo vải thô, nổi con gợn dừ. Nhất định là Nhạc Mặc đối với nàng không tốt, đứng núi này trông núi nọ, chà đạp bé con nhà hán thành như vậy, giữa trời đất lạnh giá còn bị đuổi ra ngoài!

Mày kiếm lập tức dựng thẳng, tâm níu chặt! Không đoái hoài tới cái gì nữa, vội vàng chạy tới. Bảo Nhi vẫn còn đang suy tư thì bị người nào đó đau lòng kéo lên, ôm vào trong ngực, "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"

CMN! Như rơi vào trong sương mù, theo bản năng đẩy người ra. Bởi vì gió lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt trước kia bị đông cứng hồng hồng, ngay cả vành mắt cũng hơi ửng hồng.

Không ngờ ở nơi này còn có thể gặp phải Thượng Quan Dực, đây là duyên số gì vậy? Còn vô duyên vô cớ bị ôm?

"Thượng Quan Dực..."

Bảo Nhi mới vừa mở miệng muốn mắng người, thì lại bị Thượng Quan Dực ôm vào trong ngực, "Ta biết cả rồi, nàng không cần nói nữa, ta đã biết." Trong giọng nói của Thượng Quan Dực xen lẫn thương xót và đau lòng không che giấu được.

"Người biết cộng lòng đó? Tại sao ôm ta?", nếu không phải cảm thấy hắn không có ý xấu gì, Bảo Nhi đã sớm đá văng người ra. Đẩy người, xù lông nhảy ra hai bước. Trùng trùng nhìn nam nhân chẳng hiểu ra sao kia.

Thượng Quan Dực không tức giận chút nào, thái độ thân thiện khác thường, "Bảo Nhi, bên ngoài lạnh lẽo, nhanh đi vào nhà." Nói xong đẩy cửa ra.

Thái độ người ta tốt như vậy, mình cũng không nên so đo quá, nhặt bản đồ trên đất lên, đi theo vào.

Thiên Danh có chút kinh ngạc nhìn hai người, trên mặt thiếu gia nhà mình không che giấu được mừng rỡ, Nhạc cô nương có chút lạnh nhạt.

"Đi dời lò sưởi đến tiền đường đi, rồi mang bình trà nóng tới đây, đứng rồi, đi nấu thêm chén trà gừng nữa." Thượng Quan Dực căn dặn, Thiên Danh luôn miệng đáp lại, len lén liếc Bảo Nhi một cái, lui xuống.

Bảo Nhi có chút ngơ ngác liếc mắt nhìn Thượng Quan Dực, hắn kích động cái gì vậy? Không phải điên rồi chứ?

Đến trong phòng, Bảo Nhi cũng không khách khí, ngồi xổm bên cạnh lò sưởi hơ hơ tay, nhận lấy cái ly Thượng Quan Dực đưa tới, nhấp một miếng.

Thượng Quan Dực cẩn thận quan sát vẻ mặt Bảo Nhi, nhưng không tìm được một chút cảm xúc hắn muốn. Tại sao thoát nhìn Bảo Nhi vẫn bình thường như vậy? Sai ở chỗ nào?

Việc cấp bách của Bảo Nhi là hơ ấm cho mình trước, nhưng thấy Thượng Quan Dực từ từ nhích lại gần, vội vàng đưa tay cản lại, "Người đừng tới đây,

ngươi ôm ta nữa, ta sẽ trở mặt với ngươi đấy!"

Thượng Quan Dục lập tức dừng bước lại, khóe mắt không che giấu được mừng rỡ, nhẹ giọng hỏi, "Bảo Nhi, nàng muốn ăn cái gì, ta bảo Thiên Danh đi mua, còn lạnh hay không, ta đi lấy áo choàng cho nàng." Cũng không đợi Bảo Nhi trả lời, đã vội bước vào phòng trong, lấy một cái áo choàng lông chồn tím, muốn phủ thêm cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi sửng sốt, hôm nay Thượng Quan Dục bị nói sai sợi dây thần kinh nào rồi, không bắt bẻ nàng, không mặt đen với nàng, động kinh sao?

"Không cần, không cần, ta không lạnh nữa, " Bảo Nhi khoát tay lia lịa, giọng nói cũng theo đó thấp xuống, người ta thân thiện như vậy, nàng còn thể nào không biết xấu hổ lạnh lùng đáp lại.

Cứ như vậy, nụ cười trên khóe mắt Thượng Quan Dục càng sâu, lại rót một ly nước ấm cho Bảo Nhi, đặt vào bàn thấp cạnh tay nàng, đẩy ly nước lạnh kia sang một bên.

"Cám ơn nhé!" Bảo Nhi cười đáp lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, mắt hạnh híp lại, theo khóe miệng nâng lên, tự nhiên cong thành một đường cong đẹp mắt. Thượng Quan Dục nhìn ngây người, không chớp mắt nhìn chăm chăm.

Bảo Nhi cười cười lúng túng, người này không phải đang nghĩ cái gì khác đó chứ? Vội vàng đứng lên nói: "Thượng Quan Dục cảm ơn người nhé, ta phải đi rồi!"

Thượng Quan Dục hồi hồn, chân mày lập tức nhíu lại nói: "Nàng đi đâu?"

"Ta còn có thể đi đâu, dĩ nhiên về nhà!" Bảo Nhi lên giọng nói.

"Nàng... ", ánh mắt Thượng Quan Dục hơi dừng lại chỉ chỉ quần áo trên người Bảo Nhi.

"Oh, ta có chút chuyện muốn làm, mặc như thế thuận tiện làm việc. Cám ơn! Ta phải đi về, nếu không tướng công sẽ lo lắng." Cười cười, xoay người chuẩn bị ra cửa. Nàng không phải không thấy thất vọng khó che giấu trên mặt Thượng Quan Dục, nhưng nàng đã có Nhạc Mặc, sẽ không cho thêm bất cứ hy vọng nào.

Thiên Danh bung trà gừng mới vừa tới cửa, thì thấy Bảo Nhi đi ra, có chút không hiểu nhìn vào bên trong, Bảo Nhi khẽ cười cười, bước ra ngoài.

Thượng Quan Dục vẫn chưa từ trong vui mừng tỉnh táo lại, liền bị vút bỏ vào đáy cốc, một con tích tụ trong lồng ngực, một mùi tanh tuôn ra ngoài.

"Thiếu gia! Thiếu gia!", Thiên Danh ném thẳng trà gừng trong tay đi, bước nhanh đến đỡ. Bảo Nhi còn chưa bước ra sân, liền

*nghe thấy tiếng ly bể, cùng tiếng kêu gào của Thiên
Danh ở bên trong truyền ra. Đã xảy ra chuyện gì? Bảo
Nhi không kịp nghĩ nhiều liền chạy trở vào.*

*Khi nhìn thấy người kia tựa vào gương, gương mặt tái
nhợt, cùng vết máu đỏ tươi trên khóe miệng thì hoảng thân
lên. Thượng Quan Dục nửa mở đôi mắt, thấy Bảo Nhi
quay lại, vội quay đầu đi, nâng tay áo rộng lên che khóe
miệng.*

*"Nhạc cô nương, người giúp ta trông chừng thiếu gia một
chút, ta lập tức sẽ trở lại!" , vẻ mặt Thiên Danh căng
thẳng, trong mắt tuy có hốt hoảng, nhưng vẫn rất bình tĩnh
dẫn dò.*

"Người đi nhanh đi!", Bảo Nhi chạy tới, cầm khăn gấm bên cạnh lên muốn lau khôé miệng cho Thượng Quan Dục.

"Nàng tránh ra." Thượng Quan Dục rất không phối hợp quay đầu đi, có chút mệt mỏi chống lại Bảo Nhi. Bảo Nhi cũng không quản, dè hai cánh tay kia qua một bên, xoay cái đầu kia qua, nhìn vết máu đỏ tươi đó sợ hãi từng cơn, vẻ mặt nghiêm nghị lau sạch sẽ cho hắn. Chỉ có điều vừa lau xong, lại có máu tràn ra ngoài, một màn này đâm thật sâu vào lòng của nàng, trong mắt chưa xót vô cùng.

"Nàng sẽ đau lòng vì ta phải không?", sắc mặt tái nhợt, máu trên khôé miệng, vẽ ra một đường cong, đẹp đẽ có chút chói mắt.

Bảo Nhi cứ chút run rẩy cầm khăn tiếp tục lau, trên gương mặt tuyết mỹ một chuỗi nước mắt nóng bỏng chảy xuống. Thật ra trong nội tâm đã sớm coi hắn là một bằng hữu thân thiết, chẳng qua là nàng chưa từng để ý đến.

"Ngoan, đừng khóc," Thượng Quan Dục vô lực nâng tay lên xoa nhẹ gương mặt đó, Bảo Nhi không có cự tuyệt, mặc cho hắn lau.

Khăn gấm kia đã hoàn toàn ướt đẫm, không còn màu sắc ban đầu nữa, Bảo Nhi chỉ có thể kéo tay áo lau cho hắn.

"Bảo Nhi, ta..."

"Thiếu gia, thiếu gia, Minh tiên sinh tới." Thiên Danh gấp rút dẫn theo một vị tiên sinh vào cửa, Bảo Nhi vội

vàng đứng dậy nhường chỗ, ánh mắt Thượng Quan Dực vẫn dao động theo nàng. Bảo Nhi kéo một cái tay Thượng Quan Dực, nắm thật chặt, Thượng Quan Dực gắng sức đáp lại, khóe miệng mang theo một nụ cười an ủi.

"Đáng chết, tại sao tới trước thời hạn sớm như vậy, " móc túi châm trong ngực ra, rút ra hai cây, một cây châm vào gáy cổ Thượng Quan Dực, một cây khác châm vào đỉnh đầu. Máu tươi nơi khóe miệng không tràn ra nữa, Bảo Nhi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyển hẳn qua giường đi, " lão tiên sinh kia bảo, Thiên Danh lập tức đỡ Thượng Quan Dực dậy, Bảo Nhi muốn rút tay về giúp đỡ, nhưng bị Thượng Quan Dực gắt gao nắm chặt, đành phải theo hẳn đến trước giường.

Bảo Nhi chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt kia, khẩn trương cắn môi dưới, ánh sáng sợ hãi hiện tại cái tay đang nắm chặt tay của nàng sẽ luông ra.

Thi châm một hồi, vị Minh tiên sinh kia khẽ thở phào một cái, có chút kinh ngạc nhìn cái tay đan chéo nhau kia, lại quan sát trên dưới bảo Nhi một lần. Mặc dù Bảo Nhi không thích bị người ta quan sát như vậy, nhưng xuất phát từ lễ phép, nhàn nhạt gật đầu một cái.

Minh Chi như có điều suy nghĩ liếc nhìn, móc ra một cái bình nhỏ đưa cho Thiên Danh. Nhìn người nằm trên giường một cái nói, "Chờ hẳn tỉnh lại, cho hẳn uống một viên, ta phải đi tìm thuốc cho hẳn, bảo hẳn muốn không có chuyện thì không nên chạy loạn, thành thật đang hoảng. Xảy ra chuyện này, ngay cả thần tiên cũng không cứu

được!"

Thiên Danh vội vàng đáp lại, ra hiệu với Bảo Nhi một cái, đi theo Minh Chi đi ra ngoài.

"Là bởi vì nha đầu kia?", râu ria Minh Chi theo gió lay động qua lại, con ngươi sáng như sao lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

"Đạ", Thiên Danh cúi đầu đứng nghiêm một bên, không dám ngẩng đầu nhìn cặp mắt kia.

Năm đó bởi vì một lần tình cờ Minh Chi gặp được Thượng Quan Dục, Thượng Quan Dục thân mắc bệnh dẫn tới hứng thú thật lớn với ông ấy, ông ấy vẫn tin tưởng chỉ cần không ngừng tìm tòi, nhất định sẽ chữa khỏi cho hắn. Trải qua mấy năm nghiên cứu ông ấy mới biết, Thượng Quan Dục cũng không phải mắc bệnh, mà là từ nhỏ đã bị người hạ độc. Loại chất độc này cực kỳ hiếm thấy, hoặc là nói, là lần đầu tiên ông ấy gặp phải.

Ngày tháng sau đó ông ấy vẫn luôn trôi qua trong việc tìm thuốc và chế thuốc, tiếp xúc với Thượng Quan Dục mười mấy năm qua, tình cảm đã sớm sâu đậm. Ông ấy muốn tìm thuốc không còn là vì chứng minh y thuật của mình, mà hoàn toàn là vì muốn chữa khỏi bệnh cho hắn, giữ hắn lại.

Minh Chi kéo suy nghĩ trở lại, có chút lo lắng cau mày lại, giọng nói trầm thấp, "Nói chuyện với vị cô nương kia một chút, để cho nàng ở bên cạnh Dục nhi nhiều hơn, đừng làm cho Dục nhi bị đá kích nữa, tất cả chờ ta trở lại."

"Dạ," Thiên Danh thấp giọng lên tiếng. Ngược lại có chút bị làm khó nhún nhảy, không biết Nhạc cô nương có thể đồng ý hay không, nói cho cùng người ta cũng đã có tướng công rồi.

Minh Chi mới vừa đi, thì Thiên Danh cảm thấy trước mắt chợt lóe, một người áo trắng đứng ở trong sân. Thiên Danh lập tức cảnh giác, không nghĩ đến người này im hơi lặng tiếng. Khi quay đầu thấy rõ người tới thì miệng lập tức mở rộng, không biết nên mở miệng thế nào.

Nhạc Mặc đạp nhẹ bước vào trong phòng, Thiên Danh muốn đi vào, cảm thấy hazy, lo tránh đi thì tốt hơn, hi vọng Nhạc công tử đừng tức giận với Nhạc phu nhân.

Vốn Nhạc Mặc cho rằng mình có thể xem như không thấy, nhưng khi nhìn thấy được cảnh đó thì lòng vẫn không nhìn được run lên, cứng rần dừng bước lại, ở lại phòng ngoài.

Nơi này xảy ra chuyện gì, ám vệ đã nhất nhất thông báo, hẳn tị cân nhắc thật lâu, vẫn cảm thấy muốn mang Bảo Nhi về, nhưng khi lại một lần nữa thấy vẻ mặt lo lắng kia của Bảo Nhi thì hẳn biết, hẳn nhất định phải nhìn một lần, chỉ một lần.

Thiên Danh đi vào đưa cơm tới cho Bảo Nhi, Bảo Nhi không ăn, dặn dò hẳn bảo hần đi Phượng Uy Các thông báo một tiếng, để Nhạc Mặc đừng lo lắng.

Người ngồi ở phòng ngoài, chân mày khẽ nhíu lên một chút, vẻ mặt bớt giận, trong mắt phượng có chút cảm xúc như: tan đàn vỡ đám, hất đổ dĩ niệm, hai mắt lại

phần này anh sẽ, anh sẽ là người này này này.

Sau khi Thiên Danh ra ngoài đứng ở bên cạnh Nhạc Mặc một hồi, đổi lại trà mới cho Nhạc Mặc.

Ánh nến khẽ lay động, bên ngoài gió lạnh càng lạnh thấu xương hơn, cửa sổ không ngừng bị đập, ken két vang dội.

Sau nửa đêm, Thượng Quan Dực tỉnh lại, cảm nhận được nhiệt độ trên tay, khớp môi nâng lên một đường cong đẹp mắt. Thiên Danh vừa định ra tiếng, liền bị Thượng Quan Dực ngăn lại. Không kịp uống thuốc, trước tiên quay đầu nhìn cái đầu nhỏ đang gục ở bên mép giường kia một chút, muốn đưa tay ôm người lên giường, Thiên Danh lập tức khản trương muốn chết, nháy mắt ra hiệu cho thiếu gia nhà mình.

Quang mặt vớt chừa đầy sự cười của Thượng Quan Dực lập tức phồng lên một tầng hàn băng, nhận lấy thuốc, ngửa đầu uống. Liếc thấy người áo trắng kia tiến vào thì trong mắt lộ ra vẻ đau đớn bất đắc dĩ.

Ánh mắt của Nhạc Mặc vẫn không có dời khỏi bé con trên đất, nhẹ nhàng ôm lấy người, liếc cái tay nhúc nhích kia một cái, Thượng Quan Dực bất đắc dĩ buông ra.

Bống Bống Nhi mở mắt ra, khi nhìn thấy tướng công trước mặt có chút mê mang, vẻ mặt Nhạc Mặc hơi căng, không vui tăng thêm lực đạo ôm người.

"Tướng công, chàng đã đến rồi..." , nghĩ tới Thượng Quan Dực, vội vàng xoay đầu nhìn một chút, Thượng Quan Dực cười cho một nét mặt an ủi. Bống Nhi lập tức xoay đầu, ôm cổ Nhạc Mặc, Nhạc Mặc không dừng lại

chút nào, ôm người rồi đi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3456849#p3456849>

Bạn đang đọc truyện *Cực Sủng, Tiểu Phụ Diện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.